DIANA GABALDON

OUTLANDER

Tiểu thuyết Diệu Hằng dịch

II

CHUỐN CHUỒN HỔ PHÁCH

TIỂU THUYẾT LÃNG MẠN VỀ DU HÀNH XUYÊN THỜI GIAN
HẤP DẪN BẬC NHẤT DO GOODREADS BÌNH CHỌN.

AMUN
NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Outlander #2
Chuồn Chuồn Hổ Phách II

—★—

Tác giả: Diana Gabaldon
Người dịch: Diệu Hằng
Phát hành: AMun
Nhà xuất bản Thanh Niên 2017

ebook©vctvegroup

https://thuviensach.vn

27
Một buổi yết kiến Bệ hạ

Nhiều ngày trôi qua tại Fontainebleau, tôi đã dần lấy lại sức khỏe, mặc dù tâm trí vẫn lãng đãng và các suy nghĩ thường né tránh mọi loại ký ức hay hành động.

Trong thời gian đó, tôi có vài vị khách đến thăm. Biệt thự đồng quê đã trở thành nơi trú ẩn cho tôi, tại đây cuộc sống náo nhiệt của xã hội Paris giống như là một giấc mơ khó chịu, ám ảnh tôi. Khi một người hầu mời tôi đến phòng nhỏ để gặp khách, tôi đã ngạc nhiên. Một ý nghĩ nhanh chóng lướt qua đầu, biết đâu đó là Jamie, nhưng ngay tức thì cơ thể tôi trào lên một cảm giác chóng mặt, buồn nôn. Cuối cùng, lý trí đã đính chính lại; chắc chắn, vào thời điểm này, Jamie đang trên đường tới Tây Ban Nha, anh không thể quay về trước cuối tháng Tám. Vậy anh đã lên đường khi nào?

Tôi không nên suy nghĩ thêm về vấn đề này và quyết định gạt nó vào sâu trong tâm trí. Tuy nhiên, trong lúc thắt những sợi dây buộc để xuống tầng, hai bàn tay tôi bắt đầu run rẩy.

“Vị khách” còn khiến tôi ngạc nhiên hơn, đó chính là Magnus, quản gia của ngôi nhà Jared sở hữu trên Paris.

“Xin thứ lỗi, thưa phu nhân,” ông ta nói, cúi thấp đầu khi trông thấy tôi. “Tôi không muốn làm phiền bà… nhưng tôi không biết vấn đề này có nghiêm trọng không… và ông chủ đã đi rồi…” Tuy là kẻ ngạo mạn trong phạm vi ảnh hưởng của mình nhưng ông lão tỏ ra rất bối rối khi ở một nơi xa xôi. Phải mất một lúc ông ta mới kể chuyện được liền mạch, nhưng rốt cuộc ông ta cũng trình ra một tờ giấy được gập lại và đóng xi, gửi cho tôi.

https://thuviensach.vn

“Người gửi cái này là ông Murtagh,” Magnus nói bằng âm điệu vừa ghê tởm vừa kính sợ. Tôi cho rằng điều này đã giải thích sự do dự của ông ta. Tất cả những người phục vụ ở Paris đều nhìn Murtagh với thái độ khiếp hãi pha lẫn kính cẩn và hình ảnh đó được thổi phồng bởi các báo cáo cùng những sự kiện ở đường Faubourg St.-Honoré.

Tờ giấy đã đến Paris từ hai tuần trước, Magnus giải thích. Đám người hầu không biết phải làm sao với nó, họ đã run cầm cập bàn bạc với nhau, cuối cùng viên quản gia quyết định phải mang nó đến cho tôi.

“Ông chủ đã đi rồi,” Magnus nhắc lại. Lần này, tôi chú ý tới điều ông ta nói.

“Đã đi ư?” Tôi hỏi. Tờ giấy bị vò nát và ố màu bởi quãng đường vận chuyển, trông nó như một cái lá trên tay tôi. “Ý của ông là Jamie đã đi *trước khi* tờ giấy này đến ư?” Tôi không thể hiểu nổi chuyện này. Đây chắc hẳn là tin nhắn của Murtagh, ghi tên và ngày cập bến Lisbon của con thuyền chở rượu poóc-tô cho Charles Stuart. Jamie không thể đi Tây Ban Nha trước khi nhận được thông tin.

Tôi bóc xi và mở nó ra để kiểm tra. Bức thư đề gửi cho tôi, bởi Jamie nghĩ thư từ của tôi sẽ ít bị chặn hơn của anh. Từ Lisbon, ngày gửi gần một tháng trước, tờ giấy không ký tên, nhưng cũng không cần thiết.

“Thuyền Scalamandre sẽ nhổ neo từ Lisbon vào ngày Mười tám tháng Bảy”, tất cả chỉ ghi vậy. Tôi ngạc nhiên khi trông thấy chữ viết của Murtagh nhỏ và gọn gàng, bởi tôi đã mong chờ những dòng nguệch ngoạc, không rõ chữ.

Tôi dời mắt khỏi tờ giấy, quan sát Magnus và Louise trao đổi một ánh nhìn rất kỳ lạ.

“Chuyện gì thế?” Tôi hỏi. “Jamie đâu?” Tôi đã tin rằng anh vắng mặt tại nhà thương Des Anges sau vụ sẩy thai là do hối hận khi nhận ra rằng hành động khinh suất của mình đã gây nên cái chết của con chúng tôi, giết Frank và gần như trả giá bằng mạng sống của tôi. Vì thế, tôi không quan

https://thuviensach.vn

tâm, cũng không muốn gặp anh. Giờ thì tôi bắt đầu nghĩ tới một lý do mang nhiều điềm gở hơn về sự vắng mặt của anh.

Cuối cùng, Louise là người lên tiếng, cô ấy đứng thẳng người, nâng đôi vai tròn trĩnh lên để quyết tâm nhận lấy trách nhiệm này.

"Ông ấy ở trong ngục Bastille," cô ấy nói, hít một hơi thật sâu. "Vì cuộc đấu kiếm."

Hai đầu gối tôi mềm nhũn, và tôi ngồi lên bề mặt gần nhất có thể.

"Vì chuyện quái gì mà cô không nói với tôi?" Tôi chẳng biết mình cảm thấy thế nào trước tin tức này; choáng váng, kinh hoàng - hay khiếp sợ? Hoặc một chút thỏa mãn?

"Tôi… tôi không muốn cô buồn, *chérie,*" Louise lắp bắp, lùi bước khi thấy rõ nỗi đau của tôi. "Cô quá yếu… không thể làm gì. Và cô cũng không hỏi," cô ấy nói thẳng.

"Nhưng… bản… bản án đã bao lâu rồi?" Tôi gặng hỏi. Dù tôi có cảm giác thế nào thì nó cũng được thay thế bằng sự việc cấp bách vừa ập tới. Tờ giấy của Murtagh đã đến đường Tremoulins được hai tuần. Lẽ ra Jamie phải xuất phát ngay khi nhận được nó - nhưng anh đã không thể đi.

Louise gọi người hầu, yêu cầu mang rượu cùng lọ a-mô-ni-ắc và lông cháy đến ngay lập tức. Chắc chắn, vẻ mặt của tôi rất đáng báo động.

"Việc đó vi phạm sắc lệnh của Đức vua," cô ấy nói tiếp, tạm ngừng run rẩy. "Ông ấy bị nhốt trong ngục theo lệnh của Bệ hạ."

"Ôi, Jesus H. Roosevelt Christ," tôi lẩm bẩm, ước rằng mình có thể nói điều gì mạnh mẽ hơn.

"Thật may vì *le petit* James không giết đối thủ của mình," Louise vội nói thêm. "Nếu rơi vào trường hợp đó, hình phạt sẽ còn nặng hơn… Ơ!" Cô ấy gạt phắt chiếc váy kẻ sọc sang bên, kịp tránh chỗ sô cô la và bánh quy rơi xuống sau khi tôi va phải những đồ ăn vừa mang đến. Cái khay rơi lạch cạch xuống sàn nhưng tôi chẳng quan tâm, thay vào đó, tôi nhìn chằm chằm vào Louise. Hai bàn tay tôi ghì chặt trên ngực, bàn tay phải ôm lấy và

https://thuviensach.vn

bảo vệ chiếc nhẫn vàng trên bàn tay trái. Chất kim loại lạnh ngắt như đang thiêu đốt làn da tôi.

"Khi đó, hắn ta chưa chết?" Tôi hỏi như trong mơ. "Đại úy Randall… còn sống?"

"Ơ, đúng," cô ấy đáp, nhìn tôi tò mò. "Cô không biết ư? Ông ta bị thương rất nặng, nhưng nghe nói đang dần hồi phục. Cô ổn chứ, Claire? Trông cô…" Nhưng những lời còn lại của cô ấy đã chuyển thành tiếng thét lấp đầy hai tai tôi.

•••

"Cô phải chịu đựng quá nhiều," Louise nghiêm khắc nói, kéo tấm rèm lại. "Tôi đã bảo rồi, đúng không?"

"Tôi cũng tưởng vậy," tôi đáp và ngồi thẳng dậy, thả chân xuống bên giường, kiểm tra kĩ càng những dấu hiệu còn sót lại sau khi ngất xỉu. Đầu không choáng váng, hai tai không ù, không bị hoa mắt hoặc có khuynh hướng ngã xuống sàn. Những dấu hiệu quan trọng đều ổn cả.

"Tôi cần cái váy dài màu vàng và cô sẽ yêu cầu chuẩn bị xe cho tôi chứ, Louise?" Tôi hỏi.

Louise hoảng hốt nhìn tôi. "Cô không định ra ngoài đấy chứ? Nhảm nhí! Ông Clouseau đang tới đây thăm bệnh cho cô! Tôi đã cử người đưa tin đi mời ông ấy ngay lúc đó!"

Tin tức về vị bác sĩ thượng lưu nổi tiếng Clouseau đang từ Paris đến khám bệnh cho tôi sẽ là lý do đủ để giúp tôi đứng dậy và tôi cần nó.

Mười ngày nữa sẽ là Mười tám tháng Bảy. Với một con ngựa chạy nhanh, thời tiết tốt và đủ sức khỏe thì chuyến đi từ Paris tới Orvieto có thể mất sáu ngày. Tức là tôi còn bốn ngày để tìm cách thả Jamie khỏi ngục Bastille, không có thời gian để lãng phí với ông Clouseau.

https://thuviensach.vn

“Hừm,” tôi ngẫm nghĩ, đưa mắt khắp căn phòng. “Dù sao, tôi cần người hầu chuẩn bị trang phục. Tôi không muốn ông Clouseau thấy tôi trong chiếc váy lót này.”

Mặc dù Louise vẫn tỏ vẻ nghi ngờ nhưng lý do ấy nghe có vẻ thuận tai. Dù sắp lìa đời, phần lớn các phu nhân trong triều vẫn sẽ ngồi dậy, yêu cầu được mặc bộ đồ phù hợp.

“Được rồi,” cô ấy đồng ý và quay đi. “Thế nhưng cô phải ở trên giường cho đến khi Yvonne tới, nghe chưa?”

Chiếc váy dài màu vàng là bộ đồ đẹp nhất của tôi. Nó duyên dáng, không bó sát và được may theo phong cách *sacque* hợp thời, với cái cổ tròn, rộng, tay áo dài, cùng phần váy trùm kín đằng trước đính hạt ngọc trai. Sau khi đánh phấn, chải tóc, mặc đồ và cuối cùng là xức nước hoa, tôi nhìn ngắm đôi giày Yvonne đã đặt ra cho tôi xỏ chân vào. Tôi quay đầu sang trái, sang phải, cau mày không vừa lòng.

“Ừm, không,” cuối cùng, tôi nói. “Tôi thấy không đẹp. Tôi muốn mang đôi khác, đôi giày bằng da dê thuộc màu đỏ.”

Cô hầu gái nhìn cái váy của tôi với vẻ ngờ vực, như thể đang thầm đánh giá hiệu quả của đôi giày da dê thuộc màu đỏ và chiếc váy vàng bằng lụa *moiré*, nhưng vẫn vâng lời, quay sang lục lọi trong tủ giày lớn.

Rón rén tiến tới đằng sau, tôi ấn đầu Yvonne vào trong chiếc tủ giày, sau đó đóng sầm cánh cửa trước tiếng la hét ầm ĩ của cô ta khi bị váy vóc rơi xuống từ trên móc phủ lên người. Sau khi vặn chìa khóa, tôi thả nó lọt thỏm vào trong túi của mình và cảm thấy tự đắc. Gọn ghẽ đấy, Beauchamp, tôi thầm nghĩ. Tất cả những mưu đồ chính trị này đang dạy bạn những điều mà bạn chẳng bao giờ mơ sẽ học được trong trường đào tạo y tá, đó là điều hiển nhiên.

“Đừng lo lắng,” Tôi nói với cái tủ đang rung lắc thô bạo. “Tôi nghĩ sẽ có người đến thả cô sớm thôi. Và cô có thể báo với Công nương rằng cô đã không để tôi đi.”

https://thuviensach.vn

Một tiếng thét tuyệt vọng phát ra từ trong cái tủ lớn, hình như nhắc đến tên của ông Clouseau.

“Bảo ông ta thăm khám cho con khỉ,” tôi nói vọng qua vai. “Nó bị ghẻ.”

•••

Thành công trong vụ đối đầu với Yvonne đã cứu vớt tâm trạng của tôi. Tuy nhiên, khi ngồi thu lu trong chiếc xe ngựa chạy rầm rập trở về Paris, tinh thần tôi lại chùng xuống.

Tôi chẳng còn giận Jamie, nhưng tôi vẫn mong không phải gặp anh. Tuy cảm xúc bị xáo trộn hoàn toàn nhưng tôi không có ý định xem xét lại kĩ càng, bởi vì chúng đã gây tổn thương quá nhiều. Đó là sự đau buồn, là cảm giác khủng khiếp của việc thất bại và trên tất cả là cảm giác bị phản bội, của anh cũng như của tôi. Lẽ ra anh không nên đến rừng Boulogne, lẽ ra tôi không bao giờ nên đi theo anh.

Nhưng cả hai chúng tôi đều làm theo những gì mà nhu cầu tự nhiên và cảm xúc của mình sai khiến, và chúng tôi đã cùng nhau - có lẽ vậy - gây ra cái chết của con chúng tôi. Tôi không muốn gặp tòng phạm của mình, không muốn chia sẻ nỗi đau và cảm giác tội lỗi của mình với anh. Tôi đã chạy trốn khỏi những điều nhắc tôi nhớ đến buổi sáng ướt đẫm nước mưa trong khu rừng và hiển nhiên, tôi cũng chạy trốn khỏi mọi kỷ niệm với Jamie. Bởi vào lần cuối tôi trông thấy anh, anh đang đứng bên nạn nhân, khuôn mặt ngời sáng mong muốn báo thù và chẳng mấy chốc, nó đã đòi sự trả giá từ chính gia đình của anh.

Tôi không thể nghĩ về điều đó mà không cảm thấy ruột gan bị siết chặt, nó sẽ đem bóng ma của nỗi đau bị sẩy thai quay lại với tôi. Tôi ấn hai nắm tay vào lớp vải nhung xanh của chiếc ghế, vươn người lên để làm dịu sức ép tưởng tượng trên lưng mình.

https://thuviensach.vn

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hy vọng sẽ làm sao nhãng tâm trí, nhưng các khung cảnh trở nên mờ ảo trong khi tâm trí tôi tự động quay trở lại, không hề bị cấm đoán, với những ý nghĩ về cuộc hành trình của mình. Nhưng dù cảm giác của tôi đối với Jamie là gì, chúng tôi có gặp lại nhau hay không, chúng tôi có thể là gì hay không là gì của nhau - thì hiện thực vẫn còn đó, anh đang ở trong ngục. Và tôi cho rằng mình hiểu được hình phạt bỏ tù có ý nghĩa gì đối với anh, với ký ức về Wentworth mà anh mang theo; đôi tay dò dẫm vuốt ve anh trong giấc mơ, cả những bức tường bằng đá anh đập vỡ trong lúc ngủ.

Quan trọng hơn, còn có vấn đề của Charles và con thuyền đến từ Bồ Đào Nha, khoản vay từ ông Duverney và việc Murtagh chuẩn bị lên tàu từ Lisbon đến điểm hẹn ở Orvieto. Quá nhiều vấn để cản trở tôi thể hiện cảm xúc cá nhân. Vì lợi ích của các thị tộc tại Scotland, của chính những người dân vùng cao nguyên, của gia đình Jamie và các tá điền ở Lallybroch, và của hàng ngàn người sẽ chết tại Culloden và chết vì hậu quả của nó, chúng tôi cần cố gắng thực hiện việc này. Và để thành công, Jamie phải được tự do, bởi tôi không thể tự mình đảm đương nó.

Không, không còn nghi ngờ gì nữa. Tôi sẽ làm mọi việc cần thiết để anh được thả khỏi nhà ngục Bastille.

Và tôi có thể làm gì?

Tôi quan sát những người ăn mày bò lê trên đất, ra hiệu về phía cửa sổ, lúc chúng tôi đi tới đường Faubourg St.-Honoré. Nếu không nắm chắc thành công, tôi nghĩ mình phải tìm tới sự giúp đỡ của người có quyền lực cao hơn.

Tôi đập vào tấm gỗ bên dưới chỗ ngồi của xà ích. Chiếc xe dừng lại, kêu một tiếng chói tai và khuôn mặt có ria của tay xà ích nhà Louise nhìn tôi chăm chú.

“Vâng, thưa phu nhân?”

“Rẽ trái,” tôi đáp. “Tới nhà thương Des Anges.”

https://thuviensach.vn

•••

Mẹ Hildegarde gõ những ngón tay to bè lên mảnh giấy chép nhạc và trầm ngâm suy nghĩ, như thể bà đang gõ ra một bản xê-căng rắc rối. Bà ngồi bên chiếc bàn khảm tranh ghép mảnh trong phòng làm việc riêng, đối diện với ngài Gerstmann, được mời đến tham dự hội nghị khẩn cấp của chúng tôi.

“Chà chà, được rồi,” ngài Gerstmann nghi ngại nói. “Tôi nghĩ tôi có thể sắp xếp một buổi yết kiến bí mật với Bệ hạ, nhưng… bà có chắc rằng chồng bà… ừm…” Hình như ông nhạc trưởng bị rối loạn khi phát biểu ý kiến cá nhân, điều này khiến tôi nghi ngờ việc cầu xin nhà vua thả Jamie có thể phức tạp hơn tôi nghĩ. Mẹ Hildegarde liền hành động để kiểm tra nghi ngờ của mình.

“Johannes!” Bà quát lớn và vô cùng bối rối khi bỏ qua cách gọi trang trọng thường lệ. “Bà ấy không thể làm việc đó! Bà Fraser đây không giống những phu nhân trong triều đình - bà ấy là một người đức hạnh!”

“Ơ, cảm ơn,” tôi lịch sự nói. “Nếu hai người không phiền… chính xác thì phẩm chất đức hạnh của tôi có liên quan gì với việc gặp Đức vua và cầu xin ông ấy thả Jamie?”

Bà xơ và nhạc trưởng nhìn nhau, vừa khiếp sợ bởi sự ngây thơ của tôi vừa ngần ngại với việc cứu vãn vấn đề. Cuối cùng, Mẹ Hildegarde là người dũng cảm hơn, nên đành nhẫn nhịn giải thích.

“Nếu bà gặp riêng Đức vua để cầu xin ân huệ như thế, ông ấy sẽ nghĩ được ăn nằm với bà,” bà nói thẳng thừng. Sau tất cả những điều ồn ào họ nói, tôi hầu như không ngạc nhiên, nhưng tôi liếc nhìn ngài Gerstmann để xác nhận, ông ta đáp lại bằng một cái gật đầu miễn cưỡng.

“Bệ hạ là người dễ bị ảnh hưởng bởi yêu cầu từ các phu nhân có sức mê hoặc,” ông ta tế nhị nói và đột nhiên tỏ ra có hứng thú với một món đồ trang trí trên bàn.

https://thuviensach.vn

“Tuy nhiên, đó là cái giá cho một yêu cầu như vậy,” Mẹ Hildegarde nói theo cách không tế nhị cho lắm. “Hầu hết các cận thần chỉ muốn vợ của họ nhận được ân sủng hoàng gia, lợi ích của họ được đánh đổi bằng việc hiến tế đức hạnh của các bà vợ.” Khuôn miệng rộng của bà uốn cong, tỏ thái độ khinh miệt, sau đó lại ngậm chặt hóm hỉnh như thường lệ.

“Tuy nhiên, chồng của bà,” bà ấy nói, “trong mắt tôi, không phải kiểu đức ông chồng dễ tính khi bị cắm sừng.” Đôi lông mày ngang nhướng lên để nhấn mạnh vào ý hỏi ở cuối câu và tôi lắc đầu để đáp lại.

“Tôi không nghĩ vậy.” Thực ra, đây là một cách nói giảm nói tránh. Nếu “dễ tính” không phải là điều cuối cùng tôi nghĩ về Jamie thì nó cũng đứng áp chót trong bảng danh sách đó. Tôi thử hình dung Jamie sẽ nghĩ gì, nói gì hay hành động thế nào nếu anh biết tôi đã ăn nằm với người đàn ông khác, tùy vào người kia là ai và bao gồm cả vua của nước Pháp.

Từ đó, tôi nhớ lại niềm tin đã tồn tại giữa chúng tôi gần như bắt đầu từ ngày cưới và cảm giác cô độc ập đến. Tôi nhắm mắt một lát để chiến đấu với trạng thái ốm yếu của cơ thể, nhưng vẫn phải đối mặt với viễn cảnh trước mắt.

“Chà,” tôi hít một hơi thở sâu, “có cách khác không?”

Mẹ Hildegarde cau mày nhìn ngài Gerstmann, tựa như đang trông chờ câu trả lời từ ông ta. Nhạc trưởng bé nhỏ nhún vai, nhăn mặt nhìn lại.

“Bà có người bạn quan trọng nào có thể cầu xin hộ cho chồng bà trước Bệ hạ không?” Ông ta ướm hỏi.

“Chắc là không,” tôi đã tự mình xem xét kĩ càng tất cả những khả năng tương tự khi ngồi trên chiếc xe ngựa trở về từ Fontainebleau và buộc phải kết luận rằng tôi không thể nhờ một người nào đảm nhận vị trí đại diện. Bởi tính chất bất hợp pháp và tai tiếng của cuộc thách đấu - cũng như những tin đồn đã được Marie d’Arbanville lan truyền khắp Paris - nên không một người Pháp nào mà chúng tôi quen biết sẵn sàng đảm nhận vụ này. Ông Duverney đã đồng ý gặp tôi, ông ấy tuy tử tế nhưng làm tôi nản

https://thuviensach.vn

lòng. Chờ đợi chính là lời khuyên của ông ấy. Sau vài tháng, vụ bê bối sẽ lắng xuống và có thể tiếp cận Bệ hạ. Nhưng giờ thì…

Công tước Sandringham cũng vậy. Vì bị trói buộc bởi những phép tắc tế nhị của ngoại giao, ông ta phải sa thải thư ký riêng của mình chỉ vì dính líu đến một vụ tai tiếng. Do đó, Công tước sẽ không thỉnh cầu Louis ban một ân huệ cho trường hợp này.

Tôi nhìn chòng chọc vào mặt bàn được khảm hoa văn, nhưng không để ý những đường cong phức tạp của nước sơn bóng bên trên các họa tiết hình học và màu sắc trừu tượng. Ngón trỏ của tôi chạy theo các vòng lặp cùng vòng xoáy ốc trước mặt, chúng là điểm tựa tạm thời khi các suy nghĩ đang lao vun vút trong đầu. Nếu việc thả Jamie ra khỏi ngục thực sự cần thiết để ngăn chặn cuộc xâm lược của những người Jacobite ở Scotland thì có vẻ tôi phải thực hiện bằng mọi cách và bất chấp mọi hậu quả.

Cuối cùng, tôi ngước nhìn, bắt gặp ánh mắt của nhạc trưởng. “Tôi sẽ làm,” tôi dịu dàng nói. “Không có cách nào khác.”

Sự im lặng bao trùm một lúc. Sau đó, ngài Gerstmann liếc Mẹ Hildegarde.

“Bà ấy sẽ ở đây,” Mẹ Hildegarde tuyên bố. “Ông có thể nhắn bà ấy thời gian buổi yết kiến ngay khi ông sắp xếp được, Johannes.”

Bà quay sang tôi. “Xét cho cùng, nếu bà thực sự dấn sâu vào con đường này, bạn thân mến...” Đôi môi của bà mím chặt, sau đó, bà tiếp tục nói: “Bà có thể phạm phải tội làm trái luân thường đạo lý. Tuy nhiên, tôi sẽ tham gia. Tôi biết bà có những lý do đúng đắn, cho dù nó là gì. Và có lẽ tội lỗi của bà sẽ giảm bớt bởi có sự giúp đỡ từ bạn bè.”

“Ôi, Mẹ!” Tôi nghĩ mình có thể bật khóc nếu nói thêm lời nào. Do đó, tôi chỉ siết chặt bàn tay to lớn, xù xì đang đặt trên vai tôi. Bỗng nhiên tôi khao khát được gục đầu trong vòng tay của bà và vùi mặt vào bầu ngực an ủi bên dưới chiếc áo vải xẹc màu đen, nhưng bà đã thu tay về, cầm lấy tràng hạt dài màu đen huyền, nó kêu lách cách giữa các nếp váy mỗi khi bà di chuyển.

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ cầu nguyện cho bà,” bà nói, một nụ cười bẽn lẽn nở trên khuôn mặt có những đường nét khá cứng rắn. Biểu cảm của bà thay đổi ngay lập tức, chuyển sang vẻ nghiêm túc. “Dẫu vậy, tôi không biết,” bà trầm ngâm nói, “vị thánh bảo hộ cho lời thỉnh cầu trong trường hợp này là *ai?*”

•••

Tôi đã nghĩ đến cái tên Mary Magdalene khi giơ tay qua đầu trong dáng vẻ của một người cầu nguyện để cái khung váy nhỏ trượt qua hai vai, đặt cố định trên hông. Hoặc Mata Hari, nhưng tôi không biết *bà này* đã được xếp vào danh sách các vị thánh hay chưa. Tôi không chắc lắm về Magdalene trong trường hợp này, nhưng một cô gái điếm biết hối cải trong hội đồng các thánh trên thiên đường có nhiều khả năng đồng cảm nhất với công việc mạo hiểm tôi sắp làm.

Tôi ngẫm nghĩ, có lẽ tu viện nữ này chưa bao giờ trông thấy chiếc áo choàng nào đẹp như của tôi. Mặc dù các thỉnh nữ ở đây đã thề sẽ ăn mặc thật lộng lẫy như cô dâu của Chúa, nhưng lụa đỏ và bột gạo không phù hợp với hình ảnh trong các nghi lễ.

Khi những nếp vải đỏ thẫm trượt qua đầu, tôi đã nghĩ màu đỏ là một màu có tính biểu tượng. Nếu màu trắng đại diện cho sự thanh khiết thì màu đỏ đại diện… cho tất cả những gì nó đại diện. Xơ Minèrve, một xơ trẻ xuất thân từ gia đình quý tộc giàu có, được chọn là người chuẩn bị trang phục cho tôi. Với độ thành thạo và sự tự tin, cô ấy làm tóc cho tôi, cài những mảnh lông đà điểu nhỏ xíu được cắt tỉa và đính thêm các hạt ngọc trai nhỏ. Cô ấy chải lông mày của tôi thật cẩn thận, tô đậm nó bằng những cái lược chì nhỏ và vẽ môi tôi bằng một cọng lông nhúng vào lọ son hồng. Môi tôi ngứa ngáy không chịu nổi, độ nhạy cảm tăng lên đến mức bật cười khúc khích. Nhưng đó chỉ là tiếng cười đơn thuần, không có cảm xúc vui vẻ.

Xơ Minèrve toan lấy chiếc gương cầm tay, nhưng tôi ra hiệu ngăn cô ấy lại. Tôi không muốn nhìn vào mặt mình. Tôi hít thở sâu và gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Tôi đã sẵn sàng,” tôi nói. “Chuẩn bị xe ngựa đi!”

•••

Tôi chưa bao giờ tới khu vực này trong lâu đài. Thú thật, sau nhiều khúc lượn quanh co và chỗ rẽ, đi qua những hành lang toàn gương dưới ánh nến lung linh, tôi chẳng còn nhớ chính xác mình tới đây bao nhiêu lần và tới những địa điểm nào.

Một quý ông thận trọng và vô danh thường phục vụ cho nhà vua đã dẫn tôi tới trước cánh cửa nhỏ trong một hốc tường. Ông ta gõ cửa, cúi đầu chào tôi, rồi quay người đi, không đợi trả lời. Cánh cửa mở vào trong và tôi bước tới.

Nhà vua đang mặc quần lửng. Sau khi nhận ra điều này, trái tim tôi đập chậm dần đến một nhịp có thể chấp nhận được và chẳng mấy chốc tôi cũng từ bỏ cảm giác muốn rời khỏi đây.

Tôi không biết mình mong chờ điều gì, nhưng sự thật trước mắt đã an ủi tôi phần nào. Ông ta không ăn mặc trang trọng, chỉ có áo sơ mi và quần lửng, cùng một chiếc áo bằng lụa màu nâu khoác trên vai để giữ ấm. Bệ hạ mỉm cười, chạm vào cánh tay tôi, giục tôi tiến tới. Lòng bàn tay của ông ta ấm áp - dù trong tiềm thức, tôi đã nghĩ nó ẩm ướt và lạnh ngắt - tôi nở một nụ cười đẹp nhất có thể để đáp lại.

Nỗ lực của tôi không thành công lắm, ông ta vỗ nhẹ vào cánh tay tôi và bảo: “Đừng sợ ta, phu nhân thân mến. Ta không cắn đâu.”

“Không,” tôi đáp. “Tất nhiên là không.”

Ông ta tỏ ra đĩnh đạc hơn tôi rất nhiều. Chà, tất nhiên, tôi nhủ thầm, bởi lúc nào ông ta cũng cư xử như vậy. Tôi hít thở sâu, cố gắng thả lỏng.

“Bà uống chút rượu chứ, phu nhân?” Ông ta hỏi. Chúng tôi đang ở riêng với nhau, không có người hầu, nhưng rượu đã được rót sẵn ra một cặp ly có chân cỡ lớn trên bàn, lấp lánh như hai viên hồng ngọc dưới ánh nến.

https://thuviensach.vn

Căn phòng được trang hoàng lộng lẫy nhưng rất nhỏ, bên cạnh chiếc bàn làm việc cùng đôi ghế tựa có lưng hình bầu dục là chiếc ghế nằm sang trọng được bọc bằng vải nhung màu xanh lá. Tôi cố gắng tránh nhìn vào nó trong lúc nhận lấy ly rượu và lầm bầm lời cảm ơn.

"Ngồi đi!" Louis ngồi xuống một trong hai chiếc ghế, ra hiệu cho tôi ngồi xuống cái còn lại. "Giờ thì," ông ta nói, mỉm cười nhìn tôi, "nói xem ta có thể làm gì cho bà."

"Ch-chồng của tôi," tôi bắt đầu, lắp bắp bởi lo sợ. "Anh ấy ở trong ngục Bastille."

"Tất nhiên," Đức vua lẩm bẩm. "Vì đọ kiếm tay đôi. Theo ta nhớ." Ông ta cầm lấy bàn tay còn lại của tôi, mấy ngón tay đặt nhẹ lên các mạch đập. "Bà có gì cho ta vậy, phu nhân thân mến? Bà biết đây là một tội nghiêm trọng, chồng của bà đã vi phạm sắc lệnh của ta." Một ngón tay vuốt ve phía dưới cổ tay tôi, làm cả cánh tay nhồn nhột.

"P-phải, tôi hiểu. Nhưng anh ấy… bị khiêu khích." Tôi nảy ra một ý tưởng. "Ngài biết mà, anh ấy là người Scotland. Đàn ông ở xứ đó" - tôi thử tìm một từ thật hay, đồng nghĩa với "dữ tợn" - "rất hung hăng khi danh dự của họ bị đe dọa."

Louis gật đầu, rõ ràng ông ta đã nghiêng hẳn về phía bàn tay tôi. Tôi có thể thấy lớp mồ hôi bóng nhẫy và ngửi mùi nước hoa trên người ông ta. Violet. Một mùi hương ngọt ngào và mạnh mẽ, nhưng không đủ để giấu đi toàn bộ mùi đàn ông chua gắt trên người.

Nhà vua uống hai ngụm lớn hết ly rượu rồi vứt nó đi. Ông ta siết cả hai tay quanh bàn tay của tôi. Một cái móng ngắn ngủn lần theo những đường viền trên chiếc nhẫn cưới, gồm các móc xoắn và những bông hoa kế.

"Đúng vậy," ông ta nói, kéo bàn tay tôi lại gần hơn, giống như để nghiên cứu chiếc nhẫn. "Đúng vậy, phu nhân. Dẫu sao…"

"Tôi… vô cùng biết ơn, Bệ hạ," tôi cắt ngang. Ông ta ngẩng đầu lên và tôi bắt gặp một đôi mắt đen thách thức. Trái tim tôi đập như cái búa máy. "Vô cùng… biết ơn."

https://thuviensach.vn

Ông ta có đôi môi mỏng và hàm răng xấu xí. Tôi còn ngửi thấy hơi thở nồng nặc mùi tỏi và mùi thối rữa. Tôi cố gắng nín thở, nhưng chỉ là cách trước mắt.

“Chà...” Ông ta từ tốn nói, tựa như đang suy nghĩ kĩ càng. “Bản thân ta cũng muốn dung thứ…”

Tôi thở ra trong một hơi ngắn và gấp. Những ngón tay của ông ta siết chặt lấy tôi, cảnh cáo. “Nhưng bà thấy đấy, chuyện này có vài rắc rối.”

“Chúng là gì?” Tôi yếu ớt nói.

Ông ta gật đầu, hai con mắt chăm chú nhìn ngắm khuôn mặt tôi. Trong khi đó, mấy ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn, lần theo mạch máu trên mu bàn tay tôi.

“Gã người Anh bất hạnh đã chọc tức ngài Broch Tuarach,” ông ta nói. “Hắn là người làm của… một người không thể nêu danh - một quý tộc người Anh khá quan trọng.”

Sandringham. Trái tim tôi chao đảo khi nghe nhắc đến ông ta, một cách gián tiếp.

“Vị quý tộc này tham gia vào - nói thế nào nhỉ, những vụ đàm phán không thể tiết lộ và ông ta là người có quyền quyết định.” Đôi môi mỏng của nhà vua mỉm cười, làm nổi bật chóp mũi hống hách bên trên. “Và chính vị quý tộc này cũng hứng thú với vụ đọ kiếm giữa chồng bà và Đại úy Randall người Anh. Ta e rằng ông ấy sẽ đòi hỏi chồng bà phải trải qua đủ các hình phạt cho sự tùy tiện kia.”

Lão béo chết tiệt, tôi thầm nghĩ. Dĩ nhiên - từ lúc Jamie từ chối nhận hối lộ của ông ta, cách tốt hơn cả để ngăn cản anh “tự mình dính líu” vào công việc của nhà Stuart là đảm bảo anh ở yên trong ngục Bastille vài năm, phải không? Chắc chắn rồi, vừa đơn giản lại không tốn kém, cách này đồng nghĩa với việc tôi phải cầu xin ngài Công tước.

Tuy nhiên, Louis đang thở hồng hộc ở đây và tôi nhận ra rằng mọi chuyện chưa chắc đã uổng phí. Nếu Louis không đáp ứng được yêu cầu này

https://thuviensach.vn

thì chắc chắn ông ta không thể ngủ với tôi - còn nếu ông ta chấp nhận thì sẽ được một phen sửng sốt.

Tôi lại đem cái bộ phận phái nữ của mình ra để thử lần nữa.

“Vậy Bệ hạ sẽ chấp nhận yêu cầu từ người Anh ư?” Tôi đánh liều hỏi.

Ông ta mở choàng mắt bởi cú sốc nhẹ, mỉm cười tinh quái vì nhìn thấu ý định của tôi. Nhưng tôi không sợ hãi nữa. Tôi trông thấy đôi vai của nhà vua giần giật khi ông ta lấy lại sự tự tin từ quyền lực, tựa như có một chiếc áo choàng vô hình khoác lên người.

“Không, phu nhân, ta không chấp nhận,” ông ta lạnh nhạt nói. “Ta phải tính đến… nhiều nhân tố khác.” Hai hàng mi cụp xuống ủ rũ trong chốc lát, nhưng ông ta vẫn nắm tay tôi.

“Ta có nghe về mối quan tâm của chồng bà với công việc của người họ hàng của ta,” ông ta nói.

“Bệ hạ thật sáng suốt,” tôi lịch sự đáp. “Tuy nhiên, cũng từ đó, Bệ hạ sẽ biết rằng chồng tôi không ủng hộ nhà Stuart khôi phục vương quyền ở Scotland.” Tôi cầu mong đây là điều ông ta muốn.

Chuyện đó khá rõ ràng. Ông ta mỉm cười, nâng tay tôi lên hôn.

“À! Ta đã nghe… nhiều câu chuyện trái ngược về chồng bà.”

Tôi hít thở sâu, cố gắng không rút tay lại.

“Đúng vậy, đó là vấn đề công việc,” tôi cố gắng nói bằng giọng thản nhiên. “Người họ hàng của chồng tôi, Jared Fraser, tự nhận mình là một Jacobite. Jamie, chồng tôi - không thể công khai chính kiến cá nhân khi anh ấy cộng tác với Jared.” Vẻ nghi ngờ dần biến mất trên khuôn mặt của ông ta, tôi vội vàng nói thêm. “Xin ngài hỏi ông Duverney,” tôi đề nghị. “Ông ấy hiểu rõ về quan điểm thực sự của chồng tôi.”

“Ta biết.” Louis dừng lại một lúc, quan sát những ngón tay mũm mĩm và sẫm màu của mình. Sau đó, ông ta phát hiện ra những vòng tròn mảnh trên mu bàn tay của tôi.

https://thuviensach.vn

“Rất nhạt màu,” ông ta lẩm bẩm. “Rất đẹp. Ta tin có thể nhìn thấy máu chảy bên dưới làn da của bà.”

Ông ta thả tay tôi và bắt đầu quan sát khuôn mặt. Tôi rất giỏi trong việc đọc biểu cảm nhưng hoàn toàn không thể dò được Louis vào lúc này. Tôi chợt nhận ra ông ta làm vua từ khi mới năm tuổi. Do đó, khả năng che giấu suy nghĩ cũng là một phần quan trọng của ông ta, cũng như cái mũi của dòng họ Bourbon và đôi mắt đen lim dim.

Suy nghĩ này khiến tôi tỉnh mộng và cảm giác ớn lạnh xuất hiện ở nơi sâu nhất trong bụng. Ông ta là vua. Trong khoảng bốn mươi năm tới, thị dân của Paris vẫn chưa nổi dậy. Và từ giờ cho đến lúc đó, luật của ông ta là tuyệt đối tại nước Pháp. Ông ta có thể thả Jamie - hoặc giết anh ấy - chỉ bằng một từ. Ông ta có thể làm thế với tôi nếu muốn, sẽ chẳng có ai để nhờ cậy. Chỉ cần một cái gật đầu của ông ta thì các kho bạc của nước Pháp có thể đổ tiền vàng tràn trề tới chỗ Charles Stuart, ném cậu ta đi như một tia chớp chí tử xuyên qua trái tim của Scotland.

Ông ta là một vị vua. Ông ta sẽ làm những gì ông ta muốn. Tôi quan sát đôi mắt đen huyền, được che phu bởi suy nghĩ, và run rẩy chờ đợi, quan sát xem mong muốn của nhà vua là gì.

“Nói ta nghe, phu nhân thân mến,” cuối cùng, ông ta lên tiếng, rời khỏi thế giới nội tâm. “Nếu ta chấp thuận yêu cầu của bà, thả tự do cho chồng bà...” Ông ta dừng lại, ngẫm nghĩ.

“Vâng?”

“Ông ta sẽ phải rời khỏi nước Pháp,” Louis nói, một bên lông mày rậm nhướng cao vẻ cảnh cáo. “Đó sẽ là điều kiện cho việc thả ông ta.”

“Tôi hiểu.” Trái tim tôi đập mạnh đến mức át đi lời ông ta nói. Xét cho cùng, việc Jamie rời khỏi Pháp là hoàn toàn đúng lúc. “Nhưng anh ấy bị đuổi khỏi Scotland…”

“Ta nghĩ việc đó có thể được thu xếp.”

Tôi do dự, nhưng đành chấp nhận, nhân danh Jamie. “Tôi đồng ý.”

https://thuviensach.vn

“Tốt.” Nhà vua gật đầu hài lòng. Sau đó, đôi mắt của ông ta quay lại nhìn khuôn mặt tôi, lần xuống cổ, bộ ngực và thân thể. “Để đáp lại, ta muốn bà làm một việc nhỏ, phu nhân,” ông ta khẽ khàng nói.

Tôi nhìn thẳng vào mắt ông ta vài giây rồi cúi đầu. “Xin Bệ hạ tùy ý sai bảo,” tôi đáp.

“À.” Ông ta đứng dậy, cởi chiếc áo khoác, vắt nó chênh vênh trên lưng ghế. Ông ta mỉm cười, đưa tay cho tôi. “*Très bien, ma chère*[1]. Đi với ta nào!”

Tôi nhắm mắt thật nhanh, buộc hai đầu gối hoạt động. Dù sao mày đã cưới hai lần, tôi tự nhủ, chấm dứt thái độ quan trọng hóa vấn đề.

Tôi đứng dậy và cầm lấy tay ông ta. Nhưng trước sự ngạc nhiên của tôi, ông ta không hướng đến chiếc ghế dài bọc nhung, thay vào đó, ông ta dẫn tôi đến cái cửa ở phía bên kia căn phòng.

Khi ông ta thả tay tôi ra để mở cửa, tôi chợt thông suốt.

Chết tiệt, Jamie Fraser, tôi nghĩ. *Xéo xuống địa ngục đi!*

•••

Tôi đứng yên trên ngưỡng cửa và chớp mắt. Những suy nghĩ của tôi về lễ nghi cởi đồ của hoàng gia đã nhạt nhòa, chuyển thành sự kinh ngạc tột độ.

Nơi đây tối đen như mực, chỉ có ánh sáng tỏa ra từ những ngọn đèn dầu bé xíu được đặt thành từng cụm năm ngọn trong các hốc tường. Ở giữa căn phòng hình tròn có một cái bàn lớn bằng gỗ đen bóng loáng với những hình ảnh phản chiếu rất chính xác. Có người ngồi bên bàn, nhưng chỉ là hình dáng lom khom mờ ảo giữa bóng đen của căn phòng.

Một giọng nói lầm bầm vang lên khi tôi bước vào, nhưng yên lặng ngay tức khắc vì sự góp mặt của nhà vua. Khi đôi mắt dần quen với bóng tối, tôi bàng hoàng nhận ra những người ngồi bên bàn đang đội mũ trùm

https://thuviensach.vn

đầu; kẻ ngồi gần nhất quay về phía tôi, một tia sáng yếu ớt phát ra từ đôi mắt bên dưới hai cái lỗ được khoét trên chiếc mũ. Nơi này trông giống hội nghị của những kẻ treo cổ.

Hình như tôi là khách mời danh dự. Trong một phút lo sợ, tôi đã tự hỏi họ mong chờ điều gì ở tôi. Từ những lời ám chỉ của Raymond và Marguerite, tôi đã có nhiều cơn ác mộng về những nghi lễ huyền bí liên quan đến hiến tế trẻ con, cưỡng hiếp và những nghi thức xấu xa khác. Tuy vậy, hiếm có thế lực siêu nhiên nào thực sự sống dậy sau vụ hiến tế và tôi hy vọng dịp này cũng không ngoại lệ.

"Chúng tôi đã được nghe về tài năng tuyệt vời của phu nhân, cũng như… danh tiếng của bà." Louis mỉm cười, tuy nhiên ánh mắt có chút thận trọng khi nhìn tôi, tựa như ông ta không chắc chắn tôi có thể làm được. "Chúng tôi vô cùng biết ơn, thưa phu nhân yêu quý, bà nên sẵn sàng biểu diễn tài năng của mình tối nay."

Tôi gật đầu. Vô cùng biết ơn à? Chà, chuyện này là việc tốt, tôi muốn ông ta biết ơn tôi. Tuy nhiên, ông ta muốn gì ở tôi? Một người hầu đặt cây nến lớn trên bàn, nó tỏa ra một quầng sáng dịu êm trên chiếc bàn bóng loáng. Cây nến được trang trí bằng những biểu tượng mà tôi từng thấy tại căn phòng bí mật của ông Raymond.

"*Regardez*[2], hỡi phu nhân!" Nhà vua chạm vào khuỷu tay tôi, hướng sự chú ý của tôi tới chiếc bàn. Giờ thì cây nến đã sáng lên, tôi có thể trông thấy hai dáng người đứng yên lặng trong bóng tối chập chờn. Tôi bắt đầu nhìn, còn nhà vua nắm chặt cánh tay tôi.

Bá tước St. Germain và ông Raymond đang đứng kia, cách nhau khoảng một mét. Raymond tỏ ra không quen biết, chỉ đứng yên lặng, nhìn chằm chằm sang bên cạnh bằng đôi mắt màu đen ánh tím của một con ếch trong cái giếng không đáy.

Bá tước thì nhìn tôi, hai con mắt mở lớn vì không tin nổi. Sau đó, hắn quắc mắt với tôi. Hắn mặc bộ đồ lộng lẫy toàn màu trắng như thường lệ; một cái áo khoác bằng vải xa tanh trắng được hồ cứng phủ bên ngoài chiếc

https://thuviensach.vn

áo lót lụa màu kem và chiếc quần lửng. Một mảng họa tiết đính hạt trai trang trí cho hai cổ tay áo cùng ve áo, sáng lấp lánh dưới ánh nến. Tuy bộ đồ lộng lẫy nhưng tôi thấy Bá tước mặc vào khiến nó xấu xí hơn - khuôn mặt của hắn đầy căng thẳng, phần đăng ten ở ngực áo xẹp xuống và cổ áo thẫm lại vì mồ hôi.

Raymond thì ngược lại, điềm tĩnh như một con cá bơn nằm trên băng đá. Ông ta đứng bất động, hai bàn tay nắm lại trong ống tay áo choàng nhung bẩn thỉu. Khuôn mặt to bẹt toát lên vẻ điềm tĩnh, khó đoán định.

“Hai người đàn ông đứng kia bị buộc tội, thưa phu nhân,” Louis nói, ra hiệu về phía Raymond và Bá tước. “Tội dùng ma thuật, tội phù thủy, tội lầm lạc trong quá trình tìm kiếm kiến thức một cách hợp pháp thông qua việc nghiên cứu những nghệ thuật bí hiểm.” Giọng của ông ta lạnh lùng và nham hiểm. “Những hành động này đã phát triển mạnh mẽ suốt thời kỳ trị vì của ông nội ta, nhưng chúng ta sẽ không chấp nhận gánh chịu thứ xấu xa này trong vương quốc của chúng ta.”

Nhà vua búng ngón tay về phía một người đội mũ trùm đầu có bút mực cùng một xấp giấy. “Nếu không phiền, hãy đọc các bản cáo trạng,” ông ta nói.

Người đội mũ trùm đầu ngoan ngoãn đứng dậy và bắt đầu đọc một tờ giấy: những lời buộc tội giao cấu với động vật, hiến tế trái luật, làm đổ máu người lương thiện, xúc phạm nghi lễ thần thánh tối cao là lễ Misa bằng cách báng bổ các vị thánh, thực hiện các nghi thức yêu đương trên bàn thờ Chúa. Trong chớp nhoáng, tôi nghĩ đến cách thức chữa trị mà Raymond đã làm trên người tôi tại nhà thương Des Anges chắc hẳn cũng giống vậy và cảm thấy biết ơn sâu sắc vì không có ai phát hiện ra ông ta.

Tôi nghe thấy cái tên “du Carrefours” được nhắc đến, vội nuốt xuống đợt dịch mật đột ngột trào dâng. Mục sư Laurent đã kể gì nhỉ? Phù thủy du Carrefours bị thiêu tại Paris, chỉ mới hai mươi năm trước, vì những tội lỗi mà tôi đang nghe: “… triệu tập ác quỷ và sức mạnh bóng tối, gây ra bệnh tật và cái chết” - tôi đặt một tay lên bụng, nhớ lại vị vỏ *cascara* đắng ngắt -

https://thuviensach.vn

“yểm bùa các quan lại trong triều đình, hãm hiếp các trinh nữ…” Tôi ném ánh mắt về phía Bá tước, khuôn mặt hắn lạnh như đá, đôi môi mím chặt trong lúc lắng nghe.

Raymond vẫn đứng im phăng phắc, mái tóc bạc đổ xuống hai vai, tựa như đang nghe những thứ tầm thường, chẳng khác gì bài ca của con chim hét trong bụi cây. Tôi đã trông thấy những biểu tượng bí hiểm trên tủ của ông ta, nhưng tôi không thể tin người đàn ông này - kẻ bán thuốc độc giàu lòng trắc ẩn, người bào chế thuốc hữu ích - phạm phải những tội lỗi mà cái danh sách ghê tởm kia nêu ra.

Cuối cùng, bản cáo trạng kết thúc. Người đội mũ trùm đầu liếc nhìn nhà vua và được ra hiệu cho phép ngồi xuống ghế.

“Một cuộc điều tra đã được thực hiện trong phạm vi rộng khắp,” nhà vua quay sang tôi, nói. “Bằng chứng đã bày ra và nhân chứng đã được lấy lời khai. Chuyện này đã rõ ràng.” Ông ta nhìn xoáy vào hai kẻ bị kết tội phù thủy. “Cả hai người đàn ông này đảm nhận việc nghiên cứu những ghi chép của các triết gia cổ đại, sử dụng thuật tiên tri, tính toán sự chuyển động của các thiên thể. Thế nhưng…” Ông ta nhún vai. “Bản thân việc này không phải tội lỗi. Ta đã được truyền dạy để hiểu rằng” - ông ta liếc về phía người đàn ông chắc nịch trong chiếc mũ trùm đầu, tôi đoán người đó là Giám mục của Paris - “việc này không mâu thuẫn với những lời dạy của nhà thờ, ngay cả Thánh Augustine thiêng liêng cũng được biết đến là có tìm hiểu về những điều huyền bí của thuật chiêm tinh.”

Tôi nhớ mang máng rằng Thánh Augustine đã thực sự nghiên cứu về thuật chiêm tinh và đã vứt bỏ, khinh bỉ nó như rác rưởi. Tuy nhiên, tôi nghi ngờ Louis đã đọc *Những lời thú tội* của Augustine và luận cứ này trở thành một điểm có lợi cho các bị cáo phù thủy, quan sát các vì sao đúng là vô hại so với việc hiến tế trẻ con và các cuộc trụy lạc đáng ghê tởm.

Tôi bắt đầu thắc mắc và vô cùng sợ hãi khi nghĩ đến vai trò của mình trong hội nghị này. Có người đã thấy ông Raymond ở cạnh tôi trong bệnh viện ư?

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi không đổ lỗi cho cách sử dụng kiến thức đúng đắn, cũng như việc tìm kiếm sự thông thái,” nhà vua tiếp tục bằng âm điệu nhịp nhàng. “Chắc chắn các ghi chép của những triết gia cổ đại sẽ dạy chúng ta nhiều điều, nếu họ tiếp cận bằng sự thận trọng thích đáng cùng tinh thần khiêm tốn. Tuy nhiên, sự thật là có nhiều điều tốt và cũng có quá nhiều điều xấu. Con đường tìm kiếm sự thông thái thuần khiết sẽ bị bóp méo thành những ham muốn quyền lực và tiền tài - cùng nhiều thứ khác trên thế giới này.”

Một lần nữa, ông ta liếc qua liếc lại giữa hai người bị buộc tội phù thủy, rõ ràng đang rút ra kết luận xem ai là người trụy lạc theo kiểu *kia* nhiều hơn. Bá tước vẫn đổ mồ hôi, chúng lấm chấm trên chiếc áo khoác bằng lụa của hắn.

“Không, tâu Bệ hạ!” Hắn kêu lên, hất mái tóc đen ra sau và dán chặt ánh mắt rực lửa vào ông Raymond. “Đúng là có những thế lực bóng tối đang hoạt động ở vùng đất này - điều ghê tởm mà ngài vừa kể đang len lỏi giữa chúng ta, nhưng thứ xấu xa đó không nằm trong những lồng ngực trung thành.” Hắn đấm mạnh vào lồng ngực mình, sợ rằng chúng tôi không hiểu ý. “Không, thưa Bệ hạ! Nếu nói về sự lầm lạc trong nhận thức cũng như việc sử dụng những cấm thuật, ngài hãy nhìn ra ngoài triều đình của mình.” Hắn không kết tội trực tiếp ông Raymond nhưng ánh mắt của hắn đã nói lên tất cả.

Nhà vua không bị lay chuyển bởi cơn bùng nổ này. “Thứ ghê tởm này đã phát triển mạnh mẽ suốt thời kỳ trị vì của ông nội ta,” ông ta nhẹ nhàng nói. “Chúng ta sẽ nhổ rễ chúng ở bất cứ nơi nào tìm thấy, phá hủy mối đe dọa xấu xa này ở bất kỳ nơi nào nó tồn tại trên vương quốc. Pháp sư, phù thủy, những kẻ xuyên tạc lời dạy của nhà thờ… Các ngài, chúng ta sẽ không để điều xấu xa đó nảy sinh một lần nữa.”

“Vậy nên.” Ông ta đập nhẹ hai lòng bàn tay lên bàn, vươn thẳng người, nhưng vẫn nhìn chăm chú vào Raymond và Bá tước, sau đó giơ một bàn tay về phía tôi.

https://thuviensach.vn

“Ta đã mang tới đây một nhân chứng,” ông ta tuyên bố. “Một thẩm phán không thể nói sai sự thật, một trái tim thuần khiết.”

Tôi khẽ kêu líu ríu, khiến nhà vua quay lại nhìn tôi.

“Một Quý Bà Trắng,” ông ta nói khẽ. “La Dame Blanche không thể nói dối. Bà ấy nhìn thấu trái tim và linh hồn của con người, có thể biến đổi chúng thành điều tốt… hoặc phá hủy vĩnh viễn.”

Bầu không khí siêu thực treo lơ lửng trên cao bỗng vỡ tan. Cảm giác phấn chấn nhè nhẹ như lúc uống rượu đã biến mất, tôi đột nhiên rơi vào trạng thái tỉnh táo lạnh lùng. Tôi mở miệng, rồi lại ngậm tăm, nhận ra mình không thể nói điều gì một cách chính xác.

Nỗi kinh hoàng trườn xuống theo sống lưng và ruột gan tôi như cuộn lại khi nhà vua trình bày sự sắp đặt của ông ta. Hai phù thủy sẽ đứng trong hai ngôi sao năm cánh được vẽ trên sàn nhà. Mỗi người trong số họ sẽ nêu bằng chứng và lý do cho các hoạt động sai trái. Quý Bà Trắng sẽ phán quyết lời nào là sự thật.

“Ôi, Jesus H. Christ,” tôi lầm bầm.

“Ngài Bá tước?” Nhà vua ra hiệu về phía ngôi sao năm cánh đầu tiên được vẽ bằng phấn trên thảm. Chỉ nhà vua mới có thể đối xử với một tấm thảm Aubusson chính công theo cách này.

Bá tước lướt qua tôi khi đi tới chỗ của mình. Tôi nghe thấy giọng thì thầm rất khẽ: “Cẩn thận đấy, phu nhân! Tôi không chỉ có một mình.” Hắn đứng vào vị trí, rồi quay mặt về phía tôi, cúi đầu chào mỉa mai và vẻ bề ngoài tỏ ra kiềm chế.

Lời ngụ ý của hắn hoàn toàn rõ ràng. Nếu tôi kết tội hắn, đám thuộc hạ của hắn sẽ sẵn sàng đi cắt hai núm vú của tôi và đốt cháy kho hàng của Jared. Tôi liếm đôi môi khô khốc, thầm nguyền rủa Louis. Tại sao ông ta không thể chỉ ham muốn cơ thể tôi?

Raymond điềm nhiên bước tới vị trí của mình và gật dầu chào tôi một cách thân mật. Không có gợi ý chỉ đạo nào từ đôi mắt đen tròn xoe kia.

https://thuviensach.vn

Tôi chẳng biết nên làm gì tiếp theo. Nhà vua gợi ý để tôi tới đứng đối diện ông ta, giữa hai ngôi sao năm cánh. Những người đội mũ trùm đầu đứng dậy và tới đứng phía sau nhà vua, một đám đông vô diện đầy hăm dọa.

Không gian vô cùng im ắng. Khói nến bốc lên cao tạo thành một lớp màn che sát trần nhà mạ vàng, những cuộn khói trôi bồng bềnh theo các dòng không khí uể oải trong phòng. Mọi con mắt đều đổ dồn vào tôi. Cuối cùng, trong cơn tuyệt vọng, tôi quay sang Bá tước và gật đầu.

“Ông có thể bắt đầu, ngài Bá tước,” tôi nói.

Hắn mỉm cười - ít ra thì tôi nghĩ vậy - và bắt đầu giải thích nền móng của pháp thuật bí truyền, rồi chuyển sang bình luận về hai mươi ba ký tự Hebrew, cũng như ý nghĩa uyên thâm của chúng. Bài diễn thuyết có vẻ sâu sắc, hoàn toàn vô hại và buồn tẻ kinh khủng. Nhà vua ngáp mà không buồn che miệng.

Trong lúc đó, tôi tính toán tất cả các trường hợp trong đầu. Kẻ này đã hăm dọa và tấn công tôi, cố gắng ám sát Jamie - cho dù vì mục đích cá nhân hay chính trị cũng chỉ khác nhau chút xíu. Rất có khả năng, hắn là kẻ lãnh đạo nhóm cưỡng hiếp đã mai phục tôi và Mary. Hơn thế nữa, ngoài những tin đồn tôi đã nghe về hoạt động của hắn, hắn còn là một mối đe dọa lớn đối với nỗ lực ngăn chặn Charles Stuart của chúng tôi. Tôi sẽ để hắn thoát tội ư? Để hắn truyền bá ảnh hưởng tới nhà vua, thay mặt gia đình Stuart, để hắn lang thang trên những con phố tối tăm của Paris cùng băng đảng du côn đeo mặt nạ?

Tôi có thể thấy hai núm vú của mình cứng lên vì sợ hãi, nhô lên rõ rệt trên chiếc váy lụa. Tôi đứng thẳng người, trừng mắt nhìn hắn.

“Xin dừng một phút,” tôi nói. “Tất cả những điều ông nói cho đến lúc này đều đúng, ngài Bá tước, tuy nhiên, tôi trông thấy một điểm không ổn trong lời của ông.”

Bá tước há hốc miệng. Louis bỗng trở nên hứng thú, chuyển từ dáng vẻ uể oải dựa vào bàn sang dáng đứng thẳng. Tôi nhắm mắt và chạm lên

https://thuviensach.vn

mi, giống như đang nhìn vào sâu bên trong.

“Tôi thấy một cái tên trong đầu ông, ngài Bá tước,” tôi nói như hết hơi, phần nào nghẹn lời vì sợ hãi, nhưng chẳng thể ngăn được nó. Tôi thả tay xuống, nhìn thẳng vào hắn. “Les Disciples du Mal,” tôi nói. “Ông có liên quan gì với Les Disciples, thưa ngài Bá tước?”

Đúng là hắn ta không giỏi che giấu cảm xúc. Hai con mắt hắn lồi ra và khuôn mặt trở nên trắng bệch. Tôi cảm thấy lòng thỏa mãn của mình đang cuộn trào dữ dội bên dưới nỗi sợ hãi.

Cái tên Les Disciples du Mal cũng quen thuộc với nhà vua, đôi mắt đen lim dim chợt nheo lại thành hai khe hẹp.

Bá tước là một tên quỵ lụy và bịp bợm, nhưng hắn không phải kẻ nhát gan. Hắn dồn hết can đảm, trừng mắt nhìn tôi, hất đầu ra sau.

“Người phụ nữ này nói dối,” giọng hắn khẳng định rõ ràng như lúc giới thiệu với người nghe những ký tự Hebrew là biểu tượng cho bình đựng máu của Chúa. “Bà ta không phải Quý Bà Trắng thực sự, mà là kẻ tôi tớ của quỷ Satan! Bà ta cấu kết với chủ nhân của mình, pháp sư khét tiếng, kẻ học trò của du Carrefours!” Hắn ta chỉ thẳng vào Raymond, ông ta trông hơi ngạc nhiên.

Một người đội mũ trùm đầu làm dấu thánh giá. Tôi nghe thấy tiếng cầu nguyện khe khẽ giữa những cái bóng.

“Tôi có thể chứng minh lời nói của mình,” Bá tước tuyên bố không để ai kịp nói thêm một lời. Hắn cho tay vào trong ngực áo. Tôi nhớ đến con dao găm hắn đã rút ra vào đêm tiệc và theo phản xạ cúi xuống. Thế nhưng, hắn không lôi ra một con dao.

“*Kinh Thánh* có ghi: *Họ cầm lấy con rắn mà không bị tổn hại,*” hắn la lớn. “*Và với dấu hiệu này, ta sẽ biết họ là tôi tớ của Chúa Trời!*”

Tôi nghĩ đó là một con rắn con, dài gần một mét. Một con rắn màu vàng nâu, trơn mượt và sáng bóng, uốn lượn như sợi dây thừng nhúng dầu, đôi mắt vàng khè làm người khác bối rối.

https://thuviensach.vn

Trước sự xuất hiện của nó, đám đông cùng đồng thanh thở hắt ra. Hai người đội mũ trùm đầu lùi lại một bước. Bản thân Louis cũng lùi lại, vội vàng nhìn sang tay lính canh bên cạnh cửa đang trợn tròn mắt quan sát.

Con rắn thè lưỡi ra một, hai lần để nếm vị không khí. Nhưng dường như nó quyết định hỗn hợp sáp nến và trầm hương không ăn được. Nó quay trở vào, cố gắng lục tìm cái túi ấm áp mà từ đó nó bị thô lỗ lôi ra. Bá tước thành thạo túm lấy chỗ sau đầu nó và dúi về phía tôi.

"Mọi người thấy không?" Hắn hân hoan reo lên. "Người đàn bà này đang co rúm vì sợ hãi! Bà ta là phù thủy!"

Trên thực tế, nếu căn cứ vào vị trí để phán xét thì so với những kẻ đang rúc vào tường đằng kia, tôi là một tượng đài của lòng dũng cảm. Tuy nhiên, tôi phải thừa nhận bản thân có bước lùi về phía sau khi hắn giơ con rắn ra. Bây giờ, tôi bước tới phía trước, để tước con rắn khỏi tay hắn. Rốt cuộc, những thứ hung hăng thì không có độc. Có thể ta sẽ thấy nó vô hại khi quấn nó quanh cổ.

Trước khi tôi tới được chỗ hắn, ông Raymond đã lên tiếng sau lưng tôi. Giữa những chuyện ồn ào này, tôi đã quên bẵng ông ta.

"*Kinh Thánh* không nói điều đó, thưa ngài Bá tước," Raymond nhận xét. Ông ta không cao giọng và khuôn mặt như loài ếch mềm mại như bánh pút đinh. Đám đông ồn ào ngừng xáo động và nhà vua quay sang lắng nghe.

"Vậy sao, quý ông?" Nhà vua hỏi.

Raymond gật đầu và biết mình được phép phát biểu. Ông ta cho cả hai tay vào trong túi áo choàng, lấy ra một chai bẹt nhỏ từ một túi và một cái cốc bé từ túi còn lại.

"*Họ cầm lấy con rắn mà không bị tổn hại,*" ông ta trích dẫn, "*và nếu họ uống thuốc độc, họ sẽ không chết.*" Ông ta đặt cái cốc lên lòng bàn tay, bề mặt bằng bạc của nó sáng lấp lánh dưới ánh nến. Cái chai nhỏ giơ lơ lửng phía trên, sẵn sàng rót ra.

https://thuviensach.vn

“Vì cả phu nhân Broch Tuarach và tôi đều bị kết tội,” Raymond nói, liếc mắt nhìn tôi. “Tôi xin đề nghị cả ba chúng tôi cùng tham gia bài kiểm tra này. Với sự cho phép của người, thưa Bệ hạ!”

Louis trông khá sửng sốt bởi chuỗi sự kiện diễn ra chóng vánh, nhưng ông ta gật đầu. Một dòng chất lỏng màu hổ phách đổ tung tóe vào cốc, ngay lập tức nó chuyển sang màu đỏ và bắt đầu sủi bọt, giống như đang sôi sùng sục.

“Máu rồng,” Raymond giới thiệu, lắc cái cốc. “Hoàn toàn không gây hại đến trái tim thuần khiết.” Ông ta mỉm một nụ cười động viên và đưa tôi cái cốc.

Hình như tôi không thể làm gì khác ngoài uống nó. Máu rồng trông giống một dạng sô đa. Vị của nó tương tự rượu brandy pha nước khoáng. Tôi uống hai, ba ngụm vừa phải và đưa trả.

Raymond tỏ thái độ khách sáo đúng mực, cũng uống thứ trong cốc. Sau đó, ông ta hạ thấp cái cốc, trưng ra đôi môi nhuốm màu hồng và quay sang nhà vua.

“Liệu tôi có thể yêu cầu La Dame Blanche trao cái cốc này cho ngài Bá tước không?” Ông ta nói, chỉ xuống những đường kẻ phấn quanh chỗ đứng, ngụ ý rằng ông ta không thể bước ra ngoài khu vực bảo vệ của ngôi sao năm cánh.

Khi nhà vua gật đầu chấp thuận, tôi cầm lấy cái cốc và quay sang phía Bá tước một cách máy móc. Để đi qua đó mất khoảng sáu bước chân. Tôi tiến bước đầu tiên, rồi bước nữa, hai đầu gối run lập cập, hơn cả lúc ở riêng với nhà vua ngoài phòng chờ nhỏ.

Quý Bà Trắng nhìn thấu bản chất thật của con người. Tôi ư? Tôi thực sự hiểu hai người họ, Raymond hay Bá tước?

Tôi có thể làm gì để dừng lại? Tôi chất vấn bản thân cả trăm lần, cả ngàn lần - sau đó. Tôi có thể làm cách khác không?

https://thuviensach.vn

Tôi nhớ đến suy nghĩ sai lầm của mình trong buổi gặp mặt Charles Stuart; thật tiện cho mọi người nếu cậu ta chết đi. Nhưng không ai có thể giết người vì niềm tin của người đó, cho dù niềm tin đó được vận dụng đồng nghĩa với cái chết của những người vô tội - đúng không?

Tôi không biết. Tôi không biết Bá tước có tội, tôi cũng không biết Raymond vô tội. Tôi không biết liệu việc theo đuổi điều đúng đắn có phải là nguyên nhân xứng đáng để dùng cách thức đê tiện không. Tôi không biết một mạng người đáng giá hay mạng của ngàn người đáng giá. Tôi không biết giá trị thực sự của việc báo thù.

Nhưng tôi biết cái cốc mình đang cầm trong tay là cái chết. Sức nặng của viên pha lê trắng đeo trên cổ tôi đã báo hiệu thuốc độc. Tôi không trông thấy Raymond thêm gì vào đó; không ai thấy. Tuy nhiên, tôi không cần nhúng viên pha lê vào chất lỏng đỏ như máu ấy để biết nó chứa thứ gì.

Bá tước hiểu những gì hiện trên khuôn mặt tôi; La Dame Blanche không nói dối. Hắn ngần ngại nhìn vào cái cốc sủi bọt.

“Uống đi, Bá tước,” nhà vua giục. Một lần nữa, đôi mắt nheo lại mà không thể hiện điều gì. “Hay là ông sợ?”

Có thể Bá tước sở hữu nhiều tai tiếng, nhưng nhát gan không nằm trong số đó. Khuôn mặt hắn tái nhợt và nghiêm túc, nhưng hắn nhìn thẳng vào mắt nhà vua, miệng hơi mỉm cười.

“Không, thưa Bệ hạ,” hắn đáp.

Hắn nhận lấy cái cốc từ tay tôi và uống cạn, hai mắt gắn chặt vào tôi. Chúng vẫn gắn chặt và nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tôi, ngay khi chúng trông thấy cái chết. Quý Bà Trắng có thể biến bản chất của một con người trở nên tốt hơn hoặc phá hủy nó.

Cơ thể của Bá tước đổ phịch xuống sàn, quằn quại. Những người quan sát đội mũ trùm đầu đồng thanh la hét và kêu thét lên, nhấn chìm mọi âm thanh hắn phát ra. Hai gót chân hắn gõ xuống liên hồi, nhưng không có âm thanh nào phát ra từ tấm thảm hoa. Cơ thể hắn uốn cong, rồi trở nên bất

https://thuviensach.vn

động. Con rắn, cực kỳ bực tức, thoát ra khỏi đống nếp áo xa tanh trắng lộn xộn của hắn và vội vàng trườn đi, hướng tới chỗ Louis đang đứng.

Tất cả trở nên hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

28
Ánh sáng cuối đường hầm

Từ Paris, tôi quay trở lại ngôi nhà của Louise ở Fontainebleau. Tôi không muốn đến đường Tremoulins - hay bất kỳ nơi nào Jamie có thể tìm thấy tôi. Anh sẽ không có thời gian để tìm kiếm, anh phải khởi hành đi Tây Ban Nha gần như ngay lập tức, hoặc kế hoạch sẽ có nguy cơ thất bại.

Louise là một người bạn tốt, cô ấy tha thứ cho tôi và điều đáng khen ngợi là cô ấy không hỏi tôi đã đi đâu, làm gì. Tôi không nói chuyện nhiều với mọi người, chỉ ở trong phòng, ăn chút ít và nhìn chằm chằm lên *putti*[3] trần truồng, mũm mĩm được trang trí trên trần nhà. Tính cấp thiết của chuyến đi tới Paris đã khuấy động tôi một thời gian. Nhưng giờ đây, khi không còn phải làm việc, không có lịch trình hằng ngày chống đỡ, không có bánh lái, tôi lại bắt đầu trôi dạt vô định.

Nhưng đôi lúc, tôi cũng cố gắng hoạt động. Dưới sự khuyến khích của Louise, tôi sẽ xuống nhà dùng bữa tối thân mật hoặc cùng cô ấy uống trà với một người bạn tới thăm. Tôi cũng cố gắng chú ý tới Fergus, người duy nhất trên thế giới làm tôi còn cảm giác có trách nhiệm.

Do đó, khi đang thực hiện chuyến đi dạo buổi chiều thường ngày và nghe thấy tiếng cậu nhóc cãi lộn bên hông nhà, tôi cảm thấy lòng thôi thúc phải đến xem xét.

Fergus đang đối đầu với một thằng bé chăn ngựa lớn hơn, có vẻ mặt khó chịu và đôi vai to rộng.

“Câm miệng ngay, đồ bất lịch sự,” thằng nhóc chăn ngựa nói. “Mày không biết bản thân đang nói gì đâu!”

https://thuviensach.vn

“Tao biết nhiều hơn mày - mày, mẹ mày ăn nằm với lợn!” Fergus đút hai ngón tay vào lỗ mũi, kéo mũi lên và nhảy tới nhảy lui, la “Éc, éc!” nhiều lần.

Thằng nhóc chăn ngựa, vốn có cái mũi hếch đặc trưng, đã không lãng phí thời gian, nó siết chặt cả hai nắm tay và vung lên. Trong giây lát, hai đứa lăn ra mặt đất bùn bẩn, kêu gào ầm ĩ như mèo, xé rách quần áo của nhau.

Tôi đang suy nghĩ có nên can thiệp hay không thì thằng nhóc chăn ngựa ngồi lên trên, nắm lấy cổ Fergus bằng cả hai tay, rồi đập đầu cậu nhóc xuống nền đất. Một mặt, tôi lo lắng, sau này Fergus sẽ dính vào những vụ tương tự. Mặt khác, khuôn mặt cậu nhóc đã trở nên đỏ tía, bám đầy đất bụi, tôi sợ phải thấy nó chết đột ngột khi còn quá trẻ. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, tôi bước tới sau lưng cặp đôi đang vật lộn kia.

Thằng bé chăn ngựa cưỡi bên trên và bóp cổ Fergus, mông quần nó căng ra trước mặt tôi. Tôi co chân lên và đá vào đường khâu của cái quần. Thằng bé bị mất thăng bằng, liền giật mình thét to, ngã chúi về phía trước, nằm đè lên nạn nhân. Nó lăn người sang bên và nhảy bật dậy, hai tay siết chặt. Sau đó, trông thấy tôi, nó liền chạy biến mà không nói một lời.

“Cháu nghĩ cháu đang chơi đùa ở đâu hả?” Tôi gặng hỏi, kéo Fergus đang thở hổn hển đứng dậy và bắt đầu phủi bụi quần áo cho cậu, đập vào những đám bụi và rơm để chúng rơi khỏi người cậu.

“Nhìn xem,” tôi kết tội. “Cháu đã bị xé cả áo lẫn quần. Chúng ta phải nhờ Berta sửa lại.” Tôi quay cậu một vòng để sờ những chỗ vai rách. Rõ ràng thằng bé chăn ngựa đã bám vào cạp quần và xé toạc theo đường chỉ. Mảnh vai hồ cứng tuột khỏi cái hông mảnh khảnh, gần như để lộ một bên mông.

Tôi im bặt, chăm chú quan sát. Chỗ thu hút ánh mắt tôi không phải một mảng da lớn mà là một dấu nhỏ màu đỏ nổi bật trên đó. Kích cỡ của nó chỉ bằng đồng nửa xu. Nó có màu đỏ sẫm của da non trên vết thương bị đốt. Tôi không thể tin vào mắt mình, bèn chạm vào, khiến Fergus kêu oai

https://thuviensach.vn

oái. Những mép nổi của vết thương như được khắc, cho dù cái gì tạo ra vết thương này thì nó cũng đã ăn sâu vào da thịt. Tôi tóm lấy cánh tay để ngăn cậu nhóc chạy đi và cúi xuống kiểm tra kĩ hơn.

Cách còn khoảng mười lăm phân thì những đường nét của vết thương đã rõ ràng. Nó có hình bầu dục, ở bên trong là các hình bị nhòe, giống như chữ cái.

"Ai làm chuyện này với cháu, Fergus?" Tôi hỏi. Giọng nói có phần kỳ cục với chính tôi, bình tĩnh và xa cách lạ thường.

Fergus giật tay, cố gắng kéo người ra xa, nhưng tôi giữ lại.

"Ai, Fergus?" Tôi gặng hỏi, lắc nhẹ cậu.

"Không có gì đâu, phu nhân! Cháu tự ngã vào cái hàng rào. Chỉ là gỗ vụn làm xước thôi." Đôi mắt đen to tròn của cậu đảo qua đảo lại để tìm một chỗ trốn.

"Không phải gỗ vụn. Ta biết nó là gì, Fergus. Nhưng ta muốn biết ai làm." Tôi đã thấy dấu vết tương tự trước kia, vết thương này còn mới, nó đã có thời gian lành lại. Tuy nhiên, dấu vết của sắt nung thì không thể nhầm lẫn được.

Cậu nhóc thấy tôi kiên quyết nên ngừng chống đối. Cậu liếm môi, ngần ngại, hai vai rũ xuống. Tôi biết giờ cậu sẽ nói.

"Đó là… một người Anh. Với một cái nhẫn."

"Khi nào?"

"Rất lâu rồi, thưa phu nhân! Từ tháng Năm."

Tôi hít một hơi thở sâu, nhẩm tính. Ba tháng. Ba tháng trước, khi Jamie rời nhà để đến nhà thổ, tìm tay quản đốc nhà kho. Và Fergus đi cùng. Ba tháng từ khi Jamie chạm trán Jack Randall, ở nhà thổ của bà chủ Elise và thấy điều gì đó khiến mọi lời hứa trở nên vô hiệu và không còn giá trị, khiến anh quyết định giết Jack Randall. Ba tháng từ khi anh rời khỏi nhà - không bao giờ quay lại.

https://thuviensach.vn

Tôi vô cùng nhẫn nại, nắm chặt cánh tay của Fergus và cuối cùng đã thành công trong việc ép cậu khai ra câu chuyện.

Khi họ đến nhà thổ của bà chủ Elise, Jamie đã bảo Fergus đợi anh trong lúc anh lên gác thu xếp chuyện tiền nong. Từ những kinh nghiệm trước kia, Fergus biết rằng sẽ mất một lúc lâu nên đi thơ thẩn vào phòng khách lớn, ở đó có nhiều quý cô trẻ mà cậu biết đang "nghỉ ngơi". Cậu nói chuyện với họ, sửa lại tóc cho mỗi người để đợi khách.

"Vào buổi sáng thường rất ít khách," cậu giải thích với tôi. "Nhưng vào thứ Ba và thứ Sáu, đám dân chài sẽ đi ngược sông Seme để bán sản vật thu được ở chợ sáng. Sau đó, họ có tiền và bà chủ Elise làm ăn thuận lợi, nên *les jeunes filles*[4] phải sẵn sàng ngay sau bữa sáng."

Trên thực tế, phần lớn "các cô gái" ở đó đã lâu. Đám dân chài không phải khách sộp nên họ được mặc định dành cho những gái điếm kém hấp dẫn. Giữa những người bạn cũ, Fergus đã trải qua mười lăm phút dễ chịu trong phòng khách, được âu yếm và chơi đùa. Một vài khách đến sớm, lựa chọn và lên các phòng trên gác, không quấy rầy buổi trò chuyện của các cô gái còn lại - ngôi nhà kiêu hãnh của bà chủ Elise chỉ có bốn tầng chật hẹp.

"Thế rồi gã người Anh đi vào cùng bà chủ Elise." Fergus dừng lại, nuốt nước bọt, yết hầu của cậu nhấp nhô khó khăn bên dưới lớp da cổ.

Fergus đã nhìn thấy đàn ông trong mọi trạng thái say rượu và kích dục nên cậu biết rõ tay Đại úy đã trong tình trạng như vậy cả đêm. Hắn phấn khích và xộc xệch, hai mắt đỏ ngầu. Hắn phớt lờ nỗ lực giới thiệu mấy cô gái điếm của bà chủ Elise và đi lang thang khắp phòng, không ngừng đưa mắt xem xét tỉ mỉ các món hàng được bày ra. Sau khi nhìn thấy Fergus, mắt hắn sáng bừng.

"Gã bảo: "Mày! Đi theo tao," rồi tóm lấy cánh tay cháu. Cháu đã níu lại, thưa phu nhân - cháu bảo với gã rằng ông chủ ở trên gác và cháu không thể đi theo hắn - nhưng hắn không nghe. Bà chủ Elise thì thầm vào tai cháu rằng cháu nên đi với gã và bà ấy sẽ chia tiền cho cháu." Fergus nhún vai,

https://thuviensach.vn

nhìn tôi bằng ánh mắt vô vọng. “Cháu biết những người chơi bé trai thường không làm lâu. Cháu nghĩ gã sẽ xong việc trước khi ông chủ rời đi.”

“Ôi, Chúa Jesus,” tôi nói. Những ngón tay nới lỏng và trượt xuống dưới cổ tay cậu nhóc. “Ý cháu là - Fergus ơi, cháu từng làm việc đó rồi?”

Cậu nhóc nhìn như thể muốn khóc. Tôi cũng vậy.

“Không thường xuyên, thưa phu nhân,” cậu đáp, gần như một lời van xin được thấu hiểu. “Có một ngôi nhà chuyên phục vụ việc này và đám đàn ông thường đến đó. Tuy nhiên, thỉnh thoảng, một khách hàng thấy cháu và nổi lòng ham muốn…” Hai lỗ mũi bắt đầu chảy nước, cậu nhóc lấy mu bàn tay quệt ngang.

Tôi lục trong túi ra một cái khăn tay và đưa nó cho Fergus. Cậu nhóc bắt đầu xì mũi trong lúc nhớ về buổi sáng thứ Sáu đó.

“Hắn to hơn cháu tưởng. Hắn muốn…”

Tôi kéo Fergus lại, áp chặt đầu cậu vào vai, giọng nói của cậu bị bóp nghẹt trong lớp vải áo của tôi. Hai mảnh xương dẹt trên vai cậu rung lên như đôi cánh dưới tay tôi.

“Đừng kể thêm,” tôi nói. “Đừng! Được rồi, Fergus. Ta không giận đâu. Nhưng đừng kể nữa.”

Yêu cầu là vô ích. Cậu nhóc không thể ngừng nói sau nhiều ngày sợ hãi và im lặng.

“Nhưng đó là lỗi của cháu, phu nhân ơi!” Cậu nhóc thốt lên, thoát khỏi vòng tay tôi. Môi cậu run rẩy và những giọt nước mắt trào ra. “Lẽ ra cháu nên im lặng. Cháu không nên thét to! Nhưng cháu không kìm được và ông chủ nghe thấy, và… và ông ấy xông vào… và... Ôi, phu nhân ơi, đáng lẽ ra không nên, nhưng cháu rất mừng khi thấy ông ấy, và cháu chạy tới, ông ấy đẩy cháu ra sau và đấm vào mặt gã người Anh. Rồi gã người Anh đứng dậy với cái ghế đẩu trong tay và ném nó, còn cháu thì sợ hãi, chạy ra khỏi phòng và trốn trong cái tủ cuối hành lang. Rồi có rất nhiều tiếng la hét và đánh nhau, cả tiếng đổ vỡ ầm ĩ, thêm nhiều tiếng la hét nữa. Sau đó, mọi

https://thuviensach.vn

chuyện dừng lại, và chẳng mấy chốc ông chủ mở cửa tủ, đưa cháu ra. Ông ấy cầm quần áo của cháu và tự mình mặc đồ cho cháu, bởi vì cháu không thể cài khuy - ngón tay cháu cứ run lẩy bẩy."

Cậu nhóc túm lấy váy tôi bằng cả hai tay, sự khẩn thiết ấy khiến tôi tin rằng mặt cậu đang co rúm lại, như một cái mặt nạ khỉ đau khổ.

"Đó là lỗi của cháu, thưa phu nhân, nhưng cháu không biết! Cháu không biết ông ấy sẽ đi đánh nhau với gã người Anh. Và giờ thì ông chủ đi rồi, sẽ không bao giờ quay lại, đó là lỗi của cháu!"

Giờ thì cậu nhóc than vãn, rồi ngã úp mặt xuống nền đất dưới chân tôi. Cậu đang khóc rất to nên tôi nghĩ cậu sẽ không nghe thấy lời tôi nói trong khi tôi cúi người đỡ cậu dậy, nhưng tôi phải nói điều đó bằng bất cứ giá nào.

"Chuyện đó không phải lỗi của cháu, Fergus. Cũng không phải lỗi của ta - nhưng cháu nói đúng. Ông ấy đã đi rồi."

•••

Từ sau lời tiết lộ của Fergus, tôi càng chìm sâu vào lãnh đạm. Đám mây xám xịt bủa vây tôi từ hồi sẩy thai dường như kéo đến gần hơn. Nó bao bọc nhiều lớp quanh tôi, biến ánh sáng của những ngày tươi đẹp nhất trở nên mù mịt. Bởi vậy, các âm thanh khi chạm đến tôi đều yếu ớt, như tiếng chuông báo hiệu trên phao cứu sinh xuyên qua màn sương mù trên biển.

Louise đứng trước mặt tôi, cau có vì lo lắng và quan sát tôi.

"Cô gầy quá đi thôi," cô ấy trách mắng. "Và trắng như đĩa lòng bò vậy. Yvonne nói rằng cô lại không ăn sáng!"

Tôi không thể nhớ lần cuối cùng mình đói là khi nào. Mà chuyện đó hầu như không quan trọng. Từ rất lâu trước vụ đọ kiếm ở rừng Boulogne, từ trước chuyến đi tới Paris của tôi. Tôi nhìn trân trân mặt lò sưởi và bị

https://thuviensach.vn

cuốn vào trong những vòng xoắn chạm khắc theo phong cách *rococo*[5]. Giọng của Louise tiếp tục, nhưng tôi không chú ý, nó chỉ như tiếng ồn trong phòng, như âm thanh của những cành cây cọ vào bức tường đá của lâu đài hay tiếng vo vo của đám ruồi đang kéo đến vì ngửi thấy mùi thức ăn thừa trong bữa sáng của tôi.

Tôi quan sát một con ruồi, nó bay khỏi miếng trứng vì Louise bất ngờ vỗ tay. Nó bay thành những vòng tròn trước khi đậu trở lại chỗ ăn của mình. Tiếng bước chân vội vã tiến tới sau lưng tôi. Một giọng yêu cầu dứt khoát của Louise, một giọng đáp phục tùng "*Oui*[6], thưa phu nhân," và một tiếng *phật* vang lên khi người giúp việc xua chổi đuổi ruồi, nhát nọ nối tiếp nhát kia. Cô gái nhặt từng cái xác bé xíu cho vào túi, sau đó chùi chỗ bị bẩn trên bàn bằng một góc tạp dề.

Louise cúi xuống, gí mặt vào trong tầm nhìn của tôi.

"Tôi có thể trông thấy mọi cái xương trên mặt cô! Nếu cô không ăn thì ít nhất hãy đi ra ngoài một chút!" Cô ấy sốt ruột nói. "Cơn mưa đã tạnh; đi thôi, biết đâu chúng ta sẽ tìm thấy mấy quả nho xạ trong bụi rậm. Có thể cô sẽ ăn vài quả."

Dù là bên trong hay bên ngoài, tôi đều cảm thấy nỗi buồn nhẹ nhàng và chết lặng ở bên, xóa nhòa những đường nét và biến mọi nơi chốn trở nên giống nhau. Tuy nhiên, đây là vấn đề với Louise, nên tôi ngoan ngoãn đứng dậy, đi với cô ấy.

Gần cổng vườn, Louise bị đầu bếp chặn lại, thắc mắc và phàn nàn về thực đơn bữa tối. Khách đã được mời với mục đích làm tôi sao nhãng, và việc hối hả chuẩn bị đã gây ra nhiều mối bất hòa trong nhà suốt sáng hôm nay.

Louise thở dài mệt mỏi, sau đó vỗ nhẹ vào lưng tôi.

"Cô hãy đi tiếp," cô ấy giục tôi tiến về phía cổng. "Tôi sẽ gửi người hầu và áo choàng đến."

Hôm đó là một ngày mát trời giữa tháng Tám, vì cơn mưa đã trút xuống suốt đêm hôm trước. Những vũng nước nhỏ nằm trên con đường rải

https://thuviensach.vn

sỏi và các hạt nước nhỏ liên tiếp rơi xuống từ cành cây ướt đẫm, giống như một cơn mưa.

Bầu trời vẫn nguyên màu xám xịt, nhưng nó đã nhạt bớt từ màu đen sì giận dữ của những đám mây ông nước. Tôi ôm lấy hai khuỷu tay. Có vẻ mặt trời sẽ sớm ló ra trở lại, nhưng trời vẫn lạnh đủ để cần có một chiếc áo khoác.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân tiến tới từ phía sau, liền quay người và thấy François, người hầu bậc hai, nhưng ông ta không mang theo thứ gì. Ông ta nhìn tôi ngần ngại một cách kỳ quặc, dường như muốn chắc chắn tôi là người cần tìm.

“Phu nhân,” ông ta nói, “có khách đến thăm bà.”

Tôi thầm thở dài. Tôi không muốn bị làm phiền với việc phải lên tinh thần để tiếp chuyện họ, theo phép lịch sự.

“Làm ơn nói với họ rằng tôi mệt,” tôi đáp, quay người tiếp tục đi dạo. “Khi nào họ đi, hãy mang cho tôi áo khoác.”

“Nhưng thưa phu nhân,” ông ta nói vọng tới từ sau lưng tôi, “là Lãnh chúa Broch Tuarach - chồng của bà.”

Tôi giật mình, quay lại nhìn ngôi nhà. Là thật, tôi có thể thấy dáng người cao lớn của Jamie sắp rẽ ở góc ngoặt. Tôi quay đi, giả bộ không trông thấy và tiến về phía rặng cây. Những bụi cây rậm rạp rủ xuống thấp, có lẽ tôi có thể trốn kịp.

“Claire!” Giả bộ là vô ích. Anh cũng nhìn thấy tôi và đang đi xuống con đường mòn theo sau tôi. Tôi rảo bước nhanh hơn, nhưng không sánh kịp với đôi chân dài kia. Vừa đi được nửa đường, tôi đã thở hắt ra, do đó bước chậm dần. Tình trạng sức khỏe của tôi không cho phép vận động mệt nhọc.

“Đợi đã, Claire!”

Tôi hơi quay người, anh đã đuổi gần tới nơi. Bức màn màu xám mềm mại tê liệt bao quanh tôi bắt đầu rung rinh, tôi hoảng hốt khi nghĩ rằng hình

https://thuviensach.vn

ảnh của anh sẽ xé toạc nó khỏi tôi. Nếu chuyện đó xảy ra, tôi sẽ chết, tôi đã nghĩ vậy, giống như một con ấu trùng bị đào lên khỏi mặt đất, bị ném lên một tảng đá để teo lại, trần truồng và không phòng bị dưới ánh mặt trời.

"Không!" Tôi đáp. "Em không muốn nói chuyện với anh. Đi đi!"

Anh do dự một lúc và tôi quay đi, bắt đầu bước nhanh xuống con đường dẫn đến rặng cây. Tôi nghe tiếng chân anh đi theo trên con đường rải sỏi, nhưng tôi vẫn quay lưng và đi thật nhanh, gần như bỏ chạy.

Khi tôi dừng lại để chui vào dưới rặng cây, anh bất ngờ lao tới, túm lấy cổ tay tôi. Tôi cố gắng vùng vẫy nhưng anh giữ chặt.

"Claire!" Anh nói. Tôi chống cự nhưng vẫn quay mặt đi. Nếu không nhìn anh, tôi có thể giả bộ anh không ở đây. Tôi có thể ở lại trong cảm giác an toàn.

Anh thả cổ tay tôi, tóm lấy hai vai. Vì thế, tôi phải ngẩng đầu lên để giữ thăng bằng. Khuôn mặt anh bị cháy nắng và gầy gò, với nhiều vết cắt xù xì bên cạnh miệng, đôi mắt sẫm lại chất chứa đau thương. "Claire," anh nói, dịu dàng hơn, giờ anh có thể thấy tôi đang nhìn anh. "Claire - nó cũng là con anh."

"Phải, đúng vậy - và anh đã giết nó!" Tôi đẩy anh ra, lao mình qua mái vòm hẹp. Tôi đứng bên trong, thở hổn hển như một con chó hoảng sợ. Tôi không nhận ra cái cổng vòm dẫn vào một công trình bỏ hoang bị bao phủ bởi giàn nho. Những bức tường mắt cáo bao quanh tứ phía - tôi đã bị bẫy. Ánh sáng phía sau tôi tắt dần bởi cơ thể anh đứng chắn lối vào.

"Đừng chạm vào em!" Tôi lùi lại, nhìn chăm chú xuống đất. *Đi đi!* Tôi điên cuồng nghĩ. *Làm ơn, vì Chúa, để em yên!* Tôi có thể cảm thấy màu xám bao phủ quanh mình đang biến mất, rồi những vệt sáng đau đớn chiếu xuyên qua tôi như tia chớp xuyên qua đám mây.

Anh dừng lại, cách tôi vài bước. Tôi sẩy chân, trượt về phía trước, nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế dài bằng gỗ. Tôi nhắm mắt và ngồi run rẩy. Trời ngừng mưa, một làn gió lạnh, ẩm ướt thổi qua ô mắt cáo, khiến cổ tôi ớn lạnh.

https://thuviensach.vn

Anh không tiến tới gần hơn. Tôi có thể cảm thấy anh đang đứng đó, nhìn tôi. Tôi có thể nghe thấy hơi thở đứt quãng của anh.

“Claire,” anh gọi lần nữa, giọng có phần tuyệt vọng, “Claire, em không nhìn ư… Claire, em phải kể anh nghe! Vì Chúa, Claire, anh thậm chí không biết nó là gái hay trai!”

Tôi cứng người, hai bàn tay nắm lấy lớp vỏ gỗ xù xì của cái ghế. Một lúc sau, có tiếng lạo xạo nặng nề trên mặt đất trước mặt tôi. Tôi hé mắt, vừa đúng lúc thấy anh ngồi xuống trên nền sỏi ướt dưới chân tôi. Anh cúi đầu, nước mưa đã để lại những giọt lóng lánh trên mái tóc ướt thẫm.

“Em bắt anh cầu xin ư?” Anh nói.

“Nó là con gái.” Lát sau, tôi cất lời. Giọng nói của tôi nghe vui vẻ và khàn khàn. “Mẹ Hildegarde đã đặt tên thánh cho nó. Faith[7]. Faith Fraser. Mẹ Hildegarde có khiếu hài hước thật kỳ quặc.”

Cái đầu cúi thấp không chuyển động. Một lúc sau, anh nói nhỏ: “Em đã thấy con chưa?”

Tôi mở to mắt, nhìn trân trân vào đầu gối, một vài giọt nước rơi xuống từ những cây nho sau lưng tôi khiến lớp áo lụa bị ướt lấm chấm.

“Có. Các *mâitresse sage-femme* bảo em nên nhìn, họ trao nó cho em.” Tôi hồi tưởng giọng nói trầm trầm và thản nhiên của bà Bonheur, người có thâm niên và được kính trọng nhất trong số các bà mụ ghé đến nhà thương Des Anges.

“Trao cho cô ấy đứa bé đi, nếu họ được nhìn thấy thì tốt hơn. Sau đó, họ sẽ không phải tưởng tượng.”

Do vậy, tôi không tưởng tượng. Tôi nhớ lại.

“Con bé thật hoàn hảo,” tôi nói nhỏ như tự nhủ. “Rất nhỏ. Em có thể ôm đầu nó trong lòng bàn tay. Hai tai nhô ra một chút - em còn thấy ánh sáng chiếu xuyên qua chúng.”

Ánh sáng cũng chiếu xuyên qua da con bé, ánh sáng lung linh trên đường cong tròn trịa của má và cái mông giống như ánh sáng ngọc trai, bất

https://thuviensach.vn

động và trầm tĩnh với một chút nước còn lưu lại trên đó.

“Mẹ Hildegarde bọc nó trong mảnh vải xa tanh,” tôi nhìn xuống hai nắm tay siết chặt trong lòng. “Đôi mắt của con bé không mở, nó cũng không có lông mi, nhưng đôi mắt thì xếch. Em bảo mắt nó giống anh, nhưng các bà ấy nói đứa bé nào cũng thế.”

Mười ngón chân và mười ngón tay. Không có móng nhưng có các khớp xương sáng mờ, xương bánh chè và xương ngón chân giống như ngọc mắt mèo, giống như những cái xương được nạm đá quý của lòng đất. Nhớ lại thì…

Tôi nhớ cả tiếng loảng xoảng từ đằng xa của nhà thương, nơi cuộc sống vẫn tiếp diễn và nhớ tiếng bàn bạc khẽ khàng của Mẹ Hildegarde cùng bà Bonheur, họ đang nói chuyện với giáo sĩ, ông ấy đọc một lời cầu nguyện đặc biệt do Mẹ Hildegarde yêu cầu. Tôi nhớ ánh mắt điềm tĩnh xem xét của bà Bonheur khi bà ấy quay sang nhìn tôi, quan sát tình trạng yếu ớt của tôi. Có thể bà ấy còn quan sát ánh sáng báo trước cơn sốt đang tới gần. Bà ấy lại quay sang Mẹ Hildegarde, giọng còn nhỏ hơn trước - có thể bà ấy đề nghị họ đợi, có thể cần đến hai đám tang.

Và cát bụi sẽ trở về với cát bụi.

Tuy nhiên, tôi đã quay lại từ cõi chết. Chỉ có Jamie mới đủ sức mạnh kéo tôi trở về từ ranh giới cuối cùng và ông Raymond biết điều đó. Tôi hiểu chỉ có Jamie mới có thể kéo tôi đi nốt con đường, trở về mảnh đất của người sống. Đó là lý do tôi chạy trốn khỏi anh, làm mọi việc để giữ anh tránh xa mình, để đảm bảo anh sẽ không đến gần tôi nữa. Tôi không muốn quay về, không khát khao cảm nhận nó lần nữa. Tôi không muốn biết yêu chỉ để rồi muốn xé bỏ nó thêm một lần nữa.

Thế nhưng đã quá muộn. Tôi biết, cho dù tôi đã chiến đấu để giữ lấy tấm màn xám bao quanh mình. Chống cự chỉ càng đẩy nhanh sự tan rã của nó. Việc đó giống như nắm lấy những mảnh vụn của đám mây, và nó tan biến trong làn sương lạnh giữa các ngón tay tôi. Tôi cảm nhận được ánh sáng đang đến, chói lòa và tinh tế.

https://thuviensach.vn

Anh đứng dậy trước mặt tôi. Cái bóng của anh đổ lên hai đầu gối tôi, chắc chắn điều này có nghĩa là đám mây đã tan biến. Một cái bóng không thể che phủ mặt đất nếu thiếu ánh sáng.

"Claire," anh thì thầm. "Làm ơn để anh an ủi em."

"An ủi ư?" Tôi đáp. "Anh sẽ làm thế nào? Anh có thể trả lại con cho em không?"

Anh quỳ xuống trước mặt tôi, nhưng tôi vẫn cúi gằm mặt, nhìn vào hai bàn tay úp trong lòng. Tôi cảm thấy chuyển động của anh khi anh đưa tay ra để chạm vào tôi, do dự, rụt lại rồi đưa ra một lần nữa.

"Không," anh nói, giọng chỉ đủ nghe. "Không, anh không thể. Nhưng… nhờ ơn Chúa… anh có thể cho em một đứa con khác."

Đôi tay anh dừng lại, lơ lửng bên trên người tôi, đủ gần để tôi cảm nhận được hơi ấm của da anh. Tôi cũng cảm thấy những điều khác: nỗi buồn anh đang kiềm chế thật chặt, cơn giận và sợ hãi đã siết cổ anh, cả sự dũng cảm giúp anh cất tiếng nói bất chấp cản trở. Tôi tập hợp can đảm quanh mình, điều thay thế mong manh cho tấm màn xám dày đặc. Sau đó, tôi cầm tay anh và ngẩng đầu, để nhìn trọn vẹn khuôn mặt của mặt trời.

•••

Chúng tôi ngồi, tay đan tay, áp chặt vào nhau trên ghế dài, không cử động, không nói chuyện, cứ như thế hàng tiếng đồng hồ, chỉ có cơn gió lạnh thì thầm những suy nghĩ của chúng tôi trong vòm lá nho phía trên. Nước nhỏ giọt bắn tung tóe trên người chúng tôi khi cơn gió thổi qua, khóc thương vì sự mất mát và chia cách.

"Em đang lạnh," cuối cùng, Jamie lẩm bẩm, kéo một vạt áo choàng trùm lên người tôi. Tôi chầm chậm tựa vào anh trong nơi trú ẩn này, hơi ấm từ người anh đột ngột truyền sang tôi, chỗ dựa vững chắc và bất ngờ đó khiến tôi càng run hơn khi bị lạnh.

https://thuviensach.vn

Tôi đặt tay lên lồng ngực anh, tựa như việc chạm vào anh làm tôi bị thiêu cháy trong sự thật và chúng tôi ngồi thêm một lúc lâu nữa, để những chiếc lá nho nói chuyện thay mình.

"Jamie," cuối cùng, tôi nói khẽ. "Ôi, Jamie. Anh đã ở đâu?"

Cánh tay anh siết chặt hơn quanh người tôi, một lúc sau, anh trả lời.

"Anh đã nghĩ là em chết rồi, *mo duinne,*" anh nói quá nhỏ, tôi hầu như không nghe thấy, chỉ có tiếng rặng cây xào xạc trên đầu.

"Anh đã thấy em ở đó - trên nền đất vào lần cuối cùng. Chúa ơi! Em trắng bệch và váy của em thì đẫm máu… Anh đã cố gắng tới chỗ em, Claire, ngay khi anh trông thấy - anh đã chạy tới với em, nhưng đội cảnh vệ đã bắt anh đi."

Anh nuốt khan một cách khó khăn. Tôi cảm thấy cơn rùng mình chạy xuống khắp người anh qua tấm lưng dài và cong.

"Anh chống trả họ… anh đã chống trả, và phải, anh đã cầu xin… nhưng họ không ở lại, họ đưa anh đi cùng. Họ nhốt anh vào ngục, để anh ở đó… nghĩ rằng em đã chết, Claire; anh tưởng rằng anh đã giết em."

Cơn rùng mình tiếp tục. Tôi biết anh đang rơi nước mắt, dù tôi không thể trông thấy khuôn mặt anh. Jamie đã ngồi một mình trong ngục Bastille bao lâu, một mình với mùi máu tanh và vỏ ngoài trống rỗng của việc báo thù?

"Mọi chuyện ổn rồi," tôi nói, ấn bàn tay mạnh hơn vào lồng ngực của anh, như muốn làm nhịp tim đập nhanh của anh trở nên bình lặng. "Jamie, mọi chuyện ổn rồi. Đó… đó… không phải lỗi của anh."

"Anh đã thử đập đầu vào tường - chỉ để ngừng suy nghĩ," anh nói như thì thầm. "Nên họ trói tay và chân anh lại. Ngày hôm sau, de Rohan tìm anh, bảo rằng em vẫn còn sống, mặc dù không biết được bao lâu."

Sau đó, anh im lặng, nhưng tôi cảm nhận được nỗi đau bên trong anh, sắc nhọn như cái xiên bằng băng đá.

"Claire," cuối cùng, anh lẩm bẩm. "Anh xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Anh xin lỗi. Những lời này được viết trên tờ giấy anh để lại cho tôi, trước khi thế giới vỡ tan. Nhưng giờ, tôi mới hiểu chúng.

"Em biết," tôi đáp. "Jamie ơi, em *biết.* Fergus đã kể em nghe. Em biết tại sao anh đến đó."

Anh hít vào một hơi thở sâu và run rẩy.

"Phải, chà…" Anh đáp, rồi ngừng lời.

Tôi thả tay mình xuống đùi anh, nó lạnh lẽo và ẩm ướt bởi cơn mưa, chiếc quần cưỡi ngựa của anh thô ráp dưới lòng bàn tay tôi.

"Họ có nói cho anh biết - lúc họ thả anh ra - lý do anh được phóng thích không?" Tôi cố gắng giữ hơi thở đều đặn, nhưng thất bại.

Đùi anh căng ra dưới bàn tay tôi, nhưng giọng anh bây giờ đã điềm tĩnh.

"Không," anh đáp. "Họ chỉ nói… ơn huệ của Bệ hạ." Từ "ơn huệ" được nhấn rất nhẹ, với âm điệu hung dữ thoáng qua, điều này cho thấy rõ anh hiểu ý nghĩa của việc phóng thích, cho dù cai ngục có nói hay không.

Tôi cắn môi dưới, cố gắng quyết định xem nên nói với anh điều gì vào lúc này.

"Chính là Mẹ Hildegarde," anh nói tiếp bằng giọng kiên định. "Anh đã đến nhà thương Des Anges ngay lập tức để tìm em. Và anh thấy Mẹ Hildegarde cùng mẩu giấy nhỏ em viết cho anh. Bà ấy đã… nói với anh."

"Đúng," tôi nói, nuốt nước miếng. "Em đã tới gặp Đức vua."

"Anh biết!" Bàn tay anh siết chặt người tôi và từ tiếng thở của anh, tôi biết anh đang nghiến răng.

"Nhưng Jamie… khi em đến…"

"Chúa ơi!" Anh thốt lên, đột nhiên ngồi thẳng dậy, quay sang tôi. "Em không biết rằng anh… Claire." Anh nhắm mắt, hít thở sâu. "Anh đã cưỡi ngựa thẳng tới Orvieto mà vẫn nhìn thấy nó; thấy bàn tay của ông ta trên làn da trắng trẻo của em, môi của ông ta trên cổ em, thứ… thứ đó của ông

https://thuviensach.vn

ta - anh đã nhìn thấy nó trong lễ thức dậy - thứ chết tiệt, bẩn thỉu vừa to vừa ngắn ấy trượt vào… Chúa ơi, Claire! Lúc ngồi trong tù thì anh nghĩ em đã chết và rồi anh cưỡi ngựa đến Tây Ban Nha, lòng thầm ước nguyện với Chúa rằng giá mà em đã chết thật!"

Các khớp của bàn tay đang cầm tay tôi chuyển sang màu trắng, tôi có thể cảm thấy những ngón tay mình kêu răng rắc trong cái nắm siết của anh.

Anh buông tay tôi.

"Jamie, nghe này!"

"Không!" Anh nói. "Không, anh không muốn nghe…"

"Nghe đi, đồ chết tiệt!"

Giọng tôi đủ kiên quyết để bắt anh im lặng trong chốc lát. Khi anh không nói nữa, tôi bắt đầu kể thật nhanh câu chuyện trong căn phòng của nhà vua, những người đội mũ trùm đầu, căn phòng tối, vụ quyết đấu giữa hai pháp sư và cái chết của Bá tước St. Germain.

Trong lúc tôi kể chuyện, đôi má đỏ ửng của anh dần phai màu. Biểu hiện đau đớn cùng giận dữ được xoa dịu và trở thành vẻ hoang mang, dần dần, nó chuyển thành niềm tin tưởng không ngờ.

"Jesus," anh thở hắt ra. "Ôi, Chúa linh thiêng!"

"Anh không biết mình sẽ gây ra chuyện gì với câu chuyện ngớ ngẩn đó, phải không?" Tuy đã mệt lả nhưng tôi vẫn cố gắng nở nụ cười. "Thế là… thế là Bá tước… Ổn rồi, Jamie ạ! Hắn ta… đã chết rồi."

Anh không đáp lại, nhưng nhẹ nhàng kéo tôi vào, để trán tôi tựa lên vai anh và những giọt nước mắt của tôi thấm vào áo sơ mi của anh. Một phút sau, tôi ngồi thẳng người, nhìn anh chằm chằm, rồi quệt mũi.

"Em vừa nghĩ ra, Jamie ơi! Chỗ rượu poóc-tô - vụ đầu tư của Charles Stuart! Nếu Bá tước chết thì…"

Anh lắc đầu, mỉm cười yếu ớt.

"Không, *mo duinne.* Nó an toàn."

https://thuviensach.vn

Cảm giác nhẹ nhõm dâng lên trong tôi.

“Ôi, tạ ơn Chúa! Anh đã làm được ư? Mấy loại thuốc có công hiệu với Murtagh không?”

“Không,” anh đáp, cười tươi, “nhưng có hiệu quả với anh.”

Ngay khi nỗi sợ hãi cùng sự tức giận nguôi ngoai, tôi cảm thấy uể oải và choáng váng. Mùi nho ướt nước mưa nồng nàn và ngọt ngào. Dựa vào anh trong lúc lắng nghe câu chuyện cướp rượu poóc-tô trên biển, cảm nhận hơi ấm của anh giống như sự an ủi chứ không phải sự hăm dọa, tôi cảm thấy thanh thản và hạnh phúc.

“Có những người sinh ra để ở trên biển, Sassenach ạ,” anh bắt đầu, “nhưng anh e rằng mình không phải một trong số họ.”

“Em biết,” tôi đáp. “Anh bị say sóng ư?”

“Anh hiếm khi nào ốm yếu hơn,” anh nhăn nhó, cam đoan với tôi.

Biển ngoài khơi Orvieto đang động. Chỉ trong một tiếng, Jamie đã chắc chắn mình không thể đảm nhận nhiệm vụ của anh theo kế hoạch.

“Anh không thể làm một việc gì ngoài nằm trên võng và rên rỉ,” anh nhún vai, nói, “nên anh cũng có thể làm người mắc bệnh đậu mùa.”

Anh và Murtagh vội vàng đổi vai. Sau hai mươi tư tiếng kể từ khi rời khỏi bờ biển Tây Ban Nha, thuyền trưởng chiếc Scalamandre kinh hoàng phát hiện ra bệnh dịch đã bùng phát bên dưới đáy thuyền.

Jamie đưa tay gãi cổ theo phản xạ, như thể anh vẫn cảm thấy tác dụng của nước cây tầm ma.

“Lúc phát hiện, họ đã nghĩ đến việc quẳng anh xuống biển,” anh kể, “và anh phải công nhận đó là một ý tưởng rất tuyệt vời.” Anh cười nửa miệng. “Em đã bao giờ say sóng khi mang trên người những nốt phát ban do tác dụng của nước cây tầm ma chưa, Sassenach?”

“Chưa, tạ ơn Chúa!” Tôi rùng mình, tưởng tượng. “Murtagh đã ngăn họ ư?”

https://thuviensach.vn

“Ồ, phải. Ông ấy trông rất dữ tợn, Murtagh ấy! Ông ấy ngủ bên kia ngưỡng cửa, một tay đặt lên dao găm, cho tới khi cả hai đã an toàn tới cảng ở Bilbao.”

Đúng như dự liệu, sau khi phải đối diện với lựa chọn giữa việc tiếp tục đến Le Havre và chịu thiệt hại hay lãng phí thời gian quay trở lại Tây Ban Nha và gửi thư đến Paris, thuyền trưởng chiếc Scalamandre đã chộp lấy cơ hội, vứt toàn bộ số rượu poóc-tô giá trị của mình cho người mua mới tình cờ chen vào.

“Ông ta mặc cả rất ác liệt,” Jamie nhận xét, gãi cằng tay. “Ông ta thương lượng mất nửa ngày - và anh chết dần chết mòn trên cái võng, tè ra máu, nôn thốc nôn tháo.”

Tuy nhiên, cuộc thương lượng đã kết thúc, cả rượu poóc-tô và bệnh nhân đậu mùa đều được đưa xuống giải quyết tại Bilbao. Ngoài việc đi tiểu ra màu đỏ, Jamie phục hồi nhanh chóng.

“Bọn anh bán chỗ rượu cho một người môi giới tại Bilbao,” anh nói. “Anh sai Murtagh về Paris ngay lập tức, trả tiền cho ông Duverney - rồi sau đó… anh đến đây.”

Anh nhìn xuống hai bàn tay nằm gọn gàng trong lòng. “Anh không thể quyết định,” anh nói khẽ. “Đến hay không. Em thấy đấy, anh đi bộ để có thời gian suy nghĩ. Anh đi bộ từ Paris đến Fontainebleau. Và gần như quay trở về. Anh quay về nửa tá lần, nghĩ rằng mình là một kẻ giết người và là một thằng ngốc, không ngờ rằng chính mình đã gần như giết chết em…”

Sau đó, anh thở dài, nhìn tôi, đôi mắt tôi sẫm phản chiếu hình ảnh những chiếc lá rung rinh.

“Anh phải đến,” anh nói ngắn gọn.

Tôi không đáp, chỉ đặt tay mình lên tay anh và ngồi bên cạnh. Những quả nho rụng khắp nơi trên đất, bên dưới rặng cây, mùi chua gắt của quá trình lên men hứa hẹn chỗ rượu này đã bị lãng quên hoàn toàn.

https://thuviensach.vn

Tuy còn vài vệt mây che ngang nhưng mặt trời đã ló dạng. Một cái bóng mờ màu vàng đổ xuống theo hình dáng đáng kính của Hugo, ông ta hiện ra, đen sì trên lối vào rặng cây.

"Xin thứ lỗi, thưa phu nhân," ông ta nói. "Bà chủ muốn biết *le seigneur*[8] có ở lại dùng bữa tối hay không?"

Tôi nhìn Jamie. Anh ngồi yên, chờ đợi, mặt trời xuyên qua kẽ lá nho, chiếu ánh nắng màu hổ phách rực rỡ lên mái tóc anh, đổ bóng lên khuôn mặt anh.

"Em nghĩ tốt hơn anh nên ở lại," tôi nói. "Anh gầy quá!"

Anh nhìn tôi, gượng cười. "Em cũng vậy, Sassenach."

Anh đứng lên, giơ cánh tay ra. Tôi bám lấy nó, chúng tôi cùng nhau đi vào dùng bữa tối, để lại đám lá nho thì thầm cuộc trò chuyện không lời của chúng tôi.

•••

Tôi nằm bên cạnh Jamie, sát bên anh, bàn tay của anh đặt trên đùi tôi trong lúc ngủ. Tôi nhìn chăm chú lên khoảng tối trong phòng ngủ, lắng nghe hơi thở bình lặng của anh và tự mình tận hưởng mùi hương trong lành, mới được gột rửa của bầu không khí ẩm ướt ban đêm, thoảng mùi hoa đậu tía.

Đối với tất cả mọi người có mặt, cái chết của Bá tước St. Germain đã kết thúc tối hôm đó, ngoại trừ Louis. Khi mọi người trong căn phòng rời đi, phấn khích và thì thầm với nhau, Louis cầm lấy cánh tay tôi, dẫn tôi qua căn phòng nhỏ ban đầu. Mặc dù giỏi ra lệnh nhưng lúc này ông ta không nói gì.

Tôi được dẫn đến chiếc ghế nằm bằng lụa xanh, ngả lưng xuống và cái váy tốc lên trước khi tôi kịp nói gì. Ông ta không hôn tôi, ông ta không thèm muốn tôi. Đây chỉ là một trình tự để hoàn tất cuộc ngã giá lúc trước.

https://thuviensach.vn

Louis là kẻ mặc cả gian xảo, không tha cho một người nào mà ông ta nghĩ rằng mắc nợ mình, cho dù việc trả món nợ ấy có giá trị với ông ta hay không. Nhưng xét cho cùng, có lẽ việc này đáng giá. Tôi đã thấy không chỉ một dấu hiệu thể hiện sự kích động, có phần sợ hãi, khi ông ta chuẩn bị - có ai ngoài nhà vua dám ôm La Dame Blanche trong vòng tay?

Khi đó, tôi đang khép chặt và khô khốc, không hề sẵn sàng. Tuy nhiên, ông ta đánh mất sự kiên nhẫn, vội vàng chộp lấy lọ dầu hương hoa hồng trên bàn và xoa giữa hai chân tôi. Tôi nằm im, không động đậy, không phát ra âm thanh nào, chờ đợi những cú thúc gấp gáp qua đi. “Khó chịu” không phải là từ miêu tả chính xác, bởi tôi chẳng thấy đau đớn, cũng không có cảm giác bị làm nhục. Đây chỉ là một vụ đổi chác. Sau đó, ông ta đứng dậy, mặt đỏ bừng phấn chấn, hai bàn tay sờ soạng cài lại quần. Ông ta sẽ không mạo hiểm sinh ra một nghiệt chủng có dòng máu nửa hoàng gia, nửa phù thủy. Nhưng với bà de La Tourelle thì lại khác - tôi hy vọng khả năng của bà ta cao hơn tôi - bà ta đang sẵn sàng đợi trong phòng riêng ở cuối hành lang.

Tôi đã cho đi điều mình ngầm hứa hẹn. Bây giờ, ông ta vinh hạnh chấp nhận yêu cầu của tôi, như thể ông ta chưa từng đề cập đến *ngụ ý* trước đó. Tôi thấy ông ta lịch sự đáp lại cái cúi đầu của tôi, nắm lấy khuỷu tay tôi để dẫn tôi ra cửa một cách lịch thiệp. Thời gian tôi bước vào và ra khỏi căn phòng yết kiến chỉ mất vài phút, nhà vua đã đảm bảo rằng lệnh trả tự do cho Jamie sẽ được ban ra vào sáng hôm sau.

Quý ông phục vụ trong phòng riêng đang đứng ngoài sảnh, chờ đợi. Ông ta cúi đầu chào tôi, tôi cúi đầu đáp lại. Sau đó, tôi theo ông ta đi xuôi Hành Lang Gương, cảm nhận rõ hai bắp đùi trơn nhẫy của mình khi chúng cọ vào nhau và ngửi thấy mùi hoa hồng sực nức tỏa ra từ chỗ đó.

Đến khi nghe thấy tiếng cổng cung điện khép lại sau lưng, tôi liền nhắm mắt và nghĩ mình sẽ không bao giờ gặp lại Jamie nữa. Nếu có cơ hội, tôi sẽ xoa mùi hương hoa hồng vào mũi anh, tới lúc phát ốm và chết mới thôi.

https://thuviensach.vn

Thế mà, bây giờ, tôi đang giữ tay anh trên đùi mình, lắng nghe hơi thở của anh, trầm thấp và đều đặn trong bóng tối bên cạnh tôi. Và buổi yết kiến Bệ hạ đã khép lại mãi mãi.

https://thuviensach.vn

29
Đương đầu với khó khăn

"Scotland." Tôi thở dài, nghĩ đến những dòng suối mát lạnh trên nền đất nâu và cánh rừng thông đen ở Lallybroch, điền trang của Jamie. "Chúng ta có thể về nhà ư?"

"Anh nghĩ chúng ta phải về," anh cau có đáp. "Sự tha thứ của Đức vua đi kèm với điều kiện, anh phải rời khỏi Pháp vào giữa tháng Chín, hoặc phải quay lại ngục Bastille. Có thể thấy, Bệ hạ đã sắp xếp việc tha bổng cả ở Pháp cũng như ở vương triều Anh, do đó anh sẽ không bị treo cổ ngay lập tức sau khi cập bến ở Inverness."

"Em nghĩ chúng ta có thể đến Rome hoặc nước Đức," tôi ngập ngừng đề nghị. Tôi không muốn gì hơn là được trở về nhà ở Lallybroch và hàn gắn những vết thương trong bầu không khí yên bình của vùng cao nguyên Scotland. Trái tim tôi chìm sâu vào suy nghĩ về các phiên tòa hoàng gia cũng như các âm mưu thâm hiểm, sức ép từ hiểm nguy và sự bấp bênh liên tục đè nặng lên tôi. Nhưng nếu Jamie nghĩ chúng tôi phải…

Anh lắc đầu, mái tóc đỏ rũ lòa xòa trên mặt. Sau đó, anh khom người để kéo đôi tất lên.

"Không, chỉ có Scotland hoặc Bastille," anh nói. "Chuyến đi của chúng ta đã được đặt chỗ trước để đề phòng bất trắc." Anh đứng dậy, gạt sợi tóc đang vướng vào mắt, mỉm cười châm biếm. "Anh nghĩ Công tước Sandringham - biết đâu cả Vua George - muốn anh ở nhà, để họ có thể theo dõi anh. Không có việc do thám ở Rome hay kiếm thêm tiền ở Đức. Anh thấy hoãn chuyến đi ba tuần là một việc làm chu đáo dành cho Jared, ông ấy sẽ có thời gian về nhà trước khi anh đi."

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi trên chiếc ghế bên cửa sổ, trong phòng ngủ của mình, nhìn ra biển sóng màu xanh lục của khu rừng Fontainebleau bên ngoài. Bầu không khí nóng nực và ngột ngạt của mùa hè dường như được nén lại, làm hao mòn tất cả sinh lực.

"Em không thể nói rằng em không vui." Tôi thở dài, ép má vào khung kính cửa sổ, tìm kiếm một khoảnh khắc mát mẻ. Những gì còn sót lại của cơn mưa lạnh lẽo ngày hôm qua đã biến thành một lớp khí ẩm bao phủ cơ thể tôi, khiến tóc và quần áo tôi dính chặt vào da thịt, cảm giác ngứa ngáy, ẩm ướt. "Tuy nhiên, anh nghĩ mọi việc đã ổn thỏa ư? Ý em là, Charles sẽ từ bỏ khi Bá tước đã chết và tiền của Manzetti cũng mất?"

Jamie cau mày, xoa tay dọc theo quai hàm để kiểm tra mức độ lởm chởm của bộ râu.

"Anh ước gì mình biết được cậu ta có gửi thư đến Rome hai tuần trước hay không, và nếu có thì trong thư viết gì. Nhưng đúng, anh nghĩ chúng ta có thể kiểm soát được. Không một nhà băng nào ở châu Âu sẽ ứng tiền cho người mang họ Stuart, dù chỉ là một đồng *centime*[9], điều đó là chắc chắn. Vua Philip của Tây Ban Nha còn có công việc quan trọng hơn phải làm và Louis…" Anh nhún vai, cười nhếch mép. "Xét giữa ông Duverney và Công tước Sandringham thì anh thấy Charles không thể mong chờ theo hướng này nữa. Anh định cạo râu, em nghĩ sao?"

"Không phải việc của em," tôi nói. Tính thân mật của câu hỏi bỗng khiến tôi xấu hổ. Đêm hôm trước chúng tôi đã ngủ bên nhau, nhưng cả hai đều kiệt sức và mối liên kết mỏng manh được dệt nên dưới bóng cây quá yếu ớt để có thể chống đỡ cho tâm trạng căng thẳng khi cố gắng làm tình. Tôi thức trắng đêm bởi gần gũi với hơi ấm của anh, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, tôi buộc phải từ bỏ bước đi đầu tiên đến gần anh.

Bây giờ, trong lúc Jamie quay người để tìm chiếc áo sơ mi, tôi chợt trông thấy ánh sáng chơi đùa trên đôi vai anh. Thế là niềm khao khát được chạm vào, được cảm nhận cơ thể mịn màng, rắn chắc và đầy nhiệt huyết kia ngay lập tức tóm lấy tôi.

https://thuviensach.vn

Anh chui đầu qua cổ áo và đột nhiên bắt gặp đôi mắt tôi không phòng bị. Anh dừng lại trong chốc lát, nhìn tôi mà chẳng nói gì. Tôi có thể nghe thấy rõ tiếng ồn ào mỗi buổi sáng của lâu đài, ở bên ngoài khoảng im lặng bao trùm chúng tôi; sự hối hả của những người phục vụ, giọng nói the thé của Louise khi vướng vào một cuộc đấu khẩu.

Không phải ở đây, đôi mắt của Jamie nhắn nhủ với tôi. *Không phải ở giữa nhiều người thế này.*

Anh nhìn xuống, thận trọng cài từng chiếc khuy. "Louise có ngựa cưỡi không?" Anh hỏi, đôi mắt vẫn tập trung vào công việc đang làm. "Cách đây vài dặm có những vách đá ven biển. Chúng ta có thể cưỡi ngựa đến đó, không khí sẽ mát mẻ hơn."

"Em nghĩ cô ấy có," tôi đáp. "Em sẽ hỏi."

•••

Chúng tôi đến chỗ vách đá trước buổi trưa. Chúng giống như những chóp đá vôi nhô lên giữa bãi cỏ vàng ươm trên những ngọn đồi bao quanh, tựa như tàn tích của một thành phố từ thời cổ đại. Các chóp đá vôi bạc màu bị chia tách, nứt toác bởi thời gian và thời tiết. Trên bề mặt đó, hàng ngàn đám cây lạ, bé xíu nằm rải rác, bám rễ vào chỗ đất trồng bị xói mòn.

Con ngựa bước đi khó khăn trên bãi cỏ, do đó chúng tôi xuống ngựa và trèo lên một thềm đá vôi bằng phẳng, rộng mở, được che phủ bởi lớp cỏ rậm rì, chỉ thấp hơn các hòn đá cao nhất một chút. Những khóm cây bám bụi đổ bóng xuống nền đất. Và phía trên tất cả, một ngọn gió nhẹ khẽ lướt qua.

"Chúa ơi, trời nóng quá!" Jamie thốt lên. Anh tháo móc chiếc váy của mình, để nó rơi xuống quanh chân, sau đó cởi áo sơ mi.

"Anh đang làm gì vậy, Jamie?" Tôi hỏi, suýt phì cười.

https://thuviensach.vn

“Cởi đồ,” anh thản nhiên đáp. “Tại sao em không làm giống anh nhỉ, Sassenach? Em đổ nhiều mồ hôi hơn anh và không có ai thấy đâu.”

Sau một hồi do dự, tôi làm theo lời đề nghị của anh. Nơi đây hoàn toàn biệt lập; có rất nhiều tảng đá lởm chởm để che giấu cho những người hay e thẹn và khả năng có một người chăn cừu đi lạc tới chỗ chúng tôi là rất nhỏ. Chúng tôi được ở riêng bên nhau, khỏa thân, tránh xa Louise cùng đội ngũ người hầu của cô ấy… Jamie trải tấm áo choàng len lên mặt đất mấp mô trong khi tôi cởi bộ đồ dính chặt vào người bởi mồ hôi ướt đẫm.

Anh uể oải vươn người, nằm ngửa trên đất, đầu gối lên hai cánh tay, không quan tâm đến những bầy kiến tọc mạch, các hòn sỏi nằm rải rác hay những bụi cây đầy gai.

“Da của anh chắc phải là da dê,” tôi bình luận. “Làm sao anh có thể nằm trực tiếp trên đất như vậy?” Trong khi anh cởi trần nằm trên đất thì tôi được thoải mái ngả lưng trên tấm áo choàng dày được anh trải ra một cách chu đáo.

Anh rùng mình, nhắm mắt, tránh tia nắng ấm áp ban chiều. Ánh sáng dát vàng lên người anh, khiến toàn thân anh sáng rực một màu hung đỏ, tương phản với bóng đen của bãi cỏ rậm trong chỗ đất trũng anh đang nằm.

“Anh sẽ nằm đây,” anh khoan khoái nói, rồi rơi vào im lặng. Tiếng anh hít thở kề bên vừa đủ để tôi nghe thấy, vượt lên trên tiếng gió rít nhè nhẹ giữa các chóp đá phía trên chúng tôi.

Tôi lật người nằm sấp, kê cằm lên hai cánh tay bắt tréo và quan sát anh. Anh sở hữu một bờ vai rộng, vùng hông hẹp, dài và mạnh mẽ hơi hõm xuống do các cơ bắp vẫn căng lên cho dù anh đang nghỉ ngơi. Làn gió ấm nhẹ nhàng mân mê những túm lông mềm màu nâu vàng bên dưới cánh tay anh và làm xù lên phần tóc màu đồng bên trên hai cổ tay kê dưới đầu. Tôi hân hoan chào đón những làn gió nhẹ đang thổi tới bởi ánh mặt trời đầu thu vẫn làm hai vai và bắp chân tôi nóng rát.

“Em yêu anh,” tôi nói khẽ, không có ý định để anh nghe thấy, chỉ muốn tận hưởng niềm vui khi được nói thành lời.

https://thuviensach.vn

Dù vậy, anh đã nghe thấy, dấu vết của nụ cười làm khóe miệng rộng cong lên. Một lúc sau, anh nằm sấp người bên cạnh tôi trên chiếc áo choàng len. Mấy cọng cỏ bám trên lưng và mông anh. Khi tôi phủi một nhánh cỏ, làn da anh khẽ run.

Tôi nghiêng người hôn lên vai anh, tận hưởng hơi ấm trên làn da ấy, cũng như vị mằn mặn của anh.

Thay vì hôn đáp lại, anh nhích ra xa, sau đó chống một bên khuỷu tay để nhổm dậy, ngắm nhìn tôi. Gương mặt anh có những biểu hiện mà tôi không thể hiểu nổi, khiến tôi bứt rứt.

“Anh đang mải mê nghĩ gì thế?” Tôi nói, rê ngón tay xuôi theo sống lưng anh. Anh dịch người ra đủ xa để tránh ngón tay tôi và hít một hơi thật sâu.

“Chà, anh đang nghĩ…” Anh bắt đầu, sau đó im lặng. Anh cúi xuống nghịch ngợm mấy bông hoa nở trên thảm cỏ.

“Anh đang nghĩ điều gì?”

“Chuyện đó với Louis… như thế nào?”

Tôi nghĩ tim mình đã ngừng đập trong chốc lát. Tôi biết mặt tôi cắt không còn một giọt máu, bởi tôi cảm thấy môi mình tê dại, không nói nên lời.

“Chuyện… đó… như thế nào?”

Anh ngước nhìn, cố gắng nhếch miệng cười.

“Đúng vậy,” anh nói. “Ông ta *là* một vị vua. Biết đâu, em đã nghĩ nó… khác biệt. Có lẽ, em đã thấy… điều đặc biệt?”

Nụ cười tắt ngấm, khuôn mặt anh trở nên trắng bệch như mặt tôi. Anh lại cúi xuống để tránh ánh mắt lạnh lùng của tôi.

“Anh chỉ băn khoăn điều đó,” anh lẩm bẩm, “ông… ông ta có… có khác anh không?”

https://thuviensach.vn

Tôi thấy anh cắn môi, dường như anh mong chưa từng nói ra những lời này nhưng mọi chuyện đã quá muộn.

“Làm thế quái nào mà anh biết?” Tôi nói, cảm thấy choáng váng và hớ hênh. Tôi liền lật mình nằm sấp, ép người xuống bãi cỏ thấp.

Anh lắc đầu, cắn chặt môi dưới. Đến lúc anh nhả ra, một vết đỏ xuất hiện tại đó.

“Claire,” anh dịu dàng nói. “Ôi, Claire. Em đã trao cho anh tất cả, ngay từ lần đầu tiên và không lấy lại từ anh điều gì. Em không bao giờ làm vậy. Khi anh yêu cầu em nói thật, anh đã bảo rằng em không cần nói dối. Khi anh chạm vào em…” Bàn tay anh di chuyển, ôm lấy mông tôi. Tôi rụt lại, không mong đợi điều đó.

“Anh đã yêu em bao lâu rồi?” Anh hỏi rất khẽ. “Một năm? Kể từ lúc anh nhìn thấy em. Và yêu cơ thể của em bao lâu - nửa ngàn lần hay hơn thế nhỉ?” Một ngón tay chạm vào tôi, nhẹ nhàng di chuyển như bàn chân của loài sâu bướm, bò theo cánh tay và bờ vai, trượt xuống mạn sườn, tới lúc tôi rùng mình và lật người đối diện với anh.

“Em không bao giờ từ chối anh chạm vào người,” anh nói, đưa mắt nhìn theo đường đi của ngón tay, xuôi theo đường cong của bầu ngực. “Ngay cả lần đầu tiên, khi em có thể từ chối và anh không ngạc nhiên nếu em làm vậy. Nhưng em không cự tuyệt. Em trao anh mọi thứ ngay từ lần đầu tiên, không giữ lại điều gì, không từ chối anh trở thành một phần của em.”

“Thế mà giờ đây...” Anh nói, thu tay về. “Ban đầu, anh cho rằng nguyên nhân là vì em đánh mất con và có thể em xấu hổ hay cảm thấy lạ lùng sau một thời gian dài xa cách. Nhưng giờ anh biết, không phải lý do đó.”

Một khoảng im lặng kéo dài. Tôi có thể cảm nhận nhịp tim đều đặn trên nền đất và nghe thấy lời chuyện trò của gió trong rừng thông bên dưới. Tiếng bầy chim nhỏ gọi nhau ở đằng xa. Tôi ước mình là một trong số chúng. Hoặc ở đằng xa, trong một mức độ nào đó.

https://thuviensach.vn

“Tại sao?” Anh hỏi nhỏ. “Tại sao em nói dối anh? Khi anh đến, em đã nghĩ rằng anh biết phải không?”

Tôi nhìn hai bàn tay chống bên dưới cằm và nuốt nước miếng.

“Nếu...” Tôi bắt đầu nói và nuốt nước miếng thêm lần nữa. “Nếu em kể với anh chuyện em để Louis… anh sẽ hỏi về nó. Em đã nghĩ anh có thể quên đi… có lẽ anh sẽ tha thứ cho em, nhưng anh sẽ không bao giờ quên, và chuyện đó sẽ luôn ở giữa chúng ta.” Tôi lại nuốt nước miếng một cách khó khăn. Hai bàn tay tôi lạnh ngắt dù thời tiết đang nóng bức, và tôi cảm thấy như có một quả bóng lạnh băng trong dạ dày. Thế nhưng, nếu lúc này tôi kể anh nghe sự thật, tôi phải kể toàn bộ.

“Nếu anh hỏi - và anh đã hỏi, Jamie, anh đã yêu cầu! Em sẽ phải kể về chuyện đó, làm nó sống lại và em sợ…” Tôi dừng lại, không thể nói tiếp, nhưng anh sẽ chẳng để tôi yên.

“Sợ điều gì?” Anh hối thúc.

Tôi quay đầu lại, không nhìn vào mắt anh, nhưng có thể thấy đường nét tôi sẫm vì ngược nắng của anh, chúng hiện ra mờ ảo bên kia tấm rèm tóc lấp lánh ánh nắng của tôi.

“E rằng em phải nói ra lý do vì sao em làm thế,” tôi nói khẽ. “Jamie… em phải đưa anh ra khỏi ngục Bastille - em sẽ làm những việc còn tồi tệ hơn, nếu tình thế bắt buộc. Nhưng rồi… và sau này… em phần nào hy vọng rằng người khác sẽ kể lại cho anh, rằng anh sẽ phát hiện ra. Em đã rất giận dữ, Jamie ạ - vì trận đấu và cả đứa bé. Và bởi vì anh ép em phải làm chuyện đó… đến chỗ Louis. Em muốn làm điều gì đó để khiến anh tránh xa em, để chắc chắn rằng em sẽ không bao giờ gặp lại anh. Em đã thực hiện… được phần nào… bởi em muốn làm anh bị tổn thương,” tôi thì thầm.

Một thớ cơ gần khóe miệng anh giật giật, nhưng anh tiếp tục nhìn xuống hai bàn tay đang níu chặt vào nhau. Kẽ nứt giữa chúng tôi vốn rất khó để lấp đầy, một lần nữa lại ngoác ra và khó có thể hàn gắn lại.

“Đúng. Em đã làm điều đó.”

https://thuviensach.vn

Anh mím chặt miệng và không nói gì trong một lúc. Cuối cùng, anh quay đầu nhìn thẳng vào tôi. Tôi muốn lảng tránh ánh mắt anh nhưng không thể.

“Claire,” anh dịu dàng nói. “Em đã cảm thấy thế nào - khi anh trao cơ thể cho Jack Randall? Khi anh để hắn chiếm hữu mình ở Wentworth?”

Một cơn sốc nhỏ chạy xuyên qua người tôi từ đỉnh đầu tới ngón chân. Đây là câu hỏi cuối cùng tôi muốn nghe. Tôi mở rồi lại khép miệng vài lần, trước khi tìm được câu trả lời.

“Em… không biết,” tôi yếu ớt nói, “em đã không nghĩ tới. Tức giận, tất nhiên, em đã giận dữ - cảm thấy bị phản bội. Buồn nôn. Sợ hãi cho anh. Và… thương xót anh.”

“Em có ghen không? Khi anh kể lại rằng hắn đã kích thích anh, dù anh không muốn?”

Tôi hít một hơi thật sâu, cảm nhận lớp cỏ cù vào ngực mình.

“Không. Ít nhất em không nghĩ vậy, kể cả sau này. Xét cho cùng, nó không phải là điều anh… muốn.” Tôi bặm môi và cúi mặt. Giọng nói khẽ khàng và thản nhiên của anh vang lên trên vai tôi.

“Anh cho rằng em không muốn lên giường với Louis, phải không?”

“Đúng vậy!”

“Được rồi,” anh nói. Anh cầm lấy một nhánh cỏ bằng hai ngón tay cái và nhổ cả rễ của nó lên, thật chậm rãi. “Anh cũng tức giận, buồn nôn và cảm thấy hổ thẹn.” Nhánh cỏ bị rút khỏi lớp đất bọc ngoài kèm theo một tiếng rít nhỏ.

“Khi ở vào vị trí đó,” anh tiếp tục, gần như thì thầm, “anh những tưởng em sẽ không thể chịu đựng được khi nghĩ về những việc đã xảy ra và anh sẽ không trách em. Anh biết em phải rời xa anh nên đã cố gắng gửi em đi thật xa, để không phải trông thấy vẻ ghê tởm lẫn đau đớn trên gương mặt em.” Anh nhắm mắt, hai ngón tay đưa nhánh cỏ lên môi.

https://thuviensach.vn

“Thế nhưng, em không đi. Em ôm anh vào lòng, em yêu thương anh. Thay vì bỏ đi, em hàn gắn nỗi đau trong anh. Và bất chấp những chuyện ghê tởm kia, em đã yêu anh.” Jamie hít thở sâu, toàn thân run rẩy, sau đó quay lại nhìn tôi. Đôi mắt anh sáng long lanh, ầng ậng nước, nhưng không một giọt lệ nào làm ướt hai gò má.

“Anh nghĩ, mình cũng có thể đối xử với em như em đã làm với anh. Và đó là lý do, sau tất cả, anh đến Fontainebleau.”

Anh chớp mắt một cách khó nhọc, đôi mắt trở nên trong veo.

“Vậy mà, em nói không có chuyện gì xảy ra - dù chỉ một chút. Anh đã tin em, bởi anh tha thiết muốn tin em. Nhưng rồi… Claire ạ, anh không thể giấu nó trong lòng và biết rằng em đã nói dối. Anh nghĩ em không muốn được anh yêu thương, hoặc… em *đã* ham muốn ông ta và sợ anh phát hiện.”

Anh nằm xuống thảm cỏ, đầu gối lên các khớp ngón tay.

“Em đã nói, em muốn làm anh bị tổn thương. Đúng vậy, khi nghĩ rằng em ăn nằm với ông ta, anh cảm thấy đau đớn hơn cả dấu sắt nung trên ngực hay vết roi quất sau lưng. Thế nhưng, khi biết em không muốn được anh yêu thương, anh có cảm giác mình giống một kẻ bị treo cổ được tháo khỏi thòng lọng và bị cắm dao vào bụng. Claire…” Jamie mở miệng, nhưng không nói thành lời, anh lại mím chặt, đến khi tìm thấy sức mạnh để tiếp tục.

“Anh không biết vết thương này có nguy hiểm tới tính mạng hay không, nhưng Claire ơi… anh cảm thấy máu trong tim như bị rút khỏi cơ thể mỗi khi anh ngắm nhìn em.”

Khoảng lặng giữa chúng tôi trở nên rộng và sâu hơn. Và trong khoảng không giữa các tảng đá, tiếng một con côn trùng gọi bạn bỗng vang lên.

Jamie lặng im như đá, khuôn mặt trắng bệch, và anh nhìn chằm chằm xuống đất. Tôi không thể chịu đựng được khi quan sát khuôn mặt kia cùng những điều giấu giếm sau nó. Lúc chúng tôi ngồi dưới tán cây leo, tôi đã nhận ra dấu hiệu của cơn cuồng nộ, tuyệt vọng trong anh. Nó bị điều khiển

https://thuviensach.vn

bởi một mất mát to lớn và trái tim tôi cảm thấy trống rỗng trước ý nghĩ về cơn cuồng nộ đó. Bây giờ, cơn giận của anh đã nằm dưới tầm kiểm soát cứng rắn, không chỉ để giữ nó không bộc phát, mà còn vì niềm tin và hạnh phúc của chúng tôi.

Tôi khao khát tìm ra cách để phá vỡ khoảng im lặng đang tồn tại giữa chúng tôi, một hành động nào đó để khôi phục niềm tin đã mất. Jamie ngồi thẳng dậy, hai tay ôm chặt đùi và quay mặt đi để quan sát thung lũng yên bình bên dưới.

Im lặng còn đau đớn hơn bạo lực. Tôi với tay qua hố sâu ngăn cách, chạm vào cánh tay anh. Nó ấm áp dưới ánh mặt trời và sống động bên dưới tay tôi.

“Jamie,” tôi thì thầm. “Làm ơn!”

Anh chậm rãi quay đầu về phía tôi. Gương mặt anh vẫn tỏ ra điềm tĩnh dù đôi mắt xếch càng nheo thêm để nhìn tôi trong im lặng. Cuối cùng, anh đưa tay nắm lấy cổ tay tôi.

“Vậy em muốn anh đánh em à?” Anh dịu dàng hỏi. Anh siết chặt nắm tay làm tôi bất giác rụt về, cố gắng rời xa anh. Anh kéo tôi về phía mình, ngang qua khoảng cỏ thô rậm, để cơ thể tôi áp vào anh.

Tôi cảm thấy toàn thân run rẩy, hai cẳng tay nổi gai ốc, nhưng vẫn cố gắng cất lời.

“Vâng,” tôi đáp.

Biểu cảm của anh như vực sâu không đáy. Anh nhìn thẳng vào mắt tôi và dùng bàn tay còn lại dò dẫm trên đống đá cho đến khi chạm phải một bụi tầm ma. Anh hít thật sâu khi mấy ngón tay chạm phải thân cây đầy gai, nhưng anh nghiến răng, cầm lấy rồi nhổ cả rễ của nó lên.

“Nông dân ở vùng Gascony đánh một cô vợ lăng loàn bằng cây tầm ma,” anh nói, hạ nắm lá nhiều gai nhọn xuống và cọ những đầu hoa lên một bên ngực tôi. Cảm giác râm ran ập tới làm tôi thở hổn hển và một vệt màu đỏ lạt xuất hiện trên da thịt, như có phép màu.

https://thuviensach.vn

“Em để cho anh đánh ư?” Anh hỏi. “Anh sẽ trừng phạt em theo cách này?”

“Nếu anh… nếu anh thích.” Môi tôi run run, khó nói nên lời. Mấy cục đất nhỏ bám trên rễ cây tầm ma rơi vào giữa hai bầu ngực tôi; một viên lăn xuống theo đường xương sườn và dường như nó rơi ra là bởi trái tim tôi đang đập mạnh. Vết quất trên ngực nóng lên như lửa đốt. Tôi nhắm mắt và tưởng tượng chi tiết đầy sống động về cảm giác khi bị đánh bằng nắm cây tầm ma.

Sự kìm kẹp ở cổ tay bỗng được nới lỏng. Tôi mở mắt và thấy Jamie đang ngồi vắt tréo chân bên cạnh, nắm cây bị vứt rải rác trên nền đất. Môi anh nở một nụ cười yếu ớt và tiếc nuối.

“Anh đánh em một cái thì chưa công bằng, Sassenach, em đã hăm dọa mổ bụng anh, bằng chính con dao găm của anh. Bây giờ, em yêu cầu anh quất em bằng tầm ma ư?” Anh chầm chậm lắc đầu, suy nghĩ, bàn tay đưa ra như thể muốn ôm lấy má tôi. “Đối với em, lòng kiêu hãnh của anh rất đáng giá ư?”

“Vâng! Vâng, rất nhiều!” Tôi ngồi thẳng dậy, tóm lấy hai vai anh, hôn ngấu nghiến và vụng về khiến cả hai đều bất ngờ.

Tôi cảm thấy ban đầu anh không chủ tâm, nhưng sau đó, anh kéo tôi lại gần, cánh tay anh ôm chặt lấy lưng tôi và đáp trả nụ hôn của tôi. Anh đè tôi xuống đất, sức nặng của anh khiến tôi nằm im, không nhúc nhích ở bên dưới. Đôi vai anh che khuất bầu trời rực rỡ trên cao, còn hai bàn tay tóm chặt lấy cánh tay của tôi, ghì vào hai bên thân như giữ một tù nhân.

“Được rồi,” anh thì thầm, nhìn xoáy vào tôi, thách tôi dám nhắm mắt và buộc tôi phải đáp lại ánh mắt của anh. “Được rồi. Như em mong muốn, anh sẽ trừng phạt em.” Anh di chuyển hông trên tôi như một mệnh lệnh độc đoán. Trong khi đó, tôi cảm thấy đôi chân mình tự dang rộng và cửa mình mở ra để chào đón niềm sung sướng tràn trề.

“Không bao giờ,” anh thì thầm với tôi. “*Không bao giờ.* Không bao giờ cùng ai khác ngoài anh! Nhìn anh này! Nói đi! *Nhìn anh này, Claire!*”

https://thuviensach.vn

Anh di chuyển mạnh mẽ bên trong tôi. Tôi rên lên và muốn quay đầu đi, nhưng anh giữ mặt tôi giữa hai bàn tay, ép tôi nhìn vào mắt anh, quan sát khuôn miệng rộng và ngọt ngào của anh méo mó bởi nỗi đau khổ.

"Không bao giờ," anh nói, dịu dàng hơn. "Em là của anh. Vợ của anh, trái tim của anh, linh hồn của anh." Sức nặng của anh vẫn giữ tôi nằm yên, tựa như một hòn đá đè trên ngực. Nhưng sự ma sát của da thịt làm tôi nhịp nhàng chuyển động cũng như ham muốn nhiều hơn. Và hơn nữa.

"Cơ thể của anh," anh vừa nói vừa thở hổn hển, trao tôi điều mà tôi tìm kiếm. Tôi uốn người bên dưới cơ thể anh, như thể muốn thoát khỏi anh, lưng ưỡn cong lên như cánh cung, ép mình vào anh. Anh nằm duỗi hết chiều dài cơ thể phía trên tôi, gần như không di chuyển, khiến cho sự kết nối mật thiết nhất của chúng tôi còn gần gũi hơn là một sự kết hợp thể xác.

Bãi cỏ xù xì và đầy gai bị giày xéo dưới lưng, mùi hăng hắc của chúng giống như mùi của người đàn ông đang nằm bên trên tôi. Bộ ngực của tôi bị ép phẳng dưới cơ thể anh và đám lông trên ngực anh khiến tôi nhồn nhột khi cả hai cọ xát liên tục. Tôi quằn quại, thúc giục anh mãnh liệt, cảm nhận hai bắp đùi săn chắc của anh đang ấn tôi xuống.

"Không bao giờ," anh thì thầm, khuôn mặt chỉ cách tôi vài phân.

"Không bao giờ," tôi nói và quay đầu đi, nhắm mắt để chạy trốn khỏi ánh mắt mãnh liệt kia.

Một lực nhẹ nhàng mà kiên quyết quay mặt tôi lại đối diện với anh, cùng lúc đó, nhịp điệu chuyển động vẫn tiếp tục đều đặn.

"Không, Sassenach của anh," anh dịu dàng nói. "Hãy mở mắt ra! Nhìn anh này! Vì đây là sự trừng phạt của em và cũng là của anh. Hãy nhìn điều em đã gây ra cho anh, cũng như anh biết mình gây ra điều gì cho em. Hãy nhìn anh!"

Và tôi nhìn, giam giữ, trói buộc anh. Tôi nhìn anh trút bỏ lớp mặt nạ cuối cùng, phô bày những điều thầm kín của bản thân và những vết thương trong tâm hồn. Lẽ ra tôi nên khóc thương cho nỗi đau của anh, và cả của tôi nữa, nếu như tôi có thể. Thế nhưng, đôi mắt anh vẫn nhìn thẳng vào mắt

https://thuviensach.vn

tôi, chúng mở lớn và ráo hoảnh, bao la như biển muối. Cơ thể anh giữ lấy người tôi, lái tôi theo sức mạnh của anh, như ngọn gió tây đưa thuyền ra khơi.

Thế là tôi du hành bên trong anh, khi anh ở bên trong tôi. Đến khi những cơn bão tình yêu cuối cùng làm tôi run rẩy cũng là lúc anh thét lên, chúng tôi cùng nhau cưỡi trên con sóng lớn, hai người mà như một. Và chúng tôi đều trông thấy mình trong đôi mắt của người kia.

•••

Mặt trời buổi chiều hun nóng những tảng đá vôi trắng, trải những cái bóng sâu hoắm vào trong các khe nứt và vết lõm. Cuối cùng, tôi phát hiện ra thứ đang tìm kiếm trong khe nứt hẹp của một tảng đá lớn, nó phát triển sum sê bất chấp việc thiếu đất trồng. Tôi bẻ một nhánh lô hội, bóc lớp vỏ ngoài và đắp lớp gel xanh mát vào những vết xước trong lòng bàn tay Jamie.

“Tốt hơn chứ?” Tôi hỏi.

“Rất nhiều.” Jamie gập bàn tay lại, nhăn nhó. “Chúa ơi, mấy cây tầm ma cứa đau quá!”

“Đúng vậy.” Tôi kéo cổ áo xuống, cẩn thận bôi ít nhựa lô hội lên ngực. Ngay lập tức, sự tươi mát làm vết thương dịu đi.

“Em mừng là anh không thực hiện yêu cầu của em,” tôi châm biếm, liếc bó tầm ma nở hoa gần đó.

Anh cười tươi và vỗ nhẹ vào mông tôi bằng bàn tay lành lặn.

“Ái chà, chuyện đó suýt xảy ra, Sassenach. Em không nên khích anh như thế.” Sau đó, anh trịnh trọng cúi người và dịu dàng hôn tôi.

“Không, *mo duinne.* Anh từng thế với em và anh nghiêm túc thực hiện lời thề đó. Anh sẽ không bao giờ đánh em trong lúc nóng giận. Xét cho cùng,” anh khẽ nói thêm, quay mặt đi, “anh đã làm khổ em đủ rồi.”

https://thuviensach.vn

Tôi co rúm lại trước ký ức đau đớn ấy nhưng tôi cũng nợ anh sự công bằng.

“Jamie,” tôi nói, đôi môi run run. “Đứa… bé. Chuyện đó không phải lỗi của anh. Dù em cảm thấy như vậy nhưng không phải. Em nghĩ… em nghĩ chuyện đó sẽ xảy ra, dù anh có đấu kiếm với Jack Randall hay không.”

“Vậy ư? Chà… được rồi.” Cánh tay ấm áp của anh an ủi tôi. Sau đó, anh để đầu tôi tựa vào hõm vai anh. “Nghe em nói vậy, anh cảm thấy thanh thản hơn ít nhiều. Anh không định làm điều đó với đứa bé cũng như Frank. Em nghĩ có thể tha thứ cho anh chứ?” Đôi mắt xanh đang nhìn tôi nhuốm màu lo lắng.

“Frank ư?” Tôi cảm thấy bị sốc vì ngạc nhiên. “Nhưng… có điều gì cần tha thứ chứ!” Sau đó, tôi nhận ra có lẽ anh không biết Jack Randall còn sống, bởi anh bị bắt ngay sau trận đấu. Nếu anh không biết thì… Tôi hít thật sâu. Dù thế nào, anh cũng phát hiện ra điều đó thôi, do vậy, nếu tôi thông báo có lẽ mọi chuyện sẽ khá hơn.

“Anh đã không giết chết Jack Randall, Jamie ạ,” tôi nói.

Trước sự bối rối của tôi, anh không tỏ ra choáng váng hay ngạc nhiên. Anh lắc đầu, ánh nắng ban chiều khiến mái tóc anh sáng rực. Tuy chưa đủ để buộc lên nhưng nó đã dài hơn nhiều trong khoảng thời gian ở tù, giờ thì anh phải liên tục gạt tóc ra khỏi mắt.

“Anh biết, Sassenach,” anh nói.

“Anh biết ư? Nhưng… chuyện…” Tôi lúng túng.

“Em… không biết sao?” Anh ngập ngừng hỏi.

Hai cánh tay tôi lạnh toát bất chấp sức nóng của mặt trời.

“Biết điều gì?”

Anh cắn môi dưới, miễn cưỡng nhìn tôi. Cuối cùng, anh hít thật sâu và thở dài.

“Không, anh không giết hắn ta. Tuy nhiên, anh làm hắn bị thương.”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, Louise có nói với em rằng vết thương của hắn rất nặng. Nhưng cô ấy nói hắn đang hồi phục.” Tôi bỗng nhớ lại hình ảnh cuối cùng ở rừng Boulogne; điều cuối cùng tôi thấy trước khi bóng tối bao trùm. Mũi kiếm sắc lạnh của Jamie cắt qua lớp vải da hoẵng lấm chấm ướt nước mưa. Một vệt màu đỏ nhuộm thẫm lớp vải… lưỡi kiếm lóe lên với lực chém ép nó hướng xuống dưới.

“Jamie!” Tôi kêu lên, hai mắt mở lớn, hoảng hốt. “Anh không… Jamie, anh đã làm gì chứ!”

Anh cúi xuống, chùi lòng bàn tay bị sưng vào cạnh váy của mình. Anh lắc đầu, tự vấn bản thân.

“Anh đúng là một thằng ngốc, Sassenach. Anh không nghĩ mình là đàn ông nếu để hắn đi mà không bị trừng phạt, sau những gì hắn đã làm với thằng nhóc, lại còn… Suốt lúc đó, anh cứ nghĩ mãi: “Mày không thể giết thằng con hoang đó, mày đã hứa rồi. Mày không thể giết hắn.”” Anh mỉm cười yếu ớt, chẳng có vẻ hài hước, và nhìn xuống những vết xước trong lòng bàn tay.

“Đầu anh sôi sùng sục như nồi cháo yến mạch trên bếp nhưng anh vẫn giữ được suy nghĩ đó: “Mày không thể giết hắn.” Và anh đã làm thế. Tuy nhiên, trong cơn giận dữ mãnh liệt, anh hành động có phần điên cuồng. Anh nghe thấy tiếng máu nóng ngân nga trong tai và anh đã không dừng lại một khắc nào để nhớ đến lý do tại sao anh không được giết hắn, cũng như lời hứa với em. Khi anh đánh hắn ngã xuống đất, ký ức ở Wentworth và Fergus quay về, lưỡi kiếm sống động trong tay anh...” Anh đột ngột dừng lại.

Tôi cảm thấy đầu mình cạn khô máu, liền ngồi thụp xuống một tảng đá nhô lên.

“Jamie,” tôi gọi.

Anh nhún vai tỏ vẻ bất lực.

“Đúng vậy, Sassenach,” anh nói, vẫn lảng tránh ánh mắt tôi, “anh chỉ có thể nói nơi đó bị thương thì có khác gì địa ngục.”

https://thuviensach.vn

“Chúa Jesus ơi!” Tôi ngồi yên, choáng váng bởi điều vừa phát hiện. Jamie ngồi im bên cạnh tôi, ngắm nghía hai mu bàn tay của mình. Mu bàn tay phải của anh vẫn còn một vết sẹo màu hồng nhạt. Ở Wentworth, Jack Randall đã đóng đinh vào chỗ đó.

“Em có ghét anh vì đã hành động như vậy không, Claire?” Giọng anh ngập ngừng, gần như thăm dò.

Tôi lắc đầu, nhắm mắt.

“Không,” tôi mở mắt và nhìn gương mặt anh đang nhăn nhó phiền muộn ở kề bên. “Em không biết phải nghĩ gì vào lúc này, Jamie ạ! Em thực sự không biết. Nhưng em không ghét anh.” Tôi cầm lấy tay anh và siết nhẹ. “Chỉ là… hãy để mặc em một phút, được không?”

•••

Tôi mặc lại chiếc váy dài đã được hong khô, xòe hai bàn tay đặt lên đùi. Một bạc, một vàng. Cả hai chiếc nhẫn cưới của tôi vẫn ở đây và tôi không biết nó có ý nghĩa gì.

Jack Randall chẳng bao giờ có thể làm cha. Jamie khá chắc chắn về điều này và tôi không định hỏi anh. Nhưng tôi vẫn mang nhẫn cưới của Frank, vẫn nhớ người đàn ông là chồng đầu tiên của mình, vẫn có thể nhớ lại anh là ai, anh làm gì. Làm sao anh có thể không tồn tại được?

Tôi lắc đầu, vuốt những lọn tóc xoăn đã khô ra sau tai. Tôi không biết. Có thể tôi *sẽ* không bao giờ biết được. Dù một người có thể thay đổi tương lai hay không - và hình như chúng tôi đã làm được - nhưng tôi biết chắc mình không thể thay đổi quá khứ. Điều gì xảy ra đã xảy ra và lúc này tôi chẳng thể thay đổi được gì. Jack Randall sẽ không có con cháu nối dõi.

Một hòn sỏi lăn xuống từ con dốc sau lưng tôi, nó nẩy lên, trượt từng đoạn nhỏ trên mặt đá vôi. Tôi quay lại và liếc thấy Jamie, lúc này anh đã mặc đồ, đang đi thăm dò.

https://thuviensach.vn

Tảng đá lở trên kia xuất hiện dạo gần đây. Dựa vào các mặt đá trắng còn mới, ta có thể đoán vị trí hòn đá vôi cũ bị bào mòn dẫn đến đứt gãy và chỉ có những cái cây bé nhất có thể bám rễ vững chãi giữa đống đá lộn xộn này, không giống như các bụi cây đang phát triển rậm rạp, trải khắp triền đồi.

Jamie nhích từng bước sang bên, bám vào các gờ đá để vượt qua nhiều chỗ khó đi. Trong bầu không khí oi bức của buổi chiều, tôi thấy anh đi men quanh tảng đá mòn, ôm lấy nó, tiếng dao găm cạo vào đá khẽ vọng tới chỗ tôi.

Sau đó, anh biến mất. Tôi đinh ninh anh đang ở mặt bên kia, đi vòng quanh tảng đá, nên chỉ chờ đợi, tận hưởng cảm giác ánh nắng rót trên vai. Nhưng anh không quay lại và sau một lúc, tôi càng lo lắng hơn. Có thể anh đã trượt chân ngã hoặc va đầu vào một hòn đá.

Phải mất một lúc lâu, tưởng chừng là mãi mãi, tôi mới cởi được các nút thắt của đôi giày cao gót, thế nhưng anh vẫn chưa quay lại. Tôi túm lấy mấy lớp váy, bắt đầu trèo lên đồi, các ngón chân trần thận trọng di chuyển trên bề mặt lởm chởm và ấm áp của đống đá.

“Jamie!”

“Anh ở đây, Sassenach.” Anh nói từ đằng sau tôi, khiến tôi giật mình và gần như mất thăng bằng. Anh tóm lấy cánh tay tôi, kéo tôi lên một khoảng trống nằm giữa những chóp đá vỡ.

“Nhìn kìa!” Anh nói khẽ.

Tôi nhìn theo hướng anh chỉ, thấy một bức tường có bề mặt nhẵn vốn là vách trong của một hang đá và thở hắt ra trước cảnh tượng đó.

Trên bề mặt vách đá vẽ hình những bầy thú lớn đang phi nước đại, tung vó trên không trung trong lúc nhảy tới vùng ánh sáng trên kia. Trong đám thú ấy có bò rừng bi-zon và hươu nai, tụ thành từng nhóm với cái đuôi vểnh cao, cuối tường là vết tích của một bầy chim duyên dáng đang sải cánh chao lượn phía trên thân hình nặng nề của đám thú bốn chân.

https://thuviensach.vn

Bức tranh được vẽ bằng màu đen, đỏ cùng màu đất son, được làm nổi bật hơn nhờ tinh tế vận dụng những đường nét sống động của vách đá, chúng kêu không tiếng động, người cố gắng uốn cong và đôi cánh cất cao lượn qua các kẽ nứt. Chúng từng sống trong bóng tối của một cái hang, chỉ được chiếu sáng bằng ngọn lửa của người tạo ra chúng. Nhờ mái hầm bị sập mà giờ đây chúng lộ ra dưới ánh mặt trời, dường như sống dậy như bất cứ sinh vật nào bước đi trên trái đất này.

Tôi say mê ngắm nhìn những ụ vai khổng lồ đang nhô ra từ vách đá, quên bẵng Jamie, cho đến khi nghe thấy anh gọi.

“Sassenach! Lại đây được không?” Giọng anh khá kỳ lạ nên tôi vội bước tới. Anh đứng ở lối vào của một cái hang nhỏ kế bên và đang ngó xuống.

Họ nằm đằng sau một hòn đá trồi lên mặt đất, như thể đang tìm một nơi trú ngụ để tránh cơn gió đằng sau đàn bò rừng bi-zon.

Họ có hai người, nằm cùng nhau trên nền đất. Mặc dù da thịt đã trở thành cát bụi từ lâu nhưng bộ xương vẫn còn nguyên bởi được bầu không khí khô ráo của hang gìn giữ. Một mẩu da màu nâu còn bám trên một cái xương sọ và một món tóc đã chuyển sang sắc đỏ dưới tác động của thời gian đang phất phơ trong luồng gió thổi đến do sự hiện diện của chúng tôi.

“Ôi, Chúa ơi,” tôi nói, khẽ khàng, như thể tôi có thể quấy rầy họ. Tôi bước tới gần Jamie và anh ôm lấy eo tôi.

“Anh có nghĩ… họ bị… giết ở đây không? Có thể là hiến tế?”

Jamie lắc đầu, trầm ngâm quan sát đống xương khô giòn.

“Không,” anh đáp. Anh cũng nói thật khẽ, như thể chúng tôi đang ở trong một điện thờ linh thiêng. Anh quay lại, đặt tay lên bức tường phía sau chúng tôi, trên đó có hình hươu nhảy và đàn sếu bay vút vào khoảng không bên kia hòn đá.

“Không,” anh nhắc lại. “Những người đã vẽ những con thú này… không thể làm việc đó.” Anh quay lại với hai bộ xương, chân họ bện vào

https://thuviensach.vn

nhau. Anh khom người, đưa tay lần theo các khúc xương, chú ý không chạm vào bề mặt đã ngả màu của chúng.

"Hãy nhìn cách họ nằm," anh nói. "Họ không rơi xuống đây, chẳng có ai đặt hai cái xác ở đây cả. Họ tự nằm xuống." Bàn tay anh lần ngược lên các xương cánh tay dài của bộ xương to hơn. Một cái bóng đen rung rinh giống như bướm đêm lướt trên các khúc xương sườn.

"Anh ta vòng tay ôm lấy cô gái," anh nói. "Anh ta quặp đùi ra sau đùi của cô ấy và giữ chặt, đầu đặt trên vai cô ấy."

Bàn tay anh di chuyển qua lại trên hai bộ xương, giải thích và chỉ dẫn, khoác lên người họ một lớp da thịt tưởng tượng. Do đó, tôi cũng có thể thấy họ đang ôm nhau lần cuối và mãi mãi. Tất cả đốt xương nhỏ của các ngón tay đã rời ra, nhưng một chút sụn vẫn còn dính vào xương bàn tay. Những cái xương bé xíu nằm đè lên nhau, có nghĩa là họ đã cầm tay nhau, trong lần chờ đợi cuối cùng.

Jamie đứng dậy, xem xét bên trong hang. Mặt trời cuối chiều vẽ lên các bức tường những đốm màu đỏ thẫm và màu đất son.

"Kia!" Anh chỉ một điểm gần cửa hang. Các tảng đá ở đây có màu nâu vì bụi và thời gian, nhưng không bạc màu vì nước và xói mòn, dường như chúng nằm sâu bên trong hang.

"Chỗ kia từng có một lối vào," anh nói. "Đá tảng rơi xuống, bịt kín nơi này." Anh quay lại và bám vào hòn đá trồi lên, chắn ánh sáng chiếu đến đôi tình nhân.

"Họ đã lần khắp hang cùng nhau, tay trong tay," tôi nói. "Tìm kiếm đường ra giữa đất bụi và bóng tối."

"Phải." Anh nhắm mắt, tựa trán lên hòn đá. "Và ánh sáng biến mất, không khí cạn kiệt, nên họ nằm xuống trong bóng tối để ra đi." Nước mắt lăn dài trên đôi má bám bụi của Jamie. Một tay tôi chùi nước mắt, tay còn lại nắm lấy bàn tay buông thõng của anh, đan các ngón tay vào nhau.

https://thuviensach.vn

Anh quay sang nhìn tôi, không nói gì, chỉ thở gấp và kéo tôi lại. Trong ánh nắng sắp tàn của hoàng hôn, bàn tay chúng tôi vội vã dò tìm sự đụng chạm ấm áp, sự an ủi của da thịt, được nhắc nhở bằng lớp xương rắn chắc nhưng vô hình ẩn bên dưới làn da, rằng cuộc sống rất ngắn ngủi.

https://thuviensach.vn

PHẦN NĂM

VỀ NHÀ

https://thuviensach.vn

30
Lallybroch

Broch Tuarach là một tòa tháp đá hình trụ, được xây từ hàng trăm năm trước trên ngọn đồi phía sau trang viên. Những người sống quanh vùng gọi nó là "Lallybroch." Theo như những gì tôi tìm hiểu được, cái tên này có nghĩa là "tháp lười", và đối với một kiến trúc hình trụ, nó không mang nhiều ý nghĩa, giống như cái tên "Tòa tháp quay mặt về hướng bắc" vậy.

"Làm sao tòa tháp tròn có thể quay mặt về hướng bắc được?" Tôi thắc mắc trong lúc dẫn ngựa bước thật chậm xuôi theo triền dốc dài đầy đá hoa cương và cây thạch nam. Mấy con ngựa bước thành hàng một, men theo con đường mòn hẹp, quanh co mà loài hươu hung đã giày xéo trong suốt quá trình trưởng thành của chúng. "Nó không *có* mặt."

"Nó có một cánh cửa," Jamie trả lời ngắn gọn. "Cánh cửa quay về hướng bắc." Anh ấn chân xuống tại điểm con đường bắt đầu đổ dốc và huýt sáo qua kẽ răng để ra hiệu cho con ngựa đằng sau đi theo. Cơ bắp trên hai chân sau của con ngựa trước mặt tôi đột ngột co lại, những bước đi thận trọng bỗng chuyển thành dáng vẻ ngập ngừng. Từng móng guốc đặt xuống nền đất ẩm ướt, trượt đi vài phân, trước khi nó mạo hiểm đặt bước tiếp theo. Chúng tôi mua ngựa ở thị trấn Inverness. Chúng có kích thước chuẩn và là những con thú bốn chân tuyệt đẹp. Loại ngựa dáng nhỏ của vùng cao nguyên sẽ đi vững vàng hơn trên dốc đứng, còn những con ngựa này đều là ngựa cái, được dùng để phối giống, không phải để làm việc.

"Ra vậy," tôi đáp, cẩn thận bước qua một rãnh nước nhỏ vắt ngang lối đi. "Thật hợp lý! Vậy cái tên Lallybroch thì sao? Tại sao nó lại là một tòa tháp lười?"

https://thuviensach.vn

“Nó bị nghiêng một chút,” Jamie đáp. Tôi thấy đầu anh cúi xuống, tập trung vào bước chân, một cơn gió nhẹ buổi chiều đang thổi khô con đường dốc và làm mấy lọn tóc màu hung của anh phất phơ trên đỉnh đầu. “Nếu đứng ở hướng tây, em sẽ thấy nó nghiêng về hướng bắc. Nếu nhòm qua một khe hở ở tầng cao nhất, trên vị trí cánh cửa, em sẽ không thể nhìn thấy bức tường bên dưới vì nó bị nghiêng.”

“Em đoán vào thế kỷ mười ba, người ta chưa biết đến dây rọi,” tôi nhận xét. “Cho đến bây giờ, tòa tháp chưa đổ đã là một điều kỳ diệu rồi.”

“Ôi, nó đổ rất nhiều lần,” Jamie cao giọng nói khi một luồng gió tươi mới bỗng thổi đến. “Người dân sống ở đó đã dựng lại tòa tháp, có lẽ vì thế mà nó bị nghiêng.”

“Cháu hiểu rồi! Cháu hiểu rồi!” Fergus la hét phấn khích đằng sau lưng tôi. Tuy cậu nhóc được yêu cầu ngồi yên trên lưng ngựa và bởi nhẹ cân nên Fergus không làm con ngựa đi lại khó khăn, thế nhưng bước chân của nó vẫn loạng choạng. Tôi liếc ra sau và thấy cậu nhóc đang quỳ trên yên ngựa, nhảy tưng tưng vì hào hứng. Con ngựa của cậu, một con ngựa cái nhẫn nhục và xinh đẹp, chỉ khẽ phì phì khó chịu mà vẫn nhường nhịn, không hất ngay Fergus vào đám cây thạch nam bên đường. Từ hồi bắt đầu chuyến phiêu lưu với con ngựa Percheron tại Argentan, Fergus luôn chộp lấy bất kỳ cơ hội nào để được trèo lên lưng ngựa. Jamie cảm thấy thích thú và thông cảm với kẻ yêu ngựa giống mình nên anh chiều theo ý Fergus, cho cậu nhóc ngồi sau yên, đi dạo khắp phố phường Paris. Thi thoảng, anh để cậu nhóc một mình cưỡi ngựa kéo xe của Jared, những con vật to lớn và rắn chắc, chỉ vẫy nhẹ hai tai thách thức trước tiếng quát tháo và các cú thúc của Fergus.

Tôi che mắt cho khỏi chói, nhìn theo hướng anh chỉ. Anh nói đúng. Từ điểm nhìn cao hơn, anh đã thấy bóng dáng u ám của tòa tháp đá hình trụ nằm trên đồi từ bao nhiêu năm nay. Ngôi nhà mới dựng trong trang viên dưới chân tháp thì khó nhìn thấy hơn. Nó được xây bằng đá vôi trắng nên ánh mặt trời lấp lóa phản chiếu từ các bức tường cũng như những cánh đồng xung quanh. Tuy nằm trong một lòng chảo dốc và được bao bọc bởi

https://thuviensach.vn

các đồng lúa mì, nhưng chúng tôi vẫn trông thấy ngôi nhà nhờ vào một hàng cây chắn gió ở chân mỗi cánh đồng.

Tôi thấy Jamie đang ngẩng đầu, khuôn mặt nghiêm nghị và ánh mắt gắn chặt vào nông trại gia đình dưới chân Lallybroch. Anh đứng yên một lúc, không cất lời, nhưng tôi thấy anh rướn đôi vai rộng cho chúng thẳng lên. Cơn gió thổi bay mái tóc cùng nếp gấp trên tấm áo choàng len, tựa như anh có thể bay theo gió, vui sướng khác nào một cánh diều.

Điều này khiến tôi nhớ đến những cánh buồm no gió và hồi tưởng lại mũi đất nằm trên lộ trình của mọi con thuyền, khi chúng tôi rời khỏi bến cảng Le Havre. Tôi đứng cuối cầu tàu, quan sát sự hối hả của những con thuyền đến và đi cùng việc trao đổi buôn bán. Bầy mòng biển vừa lao xuống vừa la hét inh tai giữa các cột buồm, cái giọng khàn khàn thiên bẩm của chúng như tiếng quát tháo của những gã thủy thủ.

Jared Munro Fraser đứng cạnh tôi, ánh mắt dịu dàng quan sát dòng chảy trôi của sự giàu có sinh ra từ biển, một số trong đó là của ông. Chiếc Portia sẽ đưa chúng tôi về Scotland là một trong số những con thuyền của ông. Jamie từng kể rằng các con thuyền của Jared được đặt theo tên những người tình và hình chạm khắc ở mũi thuyền là chân dung của vị phu nhân cùng tên. Tôi nheo mắt trước cơn gió biển ở mũi thuyền, ngẫm nghĩ xem liệu Jamie có trêu đùa mình hay không. Nếu anh nói nghiêm túc thì tôi có thể thấy là Jared thích những người đàn bà có bộ ngực lớn.

“Ta sẽ nhớ cả hai đứa,” Jared lặp lại câu này đã bốn lần trong vòng một tiếng rưỡi. Ông tỏ ra tiếc nuối chân thành đến nỗi ngay cả cái mũi hóm hỉnh của ông cũng không hếch lên lạc quan như thường lệ. Chuyến đi tới nước Đức của ông đã thành công. Có thể thấy điều đó qua cách ăn mặc của Jared, ông trưng một viên kim cương lớn trên chiếc khăn đeo cổ và chiếc áo khoác đang mặc được làm từ vải nhung màu lục sẫm đắt tiền, đơm khuy bạc.

“Phải,” ông lắc đầu. “Ta càng muốn giữ chàng trai này ở bên thì càng không thể miễn cưỡng chúc mừng cho chuyến trở về nhà của cậu ấy. Có lẽ

https://thuviensach.vn

ta sẽ đến thăm các cháu vào một ngày nào đó, cháu gái thân mến. Đã lâu rồi, ta không đặt chân lên Scotland."

"Chúng cháu cũng sẽ nhớ bác," tôi thật lòng nói. Tôi sẽ nhớ nhiều người khác - Louise, Mẹ Hildegarde, ngài Gerstmann và trên hết là ông chủ Raymond. Tôi háo hức được trở về Scotland, về Lallybroch. Tôi không muốn quay lại Paris và có những người tôi chắc chắn không mong gặp lại - Vua Louis của nước Pháp là một ví dụ.

Charles Stuart là một ví dụ khác. Những cuộc thăm dò thận trọng giữa nhóm người Jacobite ở Paris đã chứng minh ấn tượng ban đầu của Jamie. Niềm lạc quan được châm ngòi từ lời nói khoác của Charles Stuart về "vụ đầu tư rất lớn", sau một thời kỳ bùng nổ, giờ đã tắt ngóm. Mặc dù những người ủng hộ trung thành của Vua James luôn tận trung với nhà vua của họ nhưng lòng trung thành dửng dưng mà họ dành cho Charles, xuất phát từ khả năng chịu đựng ngoan cường, sẽ không bao giờ trở thành hành động.

Thế thì, hãy để mặc Charles sống cuộc sống lưu vong yên ổn, tôi nghĩ. Giờ đây, công việc của chúng tôi đã kết thúc. Chúng tôi sẽ về nhà.

"Hành lý đã ở trên thuyền," một giọng Scotland lạnh lùng nói. "Thuyền trưởng bảo cô hãy lên thuyền, chúng ta sẽ khởi hành khi thủy triều lên."

Jared quay sang Murtagh, sau đó liếc trái liếc phải khắp bến cảng. "Chàng trai trẻ đâu rồi?" Ông hỏi.

Murtagh hất đầu về phía đầu kia của cầu tàu. "Trong quán rượu đằng kia. Đang say bí tỉ."

Tôi cũng muốn biết Jamie đã lên kế hoạch để vượt qua eo biển như thế nào. Sớm nay, anh chỉ nhìn bầu trời đỏ au của buổi bình minh báo hiệu những cơn bão sắp đến có một lần, rồi xin cáo lỗi với Jared và biến đi đâu mất. Tôi nhìn theo hướng Murtagh chỉ thì trông thấy Fergus, cậu nhóc đang ngồi trên một cái cọc gần lối vào quán rượu và làm nhiệm vụ canh gác.

Ban đầu, Jared tỏ ra không tin nổi, sau đó thái độ chuyển thành vui vẻ, thích thú. Khi được biết về vấn đề của cậu cháu họ, ông đã cười rất tươi.

https://thuviensach.vn

“Ồ, vậy sao?” Ông nói. “Vậy thì, ta hy vọng cậu ấy để dành cốc cuối cùng, đợi chúng ta tới. Nếu Jamie không tự đi được, chúng ta sẽ phải rất vất vả để mang cậu ấy qua ván cầu.”

“Anh ấy uống rượu làm gì?” Tôi gặng hỏi Murtagh với thái độ hơi bực tức. “Tôi đã bảo tôi có cồn thuốc phiện cho anh ấy mà.” Tôi vỗ nhẹ vào cái túi lụa đang mang bên mình. “Tôi sẽ làm anh ấy bất tỉnh hoàn toàn nhanh hơn.”

Murtagh chỉ chớp mắt một cái. “Đúng vậy. Cậu ấy bảo đằng nào cũng bị đau đầu thì thà rằng cậu ấy hưởng thụ quá trình gây ra cơn đau đầu ấy. Và vị của rượu whisky ngon hơn thứ thuốc đen bẩn thỉu của cô một chút.” Ông hất đầu về phía cái túi của tôi, sau đó quay sang Jared. “Đi nào, nếu ông định giúp tôi khiêng cậu ấy.”

Tôi ngồi trên chiếc giường của thuyền trưởng trong ca bin đằng trước, quan sát mép nước nhấp nhô dần lùi ra xa, đầu của đức ông chồng đang đặt trên đầu gối tôi.

Anh hé một con mắt nhìn tôi. Tôi vén lọc tóc dày ẩm ướt ra khỏi lông mày của anh. Mùi của bia và whisky tỏa ra từ người anh như một loại nước hoa.

“Chắc chắn anh sẽ cảm thấy vô cùng tồi tệ khi tỉnh dậy ở Scotland,” tôi nói với anh.

Con mắt còn lại cũng mở ra, ngắm nhìn những làn sóng ánh sáng đang khiêu vũ trên trần nhà bằng gỗ. Sau đó, chúng gắn chặt vào tôi, đôi mắt xanh trong và sâu thăm thẳm.

“Giữa địa ngục bây giờ và địa ngục sau này, Sassenach ạ,” anh nói với tốc độ vừa phải, rõ ràng, “anh sẽ chọn cái sau, lúc nào cũng vậy.” Anh nhắm mắt, khẽ ợ hơi một lần, sau đó toàn bộ cơ thể được thả lỏng, nhẹ nhàng lắc lư trong cái nôi biển cả.

•••

https://thuviensach.vn

Dường như lũ ngựa cũng hăng hái giống chúng tôi, có thể do cảm nhận được khoảng cách tới chuồng ngựa và thức ăn không còn xa, chúng bắt đầu chạy nhanh hơn một chút, đầu ngẩng cao và hai tai vểnh về phía trước.

Trong lúc tôi mải ngẫm nghĩ về việc mình có thể tắm rửa, ăn uống thì con ngựa của tôi, vốn đang dẫn đầu, bỗng đột ngột dừng lại, bốn cái móng chôn sâu trong lớp đất đỏ cao đến quá khuỷu trên của móng. Con ngựa hất đầu từ bên này sang bên kia, thở phì phò và hí to.

“Này, cô gái, có gì không ổn sao? Có ong trên mũi cô à?” Jamie nhảy xuống yên, vội vàng tóm lấy dây cương của con ngựa cái lông xám. Tôi cảm thấy tấm lưng rộng của nó đang run rẩy và co giật, bèn xuống ngựa giống anh.

“Chuyện gì xảy ra với cô nàng nhỉ?” Tôi tò mò nhìn con ngựa, bây giờ nó đã lùi lại, tránh xa bàn tay cầm cương của Jamie. Cô nàng lắc bờm, hai mắt mở lớn. Những con ngựa kia cũng phản ứng trước sự lo lắng của nó, chúng bắt đầu di chuyển và giậm chân.

Jamie liếc qua vai, nhìn con đường vắng vẻ.

“Cô nàng nhìn thấy cái gì đó.”

Fergus đứng trên bàn đạp ngắn của mình và lấy tay che nắng, chăm chú quan sát. Sau đó, cậu hạ tay xuống, nhìn tôi nhún vai.

Tôi nhún vai đáp lại. Hình như không có thứ gì đe dọa đến nó, con đường và những cánh đồng xung quanh đều trống không, những hạt ngũ cốc đã chín, khô rang dưới ánh nắng mặt trời cuối hạ. Lùm cây gần nhất cách đây hơn trăm dặm, còn bên cạnh đống đá nhỏ là những gì còn sót lại của một ống khói bị đổ. Bầy sói thường không xuất hiện ở các bãi đất trống thế này và chắc chắn không có con cáo hay con lửng nào có thể quấy nhiễu lũ ngựa từ khoảng cách xa như vậy.

Jamie từ bỏ việc thuyết phục con ngựa tiến lên mà dẫn nó đi nửa vòng tròn. Cô ngựa vui vẻ quay lại hướng chúng tôi vừa đi qua.

https://thuviensach.vn

Anh ra hiệu cho Murtagh dẫn những con ngựa khác ra khỏi đường, sau đó anh nhảy lên yên, nghiêng người tới trước, một tay chộp lấy bờm của nó, thúc nó tiến tới thật chậm và nói khe khẽ vào tai nó. Cô ngựa do dự nhưng không kháng cự, cho đến khi tới nơi đã dừng lúc trước. Tại đây, nó lại dừng chân, đứng run rẩy và anh không thể nào thuyết phục nó bước tiếp.

"Được rồi," Jamie nói, ngừng thúc giục. "Hãy đi đường của mày." Anh quay đầu ngựa, dẫn nó tiến vào cánh đồng. Những cây lúa chín vàng cọ vào lớp lông xù xì trên bụng cô nàng. Chúng tôi vội đi theo họ, thỉnh thoảng lũ ngựa cúi đầu ngoạm đầy một miệng ngũ cốc trên con đường băng qua cánh đồng.

Khi chúng tôi đi vòng qua một tảng đá hoa cương nhô lên từ mặt đất, ngay bên dưới đỉnh đồi, tôi nghe thấy một tiếng sủa cảnh cáo ở đằng trước. Chúng tôi bước lên đường lớn và phát hiện một con chó lông màu đen pha trắng đang canh gác, đầu ngẩng cao với cái đuôi cứng đờ trong lúc thận trọng nhìn theo chúng tôi.

Nó sủa thêm lần nữa, thân hình đen trắng nhảy ra từ một bụi cây tống quán sủi, theo sau là một người dáng cao, mảnh khảnh, khoác tấm áo choàng đi săn màu nâu.

"Ian!"

"Jamie!"

Jamie ném dây cương cho tôi rồi chạy tới, hai người ôm lấy vai và thụi vào lưng nhau. Sau khi hết nghi ngờ, con chó lao tới quấn quýt quanh họ, đuôi ve vẩy, thỉnh thoảng phóng tới đánh hơi dưới chân lũ ngựa.

"Bọn anh nghĩ sớm nhất là ngày mai em mới về nhà cơ." Ian nói, khuôn mặt dài, chất phác của anh tươi cười.

"Chuyến đi thuận buồm xuôi gió," Jamie giải thích. "Hay ít nhất là Claire nói vậy, bản thân em không để ý nhiều." Anh liếc tôi và cười toe toét. Ian bước đến nắm lấy tay tôi.

https://thuviensach.vn

“Xin chào em dâu,” anh chào trịnh trọng. Sau đó, anh mỉm cười, sự ấm áp từ nụ cười ấy làm đôi mắt nâu nhạt bên trên sáng bừng. “Claire.” Anh hấp tấp hôn lên tay tôi và tôi siết lấy tay anh để đáp lại.

“Jenny đang giặt giũ và nấu ăn như người mất trí,” anh nói, vẫn mỉm cười với tôi. “Nếu may mắn, em sẽ có một cái giường để ngủ đêm nay. Cô ấy đã mang tất cả chăn ga ra ngoài trời để phủi bụi.”

“Sau ba đêm ngủ giữa rừng thạch nam, em sẽ không ngủ trên sàn nhà đâu,” tôi quả quyết với anh. “Chị Jenny và lũ trẻ vẫn khỏe chứ?”

“Ồ, khỏe. Cô ấy lại mang thai,” anh nói thêm. “Sẽ sinh vào tháng Hai.”

“Lần nữa?” Jamie và tôi cùng kêu lên, khiến hai gò má hóp của Ian đỏ bừng.

“Ôi Chúa ơi, Maggie bé bỏng còn chưa đầy một tuổi,” Jamie nhướng một bên lông mày, tỏ ý chê trách. “Anh không có ý thức kiềm chế ư?”

“Anh?” Ian phẫn nộ nói. “Em nghĩ anh gây ra chuyện này ư?”

“Được rồi, nếu anh không làm thì em nghĩ anh bị buộc tham gia với người làm.”

Khuôn mặt anh càng đỏ hơn, biến thành màu hồng sậm, tương phản nhưng hài hòa với mái tóc nâu mềm của Ian. “Em biết quá rõ ý của anh là gì,” anh nói. “Anh ngủ trên giường có bánh xe với bé Jamie được hai tháng thì Jenny...”

“Ồ, anh nói chị gái em là kẻ lẳng lơ ư?”

“Anh đang nói cô ấy bướng bỉnh y như cậu em trai mỗi khi cô ấy muốn đạt được thứ gì,” Ian đáp. Anh giả vờ nghiêng về một bên, khéo léo lùi lại và thụi một cú đấm vào giữa bụng Jamie. Jamie gập người lại, cười lớn.

“May là em đã về nhà rồi,” anh nói. “Em sẽ giúp anh giữ chị ấy trong tầm kiểm soát.”

https://thuviensach.vn

“Ồ, thật sao?” Ian nói với vẻ hoài nghi. “Anh sẽ gọi tất cả các tá điền tới xem.”

“Mat cừu, phải không?” Jamie chuyển chủ đề bằng cách ra hiệu về phía bầy chó và cái gậy chăn cừu dài của Ian đang nằm giữa lòng đường đất bụi.

“Mười lăm con cừu cái và một con cừu đực,” Ian gật đầu, đáp. “Bầy cừu merino[10] của Jenny được nuôi để làm một loại len đặc biệt. Con cừu đực đúng là đáng ghét, nó phá đổ cổng. Anh nghĩ chúng sẽ ra cánh đồng trên này, nhưng chẳng thấy bóng dáng con nào.”

“Bọn em không thấy chúng đi lên,” tôi nói.

“Ồ, chúng sẽ không lên đó,” Ian nói, hất tay khinh thường. “Chẳng có con gia súc nào đi qua ngôi nhà đó đâu.”

“Nhà?” Fergus trở nên mất kiên nhẫn với cuộc trao đổi lịch sự, cậu bèn thúc vào con ngựa đang đứng cạnh tôi. “Cháu không thấy cái nhà nào, thưa ông. Chỉ có một đống đá thôi.”

“Đó chính là tất cả những gì còn sót lại từ ngôi nhà của MacNab đấy, cậu bé,” Ian nói. Anh liếc nhìn Fergus, cậu bị sấp bóng bởi đứng ngược chiều nắng cuối ngày. “Nếu cậu khôn ngoan thì hãy tránh xa chỗ đó.”

Tôi cảm thấy rợn tóc gáy, dù trời rất nóng nực. Ronald MacNab là gã nông dân đã giao nộp Jamie cho đội tuần tra một năm trước, gã đã chết ngay trong ngày khi hành động phản bội của gã bị phát hiện. Tôi còn nhớ, gã chết giữa đống tro tàn của nhà mình, bị thiêu chết mà không biết, bởi những người dân ở Lallybroch. Khi chúng tôi đi qua lúc trước, đống đá của ống khói lò sưởi vốn là một ụ đá có vẻ vô hại, nhưng nay trông nó thật đáng sợ. Tôi nuốt nước miếng, kìm nén vị đắng chực trào lên trong họng.

“MacNab?” Jamie khẽ nói. Ngay lập tức, vẻ mặt anh trở nên cảnh giác. “Ronnie MacNab?”

Tôi đã kể với Jamie về hành động phản bội cũng như cái chết của MacNab, tuy nhiên tôi không kể về cách gã chết.

https://thuviensach.vn

Ian gật đầu. “Phải. Gã đã chết ở đó, vào đêm đám lính Anh bắt em đi, Jamie ạ. Mái nhà rơm bắt lửa và gã quá say nên không thể thoát kịp.” Anh nhìn thẳng vào mắt Jamie, mọi sự chòng ghẹo đều biến mất.

“À? Còn vợ con gã thì sao?” Vẻ mặt của Jamie giống như Ian, lạnh lùng và bí hiểm.

“An toàn. Mary MacNab làm phụ bếp ở nhà lớn, còn Rabbie làm việc trong chuồng ngựa.” Ian vô tình liếc qua vai về phía ngôi nhà tranh nhỏ đổ nát. “Thi thoảng Mary lại lên đây, cô ấy là người duy nhất trong điền trang còn đến đây.”

“Vậy là cô ấy thích gã à?” Jamie quay qua, nhìn về phía ngôi nhà tranh. Tuy không thấy mặt anh nhưng tôi nhận ra sự căng thẳng ở đường nét trên lưng anh.

Ian nhún vai. “Anh không nghĩ vậy. Ronnie là gã nghiện rượu xấu xa, thậm chí cả mẹ già của gã cũng không ưa nổi gã. Không, anh nghĩ Mary cảm thấy có trách nhiệm phải cầu nguyện cho linh hồn gã - đủ nhiều để có tác dụng với gã,” anh nói thêm.

“A.” Jamie ngừng một lát như đang suy nghĩ, sau đó anh ném cương ngựa của mình qua cổ nó và quay lên đồi.

“Jamie,” tôi gọi, nhưng anh đã đi ngược con đường, hướng tới khoảnh đất trống bên cạnh khu rừng nhỏ. Tôi đưa dây cương của mình cho Fergus, cậu nhóc ngạc nhiên.

“Đứng yên ở đây với lũ ngựa,” tôi nói. “Ta phải đi với ông ấy.”

Ian định đi cùng tôi nhưng Murtagh lắc đầu, ngăn anh lại, và tôi đi một mình, theo chân Jamie lên đỉnh đồi.

Anh sải những bước dài liên tiếp, không mệt mỏi của một người quen băng núi leo đồi và đến khoảng đất trống trước khi tôi bắt kịp. Anh đứng bên rìa của thứ từng là bức tường bao ngoài. Mảnh đất vuông một thời là sàn nhà của túp lều tranh, bây giờ vẫn nhìn thấy rõ. Những cây non mới

https://thuviensach.vn

mọc ở đó thưa thớt hơn khu vực lân cận, nhưng xanh hơn và trông hoang dại dưới những bóng cây to.

Chỉ còn một ít dấu vết của ngọn lửa, một vài khúc gỗ bị đốt thành than nằm trên bãi cỏ gần lò sưởi đá, bằng phẳng và lộ thiên giống như một ngôi mộ. Jamie tránh bước vào ranh giới của những bức tường từng tồn tại và anh bắt đầu đi bộ quanh bãi đất trống. Anh đi vòng qua chỗ đá lát lò sưởi ba lần, luôn ngược chiều kim đồng hồ, trái, rồi lại trái, rồi lại trái lần nữa, để làm bất cứ con quỷ nào bám theo sau phải lẫn lộn.

Tôi đứng một bên, quan sát. Đây là cuộc đối đầu của riêng hai người, nhưng tôi không thể để anh đối diện một mình, và mặc dù anh không liếc nhìn nhưng tôi biết anh cảm thấy vui vì tôi ở đây.

Cuối cùng, anh dừng lại bên đống đá đổ. Anh đặt tay lên nó và nhắm mắt một lúc, tựa như đang cầu nguyện. Sau đó, Jamie khom người, nhặt một hòn đá to bằng nắm tay của mình, cẩn thận đặt nó lên đống đá, tựa như hòn đá sẽ giúp linh hồn không thanh thản giảm bớt gánh nặng. Anh làm dấu thánh, quay lại, bước đến chỗ tôi một cách chắc chắn và điềm tĩnh.

“Đừng nhìn lại,” anh nói khẽ, quàng lấy tay tôi, cùng bước xuống con dốc.

Tôi đã không nhìn lại.

•••

Jamie, Fergus, Murtagh cùng Ian và bầy chó đi tìm cừu, để mình tôi dẫn toàn bộ lũ ngựa xuống điền trang. Phải rất lâu nữa, tôi mới có thể đạt tới trình độ huấn luyện ngựa, nhưng trong vòng nửa dặm, tôi có thể xoay xở được, chừng nào không có chuyện bất ngờ.

Chuyến đi này rất khác lần đầu tiên chúng tôi về Lallybroch. Hồi đó, cả hai đã gần như bay đến đây. Tôi tới từ tương lai, còn Jamie từ quá khứ. Thời gian chúng tôi ở đây từng rất hạnh phúc, nhưng hạnh phúc đó vừa

https://thuviensach.vn

mỏng manh, vừa bấp bênh. Jamie luôn có khả năng bị phát hiện và bắt giữ. Bây giờ, nhờ Công tước Sandringham can thiệp, Jamie đã được sở hữu quyền thừa kế và tôi là người vợ hợp pháp bên cạnh anh.

Lần trước, chúng tôi đột ngột trở về đây với quần áo xộc xệch và nội bộ gia đình bị chia rẽ. Lần này, chúng tôi về có thông báo trước, với vẻ ngoài đúng mực và mang theo quà từ nước Pháp. Tuy tôi biết họ sẽ tiếp đón chúng tôi một cách thân mật, nhưng điều làm tôi băn khoăn là Ian và chị gái Jenny của Jamie sẽ đón chào sự trở về có thể là mãi mãi này như thế nào. Xét cho cùng, họ đã sống như ông chủ và bà chủ của điền trang trong mấy năm trở lại đây, thậm chí từ sau cái chết của cha Jamie và những sự kiện bất hạnh ập xuống đầu anh, khi sống một cuộc đời ngoài vòng pháp luật và tha phương.

Tôi leo lên đỉnh đồi cuối cùng mà không gặp khó khăn gì. Ngôi nhà chính và các khu nhà phụ nằm phía dưới kia, những mái ngói đen sẫm như vừa có mưa. Bỗng nhiên con ngựa của tôi bắt đầu chạy, mang theo cả người cưỡi nó. Tôi cố gắng giữ chắc các dây cương còn lại, trong lúc cô nàng nhảy chồm lên, lao thẳng xuống dốc.

Tôi không thể trách cứ cô nàng, bởi ở góc nhà đằng xa bỗng xuất hiện hai vật to phồng, lăn dài trên mặt đất, như hai đám mây quá cân.

“Dừng lại!” Tôi thét. “Họ!” Cả đám ngựa thình lình đổi hướng và lao đi. Tôi chỉ cách đám đông đang chạy tán loạn mấy chục phân. Tôi nghĩ, chuyến trở về sẽ “tốt đẹp” làm sao nếu tôi để cho toàn bộ đám ngựa giống mới của Jamie bị gãy chân.

Một trong hai “đám mây” hơi nhô lên rồi hạ xuống mặt đất. Jenny Fraser Murray buông cái đệm nhồi lông chị đang mang và chạy lên đường, những lọn tóc đen tung bay.

Chị không ngần ngại nhảy tới nắm lấy dây cương của con ngựa gần nhất rồi giật mạnh.

“Họ!” Chị kêu lên. Rõ ràng con ngựa nhận ra giọng nói uy quyền và dừng lại. Chỉ bằng một tác động nhỏ, những con ngựa khác cũng trở nên

https://thuviensach.vn

bình tĩnh hơn và ngay lúc đó, tôi có thể tuột xuống khỏi yên ngựa của mình. Một người phụ nữ và một cậu nhóc tầm chín, mười tuổi đến gần chúng tôi, giúp giữ những con ngựa còn lại.

Tôi nhận ra cậu bé Rabbie MacNab và suy ra người phụ nữ kia là mẹ cậu, Mary. Những con ngựa hối hả đi đi lại lại, những bó đồ và chăn ga ngăn cản chúng tôi hàn huyên. Tôi chỉ có đủ thời gian để ôm chào Jenny. Chị có mùi của quế với mật ong, mùi mồ hôi tinh khiết của lao động, ẩn bên dưới là mùi em bé thơm tho, không phải mùi sữa trớ hay phân mềm, và cuối cùng là mùi làn da mịn màng, sạch sẽ, tươi mát.

Chúng tôi ôm nhau một lúc thật chặt, nhớ lại lần cuối cùng cả hai ôm nhau, khi tôi và Jenny chia tay ở bìa rừng trong đêm tối - tôi phải đi tìm Jamie, còn chị quay về với cô con gái mới lọt lòng.

“Maggie bé nhỏ thế nào rồi?” Tôi cất lời.

Jenny làm mặt nhăn nhó nhưng có vẻ tự hào. “Con bé đang tập đi và là nỗi khiếp sợ của cả nhà.” Chị liếc về phía con đường vắng. “Em có gặp Ian không?”

“Có, Jamie, Murtagh và Fergus đã cùng anh ấy đi tìm cừu.”

“Họ còn đỡ hơn chúng ta,” chị nói, chỉ lên trời. “Vài phút nữa, trời sẽ mưa. Để Rabbie chăm sóc mấy con ngựa, còn em hãy giúp chị thu dọn chăn ga, nếu không tối nay *tất cả* chúng ta sẽ phải ngủ trên những tấm ga ướt sũng đấy.”

Chúng tôi lao vào làm điên cuồng, nhưng khi mưa xuống, cả Jenny và tôi đã ở trong phòng khách kín gió, mở những gói đồ chúng tôi đem về từ Paris và ngắm nhìn bé Maggie bụ bẫm đang lớn nhanh như thổi. Một cô bé hoạt bát mới mười tháng tuổi với đôi mắt tròn màu xanh dương và một cái đầu lơ thơ tóc đỏ, còn anh trai lớn, bé Jamie, là một cậu nhóc gần bốn tuổi nhưng rất cứng cáp. Đứa bé trong bụng chị chỉ mới nhô lên chút xíu bên dưới tạp dề của mẹ, nhưng tôi thấy bàn tay chị đặt nhẹ nhàng lên đó, hết lần này tới lần khác, và tôi cảm thấy đau nhói trong lòng khi quan sát hành động này.

https://thuviensach.vn

“Em nhắc đến Fergus,” Jenny hỏi, trong lúc chúng tôi chuyện trò. “Đó là ai vậy?”

“Ồ, Fergus? Cậu nhóc… chà, cậu nhóc...” Tôi ngập ngừng, không biết nên miêu tả thế nào. Một kẻ móc túi được đưa về làm việc ở nông trại có vẻ không thích hợp. “Cậu nhóc đi theo Jamie,” tôi nói.

“Ồ, vậy ư? Vậy thì, chị nghĩ cậu nhóc có thể ngủ trong chuồng ngựa,” Jenny từ bỏ chủ đề này. “Nói về Jamie thì” - chị liếc về phía cửa sổ, ở ngoài kia, cơn mưa đang trút xuống - “chị hy vọng họ sớm tìm thấy cừu. Chị đã nấu một bữa tối ngon lành và không muốn chúng bị hỏng vì để lâu.”

Thật vậy, bóng tối đã dần buông, Mary MacNab bắt đầu chuẩn bị bàn ăn trước khi cánh đàn ông trở về. Tôi quan sát cô ấy làm việc, một người phụ nữ có dáng người nhỏ bé, khung xương thanh mảnh với mái tóc nâu sẫm màu, ánh mắt thoáng lo lắng đã chuyển thành nụ cười khi Rabbie từ chuồng ngựa về thẳng nhà bếp, hỏi giờ ăn tối với vẻ thèm thuồng.

“Khi nào các ông ấy về, *mo luaidh*[11],” cô ấy đáp. “Con biết mà. Đi rửa tay chân đi, như vậy con sẽ sẵn sàng để ăn tối.”

Cuối cùng, họ cũng trở về và hình như cần tắm rửa nhiều hơn Rabbie. Cơn mưa làm người họ ướt sũng, bê bết đất bùn tới đầu gối và chúng dần tạo thành những vệt dài trong phòng khách. Ian cởi áo choàng len, quăng nó lên khung chắn lò sưởi, nước nhỏ từng giọt và bốc hơi trước sức nóng của ngọn lửa. Fergus bị lôi vào cuộc sống trang trại một cách bất ngờ, cậu nhóc liền ngồi xuống ngay tại chỗ, ánh mắt thất thần nhìn vào khoảng giữa hai chân.

Jenny ngắm nghía cậu em trai đã gần một năm chưa gặp. Chị liếc từ mái tóc ướt nước mưa đến hai chân bám đầy đất bẩn và chỉ về phía cửa. “Ra ngoài, cởi giày ngay,” chị kiên quyết. “Nếu em đã từng ở vùng cao nguyên này thì phải nhớ đi tiểu trên khung cửa trên đường về nhà. Điều đó sẽ giúp em ngăn cản hồn ma theo vào nhà,” chị hạ thấp giọng giải thích với tôi và liếc về phía khung cửa, Mary MacNab vừa đi vào để lấy thức ăn.

Jamie ngồi phịch xuống ghế, mở một bên mắt xanh thẫm, nhìn chị gái.

https://thuviensach.vn

“Em đã vượt qua cái chết để cập bến Scotland, cưỡi ngựa bốn ngày vượt qua những ngọn đồi để về nhà và khi đến nơi, em chưa kịp vào nhà uống một giọt nước, làm dịu cái họng khô rát thì đã phải lội bùn đất để săn cừu lạc. Thế mà ngay khi em vào *trong* nhà, chị lại muốn em phải ra ngoài trời tối lần nữa để tiểu tiện lên khung cửa. Ra thế!” Anh nhắm mắt, khoanh tay trước bụng, dần lún sâu vào ghế kiên quyết từ chối.

“Jamie, em trai yêu quý,” chị nói ngọt. “Em muốn dùng bữa tối hay để chị cho chó ăn đây?”

Anh vẫn không nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt. Sau đó, anh thở dài cam chịu và đứng dậy. Hai vai rũ xuống, Jamie gọi Ian cùng quay ra, theo sau Murtagh, người đã đứng sẵn bên ngoài. Khi qua chỗ Fergus ngồi, anh đưa cánh tay dài của mình kéo cậu nhóc đứng dậy, lôi cậu nhóc đang ngái ngủ đi cùng.

“Chào mừng đã về nhà,” Jamie khinh khỉnh nói, liếc mắt về phía ngọn lửa và rượu whisky lần cuối cùng trước khi lê bước vào bóng đêm một lần nữa.

https://thuviensach.vn

31
Thư đến

Sau buổi trở về xui xẻo, các vấn đề nhanh chóng gia tăng. Lallybroch ngay lập tức hút lấy Jamie, như thể anh chưa bao giờ rời xa nó và tôi cũng thấy mình dễ dàng bị cuốn theo nhịp sống ở nông trại. Mùa thu đó thật thất thường, thường xuyên có mưa nhưng cũng có những ngày nắng đẹp, khiến máu trong người cất cao tiếng hát. Cuộc sống trong nhà trở nên hối hả, mọi người bận rộn thu hoạch mùa vụ và chuẩn bị cho mùa đông sắp tới.

Lallybroch là một nông trại hẻo lánh trên cao nguyên Scotland. Không có đường dẫn đến đây, nhưng thư từ vẫn được chuyển đến nhờ những người đưa thư, họ vượt qua vách đá cheo leo và nhiều con dốc phủ đầy cây thạch nam, một mối liên hệ với thế giới bên ngoài. Và thi thoảng, thế giới trong hồi ức tựa như một giấc mơ, dường như tôi chưa bao giờ khiêu vũ giữa những tấm gương lớn của lâu đài Versailles. Thế nhưng, khi đọc những lá thư hồi âm từ nước Pháp, tôi có thể thấy lại hai hàng cây dương dọc phố Tremoulins, hay nghe tiếng chuông nhà thờ vang vọng phía trên nhà thương Des Anges.

Louise đã sinh một cậu nhóc, mẹ tròn con vuông. Các bức thư của cô ấy dài dằng dặc, đầy rẫy những lời cảm thán và từ gạch chân, miêu tả qua loa về thiên thần Henri nhỏ bé. Cha của đứa bé, dù trên danh nghĩa hay là cha đẻ, đều không được đề cập đến.

Thư của Charles Stuart đến một tháng sau đó, không nhắc tới đứa trẻ. Nhưng theo Jamie, lời văn rời rạc hơn thường lệ, miêu tả mập mờ về các kế hoạch cùng những mục tiêu lớn lao.

Bức thư của Bá tước Mar được viết chỉn chu và thận trọng, nhưng rõ ràng ông ta không hài lòng về Charles. Vị Hoàng tử Xinh đẹp không cư xử

https://thuviensach.vn

đàng hoàng. Cậu ta thô lỗ và hống hách, đàn áp phần lớn những người trung thành phò trợ, phớt lờ những người có thể giúp đỡ mình, lăng mạ những người không nên xúc phạm, nói chuyện bừa bãi và - ẩn ý trong thư viết - uống rượu vô tội vạ. Dựa trên quan điểm của người đương thời về việc uống rượu, trong một bộ phận các quý ông, tôi nghĩ hành động của Charles hẳn phải thu hút sự chú ý nhiều lắm thì mới gây ra những lời bình luận thế này. Tuy nhiên, tôi cho rằng cậu ta sẽ không thể không biết đến sự ra đời của con trai mình.

Thi thoảng, Mẹ Hildegarde viết những bức thư ngắn, không trịnh trọng, khi bà tranh thủ được vài phút giữa lịch trình công việc dày đặc hằng ngày. Mỗi bức thư đều kết thúc bằng một lời giống nhau: “Bouton gửi lời hỏi thăm.”

Ông chủ Raymond không viết thư, nhưng tôi thường nhận được một bưu kiện, không chữ ký, không con dấu, đựng nhiều thứ kỳ lạ: các loại thảo mộc hiếm có; những viên pha lê nhỏ có các mặt được mài nhẵn; một bộ sưu tập các loại đá có kích cỡ bằng móng tay của Jamie, hình tròn và nhẵn mịn. Mỗi viên đá đều có một mặt được khắc những hình thù nhỏ xíu, vài viên khắc chữ cái kiểu bình thường hoặc viết ngược. Bưu kiện còn chứa cả những mẩu xương - ngón chân gấu còn nguyên móng vuốt to và cong; những đốt sống hoàn chỉnh của một con rắn nhỏ, được nối khớp, treo trên một sợi dây da, nhờ vậy toàn bộ đoạn xương uốn cong như thật; một loạt răng được treo trên sợi dây tròn, Jamie nói những chiếc răng nhọn là của hải cẩu, những chiếc răng đều, có phần chóp như lưỡi hái là của loài hươu và một vài cái giống răng hàm của người một cách kỳ lạ.

Thi thoảng, tôi cho vài hòn đá trơn nhẵn có khắc hình vào túi, thích thú cảm nhận chúng giữa những ngón tay. Tôi biết rõ chúng đã có từ lâu. Ít nhất từ thời La Mã, hoặc có thể lâu hơn. Theo hình ảnh các sinh vật được khắc trên đó, có thể người chạm khắc muốn dùng chúng để làm phép. Chúng có hình dạng giống như thảo dược - có thể chữa bệnh - hoặc một biểu tượng, một loại ký hiệu của pháp thuật bí truyền mà tôi không biết. Dù vậy, chúng có vẻ vô hại nên tôi đã giữ lại.

https://thuviensach.vn

Trong khi thực hiện lịch trình công việc mỗi ngày, tôi thích nhất là được đi thật xa đến các ngôi nhà khác nhau trong điền trang. Tôi luôn mang theo một cái giỏ lớn đựng nhiều đồ trong mỗi chuyến thăm, từ đồ ăn cho trẻ em đến các loại thuốc men cần thiết và phổ biến nhất. Những thứ này được yêu cầu thường xuyên, bởi việc vệ sinh kém hoặc không làm vệ sinh sẽ gây ra những căn bệnh thông thường, và ở vùng bắc Fort William hay phía nam Inverness đều không có bác sĩ.

Tôi sẵn lòng chữa cho những bệnh nhân bị ốm vặt như chảy máu chân răng hay phát ban, biểu hiện đặc trưng của bệnh scorbut nhẹ. Những bệnh khác nằm ngoài khả năng chữa trị của tôi.

•••

Tôi đặt tay lên đầu Rabbie MacNab. Mái tóc xù ướt đẫm ở hai bên thái dương, nhưng miệng của cậu nhóc vẫn mở, uể oải, thả lỏng và nhịp đập ở cổ khá chậm.

“Thằng bé sẽ khỏe ngay thôi,” tôi nói. Mẹ của cậu cũng có thể nhận thấy những dấu hiệu ấy giống như tôi; Rabbie nằm dài trên giường, ngủ thiếp đi, hai má đỏ lựng bởi sức nóng từ lò sưởi không xa. Tuy vậy, cô ấy vẫn căng thẳng và đề phòng, lượn qua lượn lại quanh giường cho đến lúc tôi nói. Dường như cô ấy chỉ đợi tôi miễn xá cho những dấu hiệu mà chính mắt cô ấy cũng nhìn thấy và sẵn sàng tin tưởng ngay lập tức. Đôi vai co rúm đã thả lỏng dưới tấm khăn trùm đầu.

“Tạ ơn Đức Mẹ,” Mary MacNab lẩm bẩm, làm dấu thánh, “và cả bà nữa, phu nhân của tôi.”

“Tôi có làm gì đâu,” tôi phản đối. Câu này đúng theo nghĩa đen của nó; việc duy nhất tôi có thể làm cho Rabbie bé nhỏ là yêu cầu Mary để cậu một mình. Cần có một sức mạnh nhất định mới ngăn cản được Mary cho cậu nhóc ăn cám trộn máu gà trống, vẫy những cái lông cháy dưới mũi cậu hay đổ nước lạnh lên người cậu - không một phương pháp nào trong số đó

https://thuviensach.vn

có tác dụng với người bị co giật động kinh. Khi tôi tới nơi, mẹ của cậu bé liến thoắng bày tỏ sự hối tiếc vì bản thân bất tài không thể chữa trị cho cậu theo phương pháp hiệu quả nhất: uống nước suối trong đầu lâu của người tự tử.

"Thằng bé bị bệnh thế này làm tôi sợ," Mary MacNab nói, nhìn chăm chú chỗ con nằm. "Gần đây nhất, tôi đã gọi Cha MacMurtry. Ông ấy cầu nguyện rất lâu và tưới nước thánh lên người thằng bé để xua đuổi quỷ dữ. Nhưng không có con nào chịu về nơi của nó." Cô ấy siết hai bàn tay đang nắm chặt, dường như muốn chạm vào con trai, nhưng không thể bước tới.

"Đây không phải là quỷ dữ," tôi nói. "Chỉ là một trận ốm và hơn nữa, nó không quá nặng."

"Phải, thưa phu nhân, dù bà nói gì," cô ấy lẩm bẩm, chưa sẵn sàng cãi lại tôi, nhưng rõ ràng không bị thuyết phục.

"Thằng bé sẽ khỏe lại." Tôi thử dỗ dành người phụ nữ này lần nữa, dù không hy vọng sẽ thành công. "Cậu bé luôn tỉnh lại từ những lần ngất xỉu thế này, phải không?" Những cơn ngất này đã xuất hiện từ hai năm trước - tôi nghĩ có lẽ là hậu quả của chấn thương đầu do những trận đòn từ người cha quá cố của cậu bé - và xảy ra thường xuyên, nên chúng khiến mẹ cậu có một nỗi sợ hãi không thể phủ nhận mỗi khi chúng đến.

Cô ấy miễn cưỡng gật đầu, vẫn còn nhiều hoài nghi.

"Vâng… thỉnh thoảng, thằng bé sẽ đập đầu rất mạnh vào một thứ gì đó, hoặc quẫy đạp mỗi khi bị thế này."

"Đúng vậy, điều đó rất nguy hiểm," tôi kiên nhẫn nói. "Nếu thằng bé còn làm thế, hãy kéo nó tránh xa bất kỳ vật gì cứng rắn và để nó một mình. Tôi biết, nhìn thì có vẻ tồi tệ, nhưng thực ra nó sẽ ổn thôi. Cứ mặc cơn co giật diễn ra, khi mọi chuyện đã qua, hãy đặt cậu bé lên giường và để cậu bé ngủ." Tôi biết lời mình nói chẳng có mấy giá trị với cô ấy, dù có thể nó đúng. Tuy nhiên, tôi cần giúp cô ấy yên tâm với những yêu cầu cụ thể.

Khi tôi quay người định ra về thì nghe thấy tiếng lạch cạch nho nhỏ trong túi váy và một ý nghĩ thú vị lóe lên trong đầu. Tôi thọc sâu vào túi,

https://thuviensach.vn

lấy ra hai hoặc ba viên đá yểm bùa trơn mượt do Raymond gửi tới. Tôi chọn một viên màu trắng sữa - có lẽ là canxedon - khắc hình một người đàn ông bé xíu quằn quại ở mặt bên. Tôi nghĩ, viên đá là dành cho dịp này.

“Hãy khâu nó vào túi thằng bé,” tôi nói, đặt viên đá vào tay người phụ nữ một cách khoa trương. “Nó sẽ bảo vệ thằng bé khỏi… khỏi quỷ dữ.” Tôi húng hắng giọng. “Cô không cần lo cho thằng bé, dù có bị lên cơn lần nữa thì nó sẽ thoát ra an toàn thôi.”

Sau đó, tôi bỏ đi. Ngay lập tức, tôi cảm thấy vô cùng ngu ngốc nhưng có phần hài lòng, bởi những lời cảm ơn có vẻ nhẹ nhõm của cô ấy. Tôi không biết mình đang trở thành một y sĩ giỏi hơn hay chỉ là tay lang băm tập sự. Tuy nhiên, nếu tôi không làm được gì cho Rabbie thì tôi có thể giúp mẹ của cậu nhóc - hay ít nhất, để cô ấy tự giúp chính mình. Việc chữa bệnh xuất phát từ việc làm lành vết thương, không phải từ bác sĩ. Đó là điều Raymond đã dạy tôi.

•••

Tiếp theo, tôi rời khỏi nhà, thực hiện các việc vặt trong ngày. Tôi được mời tới hai ngôi nhà nhỏ gần ranh giới phía tây của trang viên. Mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ ở nhà Kirby và nhà Weston Fraser, vì thế tôi xử lý công việc một cách nhanh chóng và quay về nhà. Trước khi đi bộ một quãng dài, tôi quyết định ngồi nghỉ dưới tán một cây sồi lớn trên đỉnh dốc. Mặt trời dần lặn về phía tây, nhưng chưa chạm đến ngọn của rặng thông đằng xa và cả thế giới bừng sáng bởi những màu sắc của một ngày cuối thu.

Những quả sồi rụng mát lạnh và trơn tuột bên dưới chỗ tôi ngồi, nhưng cành cây phía trên vẫn có rất nhiều lá vàng loăn xoăn. Tôi ngả người, tựa lên lớp vỏ cây trơn nhẵn sau lưng và nhắm mắt, để ánh sáng vàng chói lóa trên cánh đồng lúa mạch chín trở thành một màu đỏ sậm bên dưới mi mắt tôi.

https://thuviensach.vn

Không gian sinh sống chật chội của các chủ trại nhỏ làm tôi choáng váng. Tôi tựa đầu vào thân cây, bắt đầu thở chậm và sâu để luồng không khí tươi mát lấp đầy hai lá phổi, bắt đầu cái việc mà tôi thường nghĩ đến như là "sự quay trở vào".

Đây là một nỗ lực không được hoàn hảo của bản thân tôi để lặp lại cảm nhận về quá trình mà ông chủ Raymond đã chỉ dạy cho tôi tại nhà thương Des Anges; tập trung cái nhìn và cảm nhận ở mỗi bộ phận nhỏ, hình dung chính xác hình dáng và cảm nhận của từng cơ quan và hệ thống khác nhau trong cơ thể khi chúng đảm nhận các chức năng của mình.

Tôi ngồi yên, hai bàn tay thả lỏng trong lòng, lắng nghe nhịp trái tim. Ban đầu, nó đập dồn dập vì tôi đã ráng sức leo dốc, sau đó nó nhanh chóng đập chậm dần thành nhịp thảnh thơi. Cơn gió nhẹ mùa thu nâng những lọn tóc xoăn ở cổ tôi bay lên và làm mát đôi má đang đỏ bừng.

Tôi ngồi yên và nhắm mắt, lần theo đường đi của các mạch máu. Từ những ngăn bí mật với vách dày trong trái tim tôi, dòng máu chảy qua các động mạch phổi và chuyển thành máu đỏ khi các túi phổi thải ra khí ôxy. Sau đó, nó tràn lên động mạch chủ, rồi đổ xuống, tỏa đi qua các động mạch cảnh, động mạch thận, động mạch dưới xương đòn, tới những ống mao dẫn nhỏ nhất chảy bên dưới bề mặt da. Tôi lần theo đường đi của dòng máu đến khắp cơ thể trong khi hồi tưởng cảm giác của sự hoàn hảo, của sức khỏe, của bình an.

Tôi ngồi yên, thở thật chậm, cảm thấy uể oải và nặng nề như thể vừa tỉnh dậy sau hành động yêu đương. Làn da dường như mỏng đi, đôi môi hơi căng ra và áp lực của quần áo lên cơ thể giống cảm giác khi bàn tay của Jamie chạm nhẹ vào. Việc tôi gọi tên anh như một liều thuốc cứu chữa, không phải sự lựa chọn ngẫu nhiên. Dù là sức khỏe của cơ thể hay linh hồn thì tình yêu mà tôi dành cho anh cũng cần thiết như máu hay hơi thở. Tâm trí tôi vươn tới anh, lúc ngủ cũng như lúc thức và luôn kiếm tìm anh, những suy nghĩ về anh đem đến cảm giác thỏa mãn. Cơ thể tôi đỏ bừng và sáng rực, mỗi khi tràn đầy sinh lực, nó lại khao khát anh.

https://thuviensach.vn

Cơn đau đầu đã biến mất. Tôi ngồi hít thở thêm một lúc. Sau đó, tôi đứng dậy và đi bộ xuống đồi, trở về nhà.

•••

Tôi chưa bao giờ có một gia đình thực sự. Tôi mồ côi từ khi lên năm và sống một cuộc đời lang bạt nghiên cứu học thuật với bác Lamb suốt mười ba năm tiếp theo. Trong các túp lều nơi những cánh đồng đầy bụi, trong hang núi trên đồi, trong những căn phòng được quét dọn và trang hoàng lộng lẫy của một kim tự tháp rỗng không. Quentin Lambert Beauchamp, M.S., Ph.D., vân vân… đã dựng hàng loạt trại tạm ở những nơi ông làm công việc khảo cổ, thứ giúp ông nổi tiếng trước khi vụ tai nạn xe hơi giết chết em trai ông và quẳng đứa cháu gái tới chỗ ông. Không phải là người quan tâm đến những chi tiết nhỏ như một đứa cháu gái mồ côi, bác Lamb lập tức đăng ký cho tôi vào học một trường nội trú.

Và vì cũng không phải là người chịu chấp nhận thói đỏng đảnh của số phận mà không từng đấu tranh, vậy nên tôi kiên quyết từ chối đến trường. Bác đã cân nhắc nhiều lần, rồi nhận ra điều gì đó ở tôi, cuối cùng bác nhún vai, đưa ra một quyết định gây sốc, đó là bác sẽ mang tôi theo mãi mãi, từ thế giới của nội quy và lề thói, từ những phép toán số học, chăn ga sạch sẽ và tắm rửa hằng ngày tới lối sống lang thang nay đây mai đó.

Cuộc sống dịch chuyển được tiếp tục cùng với Frank, nhưng là sự chuyển đổi từ cánh đồng đến các trường đại học, vì việc nghiên cứu của một nhà sử học thường được tiến hành trong phạm vi bốn bức tường. Vì vậy, khi chiến tranh năm 1939 ập tới, nó ít ảnh hưởng đến tôi hơn phần lớn những người khác.

Tôi chuyển từ căn phòng thuê của hai vợ chồng vào khu ký túc dành cho y tá bậc thấp của bệnh viện Pembroke và sau đó chuyển tới một căn cứ chiến tranh ở Pháp, rồi lại quay lại Pembroke trước khi chiến tranh kết thúc. Vài tháng tiếp theo trôi qua với Frank, sau đó chúng tôi tới Scotland

https://thuviensach.vn

để tìm lại nhau, để rồi đánh mất nhau mãi mãi khi tôi đi vào trong vòng tròn đá, vì hành động liều lĩnh ấy nên tôi bước sang một thế giới khác, bước vào quá khứ và giờ thì quá khứ đã trở thành hiện tại của tôi.

Ngày hôm đó, một điều kỳ lạ và tuyệt vời đã xảy ra. Tôi thức dậy trong phòng ngủ ở tầng trên của Lallybroch bên cạnh Jamie và khi đang quan sát ánh bình minh chiếu lên gương mặt anh, tôi chợt nhận ra anh đã chào đời trên chính chiếc giường này. Tất cả những âm thanh trong căn nhà, từ tiếng cầu thang kẽo kẹt dưới bước chân của những người hầu dậy sớm đến tiếng mưa lộp bộp trên mái ngói đen, anh đã nghe hàng ngàn lần trước kia, nghe thường xuyên đến độ anh không còn nghe thấy chúng nữa. Tôi thì có.

Mẹ của anh, mẹ Ellen, đã trồng một bụi hồng nở muộn bên ngoài cửa. Mùi hương thơm ngát men theo các bức tường và ùa vào qua ô cửa sổ phòng ngủ, tựa như bà đang vươn tới, nhẹ nhàng chạm vào anh khi đi ngang qua. Và chạm vào tôi để chào mừng.

Phần bên kia của Lallybroch là những cánh đồng, những kho thóc, làng mạc và trại nhỏ. Anh từng câu cá ở dòng suối chảy ra từ khu đồi, trèo lên những cây sồi và leo tới đỉnh những cây thông rụng lá, chúng thường được sử dụng để đốt lò ở các trang trại nhỏ. Nơi đây chính là mảnh đất của anh.

Tuy nhiên, anh cũng từng sống trong sự chia rẽ và đổi thay. Bị bắt giữ và trốn chạy khỏi vòng pháp luật, sống cuộc sống vất vưởng của một chiến binh đánh thuê. Bị bắt giữ lần nữa, bị cầm tù và tra tấn, lại trốn chạy và sống cuộc sống lưu vong mà cho tới gần đây mới kết thúc. Nhưng anh đã sống ở một nơi cố định trong mười bốn năm đầu đời. Thậm chí vào tuổi đó, anh đã bị gửi đi theo tục lệ và trở thành con nuôi của cậu mình, Dougal MacKenzie, trong hai năm. Cuộc sống nơi đây mong chờ người đàn ông này, người sẽ quay về sống trên mảnh đất của mình mãi mãi, để chăm sóc cho những người nông dân, cho điền trang của gia đình, trở thành một phần của cộng đồng lớn. An cư chính là định mệnh của anh.

https://thuviensach.vn

Nhưng ngoài định mệnh đó còn có thêm khoảng thời gian vắng mặt, cùng kinh nghiệm về những điều bên ngoài biên giới của Lallybroch, thậm chí ở bên kia bờ biển gập ghềnh đá của xứ Scotland. Jamie đã nói chuyện với các vị vua, đã ra vào triều đình, đã buôn bán, chứng kiến những việc mạo hiểm, bạo lực và ma thuật. Tôi tự hỏi, một khi đã vượt qua ranh giới gia đình, liệu số phận có còn giữ nổi chân anh?

Trong lúc đi xuống từ đỉnh đồi, tôi trông thấy anh ở dưới, đang bê các tảng đá mòn để sửa chữa một vết nứt ở con đê bao quanh một trong những cánh đồng nhỏ. Một cặp thỏ nằm gần chỗ anh đứng, chúng đã được làm ruột sạch sẽ nhưng chưa lột da.

"Người thủy thủ trở về nhà từ biển cả, người thợ săn trở về nhà từ núi đồi." Tôi trích dẫn, mỉm cười khi bước tới bên cạnh anh.

Anh cười tươi đáp lại, lau mồ hôi trên trán, sau đó giả bộ rùng mình.

"Đừng nhắc đến biển cả với anh, Sassenach. Sáng nay, anh trông thấy hai thằng nhóc chèo một mảnh gỗ trong hồ chứa nước ở xưởng xay, và chỉ nhìn thôi, anh đã cảm thấy bữa sáng dâng lên trong họng."

Tôi bật cười. "Anh không muốn trở lại Pháp sao?"

"Chúa cả, không. Thậm chí vì rượu brandy cũng không." Anh bê hòn đá cuối cùng đặt lên thành đê. "Em đang về nhà à?"

"Vâng. Anh có muốn em cầm hai con thỏ về không?"

Anh lắc đầu, cúi xuống nhặt chúng lên. "Không cần đâu. Anh sẽ tự mang về. Ian cần anh giúp một tay, làm hầm mới để chứa khoai tây."

Kỳ thu hoạch của vụ khoai tây đầu tiên được trồng trên Lallybroch sẽ đến sau vài ngày nữa, và - theo lời khuyên rụt rè, không chuyên của tôi - một căn hầm nhỏ sẽ được đào để chứa sản phẩm. Cũng vì thế, mỗi lần nhìn thấy ruộng khoai tây, tôi lại có nhiều cảm xúc khác nhau. Một mặt, tôi cảm thấy niềm kiêu hãnh lớn lao trong những dây leo bò trên mặt đất. Mặt khác, tôi cảm thấy vô cùng hoảng sợ khi nghĩ đến thức ăn mùa đông của sáu mươi gia đình phụ thuộc vào sản phẩm bên dưới đám dây leo kia. Dựa theo

https://thuviensach.vn

lời khuyên hấp tấp của tôi cách đây một năm - một cánh đồng lúa mạch loại tốt đã được chuyển sang trồng khoai tây, một vụ thu hoạch chưa từng thấy ở cao nguyên.

Tôi biết, vào thời điểm thích hợp, khoai tây sẽ trở thành một phần quan trọng ở vùng cao nguyên, bởi chúng ít có nguy cơ bị tàn rụi và mất mùa hơn lúa mạch hay yến mạch. Tôi đã đọc điều đó trong một cuốn sách địa lý từ rất lâu trước đây, nhưng việc biết chuyện và việc chịu trách nhiệm cho cuộc sống của những con người sẽ ăn vụ mùa đó là khác xa nhau.

Tôi tự hỏi, liệu hành động nhận lấy hiểm nguy thay người khác có dễ dàng hơn không. Jamie thường làm điều đó, quản lý công việc của điền trang và những người nông dân, như thể anh sinh ra để dành cho nó. Nhưng đúng là anh *được* sinh ra để đảm nhận công việc này.

“Tầng hầm sắp hoàn thành chưa?” Tôi hỏi.

“Ồ, Sắp rồi. Ian đã xây cửa và đào hố gần xong. Chỉ phải đắp thêm ít đất mềm gần cuối hầm, mà cái chân giả của anh ấy bị mắc kẹt khi đứng ở đó.” Tuy Ian xoay xở rất giỏi với cái chân giả bằng gỗ thay thế cho phần chân dưới bên phải, nhưng vẫn có những dịp lúng túng thế này.

Jamie nhìn ngọn đồi phía sau chúng tôi với vẻ trầm ngâm. “Chúng ta cần làm xong hầm và khóa lại lúc trời tối. Trước bình minh, trời sẽ đổ mưa lần nữa.”

Tôi đưa mắt nhìn theo. Trên con dốc chẳng có gì ngoài cỏ, cây thạch nam, một vài cây lớn và những vỉa đá hoa cương nhô lên giữa đám cây bẩn thỉu.

“Làm thế quái nào mà anh biết được?”

Anh mỉm cười, hất cằm về phía đỉnh đồi. “Nhìn thấy cây sồi nhỏ kia không? Và cây tần bì gần đó nữa?”

Tôi liếc qua mấy cái cây và lúng túng. “Vâng. Có chuyện gì với chúng?”

https://thuviensach.vn

“Lá của chúng, Sassenach ạ. Em có thấy cả hai cái cây đều sáng hơn bình thường không? Khi không khí ẩm ướt, lá cây sồi và tần bì sẽ lật lại, nên em sẽ thấy mặt dưới của chúng. Toàn bộ tán lá trông sẽ sáng hơn vài độ.”

“Có thể anh nói đúng,” tôi đồng tình, dù vẫn hồ nghi. “Nếu anh biết màu lá lúc bình thường của cây này.”

Jamie cười lớn, khoác lấy cánh tay tôi. “Có thể anh không có khiếu âm nhạc, Sassenach ạ, nhưng anh biết quan sát. Và anh đã thấy mấy cái cây này cả vạn lần ở trong mọi thời tiết.”

Cánh đồng cách nông trại khá xa. Chúng tôi lẳng lặng sánh bước bên nhau trên phần lớn quãng đường, vừa đi vừa tận hưởng ánh nắng ấm áp của buổi chiều trên lưng. Tôi ngửi mùi không khí và nghĩ rằng Jamie nói đúng, trời sẽ đổ mưa. Tất cả những mùi thường thấy của mùa thu đều trở nên đậm đặc, từ mùi nhựa thông hăng hắc đến mùi lúa chín. Tôi nghĩ mình phải tự học để trở nên hòa hợp với nhịp điệu, khung cảnh và mùi hương ở Lallybroch. Có lẽ một lúc nào đó, tôi sẽ nhận biết được như Jamie. Tôi khẽ siết cánh tay anh và cảm thấy bàn tay anh ấn lên tay tôi để đáp lại.

“Em nhớ nước Pháp không, Sassenach?” Anh bỗng cất lời.

“Không,” tôi giật mình hỏi. “Tại sao?”

Anh nhún vai, không nhìn tôi. “Chỉ là anh đang nghĩ, khi thấy em đi xuống đồi cùng cái giỏ trong tay, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc nâu của em, trông em mới đáng yêu làm sao, như thể em là một trong những cái cây non mọc lên ở đó - giống như em là một phần của nơi này. Và rồi một suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu anh, có thể đối với em, Lallybroch chỉ là một nơi nhỏ bé, nghèo nàn, không xa hoa, to lớn như nước Pháp, thậm chí không có công việc thú vị như lúc em đến làm ở nhà thương.” Anh nhìn tôi e thẹn. “Anh sợ rằng đến một lúc nào đó, em sẽ cảm thấy nơi này nhàm chán.”

Tôi dừng lại một lúc trước khi trả lời, dù tôi đã từng nghĩ về điều này.

https://thuviensach.vn

“Đến một lúc nào đó,” tôi nói một cách cẩn thận. “Jamie ạ - em đã từng chứng kiến rất nhiều điều trong cuộc đời mình và đã ở nhiều nơi. Ở nơi em ra đi - có nhiều thứ làm em nhung nhớ. Em muốn được đi xe bus một lần nữa, hay cầm điện thoại lên và nói chuyện với một người ở rất xa. Em muốn mở vòi nước ra là có nước nóng, không cần phải ra giếng múc và đun trong vạc. Em thích tất cả những điều đó - nhưng em không cần chúng. Còn về cuộc sống xa hoa, em không thích nó kể cả lúc em có nó. Có quần áo đẹp thì cũng tuyệt đấy, nhưng phải sống chung với những lời đồn đại, mưu đồ, nỗi lo lắng và những bữa tiệc xuẩn ngốc hay nghi thức xã giao vụn vặt thì… không. Em thà chỉ mặc váy lót mà được nói bất cứ điều gì em muốn.”

Anh bật cười và tôi lại siết tay anh lần nữa.

“Về chuyện công việc thì… ở đây em cũng có công việc mà.” Tôi nhìn xuống cái giỏ đựng thảo mộc và thuốc trong tay. “Em có thể làm việc có ích. Và nếu em nhớ Mẹ Hildegarde hay những người bạn khác - chà, tuy không nhanh như điện thoại nhưng lúc nào cũng có thể viết thư.”

Tôi ngừng lời, nắm lấy cánh tay anh và ngước nhìn. Mặt trời đang lặn dần, ánh nắng chiếu lên một bên khuôn mặt anh, làm nổi bật các mảng xương chắc khỏe.

“Jamie ơi… em chỉ muốn ở nơi nào có anh. Không cần gì khác.”

Anh đứng lặng người một lúc, sau đó cúi xuống, hôn lên trán tôi rất dịu dàng.

•••

“Thật thú vị,” tôi nói. Chúng tôi đã leo đến đỉnh quả đồi cuối cùng dẫn xuống nhà. “Em đã tự hỏi những điều tương tự về *anh*. Liệu anh có hạnh phúc ở đây, sau những việc anh đã làm ở Pháp?”

https://thuviensach.vn

Anh mỉm cười phiền muộn và ngắm nhìn ngôi nhà ba tầng, làm bằng đá vôi trắng đang chói lọi sắc hoàng kim và hổ phách trong buổi hoàng hôn.

“Chà, đến nhà rồi, Sassenach. Đó là nơi thuộc về anh.”

Tôi dịu dàng chạm vào cánh tay anh. “Và anh được sinh ra để cai quản nó, ý anh là thế à?”

Anh hít vào một hơi thở sâu và với tay ra đặt lên hàng rào bằng gỗ phân cách cánh đồng thấp hơn này với khoảng đất gần ngôi nhà.

“Chà, thực ra anh không được sinh ra để cai quản nơi này, Sassenach ạ! Đáng lẽ Willie mới là địa chủ ở đây. Nếu anh ấy còn sống, chắc anh sẽ trở thành một người lính - hoặc có thể là một thương gia như bác Jared.”

Anh trai của Jamie, Willie, đã chết vì bệnh đậu mùa khi lên mười một tuổi, để lại người em nhỏ, lên sáu tuổi, trở thành người thừa kế Lallybroch.

Anh làm một điệu bộ kỳ quặc, nửa nhún vai nửa không, để chỉnh lại chỗ áo sơ mi trên vai. Anh thường làm thế mỗi khi cảm thấy lúng túng và bất an. Tôi đã không thấy anh hành động như vậy trong nhiều tháng trời.

“Nhưng Willie đã chết. Và anh là địa chủ.” Anh liếc tôi, hơi e thẹn, sau đó cho tay vào túi và lôi ra thứ gì đó. Một con rắn bằng gỗ anh đào, do Willie khắc tặng anh như một món quà sinh nhật, đầu của nó quay lại, có vẻ ngạc nhiên khi thấy cái đuôi theo sau.

Jamie chạm nhẹ vào con rắn bằng gỗ sáng màu và dày dặn, những đường cong trên thân nó sáng long lanh như lớp vảy dưới ánh trời chiều chạng vạng.

“Thi thoảng, anh trò chuyện với Willie trong đầu,” Jamie nói. Anh nghiêng con rắn trên lòng bàn tay. “Nếu anh còn sống, anh trai, nếu anh là địa chủ, anh sẽ làm như em đang làm chứ? Hay anh sẽ tìm được cách tốt hơn?” Anh liếc tôi, mặt ửng hồng. “Nghe có ngớ ngẩn không?”

“Không.” Tôi chạm vào cái đầu trơn nhẵn của con rắn bằng một ngón tay. Tiếng hót lảnh lót của một con sáo vọng tới từ cánh đồng đằng xa,

https://thuviensach.vn

trong trẻo như viên pha lê giữa trời đêm.

“Em cũng làm vậy,” một lúc sau, tôi nói khẽ. “Với bác Lamb. Và cha mẹ em. Đặc biệt là mẹ. Hồi còn nhỏ, em… em không nghĩ về bà nhiều, chỉ thi thoảng mơ về một người dịu dàng và ấm áp, với giọng hát đáng yêu. Nhưng khi em bị ốm, sau… chuyện của Faith - đôi lúc em hình dung rằng bà ở đó. Với em.” Nỗi buồn lại ập đến và những ký ức về mất mát quay lại.

Jamie chạm vào gương mặt tôi thật dịu dàng, lau giọt lệ đang đọng nơi khóe mắt nhưng không chảy xuống.

“Thi thoảng, khi anh làm vậy, anh cảm thấy cái chết an ủi chúng ta,” anh nói nhỏ. “Đi thôi, Sassenach. Hãy dạo bộ một chút, vẫn còn thời gian trước giờ ăn tối.”

Anh quàng tay tôi, ép chặt bên người, và chúng tôi bước chầm chậm men theo bờ rào, bãi cỏ khô cọ vào chân váy của tôi.

“Anh hiểu điều em nói, Sassenach,” Jamie lên tiếng. “Đôi khi anh nghe thấy giọng cha, trong kho thóc hay trên cánh đồng, ngay cả khi anh không nghĩ về ông. Những lúc như thế anh sẽ quay đầu lại ngay lập tức, như thể nghe thấy tiếng ông cười với một người nông dân ở đằng sau, trong khi anh đang vuốt ve một con ngựa.”

Anh bỗng bật cười, hất đầu về phía góc bãi cỏ trước mặt chúng tôi.

“Thật kỳ lạ, anh chưa bao giờ nghe thấy tiếng ông ở đây.”

Đó là một chỗ hoàn toàn bình thường, một cánh cổng gỗ gắn trên hàng rào đá chạy song song, với con đường.

“Thật sao? Ông từng nói gì ở đây?”

“Thường là: “Nếu con định nói chuyện. Jamie, hãy quay người lại và cúi xuống.””

Chúng tôi bật cười và dừng lại, ngắm nghía dãy hàng rào. Tôi cúi gập người sát bề mặt gỗ.

“Vậy đây là nơi anh bị đánh sao? Em không thấy dấu răng nào,” tôi nói.

https://thuviensach.vn

“Không, không đến mức đó,” anh vẫn cười và đưa tay vuốt ve hàng rào.

“Thỉnh thoảng, Ian và anh bị dằm gỗ đâm vào tay. Bọn anh sẽ về nhà để nhờ bà Crook hoặc Jenny gắp hộ chúng ra - lúc nào họ cũng mắng bọn anh.”

Anh liếc về hướng tòa nhà chính, tất cả các cửa sổ dưới tầng một đều tỏa ánh sáng lung linh, tương phản với trời đêm bên ngoài. Những dáng hình đen thẫm di chuyển nhanh qua các ô cửa sổ; những cái bóng nhỏ, nhanh nhẹn trong cửa sổ bếp là nơi bà Crook và những người hầu đang chuẩn bị bữa tối. Một dáng người cao và mảnh khảnh như thanh hàng rào bỗng hiện ra trong một ô cửa sổ ở phòng khách nhỏ. Ian đứng đó một lúc, bị sấp bóng dưới ánh sáng, giống như được gọi ra bởi hồi ức của Jamie. Sau đó, anh kéo rèm và ô cửa sổ mờ đi, chỉ còn ánh sáng dìu dịu do bị che khuất.

“Anh luôn cảm thấy vui sướng khi có Ian ở bên,” Jamie nói, vẫn quan sát ngôi nhà. “Ý của anh là khi bọn anh bị bắt vì những trò nghịch ngợm và bị đánh đòn.”

“Cặp đôi cùng cảnh ngộ ư?” Tôi mỉm cười.

“Gần như vậy. Anh không cảm thấy mình hư đốn, khi cả hai cùng phạm tội. Nhưng anh thường cảm thấy xấu hổ khi phải phụ thuộc vào Ian để gây ra nhiều tiếng ồn hơn.”

“Chuyện gì vậy, la hét ư?”

“Phải. Anh ấy luôn rú lên và tạo ra những âm thanh đáng sợ, còn anh biết anh ấy sẽ làm vậy nên anh không cảm thấy quá xấu hổ bởi tiếng ồn của mình, nếu anh có khóc lóc.” Trời đã quá tối nên tôi không thể nhìn thấy gương mặt anh, nhưng tôi có thể thấy động tác nhún vai mỗi khi xấu hổ hoặc cảm thấy khó chịu của anh.

“Anh luôn cố gắng không khóc, tất nhiên rồi, nhưng anh không thể kìm được. Cha anh nghĩ việc khóc lóc xứng đáng bị đánh đòn và ông luôn

https://thuviensach.vn

nói, nước mắt chỉ dành cho những lúc đặc biệt. Và cha của Ian có cánh tay phải cứng như một thân cây."

"Anh biết đấy," tôi nói, liếc nhìn ngôi nhà, "em chưa bao giờ nghĩ về chuyện này, nhưng tại sao cha lại đánh anh ở ngoài trời, Jamie? Chắc chắn trong nhà - hoặc nhà kho - có đủ chỗ để làm việc đó."

Jamie im lặng một lúc, sau đó lại nhún vai.

"Anh không hỏi. Nhưng anh đoán, cha hành động giống vua nước Pháp."

"Vua nước Pháp?" Một câu kết luận không có cơ sở làm tôi lùi lại một chút.

"Đúng. Anh không biết nữa," anh đáp cộc lốc, "gần giống việc tắm, mặc đồ và đại tiện ở nơi công cộng, nhưng anh có thể nói em nghe, việc đứng ở đây và giải thích với một trong số các nông dân của cha em rằng em đã làm gì để mông bị quất như thế này là một trong những việc gây mất thể diện nhất."

"Em có thể tưởng tượng ra," tôi nói, sự đồng cảm trộn lẫn với cảm giác buồn cười. "Bởi vì anh sẽ là địa chủ, phải không? Đó là lý do cha anh đánh anh ở đây?"

"Anh đoán vậy. Các nông dân sẽ biết anh hiểu đạo lý - ít nhất là từ cái kết cục nhận được."

https://thuviensach.vn

32
Cánh đồng của những giấc mơ

Cánh đồng được cày thành "các luống" theo cách thông thường, những đống đất cao có ngọn với nhiều rãnh sâu chạy ở giữa. Các luống cao đến đầu gối nên một người đi trong rãnh có thể dễ dàng gieo hạt bằng tay lên đỉnh các luống bên cạnh. Cánh đồng này được thiết kế để trồng lúa mạch hoặc yến mạch, chẳng có lý do gì để chuyển đổi nó sang trồng khoai tây.

"Đáng ra phải làm *các đụn đất*," Ian nói, quan sát cánh đồng khoai tây xanh tốt, "nhưng anh nghĩ luống cũng trồng được. Đặc điểm của các đụn đất là không làm thối cây bởi trữ quá nhiều nước, nhưng một cánh đồng lâu đời với các luống cao dường như cũng làm được điều đó."

"Anh nói có lý," Jamie đồng tình. "Dù sao, phần ngọn có vẻ phát triển khỏe mạnh. Ông ta có hướng dẫn anh cách đào những luống này không?"

Vì được giao nhiệm vụ trồng khoai tây ở một vùng đất chưa từng thấy khoai tây bao giờ nên Ian đã bắt đầu bằng cách suy luận và tìm phương pháp, anh đặt mua ở Edinburgh những củ khoai tây mọc mầm và một cuốn sách về đề tài trồng trọt. Sau một thời gian chờ đợi, cuốn *Luận thuyết khoa học về phương pháp nuôi trồng*, được viết bởi Ngài Walter O'Bannion Reilly đã tới nơi, với một đoạn nhỏ viết về việc trồng thử nghiệm khoai tây ở Ireland.

Jenny kể Ian sẽ không ra cánh đồng khoai tây nếu thiếu cuốn sách quan trọng này, bởi anh lo rằng những khúc mắc nan giải về mặt triết lý và kỹ thuật sẽ nảy sinh lúc ở ngoài cánh đồng. Bây giờ, anh mở cuốn sách kẹp dưới cánh tay ra, tựa nó lên một cẳng tay, trong khi tay còn lại lục lọi cái túi để tìm cặp kính thường đeo. Cặp kính này vốn thuộc về người cha quá cố của Ian; hai mắt kính tròn nhỏ được lắp vào cái gọng dây kim loại và

https://thuviensach.vn

thường được đeo ở chóp mũi. Chúng khiến anh trông giống một con cò non nghiêm túc.

“Nên thu hoạch mùa vụ ngay khi con ngỗng mùa đông đầu tiên xuất hiện,” anh đọc, ngước nhìn cánh đồng khoai tây qua gọng kính trên mũi, hình như anh đang chờ một con ngỗng nhô đầu lên trên những luống cày.

“Ngỗng mùa đông ư?” Jamie cau mày, chăm chú nhìn vào cuốn sách qua vai Ian. “Ý của ông ta là loại ngỗng nào? Ngỗng xám ư? Nhưng ta thấy nó quanh năm mà. Điều này không đúng.”

Ian nhún vai. “Biết đâu ở Ireland em chỉ nhìn thấy chúng vào mùa đông. Hoặc ông ta ám chỉ một loại ngỗng Ireland và không phải ngỗng xám.”

Jamie khịt mũi. “Vậy thì lời khuyên này vô tích sự với chúng ta. Ông ta còn nói gì có ích không?”

Ian đưa ngón tay chạy theo những dòng chữ, miệng lẩm bẩm không thành tiếng. Lúc này, chúng tôi đã thu hút được một nhóm nông dân, tất cả đều bị mê hoặc bởi cách tiếp cận nông nghiệp rất sách vở thế này.

“Không được đào khoai tây khi trời ẩm ướt,” Ian nói với chúng tôi và nhận được một tiếng khịt mũi to hơn từ Jamie.

“Hừm,” Ian lẩm bẩm một mình. “Khoai tây thối, bọ khoai tây - chúng ta không có con bọ nào, anh thấy thật may mắn - dây leo khoai tây… ừm, không, chỉ có hướng dẫn cách chăm sóc khi dây leo bị úa. Khoai bị hà - chúng ta phải xem củ khoai mới biết được. Mầm khoai tây, tích trữ khoai tây…”

Jamie đánh mất kiên nhẫn, quay đi và chống hai tay lên hông.

“Kỹ thuật nông trại ư?” Anh nhìn chăm chú vào cánh đồng xanh thẫm cùng những dây leo đang trổ lá. “Em nghĩ quyển sách chết tiệt này giải thích cách nhận biết thời điểm ăn được khoai tây theo cách khoa học hơn mức cần thiết!”

https://thuviensach.vn

Fergus vốn lẽo đẽo theo sau Jamie như thường lệ, bèn dời mắt khỏi con sâu bướm đang chậm rãi bò trên ngón tay trỏ của cậu.

“Tại sao ông không đào một củ lên xem thử?” Cậu thắc mắc.

Jamie nhìn Fergus một lúc. Miệng anh mở nhưng không có âm thanh nào phát ra. Anh ngậm miệng lại và nhẹ nhàng xoa đầu Fergus, sau đó đi lấy cái chĩa đang dựng bên hàng rào.

Những người nông dân từng giúp trồng trọt và chăm sóc cánh đồng dưới sự chỉ đạo của Ian - và sự trợ giúp của Ngài Walter - nay đứng quây quanh anh để xem xét thành quả lao động.

Jamie chọn một dây leo lớn, um tùm lá gần mép cánh đồng, thận trọng xiên cây chĩa vào gần rễ của nó. Anh nín thở, đặt chân lên thành cái chĩa và ấn xuống. Những cái răng cắm vào lớp đất nâu ẩm ướt.

Tôi cũng nín thở. Thành công của vụ khoai tây phụ thuộc nhiều vào thực nghiệm này hơn là danh tiếng của Ngài Walter O’Bannion Reilly. Hoặc của chính tôi, đối với vấn đề khoai tây.

Jamie và Ian thừa nhận, vụ lúa mạch năm nay thu hoạch được ít hơn năm ngoái, mặc dù vẫn đủ để cung cấp cho nhu cầu của các tá điền tại Lallybroch. Nhưng một năm thất bát sẽ làm cạn kiệt lượng ngũ cốc dự trữ ít ỏi. Đối với một điền trang trên vùng cao nguyên, Lallybroch là vùng đất phát triển thịnh vượng, nhưng chỉ so với các nông trại khác ở đây thôi. Nếu thành công, vụ khoai tây có thể tạo nên sự khác biệt rõ ràng giữa đói kém và sung túc cho người dân trong hai năm tới.

Gót chân của Jamie ấn xuống, anh nghiêng người ra sau để nhấc cái chĩa lên. Mặt đất nứt toác và vỡ vụn quanh dây leo, một tiếng *bựt* bỗng vang lên, sợi dây leo tung ra, để lộ tặng vật của lòng đất.

Khi trông thấy vô số củ màu nâu bám vào đám rễ vừa được nhổ lên, Ian kêu lên một tràng “A!”. Cả tôi và anh đều quỳ gối trên mặt đất, đào bới trong lớp đất tơi những củ khoai bị đứt rời khỏi dây leo mẹ.

https://thuviensach.vn

“Thành công rồi!” Ian vừa nói vừa lôi hết củ này đến củ khác ra khỏi mặt đất. “Nhìn này! Nhìn kích cỡ của nó này!”

“Đúng vậy, hãy nhìn củ này xem!” Tôi la lên vui sướng, khua củ khoai có kích cỡ to bằng hai nắm tay của mình.

Cuối cùng, chúng tôi thu hoạch sản phẩm của dây khoai đào thử này vào một cái rổ; khoảng mười củ khoai có kích thước lớn, độ hai mươi lăm củ to cỡ nắm tay và nhiều củ nhỏ cỡ quả bóng gôn.

“Anh nghĩ sao?” Jamie xem xét kĩ lưỡng chỗ khoai thu được. “Chúng ta nên để nguyên phần còn lại, đợi những củ nhỏ lớn hơn? Hay nhổ hết trước khi mùa đông đến?”

Ian đưa tay mò tìm cặp kính một cách vô thức, nhưng chợt nhớ ra “Ngài Walter” đang ở bên hàng rào nên từ bỏ cố gắng ấy. Anh lắc đầu.

“Không, anh nghĩ thế này là được rồi,” anh đáp. “Cuốn sách nói, chúng ta nên giữ vài củ bé để làm giống cho năm sau. Chúng ta sẽ cần nhiều khoai tây.” Anh nhìn tôi, nở nụ cười nhẹ nhõm, mái tóc nâu dày dặn và suôn thẳng lòa xòa trước trán, có một vết đất bẩn bám ở một bên mặt anh.

Một bà vợ nông dân cúi xuống chiếc rổ, chăm chú quan sát chỗ khoai bên trong. Bà ta ngập ngừng chọc một ngón tay vào một củ khoai tây.

“Ngài nói là ngài ăn được chúng ư?” Bà ta cau mày ngờ vực. “Tôi chưa từng thấy ngài nghiền chúng trong cối xay để làm bánh mỳ hay món cháo đặc bao giờ.”

“Đúng vậy, tôi sẽ không nghiền chúng, thưa bà Murray,” Jamie nhã nhặn giải thích.

“Ồ!” Người phụ nữ nghiêm khắc liếc vào rổ. “Vậy thì ngài sẽ dùng chúng vào việc gì?”

“Chà, bà…” Jamie bắt đầu nói, rồi lại dừng lại. Tôi chợt nảy ra ý nghĩ rằng có thể anh đã từng ăn khoai tây ở Pháp, nhưng chắc chắn chưa bao giờ nhìn thấy người ta chế biến nó thành món ăn thế nào. Anh giấu nụ cười và

https://thuviensach.vn

nhìn củ khoai bám đầy đất bẩn trong tay một cách vô vọng. Ian cũng nhìn nó chăm chú, hình như Ngài Walter đã lặng thinh trước đề tài chế biến khoai tây.

"Ta nướng chúng lên." Một lần nữa, Fergus lên tiếng từ dưới cánh tay của Jamie để giải nguy. Cậu nhóc bặm môi khi trông thấy củ khoai. "Vùi nó vào trong than đỏ. Ăn với muối. Nếu có bơ thì ngon hơn."

"Chúng ta có bơ," Jamie nhẹ nhõm nói. Anh dúi củ khoai tây vào tay bà Murray như thể nóng lòng muốn được giải thoát khỏi nó. "Bà hãy nướng chúng," anh nói chắc nịch.

"Bà cũng có thể luộc chúng," tôi góp lời. "Hoặc nghiền với sữa. Hoặc rán chúng. Hoặc băm nhỏ và cho vào xúp. Khoai tây là một loại củ có nhiều cách chế biến."

"Cuốn sách cũng nói thế," Ian lẩm bẩm với vẻ thỏa mãn.

Jamie nhìn tôi, mỉm cười.

"Em chưa bao giờ kể rằng em biết nấu ăn, Sassenach."

"Chính xác thì em không gọi đấy là nấu ăn," tôi đáp, "nhưng em có thể luộc một củ khoai tây."

"Tốt." Jamie liếc đám đông nông dân cùng vợ họ đang chuyền tay nhau những củ khoai tây, xem xét chúng bằng ánh mắt hoài nghi. Anh vỗ tay để gọi mọi người tập trung.

"Chúng ta sẽ dùng bữa tối ở đây, bên cánh đồng," anh bảo họ. "Hãy mang ít củi đến để nhóm lửa, Tom và Willie, còn bà Willie, bà vui lòng cho mọi người mượn cái nồi lớn của mình nhé? Đúng vậy, tốt lắm, một người trong số các ông đây sẽ giúp bà mang nó xuống. Anh, Kincaid..." Anh quay sang một người đàn ông trẻ hơn và chỉ về hướng khu nhà tranh thưa thớt dưới tán cây. "Đi thông báo với mọi người - bữa tối nay là khoai tây!"

Và thế là, với sự giúp đỡ của Jenny, mười thùng sữa được chuyển tới từ kho chứa, ba con gà được bắt khỏi chuồng và bốn tá tỏi tây lớn được nhổ

https://thuviensach.vn

khỏi vườn rau, tôi chịu trách nhiệm chuẩn bị món xúp gà hầm khoai tây và nướng khoai cho lãnh chúa cùng các tá điền của Lallybroch.

Ngay khi món ăn được chuẩn bị xong, mặt trời đã lặn xuống dưới đường chân trời, tuy nhiên bầu trời vẫn chưa tối hẳn và những vệt sáng màu đỏ vàng chiếu xuyên qua tán lá đen thẫm của cụm rừng thông trên đồi. Ban đầu, các tá điền tỏ ra ngần ngại khi được đề nghị thêm món ăn này vào thực đơn thường ngày, nhưng bầu không khí giống lễ hội cùng một thùng nhỏ rượu whisky nhà nấu đã chiến thắng nỗi lo âu và chẳng mấy chốc, khu đất gần cánh đồng khoai tây đã chào đón nhiều người không mời mà đến, cắm cúi trên cái bát đặt ở đầu gối.

“Cô nghĩ sao, Dorcas?” Tôi nghe lỏm được một người phụ nữ nói chuyện với hàng xóm. “Vị của nó hơi kỳ cục nhỉ?”

Dorcas, người được hỏi, gật đầu, nuốt đồ ăn trong miệng trước khi trả lời.

“Đúng. Nhưng lãnh chúa đã ăn sáu bát mà chưa chết.”

Cánh đàn ông và trẻ nhỏ hưởng ứng hăng hái hơn, có thể do lượng bơ hào phóng được cung cấp cùng khoai tây.

“Cánh đàn ông sẽ ngốn cả phân ngựa nếu được ăn với bơ,” Jenny nói, sau khi quan sát những hàng người này. “Đàn ông! Một cái bụng no, một nơi để nằm sau khi uống rượu, đời họ chỉ cần có thế.”

“Không biết em có tính cả anh và Jamie vào không,” Ian nghe thấy thế, bèn trêu chị, “em đánh giá thấp đàn ông quá đấy!”

Jenny tiện tay khua cái môi múc xúp về phía chồng và em trai, họ đang ngồi cạnh nhau trên nền đất gần chỗ đặt cái nồi.

“Ồ, hai người không phải là “đàn ông”.”

Đôi lông mày mảnh mai của Ian nhướng cao, còn đôi lông mày rậm màu hung đỏ của Jamie thì cau lại.

“Ồ, bọn anh không phải ư? Vậy thì bọn anh là gì?” Ian gặng hỏi.

https://thuviensach.vn

Jenny quay lại nhìn chồng, nở nụ cười, hàm răng trắng của chị lấp lánh dưới ánh sáng của đống lửa. Chị xoa đầu Jamie và hôn lên trán Ian.

“Hai người là của tôi,” chị đáp.

•••

Sau bữa tối, một người đàn ông bắt đầu hát. Một người khác mang ra cây sáo gỗ và kết hợp cùng người kia, tiếng nhạc thanh thoát xuyên qua đêm thu giá lạnh. Không khí lạnh lẽo và lặng gió, nhưng đủ ấm áp, mọi người choàng khăn và trùm chăn, quây quần bên nhau thành từng gia đình nhỏ ngồi quanh đống lửa. Ngọn lửa được thổi bùng lên sau khi nấu ăn và giờ đây, nó trở thành nguồn sáng lớn trong bóng tối.

Dù chỉ là một hoạt động nhỏ nhưng gia đình chúng tôi cũng tìm thấy sự ấm áp khi quây quần bên nhau. Ian đi lấy thêm một ôm củi, trong khi đó, bé Maggie bám chặt mẹ, buộc cậu anh trai phải đi nương nhờ hơi ấm của người khác.

“Cậu sẽ lộn ngược cháu và chọc vào cái nồi đằng kia, thế là cháu sẽ không còn thúc vào “thằng nhỏ” của cậu nữa,” Jamie nói với cậu cháu trai đang quằn quại trong lòng. “Cháu bị làm sao vậy - trong quần của cháu có kiến ư?”

Câu hỏi ấy nhận được một tràng cười khúc khích, và một nỗ lực lớn lao để cố rúc vào lòng ông chủ của nhà. Jamie dò tìm trong bóng tối, giả bộ lóng ngóng tóm lấy tay chân của đứa cháu cùng tên, sau đó vòng tay ôm cậu bé và bất ngờ lộn ngược cậu, khiến nhóc Jamie giật mình, thét to thích thú.

Jamie ấn cháu trai xuống mặt đất và giữ bằng một tay trong khi cậu bé mò mẫm trên nền đất. Anh nhổ một nắm cỏ ướt, lầm bầm thỏa mãn và ngồi thẳng người, nhồi chúng vào cổ áo sơ mi của nhóc Jamie, tràng cười khúc khích chuyển thành tiếng kêu ré đầy thích thú.

https://thuviensach.vn

“Đây,” Jamie nói, đẩy cậu bé đi. “Sang quấy rầy mợ của cháu một lúc nào.”

Nhóc Jamie vừa bò sang chỗ tôi vừa cười khúc khích, rồi rúc vào lòng tôi, trong sự bao bọc của chiếc áo choàng không tay. Cậu ngồi yên hết mức một cậu nhóc gần bốn tuổi có thể làm - có nghĩa là không quá bất động và mọi thứ đều không lọt khỏi mắt cậu - để tôi có thể lấy chỗ cỏ ra khỏi áo sơ mi.

“Mợ thơm quá, mợ ơi,” cậu bé trìu mến cọ mớ tóc xoăn đen mềm mại vào cằm tôi. “Như mùi đồ ăn.”

“Ồ, cảm ơn cháu,” tôi nói. “Mợ hiểu là cháu đang đói phải không?”

“Vâng. Có sữa không ạ?”

“Đây.” Tôi duỗi thẳng các ngón tay là với tới được chiếc bình gốm đá. Tôi lắc nó và thấy không cần lấy cốc nên nghiêng bình để cậu nhóc có thể uống trực tiếp.

Để uống sữa, cậu bé phải ngồi yên một lúc, cơ thể bé nhỏ, cứng cáp và nặng trịch trên đùi tôi, lưng dựa vào tay tôi, dùng hai bàn tay mũm mĩm để ôm bình sữa.

Những giọt sữa cuối cùng chảy òng ọc khỏi bình. Ngay lập tức, nhóc Jamie thả lỏng người và thốt ra tiếng ợ no nê. Tôi cảm thấy sức nóng bốc lên từ cậu, nhiệt độ đột ngột tăng là báo hiệu đứa bé đang rơi vào giấc ngủ. Tôi bọc cậu nhóc trong lớp áo choàng, nhẹ nhàng đung đưa và ngân nga khe khẽ theo tiếng nhạc phía bên kia đống lửa. Những đốt xương sống nhỏ, tròn và cứng gồ lên trong tay tôi như những viên bi.

“Thằng bé đã ngủ rồi ư?” Vóc người cao to của Jamie lớn hiện ra lờ mờ gần vai tôi. Ánh sáng từ ngọn lửa giúp tôi nhận ra cán dao găm của anh cùng màu đồng đỏ của mái tóc.

“Vâng,” tôi đáp. “Ít nhất thằng bé không cựa quậy khi nó ngủ. Cảm giác giống như ôm một khúc thịt lợn xông khói.”

https://thuviensach.vn

Jamie bật cười, sau đó lấy lại vẻ điềm tĩnh. Tôi cảm thấy cánh tay cứng cáp của anh cọ vào tôi và hơi ấm của cơ thể thấm qua những nếp vải áo choàng len lẫn khăn choàng lớn.

Cơn gió nhẹ buổi tối thổi một lọn tóc rơi xuống lòa xòa trước mặt, tôi vén nó lại chỗ cũ và phát hiện nhóc Jamie nói đúng; bàn tay tôi có mùi của cần tây và bơ cùng mùi tinh bột của khoai tây thái nhỏ. Khi ngủ, cậu bé rất nặng và được ôm cậu trong tay là nguồn an ủi của tôi. Sức nặng của cậu khiến cho vòng tuần hoàn máu ở chân trái tôi bị đứt quãng.

"Đừng cử động, Sassenach," giọng Jamie nhẹ nhàng vang lên bên cạnh tôi. "Đợi một lúc, *mo duinne* - ngồi yên."

Cả người tôi cứng đờ, cho tới lúc anh chạm vào vai tôi.

"Ổn rồi, Sassenach," anh nói bằng giọng như mỉm cười. "Chỉ là anh thấy em xinh đẹp quá, với ánh lửa phản chiếu trên gương mặt và mái tóc bồng bềnh theo cơn gió. Anh muốn ghi nhớ hình ảnh đó."

Tôi quay sang, mỉm cười nhìn anh. Buổi tối mịt mùng và lạnh lẽo. Mọi người vẫn ngồi đông đúc xung quanh đống lửa, nhưng ở chỗ chúng tôi chỉ có ánh sáng, hơi ấm và có nhau.

https://thuviensach.vn

33
Người chăm sóc em trai

Sau thời kỳ đầu im lặng quan sát từ trong góc, Fergus đã trở thành một phần của gia đình và chính thức là một cậu bé chăn ngựa, cùng với Rabbie MacNab.

Dù ít hơn Fergus một, hai tuổi nhưng Rabbie vẫn to ngang cậu bé gầy gò người Pháp. Chúng nhanh chóng trở thành đôi bạn gắn bó, trừ những lúc cãi nhau - khoảng hai hoặc ba lần một ngày - và cố gắng giết nhau. Một sáng nọ, trận đánh lộn đã leo thang, chúng đấm đá, vung tay vung chân loạn xạ, lăn qua kho trữ bơ sữa và làm đổ hai chén kem dùng để lên men được Jamie lấy ra.

Anh tóm lấy cái gáy trơ xương của hai thằng nhóc bất trị, tống chúng vào khu vực cách biệt của chuồng gia súc với thái độ kiên quyết. Tôi nghĩ anh đã vượt qua mọi đắn đo còn lại để thi hành hình phạt về thể chất với chúng. Sau đó, anh sải bước ra ngoài, lắc đầu và cài lại thắt lưng, rồi cùng Ian cưỡi ngựa lên làng Broch Mordha. Một lúc sau, hai cậu nhóc lò dò xuất hiện, chúng đã nguôi ngoai và vì vừa phải cùng nếm trải đau đớn nên giờ lại trở thành bạn thân.

Chúng nguôi ngoai đến mức chấp nhận cho bé Jamie bám riết lấy mình trong lúc làm việc vặt. Đến cuối buổi sáng, tôi liếc qua cửa sổ và thấy ba đứa trẻ chơi đùa trong sân với quả bóng làm từ giẻ rách. Hôm đó là một ngày lạnh lẽo, mù sương, ba đứa trẻ thở ra những làn khói mỏng khi chạy nhảy và la hét.

“Thằng bé thật cứng cáp,” tôi nhận xét với Jenny, chị đang tìm kiếm một cái khuy trong hộp kim chỉ. Chị ngẩng lên và nhìn thấy khung cảnh tôi đang quan sát, liền mỉm cười.

https://thuviensach.vn

“Ồ, đúng vậy, bé Jamie rất đáng yêu.” Chị tiến tới, đứng cạnh tôi bên cửa sổ, quan sát trò chơi dưới sân.

“Thằng bé giống bố nó như tạc,” chị âu yếm nói, “nhưng chị nghĩ, nó sẽ to hơn bố bởi cái vai kia. Có thể nó sẽ to cao bằng cậu nó, nhìn hai cái chân mà xem!” Tôi nghĩ chị nói đúng, tuy bé Jamie mới gần bốn tuổi và có thân hình mũm mĩm của đứa trẻ mới biết đi nhưng cậu nhóc đã sở hữu đôi chân dài cùng tấm lưng rộng bằng phẳng. Cậu có khung xương thanh thoát giống như người cậu cùng tên, khí chất cũng có nét tương đồng, toát lên vẻ dẻo dai, khỏe mạnh.

Tôi quan sát cậu bé vồ bóng, nhấc nó lên một cách khéo léo và ném đủ mạnh để lướt qua đầu Rabbie MacNab, khiến Rabbie vừa chạy theo vừa la hét để tìm lại.

“Thằng bé còn có nhiều điểm khác giống cậu nó,” tôi nói. “Em nghĩ, sau này nó cũng thuận tay trái.”

“Ôi, Chúa ơi!” Jenny thốt lên và cau mày, ngắm nhìn con trai mình. “Chị hy vọng điều đó không xảy ra, nhưng có thể em nói đúng.” Chị lắc đầu, thở dài.

“Chúa ơi, chị vẫn nghĩ về vấn đề mà Jamie tội nghiệp mắc phải khi thuận tay trái! Mọi người đều cố gắng sửa cho nó, từ bố mẹ đến thầy giáo, nhưng nó luôn bướng bỉnh như một đứa bé ngớ ngẩn và không chịu thay đổi. Trừ cha của anh Ian.” Chị nói thêm sau khi suy nghĩ.

“Ông ấy không nghĩ thuận tay trái là sai sao?” Tôi thắc mắc, bởi tôi biết quan niệm chung của thời đại này là thuận tay trái đồng nghĩa với xui xẻo bậc nhất và tệ hơn nữa là họ bị coi như bị quỷ ám. Jamie viết - chật vật - bằng tay phải, bởi anh bị đánh đập thường xuyên ở trường do cầm bút lông ngỗng bằng tay trái.

Jenny lắc đầu, những lọn tóc xoăn màu đen lúc lắc bên dưới chiếc khăn trùm đầu.

“Không, già John Murray là một người kỳ lạ. Ông ấy bảo rằng, nếu Chúa ban sự mạnh mẽ cho cánh tay trái của Jamie thì nó không nên trở

https://thuviensach.vn

thành kẻ tội đồ từ chối món quà của Chúa. Và già John là một tay kiếm hiếm thấy, nên cha của chị nghe theo, để Jamie học cách chiến đấu bằng tay trái."

"Em nghĩ Dougal MacKenzie đã dạy Jamie chiến đấu bằng tay trái," tôi nói. Tôi muốn biết Jenny nghĩ sao về ông cậu Dougal.

Chị gật đầu, liếm đầu sợi chỉ trước khi xỏ nhẹ qua lỗ kim.

"Phải, đúng thế, nhưng đó là sau này, khi Jamie đã trưởng thành và tới làm con nuôi của Dougal. Cha của Ian là người đầu tiên dạy nó chiến đấu." Chị mỉm cười, quan sát chiếc áo trong lòng.

"Chị nhớ, khi Ian và Jamie còn nhỏ, già John đã nói với Ian rằng nhiệm vụ của anh ấy là đứng về phía bên phải của Jamie, anh ấy phải bảo vệ mặt yếu hơn của chủ nhân trong một trận đánh. Anh ấy đã làm theo - cả hai bọn họ thực hiện lời căn dặn rất nghiêm túc. Chị nghĩ già John đã đúng," chị nói thêm, cắt chỗ vải thừa. "Sau một thời gian, không ai có thể đánh lại hai người, thậm chí cả những chàng trai nhà MacNab. Jamie và Ian đều to lớn, họ là những dũng sĩ khỏe mạnh, và khi họ đứng cạnh nhau, vai kề vai, không ai có thể hạ gục họ cho dù đông người hơn."

Chị bật cười, vuốt tóc ra sau tai.

"Một lúc nào đó, em hãy thử quan sát họ đi bộ ra cánh đồng cùng nhau. Chị không nghĩ họ nhận ra thói quen của mình, nhưng họ thường làm vậy. Jamie luôn đi bên trái nên Ian đi ở vị trí bên phải, bảo vệ mặt yếu hơn của nó."

Jenny chăm chú quan sát khung cảnh bên ngoài cửa sổ, chiếc áo trên lòng bị bỏ quên trong chốc lát và chị đặt một tay lên cái bụng đang nhô ra.

"Chị hy vọng nó là con trai," chị nói, nhìn đứa con trai tóc đen dưới sân. "Dù thuận tay trái hay không, thật tốt nếu nó có một đứa em trai giúp đỡ." Tôi thấy chị liếc bức tranh trên tường - Jamie hồi còn bé đứng giữa hai đầu gối của anh trai, Willie. Cả hai khuôn mặt trẻ con đều có cái mũi hếch, thần thái nghiêm trang; bàn tay che chở của Willie đặt trên vai của em trai.

https://thuviensach.vn

“Jamie thật may mắn khi có Ian,” tôi nói.

Jenny dời mắt khỏi bức tranh và chớp mắt một cái. Chị hơn Jamie hai tuổi, ít hơn William ba tuổi.

“Phải, đúng vậy. Và chị cũng thế,” chị nói nhỏ, lại cầm cái áo lên.

Tôi nhặt một cái áo khoác ngoài của trẻ em trong rổ kim chỉ và lộn trái nó để khâu lại chỗ bị bục chỉ ở đường khâu bên trong ống tay áo. Phòng khách vừa ấm áp vừa dễ chịu, còn thời tiết ngoài kia quá lạnh nên mọi người không ra ngoài, chỉ có đám trẻ nô đùa và đàn ông làm việc. Trong lúc chúng tôi khâu vá, các ô cửa sổ chẳng mấy chốc đã mờ đi, cách ly chúng tôi khỏi thế giới băng giá bên ngoài.

“Nhân nói chuyện về anh em,” tôi nói, nheo mắt lại để xỏ chỉ vào lỗ kim, “hồi nhỏ, chị có hay gặp cậu Dougal và Colum MacKenzie không?”

Jenny lắc đầu. “Chị chưa bao giờ gặp cậu Colum. Cậu Dougal đến đây một, hai lần để đưa Jamie về nhà ăn tất niên hoặc những dịp tương tự, nhưng chị không cho rằng mình biết rõ ông ấy.” Chị ngước nhìn, hai mắt sáng lên vì háo hức. “Em thì biết họ. Nói chị nghe, cậu Colum MacKenzie trông thế nào? Chị luôn muốn biết điều đó sau khi nghe những mẩu tin tức của khách khứa, nhưng cha mẹ chị không bao giờ kể về cậu ấy.” Chị dừng lại một lúc, nhăn mày.

“Không, chị nhớ nhầm, cha từng nói về cậu ấy, một lần. Ngay sau khi cậu Dougal quay về Beannachd cùng Jamie. Cha vươn người ra ngoài lan can, quan sát họ cưỡi ngựa đi khỏi tầm mắt và chị bước tới để vẫy tay chào Jamie - chị luôn cảm thấy đau buồn mỗi khi nó đi, bởi chị không biết nó sẽ đi bao lâu. Dù sao chăng nữa, chị quan sát họ đi trên đỉnh đồi nhấp nhô, rồi cha chuyển mình, lẩm bẩm nói: “Nếu Colum chết đi là Chúa giúp Dougal MacKenzie.” Sau đó, ông nhớ ra chị ở đó nên quay sang mỉm cười và hỏi: “Được rồi, cô gái, chúng ta có gì cho bữa tối đây?” Ông không nói gì thêm.” Đôi lông mày đen mượt mà và đậm màu như nét chữ đẹp viết nên uốn cong khi đặt câu hỏi.

https://thuviensach.vn

“Chị nghĩ điều đó thật kỳ quặc vì theo những gì chị nghe được - ai cũng biết - thì cậu Colum bị tàn tật và cậu Dougal làm những công việc của một lãnh chúa thay anh trai, như đi thu tô, giải quyết các yêu cầu - và dẫn dắt thị tộc đánh trận khi cần thiết.”

“Đúng vậy. Nhưng…” Tôi ngập ngừng, không biết phải miêu tả mối quan hệ cộng sinh này thế nào cho đúng. “Chà,” tôi mỉm cười, “điều sát thực nhất mà em có thể kể với chị là, một lần, em nghe lỏm họ cãi nhau và Colum đã nói với Dougal thế này: “Nếu hai anh em nhà MacKenzie chỉ có một công cụ gây giống và một bộ não, vậy thì anh rất mừng vì bộ não chính là thứ mà anh có được!””

Jenny bật cười vì ngạc nhiên, sau đó chị nhìn tôi chằm chằm, một tia sáng lóe lên trong đôi mắt màu xanh dương, giống như đôi mắt của em trai chị.

“Ồ, mối quan hệ của họ là như vậy sao? Chị từng thắc mắc khi nghe cậu Dougal nói chuyện về con trai của cậu Colum, Hamish bé bỏng; có vẻ ông ấy yêu thương thằng bé không chỉ như một người chú.”

“Chị thật nhanh trí, Jenny,” tôi nói, nhìn chị chằm chằm. “Rất nhanh trí! Em phải mất một thời gian dài để hiểu chuyện, dù em thấy họ mỗi ngày, suốt mấy tháng trời.”

Chị nhún vai khiêm tốn, nhưng một nụ cười thấp thoáng trên môi.

“Chị nghe,” chị nói, “những điều người ta nói - và những điều người ta không kể. Mọi người đồn thổi nhiều chuyện kinh khủng ở đây, tại xứ cao nguyên này. Nên” - chị cắn đứt sợi chỉ, nhổ gọn gàng chỗ chỉ trong miệng ra lòng bàn tay - “kể chị nghe về Leoch đi! Người ta nói nó lớn nhưng không đẹp bằng Beauly hay Kilravock.”

Chúng tôi làm việc và trò chuyện cả buổi sáng, chuyển từ khâu vá sang cuộn len để đan và thiết kế họa tiết cho váy của bé Maggie. Tiếng la hét từ mấy cậu nhóc ngoài sân đã ngừng, thay vào đó là tiếng thầm thì và va chạm ở sau nhà, có thể các chàng trai tương lai đã thấy lạnh nên chuyển vào quậy phá trong bếp.

https://thuviensach.vn

“Không biết sắp có tuyết chưa?” Jenny nói, liếc nhìn cửa sổ. “Không khí thật ẩm ướt. Sáng nay, em có thấy sương mù trên hồ không?”

Tôi lắc đầu. “Em hy vọng không có sương. Jamie và Ian sẽ khó trở về.” Làng Broch Mordha cách Lallybroch chưa tới mười dặm, nhưng nó nằm trên vùng đồi vững chãi với những dốc đứng và triền đá, con đường dẫn đến đó còn nhỏ hơn đường hươu đi.

Tuy nhiên, trời đổ tuyết ngay sau buổi trưa, những bông tuyết không ngừng buông xuống cho đến tận hoàng hôn.

“Họ sẽ ở lại Broch Mordha,” Jenny nói. Sau khi xem xét kĩ bầu trời đầy mây, chị rụt đầu vào, cái mũ ngủ tỏa ánh sáng dìu dịu màu tuyết hồng. “Đừng lo cho họ. Đêm nay, họ sẽ ở lại nhà ai đó để sưởi ấm.” Chị mỉm cười an ủi tôi và đóng các cánh cửa chớp. Một tiếng khóc bỗng vọng tới từ cuối hành lang, chị vén các lớp váy ngủ lên, lầm bầm ca thán.

“Chúc ngủ ngon, Claire,” chị gọi vọng lại sau khi vội vàng bỏ đi để thực hiện công việc cao cả của một người mẹ.

Tôi thường ngủ ngon mặc dù thời tiết ẩm ướt và lạnh giá bởi ngôi nhà được xây kín gió, còn chiếc chăn được nhồi nhiều lông ngỗng. Mặc dù vậy, đêm nay tôi không thể chợp mắt vì thiếu Jamie. Chiếc giường trở nên lạnh lẽo và ẩm ướt, hai chân tôi co lại, bàn chân buốt cóng.

Tôi cố gắng nằm ngửa, hai bàn tay ôm lấy lồng ngực, nhắm mắt, thở sâu để nhớ lại hình ảnh của Jamie. Nếu tôi có thể tưởng tượng anh ở đó, hơi thở sâu trong bóng tối bên cạnh tôi, có lẽ tôi sẽ ngủ được.

Tiếng gà gáy khiến tôi bật dậy như có một khối thuốc nổ đặt dưới gầm giường.

“Ngu ngốc!” Tôi nói, mọi dây thần kinh trong người đều căng ra vì giật mình. Tôi đứng dậy và mở cánh cửa chớp. Tuyết đã ngừng rơi, nhưng bầu trời vẫn còn xám xanh bởi bị mây che phủ, đường chân trời chỉ tuyền một màu u ám. Con gà trống lại gáy một đợt khác trong chuồng gà phía dưới.

https://thuviensach.vn

“Im đi!” Tôi quát. “Đang là giữa đêm mà, đồ lắm lông!”

Một con chim khác kêu đáp lại từ bụi rậm, xuyên qua màn đêm tĩnh lặng. Ở cuối hành lang, một đứa bé bắt đầu khóc, kèm theo đó là giọng Jenny khẽ buông những lời chửi thề phong phú bằng ngôn ngữ Gaelic.

“Mày,” tôi nói với con gà trống vô hình, “đang sống bằng thời gian vay mượn.” Không có tiếng đáp trả và sau một khoảng thời gian chờ đợi, tôi biết con gà trống này đã ngừng gáy. Tôi bèn đóng các cánh cửa chớp và trở lại giường ngủ.

Âm thanh náo động đột ngột đã cắt ngang mạch suy nghĩ của tôi. Thay vì cố gắng bắt đầu tưởng tượng lại về Jamie, tôi quyết định thử dồn sự tập trung vào một điểm nào đó trong cơ thể mình, hy vọng rằng làm thế sẽ khiến tôi thư giãn và ngủ được.

Nó đã đem đến hiệu quả. Khi tôi bắt đầu lơ lửng trên ranh giới của giấc ngủ, tâm trí tôi gắn chặt vào một nơi nào đó quanh tụy của mình, tôi bỗng nghe thấy thấp thoáng tiếng chân của bé Jamie đi tới phòng ngủ của mẹ ở cuối hành lang - cậu bé tỉnh giấc vì buồn tiểu và thường bước loạng choạng xuống cầu thang trong tình trạng lơ mơ để tìm kiếm sự giúp đỡ.

Tôi từng nghĩ, nếu trở về Lallybroch, tôi sẽ khó gần gũi Jenny như trước bởi ghen tỵ với khả năng sinh nở dễ dàng của chị. Và có thể sẽ như vậy nếu tôi không nhận thấy thiên chức làm mẹ cũng có cái giá của nó.

“Cái bô ở ngay dưới giường con đấy, đồ đầu đất,” giọng nói bực tức của Jenny vọng tới từ bên ngoài cánh cửa khi chị hướng dẫn bé Jamie quay về giường. “Chắc chắn con đã giẫm lên nó khi đi ra khỏi phòng, tại sao con không nghĩ đến việc dùng nó? Tại sao tối nào con cũng sang dùng cái bô ở phòng mẹ?” Giọng chị nhỏ dần khi đi lên cầu thang và tôi mỉm cười, tâm trí đã di chuyển xuống những đường cong của ruột già.

Tôi không ghen tỵ với Jenny còn vì một lý do khác. Ban đầu, tôi sợ rằng lần sinh non Faith đã phá hủy một vài bộ phận trong cơ thể tôi, nhưng nỗi sợ hãi đã biến mất bởi cái chạm của Raymond. Khi tôi hoàn thành việc đánh giá cơ thể và cảm nhận đường xương sống chùng xuống khi chập

https://thuviensach.vn

chờn trước giấc ngủ, tôi cảm thấy tất cả các bộ phận đều còn nguyên ở đó. Chuyện đã xảy ra một lần thì có thể lặp lại lần nữa. Và tất cả những gì tôi cần là thời gian. Và Jamie.

Bước chân của Jenny vang lên trên những tấm ván của hành lang và rảo bước nhanh hơn để đáp lại tiếng khóc ngái ngủ của Maggie ở đầu bên kia ngôi nhà.

"Lũ trẻ chắc chắn mang lại niềm hạnh phúc, nhưng việc chăm sóc chúng không được vui vẻ cho lắm." Tôi lẩm bẩm với chính mình và chìm vào giấc ngủ.

•••

Ngày hôm sau, trong lúc làm việc, chúng tôi luôn chờ đợi và vểnh một tai để lắng nghe tiếng vó ngựa trước sân.

"Nếu có nhiều việc, họ sẽ ở lại để làm," Jenny nói, bề ngoài tỏ vẻ tự tin. Tuy nhiên, tôi đã thấy chị dừng lại và nhìn ra con đường dẫn vào nhà mỗi khi đi ngang qua cửa sổ.

Về phần mình, tôi gặp khó khăn trong việc điều khiển trí tưởng tượng của bản thân. Bức thư chứng thực lệnh ân xá của Jamie được Vua George ký đang nằm trong ngăn kéo bàn có khóa ở thư phòng của lãnh chúa. Jamie coi nó như một sự sỉ nhục và muốn đốt nó, nhưng tôi khăng khăng đòi giữ lại để đề phòng. Lúc này, tôi vừa lắng nghe tiếng gió mùa đông thổi vừa tiếp tục hình dung câu chuyện, có lẽ tất cả chỉ là một sự nhầm lẫn hoặc đại loại như một trò chơi khăm - một lần nữa, Jamie bị bắt bởi đội kỵ binh áo đỏ, chúng đưa anh đến nơi tra tấn của nhà tù và mối nguy hiểm đang treo lơ lửng trên sợi dây thòng lọng của đao phủ.

Cuối cùng, hai người đàn ông cũng trở về trước khi màn đêm buông xuống, trên mình những con ngựa chất đầy các túi hàng chứa muối, kim,

https://thuviensach.vn

gia vị để ướp đồ ăn và các món đồ nhỏ mà Lallybroch không tự sản xuất được.

Khi nghe thấy tiếng ngựa hí ngoài sân, tôi liền chạy xuống nhà và bắt gặp Jenny đang chạy vội qua phòng bếp để ra cửa trước.

Vừa trông thấy dáng người cao lớn hắt bóng trên kho thóc của Jamie, tôi liền cảm thấy nhẹ nhõm, chạy qua sân và lao mình vào vòng tay anh, chẳng buồn để tâm đến ánh sáng tuyệt đẹp đang bao bọc bên ngoài lớp tuyết còn nấn ná trên mặt đất.

"Anh đã ở nơi quái quỷ nào vậy?" Tôi gặng hỏi.

Anh hôn tôi trước khi trả lời. Khuôn mặt anh lạnh cóng áp vào khuôn mặt tôi và đôi môi anh còn vương lại chút vị whisky dễ chịu.

"Ừm, bữa tối có xúc xích đúng không?" Anh nói, ra vẻ hài lòng, trong lúc hít hà mái tóc vương mùi khói bếp của tôi. "Tốt, anh đang đói cồn cào."

"Xúc xích nướng và khoai tây nghiền," tôi nói. "Anh đã đi đâu vậy?"

Anh cười lớn, giũ áo choàng len để tuyết rơi xuống. "Xúc xích nướng và khoai tây nghiền à? Đó là thức ăn, đúng không?"

"Một món ăn truyền thống rất ngon của người Anh," tôi giải thích, "cho đến nay vẫn chưa được biết đến trong tầm hiểu biết của xứ Scotland. Giờ thì, anh chàng người Scot chết tiệt này, anh đã ở chỗ quái nào suốt hai ngày qua? Jenny và em đã lo lắng biết bao!"

"Thôi được, bọn anh gặp phải một tai nạn nhỏ…" Jamie bắt đầu nói, rồi chợt phát hiện dáng người nhỏ bé của Fergus đang cầm một cái đèn lồng. "Ôi, cháu mang đèn ra phải không, Fergus? Cậu bé ngoan. Đặt ở đây để không làm cháy rơm, sau đó đưa con vật tội nghiệp này vào chuồng. Khi nào cháu sắp đặt cho nó xong xuôi thì hãy đi ăn tối. Chắc bây giờ cháu có thể ngồi được rồi chứ, ta mong là thế!" Anh vỗ nhẹ vào tai Fergus. Cậu nhóc né tránh và cười tươi đáp lại, có vẻ chuyện xảy ra trong kho thóc sáng hôm qua đã không lưu lại chút oán giận nào.

https://thuviensach.vn

“Jamie,” tôi nói, tỏ vẻ cân nhắc. “Nếu anh không dừng nói chuyện về ngựa và xúc xích để kể em nghe về tai nạn anh gặp phải, em sẽ đá vào ống quyển của anh. Nếu làm thế, ngón chân em sẽ rất đau vì em chỉ mang giày mềm, nhưng em cảnh cáo anh, dù thế nào em cũng sẽ làm.”

“Đây là lời đe dọa, phải không?” Anh nói và cười lớn. “Tai nạn không nghiêm trọng đâu, Sassenach, chỉ là…”

“Ian!” Jenny bị vướng Maggie nên đến sau, đúng lúc thấy chồng bước vào quầng sáng của ngọn đèn lồng. Tôi giật mình bởi giọng đau xót của chị, liền quay sang nhìn chị lao tới trước, chạm lên gương mặt của Ian.

“Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?” Chị nói. Dù tai nạn là gì thì rõ ràng Ian đã phải gánh chịu sức mạnh của nó. Một con mắt của anh thâm sì, sưng tấy, khép lại phân nửa và có một vết xước dài, rớm máu, chạy xuống dưới má.

“Anh không sao đâu, *mi dhu,*” anh nói, vỗ về Jenny trong lúc chị ôm lấy anh, Maggie bị ép chặt giữa hai người. “Chỉ là vài chỗ thâm tím thôi.”

“Lúc đó, bọn anh đang xuống con dốc của ngọn đồi cách làng hai dặm, phải xuống dắt ngựa vì đất không bằng phẳng, thì Ian bước hụt vào một cái hang chuột chũi và bị gãy chân,” Jamie giải thích.

“Cái chân gỗ,” Ian nhấn mạnh. Anh cười toe toét, hơi ngượng ngùng. “Con chuột chũi đã có chiến lợi phẩm tốt nhất sau cuộc chạm trán đó.”

“Nên bọn anh phải ở lại một ngôi nhà gần làng để làm cái chân mới cho anh ấy,” Jamie kết thúc câu chuyện. “Chúng ta có thể ăn chưa? Bụng anh lép kẹp rồi.”

Chúng tôi lập tức đi vào nhà. Bà Crook và tôi phục vụ bữa tối trong lúc Jenny rửa mặt cho Ian bằng hợp chất từ lá và vỏ cây phỉ, đồng thời lo lắng truy hỏi xem anh còn bị thương ở chỗ nào khác không.

“Không có gì đâu,” anh cam đoan với chị. “Chỉ bị thâm tím vài chỗ thôi.”

https://thuviensach.vn

Tôi đã quan sát lúc anh bước vào nhà, phát hiện tật khập khiễng của anh trầm trọng hơn thường ngày rất nhiều. Tôi thì thầm mách Jenny trong lúc dọn bát đĩa và khi tất cả đã yên vị trong phòng khách, những thứ đựng trong các túi treo trên yên ngựa đã được dỡ ra an toàn, Jenny bèn quỳ xuống thảm, bên cạnh Ian, cầm lấy cái chân mới.

“Chúng ta phải tháo nó ra,” chị nói chắc nịch. “Anh đang tự làm mình đau đấy và em cũng muốn Claire xem vết thương. Cô ấy có thể giúp anh nhiều hơn em.”

Cái chân may mắn được cắt bởi người lành nghề. Vị bác sĩ quân đội chỉ cắt chân dưới của Ian, bảo vệ được khớp gối, nhờ đó Ian có khả năng hoạt động mềm dẻo hơn trường hợp bị cắt ca đầu gối. Tuy nhiên, đôi lúc cái khớp gối trở nên bất lợi nhiều hơn là có lợi.

Cú ngã đã làm trật chân anh khiến phần mỏm cụt thâm tím lại và bị rách ở chỗ cạnh sắc của cái chân gỗ cứa vào da. Chắc chắn nó gây đau đớn cực độ khi phải chịu đựng trọng lượng cơ thể đè lên. Không những thế, đầu gối của anh cũng bị trẹo, chỗ thịt ở phần khớp bị sưng tấy, đỏ và nóng rực.

Khuôn mặt dài, hiền lành của anh cũng đỏ lựng gần bằng chỗ khớp bị tổn thương. Mặc dù anh luôn tỏ ra thản nhiên về tình trạng tàn tật của mình nhưng tôi biết anh ghét cay ghét đắng cảm giác bất lực đôi khi gặp phải, vẻ lúng túng đang dần lộ rõ cũng khiến anh đau đớn giống như khi tôi chạm vào chân anh.

“Anh đã làm rách một cái dây chằng ở chỗ này,” tôi nói, nhẹ nhàng đưa ngón tay lần theo vết sưng bên trong đầu gối. “Em xin thông báo, tình trạng này rất tệ. Anh bị tụ dịch bên trong khớp xương, đó là lý do nó sưng tấy.”

“Em có thể chữa nó không, Sassenach?” Jamie ngó qua vai tôi, cau mày lo lắng cho cái chân sưng tấy kia.

Tôi lắc đầu. “Em không thể làm gì nhiều, chỉ có thể chườm lạnh để giảm sưng tấy.” Tôi ngước nhìn Ian, tập trung toàn bộ khả năng để bắt chước ánh mắt của Mẹ Hildegarde.

https://thuviensach.vn

"*Anh* chỉ được," tôi nói, "ở trên giường. Vào ngày mai, anh có thể uống whisky để làm giảm cơn đau; còn tối nay, em sẽ cho anh ngửi cồn thuốc phiện để chợp mắt. Đừng cử động trong ít nhất là một tuần và chúng ta sẽ xem lại vết thương."

"Anh không làm được!" Ian phản đối. "Có một bức tường trong chuồng ngựa cần sửa chữa, hai cái rãnh cần đào trên cánh đồng cao, rồi còn phải mài lưỡi cày và…"

"Và phải chữa trị một cái chân," Jamie kiên quyết nói. Anh nhìn Ian bằng thứ mà tôi bí mật gọi là "ánh mắt của lãnh chúa", đôi mắt xanh sắc lạnh nhìn trừng trừng khiến hầu hết mọi người phải tuân lệnh. Ian là người đã cùng Jamie chia sẻ các bữa ăn, những món đồ chơi, những cuộc thám hiểm, những trận đánh và những trận đòn, nên ít bị ảnh hưởng hơn những người khác.

"Tôi mặc kệ." Anh nói thẳng. Đôi mắt nâu đậm nhìn Jamie, chứa đầy nỗi đau, giận dữ trộn lẫn với oán hận - và thứ gì khác mà tôi không nhận ra. "Cậu nghĩ cậu có thể ra lệnh cho tôi ư?"

Jamie choáng váng, mặt anh đỏ bừng như vừa bị tát. Anh kìm nén những lời đáp trả và cuối cùng nói khẽ: "Không. Em sẽ không cố gắng ra lệnh cho anh. Dù vậy, em có thể yêu cầu anh quan tâm đến bản thân không?"

Hai người đàn ông nhìn nhau rất lâu, trong ánh mắt đó chứa đựng những lời nhắn nhủ tôi không thể đọc được. Cuối cùng, Ian thả lỏng hai vai, gật đầu và mỉm cười chua chát.

"Em có thể." Anh thở dài và xoa vết xước trên xương gò má, mặt nhăn lại khi chạm phải chỗ trầy da. Anh hít thật sâu, lấy lại vẻ cứng rắn, rồi đưa tay ra cho Jamie. "Giúp anh đứng dậy chứ?"

Đỡ người đàn ông một chân đứng dậy và đưa lên hai tầng cầu thang là một việc khó khăn, nhưng cuối cùng cũng xong. Jamie trao Ian cho Jenny ở cửa phòng ngủ. Khi anh lùi lại, Ian nói điều gì đó rất khẽ và nhanh với

https://thuviensach.vn

Jamie bằng tiếng Gaelic. Tôi vẫn chưa thành thục ngôn ngữ này, nhưng tôi nghĩ anh ấy đã nói: "Giữ sức khỏe nhé, em trai!"

Jamie dừng lại, nhìn Ian và mỉm cười, ánh nến chiếu vào đôi mắt ấm áp của anh.

"Anh cũng vậy, *mo brathair*[12]."

Tôi theo Jamie đi tới cuối hành lang, trở về phòng riêng. Từ đôi vai thõng xuống, tôi biết anh đang mệt mỏi, nhưng tôi có vài câu muốn hỏi trước khi anh ngủ.

"Chỉ bị thâm tím vài chỗ thôi," Ian đã nói vậy để Jenny yên lòng và quả là có các vết thâm tím. Ở vài chỗ. Nhưng bên cạnh những vết thâm tím ở mặt và chân, tôi còn thấy những vết thâm đen lấp ló bên dưới cổ áo sơ mi. Không biết sự xâm phạm của Ian đã gây tức giận đến mức nào, nhưng tôi không thể tưởng tượng nổi một con chuột chũi lại có thể cố gắng siết cổ anh để trả thù.

•••

Trong hoàn cảnh này, Jamie không muốn đi ngủ ngay lập tức.

"Ôi, thời gian vắng nhà khiến trái tim anh trở nên yêu thương trìu mến hơn, phải không?" Tôi hỏi. Cái giường đêm hôm trước còn quá rộng, hôm nay dường như đã vừa vặn.

"Hửm?" Anh nói, đôi mắt lim dim. "Ồ, trái tim? Cũng đúng. Ôi, Chúa ơi, đừng dừng lại, cảm giác này thật tuyệt vời."

"Đừng lo, em sẽ làm thêm một lúc," tôi cam đoan với anh. "Để em tắt cây nến này đã." Tôi vươn người và thổi tắt nến. Với những cánh cửa chớp còn để mở, căn phòng có rất nhiều ánh sáng được phản chiếu từ bầu trời tuyết. Dù không có nến, tôi vẫn có thể thấy rõ Jamie, cơ thể cao lớn của anh thả lỏng bên dưới tấm chăn bông, đôi tay khép hờ hai bên người. Tôi chui vào bên cạnh anh và cầm lấy bàn tay phải, tiếp tục xoa bóp các ngón và

https://thuviensach.vn

lòng bàn tay thật chậm. Anh thở dài, gần giống một tiếng rên, tôi xoa ngón cái thành nhiều vòng tròn đều đặn trên các khớp ngón của anh. Sau nhiều giờ cứng ngắc vì cầm dây cương, những ngón tay ấm áp thả lỏng trong tay tôi. Ngôi nhà yên tĩnh và ngoài chiếc giường trú ẩn của chúng tôi, căn phòng đã trở nên lạnh lẽo. Tôi rất hạnh phúc khi được cảm nhận hơi ấm của anh bên cạnh, thích thú tận hưởng cảm giác đụng chạm thân quen mà không có nhu cầu ngay tức thì. Việc xoa bóp diễn ra lâu hơn thường lệ, vì bây giờ là mùa đông nên ban đêm khá dài. Anh ở đó, tôi cũng vậy, hài lòng với những việc chúng tôi đang làm vào lúc này.

"Jamie ơi," một lúc sau, tôi hỏi. "Ai đã đánh Ian vậy?"

Anh không mở mắt, chỉ thở dài. Dù vậy, anh không cứng người để kháng cự, chứng tỏ anh đang mong chờ câu hỏi này.

"Anh," anh đáp.

"Cái gì?" Tôi làm rơi bàn tay anh vì choáng váng. Anh nắm tay lại rồi mở ra, kiểm tra cử động của các ngón. Sau đó, anh đặt bàn tay trái lên chỗ ga trải giường bên cạnh, để cho tôi thấy những khớp xương bị phồng lên, tương đồng với các chỗ sưng tấy trên khuôn mặt xương xẩu của Ian.

"Tại sao?" Tôi hoảng sợ hỏi. Phải có chuyện gì đó khiến họ bực tức, dù thái độ ban nãy không giống thù địch. Tôi không thể hình dung rằng chính Jamie đã đánh Ian, người anh rể thân thiết với anh giống chị gái Jenny.

Giờ thì Jamie mở mắt nhưng không nhìn tôi. Anh không ngừng xoa các khớp ngón tay và nhìn vào chúng. Ngoài những vết bầm tím nhẹ, Jamie không bị thương ở đâu, chứng tỏ Ian đã không đánh trả.

"Chà, Ian đã kết hôn quá lâu," anh bào chữa.

"Em thì cho rằng anh đã ở ngoài nắng quá lâu," tôi nhận xét, nhìn anh chăm chú, "ngoài việc đó, chẳng còn lý do nào. Anh bị sốt sao?"

"Không," anh đáp, né tránh mọi nỗ lực sờ trán của tôi. "Không, chỉ là - dừng lại đi, Sassenach, anh vẫn khỏe." Anh bặm môi, nhưng sau đó trở lại

https://thuviensach.vn

bình thường và kể tôi nghe toàn bộ câu chuyện.

Ian thực sự làm gãy cái chân gỗ vì bước vào một hố chuột chũi gần Broch Mordha.

“Lúc đó, trời gần tối - bọn anh đã làm quá nhiều việc trong làng - và tuyết bắt đầu rơi. Anh thấy chân của Ian làm anh ấy đau đớn, mặc dù anh ấy khăng khăng vẫn có thể cưỡi ngựa. Dù sao đi nữa, gần đấy có hai, ba ngôi nhà tranh, thế là anh giúp anh ấy lên ngựa, đưa anh ấy đi ngược lên con dốc để tìm chỗ ngủ qua đêm.”

Với lòng hiếu khách thường thấy tại vùng cao nguyên, họ được chủ nhà sốt sắng mời dùng bữa và cho ở nhờ. Sau một bát bột yến mạch nóng ăn kèm bánh yến mạch, cả hai được sắp xếp nằm trên một tấm ván gỗ trước lò sưởi.

“Căn phòng chỉ vừa đủ chỗ để đặt một tấm chăn bông trước lò sưởi. Tuy hơi chật một chút nhưng bọn anh vẫn nằm cạnh nhau và cố nằm với tư thế thoải mái hết mức có thể.” Anh hít một hơi thở sâu và nhìn tôi có phần xấu hổ.

“Đúng vậy, vì mệt mỏi sau chuyến đi nên anh ngủ rất say và anh nghĩ Ian cũng vậy. Tuy nhiên, suốt năm năm qua, ngày nào anh ấy cũng ngủ với Jenny, vì vậy anh nghĩ, khi có một cơ thể ấm áp nằm bên cạnh anh ấy… chà, vào buổi đêm, anh ấy lăn sang phía anh, choàng tay ôm và hôn vào gáy anh. Và anh” - anh ngập ngừng. Tôi có thể thấy một màu đỏ thẫm tràn lên khuôn mặt anh trong ánh sáng xám xịt của căn phòng - “anh giật mình choàng tỉnh, nghĩ rằng anh ấy là Jack Randall.”

Sau một lúc nín thở để nghe chuyện, bây giờ tôi mới thở ra thật từ tốn.

“Chắc hẳn anh đã rất sốc,” tôi nói.

Jamie nhếch mép. “Ian mới là người sốc nhất,” anh nói. “Anh lăn sang bên và đấm vào mặt anh ấy, đến lúc anh tỉnh táo lại thì đã thấy mình đang ở trên người và bóp cổ Ian, cái lưỡi của anh ấy đang thè ra khỏi miệng. Đây cũng là cú sốc khủng khiếp dành cho những người nhà Murray đang ngủ trên giường,” anh nói thêm khi nghĩ lại. “Anh kể với họ rằng anh có một

https://thuviensach.vn

cơn ác mộng - đúng vậy, anh đã có theo một cách khác - nhưng việc đó đã gây náo loạn cho cả nhà, lũ trẻ la khóc ầm ĩ, Ian nghẹt thở trong góc nhà, còn bà Murray thì ngồi bật dậy trên giường, hét toáng lên "Ai, ai đấy?" như một con cú già béo ú."

Tôi bật cười trước hình ảnh tưởng tượng ấy.

"Ôi, Chúa ơi, Jamie. Ian có ổn không?"

Jamie hơi nhún vai. "Thì em thấy đấy. Một lúc sau, mọi người tiếp tục đi ngủ, còn anh nằm trước đống lửa suốt đêm, chăm chú nhìn lên xà nhà." Anh không chống cự khi tôi cầm bàn tay trái lên, nhẹ nhàng chạm vào những khớp ngón tay thâm tím. Các ngón tay của anh nắm lấy tay tôi.

"Khi bọn anh ra đi vào buổi sáng hôm sau," anh tiếp tục, "anh đợi tới lúc cả hai đến một nơi có thể ngồi ngắm thung lũng bên dưới thì dừng lại và" - anh nuốt nước miếng, bàn tay siết chặt tay tôi hơn - "kể với anh ấy. Về Randall. Và về mọi chuyện đã xảy ra."

Tôi bắt đầu hiểu ánh mắt mơ hồ Ian dành cho Jamie. Và tôi hiểu vẻ mặt căng thẳng của Jamie cũng như những vết bẩn bên dưới mắt anh. Chẳng biết nói gì thêm, tôi chỉ biết siết lấy tay anh.

"Anh đã không nghĩ mình sẽ kể với bất kỳ ai - ngoại trừ em," anh nói thêm, siết tay đáp lại. Anh thoáng mỉm cười, sau đó đưa một tay vuốt mặt.

"Nhưng Ian… đúng vậy, anh ấy là…" Anh tìm kiếm từ ngữ thích hợp. "Anh ấy *hiểu* anh, đúng không?"

"Em nghĩ vậy. Anh đã biết anh ấy trong suốt cuộc đời mình, phải không nào?"

Anh gật đầu, đôi mắt thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyết lại rơi, những bông tuyết nhỏ trắng xóa nhảy múa trên nền trời xam xám.

"Anh ấy chỉ hơn anh một tuổi. Hồi anh còn nhỏ, Ian luôn ở bên cạnh anh. Tới khi anh mười bốn tuổi, không ngày nào trôi qua mà anh không gặp Ian. Sau đó rất lâu, khi anh được Dougal nhận làm con nuôi và tới Leoch, kế đến là tới Paris để học đại học - đến lúc trở về, bước vòng qua một góc

https://thuviensach.vn

quanh, anh sẽ thấy anh ấy ở đó, dường như anh chưa bao giờ đi xa. Anh ấy sẽ mỉm cười khi trông thấy anh, như anh ấy luôn làm và sau đó bọn anh sẽ đi bộ cùng nhau, sóng bước bên nhau, qua những cánh đồng và dòng suối, nói chuyện về mọi thứ." Anh thở dài, luồn tay vào mái tóc.

"Ian… anh ấy là một phần của anh, thuộc về nơi này, điều đó không bao giờ thay đổi," anh chật vật giải thích. "Anh nghĩ… mình phải nói với anh ấy. Anh không muốn có cảm giác… chia cách. Với Ian. Với nơi đây. Em có hiểu lý do đó không?"

"Em nghĩ là có," tôi dịu dàng đáp lại. "Thế còn Ian?"

Anh hơi nhún vai vẻ không thoải mái, như thể muốn chỉnh lại chiếc áo sơ mi quá chật. "Anh không biết nữa. Đầu tiên, khi anh bắt đầu kể với anh ấy, Ian chỉ liên tục lắc đầu, dường như anh ấy không tin, sau đó, khi anh ấy bắt đầu tin…" Anh dừng lại và liếm môi, tôi hiểu lời thú nhận trong tuyết đó đáng giá với anh biết chừng nào. "Anh thấy anh ấy muốn nhảy dựng lên và giậm chân đi tới đi lui, nhưng anh ấy không thể bởi vì cái chân đau. Nhưng anh ấy siết chặt nắm đấm và gương mặt thì trắng bệch, anh ấy liên tục nói: "Làm sao? Chết tiệt, Jamie, *làm sao* em có thể để hắn làm điều đó?""

Anh lắc đầu. "Anh không nhớ anh đã nói gì. Hay anh ấy đã nói gì. Bọn anh quát tháo lẫn nhau, anh biết điều đó rõ nhất. Và anh muốn đánh anh ấy, nhưng không thể, bởi vì cái chân của anh ấy. Và anh ấy muốn đánh anh, nhưng không thể - cũng bởi cái chân của anh ấy." Jamie khịt mũi, cười. "Chúa ơi, bọn anh hẳn phải giống một cặp đôi ngốc nghếch hiếm thấy khi cứ khua tay và la hét vào mặt nhau. Tuy nhiên, anh la hét lâu hơn, cuối cùng, anh ấy im lặng, lắng nghe đến hết câu chuyện."

"Rồi đột nhiên, anh không thể nói tiếp, cảm giác thật vô dụng. Anh ngồi ngay xuống một hòn đá, đưa tay ôm đầu. Sau đó một lúc, Ian nói rằng tốt nhất bọn anh nên đi tiếp. Anh gật đầu, đứng dậy, giúp anh ấy lên ngựa và lại bắt đầu đi mà không nói một lời."

https://thuviensach.vn

Dường như Jamie chợt nhận ra anh đang nắm tay tôi chặt thế nào. Anh nới lỏng bàn tay, xoay chiếc nhẫn của tôi bằng ngón cái và ngón trỏ.

“Bọn anh đã đi rất lâu,” anh nói khẽ. “Bỗng anh nghe thấy một âm thanh nhỏ đằng sau mình, bèn dừng lại để ngựa của Ian tiến lên sát bên cạnh. Anh thấy anh ấy đang khóc - những giọt nước mắt chảy dài trên mặt. Thấy anh nhìn, anh ấy liền lắc đầu khó nhọc, như thể vẫn đang giận, nhưng rồi, anh ấy đưa tay ra cho anh. Anh cầm lấy và anh ấy siết chặt đủ để bóp gãy xương. Sau đó, anh ấy thả ra và bọn anh về nhà.”

Tôi cảm thấy nỗi căng thẳng đã rời bỏ anh khi câu chuyện kết thúc. “Giữ gìn sức khỏe, em trai.” Ian đã nói thế khi đứng bằng một chân trước ngưỡng cửa phòng ngủ.

“Vậy mọi chuyển đã ổn chưa?” Tôi hỏi.

“Sẽ ổn.” Giờ thì anh hoàn toàn thả lỏng người, chìm vào trong lòng những cái gối nhồi lông ngỗng. Tôi nằm xuống bên cạnh anh dưới lớp chăn bông và sán lại sát người anh. Chúng tôi cùng ngắm tuyết rơi và nghe tiếng gió rít yếu ớt trên ô cửa kính.

“Em mừng rằng anh đã về nhà an toàn,” tôi nói.

•••

Sáng hôm sau, khi tôi thức dậy, ánh sáng xam xám vẫn luẩn quẩn trong phòng. Jamie đã mặc xong quần áo và đang đứng bên cửa sổ.

“Ồ, em dậy rồi ư, Sassenach?” Anh nói khi thấy tôi ngồi dậy. “Tốt quá, anh mang cho em một món quà đây.”

Anh cho tay vào cái túi to trước váy, lôi ra vài đồng xu, hai, ba viên đá nhỏ, một cái que ngắn cuộn dây câu, một bức thư nhàu nát và một mớ ruy băng buộc tóc.

“Ruy băng buộc tóc ư?” Tôi thốt lên. “Cảm ơn anh, chúng thật đáng yêu.”

https://thuviensach.vn

“Không, mấy cái này không dành cho em,” anh nhăn mặt đáp, trong lúc gỡ những sợi dây ra khỏi bàn chân chuột chũi mà anh luôn mang theo như một lá bùa nhằm chống bệnh thấp khớp. “Chúng dành cho Maggie bé bỏng.” Anh nhìn mấy hòn đá trong lòng bàn tay với vẻ nghi ngại, nhặt một viên lên, thử liếm nó trước sự ngạc nhiên của tôi.

“Không, không phải viên này,” anh lẩm bẩm, lại cho tay vào túi tìm.

“Anh đang làm cái quái gì vậy?” Tôi hỏi, thích thú quan sát màn trình diễn. Anh không trả lời, lấy ra một nắm đá nữa, hít hà chúng, vứt đi từng viên một, cho tới khi anh vui sướng cầm một viên đá nhỏ lên. Anh cũng liếm viên đá này một lần để kiểm tra, sau đó thả vào tay tôi vật sáng lấp lánh đó.

“Hổ phách,” anh nói với vẻ thỏa mãn. Tôi dùng ngón trỏ lật qua lật lại viên đá không cân xứng này. Chạm vào nó đem lại cảm giác ấm áp. Tôi gần như vô thức nắm nó lại.

“Tất nhiên, nó cần đánh bóng,” anh giải thích. “Nhưng anh nghĩ nó sẽ trở thành một sợi dây chuyền xinh xắn.” Anh hơi đỏ mặt, quan sát tôi. “Nó là… nó là món quà nhân dịp một năm ngày cưới. Khi anh nhìn thấy nó, anh đã nhớ đến viên hổ phách nhỏ mà Hugh Munro đã tặng em, khi chúng ta cưới nhau.”

“Em vẫn giữ món quà đó,” tôi nói khẽ, vuốt ve hòn đá nhỏ kỳ quặc được hóa đá từ nhựa cây. Viên hổ phách của Hugh có một mặt được mài cắt và đánh bóng, chứa một con chuồn chuồn ở bên trong, lơ lửng trong chuyến bay vĩnh hằng. Tôi cất nó trong hộp thuốc, đó là viên đá may mắn có nhiều năng lượng nhất của tôi.

Món quà nhân dịp một năm ngày cưới. Tất nhiên, chúng tôi làm đám cưới vào tháng Sáu, không phải tháng Mười hai. Nhưng vào cái ngày kỷ niệm một năm đó, Jamie đã bị bắt vào ngục Bastille và tôi… tôi phải nằm trong vòng tay của vua Pháp. Không có thời gian để kỷ niệm cuộc hôn nhân hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

“Gần đến Giao thừa rồi,” Jamie nói, ngắm tuyết rơi qua ô cửa sổ, chúng đang dần bao phủ các cánh đồng của Lallybroch. “Anh nghĩ bây giờ là thời điểm thích hợp để bắt đầu.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Tôi rời khỏi giường và tới đứng cạnh anh bên cửa sổ, vòng tay ôm lấy eo anh. Chúng tôi khóa chặt vào nhau, không nói một lời, cho đến khi tôi đột nhiên trông thấy những viên nhỏ màu vàng mà Jamie đã bỏ ra khỏi túi.

“Đó là cái quái gì thế, Jamie?” Tôi hỏi, tạm buông tay khỏi người anh để chỉ vào chúng.

“Ồ, cái này à? Chúng là những viên mật ong, Sassenach.” Anh nhặt lên một viên và dùng các ngón tay phủi bụi. “Bà Gibson trong làng đã cho anh. Rất tốt, dù anh nghĩ chúng bị dính chút đất bụi trong túi.” Anh giữ nó trong lòng bàn tay và đưa cho tôi, mỉm cười. “Thử một viên chứ?”

https://thuviensach.vn

34
Người đưa thư luôn rung chuông hai lần

Tôi không biết Ian đã kể với Jenny điều gì - hay bao nhiêu lần - về cuộc trò chuyện với Jamie trong trận tuyết hôm đó. Chị vẫn đối xử với em trai như mọi khi, thản nhiên và chua chát, với một chút trêu chọc trìu mến. Tôi biết chị đủ lâu để nhận ra, một trong những năng khiếu tuyệt vời nhất của Jenny là khả năng nhìn thấu mọi việc - và bỏ qua nó, như thể nó chưa từng tồn tại.

Những động thái cảm xúc và cung cách hành xử chuyển biến giữa bốn người chúng tôi trong suốt nhiều tháng trời, và ổn định thành một hình mẫu của sức mạnh bền vững, dựa trên cơ sở tình bạn và được tìm thấy trong công việc. Tôn trọng và tin tưởng lẫn nhau đơn giản là một sự cần thiết; rất nhiều thứ đã được tạo thành.

Khi cái thai của Jenny ngày càng lớn, tôi ngày càng nhận nhiều việc nhà hơn và chị cũng chiều theo tôi. Tôi sẽ không bao giờ chiếm lấy vị trí của chị, bởi Jenny đã trở thành trụ cột gia đình từ khi mẹ mất và những người hầu hay tá điền thường đến chỗ chị nhất. Tuy nhiên, họ cũng dần quen với tôi, dành cho tôi lòng kính trọng thân ái, giữa ranh giới của sự hoan nghênh và tôn thờ.

Dấu hiệu đầu tiên của mùa xuân - là đợt gieo trồng khoai tây, hơn một nửa đất đai canh tác được dùng để phục vụ cho vụ mùa mới - chỉ trong vòng vài tuần, quyết định này đã được chứng minh là đúng đắn, bởi một trận mưa đá đã phá nát toàn bộ vụ lúa mạch. Những dây khoai tây bò chắc chắn trên mặt đất vẫn sống sót.

Sự kiện thứ hai của mùa xuân là cô con gái thứ hai của Jenny và Ian, Katherine Mary, chào đời. Cô bé được sinh ra trong sự ngỡ ngàng của mọi

https://thuviensach.vn

người, ngay cả với Jenny. Một ngày nọ, chị than đau lưng và đi nằm. Dần dần, cơn đau bộc lộ ra bản chất của nó và Jamie tức tốc đi gọi bà đỡ Martins. Cả hai người quay về đúng lúc tất cả đang nâng ly chúc mừng và tiếng khóc ré của đứa bé vang vọng khắp mọi hành lang của ngôi nhà.

Và cứ như thế, năm mới đâm chồi nảy lộc, còn lòng tôi như đang nở hoa khi nỗi đau cuối cùng đã lành lại trong trái tim dành cho tình yêu và công việc.

Thư từ không được chuyển đến đều đặn, đôi khi một tuần một lần, thi thoảng chẳng có bức thư nào trong vòng một tháng. Nếu xét về quãng đường mà một bức thư phải trải qua trên vùng cao nguyên để đến tay người nhận, tôi cho rằng việc nó vẫn đến nơi quả thật là điều kỳ diệu.

Hôm nay, chúng tôi có một bọc to thư từ và sách, được gói trong giấy dầu để tránh bị ảnh hưởng bởi thời tiết và được buộc dây thắt nơ. Jenny mời người đưa thư vào bếp dùng đồ ăn nhẹ và cẩn thận cởi dây buộc, cất gọn gàng trong túi. Chị xem lướt qua chỗ thư từ và đặt sang bên, ngắm nhìn gói đồ ghi địa chỉ từ Paris.

“Một bức thư dành cho Ian - chị đoán là hóa đơn mua hạt giống và một bức từ dì Jocasta - ôi, tuyệt quá, chúng ta chưa nghe tin gì của dì đã mấy tháng nay, chị đã nghĩ có thể dì ấy bị ốm, nhưng nét chữ của dì ấy vẫn vững vàng…”

Một bức thư đề địa chỉ bằng những nét mực đậm màu đen được thả vào chồng thư của Jenny, cùng bức thư ngắn từ một cô con gái đã kết hôn của bà Jocasta. Một bức thư nữa gửi cho Ian từ Edinburgh, một bức do bác Jared gửi Jamie - tôi nhận ra nó nhờ vào nét chữ khẳng khiu, hơi khó đọc - và một bức khác, dày hơn, với mặt giấy mềm mượt, được đóng dấu huy hiệu hoàng gia của nhà Stuart. Tôi cho rằng Charles lại than vãn về cuộc sống khắc nghiệt ở Paris và nỗi đau vì một tình yêu không được đáp lại thường xuyên. Ít ra bức thư này có vẻ ngắn hơn, thường thì cậu ta viết đến vài trang, bày tỏ nỗi lòng với “*cher* James” bằng vốn tiếng lóng địa phương

https://thuviensach.vn

bị viết sai chính tả. Và điều đó chứng minh rằng cậu ta không nhờ thư ký riêng chỉnh sửa thư cá nhân.

"Ồ, ba cuốn tiểu thuyết Pháp và một cuốn thơ từ Paris!" Jenny phấn khích kêu lên, mở lớp giấy bọc bên ngoài, "*C'est un embarras de richesse*[13], hửm? Tối nay chúng ta sẽ đọc cuốn nào?" Chị nhấc những cuốn sách nhỏ ra khỏi giấy bọc và dùng một ngón tay trỏ vuốt ve mặt bìa bằng da mềm của cuốn bên trên, vui sướng đến run cả người. Jenny yêu sách giống như em trai của chị yêu ngựa vậy. Trang viên này tự hào vì có được một thư viện nhỏ. Dù thời gian rảnh buổi tối không nhiều nhưng chúng tôi vẫn có vài phút để đọc sách.

"Sách mang đến cho ta nhiều điều để suy ngẫm khi ta bắt tay vào công việc," Jenny giải thích, khi tôi bắt gặp chị đang lảo đảo trong tình trạng kiệt sức và giục chị đi nghỉ thay vì thức đọc sách cho Ian, Jamie và tôi. Chị ngáp, đưa nắm tay lên che miệng. "Cho dù chị mệt đến nỗi không nhìn rõ chữ trên giấy, những từ ngữ này sẽ quay lại với chị vào ngày mai, trong lúc đánh sữa để lấy bơ, xe chỉ hay chuội vải, chị đều có thể đọc chúng trong đầu."

Tôi nén cười khi nhắc đến chuội vải. Bởi trang viên này nằm biệt lập so với các nơi khác trên cao nguyên nên tôi biết rõ, trong lúc chuội vải, những người phụ nữ của Lallybroch không chỉ hát bài ca truyền thống mà còn ngâm thơ của Molière và Piron.

Tôi chợt nhớ những kỷ niệm của việc chuội vải. Những người phụ nữ ngồi thành hai hàng đối diện nhau, chân và tay để trần, mặc những bộ đồ cũ kỹ nhất. Họ tựa lưng vào tường trong khi chân đạp lên súc vải dài thượt và ướt sũng, nhào trộn nó đến khi các sợi vải dính chặt, lúc đó chúng có thể chống lại sương mù vùng cao nguyên và thậm chí là mưa nhỏ, giúp người mặc không bị lạnh.

Thi thoảng, một người phụ nữ đứng dậy và đi ra ngoài để lấy nồi nước tiểu bốc khói trên bếp. Với chiếc váy xắn cao, cô ấy dạng hai chân đi đến giữa phòng và tưới ướt chỗ vải. Làn khói nóng bốc lên từ tấm vải ướt làm

https://thuviensach.vn

nhà kho ngột ngạt, còn những người chuội vải sẽ thu chân lại để tránh bị bắn nước tiểu vào người và pha trò đùa giỡn.

“Nước tiểu nóng làm màu nhuộm bám chắc hơn,” một phụ nữ giải thích khi tôi chớp chớp đôi mắt đang chảy nước trong lần đầu tiên vào phòng chuội vải. Ban đầu, những người phụ nữ khác quan sát xem tôi có chùn bước trước công việc không, nhưng chuội vải không khiến tôi bị sốc sau những gì đã chứng kiến và thực hành ở Pháp trong cuộc chiến năm 1944 và lúc ở nhà thương năm 1744. Thời gian không khiến những sự thật căn bản của cuộc đời thay đổi nhiều. Ngoài mùi khai bốc lên thì căn phòng chuội vải là một nơi ấm áp, dễ chịu. Tại đó, cánh phụ nữ của Lallybroch tụ tập, cười đùa giữa các súc vải và cùng ca hát trong lúc làm việc, hai bàn tay họ di chuyển nhịp nhàng qua lại trên mặt bàn, hoặc đôi chân trần ngập sâu trong tấm vải ướt bốc khói nóng khi họ ngồi trên sàn, thọc chân qua và người bạn đối diện thọc chân lại.

Tôi gạt ký ức về công việc chuội vải ra sau khi nghe thấy tiếng giày nặng nề nện trên hành lang, một luồng gió lạnh cùng không khí ẩm ướt ập vào khi cửa mở. Jamie và Ian nói chuyện bằng tiếng Gaelic với thái độ thoải mái không khoa trương, có thể thấy họ đang bàn bạc vấn đề đồng ruộng.

“Năm sau, đồng ruộng sẽ cần rút bớt nước,” Jamie vừa nói vừa bước qua cửa. Jenny trông thấy họ, liền đặt bức thư xuống và đi lấy mấy tấm khăn sạch từ cái hòm trong hành lang.

“Lau khô người đi trước khi cả hai nhỏ nước lên thảm,” chị ra lệnh, đưa mỗi người một cái khăn. “Và cởi đôi giày bẩn ra. Người đưa thư đã đến rồi, Ian ạ - có một bức thư gửi cho anh từ một người đàn ông ở Perth, người mà anh đã gửi thư về chuyện hạt giống khoai tây.”

“Ồ, vậy ư? Anh sẽ đọc nó sau, có cái gì để anh ăn trong lúc đọc không?” Ian hỏi, vò khăn tắm trên đầu đến khi mái tóc nâu dày dặn dựng lên lởm chởm. “Anh đói meo rồi, và từ chỗ anh đứng, anh cũng có thể nghe thấy bụng Jamie đang sôi réo.”

https://thuviensach.vn

Jamie lắc đầu như một con chó bị ướt mưa, làm chị gái của anh kêu thất thanh khi mấy giọt nước lạnh buốt bắn tung tóe. Áo sơ mi của anh dính bết vào vai và những món tóc đẫm nước rũ lòa xòa trước mắt, khi bị ướt chúng có màu sắt gỉ.

Tôi quàng một cái khăn lên cổ anh. "Lau khô người đi, em sẽ lấy thức ăn cho mọi người."

Tôi vừa vào tới bếp thì nghe thấy tiếng anh hét to. Tôi chưa bao giờ nghe anh kêu lên như vậy. Tiếng kêu đó có cả cú sốc lẫn nỗi khiếp sợ và một thứ gì khác - một lời nhắn nhủ cuối cùng, như tiếng thét của người đàn ông khi phát hiện mình nằm trong miệng hổ. Tôi đem theo khay bánh yến mạch, chạy dọc theo hành lang và lao vào phòng khách nhỏ một cách vô thức.

Khi lao qua cửa, tôi trông thấy anh đứng bên bàn, nơi Jenny đặt thư. Khuôn mặt anh trắng bệch và anh hơi lảo đảo như một cái cây bị chặt, đang đợi người hét: "Cây đổ" trước khi ngã xuống.

"Chuyện gì?" Tôi hét lên, gương mặt anh khiến tôi sợ chết khiếp. "Jamie, chuyện gì? Chuyện gì vậy?"

Anh cố gắng nhặt một bức thư trên bàn lên và đưa cho tôi.

Tôi đặt khay bánh yến mạch xuống, nhận lấy tờ giấy và đọc lướt qua. Đây là thư của Jared bởi ngay lập tức, tôi nhận ra nét chữ viết tay mảnh khảnh và cẩu thả của bác. "*Cháu yêu quý,*" tôi đọc to, "*… vui mừng quá… từ ngữ không thể diễn tả được cảm xúc của bác… dũng khí và sự can đảm của cháu đã là nguồn cảm hứng... không thể lơ là bởi thành công… lời cầu nguyện của bác sẽ luôn bên cháu…*" Tôi ngước nhìn anh, hoang mang. "Bác ấy đang nói chuyện quái quỷ gì vậy? Anh đã làm gì, Jamie?"

Da mặt anh căng cứng. Anh ngoác miệng, như nụ cười của một người chết, và nhặt tờ giấy khác lên, tờ này là một truyền đơn được in kiểu rẻ tiền.

"Không phải anh *làm*, Sassenach ạ," anh đáp. Tờ giấy khổ lớn in gia huy hoàng gia của nhà Stuart. Lời nhắn bên dưới ngắn gọn, được diễn đạt bằng ngôn ngữ trịnh trọng.

https://thuviensach.vn

Lời nhắn tuyên bố rằng, với sự định đoạt của Chúa Toàn Năng, Vua James VIII của xứ Scotland và là James III của nước Anh cùng Ireland khẳng định quyền lợi của mình và đòi lại vương quyền của ba vương quốc. Không chỉ vậy, những quyền lợi chính đáng này còn nhận được sự ủng hộ từ tộc trưởng của các thị tộc vùng cao nguyên, các lãnh chúa Jacobite và *"những bề tôi trung thành khác của Bệ hạ, Vua James, đã ký tên mình vào tờ Đơn Liên minh này để chứng tỏ điều đó."*

Các ngón tay tôi trở nên lạnh ngắt. Tôi nhận thức được nỗi kinh hoàng của mình vô cùng sâu sắc và cùng lúc đó, cố gắng hít thở đều. Hai tai tôi vang lên tiếng máu rần rật chảy, còn trước mắt bắt đầu xuất hiện các khoảng tối.

Cuối tờ giấy có chữ ký của những tộc trưởng người Scotland, tuyên bố với thế giới về lòng trung thành và đánh cược mạng sống cùng danh tiếng của họ cho thành công của Charles Stuart. Họ bao gồm Clanranald, Glengarry, Stewart của Appin, Alexander MacDonald của Keppoch, Angus MacDonald của Scotus.

Và dưới cùng của tờ danh sách viết: *"James Alexander Malcolm MacKenzie Fraser của Broch Tuarach."*

"Ôi Chúa Jesus ơi," tôi thì thầm và mong tìm được từ ngữ biểu cảm hơn, như một cách để khuây khỏa. "Gã con hoang bẩn thỉu ấy đã ký tên anh vào!"

Gương mặt của Jamie vốn tái nhợt và căng cứng, bây giờ bắt đầu hoàn hồn.

"Phải, đúng vậy," anh nói, cầm lấy bức thư chưa mở trên bàn - một tờ giấy mịn màng và khá nặng, với gia huy của nhà Stuart được đóng lên lớp xi sáp ong. Jamie nôn nóng xé toạc bức thư. Anh đọc nó thật nhanh rồi thả rơi xuống bàn như thể nó đang thiêu đốt hai bàn tay.

"Một lời xin lỗi," anh nói bằng giọng khàn khàn. "Vì đã không kịp gửi anh văn kiện này để anh có thể tự mình ký vào. Và biết ơn lòng trung thành của anh. Chết tiệt, Claire ơi! Anh phải làm gì đây?"

https://thuviensach.vn

Đó là một lời than vãn xuất phát từ đáy lòng và tôi không có câu trả lời cho nó. Tôi đành bất lực quan sát anh ngồi xuống ghế đệm, ánh mắt chăm chăm nhìn vào ngọn lửa trong lò sưởi.

Jenny bị sốc trước tất cả chuyện này. Bây giờ, chị mới nhặt những bức thư và tờ truyền đơn lên. Chị đọc chúng một cách cẩn thận với đôi môi run rẩy, sau đó nhẹ nhàng đặt chúng xuống mặt bàn sáng bóng. Chị nhìn chúng tôi, cau mày, rồi tiến tới chỗ Jamie, đặt tay lên vai anh.

"Jamie," chị nói, khuôn mặt nhợt nhạt. "Em chỉ *có thể làm* một việc, em yêu. Em phải chiến đấu cho Charles Stuart. Em phải giúp cậu ấy giành chiến thắng."

Lời khuyên đúng đắn kia thấm qua các lớp sương choáng váng đang bao phủ tôi. Việc công bố bản cam kết liên minh đã đóng lên những người ký vào nó con dấu của kẻ nổi loạn, kẻ phản bội vương triều Anh. Giờ đây, việc Charles làm thế nào và từ đâu mà có được số tiền để khơi mào cuộc chiến không còn là vấn đề quan trọng. Cậu ta đã phát động cuộc nổi loạn và Jamie - cùng tôi - sẽ phải đồng hành cùng cậu ta, dù chúng tôi có muốn hay không. Như Jenny đã nói, anh không có lựa chọn nào khác.

Tôi chợt trông thấy bức thư của Charles ở nơi Jamie đã đánh rơi. "… *Mặc dù,* dất *nhiều người nói tôi ngu ngốc khi lao vào việc này mà thiếu sự trợ giúp từ Louis - hay ít nhất từ những kho* pạc *của ông ta! - tôi sẽ không xem xét bất kỳ ý kiến nào liên quan đến việc tôi quay lại nơi mà từ đó tôi đã ra đi,"* thư viết. *"Hãy mừng cho tôi,* pạn *yêu* wí, *vì tôi đang về Nhà!"*[14]

https://thuviensach.vn

35
Ánh trăng

Trong khi tất cả chuẩn bị cho chuyến đi, một luồng gió phấn khích cùng nhiều suy đoán đã lan truyền khắp vùng. Vũ khí cất giấu từ cuộc nổi dậy năm 1715 được lôi lên khỏi các mái tranh, đống cỏ dày và nền lò sưởi, được đánh bóng và mài sắc. Đám đàn ông gặp nhau trên đường đều dừng lại thành từng nhóm để chuyện trò nghiêm túc, những mái đầu túm tụm dưới ánh mặt trời tháng Tám chói chang. Còn cánh phụ nữ chỉ lặng lẽ quan sát họ.

Giống như em trai, Jenny cũng sở hữu khả năng biến bản thân trở nên mờ ảo để che giấu những điều mình đang suy nghĩ. Tôi thì khác họ, tôi trong suốt như một ô kính trắng nên đôi lúc thèm muốn khả năng của hai người. Và bởi vậy, vào buổi sáng chị nhờ tôi đưa Jamie đến nhà ủ bia, tôi đã không đoán được điều chị muốn ở Jamie.

Anh đi sau tôi, bước vào nhà ủ bia rồi đứng lại ngay chỗ ngưỡng cửa, chờ đợi cho đến khi ánh mắt trở nên thích nghi với ánh sáng lờ mờ bên trong. Anh hít thật sâu mùi đăng đắng và ẩm ướt với vẻ thích thú hiển hiện trên gương mặt.

“A,” anh thốt lên, mơ màng thở dài. “Chỉ cần hít thở, em đã say rồi.”

“Vậy thì hãy nín thở một lúc, chị cần em tỉnh táo,” Jenny khuyên.

Jamie thích thú hít không khí đầy phổi, thổi phồng hai má và đợi chị bắt đầu. Nhưng Jenny dùng cán thanh nghiền chọc vào bụng anh, khiến anh gập người lại và thở hộc ra.

“Thằng hề,” chị thản nhiên nhận xét nhưng không giận dữ. “Chị muốn nói chuyện với em về Ian.”

https://thuviensach.vn

Jamie nhấc một cái thùng rỗng ra khỏi giá, lộn ngược nó lại để làm ghế ngồi. Một tia sáng nhạt màu xuyên qua ô cửa kính dán giấy dầu phía trên đầu anh và chiếu lên mái tóc đỏ, khiến nó chuyển thành màu đồng sẫm.

"Chuyện gì về Ian?" Anh hỏi.

Bây giờ đến lượt Jenny hít một hơi thật sâu. Cái chậu lớn trước mặt chị bốc mùi men nồng ấm của ngũ cốc, cây hoa bia và cồn.

"Chị muốn em đưa Ian đi cùng."

Jamie nhướng mày, nhưng anh không trả lời ngay. Jenny chăm chú nhìn theo chuyển động của thanh nghiền và quan sát hỗn hợp nhuyễn mịn bị khuấy đảo. Anh trầm ngâm nhìn chị, đôi tay to buông thõng giữa hai đùi.

"Chị chán cuộc sống hôn nhân rồi, phải không?" Anh hỏi theo kiểu chuyện trò thông thường. "Có lẽ, đưa anh ấy vào rừng và bắn chết sẽ dễ hơn đấy." Đôi mắt xanh đang nhìn xuống chậu men bia của Jenny thoáng chớp một cái.

"Này, Jamie Fraser, nếu muốn bắn ai, chị sẽ tự làm. Vả lại, Ian không phải là đích ngắm đầu tiên mà chị lựa chọn."

Anh khịt mũi và nhếch mép.

"Ồ, đúng vậy nhỉ? Thế thì tại sao?"

Hai vai chị di chuyển nhịp nhàng, liền mạch, cử động này nối tiếp cử động kia.

"Bởi vì chị yêu cầu em."

Jamie xòe bàn tay phải trên đầu gối và vuốt ve vết sẹo lởm chởm, chạy ngoằn nghèo ở ngón giữa một cách vô thức.

"Đây là chuyện nguy hiểm, Jenny." Anh nói khẽ.

"Chị biết."

Anh chầm chậm lắc đầu, vẫn nhìn chằm chằm vào bàn tay mình. Vết thương đã lành và anh có thể sử dụng bàn tay thoải mái, nhưng ngón áp út

https://thuviensach.vn

cứng đờ bị mảng sẹo xù xì đắp vào trông biến dạng và khúc khuỷu.

"Chị *nghĩ* chị biết thì có."

"Chị biết, Jamie."

Anh ngẩng đầu và có vẻ nôn nóng, nhưng đang đấu tranh để giữ thái độ điềm tĩnh.

"Đúng, em biết Ian đã kể chị nghe về cuộc chiến ở Pháp và tất cả mọi chuyện. Tuy nhiên, chị không biết nó thực sự như thế nào, Jenny ạ! *Mo cridh*, đó không phải là chuyện vây bắt gia súc. Đó là một trận chiến và cũng có thể là một cuộc tàn sát đẫm máu. Đó là..."

Thanh nghiền bỗng va cạch vào thành chậu và rơi xuống chỗ men bia.

"Đùng nói rằng chị không hiểu chuyện!" Jenny nổi cáu. "Những câu chuyện ư? Em nghĩ ai là người chăm sóc Ian khi anh ấy trở về từ nước Pháp với cái chân què và một trận sốt thập tử nhất sinh?"

Chị vỗ lên cái ghế dài, bàn tay run run.

"Không biết ư? *Chị* không biết ư? *Chị* đã nhặt dòi ra khỏi phần thịt bị thương ở cái chân bị cụt, bởi mẹ ruột của anh ấy không thể làm được! *Chị* đã gí con dao nóng vào chân anh ấy để bịt miệng vết thương! *Chị* đã ngửi mùi thịt của anh ấy cháy sém như miếng thịt lợn nướng và nghe anh ấy la hét trong lúc đó! Em dám đứng đó và nói rằng chị… không… BIẾT nó như thế nào ư!"

Những giọt nước mắt giận dữ chảy dài trên má. Chị quệt chúng đi, tìm một cái khăn tay trong túi.

Jamie mím chặt môi và đứng dậy, lấy chiếc khăn tay từ ống tay áo và đưa cho chị. Anh biết làm thế sẽ tốt hơn chạm vào người hay cố gắng an ủi chị. Anh đứng một lúc lâu, nhìn chị hung hăng lau mắt rồi xì mũi.

"Phải, phải rồi, chị biết," anh nói. "Vậy mà chị vẫn muốn em đưa anh ấy theo?"

"Đúng vậy," chị xì mũi và chùi mạnh, sau đó nhét cái khăn vào túi mình.

https://thuviensach.vn

“Anh ấy biết rõ mình bị què, Jamie ạ. Biết quá rõ là đằng khác. Nhưng anh ấy có thể xoay xở cùng em. Anh ấy có một con ngựa, anh ấy sẽ không phải đi bộ.”

Jamie khua tay làm bộ mất kiên nhẫn.

“Anh ấy có thể xoay xở hay không, không phải là điều cần thắc mắc, đúng không nào? Một người đàn ông có thể làm những gì mà anh ta nghĩ rằng mình phải làm - tại sao *chị* nghĩ anh ấy phải ra trận?”

Chị kiềm chế bản thân, mò thanh nghiền trong chậu men và lấy nó ra, vẩy sạch. Những giọt nước nâu bắn tung tóe trong chậu.

“Anh ấy không hỏi em, phải không? Rằng em cần anh ấy hay không?”

“Không, anh ấy không hỏi.”

Chị cắm thanh nghiền vào chậu và tiếp tục công việc của mình.

“Ian nghĩ em không muốn đưa anh ấy theo bởi anh ấy bị què và vô dụng đối với em.” Chị ngước nhìn, đôi mắt xanh lo lắng giống đôi mắt của em trai như hai giọt nước. “Em chỉ biết Ian của trước đây, Jamie ạ. Nhưng giờ, anh ấy đã khác.”

Anh miễn cưỡng gật đầu, lại ngồi xuống cái thùng.

“Phải. Đúng vậy, nhưng anh ấy có muốn đi không? Ở đây, anh ấy đang sống tốt.” Anh nhìn chị gái và mỉm cười.

“Anh ấy hạnh phúc khi ở bên chị, Jenny ạ. Chị và mấy đứa bé.”

Chị gật đầu, những lọn tóc xoăn màu đen đung đưa.

“Phải,” chị nói khẽ. “Vì anh ấy là một người đàn ông hoàn hảo đối với chị và sẽ luôn luôn như vậy.” Chị nhìn thẳng vào mắt em trai. “Nhưng nếu anh ấy nghĩ mình không giúp được em, anh ấy sẽ cảm thấy mình khiếm khuyết, vô dụng. Và đó là lý do chị yêu cầu em đưa anh ấy đi.”

Jamie đan hai tay vào nhau, tựa dưới cằm, khuỷu tay đặt trên đầu gối.

“Trận chiến này không giống trận chiến ở Pháp,” anh nói khẽ. “Ở Pháp, chị chỉ mạo hiểm mạng sống cá nhân. Còn ở đây...” Anh ngập ngừng,

https://thuviensach.vn

rồi nói tiếp. “Jenny, đây là hành động phản quốc. Nếu thất bại, những người đi theo Stuart sẽ kết thúc đời mình trên đoạn đầu đài.”

Nước da tai tái tự nhiên của chị dần trắng bệch, nhưng động tác của chị không chậm lại.

“Em vốn không có lựa chọn nào,” anh tiếp tục, đôi mắt gắn chặt vào Jenny. “Nhưng chị có thể đẩy cả hai bọn em vào nguy hiểm ư? Chị chấp nhận chứng kiến Ian nhìn xuống từ giá treo cổ phía trên ngọn lửa, chờ đợi để bị mổ bụng? Chị chấp nhận khả năng nuôi con một mình - chỉ để cứu lấy niềm kiêu hãnh của cha chúng?” Khuôn mặt tái nhợt của anh đã trắng gần bằng Jenny và tỏa ra ánh sáng chập chờn trong bóng tối của nhà ủ bia.

Lúc này, chuyển động của thanh nghiền đã chậm dần, không còn mạnh mẽ dữ dội như ban đầu. Tuy nhiên, giọng nói của Jenny vẫn thể hiện sự tự tin.

“Chị sẽ có một người đàn ông trọn vẹn,” chị nói chắc nịch. “Hoặc không.”

Jamie ngồi yên một lúc lâu, quan sát Jenny cúi đầu làm việc.

“Được rồi,” cuối cùng, anh nói khẽ. Chị không ngước nhìn hay thay đổi động tác, ngoài việc tấm khăn trùm đầu hơi nghiêng về phía anh.

Anh thở hắt, rồi đứng dậy, quay phắt sang phía tôi.

“Ra ngoài thôi, Sassenach,” anh nói. “Chúa ơi, anh *phải* say rượu.”

•••

“Điều gì khiến em nghĩ em có thể sai khiến anh?” Mạch máu trên thái dương của Ian đang giật thình thịch, còn bàn tay Jenny siết tay tôi chặt hơn.

Việc Jamie quả quyết rằng Ian sẽ cùng anh tham gia đội quân của Stuart ban đầu gặp phải sự hoài nghi, sau đó là ngạc nhiên và cuối cùng - khi Jamie khăng khăng - là cơn giận dữ.

https://thuviensach.vn

“Em là đồ ngốc,” Ian thẳng thừng tuyên bố. “Anh là một thằng què và em biết rõ điều đó.”

“Em biết anh là một chiến binh khỏe mạnh và hơn thế, em không có ai ở bên trên chiến trường,” Jamie kiên quyết. Gương mặt anh không có một biểu hiện nghi ngờ hay do dự. Anh đã chấp nhận yêu cầu của Jenny và sẽ thực hiện nó, bất kể ra sao. “Anh thường chiến đấu bên em, giờ anh muốn bỏ rơi em sao?”

Ian nôn nóng khoát tay, gạt đi lời nịnh nọt này. “Có thể. Nếu chân anh bị rơi ra hoặc gãy đôi thì anh chẳng thể chiến đấu nổi - anh sẽ nằm trên mặt đất như một con giun, đợi một tên lính Anh đến giết chết. Không những thế” - anh quắc mắt nhìn cậu em vợ - “em nghĩ ai sẽ chăm lo nơi này hộ em đến khi em quay về nếu anh đi chiến đấu cùng em?”

“Jenny,” Jamie trả lời không chậm trễ. “Em sẽ sắp đặt đủ số lượng đàn ông để quản lý công việc. Chị ấy có thể giải quyết tốt việc sổ sách.”

Ian nhướng đôi lông mày, anh nói điều gì đó rất thô lỗ bằng tiếng Gaelic.

“Pog ma mahon[15]*!* Em bảo anh để cô ấy ở lại cai quản nơi này một mình với ba đứa con nhỏ bám váy và một nửa số đàn ông cần có? Em vợ à, em suy nghĩ thật vô lý!” Ian vung tay, quay sang tủ đựng whisky.

Jenny đang ngồi cạnh tôi trên xô pha và ôm Katherine trong lòng, chị lầm bầm một mình, lần mò tìm tay tôi giữa đống váy áo. Tôi bèn siết chặt những ngón tay của chị.

“Điều gì khiến em nghĩ em có thể yêu cầu anh làm việc đó?”

Jamie quắc mắt nhìn tấm lưng căng thẳng của anh rể một lúc. Đột nhiên, anh nhếch mép.

“Bởi vì em to hơn anh,” Jamie vẫn quắc mắt nhìn, nói bằng giọng thù địch.

Ian quay lại, khuôn mặt tỏ rõ thái độ nghi ngờ. Sự do dự xuất hiện trong mắt anh không quá một giây. Anh đứng thẳng người, hếch cao cằm.

https://thuviensach.vn

“Anh nhiều tuổi hơn em,” anh nói và quắc mắt đáp trả.

“Em khỏe hơn.”

“Không, không phải!”

“Đúng, em khỏe hơn!”

“Không, là *anh!*”

Một thái độ nghiêm túc chết người ẩn bên dưới tiếng cười của họ. Cuộc tranh cãi vặt vãnh này đã có thể kết thúc trong niềm vui, họ từng sôi nổi như vậy khi còn trẻ hay còn nhỏ. Thế nhưng giọng điệu thách thức hiển hiện rõ trong lời nói của Jamie, anh cởi cổ tay áo, xắn cao lên.

“Chứng minh đi!” Anh nói, gạt đổ mọi thứ trên bàn cờ, ngồi xuống và đặt khuỷu tay lên mặt bàn, những ngón tay khum lại thách thức. Đôi mắt xanh thẫm nhìn thẳng vào đôi mắt nâu sậm của Ian, cả hai đều bừng bừng lửa giận.

Ian chỉ mất nửa giây để đánh giá tình hình, sau đó anh khẽ gật đầu chấp nhận, những món tóc sẫm màu rơi xuống lòa xòa trước mắt.

Anh khoan thai vuốt chúng ra sau, cởi khuy ở cổ tay áo và xắn ống tay áo lên tận vai, từng nếp từng nếp một, không dời mắt khỏi cậu em vợ.

Từ chỗ đang đứng, tôi có thể trông thấy khuôn mặt của Ian. Làn da rám nắng của anh hơi ửng hồng, cái cằm dài và nhọn thể hiện sự kiên quyết. Tuy không thấy gương mặt của Jamie nhưng tôi vẫn trông thấy quyết tâm của anh qua lưng và vai.

Hai người đàn ông đặt khuỷu tay xuống thật cẩn thận, khéo léo tìm điểm tựa thích hợp, nhích đi nhích lại khuỷu tay để tìm điểm tì chắc chắn, không bị trơn trượt.

Theo trình tự, Jamie xòe tay ra, lòng bàn tay hướng về phía Ian. Ian cẩn thận áp lòng bàn tay của mình vào đó. Những ngón tay đối chọi được đặt đối xứng nhau, sau đó, chúng di chuyển, một sang bên phải và một sang bên trái, móc vào nhau, siết chặt.

“Sẵn sàng chưa?” Jamie hỏi.

https://thuviensach.vn

“Sẵn sàng!” Giọng Ian tuy điềm tĩnh nhưng ánh mắt sáng lấp lánh bên dưới hàng lông mày thanh mảnh.

Ngay lập tức, các cơ bắp nổi rõ và căng ra dọc theo hai cánh tay, họ nhúc nhích trên ghế để tìm điểm tựa.

Jenny nhìn tôi, đảo mắt chán ngán. Dù chị muốn điều gì ở Jamie thì cũng không phải điều này.

Cả hai người đàn ông đang tập trung tâm trí vào những ngón tay và gạt bỏ mọi suy nghĩ khác ra khỏi đầu. Gương mặt họ đều đỏ lựng vì dùng sức, mồ hôi làm ướt tóc ở hai bên thái dương và hai con mắt dường như lồi ra vì nỗ lực. Bỗng nhiên, tôi thấy ánh mắt của Jamie không tập trung vào các nắm tay khi anh thấy môi Ian mím chặt hơn. Ian cảm thấy sự thay đổi, liền ngước nhìn, bắt gặp ánh mắt của Jamie… và bọn họ cùng phá lên cười.

Hai bàn tay siết chặt nhau một lúc nữa, sau đó buông ra.

“Bất phân thắng bại,” Jamie nói, vuốt mớ tóc ướt mồ hôi ra sau. Anh lắc đầu vui vẻ.

“Được rồi. Tuy có thể ra lệnh cho anh nhưng em sẽ không làm vậy. Em có thể hỏi ý kiến của anh, phải không? Anh sẽ đi cùng em chứ?”

Ian vỗ nhẹ lên một bên cổ, nơi mồ hôi chảy xuống thấm ướt áo anh. Ánh mắt anh thơ thẩn khắp phòng, dừng lại trên người Jenny một lúc. Khuôn mặt chị vẫn như thường lệ, nhưng tôi có thể cảm nhận nhịp đập dồn dập bên dưới xương quai hàm. Ian ngắm nhìn chị trong lúc bỏ tay áo xuống, thật chậm rãi, và tôi phát hiện gương mặt chị dần đỏ bừng.

Ian xoa cằm như đang ngẫm nghĩ, sau đó quay sang Jamie và lắc đầu.

“Không, em yêu quý,” anh dịu dàng nói. “Em cần anh ở đây và anh sẽ ở đây.” Đôi mắt anh dừng lại ở chỗ Jenny với Katherine tựa trên vai chị và trên người Maggie nhỏ bé, đang bám lấy váy mẹ bằng hai bàn tay cáu bẩn. Cuối cùng, nó dừng lại ở tôi. Ian mỉm cười yếu ớt. “Anh sẽ ở đây,” anh lặp lại. “Bảo vệ mặt yếu của em, em trai!”

https://thuviensach.vn

•••

“Jamie?”

“Ơi?” Câu trả lời đến ngay lập tức. Tôi biết anh chưa ngủ, dù anh đang nằm yên như bức tượng tạc trên hầm mộ. Ánh trăng tràn ngập căn phòng, tôi có thể trông thấy khuôn mặt anh khi chống khuỷu tay nhổm dậy. Anh đang nhìn chăm chú lên trần, tựa như có thể thấy được bầu trời đêm cùng các vì sao bên trên những thanh xà nặng nề.

“Anh sẽ không bỏ rơi em chứ?” Tôi đã chẳng nghĩ đến điều này nếu không có chuyện xảy ra với Ian lúc sẩm tối. Khi Ian quyết định ở lại, Jamie đã ngồi xuống bàn bạc cùng anh để giải quyết các vấn đề trước mắt - lựa chọn người nào sẽ đi cùng Lãnh chúa để giúp Hoàng tử, người nào sẽ ở lại để chăm sóc gia súc, đồng cỏ và duy trì Lallybroch.

Tôi biết khoảng thời gian này là giai đoạn khó khăn đối với Jamie, vì anh phải đưa ra quyết định. Dù anh không thể hiện thái độ, chỉ bình tĩnh thảo luận với Ian rằng thợ rèn Ross có được miễn đi hay không và sau cùng quyết định là có, dù tất cả những lưỡi cày cần dùng cho mùa xuân đã phải chuẩn bị tốt trước khi mọi người xuất phát. Dù Joseph Fraser Kirby có thể đi nhưng họ quyết định để ông ấy ở lại, bởi ông ấy là nguồn chu cấp chính không chỉ cho gia đình mình mà còn cho cô em góa phụ. Brendan là con cả của cả hai gia đình và mới lên chín tuổi nên không thể thay thế vị trí của cha nếu Joseph không trở về.

Vấn đề là phải lập kế hoạch một cách kĩ lưỡng nhất. Bao nhiêu người nên đi để có thể gây ảnh hưởng đến cuộc chiến? Jenny nói đúng, Jamie không có lựa chọn nào khác - ngoài việc giúp Charles Stuart chiến thắng. Để có được kết cục ấy, cần phải huy động càng nhiều người và vũ khí càng tốt.

Tuy nhiên, trên một phương diện khác, còn có tôi, với kiến thức của mình - và cả sự thiếu hụt nó. Chúng tôi đã thành công trong việc ngăn cản Charles Stuart kiếm tiền để cung cấp cho cuộc nổi loạn của cậu ta, nhưng

https://thuviensach.vn

cậu Hoàng tử Xinh đẹp khinh suất, tắc trách ấy, với quyết tâm đòi lại di sản của mình, đã cập bến Scotland và tập hợp các thị tộc tại Glenfinnan. Một bức thư khác của Jared cho chúng tôi hay, Charles đã vượt qua eo biển cùng hai chiến thuyền nhỏ do Antoine Walsh cung cấp, một kẻ buôn bán nô lệ không chuyên luôn để mắt tìm kiếm cơ hội. Hiển nhiên, hắn thấy kế hoạch của Charles ít mạo hiểm hơn một chuyến buôn nô lệ, một vụ đánh cược mà hắn không chắc có được xá tội hay không. Một chiến thuyền đã bị quân Anh mai phục, chiếc còn lại đưa Charles tới đảo Eriskay an toàn.

Charles lên đất liền chỉ với bảy người đồng hành, bao gồm chủ một nhà băng nhỏ tên Aeneas MacDonald. Bởi không thể cấp tiền cho toàn bộ cuộc viễn chinh nên MacDonald cung cấp cho cậu ta một kho đao kiếm nhỏ và chúng là toàn bộ số vũ trang của Charles. Jared có vẻ vừa thán phục vừa sợ hãi tính rủi ro của vụ mạo hiểm này, nhưng ông là một người Jacobite trung thành nên sẽ làm hết sức để kìm nén lòng nghi ngờ.

Tính đến thời điểm hiện tại, Charles đã thành công. Từ tin tức truyền miệng, chúng tôi được biết cậu ta đã đặt chân lên Eriskay tới Glenfinnan và ở đó, cậu ta được cấp thêm vài thùng brandy lớn và chờ xem các thị tộc có đáp lại lời kêu gọi hay không. Sau những giờ căng thẳng, ba trăm người của thị tộc Cameron đã tiến xuống sườn đồi dốc đứng, dẫn đầu không phải là tộc trưởng của họ, bởi anh ta đang ở xa nhà - thay vào đó là chị gái của anh ta, Jenny Cameron.

Thị tộc Cameron đến đầu tiên, sau đó có thêm nhiều thị tộc khác gia nhập, những người cũng đến vì Đơn Liên minh kêu gọi.

Nếu bây giờ Charles tiến thẳng tới thất bại, bất chấp mọi nỗ lực, thì có bao nhiêu người đàn ông ở Lallybroch sẽ được miễn đi chiến đấu, có thể ở lại để bảo vệ nơi này khỏi sụp đổ?

Bản thân Ian sẽ an toàn; điều đó là chắc chắn và cũng là niềm an ủi cho linh hồn của Jamie. Nhưng với những người khác - với sáu mươi gia đình sống ở Lallybroch thì sao? Trong chừng mực nào đó, việc chọn lựa người đi và người ở giống như chọn lựa người bị hiến tế vậy. Trước kia, tôi

https://thuviensach.vn

từng thấy các vị chỉ huy bị buộc làm việc tương tự - và tôi biết cái giá họ phải đánh đổi.

Bởi không có sự lựa chọn nào khác, cuối cùng Jamie cũng làm xong công việc khó nhọc, tuy nhiên, có hai vấn đề anh kiên quyết thực hiện: một là, phụ nữ sẽ không tham gia cùng đội quân của anh và hai là, không có thiếu niên nào dưới mười tám tuổi phải tham gia. Ian tỏ vẻ ngạc nhiên khi nghe thấy điều này - mặc dù phần lớn phụ nữ và trẻ em vẫn ở lại hậu phương, nhưng những người vợ cao nguyên thường theo chồng ra chiến trận, nấu nướng và chăm sóc chồng họ, cùng chia sẻ khẩu phần trong quân đội. Và những thiếu niên nghĩ chúng là đàn ông ở tuổi mười bốn sẽ vô cùng bẽ bàng vì bị loại ra khỏi danh sách tuyển binh. Tuy nhiên, Jamie đã ra lệnh bằng giọng điệu không cho phép ai phản đối, nên sau một lúc lưỡng lự, Ian chỉ gật đầu và viết chúng ra giấy.

Tôi không muốn hỏi anh, khi có mặt Ian và Jenny, rằng việc cấm phụ nữ của anh có bao hàm cả tôi không. Tuy nhiên, dù có lệnh hay không thì tôi vẫn sẽ đi cùng anh, không gì có thể lay chuyển ý định đó.

“Để em ở lại ư?” Anh nói, cười khẩy. “Em nghĩ anh có cơ hội để làm thế sao?”

“Không,” tôi đáp, xích lại gần anh và cảm thấy nhẹ nhõm. “Anh sẽ không có. Nhưng em tin anh đã nghĩ về việc đó.”

Anh khịt mũi rồi kéo tôi lại gần, tựa đầu lên vai anh. “Ồ, đúng vậy. Nếu anh nghĩ đến việc để em ở lại, anh phải xích em vào lan can, bởi không thứ gì khác có thể ngăn cản em.” Tôi cảm thấy anh đang lắc đầu phủ nhận. “Không. Anh phải đưa em theo, Sassenach ạ, dù em muốn đi hay không. Có những điều em có thể biết được trên đường đi - thậm chí nếu chúng không giống bất kỳ một điều gì vào thời điểm này, thì cũng có thể là sau đó. Em cũng là một người chữa bệnh giỏi hiếm thấy, Sassenach ạ - anh không thể phủ nhận tài năng của em và sự cần thiết của nó.”

Bàn tay anh vỗ nhẹ lên vai tôi, rồi anh thở dài. “Anh sẽ đánh đổi mọi thứ, *mo duinne,* để có thể yêu cầu em ở lại đây an toàn, nhưng anh không

https://thuviensach.vn

thể. Nên em sẽ đi cùng anh - em và Fergus.”

“Fergus ư?” Tôi ngạc nhiên trước tin này. “Nhưng em tưởng anh không đưa trẻ con đi!”

Anh lại thở dài lần nữa, tôi liền đặt tay lên giữa lồng ngực anh, nơi bề mặt da hơi lõm xuống cùng trái tim đập đều đặn, chậm rãi.

“Đúng vậy, Fergus có khác đôi chút. Những đứa trẻ khác - anh không thể đưa chúng theo, bởi chúng thuộc về nơi này. Nếu cuộc chiến thất bại, chúng sẽ không để gia đình mình chết đói, chúng sẽ làm việc trên cánh đồng và chăm sóc gia súc. Chúng cần lớn thật nhanh, nếu trường hợp xấu xảy ra thì ít nhất chúng sẽ ở đây để làm việc. Tuy nhiên, Fergus thì… nơi đây không phải chỗ của thằng bé, Sassenach ạ. Cũng không phải ở Pháp, nếu không anh đã gửi nó trở về đó rồi. Nơi đó cũng không có chỗ nào dành cho nó.”

“Chỗ của thằng bé là ở bên anh,” tôi thông cảm với anh và dịu dàng nói. “Giống em.”

Anh im lặng một lúc lâu, sau đó bàn tay siết nhẹ tay tôi.

“Đúng vậy, chính là thế,” anh nói khẽ. “Ngủ đi, *mo duinne,* muộn rồi.”

•••

Tiếng gào khóc bực bội khiến tôi tỉnh giác lần thứ ba. Bé Katherine đang mọc răng và không quan tâm có ai biết chuyện. Tôi nghe thấy tiếng lầm bầm ngái ngủ của Ian và chất giọng cao hơn, cam chịu của Jenny, khi chị ra khỏi giường để đi dỗ con.

Rồi tôi nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, chắc nịch trong hành lang, và phát hiện ra Jamie vẫn đang thức, anh đang đi chân trần qua phía bên kia ngôi nhà.

“Jenny?” Anh hạ thấp giọng để tránh quấy rầy mọi người, nhưng vẫn đủ rõ để tôi nghe thấy giữa không gian tĩnh lặng của căn nhà.

https://thuviensach.vn

“Em nghe thấy tiếng con bé ê a gọi,” anh nói. “Con bé không ngủ được và em cũng thế, nhưng chị đang chợp mắt. Hãy về phòng ngủ tiếp đi!”

Jenny kìm cơn ngáp và tôi nghe thấy giọng chị vui vẻ.

“Jamie thân mến, em đúng là thần may mắn của một người mẹ. Bụng con bé no căng như cái trống, hãy giữ cái khăn khô trên người con bé một lúc. Bế đi này, chị mong hai đứa vui vẻ với nhau.” Cánh cửa đóng lại, tôi nghe thấy tiếng bước chân nặng nề hướng về phòng chúng tôi, và tiếng lầm bầm của Jamie khi anh thì thầm dịu dàng với cháu gái.

Tôi rúc sâu hơn vào trong chiếc giường lông ngỗng êm ái, tiếp tục chìm vào giấc ngủ, nhưng vẫn nghe loáng thoáng tiếng rít của con bé, xen vào đó là tiếng nức nở, nấc cụt bị ngắt quãng cùng với tiếng âm a không theo giai điệu của anh, nghe dễ chịu như tiếng bầy ong dưới ánh mặt trời.

“Ê, bé con, *ciamar a tha thu? Much, mo naoidheachan, much*[16]*.*”

Hai người cứ đi xuôi, đi ngược dọc hành lang. Tôi đã chìm sâu hơn vào giấc ngủ, nhưng vẫn giữ tình trạng nửa thức nửa mơ để lắng nghe tiếng của cả hai. Có lẽ, một ngày nào đó, anh sẽ được bế con của chính mình như thế, cái đầu tròn, nhỏ nhắn được nâng niu trong tay anh, thân hình bé nhỏ cứng cáp, được ôm và giữ chặt trên vai. Và thế là, anh có thể hát cho con gái của mình một bài hát không có giai điệu, một bài thánh ca ấm áp và dịu dàng trong bóng tối.

Nỗi đau âm ỉ trong trái tim tôi bị nhấn chìm dưới dòng chảy của sự dịu dàng. Tôi từng nghĩ về điều này, tôi có thể mang thai một lần nữa. Faith đã trao cho tôi món quà kiến thức và Jamie có đủ dũng khí cũng như tiền của để thực hiện. Bàn tay tôi đặt lên ngực, ôm lấy hai gò bồng đảo, tôi biết chắc chắn sẽ có một ngày chúng nuôi dưỡng đứa trẻ từ trái tim này. Tôi trôi vào giấc ngủ, bài hát của Jamie vẫn văng vẳng bên tai.

Một lúc sau, tôi lại tỉnh giấc, liền mở mắt và thấy căn phòng tràn ngập ánh sáng. Mặt trăng đã lên, tròn đầy và lung linh, ánh sáng dìu dịu giúp mọi đồ vật trong căn phòng hiện lên rõ nét và ở dạng hai chiều, không có bóng.

https://thuviensach.vn

Đứa bé đã ngừng khóc, nhưng tôi vẫn nghe thấy giọng Jamie trong hành lang, giờ chỉ còn là những lời thì thầm. Âm điệu đã thay đổi, không phải là giọng nựng nịu khi nói với trẻ con mà là kiểu nói ngập ngừng và đứt quãng như một người đàn ông đang tìm kiếm con đường đi xuyên qua trái tim hoang vu của mình.

Vì tò mò, tôi bước xuống giường, rón rén đến bên cửa. Tôi thấy họ ở cuối hành lang. Jamie đang ngồi dựa lên khung cửa sổ và chỉ mặc độc cái áo sơ mi. Hai bàn chân trần kiễng cao, tạo thành điểm tựa cho Katherine Mary nhỏ bé đang ngồi trong lòng và đối diện với anh. Đôi chân mũm mĩm của bé đạp liên hồi vào bụng anh.

Khuôn mặt của bé trắng sáng dưới ánh trăng, đôi mắt đen to tròn hút lấy từng lời anh nói. Anh đưa ngón tay lần theo đường cong trên má bé, hết lần này đến lần khác, thì thầm bằng sự dịu dàng buồn đến nao lòng.

Đây không phải là khung cảnh tôi có thể bước vào. Tôi quay lại chiếc giường vẫn còn vương hơi ấm và giữ trong đầu hình ảnh của vị lãnh chúa Lallybroch, nửa người để trần trong ánh trăng, thổ lộ tâm tình về một tương lai chưa biết trước và giữ trong lòng lời hứa của gia tộc mình.

•••

Khi tôi thức dậy vào buổi sáng, một mùi hương ấm áp lạ lùng phảng phất bên tôi và một thứ gì đó vướng trên tóc. Tôi mở mắt, trông thấy đôi môi chúm chím như nụ hồng của bé Katherine Mary chóp chép trong mơ, chỉ cách mũi tôi vài phân. Những ngón tay mũm mĩm của bé nắm lấy chỗ tóc phía trên tai trái của tôi. Tôi gỡ ra thật cẩn thận, bé cựa mình nhưng chỉ lật bụng, sau đó co đầu gối lên và ngủ tiếp.

Jamie đang nằm phía bên kia của bé, nửa khuôn mặt bị lấp trong gối. Anh mở một bên mắt trong xanh như bầu trời ban sáng.

https://thuviensach.vn

“Chúc buổi sáng tốt lành, Sassenach,” anh nói rất khẽ để không quấy nhiễu giấc ngủ của đứa bé bên mình. Anh mỉm cười lúc tôi ngồi dậy trên giường. “Trông hai người thật ngọt ngào khi nằm ngủ đối diện nhau như vậy.”

Tôi đưa tay luồn qua mái tóc rối bù, mỉm cười ngắm nhìn cái mông chổng ngược của con bé.

“Tư thế nằm không thoải mái chút nào,” tôi nhận xét. “Nhưng con bé vẫn ngủ, nên có lẽ nó không gây khó chịu cho con bé. Đêm qua, anh thức đến lúc nào? Em không nghe thấy tiếng anh trở vào giường.”

Anh ngáp và luồn tay qua mái tóc, vuốt nó ra sau. Đôi mắt anh có quầng thâm bên dưới, nhưng dường như anh bằng lòng với điều đó.

“Ồ, một lúc. Trước khi trăng lặn. Anh không muốn mang con bé sang đánh thức Jenny nên đặt nó nằm giữa chúng mình, con bé không giật mình lần nào, ngủ yên cả đêm.”

Con bé liên tục ấn khuỷu tay và đầu gối xuống ga giường, sục sạo trong bộ chăn đệm, miệng rên khe khẽ. Chắc hẳn, lúc này đã gần đến giờ bé ăn sáng. Ngay sau đó, phỏng đoán của tôi đã được chứng minh, Katherine Mary ngóc đầu dậy, hai mắt vẫn nhắm nhưng miệng gào to. Tôi vội vàng bế bé lên.

“Ngoan! Ngoan nào! Ngoan nào!” Tôi vuốt ve, vỗ nhẹ vào cái lưng đang rướn của bé, sau đó xuống giường, quay lại xoa đầu Jamie. Mái tóc sáng màu bờm xờm của anh tỏa ra hơi ấm.

“Em sẽ đưa con bé sang bên Jenny,” tôi nói. “Giờ còn sớm, anh hãy ngủ một lúc.”

“Anh nghe lời em, Sassenach ạ,” Jamie nói và dừng lại vì tiếng ồn của cô cháu gái. “Anh sẽ gặp em vào bữa sáng nhé, Sassenach?” Anh ngả lưng xuống giường, bắt tréo hai tay trước ngực theo tư thế ngủ ưa thích của mình. Khi tôi cùng Katherine Mary đi tới cửa, anh đã thở sâu trở lại.

https://thuviensach.vn

Con bé giãy giụa dữ dội đòi bú và gào khóc trong tâm trạng thất vọng bởi không có thứ gì được đưa đến miệng. Tôi vội vã bước dọc hành lang, bắt gặp Jenny xông ra khỏi phòng ngủ theo phản xạ để đáp lại tiếng khóc của con mình. Vừa chạy tới nơi, chị đã kéo cái áo dài màu xanh lên. Tôi trao bé cho chị, hai nắm tay nhỏ xíu của bé vung vẩy, thể hiện nhu cầu khẩn cấp.

"Ngoan nào, *mo mùirninn*[17], nín đi, nín đi," Jenny dỗ dành. Chị nhướng mày ra hiệu mời tôi, rồi đón lấy đứa con và quay vào phòng.

Tôi đi theo chị và yên vị trên chiếc giường lộn xộn, trong khi Jenny ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh lò sưởi, hấp tấp vạch một bên ngực. Cái miệng bé xíu lập tức chu lên, kẹp chặt lấy núm vú. Chúng tôi đều cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng bầu không khí im lặng bỗng bao trùm.

"A," Jenny thở dài. Đôi vai thõng xuống một chút khi dòng sữa bắt đầu chảy ra. "Tốt hơn rồi phải không nào, heo con bé bỏng của mẹ?" Chị mở mắt, mỉm cười với tôi, đôi mắt trong và xanh giống mắt của em trai chị.

"Em thật tốt bụng vì đã trông con bé suốt đêm qua. Chị đã ngủ say như chết."

Tôi nhún vai, mỉm cười, ngắm nhìn hình ảnh hai mẹ con trước mặt, họ đều đang cảm thấy thoải mái trong lòng ghế. Đầu của con bé tựa sát đường cong bầu ngực của Jenny, những tiếng nhóp nhép khẽ vọng ra từ tấm thân nhỏ bé, cơ thể con bé võng xuống, vừa khít với đường cong trong lòng mẹ.

"Người trông con bé là Jamie, không phải em," tôi đáp. "Anh ấy và cô cháu gái này có vẻ hợp nhau." Hình ảnh của đêm hôm trước quay lại trong đầu tôi, Jamie hạ thấp giọng, nói chuyện nghiêm túc với con bé, những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt.

Jenny gật đầu, ngắm nhìn tôi.

"Đúng. Chị nghĩ cả hai có thể an ủi nhau phần nào. Dạo này nó không ngủ được à?" Giọng chị ẩn chứa một câu hỏi.

"Vâng," tôi đáp khẽ. "Anh ấy có nhiều thứ phải suy nghĩ."

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy,” chị nói, liếc qua cái giường đằng sau tôi. Ian không có ở đây, anh đã dậy từ lúc bình minh để đi xem xét lương thực dự trữ trong kho thóc. Những con ngựa thoát khỏi việc đồng áng - một số con thì không - cần được đóng móng, lắp yên cương, chuẩn bị cho hành trình nổi loạn của chúng.

“Em biết đấy, em có thể nói chuyện với một đứa bé,” chị bỗng chen vào suy nghĩ của tôi. “Ý chị là nói chuyện thực sự. Em có thể nói với chúng mọi điều, cho dù là một điều ngu ngốc mà em không thể nói với ai.”

“Ồ! Cháu đã nghe cậu cháu nói ư?” Tôi hỏi. Chị gật đầu, ngắm nghía cái má phúng phính của Katherine và trên lớp da trắng ngần đó, hàng lông mi đen nhánh đang nằm nghỉ trong hạnh phúc vô ngần.

“Đúng. Em không nên lo lắng,” chị nói thêm, mỉm cười dịu dàng. “Không phải nó cảm thấy không thể nói với em, nó biết mình có thể. Nhưng việc đó không giống như nói chuyện với một đứa bé. Đây là một con người và em hiểu mình không đơn độc. Tuy nhiên, đứa bé không thể hiểu những lời em nói và em không lo sợ việc chúng nghĩ thế nào về em hay chúng cảm thấy chúng phải làm việc gì đó. Em có thể trút bầu tâm sự với chúng mà không cần chọn lọc từ ngữ, hay giữ lại điều gì - việc đó giúp tâm hồn thoải mái.”

Chị nói một cách thản nhiên, như thể đây là điều mà ai cũng biết. Tôi tự hỏi chị có thường nói chuyện theo kiểu đó với con mình không. Khuôn miệng rộng, giống như miệng em trai chị, hơi nhếch lên.

“Đó là cách em trò chuyện với chúng từ trước khi chúng chào đời,” chị dịu dàng nói. “Em hiểu chứ?”

Tôi chồng hai tay lên nhau, đặt lên bụng và hồi tưởng. “Vâng, em hiểu.”

Chị ấn ngón cái lên má con bé để nó ngừng bú và bằng một chuyển động khéo léo, chị ôm trọn con bé vào lòng.

“Chị nghĩ có thể đó là lý do phụ nữ thường buồn phiền sau khi sinh,” chị trầm ngâm, như thể đang giãi tỏ lòng mình. “Em nghĩ về bọn trẻ trong

https://thuviensach.vn

lúc em nói và khi chúng ở bên trong em, em sẽ hiểu về chúng theo cách em hình dung ra chúng. Sau đó, chúng ra đời, và khác hẳn so với những gì em mường tượng về chúng khi còn mang chúng trong bụng. Em yêu con mình, tất nhiên rồi, và dần hiểu con người của chúng… Dù vậy, trái tim em vẫn chứa những điều em từng nghĩ về chúng, nhưng đứa trẻ trong suy nghĩ đó đã biến mất, nên em cảm thấy buồn thay cho đứa trẻ chưa chào đời mà em tưởng tượng, dù em đang bế đứa con mới sinh trong tay.” Chị cúi đầu, hôn lên phần đầu phủ đầy tóc tơ của cô con gái.

“Đúng vậy,” tôi đáp. “Trước đó… tất cả đều có thể. Con có thể là con trai hay con gái. Một đứa trẻ bụ bẫm hay gầy gò. Và sau khi con ra đời, tất cả mọi điều có thể đó đều biến mất, bởi vì đây *chính là* con.”

Chị nhẹ nhàng đung đưa, bàn tay nhỏ nắm lấy những nếp áo lụa xanh trên ngực chị bắt đầu buông lơi.

“Và một cô con gái ra đời, vì thế đứa con trai trong suy nghĩ của em đã chết đi,” chị nói khẽ. “Hay thằng nhóc đáng yêu đang nép vào ngực em đã giết chết cô con gái bé nhỏ mà em tưởng tượng. Vậy là em khóc cho điều mà em không biết, nó đã biến mất mãi mãi, cho tới lúc em hiểu được đứa con mà mình đã sinh ra. Sau tất cả, em có cảm giác chúng không bao giờ là ai khác ngoài chúng và em chẳng cảm thấy gì khác ngoài niềm vui với chúng. Tuy nhiên, cho tới lúc đó, em rất dễ rơi nước mắt.”

“Và đàn ông…” Tôi nói, trong lúc nghĩ về hình ảnh Jamie thì thầm bí mật cùng đứa bé không hiểu chuyện.

“Phải. Họ ôm lấy con mình, họ cảm thấy chuyện gì cũng có thể xảy ra, cả những điều không bao giờ ngờ tới. Tuy nhiên, đàn ông không dễ rơi nước mắt cho những điều anh ta không biết.”

https://thuviensach.vn

PHẦN SÁU

NGỌN LỬA PHIẾN LOẠN

https://thuviensach.vn

36
Prestonpans[18]

Scotland, tháng Chín năm 1745

Sau cuộc hành quân suốt bốn ngày đường, chúng tôi đã đến đỉnh đồi gần Calder. Một bình nguyên trải ra dưới chân đồi, nhưng chúng tôi cắm trại dưới tán cây trên cao. Hai dòng suối nhỏ chảy vắt qua tảng đá phủ rêu bên sườn đồi và thời tiết đầu thu khô hanh khiến đội quân giống như đi picnic hơn là hành quân chiến đấu. Nhưng hôm đó là ngày Mười bảy tháng Chín và nếu kiến thức sơ sài của tôi về lịch sử của người Jacobite là chính xác thì chiến tranh sẽ nổ ra sau vài ngày tới.

"Kể anh nghe lần nữa đi, Sassenach," Jamie nói đến lần thứ mười hai trong lúc chúng tôi đi men theo những con đường mòn quanh co và đường lớn bẩn thỉu. Tôi vốn cưỡi Donas, còn Jamie đi bộ bên cạnh, nhưng bây giờ tôi xuống ngựa và đi bên anh để nói chuyện dễ dàng hơn. Tôi cùng Donas đã đạt tới một dạng giao tiếp gần như thấu hiểu. Cậu chàng là kiểu ngựa yêu cầu bạn phải tập trung hoàn toàn vào việc cưỡi. Nếu không, nó sẽ hất bạn xuống bằng cách chạy qua bên dưới cành cây thấp.

"Em đã nói với anh, em không biết nhiều," tôi đáp. "Những cuốn sách lịch sử viết rất ít về nó và không phải lúc nào em cũng chú tâm vào chúng. Tất cả những gì em có thể kể là trận chiến đã xảy ra - không, *sẽ* xảy ra - gần thị trấn Preston, nên được gọi là Trận chiến Prestonpans, mặc dù người Scotland đã gọi nó là Trận chiến Gladsmuir, bởi một lời tiên tri từ xa xưa có nói rằng, nhà vua sẽ giành chiến thắng ở Gladsmuir. Nếu Gladsmuir có tồn tại thì chỉ có Chúa mới biết nó thực sự ở đâu."

"Đúng vậy. Và?"

https://thuviensach.vn

Tôi cau mày, cố gắng nhớ lại mọi mảnh thông tin còn sót. Tôi có thể dựng lên trong đầu hình ảnh của cuốn *Lịch sử nước Anh cho thiếu nhi* màu nâu rách nát mà tôi đã đọc dưới ánh sáng lập lòe của ngọn đèn dầu, trong một túp lều làm bằng bùn ở một nơi nào đó của Ba Tư. Những trang sách chập chờn trong tâm trí, tôi hồi tưởng một phần dài hai trang mà tác giả dành riêng cho cuộc nổi dậy thứ hai của người Jacobite, mà các nhà sử học gọi là "cuộc nổi dậy năm 1745", trong đó có một đoạn miêu tả trận chiến chúng tôi sắp tham gia.

"Người Scotland chiến thắng," tôi đưa ra thông tin hữu ích.

"Đúng vậy, đó là điểm mấu chốt," anh đồng tình, có chút mỉa mai, "nhưng sẽ có ích hơn nếu biết được thêm thông tin."

"Nếu anh muốn một lời tiên đoán thì anh nên gặp một nhà tiên tri," tôi đáp trả, sau đó dịu đi. "Ừm, em xin lỗi! Chỉ là em không *biết* nhiều hơn và điều đó khiến em rất nản lòng."

"Phải, đúng vậy." Anh cầm lấy tay tôi, siết nhẹ và mỉm cười với tôi. "Đừng tự làm mình khó chịu, Sassenach ạ! Em không thể nói nhiều hơn những điều em biết, nhưng hãy nói anh nghe tất cả, thêm một lần nữa."

"Được rồi." Tôi đáp lại bằng cách siết tay anh, chúng tôi đi bộ, tay trong tay. "Đó là một chiến thắng đáng nhớ," tôi bắt đầu đọc từ trang giấy trong ký ức, "bởi quân Jacobite ít hơn quân Anh rất nhiều. Họ khiến đội quân của Tướng Cope bị bất ngờ vào lúc bình minh - em nhớ là họ tấn công ngay lúc mặt trời mọc - và đánh cho quân Anh chạy tan tác. Bên phía quân Anh có hàng trăm người thương vong nhưng chỉ có vài người Jacobite bị chết - ba mươi người. Chỉ ba mươi người bị chết."

Jamie liếc ra sau chúng tôi, những người đàn ông Lallybroch đi lại không theo trật tự, họ dàn thành hàng dài, thoải mái trò chuyện và hát theo từng nhóm nhỏ. Chúng tôi mang theo ba mươi người từ Lallybroch. Nếu chỉ nhìn vào họ, tôi không nghĩ đây là số lượng nhỏ. Tuy nhiên, tôi từng trông thấy các bãi chiến trường ở Alsace-Lorraine, hàng mẫu cỏ đã chuyển

https://thuviensach.vn

thành những bãi xương xám ngoét bởi hàng ngàn xác chết bị thiêu đốt tại đó.

“Hãy nhìn tổng thể,” tôi nói, cảm thấy có lỗi, “em sợ rằng, lời lịch sử kể thực ra… không quan trọng.”

Jamie chu miệng và thở ra, nhìn tôi chán chường.

“Không quan trọng. Được, vậy thì thôi.”

“Em xin lỗi,” tôi nói.

“Không phải lỗi của em, Sassenach!”

Thế nhưng không hiểu sao, tôi không thể nguôi dằn vặt.

•••

Những người đàn ông ngồi quanh đống lửa sau bữa tối, hưởng thụ cảm giác no nê, nói chuyện và gãi sồn sột. Việc gãi ngứa đã trở thành đặc trưng ở đây, một phần do các doanh trại dựng quá gần nhau, phần khác do họ thiếu vệ sinh nên chấy rận sinh sôi nảy nở mà không được quan tâm đúng mức, một người đàn ông đã gỡ một con rận ra khỏi nếp áo choàng và ném nó vào trong lửa. Con rận cháy trong chốc lát, tạo thành tia lửa lốp bốp, sau đó biến mất.

Chàng trai trẻ được mọi người gọi là Kincaid - tên của cậu ta vốn là Alexander, nhưng có quá nhiều người tên Alexander nên phần lớn chỉ được gọi bằng biệt danh hoặc tên đệm - có vẻ rất khó chịu với tai họa ấy vào tối nay. Cậu ta thọc tay vào đám lông nách màu nâu xoăn tít bên dưới một cánh tay, sau đó - với một cú liếc nhanh xem tôi có nhìn về phía cậu ta hay không - cậu ta thò tay vào trong váy.

“Thật khó chịu, phải không, chàng trai?” Người thợ rèn tên Ross theo dõi, tỏ thái độ đồng cảm.

“Đúng,” cậu ta trả lời, “những con bọ bé xíu này đang ăn sống tôi.”

https://thuviensach.vn

“Bỏ tay ra đi,” Wallace Fraser quan sát, bàn tay cũng gãi giống cậu. “Nhìn mày khiến tao phát ngứa, thằng nhóc!”

“Cậu có biết cách tốt nhất để giải thoát khỏi bọn quái vật tí hon này là gì không?” Sorley McClure hỏi, sau khi Kincaid lắc đầu, anh ta cúi xuống, cẩn thận cầm lấy một que củi trong đống lửa.

“Vén cái váy lên một lúc, chàng trai, tôi sẽ hun khói để chúng chạy khỏi người cậu,” anh ta đề nghị và nhận được tiếng huýt sáo cùng tiếng cười chế giễu từ đám đàn ông.

“Đồ nông dân chết tiệt,” Murtagh càu nhàu. “Cậu thì biết gì về bệnh này chứ?”

“Ông biết cách khác tốt hơn sao?” Wallace nhướng đôi lông mày rậm một cách ngờ vực, nhăn cái trán hói rám nắng.

“Tất nhiên.” Murtagh vung con dao một cách điệu nghệ. “Giờ thì, chàng trai này đã là một người lính, hãy để cậu ta làm như một người lính.”

Khuôn mặt to bè của Kincaid vừa ngây thơ, vừa hào hứng. “Làm thế nào?”

“Chà, rất đơn giản. Cầm lấy con dao, vén áo choàng len lên và cạo một nửa chỗ lông ở dưới đó.” Ông giơ con dao lên vẻ cảnh cáo. “Chỉ một nửa, rõ chưa?”

“Một nửa ư? Được rồi...” Tuy Kincaid còn nghi ngờ, nhưng tỏ ra tập trung. Tôi có thể thấy nụ cười nhe nhởn trên gương mặt của những người ngồi quanh đống lửa, nhưng chưa ai cười thành tiếng.

“Sau đó…” Murtagh ra hiệu về phía Sorley và cái que lửa của anh ta. “*Sau đó,* chàng trai, cậu hãy đốt cháy nửa còn lại, những con rận sẽ chạy ra rồi cậu sẽ đâm chết chúng bằng con dao găm.”

Mặt Kincaid đỏ lựng ngay cả dưới ánh sáng của đống lửa khi vòng tròn đàn ông xung quanh cười rú lên. Một cuộc xô đẩy rất lớn đã diễn ra khi hai người đàn ông giả bộ thử dùng lửa để chữa trị cho nhau, vung vẩy mấy thanh củi đang cháy. Ngay khi cuộc nô đùa vượt quá tầm kiểm soát và

https://thuviensach.vn

chuẩn bị trở thành một vụ đánh nhau thực sự thì Jamie từ chỗ buộc chân ngựa quay lại. Anh bước vào giữa vòng tròn, ném cái chai trong tay cho Kincaid. Một chai nữa được ném cho Murtagh, vụ xô xát chấm dứt.

"Mấy người đúng là đồ ngốc," anh tuyên bố. "Cách tốt thứ nhì để giải thoát bản thân khỏi lũ rận là đổ whisky vào chúng cho chúng say mèm. Khi chúng gục xuống ngáy thì hãy đứng dậy để chúng rơi thẳng xuống."

"Cách tốt thứ nhì ư?" Ross mạnh dạn lên tiếng. "Vậy cách tốt nhất là gì, thưa ngài, tôi có thể hỏi không?"

Jamie mỉm cười bao dung, nhìn quanh vòng tròn người, như bậc cha mẹ bị chọc cười vì trò hề của con cái.

"Hãy để vợ của mấy người nhặt chúng ra, từng con một." Anh khuỳnh tay ra và cúi đầu về phía tôi, một bên lông mày nhướng lên. "Chẳng hay phu nhân có giúp đỡ không, thưa phu nhân của tôi?"

•••

Mặc dù Jamie nêu ra giải pháp này như một lời nói đùa, nhưng thực tế bắt từng con một là cách duy nhất có hiệu quả để loại bỏ chấy rận. Tôi chải tóc mình bằng lược bí vào mỗi sáng và mỗi tối, gội đầu với cỏ thi bất cứ lúc nào chúng tôi dừng chân ở gần nguồn nước có thể tắm gội và cho tới lúc này, tôi vẫn chưa bị lây tí chấy rận nào. Bởi vì hiểu rằng tôi chỉ giữ được tình trạng này chừng nào Jamie còn giữ được nên tôi cũng áp dụng liệu pháp này với anh, bất kỳ lúc nào tôi có thể giữ anh ngồi yên đủ lâu.

"Loài khỉ đầu chó lúc nào cũng làm thế này," tôi nhận xét, khéo léo gỡ một cọng cỏ đuôi cáo ra khỏi bờm tóc đỏ dày dặn của anh. "Nhưng em lại nghĩ chúng ăn hoa quả trong lúc bắt rận."

"Đừng để anh phải ngăn cản em, Sassenach ạ, em có vẻ sẵn sàng bắt chước," anh trả lời. Anh khom hai vai vì thích thú khi cái lược chải qua những món tóc dày bóng bẩy. Ánh sáng từ đống lửa đổ tràn trên hai bàn tay

https://thuviensach.vn

tôi. “Ừm! Em không nghĩ rằng có người chải tóc cho mình là một cảm giác rất tuyệt ư?”

“Hãy đợi đến khi em làm xong,” tôi nói và cấu yêu, khiến anh cười khúc khích. “Mặc dù em cũng muốn thử làm theo lời khuyên của Murtagh.”

“Thử làm thế xem, anh sẽ làm tương tự với em đấy,” anh hăm dọa. “Louise de La Tour đã nói gì về mấy cô gái trụi thùi lụi nhỉ?”

“Khêu gợi.” Tôi đổ người tới trước, cắn nhẹ vành tai trên của anh.

“Ừmmmm!”

“Chà, mỗi người có một sở thích khác nhau,” tôi nói. “*Chacun à son gout*[19].”

“Một câu ẩn ý bằng tiếng Pháp và anh chưa từng nghe lần nào.”

“Chưa từng nghe?”

Một tiếng gầm lớn, vang rền cắt ngang công việc của tôi. Tôi đặt chiếc lược xuống và ra vẻ nhìn chăm chú vào những cái bóng trong rừng cây rậm rạp.

“Có gấu trong rừng này,” tôi nói, “hay là… Tại sao anh chưa ăn nhỉ?”

“Anh còn bận rộn với lũ ngựa,” anh đáp. “Một con ngựa Pony có móng bị nứt nên anh phải đắp thuốc và cột chặt chỗ đó. Với lại, anh không có cảm giác thèm ăn lắm, nhất là khi chủ đề của cuộc nói chuyện này lại là nhấm chấy rận.”

“Anh thường đắp cho ngựa loại thuốc nào?” Tôi hỏi, phớt lờ lời nhận xét ấy.

“Nhiều thứ khác nhau; có khi là một ít phân tươi. Lần này, anh nhai lá đậu tằm trộn với mật ong.”

Hai cái túi đeo bên yên ngựa được vứt xuống bên cạnh đống lửa của chúng tôi, gần mép bãi cỏ trống, nơi cánh đàn ông dựng lều. Trong khi tôi đinh ninh phải ngủ dưới bầu trời sao thì họ đã tất bật dựng lều và tôi phải

https://thuviensach.vn

thừa nhận một lòng biết ơn khó tả về chốn riêng tư nhỏ bé mà tấm lều bạt tạo ra. Khi tôi cảm ơn Murtagh vì đã giúp đỡ dựng lều, ông nói thẳng thừng như thường lệ rằng sự chuẩn bị này không phải chỉ dành cho *tôi*.

"Nếu cậu ấy có được cảm giác dễ chịu giữa cặp đùi của cô mỗi đêm thì cũng chẳng có ai ghen tỵ," người tộc viên nhỏ bé đáp, hất đầu về phía Jamie đang trò chuyện say sưa với mấy người đàn ông khác. "Tuy nhiên, không cần làm cho các chàng trai trẻ nghĩ nhiều đến những cặp đùi mà họ không thể có vào lúc này, phải không?"

"Đồng ý," tôi đáp, gần như giận dữ. "Ông rất sâu sắc."

Một nụ cười hiếm hoi nở trên khuôn miệng có cặp môi mỏng của ông.

"Ồ, đúng," ông nói.

Tôi lục lọi trong cái túi đeo bên yên ngựa, lấy ra một miếng phô mai và mấy quả táo. Tôi đưa chúng cho Jamie, anh nhìn nó với vẻ hoài nghi.

"Không có bánh mỳ ư?" Anh hỏi.

"Bánh mỳ ở trong một túi khác. Ăn những thứ này trước, chúng sẽ tốt cho anh." Anh giống mọi người dân vùng cao nguyên khác, có sự nghi ngờ bẩm sinh với hoa quả và rau củ, mặc dù cảm giác ngon miệng khiến anh sẵn sàng đánh chén gần như mọi thứ.

"Ừm," anh đáp, cắn một miếng táo. "Nếu em nói thế, Sassenach."

"Em nói rồi. Nhìn này!" Tôi nhe răng. "Anh biết bao nhiêu phụ nữ ở độ tuổi của em còn giữ được hàm răng nguyên vẹn không?"

Anh cười, nhe ra hàm răng tuyệt đẹp của mình.

"Thôi được, anh phải thừa nhận em gìn giữ thân thể rất tốt, Sassenach ạ, so với độ tuổi bà già của mình."

"Vì em có đầy đủ chất dinh dưỡng," tôi vặn lại. "Một nửa số người sống trên đất của anh đang phải chịu đựng bệnh scorbut ở mức độ nhẹ, từ những gì em thấy trên đường đi, ở nhiều nơi bệnh này còn nặng hơn. Chính vitamin C đã ngăn chặn bệnh scorbut và chúng có rất nhiều trong táo."

https://thuviensach.vn

Anh cầm quả táo và cau mày nhìn nó vẻ ngờ vực.

“Táo ư?”

“Đúng, chính là táo,” tôi khẳng định. “Cùng rất nhiều trái cây khác - cam, chanh là tốt nhất, nhưng tất nhiên anh không kiếm được chúng ở vùng đất này - nhưng hành tây, bắp cải và táo… nếu ăn chúng mỗi ngày thì sẽ không bị mắc bệnh scorbut. Thậm chí thảo mộc màu xanh và cỏ cũng có vitamin C.”

“Ừm. Đây là lý do loài hươu không bị rụng răng khi chúng già?”

“Em khẳng định là thế.”

Anh quay quả táo trước sau, nhìn ngắm kĩ lưỡng, sau đó nhún vai.

“Thôi được,” anh nói và cắn một miếng nữa.

Tôi quay người định đi lấy bánh mỳ thì một tiếng răng rắc nhỏ thu hút sự chú ý của tôi. Tôi liếc thấy một bóng mờ chuyển động trong đêm tối cùng ánh lửa lóe lên gần đầu Jamie. Tôi xoay người, lao tới chỗ anh và hét to. Ngay lúc đó, anh ngã ra phía sau khúc gỗ, rồi biến mất trong bóng đêm trống rỗng.

Đêm nay không trăng nên chỉ có tiếng xào xạc trong đống lá tống quán sủi khô nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra, cùng với tiếng động từ những người đàn ông đang nỗ lực chiến đấu hết mình trong im lặng, tiếng càu nhàu thở gấp và thi thoảng là tiếng chửi rủa nghẹn lời. Một tiếng thét ngắn, rõ ràng vang lên, sau đó là khoảng tĩnh lặng tuyệt đối. Nó kéo dài chỉ trong vài giây mà tôi cứ tưởng như mãi mãi.

Tôi vẫn đứng cạnh đống lửa, chết sững nguyên vị trí ban đầu khi Jamie xuất hiện trở lại từ trong bóng tối ảm đạm của rừng cây, kẻ bị bắt giữ đi phía trước anh, một cánh tay bị vặn ra sau. Anh nới lỏng tay, xoay cái hình người đen sì lại và bất ngờ đẩy hắn va vào một thân cây.

Người đàn ông va mạnh vào thân cây, làm một đợt lá cùng quả đấu rơi rụng, sau đó từ từ trượt xuống, nằm sõng soài giữa đống lá.

https://thuviensach.vn

Nghe thấy tiếng ồn, Murtagh, Ross và hai người đàn ông mang họ Fraser khác hiện ra bên đống lửa. Họ lôi kẻ tấn công đứng dậy, kéo xềnh xệch vào vòng tròn ánh sáng. Murtagh nắm lấy tóc của kẻ tấn công và giật đầu hắn ra sau, để lộ khuôn mặt hắn.

Đó là một khuôn mặt bé nhỏ, mảnh khảnh với đôi mắt to, hàng lông mi dài chớp chớp đầy kinh ngạc, quan sát những khuôn mặt xung quanh.

“Nó chỉ là một thằng bé!” Tôi kêu lên. “Nó không quá mười lăm tuổi!”

“Mười sáu!” Cậu bé nói. Cậu ta lắc đầu, các giác quan dần hoạt động trở lại. “Nhưng điều đó cũng chẳng tạo nên điều gì khác biệt,” cậu ta tỏ ra ngạo mạn, nói bằng giọng Anh. Tôi nghĩ, đó là giọng vùng Hampshire. Cậu ta đang ở rất xa nhà.

“Không,” Jamie dứt khoát đồng tình. “Dù mười sáu hay sáu mươi, cậu đã làm một việc rất đáng khen ngợi là cố gắng cắt cổ ta.” Anh tuyên bố trong lúc ấn chiếc khăn tay bị nhuốm đỏ vào một bên cổ.

“Ta sẽ không khai điều gì,” cậu bé nói. Đôi mắt to như hai hồ nước màu đen trên gương mặt nhợt nhạt, dù ánh sáng từ đống lửa làm mái tóc vàng sáng chói. Cậu ta đang ôm chặt một cánh tay ở phía trước người. Tôi nghĩ đó là một vết thương. Rõ ràng, cậu ta đang cố gắng đứng lên giữa những người đàn ông, đôi môi mím chặt để không lộ ra biểu hiện sợ hãi hay đau đớn.

“Cậu không cần nói gì,” Jamie tiếp tục, quan sát thằng nhóc thật cẩn thận. “Một, cậu là người Anh, nên có khả năng cậu đi với đội quân đóng ở gần đây. Và hai, cậu đang ở một mình.”

Dường như cậu ta giật mình. “Làm sao ngươi biết được?”

Jamie nhướng đôi lông mày. “Ta nghĩ cậu sẽ không tấn công, trừ phi cậu cho rằng ta và phu nhân đây đang ở riêng. Nếu cậu đi với người khác, họ có thể đến trợ giúp ngay lập tức - là tay bị gãy, phải không? Ta đã nghe thấy thứ gì đó kêu răng rắc. Nếu cậu đi cùng người khác và biết bọn ta không ở một mình, họ đã ngăn cậu làm điều dại dột.” Tuy anh phỏng đoán

https://thuviensach.vn

như vậy nhưng tôi nhận ra có ba người đàn ông biến mất một cách kín đáo trong khu rừng, thực hiện mệnh lệnh từ Jamie, đảm bảo ngăn chặn những kẻ xâm nhập khác.

Biểu hiện của cậu bé càng cứng rắn khi nghe anh miêu tả hành động của mình như một kẻ ngốc. Jamie vỗ nhẹ lên cổ, sau đó xem xét chiếc khăn tay.

"Nếu cậu cố gắng giết một người từ phía sau, cậu bé, hãy chọn người nào không ngồi trên một đống lá khô," anh khuyên. "Và nếu cậu sử dụng dao với người lớn hơn mình thì hãy chọn một điểm chắc chắn, cắt cổ là trò may rủi, trừ phi đối tượng ngồi yên cho cậu thực hiện."

"Cảm ơn về lời khuyên quý giá," cậu bé cười khinh bỉ. Cậu ta đang làm tốt công việc giữ vững can đảm, mặc dù đôi mắt chớp liên hồi vì sợ hãi, nhìn các khuôn mặt râu ria, đầy vẻ đe dọa. Không một người vùng cao nào có thể chiến thắng giải thưởng sắc đẹp dưới ánh sáng ban ngày và vào ban đêm, họ không phải là kiểu người bạn muốn gặp ở nơi tối tăm.

Jamie trả lời lịch sự: "Rất hân hạnh. Nhưng thật không may, cậu sẽ không có cơ hội thực hiện trong tương lai. Tại sao cậu lại *chọn* tấn công ta, ta đã muốn hỏi cậu?"

Những người đàn ông bị thu hút bởi tiếng ồn bắt đầu tiến vào từ khu trại bên ngoài, họ nhẹ nhàng rời khỏi rừng cây như những hồn ma. Cậu bé nhìn thoáng qua vòng tròn người ngày càng đông, cuối cùng dừng lại ở tôi. Cậu ta ngập ngừng một lúc rồi trả lời: "Ta hy vọng có thể cứu thoát phu nhân đây khỏi tay các người."

Một sự xôn xao, thích thú lan khắp vòng người và chỉ được dẹp yên khi Jamie thoáng ra hiệu. "Ta hiểu," anh nói lấp lửng. "Cậu nghe thấy bọn ta nói chuyện và xác định được phu nhân đây là người Anh, có xuất thân danh giá. Trong khi ta…"

"Trong khi, thưa ông, ông là người sống ngoài vòng pháp luật, nổi danh vì tội ăn cắp và bạo lực! Gương mặt ông cùng lời miêu tả có trên mọi tờ rơi ở khắp Hampshire và Sussex! Ta nhận ra ông ngay lập tức, ông là

https://thuviensach.vn

một kẻ phản loạn và là một kẻ dâm ô vô đạo!" Cậu bé tuôn ra một tràng, khuôn mặt càng đỏ hơn dưới ánh sáng của đống lửa.

Tôi cắn môi, nhìn xuống giày, không dám nhìn vào mắt Jamie.

"Được, vậy thì cứ như cậu nói," Jamie đồng ý. "Trong trường hợp đó, cậu có thể đưa thêm lý do để ta không giết cậu ngay lập tức không?" Anh nhẹ nhàng rút con dao găm ra khỏi vỏ, khéo léo xoay nó để nó nhoáng lên ánh lửa.

Khuôn mặt cậu bé cắt không còn giọt máu, khiến cậu trông như một hồn ma trong bóng tối, thế nhưng sau đó cậu đứng thẳng dậy, thu mình khỏi những kẻ bắt giữ đang đứng hai bên. "Ta mong chờ điều đó. Ta rất sẵn sàng hy sinh," cậu nói và giữ vững hai vai.

Jamie gật đầu vẻ nghĩ ngợi, anh cúi xuống, đặt lưỡi dao găm vào giữa đống lửa. Một làn khói có hình lông chim bay quanh lưỡi kim loại đang cháy đen, tỏa ra mùi hăng hắc như trong lò rèn. Chúng tôi quan sát ngọn lửa màu xanh quanh lưỡi dao trong sự mê đắm không lời. Dường như sức nóng bừng bừng của ngọn lửa đã giúp lưỡi kim loại vô hồn kia trở nên có sức sống.

Jamie bọc bàn tay bằng tấm vải nhuốm máu, sau đó kéo lưỡi dao khỏi ngọn lửa một cách cẩn trọng. Anh bước chầm chậm tới chỗ cậu bé, để phần lưỡi dao chúc xuống, tựa như nó có ý chí riêng, cho đến khi nó chạm vào áo choàng của cậu bé. Mùi vải cháy sém bốc ra từ chiếc khăn tay bao bọc một nửa cán dao càng trở nên nồng nặc hơn khi lưỡi dao chạy dọc phần thân áo phía trước, tạo thành một vết cháy nhỏ. Lưỡi dao chuyển sang đen sì khi nguội đi và dừng lại ngay dưới cái cằm đang căng ra phía trên. Tôi trông thấy những dòng chảy của mồ hôi lấp lánh chỗ hõm cổ của cậu ta.

"Chà, ta e rằng ta chưa chuẩn bị tinh thần để giết cậu." Giọng nói của Jamie tuy nhẹ nhàng nhưng đầy đe dọa và còn đáng sợ hơn bởi sự kiềm chế của anh.

"Cậu hành quân với ai?" Câu hỏi vút ra như một chiếc roi, khiến người nghe nao núng. Mũi dao đang lơ lửng gần người cậu bé và làn khói

https://thuviensach.vn

bay theo gió đêm.

“Ta sẽ… ta sẽ không nói!” Cậu mím chặt môi, trả lời lắp bắp, cơn rùng mình lan xuống cái cổ mảnh mai.

“Cậu cũng không nói các bạn của cậu đóng quân cách đây bao xa ư? Không nói có bao nhiêu người? Không nói cả hướng hành quân?” Những câu hỏi được thốt ra thật khẽ, mũi dao chạm vào và di chuyển men theo quai hàm. Hai con mắt cậu bé trắng dã như một con ngựa khiếp sợ, nhưng cậu ta lắc đầu kịch liệt, những lọn tóc vàng bị hất tung. Ross và Kincaid siết chặt bàn tay gông kìm quanh cánh tay cậu bé.

Lưỡi dao đen đột nhiên ép sát vào bên dưới xương quai hàm. Cậu ta thét lên yếu ớt, nghe rõ cả tiếng thở và mùi da cháy.

“Jamie!” Tôi hét lên, bị choáng váng ngoài sức chịu đựng. Anh không quay lại nhìn tôi, hai mắt vẫn gắn chặt vào tên tù nhân vừa được buông lơi và bây giờ anh dùng đầu gối đè cậu ta xuống đống lá khô, bàn tay nắm lấy cái cổ mảnh mai.

“Bà không cần bận tâm, thưa bà,” anh nói qua hàm răng nghiến chặt. Anh tóm lấy phần thân áo của cậu bé, rồi lôi cậu ta đứng dậy. Lưỡi dao múa may giữa hai người họ và cuối cùng dừng lại ngay phía dưới mắt phải của cậu bé. Jamie nghiêng đầu, đặt một câu hỏi trong im lặng và nhận lại cái lắc đầu từ chối rất khẽ nhưng rõ ràng.

Giọng cậu ta không hơn gì một lời thì thầm run rẩy, hay cậu ta đang lầm bầm cho chính mình nghe. “K-không,” cậu ta nói. “Không. Ông không thể làm gì để bắt ta nói được đâu.”

Jamie giữ cậu ta một lúc, mắt đối mắt, sau đó, anh thả nắm vải nhăn nhúm ra và lùi bước. “Không,” anh chậm rãi nói, “ta không cho là vậy. Ta sẽ không làm gì cậu. Thế còn phu nhân đây thì sao?”

Đầu tiên, tôi không nhận ra anh đang ám chỉ mình, cho tới lúc anh nắm lấy cổ tay tôi và kéo giật tôi lại phía anh, làm tôi vấp chân trên nền đất gồ ghề. Tôi ngã nhào về phía trước và anh vặn tay tôi ra đằng sau.

https://thuviensach.vn

“Cậu có thể thờ ơ với bản thân mình, nhưng có thể cậu quan tâm đến danh dự của phu nhân đây, kể từ lúc cậu sẵn sàng đặt mình vào đau đớn như thế này nhằm giải cứu bà ấy.”

Anh quay người tôi hướng về phía mình, sau đó luồn tay vào mái tóc, ngửa đầu tôi ra sau và hôn tôi mãnh liệt, khiến tôi vô thức oằn người để phản kháng.

Anh thả tóc tôi ra rồi kéo tôi lại gần, đối diện với cậu nhóc phía bên kia ngọn lửa. Đôi mắt cậu ta mở lớn, thất kinh, hai con mắt to sẫm màu phản chiếu hình ảnh ngọn lửa trước mặt.

“Thả bà ấy ra!” Cậu ta yêu cầu bằng giọng khàn khàn. “Ông định làm gì bà ấy?”

Bàn tay Jamie lần xuống cổ váy tôi. Anh bất ngờ xé toạc lớp vải khiến cặp mông của tôi gần như hở trần toàn bộ. Theo bản năng, tôi đá vào ống quyển của anh. Cậu bé phát ra một âm thanh không rõ ràng và lao đến phía trước, nhưng một lần nữa bị giữ lại bởi Ross cùng Kincaid.

“Bởi cậu đã hỏi,” Jamie thích thú nói phía sau tôi. “Ta có ý định cưỡng hiếp phu nhân đây trước mặt cậu. Sau đó, ta sẽ để bà ấy cho đám tay chân, để họ làm cái việc mà họ sẽ làm. Biết đâu cậu sẽ được hưởng một lượt trước khi ta giết cậu? Một người đàn ông không nên chết khi còn trinh, cậu có nghĩ vậy không?”

Giờ thì tôi giãy giụa thực sự, cánh tay bị giữ chặt trong nắm tay cứng như thép phía sau. Lời phản đối của tôi bị lòng bàn tay to và ấm của Jamie chặn lại. Tôi cắn chặt răng vào gan bàn tay của anh, nó có vị như máu. Anh giật mạnh tay ra và kìm lại không bật kêu thành tiếng, nhưng ngay lập tức ấn một miếng vải vào miệng tôi. Tôi bị nắm vải chặn họng, trong lúc hai tay anh nắm lấy vai tôi, cố gắng xé chiếc váy rộng ra. Anh xé toạc lớp vải đến tận hông, giữ chặt hai cánh tay tôi ở hai bên thân mình. Tôi trông thấy Ross liếc nhìn rồi nhanh chóng quay đi, gắn ánh mắt kiên định vào tù nhân, hai má đỏ lựng. Kincaid, không quá mười chín tuổi, thì nhìn trân trân vì bị sốc, miệng mở lớn như cái bẫy ruồi.

https://thuviensach.vn

“Dừng lại!” Giọng cậu bé run run, nhưng ngoài nỗi sợ còn có sự giận dữ. “Ngươi… ngươi là đồ hèn hạ ghê tởm! Sao ngươi dám làm nhục một quý bà như thế, thằng lừa đảo Scotland!” Cậu ta đứng im một lát, lồng ngực phập phồng bởi những cảm xúc đang dâng trào, sau đó đưa ra quyết định. Cậu ta hất cằm lên.

“Thôi được. Ta thấy mình không có lựa chọn trong vấn đề danh dự. Hãy thả phu nhân ra và ta sẽ nói những gì ngươi muốn biết.”

Một bàn tay của Jamie thả vai tôi ra ngay tức thì. Tôi không thấy anh ra hiệu, nhưng Ross buông cánh tay bị thương của cậu bé, vội vã đi lấy áo choàng cho tôi, nó đã rơi trên nền đất mà không ai chú ý tới vì không khí phấn khích khi bắt được cậu bé. Jamie kéo hai tay tôi ra sau và giật mạnh thắt lưng của tôi, dùng nó để trói tay. Anh nhận lấy chiếc áo choàng từ Ross, phủ lên vai tôi và buộc dây cẩn thận. Anh bước lùi lại, cúi chào mỉa mai, rồi quay sang kẻ bị bắt giữ.

“Cậu đã có được lời hứa từ ta, quý bà đây sẽ được an toàn,” anh nói. Giọng anh tỏ ra căng thẳng bởi cơn giận và sự thèm khát trong vô vọng. Tôi nhận ra giọng nói kia vốn để kiềm chế tiếng cười và tôi cảm thấy mình có thể vui vẻ giết anh.

Cậu bé mang khuôn mặt lạnh như đá, đưa ra thông tin được yêu cầu, rất nhỏ và nhanh.

Tên của cậu ta là William Grey, con trai thứ hai của Tử tước Melton. Cậu ta cùng một đội quân hai trăm người đi tới Dunbar để sáp nhập với đội quân của Tướng Cope. Các bạn của cậu ta hiện đang cắm trại cách đây khoảng ba dặm về hướng tây. Cậu ta, William, đang đi dạo qua cánh rừng thì nhìn thấy đống lửa của chúng tôi và tới thám thính. Không, cậu ta không đi cùng ai. Đúng vậy, đội quân của cậu ta mang theo vũ khí hạng nặng, mười sáu khẩu đại bác có xe ngựa kéo và hai khẩu súng cối bốn mươi phân. Phần lớn đội quân được trang bị súng hỏa mai và ba mươi con ngựa.

Cậu bé bắt đầu rũ xuống bởi cuộc tra hỏi căng thẳng và cánh tay bị thương, nhưng kiên quyết từ chối lời mời ngồi. Thay vào đó, cậu ta tựa

https://thuviensach.vn

người vào thân cây, dùng lòng bàn tay trái ôm lấy khuỷu tay phải.

Cuộc thẩm vấn kéo dài gần một tiếng đồng hồ, công việc hỏi đáp mệt mỏi lặp lại hết lần này đến lần khác để xác định những điểm khác biệt, miêu tả rõ hơn các chi tiết, vạch ra các điểm bị bỏ sót và những phần trọng yếu bị lảng tránh. Cuối cùng, Jamie thở dài thỏa mãn và quay đi, cậu nhóc ngồi thụp xuống giữa những cái bóng đung đưa của cây sồi. Jamie đưa một tay ra mà không nói lời nào. Murtagh đã đoán được mục đích của anh, liền đưa anh một khẩu súng.

Anh quay lại chỗ tù nhân, kiểm tra thuốc nhồi. Khẩu súng bằng kim loại dài hơn bốn mươi phân với cái báng có đuôi hình trái tim tỏa ánh sáng lờ mờ trong bóng tối, ánh sáng từ đống lửa làm lóe lên những tia màu bạc ở cò súng và chốt khai hỏa. “Đầu hay tim đây?” Jamie thản nhiên hỏi, cuối cùng anh cũng ngẩng đầu lên.

“Ơ?” Miệng cậu bé há hốc vì không hiểu chuyện gì.

“Ta sẽ bắn cậu,” Jamie kiên nhẫn giải thích. “Gián điệp thường bị treo cổ, nhưng xét đến sự can đảm của cậu, ta sẽ cho cậu đi thật nhanh gọn. Cậu thích nhận đạn ở đầu hay tim?”

Cậu bé nhanh chóng đứng thẳng người, nâng cao vai. “Ồ, phải, tất nhiên.” Cậu ta liếm môi và nuốt nước miếng. “Ta nghĩ… vào… vào tim. Cảm ơn,” cậu ta nói thêm, như chợt nghĩ ra. Cậu ta hếch cằm, bặm đôi môi vẫn còn nét mềm mại, non trẻ.

Jamie gật đầu và lên cò súng đánh cạch một tiếng, vang khắp khoảng lặng dưới tán cây sồi.

“Đợi đã!” Tù nhân nói. Jamie nhìn cậu ta dò hỏi, khẩu súng chĩa vào lồng ngực xẹp lép.

“Làm sao tôi có thể biết chắc phu nhân sẽ không bị xâm hại sau khi tôi bị - sau khi tôi ra đi?” Cậu ta gặng hỏi, nhìn quanh đám đàn ông với vẻ thù địch. Bàn tay không bị thương của cậu ta nắm chặt nhưng run rẩy. Ross phì cười một tiếng, nhưng khéo léo chuyển thành tiếng hắt hơi.

https://thuviensach.vn

Jamie hạ thấp khẩu súng, cố kiềm chế để giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

“Chà,” anh nói bằng giọng Scotland đặc sệt mỗi khi căng thẳng, “dĩ nhiên là cậu đã có lời hứa của ta, nhưng tất nhiên, ta thấy cậu còn nghi ngờ lời nói của một...” - bất chấp sự kiềm chế, miệng anh khẽ nhếch lên - “của một kẻ Scotland hèn hạ. Có thể cậu sẽ chấp nhận sự bảo đảm của chính phu nhân kia?” Anh nhướng một bên lông mày về phía tôi và ngay lập tức Kincaid thả tôi ra, lúng túng bỏ miếng giẻ khỏi miệng tôi.

“Jamie!” Khi miệng đã được tự do, tôi hét lên giận dữ. “Đây là hành động vô lương tâm! Sao anh có thể làm một việc như vậy? Anh… anh...”

“Kẻ hèn hạ,” anh nói thêm, “hay kẻ lừa đảo, nếu em thích gọi thế hơn. Bác nghĩ sao, Murtagh,” anh quay sang người đội phó của mình, “cháu là một thằng hèn hạ hay kẻ lừa đảo?”

Murtagh mở miệng chua chát. “Cháu sẽ tàn đời nếu cởi trói cho người phụ nữ của mình mà không nắm sẵn con dao găm trong tay.”

Jamie quay sang nhìn tù nhân bằng vẻ mặt áy náy. “Ta lấy làm tiếc khi vợ ta bị ép tham gia vào trò dối trá này. Ta đảm bảo với cậu việc cô ấy tham gia là do bị ép buộc.” Anh buồn bã kiểm tra bàn tay bị cắn trong ánh sáng của ngọn lửa.

“Vợ ngươi!” Cậu nhóc trừng trừng giận dữ nhìn Jamie.

“Ta cũng cam đoan với cậu rằng, tuy vị phu nhân này xuất hiện trên giường ta theo nghĩa vụ, nhưng cô ấy sẽ không làm gì nếu bị ép buộc. Và bây giờ cũng vậy,” anh nói thêm, “nhưng đừng cởi trói cho cô ấy vội, Kincaid!”

“James Fraser,” tôi rít lên qua hai hàm răng nghiến chặt. “Nếu anh làm gì cậu bé thì chắc chắn anh sẽ không bao giờ được nằm cùng giường với em nữa!”

Jamie nhướng một bên lông mày. Những chiếc răng nanh của anh sáng lấp lánh. “Chà, một lời đe dọa nghiêm trọng đối với một kẻ ham thích khoái lạc bất chấp luân thường như ta đây, nhưng trong trường hợp này, ta

https://thuviensach.vn

không nghĩ mình có thể quan tâm đến những lợi ích của mình. Xét cho cùng, chiến tranh vẫn là chiến tranh.” Khẩu súng đã được hạ xuống, giờ lại giương lên lần nữa.

“Jamie!” Tôi hét.

Anh hạ thấp khẩu súng và quay về phía tôi, tỏ ra hết sức kiên nhẫn. “Sao?”

Tôi hít thở sâu để giữ giọng nói khỏi run rẩy vì tức giận. Tôi đoán anh đã đưa ra quyết định và hy vọng điều mình đang làm là đúng đắn. Đúng hay sai thì khi cuộc chiến này kết thúc… Tôi chặn đứng cái ảo tưởng dễ chịu là mình đang giẫm chân lên yết hầu của Jamie trong lúc anh quằn quại trên mặt đất để tập trung vào vai trò hiện tại của mình.

“Anh không có bằng chứng rằng cậu ta là gián điệp,” tôi nói. “Cậu ta nói rằng cậu ta vô tình nhìn thấy anh. Có ai không tò mò nếu thấy một đống lửa trong rừng chứ?”

Jamie gật đầu, chấp nhận lý lẽ đó. “Phải, thế còn việc cố gắng giết anh? Dù là gián điệp hay không, cậu ta đã cố gắng giết anh và thừa nhận nhiều lần.” Anh đưa ngón tay sờ vào vết cắt lởm chởm trên cổ.

“Tất nhiên, cậu ta đã làm vậy,” tôi giận dữ đáp. “Cậu ta bảo cậu ta biết anh từng là kẻ sống ngoài vòng pháp luật. Có một cái án truy nã chết tiệt treo trên đầu anh, vì Chúa!”

Jamie xoa cằm tỏ vẻ hoài nghi, cuối cùng quay sang tù nhân. “Thôi được, điều đó hợp lý,” anh nói. “Này William Grey, thầy cãi của cậu đã đưa ra lý do chính đáng để biện hộ cho cậu. Chính sách của Đức Hoàng tử Charles và tôi là không hành quyết người vô tội, dù là kẻ địch hay không.” Anh vẫy tay gọi Kincaid.

“Kincaid, cậu và Ross hãy đưa cậu chàng này đi theo hướng mà cậu ta khai rằng đội quân của cậu ta đang cắm trại. Nếu thông tin cậu ta cung cấp là chính xác, hãy trói cậu ta vào một cái cây cách đó một dặm, trên đường hành quân. Ngày mai, các bạn của cậu ta sẽ tìm thấy cậu ta. Nếu cậu ta nói

https://thuviensach.vn

sai thì…” - anh dừng lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn tù nhân - “hãy cắt cổ cậu ta.”

Anh nhìn thẳng vào mặt cậu bé và nói, không có ý giễu cợt. “Ta cho cậu mạng sống. Ta hy vọng cậu sẽ sử dụng nó thật tốt.”

Anh đi tới sau lưng tôi và cắt dải vải quấn quanh cổ tay. Trong khi tôi giận dữ quay lại, anh đã quay sang phía cậu bé và ngồi thụp xuống nền đất bên dưới cây sồi. “Có lẽ em đủ khỏe để chăm sóc cánh tay của cậu ta trước khi cậu ta đi?” Anh không còn quắc mắt giả bộ dữ tợn, khuôn mặt anh trống rỗng như một bức tường. Anh khép mắt để ngăn tôi nhìn vào chúng.

Tôi không nói gì, đi thẳng tới chỗ cậu bé và quỳ xuống bên cạnh. Cậu ta có vẻ sững sờ nhưng không phản kháng khi tôi kiểm tra hay xử lý cánh tay, mặc dù việc cố định lại xương chắc chắn rất đau.

Vạt váy bị rách cứ trượt khỏi vai tôi, tôi lầm bầm rủa thầm trong lúc giật vai áo bên này hoặc bên kia lên đến lần thứ mười hai. Xương cẳng tay của cậu ta gầy nhom và khá nhẹ, da cậu ta cũng mỏng như da tôi. Tôi nẹp cánh tay và làm băng đeo bằng chính chiếc khăn quàng cổ của mình. “Nó gãy rất gọn,” tôi nói với cậu ta, vẫn giữ giọng thờ ơ. “Cố gắng giữ yên cánh tay trong ít nhất hai tuần.” Cậu bé gật đầu, không nhìn tôi.

Jamie yên vị trên khúc gỗ và quan sát tôi chăm sóc cậu bé. Tôi thở hổn hển, bước tới chỗ anh và tát một cái thật mạnh. Cú tát để lại một dấu tay trắng trên má và khiến anh chảy nước mắt, nhưng anh không né tránh hay thay đổi biểu cảm.

Kincaid kéo cậu bé đứng dậy, đẩy cậu ta tới mép bãi đất trống. Khi họ tới mép cánh rừng, cậu bé ngừng bước và quay lại. Cậu ta tránh nhìn vào tôi và chỉ nói với Jamie.

“Tôi nợ ông một mạng,” cậu ta trịnh trọng nói. “Tôi thích cái chết hơn, nhưng vì ông ép tôi nhận món quà này, nên tôi xem nó như một món nợ danh dự. Tôi hy vọng có cơ hội trả món nợ trong tương lai và một khi đã trả được...” Giọng cậu ta run run bởi lòng căm thù bị kìm nén, đánh mất vẻ giả bộ trịnh trọng bởi cảm xúc chân thật trong lòng. “… Tôi sẽ giết ông!”

https://thuviensach.vn

Jamie đứng thẳng dậy. Khuôn mặt anh điềm tĩnh, mọi nét thích thú đã biến mất. Anh trịnh trọng gật đầu trước tù nhân đang bị giải đi. “Trong trường hợp đó, thưa ông, tôi hy vọng chúng ta sẽ không gặp lại nhau.”

Cậu bé đứng thẳng người, cứng nhắc cúi đầu đáp lại. “Một người nhà Grey không bao giờ quên nghĩa vụ của mình, thưa ông,” cậu ta đáp và biến mất trong bóng tối. Kincaid nắm lấy khuỷu tay của cậu ta.

Sau một lúc nín thở chờ đợi, khi âm thanh lá khô xào xạc dưới chân họ không còn vọng lại nữa, tiếng cười bắt đầu vang lên, ban đầu chỉ là tiếng phì nhẹ nhàng, phát ra từ lỗ mũi của một người đàn ông, rồi đến tiếng khúc khích ngập ngừng từ những người khác. Tuy không ồn ào, nhưng âm lượng đang dần tăng lên.

Jamie tiến một bước vào trong vòng tròn, đứng đối diện với những người lính của anh. Tiếng cười im bặt. Anh liếc tôi và nói nhanh: “Đi vào lều!”

Trông thấy biểu cảm của tôi, anh liền tóm lấy cổ tay tôi trước khi tôi kịp giơ tay lên.

“Nếu em định tát anh lần nữa thì ít nhất để anh chìa má bên kia ra đã,” anh lạnh lùng nói. “Anh có thể giúp em thoát khỏi nỗi khó chịu. Nhưng anh khuyên em nên đi vào lều đã.”

Anh thả tay tôi, sải bước đến bên đống lửa, hất đầu dứt khoát và tập hợp những người đàn ông đang đứng rải rác thành một nhóm, họ miễn cưỡng và có phần thận trọng tụ lại đứng trước mặt anh. Những khuôn mặt sở hữu đôi mắt to và hai hốc mắt tuyền một màu đen.

Tôi không hiểu tất cả những gì Jamie nói vì anh nói theo kiểu kỳ lạ đan xen tiếng Gaelic và tiếng Anh. Nhưng tôi tập trung các giác quan và nhận ra anh đang dò hỏi bằng chất giọng đều đều, nhẹ nhàng, đủ để biến người nghe thành đá. Anh muốn biết lính canh đêm nay là ai.

Họ lén lút liếc mắt trước sau, khi phải đối mặt với hiểm nguy, tất cả đoàn kết thành một khối chặt chẽ. Nhưng sự liên kết bị tan rã và hai người đàn ông bước ra, cả hai ngước nhìn - một lần - rồi vội vàng cúi xuống, bốn

https://thuviensach.vn

con mắt dán chặt xuống đất, họ đứng cạnh nhau bên ngoài sự bảo vệ của đồng bạn.

Đó là anh em nhà McClure, George và Sorley. Họ gần bằng tuổi nhau, khoảng ngoài ba mươi. Cả hai đều xấu hổ, những ngón tay cứng cáp do tôi rèn qua thời gian làm việc đang co rúm lại, tìm cách đan cài vào nhau như một biện pháp bảo vệ trước cơn bão lớn.

Jamie dừng lại một lát, không nói năng gì, chỉ nhìn hai người lính canh có tội. Năm phút khó nhọc trôi qua, mọi sự giận dữ đã được kiểm soát, giọng nói của anh nhẹ nhàng và đều đều như trước. Nhóm đàn ông không dám tạo ra một tiếng động nào và cả hai anh em nhà McClure, tuy vạm vỡ nhưng đều co rúm lại, trở nên nhỏ bé dưới sức nặng lời nói của anh. Tôi quệt hai lòng bàn tay ướt mồ hôi vào váy, cảm thấy vui mừng vì mình không hiểu toàn bộ và hối tiếc vì không nghe lời Jamie đi vào trong lều.

Tôi còn hối tiếc hơn khi một lúc sau, Jamie bỗng quay sang Murtagh. Ông đang đợi lệnh và chuẩn bị sẵn một sợi dây da dài khoảng sáu mươi phân, được thắt một đầu để làm tay cầm.

“Cởi áo ra và tới đứng cạnh ta, cả hai người!” Hai anh em nhà McClure hành động ngay lập tức, những ngón tay dài lần mò các nút thắt, có vẻ họ hăng hái làm theo lệnh vì yên tâm rằng bước mở đầu đã qua và việc đền tội đã đến.

Dù biết mức độ này là nhẹ nhàng so với các hình phạt đối với những tội tương tự, nhưng tôi vẫn cảm thấy buồn nôn. Bãi đất trống không một tiếng động, chỉ có tiếng roi quất và tiếng thở ngắt quãng từ những người bị đánh.

Sau cú đánh cuối cùng, Jamie thả sợi dây xuống bên cạnh. Anh toát mồ hôi đầm đìa và lớp vải sơ mi bẩn thỉu bám dính vào lưng. Anh gật đầu cho hai anh em nhà McClure giải tán và lau gương mặt ướt đầm bằng ống tay áo. Một người trong số họ đau đớn, cúi xuống nhặt mấy chiếc áo vừa cởi, người còn lại thì run rẩy đứng tựa một bên.

https://thuviensach.vn

Trong suốt thời gian thực thi hình phạt, những người có mặt trên bãi đất trống như đã ngừng thở. Và lúc này, một cơn rùng mình lan qua đám đông, như thể họ đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Jamie nhìn họ, hơi lắc đầu. Gió đêm đang nổi lên, khuấy động và thổi món tóc trên đỉnh đầu của anh bay bồng bềnh.

“Chúng ta không cho phép sự bất cẩn,” anh dịu dàng nói. “Từ bất kỳ ai.” Anh hít thật sâu, nhếch miệng nhăn nhó. “Bao gồm cả ta. Chính ngọn lửa bất cẩn này đã kéo thằng bé đến chỗ chúng ta.” Thêm những giọt mồ hôi rơi khỏi lông mày anh và anh quệt một tay ngang mặt rồi lau vào váy. Anh gật đầu với Murtagh, đang đứng tách biệt với những người đàn ông khác và đưa cây roi da cho ông.

“Ngài bắt tôi phải làm ư, thưa ngài?”

Sau một lúc ngập ngừng, bàn tay xương xẩu của Murtagh nhận lấy cây roi. Một tia sáng, có thể là thích thú, lóe lên trong đôi mắt đen của người tộc viên nhỏ bé.

“Thật hân hạnh… thưa ngài!”

Jamie quay lưng về phía người của mình và bắt đầu cởi áo sơ mi. Khi mắt anh nhìn thấy tôi, đang đứng chết trân giữa những thân cây, lông mày anh nhướng lên, ngầm đặt một câu hỏi châm biếm. Tôi muốn xem ư? Tôi lắc đầu quầy quậy, quay người bỏ đi, làm theo lời khuyên của anh dù đã quá muộn.

•••

Trên thực tế, tôi không quay lại lều. Tôi không thể chịu đựng được không gian bí bách của nó. Lồng ngực tôi cảm thấy nghẹt thở và tôi cần không khí.

Tôi tìm thấy không khí trong lành trên đỉnh một cái gò nhỏ, ngay bên kia túp lều. Tôi sẩy chân và dừng lại giữa một không gian rộng mở. Tôi

https://thuviensach.vn

nằm ra đất, đưa hai tay lên đầu. Tôi không muốn nghe những tiếng vọng dù là nhỏ nhất từ cảnh cuối cùng trong vở kịch bên đống lửa.

Bãi cỏ lởm chởm dưới cơ thể tôi chọc vào phần da trần và truyền sang tôi một cảm giác lạnh lẽo, tôi liền gập người, bọc cái áo choàng quanh mình. Được bao phủ và cách ly khỏi âm thanh đó, tôi nằm yên, lắng nghe trái tim đập, chờ đợi tâm trạng xáo trộn trở nên bình lặng.

Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng những người đàn ông đi qua thành từng nhóm nhỏ, khoảng bốn hoặc năm người, trở lại chỗ ngủ của họ. Vì bị bọc trong tấm áo choàng, tôi không thể phân biệt được lời họ nói, nhưng họ phát ra âm thanh khẽ khàng, có thể là lòng tôn kính. Sau một lúc, tôi nhận ra anh đang ở đó. Anh không nói hay tạo ra tiếng động, nhưng tôi chợt biết rằng anh đang ở kế bên. Sau khi lăn người ngồi dậy, tôi thấy bóng anh đổ lên một tảng đá, đầu tựa vào hai cẳng tay ôm quanh đầu gối.

Tôi bị giằng xé giữa thôi thúc xoa đầu anh hoặc phang một tảng đá làm nó bẹp rúm, nhưng cuối cùng, tôi chẳng làm gì cả.

“Anh ổn chứ?” Tôi hỏi bằng giọng đều đều, sau một khoảng im lặng.

“Ừ, anh ổn.” Anh chầm chậm buông tay, thận trọng duỗi thẳng người rồi thở dài.

“Anh xin lỗi về chuyện cái váy của em,” anh nói. Tôi nhận ra anh có thể thấy làn da trần của tôi sáng lờ mờ trong bóng tối, liền kéo các mép áo choàng lại.

“Ồ, vì cái *váy ư?”* Tôi giận dữ đáp.

Anh thở dài lần nữa. “Đúng, và cả phần còn lại.” Anh dừng một lát rồi nói tiếp. “Anh nghĩ em sẵn sàng hy sinh tính e thẹn của mình để ngăn cản anh làm hại thằng bé, nhưng trong hoàn cảnh đó, anh không có thời gian để xin phép em. Nếu anh sai, xin em hãy tha thứ, phu nhân của anh!”

“Ý anh là anh sẽ tra tấn thằng bé nhiều hơn?”

Anh không buồn che giấu sự giận dữ. “Tra tấn! Anh còn không làm thằng bé bị thương.”

https://thuviensach.vn

Tôi kéo áo choàng chặt hơn quanh mình. “Ồ, anh không nghĩ rằng việc bẻ tay thằng bé và đóng dấu lên nó bằng con dao nung đỏ sẽ làm nó đau, phải không?”

“Không, anh không nghĩ vậy.” Anh bước tới và tóm lấy khuỷu tay tôi, kéo tôi đối diện với anh. “Nghe này! Thằng bé tự làm gãy tay mình khi cố gắng thoát khỏi thế khóa tay không thể phá vỡ của anh. Nó dũng cảm như những người đàn ông của anh, nhưng nó không có kinh nghiệm đánh tay đôi.”

“Vậy con dao thì sao?”

Jamie khịt mũi. “Cái đó! Thằng bé có một vết thương nhỏ dưới tai, đến sau bữa tối ngày mai là nó sẽ hết đau liền. Anh nghĩ nó có khó chịu một chút, nhưng anh chỉ định dọa nó chứ không muốn làm nó bị thương.”

“Ồ!” Tôi bỏ đi, quay lại cánh rừng tối và tìm căn lều của chúng tôi. Giọng anh theo sát phía sau.

“Anh có thể làm suy sụp ý chí của nó, Sassenach! Thằng bé sẽ trở nên rối loạn rất lâu sau này. Nhưng anh không thích làm điều tồi tệ đó, nếu không bị bắt buộc. Xin nhớ lấy lời anh, Sassenach ơi” - từ trong bóng tối, giọng anh chạm đến chỗ tôi và có ý khiển trách - “một lúc nào đó, anh có thể phải làm điều anh không muốn. Anh đã biết người của cậu ta ở đâu, vũ khí của chúng và những thứ tương tự. Nhưng anh không thể dọa cậu ta, phải dùng cách lừa cậu ta hoặc bẻ gãy ý chí.”

“Thằng bé nói anh không thể bắt nó khai.”

Giọng Jamie tỏ ra mệt mỏi. “Chúa ơi, Sassenach, tất nhiên anh có thể. Em có thể bẻ gãy ý chí của ai đó nếu em gây ra đủ tổn thương cho họ. Anh biết rõ điều đó.”

“Phải,” tôi nói khẽ, “em cũng nghĩ vậy.”

Không ai trong chúng tôi di chuyển hay nói chuyện suốt một lúc lâu. Tôi nghe thấy tiếng càu nhàu của những người đang dọn chỗ ngủ, thi thoảng cả tiếng giày trên nền đất cứng và tiếng lá xào xạc rơi thành đống,

https://thuviensach.vn

như một chướng ngại vật chặn lại cơn gió lạnh của mùa thu. Đôi mắt tôi đã điều chỉnh để thích nghi với bóng tối, do đó bây giờ tôi có thể thấy đường nét căn lều của chúng tôi cách đây ba mươi bước chân, ở chỗ trú dưới một cây thông rụng lá. Tôi cũng có thể thấy Jamie, cơ thể anh đen thẫm và tương phản với bóng tối sáng hơn phía sau.

"Được rồi," cuối cùng tôi lên tiếng. "Được rồi. Anh đã lựa chọn giữa việc nên làm và việc có thể làm… Vâng, được rồi."

"Cảm ơn em!" Tôi không nhìn ra anh có mỉm cười hay không, nhưng nghe giống như vậy.

"Anh đã có một cơ hội chết tiệt để lựa chọn," tôi nói. "Nếu em không cho anh cái cớ để tránh giết thằng bé thì anh sẽ làm gì?"

Hình người to lớn đó cử động và nhún vai, một tiếng cười khúc khích khẽ vang lên trong bóng tối.

"Anh không biết, Sassenach ạ! Anh đoán em sẽ nghĩ ra cách gì đó. Nếu không - chà, anh nghĩ anh phải bắn thằng bé. Không thể làm nó thất vọng bằng việc thả nó đi, đúng không?"

"Anh là đồ Scotland chết tiệt," tôi nói mà không cảm thấy giận dữ.

Anh thở dài đánh thượt. "Sassenach ơi, anh đã bị đâm, bị cắn, bị tát và bị quất roi kể từ bữa tối - anh đã không được nghỉ ngơi. Anh không thích dọa trẻ con, không thích quất roi đàn ông, vậy mà anh vẫn phải làm cả hai việc đó. Có hai trăm lính Anh đang cắm trại cách đây ba dặm và anh không biết làm gì với chúng. Anh mệt, anh đói và đau đớn. Nếu em có điều gì giống như lòng thương cảm của phụ nữ thì cho anh xin một ít đi!"

Anh nói rất thương tâm khiến tôi bật cười dù không muốn. Tôi đứng dậy và bước tới chỗ anh.

"Em nghĩ mình có thể cho anh một ít. Lại đây, để em xem em có thể tìm được nó cho anh không." Áo anh bị tuột khỏi hai vai mà anh không buồn kéo lên. Tôi đưa tay vào bên trong, sờ lên làn da nóng nhạy cảm ở lưng anh. "Không bị trầy xước," tôi nói, nhẹ nhàng lần tay lên trên.

https://thuviensach.vn

“Một sợi dây da không gây thương tích, chỉ đau đớn thôi.”

Tôi cởi áo sơ mi của anh và ấn anh ngồi xuống, lau lưng cho anh bằng nước suối mát lạnh.

“Đỡ hơn chưa?” Tôi hỏi.

“Ừm!” Các cơ bắp trên vai anh thả lỏng, nhưng anh hơi co người khi tôi chạm vào một điểm nhạy cảm hơn rất nhiều.

Tôi quay sang chú ý tới vết thương dưới tai. “Anh sẽ không bắn thằng bé, đúng không?”

“Em nghĩ anh là ai, Sassenach?” Anh nói bằng giọng mỉa mai.

“Một tên Scotland hèn hạ. Hay đúng hơn là một kẻ sống ngoài vòng pháp luật vô lương tâm. Ai mà biết được một kẻ như thế sẽ làm gì? Lại còn là một kẻ háo sắc đốn mạt nữa chứ!”

Anh cười lớn, vai rung lên dưới tay tôi.

“Quay đầu lại đây! Nếu anh muốn lòng thương cảm của phụ nữ thì hãy ngồi yên trong lúc em trao nó cho anh.”

“Ừm!” Lại một thoáng yên lặng. “Không,” cuối cùng, anh lên tiếng. “Anh sẽ không bắn cậu ta. Nhưng anh phải bảo vệ danh dự của cậu ta, sau khi khiến cậu ta cảm thấy lố bịch. Cậu ta là một chàng trai dũng cảm, xứng đáng được ban cho một cái chết đáng giá.”

Tôi lắc đầu. “Em sẽ không bao giờ hiểu được đàn ông,” tôi lẩm bẩm, xoa thuốc mỡ cúc vạn thọ lên vết sây sát.

Anh cầm lấy hai bàn tay tôi và kéo chúng xuống dưới cằm.

“Em không cần hiểu anh, Sassenach,” anh nói khẽ. “Miễn là em yêu anh.” Anh cúi đầu và dịu dàng hôn lên hai bàn tay đang cài vào nhau của tôi.

“Và cho anh ăn,” anh nói thêm, thả tay tôi ra.

“Ôi, lòng thương cảm của phụ nữ, tình yêu *và* thức ăn?” Tôi thốt lên rồi bật cười. “Anh có cần nhiều hơn không?”

https://thuviensach.vn

Trong chiếc túi treo bên yên ngựa có một cái bánh mỳ nướng vỉ, một ít phô mai và thịt xông khói. Tình trạng căng thẳng và những điều ngớ ngẩn của hai tiếng trước đã rút cạn sức lực của cơ thể tôi nhiều hơn tôi nghĩ và tôi ăn cùng anh một cách ngấu nghiến.

Tiếng những người đàn ông xung quanh chúng tôi đều đã tắt hẳn, chẳng còn âm thanh hay ánh lửa nào để cho chúng tôi biết rằng mình chẳng phải cách xa linh hồn loài người cả ngàn dặm. Chỉ có gió mải miết thổi giữa những tán lá, làm gãy rụng những cành con.

Jamie tựa lên một thân cây, khuôn mặt sáng mờ ảo dưới ánh sao, nhưng cơ thể toát lên vẻ tinh quái.

“Anh đã hứa với người hùng của em rằng anh sẽ không quấy rầy em bằng những trò tán tỉnh làm em chán ghét. Anh nghĩ trừ khi em mời anh nằm chung giường, nếu không anh sẽ phải ngủ cùng Murtagh và Kincaid. Mà Murtagh thì ngáy to.”

“Anh cũng vậy,” tôi đáp.

Tôi nhìn anh một lúc, rồi nhún vai, một bên vai áo bị xé rách trượt xuống. “Được rồi, anh đã khởi đầu rất tốt.” Tôi thả nốt bên vai còn lại và cái váy rách rơi xuống quanh eo. “Anh có thể đến và kết thúc công việc một cách thích đáng.”

Hơi ấm từ cánh tay anh như lớp lụa nóng, trượt trên làn da mát lạnh của tôi.

“Đúng vậy,” anh thì thầm giữa các lớp tóc của tôi, “chiến tranh là chiến tranh, phải không nào?”

•••

“Mình không giỏi về phần niên đại,” sau một lúc, tôi hỏi bầu trời sao. “Miguel de Cervantes đã ra đời chưa?”

https://thuviensach.vn

Jamie - tất nhiên - đang nằm sấp bên cạnh tôi, đầu và vai anh nhô ra ngoài chiếc lều. Anh mở một bên mắt thật chậm rãi và nhìn về hướng chân trời đằng đông. Sau khi không thấy dấu hiệu của bình minh, ánh mắt anh dần chuyển về gần, dừng trên mặt tôi, thể hiện thái độ cam chịu hằn học.

"Đột nhiên em muốn thảo luận về tiểu thuyết Tây Ban Nha sao?" Anh nói, giọng khàn khàn.

"Không hẳn," tôi đáp. "Em chỉ muốn biết anh có thấy thuật ngữ "*quixotic*[20]" thân quen không?"

Anh chống khuỷu tay để nhổm người dậy, dụi đầu vào hai bàn tay để tỉnh táo hoàn toàn, sau đó anh quay sang nhìn tôi, chớp mắt nhưng cảnh giác.

"Cervantes đã ra đời gần hai trăm năm trước, Sassenach ạ, và anh có điều kiện để hưởng nền giáo dục toàn diện, đúng, anh biết rõ quý ngài đó. Lời vừa rồi không có ý bóng gió chứ?"

"Lưng anh còn đau không?"

Anh ưỡn vai để kiểm tra. "Không nhiều. Chỉ còn một vài vết thâm tím nhỏ."

"Vì Chúa, Jamie ơi, *tại sao?*" Tôi thốt lên.

Anh đặt cằm lên hai cẳng tay, khuôn mặt hướng về phía bên kia, vì thế cái liếc mắt càng trở nên nổi bật. Anh là người duy nhất mà tôi từng thấy nheo mắt nhưng vẫn mỉm cười.

"Chà, bởi Murtagh thích thế. Anh nợ ông ấy một trận đòn từ hồi lên chín. Anh đã nhét những mảnh sáp ong vào giày của ông ấy khi ông ấy cởi chúng để hong chân. Lúc đó Murtagh không bắt được anh, nhưng lúc ông ấy đuổi theo anh bằng chân trần, anh đã học được nhiều từ ngữ mới khá thú vị. Ông ấy..."

Tôi đấm mạnh vào vai anh để ngăn anh kể chuyện. Jamie ngạc nhiên, hai cánh tay đột ngột khuỵu xuống, anh kêu một tiếng "Ui da!" và lăn sang bên, quay lưng về phía tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi quỳ gối đằng sau, cánh tay ôm quanh eo anh. Tấm lưng rộng của anh xen vào tầm nhìn của tôi, che khuất các vì sao, ánh sáng lấp lánh tỏa ra từ những giọt mồ hôi toát ra sau khi hoạt động vất vả. Tôi hôn vào giữa hai xương bả vai của anh, sau đó lùi lại và thổi nhè nhẹ, thích thú cảm nhận làn da anh run rẩy dưới mấy đầu ngón tay tôi, những sợi lông mềm bé xíu dựng lên, gai ốc sởn dọc theo xương sống.

"Tại sao?" Tôi hỏi lại, úp mặt vào tấm lưng ấm áp, ướt mồ hôi. Bóng tối phủ lên những vết sẹo khiến tôi không thể nhìn thấy, nhưng tôi có thể cảm nhận chúng, mờ nhạt và thô ráp bên dưới má.

Anh im lặng một lát, lồng ngực nhô lên hạ xuống bên dưới cánh tay tôi theo từng nhịp thở sâu và chậm.

"Chà," anh nói, lại rơi vào im lặng và suy nghĩ.

"Anh không biết, Sassenach ạ," cuối cùng, anh cất lời. "Có lẽ anh nghĩ anh nợ em. Hoặc nợ chính mình."

Tôi đặt tay lên mảnh xương bả vai của anh, nó to rộng và bằng phẳng, những đường viền hiện rõ bên dưới lớp da.

"Anh không nợ em."

"Vậy sao? Cởi váy vợ mình trước sự có mặt của ba mươi người đàn ông là hành động của một quý ông ư?" Giọng anh đột nhiên chua chát, bàn tay tôi vẫn nằm yên, ấn lên anh. "Sử dụng bạo lực với một kẻ bị bắt giữ - và nó mới chỉ là một đứa trẻ - là hành động của kẻ hào hiệp sao?"

"Sẽ tốt hơn nếu anh tha cho em - hoặc cậu nhóc - và mất một nửa số người của anh trong vòng hai ngày ư? Anh biết mà. Anh biết là anh không thể - anh *không thể* để những khái niệm về một quý ông lịch thiệp ảnh hưởng đến mình."

"Không," anh nói khẽ. "Anh không thể. Anh phải đi cùng một người đàn ông - con trai của nhà vua - trách nhiệm và danh dự yêu cầu anh phải đi theo cậu ta - đồng thời phải tìm cách để làm thay đổi đại nghiệp của cậu ta mà anh đã thề sẽ phục tùng. Anh đã thề vì mạng sống của những người anh

https://thuviensach.vn

yêu - anh đã phản bội cái tên của danh dự để những người anh kính trọng có thể sống sót."

"Danh dự là thứ chết tiệt đã giết vô số người," tôi nói từ sau tấm lưng thâm tím của anh. "Danh dự mà vô nghĩa thì là… ngu ngốc. Một sự ngu ngốc đẹp mã, nhưng dù sao vẫn là ngu ngốc."

"Đúng vậy. Và em đã nói - cái nhìn sẽ thay đổi. Nhưng nếu anh nằm trong số những người đầu tiên hy sinh danh dự cho lợi ích thiết thực… thì anh không cảm thấy xấu hổ vì việc mình làm ư?" Anh bỗng lăn qua để đối diện với tôi, đôi mắt băn khoăn hiện ra dưới ánh sao trời.

"Anh sẽ không quay lại - cũng không thể quay lại - nhưng Sassenach ơi, đôi khi anh cảm thấy buồn cho cái danh dự anh đã bỏ lại phía sau."

"Đây là lỗi của em," tôi nói khẽ. Tôi chạm vào khuôn mặt anh, vào đôi lông mày rậm, khuôn miệng rộng và những sợi lông lởm chởm chạy theo quay hàm dài, sạch sẽ. "Của em. Nếu em không đến… và nói với anh chuyện sẽ xảy ra…" Tôi thực sự đau lòng trước sự thay đổi của anh và cũng cảm nhận được chàng trai mộc mạc, ga lăng ngày nào đã không còn. Nhưng… khi là mình của ngày xưa, chúng tôi có những lựa chọn gì? Tôi phải nói với anh và anh phải thực hiện ngay lập tức. Một dòng kinh *Cựu ước* bỗng lướt qua tâm trí: *"Khi tôi nín lặng, các xương cốt tôi tiêu mòn, và tôi rên xiết trọn ngày."*

Dường như trong suy nghĩ, anh cũng tìm thấy câu trích trong *Kinh Thánh* này, và mỉm cười vẻ uể oải.

"Phải rồi," anh nói. "Anh không nhớ Adam có yêu cầu Chúa đưa Eve về không - hãy nhìn vào những điều bà ấy đã làm cho *ông ta."* Anh cúi xuống, hôn lên trán tôi trong khi tôi bật cười khúc khích, rồi anh kéo chăn đắp lên đôi vai trần của tôi. "Ngủ đi, cái xương sườn bé nhỏ của anh. Anh sẽ cần một người bạn đời vào buổi sáng."

•••

https://thuviensach.vn

Tiếng kim loại kỳ lạ đã đánh thức tôi. Tôi ngóc đầu ra khỏi chăn và chớp mắt nhìn về hướng tiếng ồn, phát hiện mình chỉ cách cái đầu gối phủ áo choàng của Jamie khoảng một bàn chân.

“Em dậy rồi ư?” Thứ gì đó màu bạc, kêu lẻng xẻng rơi xuống trước mặt tôi và cùng lúc đó, tôi bị một thứ khá nặng tròng vào cổ.

“Cái quái gì thế này?” Tôi ngạc nhiên hỏi, ngồi bật dậy và chăm chú quan sát bên dưới. Có vẻ tôi đang đeo một cái vòng cổ được làm từ rất nhiều mảnh kim loại cỡ bảy phân, mỗi mảnh chia thành phần dưới có rãnh và phần trên hình tròn, được buộc lại với nhau bằng một sợi dây xỏ giày bằng da. Một vài chiếc trong số chúng bị gỉ ở phần đầu, một vài cái mới tinh. Tất cả các mảnh kim loại đều có những vết xước dọc theo chiều dài của phần dưới, như thể chúng bị vặn ra từ những vật thể lớn hơn.

“Chiến lợi phẩm, Sassenach ạ,” Jamie nói.

Tôi ngước nhìn anh và ngay lập tức thét lên.

“Ồ,” anh nói tiếp, đưa tay lên mặt. “Anh quên mất. Anh không có thời gian cọ rửa.”

“Anh dọa em sợ chết khiếp,” tôi nói, bàn tay ấn lên trái tim đập thình thịch. “Cái *gì* thế?”

“Than,” anh đáp, giọng nghẹn lại sau miếng vải lau mặt. Anh bỏ nó xuống và cười tươi. Cái khăn đã lau sạch những vết đen trên mũi, cằm và trán anh, giờ thì chúng có màu đồng ánh hồng lốm đốm bẩn, duy chỉ có đôi mắt anh vẫn có những quầng đen tròn như mắt loài gấu trúc Mỹ và dọc hai bên khóe miệng có những vệt than chạy dài. Bình minh đã gần kề. Trong ánh sáng mờ ảo của túp lều, khuôn mặt đen kịt và mái tóc của anh cũng trở nên nhạt màu, như sắc màu ảm đạm của bức tường vải đằng sau, tôi có một cảm giác không an tâm, giống như tôi đang nói chuyện với một cơ thể không đầu.

“Đó là ý kiến của em,” anh nói.

https://thuviensach.vn

“Ý kiến *của em* ư? Anh không khác nào tay nói chuyện phiếm trong đoàn hát rong,” tôi đáp. “Anh đang làm cái quái gì vậy?”

Hàm răng trắng sáng lấp lánh nhe ra giữa khuôn mặt nhăn nhó đầy bồ hóng.

“Tập kích,” anh nói với vẻ thỏa mãn vô cùng. “Tập kích? Từ này đúng không nhỉ?”

“Ôi, Chúa ơi,” tôi kêu lên. “Anh đã đến trại lính Anh ư? Chúa ơi! Em hy vọng anh không đi một mình.”

“Anh không thể gạt người của mình ra khỏi trò vui, phải không nào? Anh để ba người ở đây bảo vệ em và số còn lại đã có một đêm rất hữu ích.” Anh tự hào, ra hiệu về phía cái vòng cổ.

“Chốt định vị của các giá súng đại bác. Bọn anh không thể lấy đại bác hay phá hủy chúng mà không gây ra tiếng ồn, nhưng chúng sẽ không thể đi xa mà không có bánh xe. Tướng Cope sẽ bị mắc kẹt trên trảng cỏ cùng với mười sáu khẩu pháo nhẹ.

Tôi xem xét kĩ càng cái vòng cổ của mình.

“Đây là chuyện tốt, nhưng họ không thể làm chốt định vị mới sao? Hình như anh định làm gì đó với cái dây kim loại nặng này.”

Anh gật đầu, sự tự mãn không giảm đi chút nào.

“Ồ, đúng vậy. Họ có thể. Nhưng họ sẽ không làm, vì không có bánh xe mới để lắp vào.” Anh nâng cửa lều lên, ra hiệu cho tôi nhìn xuống dưới chân đồi, ở đó, tôi trông thấy Murtagh đen sì như một con quỷ khô đét đang giám sát hoạt động của nhiều con quỷ cấp dưới ngụy trang giống nhau, hân hoan ném phần còn lại của ba mươi hai cái bánh xe gỗ lớn vào ngọn lửa cháy bừng bừng. Những vành sắt của bánh xe nằm chất đống một bên, Fergus, Kincaid và một chàng trai trẻ khác đang sáng tác trò chơi với một trong số đó, họ lăn chúng ra trước ra sau bằng gậy. Ross ngồi trên một khúc gỗ cách đó không xa, vừa uống nước từ chiếc cốc bằng sừng vừa xoay tròn một cái vành xe quanh cái cẳng tay vạm vỡ.

https://thuviensach.vn

Tôi phì cười.

“Jamie, anh *thật* thông minh!”

“Anh có thể thông minh,” anh đáp, “nhưng *em* đang ở trần nửa người và chúng ta phải đi ngay bây giờ. Em có cái gì để mặc không? Bọn anh đã trói lính gác trong một bãi quây cừu bỏ hoang, nhưng những kẻ còn lại sắp dậy rồi, chúng cách không xa sau lưng chúng ta. Tốt nhất chúng ta nên đi.”

Như để nhấn mạnh vào lời nói của anh, căn lều đột ngột rung lắc ở phía trên, có người đang giật dây thép ở một bên lều. Tôi thét to cảnh báo và nhào tới chỗ túi treo bên yên ngựa, trong khi đó Jamie bỏ đi để giám sát việc khởi hành.

•••

Chúng tôi tới Tranent vào giữa buổi chiều. Ngôi làng vốn yên bình này được xây dựng trên một ngọn đồi sát biển, nhưng giờ đây quân đội vùng cao nguyên đã làm tất cả quay cuồng. Đội quân chính đóng trên một ngọn đồi đằng xa và bên dưới nó, một bình địa nhỏ chạy dài tới bãi biển. Việc đến và đi ở nơi này diễn ra thường xuyên và thiếu tổ chức; nhiều người dân ở Tranent đã rời khỏi vùng đất của họ, nhiều chi đội đã đến rồi đi trong những đội hình quân sự nhiều hoặc ít hơn ban đầu, nhiều người nhắn tin phóng ngựa đến rồi đi - một vài kẻ cưỡi ngựa Pony, vài kẻ đi bộ - và những bà vợ, con cái, những người dựng trại, tất cả đổ vào các nhà dân hoặc ngồi bên ngoài cửa, tựa lưng vào tường đá và cho con bú dưới ánh mặt trời khi có khi không; họ gọi nhau í ới và thông báo cho người đưa tin những động thái mới nhất.

Chúng tôi tạm dừng bên rìa của ngôi làng náo động. Jamie sai Murtagh tìm chỗ ở của Lãnh chúa George Murray, người chỉ huy của đội quân trong lúc anh rửa ráy qua loa trong một ngôi nhà dân.

https://thuviensach.vn

Dù không bôi than như mọi người nhưng vẻ ngoài của tôi đã thay đổi đáng kể, khuôn mặt xuất hiện mấy chỗ cáu bẩn, là bằng chứng của nhiều đêm phải ngủ ngoài trời. Bà chủ nhà tốt bụng đã cho tôi mượn khăn và lược, tôi được ngồi ở bàn của bà ấy để chiến đấu với mớ tóc rối bất trị. Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra và Lãnh chúa George xông vào, bỏ qua mọi nghi lễ rườm rà.

Ông ta xuất hiện trong bộ dạng không được chỉnh tề, chiếc váy hoàn hảo trở thành một đống vải nhàu, mấy cái khuy trên áo gi lê chưa được cài hết, viền cổ xếp nếp bị nới lỏng và một nịt bít tất tung ra, bộ tóc giả bị dúi vào trong túi và những lọn tóc xoăn màu nâu lưa thưa dựng đứng lên, như thể ông ta vừa vò đầu bứt tai vì thất vọng.

“Tạ ơn Chúa!” Ông ta nói. “Một gương mặt tỉnh táo!” Sau đó, ông ta nghiêng người tới trước, nheo mắt nhìn Jamie. Phần lớn bụi than trên mặt anh đã được rửa sạch, nhưng những dòng nước nhỏ chảy xuống cằm, rơi xuống phần trước áo và bởi vội vàng gội đầu mà đôi tai của anh vẫn bám bụi than đen.

“Chuyện...” Lãnh chúa George giật mình, nhưng ông ta đột nhiên ngừng lời, lắc đầu một, hai cái thật nhanh, như đang đuổi những điều tưởng tượng ra khỏi đầu và quay trở lại với cuộc nói chuyện, như thể không nhận ra điều gì khác thường.

“Mọi chuyện tiến triển thế nào, thưa ngài?” Jamie kính cẩn nói và xúc động đến mức không nhận ra phần đuôi dải ruy băng dùng để tô điểm cho bộ tóc giả đang đung đưa bên ngoài chiếc túi của Lãnh chúa George, nó ve vẩy như cái đuôi của một con chó nhỏ khi ông ta diễn tả bằng điệu bộ dữ dội.

“Mọi chuyện tiến triển thế nào à?” Ông ta nhắc lại. “Được, tôi sẽ kể hết, thưa ông! Nó đi sang hướng đông, rồi đi qua hướng tây, rồi một nửa xuống chân đồi ăn trưa, trong khi đó nửa còn lại bỏ đi đến nơi chỉ có quỷ thần biết! Mọi chuyện tiến triển *thế đó!*”

https://thuviensach.vn

"Nó," ông ta nói, thoáng trở nên nhẹ nhõm sau tràng bùng nổ, "là đội quân cao nguyên trung thành của Điện hạ." Đến khi bình tĩnh hơn, ông ta bắt đầu kể cho chúng tôi nghe những sự kiện xảy ra từ khi đội quân tới Tranent.

Sau khi dẫn quân đến đây, Lãnh chúa George đã để lại phần lớn binh lính trong làng và dẫn một chi đội lên đây để chiếm đỉnh đồi phía trên bình địa. Hoàng tử Charles đến muộn hơn một chút, tỏ ra không bằng lòng với hành động này và nói điều đó một cách ầm ĩ và công khai. Thế là, Điện hạ lấy một nửa binh lính, bỏ về hướng tây, Công tước Perth - trên danh nghĩa là một vị chỉ huy tối cao khác - đi theo, phục tùng cậu ta và có thể họ đã quyết định tấn công qua Preston.

Vì lực lượng quân đội bị chia đôi nên khi chiếm cứ nơi đây, Lãnh chúa đã hỏi ý kiến dân làng, những người biết rõ về địa hình vùng này hơn cả Điện hạ *hay* Lệnh ngài, O'Sullivan, một trong số những người bạn Ireland thân thiết của Hoàng tử. Hắn ta đã tự nhận trách nhiệm và yêu cầu một nhóm tộc viên Cameron của Lochiel đi đến nghĩa trang Tranent.

"Tất nhiên, Cope mang theo hai khẩu pháo nhẹ và đã tấn công họ tới tấp," Lãnh chúa George giải thích với giọng điệu dứt khoát. "Tôi đã phải nói chuyện với Lochiel vào chiều nay. Ông ta buồn bã, một nỗi buồn có thể hiểu được, vì rất nhiều người của ông ta bị thương mà không có mục đích rõ ràng. Ông ta hỏi, họ có được phép rút lui và dĩ nhiên tôi tán thành yêu cầu này. Thế là, gã ngốc của Điện hạ đến đây, gã O'Sullivan đó - Đồ tai họa! Chỉ vì hắn lên Eriskay với Điện hạ nên Người nghĩ hắn - thôi, bỏ qua chuyện đó, thế là hắn đến than vãn rằng, người Cameron có mặt ở nghĩa địa là việc thiết yếu - *thiết yếu*, cậu nghe rõ chứ! - nếu chúng ta định tấn công từ phía tây. Tôi nói rõ ràng với hắn rằng, dù trong hoàn cảnh nào chúng ta cũng sẽ tấn công từ phía đông. Điều đáng lo nhất vào thời điểm này là chúng ta không biết một nửa số quân của mình ở đâu - và cả Điện hạ nữa," ông ta nói thêm, rõ ràng ông ta nghĩ việc tìm Hoàng tử Charles chỉ là một vấn đề học thuật.

https://thuviensach.vn

“Lại còn mấy tên lãnh đạo! Những người Cameron của Lochiel đã rút thăm và nhận được vinh dự chiến đấu bên cánh phải - nếu trận chiến xảy ra - nhưng đám MacDonald, từng đồng ý với sự sắp xếp này, giờ lại chối bay chối biến và khăng khăng sẽ không chiến đấu nếu không được hưởng đặc quyền truyền thống là chiến đấu bên cánh phải.”

Lãnh chúa George bắt đầu câu chuyện với vẻ điềm tĩnh, nhưng càng kể cơn giận của ông ta càng tăng và đến cuối cùng, ông ta đứng phắt dậy, vuốt mặt thật mạnh bằng cả hai bàn tay.

“Người Cameron đã tập luyện suốt ngày. Cho đến giờ, họ đã hành quân tới lui rất nhiều lần, đến mức họ không thể phân biệt nổi của quý của mình với hậu môn - thứ lỗi cho tôi, thưa bà,” ông ta nói thêm, liếc về phía tôi, “và người của Clanranald đang đánh nhau tay không với người của Glengarry.” Ông ta tạm dừng, hàm dưới nhô ra, mặt đỏ bừng. “Nếu Glengarry không ở vị trí của hắn… A, được rồi!” Ông ta bỏ qua chuyện về Glengarry bằng một cái búng tay và tiếp tục đi đi lại lại.

“Điều duy nhất bù đắp cho tất cả,” ông ta nói, “là người Anh cũng bị buộc phải quay đầu vì những hành động của chúng tôi. Toàn bộ lực lượng của Cope quay đầu không dưới bốn lần và giờ thì ông ta đang kéo đội quân cánh phải ra gần phía biển, chắc chắn là đang thắc mắc chúng ta sẽ làm gì tiếp theo.” Ông ta quay đầu, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, như thể đang đợi đích thân tướng Cope tiến xuống con đường chính để điều tra.

“Ơ… chính xác thì một nửa đội quân hiện nay *đang ở* đâu, thưa ngài?” Jamie tiến một bước, như thể muốn tham gia với Lệnh ngài vào cuộc hành trình đi quanh nhà của ông ta, nhưng tôi đã nắm lấy cổ áo anh. Tôi có trong tay hai thứ vũ khí là một cái khăn và một bát nước ấm, liền lao vào cuộc chiến lau sạch bụi than ở hai tai của anh, trong lúc ngài chỉ huy liên tục đưa ra những lời bình luận. Bây giờ, hai cái tai của anh đã trở nên hồng hào.

“Trên mỏm đá phía nam thị trấn.”

“Chúng ta vẫn giữ vị trí trên cao chứ?”

https://thuviensach.vn

“Phải, nghe thật tuyệt, phải không?” Lệnh ngài mỉm cười chán chường. “Tuy vậy, nền đất cao không đem đến nhiều lợi thế cho chúng ta, nền đất ngay bên dưới mỏm đá có vô số hố nước và đầm lầy. Chúa ơi! Có một cái hào rộng gần hai mét chứa đầy nước, kéo dài cả trăm mét dọc theo chân của mỏm đá! Bây giờ hai đội quân cách nhau gần năm trăm mét và có thể là tám trăm mét.” Lãnh chúa George thọc một tay vào trong túi để tìm chiếc khăn tay, ông lôi nó ra và ngây người đứng nhìn bộ tóc giả ông định dùng để lau mặt.

Tôi đưa ông ta chiếc khăn tay đầy bồ hóng. Ông ta nhắm mắt, hít vào một hơi thật mạnh, sau đó mở mắt ra và cúi đầu với tôi theo lối xử sự nhã nhặn thường thấy.

“Cảm ơn bà.” Ông ta lau toàn bộ khuôn mặt bằng cái khăn bẩn, trao trả tôi với thái độ lịch sự và chụp mạnh bộ tóc giả bù xù lên đầu.

“Chết tiệt,” ông ta nói, “tôi sẽ không để cho tên ngốc đó làm chúng ta thua cuộc chiến này đâu.” Ông ta quả quyết và quay sang Jamie. “Ông có bao nhiêu người, Fraser?”

“Ba mươi, thưa ngài!”

“Ngựa?”

“Sáu, thưa ngài! Và bốn con ngựa thồ.”

“Ngựa thồ? À! Mang quân lương cho người của ông?”

“Vâng, thưa ngài! Và sáu mươi bao thức ăn lấy từ một chi đội của quân Anh vào đêm qua. Ồ, và một cây súng cối cỡ bốn mươi phân, thưa ngài!”

Jamie thông báo tin cuối cùng với thái độ tùy tiện, không khách sáo, khiến tôi muốn nhồi cái khăn tay vào họng anh. Lãnh chúa George nhìn anh chằm chằm một lúc, sau đó ông ta cười nhếch mép.

“A! Tốt, đi với tôi nào, Fraser! Ông có thể kể tôi nghe tất cả trên đường đi.” Ông ta quay người, hướng về phía cửa, Jamie liếc tôi bằng đôi mắt mở to, sau đó anh cầm lấy mũ và đi theo sau.

https://thuviensach.vn

Vừa tới cửa, Lãnh chúa George bỗng ngừng bước và quay lại. Ông ta nhìn vẻ ngoài của Jamie, cổ áo sơ mi chưa đóng, áo khoác vắt vội trên cánh tay.

“Tuy tôi đang vội, Fraser, nhưng chúng ta có đủ thời gian để thực hiện phép lịch sự. Đi hôn tạm biệt vợ ông đi! Gặp tôi ở bên ngoài nhé!”

Sau đó, ông ta cúi đầu thật thấp với tôi, làm đuôi tóc giả rơi về phía trước.

“Cảm ơn bà.”

•••

Tôi biết đủ nhiều về quân đội để hiểu rằng, những việc không thể xảy ra thì chắc chắn sẽ không xảy ra. Những tốp lính ngẫu nhiên đi tuần xuôi ngược trên con đường chính ở Tranent. Những người vợ, người ủng hộ và cả các công dân bị trục xuất của Tranent lang thang vô định, không biết mình nên đi hay ở. Những người đưa tin chạy như bay ở một bên đám đông, mang theo các bức thư khẩn.

Trước kia, ở Paris, tôi từng gặp Lãnh chúa George, ông ta không phải người câu nệ lễ nghi mà thích hợp với việc hành động. Tuy nhiên, tôi cho rằng ông ta đích thân đến gặp mặt Jamie là vì tức giận trước những hành động của Hoàng tử Charles và mong muốn thoát khỏi mối liên kết với O’Sullivan hơn là vì sự khẩn trương và cẩn mật. Toàn bộ số quân hiện có của quân đội cao nguyên nằm trong khoảng một nghìn rưỡi đến hai nghìn người, do đó ba mươi người đàn ông này không đáng để quan tâm như một món quà từ Thượng Đế nhưng cũng không đáng để nhạo báng, coi thường.

Tôi liếc nhìn Fergus, thằng bé đang cựa quậy như một con cóc theo điệu nhảy của St. Vitus và tôi nghĩ mình có thể tự gửi tin nhắn. Có một câu nói thế này: “Thằng chột làm vua xứ mù.” Và từ đó, tôi sáng tạo ra câu

https://thuviensach.vn

tương tự, dựa trên kinh nghiệm của bản thân: “Khi không một ai biết phải làm gì thì bất kỳ người nào đưa ra lời đề nghị hợp lý sẽ được lắng nghe.”

Giấy và mực ở trong túi treo bên yên ngựa. Tôi ngồi xuống, soạn một bức thư ngắn gửi Jenny Cameron. Bà chủ nhà quan sát tôi với thái độ tôn sùng gần như mê tín, bởi bà ấy chưa bao giờ thấy một người phụ nữ nào viết chữ. Jenny là người đã dẫn dắt ba trăm tộc viên Cameron băng qua núi để tới hội quân với Hoàng tử Charles khi cậu ta giương cao lá cờ tại bờ biển Glenfinnan. Em trai của cô ấy trở về nhà muộn, sau khi nghe chuyện liền cấp tốc phi ngựa đến Glenfinnan để đảm đương vị trí tộc trưởng của mình. Tuy nhiên, Jenny từ chối về nhà và bỏ lỡ cuộc vui. Cô ấy đã tạm dừng ở Edinburgh, nơi Charles nhận được những tràng pháo tay hoan hô từ thần dân của mình, nhưng không về nhà mà sẵn sàng hộ tống Hoàng tử của mình ra chiến trận.

Tôi không có con dấu riêng, nhưng mũ của Jamie ở ngay trong túi, nó có một cái huy hiệu của thị tộc Fraser gồm con dấu và khẩu hiệu. Tôi lục tìm và chỉ cần ấn nó vào vết sáp nến còn ấm là tôi có thể niêm phong bức thư của mình một cách trang trọng.

“Gửi cho một quý cô người Scotland có nhiều tàn nhang trên mặt,” tôi ra chỉ thị cho Fergus và cảm thấy toại nguyện khi nhìn cậu bé lao ra khỏi nhà, hòa vào đám đông hỗn độn trên phố. Tôi không biết Jenny Cameron ở đâu, nhưng các chỉ huy được cấp chỗ ở gần nhà thờ và đó cũng là một địa điểm tốt để bắt đầu. Ít nhất thì việc tìm kiếm sẽ giữ Fergus tránh khỏi những trò tinh quái.

Việc thứ nhất đã được xử lý, tôi quay lại với bà chủ nhà.

“Bây giờ thì,” tôi nói. “Bà có chăn mền, khăn ăn và váy lót dài không?”

•••

https://thuviensach.vn

Chẳng mấy chốc, tôi phát hiện mình đã đoán đúng về cá tính của Jenny Cameron. Một người phụ nữ có thể tập hợp được ba trăm người đàn ông và dẫn họ băng qua núi để chiến đấu cho một gã công tử bột nói giọng Ý thích rượu brandy thì chắc chắn cô ấy không thể chịu đựng sự buồn chán và có tài năng hiếm thấy là ép buộc người khác làm theo ý mình.

"Rất biết suy đoán," cô ấy nói, sau khi nghe tôi trình bày kế hoạch. "Tôi đoán bác Archie đã sắp xếp mọi chuyện, tất nhiên, bác ấy muốn được ở cùng quân đội lúc này." Cái cằm kiên định của cô ấy nhô ra thêm chút nữa. "Xét cho cùng, chiến trường là nơi có các trò vui," Jenny nói vẻ nhạo báng.

"Tôi đã ngạc nhiên vì cô không đòi đi theo," tôi nói.

Cô ấy cười, khuôn mặt nhỏ, thô kệch với hàm dưới chìa ra ngoài khiến cô ấy trông giống một con chó bun vui vẻ.

"Nếu có thể, tôi đã đòi làm vậy, nhưng tôi không thể," cô ấy thẳng thắn thừa nhận. "Giờ thì Hugh đã về, nó cố gắng đưa tôi về nhà. Tôi đáp" - cô ấy liếc quanh để chắc chắn chúng tôi không bị nghe trộm và hạ thấp giọng bí ẩn - "*thật chết tiệt* nếu đưa chị về nhà ngồi không, trong khi ở đây chị có thể làm điều có ích."

Jenny đứng trên ngưỡng cửa của ngôi nhà nhỏ, trầm ngâm quan sát trước sau con phố.

"Tôi nghĩ họ sẽ không nghe lời tôi," tôi lên tiếng. "Vì tôi là người Anh."

"Phải, cô nói đúng," cô ấy đáp, "nhưng họ sẽ nghe tôi. Tôi không biết sẽ có bao nhiêu người bị thương - cầu Chúa là không quá nhiều," cô ấy kín đáo làm dấu thánh giá. "Tuy nhiên, tốt nhất chúng ta nên khởi đầu ở những ngôi nhà gần nhà lớn, lấy nước dưới giếng sẽ đỡ khó khăn hơn." Cô ấy bước xuống ngưỡng cửa rồi đi xuống phố, tôi bước sát phía sau.

Chúng tôi được mọi người giúp đỡ không chỉ vì chức vụ và con người của Cameron, mà còn bởi ngồi và chờ đợi là hai trong những việc khốn khổ

https://thuviensach.vn

nhất con người từng biết. Khi mặt trời biến mất sau nhà thờ Tranent, chúng tôi đã cơ bản dựng lên được một bệnh viện quân sự.

•••

Lá thông và lá tống quán sủi bắt đầu rụng trong những cánh rừng gần đó, tạo thành các lớp lá xốp trên nền cát vàng bằng phẳng. Thỉnh thoảng, một chiếc lá khô giòn, cong queo màu nâu bị cuốn theo cơn gió, như con thuyền nhỏ dập dềnh trên đại dương dữ dội.

Một trong số chúng bay qua trước mặt tôi, xoắn theo hình xoáy trôn ốc và nhẹ nhàng rơi xuống khi cơn gió yếu dần. Tôi đặt nó trên lòng bàn tay, ngắm nghía một lúc, thầm thán phục vẻ hoàn hảo của các đường gân giữa cùng gân bé, chúng vẫn sẽ tồn tại sau khi phiến lá đã mục ruỗng. Một cơn gió vút qua và chiếc lá bay khỏi bàn tay tôi, rơi xuống nền đất rồi xoay tròn xuôi theo con phố vắng.

Che mắt khỏi những tia nắng của mặt trời đang lặn, tôi có thể thấy mỏm đá bên kia thị trấn, nơi quân đội cao nguyên đang dựng trại. Một nửa quân lính của Điện hạ đã quay lại một tiếng trước và quét sạch những người lang thang khỏi ngôi làng, khi họ hợp quân với Lãnh chúa George. Từ khoảng cách này, tôi chỉ có thể nhận ra một cái bóng nhỏ màu đen, thi thoảng di chuyển, tương phản với bầu trời xám xịt đằng sau, khi có một người đàn ông đi lên đỉnh mỏm đá. Từ cuối con phố tiến thêm một phần tư dặm, tôi trông thấy ánh sáng của những đống lửa bên quân Anh, chúng đang cháy lờ mờ dưới trời chiều chạng vạng. Mùi than bùn nồng nặc tỏa ra từ các mái nhà tranh và những đống lửa gỗ của quân Anh đã lấn át mùi mặn mòi từ bãi biển gần đó.

Công việc chuẩn bị đang được thực hiện. Vợ con của những chiến binh cao nguyên được chào đón bằng lòng mến khách, được tiếp đãi trong các ngôi nhà dọc theo con đường chính, chúng tôi cùng chia sẻ bữa tối đạm

https://thuviensach.vn

bạc gồm bột yến mạch và cá trích muối. Phần cơm của tôi được để trong nhà, dù tôi ăn không ngon miệng.

Một dáng người nhỏ bé nắm lấy khuỷu tay tôi, khẽ khàng như những cái bóng.

“Bà có vào ăn không, thưa phu nhân? Bà chủ nhà đã phần thức ăn bên trong.”

“Ồ? Ồ, đúng rồi, Fergus. Đúng, ta vào đây.” Tôi liếc về phía mỏm đá lần cuối cùng, sau đó quay vào nhà.

“Cháu có vào không, Fergus?” Tôi hỏi và trông thấy cậu đang đứng im trên phố. Cậu lấy tay che nắng, cố gắng quan sát các hoạt động trên mỏm đá bên kia thị trấn. Jamie đã ra lệnh cho Fergus ở cùng tôi, dù tôi biết cậu khao khát được ở cùng những người đàn ông đang chuẩn bị cho trận chiến vào buổi sáng hôm sau.

“Ừm? Ồ, vâng, thưa phu nhân.” Cậu quay sang và thở dài, đành phải chấp nhận tình trạng bình an nhưng buồn tẻ này.

•••

Ngày mùa hạ tuy dài nhưng nhanh chóng chịu thua trước bóng tối, những cây đèn được thắp lên trước khi chúng tôi làm xong công việc chuẩn bị. Màn đêm ngoài kia đang thao thức với những chuyển động không ngừng và ánh sáng từ các đống lửa ở đường chân trời. Fergus không thể ngồi yên, cậu đi ra đi vào, mang theo những mẩu tin nhắn, thu thập các lời đồn và lao vào nhà từ bóng tối bên ngoài như một bóng ma đen sì, nhỏ bé với đôi mắt lấp lánh vì hưng phấn.

“Phu nhân,” cậu giật mạnh ống tay áo của tôi khi tôi đang xé tấm vải lanh thành nhiều mảnh nhỏ và ném chúng vào một chồng đồ tiệt trùng. “Phu nhân!”

https://thuviensach.vn

“Lần này là gì đây, Fergus?” Tôi khó chịu vì sự xen ngang tùy tiện này. Tôi đang diễn giảng cho một nhóm các bà vợ về vai trò quan trọng của việc rửa tay giữa những lần điều trị vết thương.

“Một người đàn ông, thưa phu nhân! Ông ta đang đợi để được nói chuyện với chỉ huy đội quân của Điện hạ. Ông ta có thông tin quan trọng, ông ta nói vậy.”

“Chà, ta sẽ không ngăn cản ông ta, được chứ?” Tôi giật mạnh đường may cứng đầu và dùng răng cắn rách phần đuôi áo rồi xé mạnh. Nó rách ngay lập tức và một tiếng “roạt” dài vang lên.

Tôi rút ra một, hai sợi chỉ nhỏ. Cậu nhóc vẫn đứng đó, kiên nhẫn chờ đợi.

“Được rồi,” tôi nhượng bộ. “Thế điều gì khiến cháu - hoặc ông ta - cho rằng ta có thể giải quyết vấn đề?”

“Nếu bà cho phép cháu, thưa phu nhân,” cậu nhóc nói, “cháu có thể dẫn ông ta đến chỗ ông chủ. *Ngài* có thể sắp xếp cho ông ta nói chuyện với chỉ huy.”

“Ngài,” tất nhiên, đối với Fergus, Jamie có thể làm bất cứ việc gì, bao gồm việc đi bộ trên nước, biến nước thành rượu và cả việc để Lãnh chúa George nói chuyện với một người lạ bí ẩn, chỉ vì họ nói có tin tức quan trọng.

Tôi vén tóc và nhét nó xuống dưới khăn trùm đầu, nhưng những món tóc xoăn vẫn rơi ra ngoài.

“Ông ta ở gần đây ư?”

Fergus chỉ đợi có vậy, liền biến mất ở bên kia cánh cửa và quay lại ngay lập tức cùng một chàng trai trẻ gầy gò, anh ta nhìn trân trân vào mặt tôi.

“Bà Fraser phải không ạ?” Anh ta cúi đầu lúng túng khi tôi gật đầu đáp lại, rồi lau hai tay vào quần, dường như anh ta không ý thức được việc đang làm mà chỉ muốn sẵn sàng nếu có lời đề nghị bắt tay.

https://thuviensach.vn

“Tôi… tôi là Richard Anderson của Whitburgh.”

“Ồ, vậy ư, thật tốt,” tôi trả lời lịch sự. “Người hầu của tôi nói, ông có thông tin giá trị cho Lãnh chúa George Murray.”

Anh ta gật đầu lia lịa như một con chim hét nước. “Bà biết đấy, thưa phu nhân Fraser, tôi đã sống ở vùng này suốt cuộc đời mình. Tôi… tôi biết tất cả những mảnh đất nơi quân đội đóng quân, rõ như trong lòng bàn tay. Và có một con đường để xuống dưới mỏm đá nơi quân đội cao nguyên đang cắm trại - một con đường sẽ dẫn họ đi qua cái mương bên dưới.”

“Tôi hiểu rồi.” Tôi cảm thấy bụng dạ trống rỗng khi nghe những lời này. Nếu người cao nguyên có lệnh tấn công vào lúc mặt trời mọc sáng mai, họ sẽ phải rời khỏi mảnh đất cao trên mỏm đá trong thời gian canh phòng ban đêm. Và nếu nhiệm vụ đó thành công thì còn rất nhiều hố nước phải vượt qua hoặc đi vòng.

Trong khi tôi *nghĩ* mình biết chuyện gì sẽ xảy ra, tôi lại không chắc chắn về chúng. Tôi đã cưới một sử gia - một cảm giác nhói đau lại xuất hiện mỗi khi nghĩ về Frank - và biết những nguồn tư liệu lịch sử thường không đáng tin cậy. Và tôi không biết sự hiện diện của mình ở quá khứ có thể thay đổi mọi chuyện hay không.

Trong một thoáng, tôi rất băn khoăn, chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi cố gắng cản trở Richard Anderson nói chuyện với Lãnh chúa George? Kết quả của trận chiến ngày mai có thay đổi không? Quân đội cao nguyên - bao gồm cả Jamie và người của anh - sẽ bị giết khi họ xuống đồi trên con đường đất lầy lội hay trong một hố nước? Liệu Lãnh chúa có làm theo kế hoạch khả dĩ hơn? Hay Richard Anderson sẽ tự tìm cách nói chuyện với Lãnh chúa George, cho dù tôi ngăn cản thế nào?

Nếu tôi chấp nhận, chuyện này cũng không phải việc mạo hiểm. Tôi nhìn Fergus, cậu nhóc đang bồn chồn và nóng lòng muốn ra đi.

“Cháu nghĩ mình có thể tìm được ông chủ ư? Trên mỏm đá đó tối như lòng mỏ than vậy. Ta không muốn hai người bị bắn nhầm trong lúc mò mẫm đi lên đó đâu.”

https://thuviensach.vn

“Cháu có thể tìm ông ấy, thưa phu nhân,” Fergus tự tin nói. Tôi nghĩ, chắc chắn cậu có thể. Dường như cậu nhóc có một dạng sóng ra đa có thể bắt được vị trí của Jamie.

“Vậy thì được,” tôi chấp nhận. “Nhưng vì Chúa, hãy cẩn thận!”

“Oui, thưa phu nhân!” Nhanh như chớp, Fergus đã ở trên ngưỡng cửa, lắc lư, hăm hở bởi được cho phép.

Nửa tiếng sau khi họ đi khỏi, tôi phát hiện con dao mình để trên bàn cũng biến mất. Và chỉ khi đó, tôi mới nhớ ra và cảm thấy dạ dày nôn nao, khi tôi dặn Fergus cẩn thận, tôi đã quên không dặn cậu trở về.

•••

Tiếng súng đại bác đầu tiên xuất hiện trước khi trời sáng, một tiếng nổ to làm rung chuyển những tấm gỗ tôi đang nằm. Mông tôi co rúm, một cái đuôi tóc không phải của tôi đang phủ lên người tôi và các ngón tay tôi cài vào tay của người phụ nữ nằm bên cạnh. Nếu ta biết trước chiến tranh sẽ xảy ra, sự hiểu biết đó sẽ trở thành một hàng rào bảo vệ, nhưng không hiểu sao, điều đó chẳng bao giờ thành sự thực.

Có tiếng rên khe khẽ từ trong góc nhà, người phụ nữ kế bên tôi thì thầm: “Mẹ Mary, Thánh Michael và Thánh Bride bảo vệ cho chúng con.”

Sàn nhà rung lắc khi những người phụ nữ bắt đầu ngồi dậy. Họ nói chuyện khe khẽ, như thể mọi cái tai đều đang lắng nghe âm thanh của trận chiến bên dưới bình địa.

Tôi trông thấy một người vợ vùng cao nguyên, bà MacPherson, đang gập chăn bên cạnh ô cửa sổ xám. Khuôn mặt bà trắng bệch vì sợ hãi và bà nhắm mắt, khẽ rùng mình, khi một tiếng nổ khác vang lên phía dưới kia.

Tôi xin sửa lại ý kiến cá nhân về tính vô dụng của sự hiểu biết. Những người phụ nữ này không biết các đường mòn bí mật, những cuộc tấn công lúc bình minh hay những vụ đánh úp bất ngờ. Họ chỉ biết rằng chồng và

https://thuviensach.vn

con trai họ đang đối mặt với khẩu đại bác và súng nòng dài của quân lính Anh đông gấp bốn lần.

Tiên tri là một công việc nguy hiểm ngay cả trong điều kiện tốt nhất và tôi biết họ không quan tâm đến tôi. Điều tốt nhất tôi có thể làm cho họ là giữ họ bận rộn. Một hình ảnh lướt qua tâm trí tôi, hình ảnh mặt trời đang mọc chiếu ánh nắng lên mái tóc sáng chói, khiến chủ nhân của nó trở thành mục tiêu hoàn hảo. Theo sau nó là hình ảnh một cậu bé có hàm răng của một con sóc, với vũ khí là con dao thái thịt ăn trộm được và đôi mắt sáng tin vào vinh quang của chiến tranh. Tôi nhắm mắt, nuốt nước miếng một cách khó khăn. Tiếp tục bận rộn là điều tốt nhất tôi có thể làm cho mình.

"Thưa các bà!" Tôi lên tiếng. "Chúng ta đã làm được rất nhiều, nhưng cần nhiều hơn nữa. Chúng ta sẽ cần nước sôi. Những vạc nước sôi, những chảo kem. Cháo yến mạch cho người có thể ăn, sữa cho người không thể. Mỡ động vật và tỏi. Gỗ mỏng để nẹp chân gãy. Chai và bình, cốc và thìa. Kim khâu và chỉ bền. Bà MacPherson, nếu bà có thể..."

•••

Tôi biết rất ít về trận chiến này, ngoại trừ việc bên nào sẽ chiến thắng và thương vong của quân Jacobite là "không đáng kể". Từ nơi xa xôi, trang giấy của cuốn sách giáo khoa một lần nữa xuất hiện lờ mờ trong đầu tôi, tôi hồi tưởng những thông tin ít ỏi đó: "… *trong khi quân Jacobite chiến thắng, với chỉ ba mươi người thương vong.*"

Thương vong. Đúng hơn là chết. Theo thuật ngữ của y tá, bất kỳ vết thương nào cũng là một thương vong, và khi ánh mặt trời ban trưa xuyên qua màn sương mù đang phủ lên mặt biển, tôi có tới hơn ba mươi người bị thương trong ngôi nhà. Dần dần, những người chiến thắng trở về Tranent trong niềm vui hân hoan, dìu đỡ những người đồng đội bị thương của họ.

Điện hạ hành xử rất kỳ quặc khi yêu cầu rằng những người Anh bị thương phải được đưa ra khỏi bãi chiến trường trước nhất và được chăm

https://thuviensach.vn

sóc cẩn thận. “Họ là thần dân của Vua Cha,” cậu ta kiên quyết nói, nhân mạnh chữ “Ch”, “và ta sẽ chăm sóc tốt cho họ.” Sự thật là những người dân cao nguyên vừa đánh thắng trận trở về cũng là những thần dân của cha cậu ta, nhưng dường như cậu ta không hề chú ý đến họ.

“Đúng là cha nào con nấy,” tôi lẩm bẩm với Jenny Cameron khi nghe thấy điều này, “tốt hơn là quân đội cao nguyên nên hy vọng, Chúa Thánh Thần không xuống đây hôm nay.”

Bà MacPherson có vẻ choáng váng khi nghe thấy lời báng bổ hồ đồ này nhưng Jenny chỉ cười lớn.

Tiếng reo hò và la hét inh tai bằng ngôn ngữ Gaelic đã lấn át tiếng rên rỉ quằn quại trên những cái cáng tạm được làm từ những tấm ván dài hay những khẩu súng nòng dài được buộc chặt với nhau. Vài người được dìu đỡ trên cánh tay bạn bè. Vài người lảo đảo bước đi bằng chính sức của mình, cười toe toét và say sưa trong sự hồ hởi, vết thương chỉ là phiền phức nhỏ nhặt trước niềm tin đã được chứng minh bằng vinh quang. Mặc dù bị thương nhưng nhận thức của họ vẫn đắm chìm trong chiến thắng, khiến toàn bộ căn nhà được lấp đầy bằng không khí vui tươi.

“Chúa ơi, cậu có thấy chúng chạy trối chết như mấy con chuột nhắt chạy cong đuôi khi bị mèo đuổi sát nút không?” Một bệnh nhân nói với người bên cạnh, dường như ông ta đã quên rằng thuốc súng làm ông ta cháy sém toàn bộ cánh tay trái, từ đầu ngón tay đến vai.

“Và rất nhiều trong số chúng đã mất đuôi,” bạn ông ta trả lời và cười như nắc nẻ.

Nhưng không phải ai cũng vui vẻ. Thỉnh thoảng, có những nhóm lính cao nguyên thờ ơ đi ngang qua đồi, mang theo thân hình bất động của bạn mình, phần đuôi áo choàng len che đi một gương mặt trống rỗng, với ánh mắt vô hồn hướng về thiên đường.

Đây là thử thách đầu tiên dành cho các trợ lý được lựa chọn của tôi. Họ đã vượt qua thử thách cũng như các chiến binh trên chiến trường. Ban

https://thuviensach.vn

đầu, họ ngần ngại không muốn đến, than thở là phiền phức nhưng đến khi cần thiết, họ tự quăng mình vào bãi chiến trường với sự mãnh liệt vô song.

Nhưng họ không ngừng than phiền trong khi làm việc.

Bà McMurdo quay lại với một cái chai đầy, treo nó lên điểm đã chỉ định trên tường, sau đó tìm kiếm những chai mật ong trong chậu. Người vợ luống tuổi của một thợ đánh cá ở Tranent hối hả tập trung vào công việc phục vụ quân đội, bà giục mọi người uống thật nhiều thứ nước ngọt ấy khi nào được phép - và sau đó đi một vòng để xem xét kết quả và lấy lại hai hoặc ba chai đã hết nước.

“Nếu ta không cho họ uống thật nhiều, họ sẽ không đi tiểu nhiều,” bà than vãn - không phải một lần.

“Họ cần nước,” tôi kiên nhẫn giải thích, cũng không phải lần đầu. “Nó giúp họ không bị tụt huyết áp, thay thế lượng nước đã mất và giúp họ không bị sốc - đây, nhìn này, thưa bà, bà có thấy rất nhiều người đang chết dần không?” Tôi gặng hỏi, bởi đột nhiên mất kiên nhẫn trước sự nghi ngờ và than phiền liên tục của bà McMurdo, cái miệng móm mém của bà thêm vào một nét tang thương cho cái biểu cảm nghiêm khắc khó lay chuyển đã có - mất tất cả rồi, nó như muốn nói; tại sao lại phải phiền phức hơn chứ?

“Ừm,” bà đáp. Vì bà cầm lấy chai nước và tiếp tục công việc của mình mà không phàn nàn thêm nữa, tôi coi âm thanh này như một lời tán thành tạm thời.

Tôi bước ra ngoài để chạy trốn khỏi bà McMurdo và không khí trong nhà. Nó nồng nặc khói, hơi nóng và những cơ thể hôi hám chưa được tắm rửa, khiến tôi cảm thấy hơi chóng mặt.

Con phố toàn là đàn ông, họ say xỉn, chúc mừng nhau, chất đầy chiến lợi phẩm từ chiến trường. Một nhóm đàn ông mặc áo choàng len kẻ ô màu đỏ của thị tộc MacGillivray đang kéo theo một khẩu đại bác của người Anh, được cột bằng dây thừng như đang kéo một con thú hoang nguy hiểm. Sự tương đồng càng nổi bật nhờ vào những hình chạm khắc kỳ lạ về những

https://thuviensach.vn

con sói cúi mình lấy đà trang trí trên lỗ mồi và họng súng. Tôi đoán nó là một trong những vật trưng bày của Tướng Cope.

Sau đó, tôi nhận ra hình người đen đủi, bé nhỏ cưỡi trên họng súng, cái đầu dựng đứng như một cái bàn chải dùng để cọ chai lọ. Tôi nhắm mắt tạ ơn, rồi mở mắt ra, vội vàng bước đến để kéo cậu nhóc xuống khỏi khẩu đại bác.

"Thằng nhóc!" Tôi vừa nói vừa lắc cậu bé, sau đó ôm lấy cậu. "Cháu lẻn đi như thế là có ý gì? Nếu ta không quá bận rộn, ta đã bạt tai cho đến khi cái đầu của cháu kêu lách cách đấy!"

"Phu nhân," cậu nói, chớp mắt ngớ ngẩn dưới ánh trời chiều. "Phu nhân!"

Tôi nhận ra Fergus không nghe thấy gì. "Cháu có ổn không vậy?" Tôi hỏi dịu dàng hơn.

Khuôn mặt bẩn thỉu bám đầy bùn đất và thuốc súng tỏ ra hoang mang. Cậu nhóc gật đầu và một nụ cười sửng sốt nở trên gương mặt cáu ghét.

"Cháu đã giết một gã lính Anh, thưa phu nhân!"

"Ồ!" Tôi không biết cậu nhóc muốn được chúc mừng hay muốn được an ủi. Cậu mới mười tuổi.

Cậu cau mày và nhăn mặt như đang cố gắng rất nhiều để nhớ lại một điều gì đó.

"Cháu *nghĩ* cháu đã giết hắn. Hắn ngã xuống và cháu đã đâm dao vào hắn." Cậu nhìn tôi hoang mang, dường như đang đợi câu trả lời.

"Đi nào, Fergus," tôi nói. "Chúng ta sẽ kiếm cho cháu chút thức ăn và một nơi để ngủ. Đừng nghĩ ngợi thêm nữa!"

"Vâng, thưa phu nhân!" Cậu ngoan ngoãn, lảo đảo bước bên cạnh tôi, nhưng chỉ được vài giây, tôi thấy cậu sắp sửa ngã dập mặt. Tôi chật vật đỡ Fergus dậy và kéo cậu vào ngôi nhà gần nhà thờ, nơi đã được tận dụng làm trung tâm y tế của chúng tôi. Tôi định cho cậu ăn trước, nhưng cậu có vẻ

https://thuviensach.vn

buồn ngủ lúc chúng tôi đến chỗ O'Sullivan đang cố gắng tổ chức đội xe goòng quân nhu mà không thành công lắm.

Cuối cùng, tôi để Fergus nằm cuộn tròn trong cái giường cũi ở một ngôi nhà tranh. Tại đó, một người phụ nữ đang trông những đứa trẻ trong khi mẹ chúng chăm sóc những người đàn ông bị thương. Đó là nơi tốt nhất cho Fergus.

•••

Vào lúc xế chiều, ngôi nhà đã chứa hai, ba mươi người đàn ông và hai người phụ nữ của tôi đang phải bận rộn chăm sóc họ. Một ngôi nhà thông thường chỉ có thể chứa một gia đình khoảng năm hoặc sáu người, do đó những người có thể đứng thì phải đứng trên các tấm khăn choàng được trải xuống sàn. Tôi trông thấy các chỉ huy ra vào tòa nhà lớn cách chỗ chúng tôi một ngôi nhà nhỏ, nơi cư trú của viên bộ trưởng được trưng dụng bởi Người Chỉ huy Tối cao. Tôi nhìn cánh cửa mòn vẹt bị mở khép liên tục, nhưng không thấy Jamie giữa những người đến báo cáo thương vong và nhận lời chúc mừng.

Tôi xua đi cảm giác lo lắng cứ lặp đi lặp lại, nói với chính mình rằng tôi không thấy anh giữa những người bị thương. Tôi không có thời gian rảnh rỗi để lên túp lều nhỏ dựng trên sườn dốc, nơi những người hy sinh trong trận chiến được đặt nằm thành nhiều hàng ngay ngắn, như đang đợi để kiểm tra lần cuối. Tuy nhiên, chắc chắn anh không có mặt ở đó.

Chắc chắn không, tôi tự nói với mình.

Cánh cửa mở ra và Jamie bước vào.

Khi nhìn thấy anh, tôi cảm thấy hai đầu gối nhẹ bẫng, liền đưa tay bám vào mặt lò sưởi. Anh đưa mắt nhìn khắp phòng trước khi hướng về phía tôi với một nụ cười làm bừng sáng gương mặt, một nụ cười khiến trái tim tôi ngừng đập.

https://thuviensach.vn

Người anh lấm lem vì thuốc súng và lấm chấm máu, đôi chân không đi giày, cẳng chân và bàn chân phủ một lớp bùn dày. Nhưng anh vẫn khỏe mạnh và đang đứng đó. Tôi chẳng còn muốn chỉ trích những tiểu tiết kia.

Tiếng thét chào mừng từ một người đàn ông bị thương nằm trên sàn nhà đã kéo sự chú ý của anh rời khỏi tôi. Anh liếc xuống, mỉm cười với George McClure, anh ta cũng cười nhăn nhở đáp lại vị chỉ huy, dù một bên tai của anh ta chỉ còn dính hờ vào đầu. Sau đó, Jamie lại nhìn tôi.

Tạ ơn Chúa, đôi mắt màu xanh thẫm của anh nhắn nhủ, và *Tạ ơn Chúa,* ánh mắt của tôi đáp lại.

Không còn thêm thời gian nữa, những người đàn ông bị thương vẫn đang được đưa vào và bất cứ ai trong làng không phải thành viên của lực lượng quân đội mà có thể cử động được đều phải phục vụ và chăm sóc họ. Archie Cameron, người anh em làm bác sĩ của Lochiel, hối hả chạy qua chạy lại giữa những ngôi nhà tranh, ông ta là người phụ trách trên danh nghĩa và thi thoảng cũng thực sự làm được nhiều việc có ích.

Tôi đã sắp xếp để những người đàn ông Fraser đến từ Lallybroch được mang tới cùng một ngôi nhà, khi đó tôi có thể tự mình chữa trị cho họ, lần lượt theo thứ tự nguy cấp và độ nguy hiểm của vết thương, rồi gửi những người còn đi lại được xuống phố để Jenny Cameron giải quyết, những người sắp chết thì được đưa đến khu vực của Archie Cameron trong nhà thờ. Tôi nghĩ ông ta khá thành thạo việc phân phát cồn thuốc phiện và khung cảnh xung quanh cũng an ủi họ phần nào.

Tôi giải quyết những vết thương nghiêm trọng trong khả năng của mình. Những người bị gãy xương được chuyển sang bên cạnh, ở đó có hai bác sĩ phẫu thuật đến từ trung đoàn Macintosh, họ có thể thực hiện việc nẹp và băng bó. Những người bị thương ở ngực nhưng không nguy hiểm đến tính mạng được thoải mái dựa người vào tường, trong tư thế nửa ngồi nửa nằm, để thở dễ dàng hơn; vì thiếu ôxy hoặc các phương tiện dùng cho phẫu thuật nên tôi chỉ giúp được họ rất ít. Những người bị vết thương nghiêm trọng ở đầu sẽ được gửi đến nhà thờ để chờ chết, tôi không thể giúp gì cho

https://thuviensach.vn

họ và họ sẽ được nghỉ ngơi trong vòng tay của Chúa, nếu không muốn nói là Archie Cameron.

Những người bị mất tay chân hoặc các chi bị giập nát và bị thương ở phần bụng là tệ nhất. Ở đây không hề vô trùng. Tất cả những gì tôi có thể làm là rửa sạch bàn tay mình và bắt các trợ lý làm việc tương tự - chừng nào họ còn ở dưới sự giám sát trực tiếp của tôi - và cố gắng đảm bảo rằng những đồ băng bó được đun sôi trước khi quấn băng. Tôi biết hành động để phòng này bị coi là lãng phí thời gian và bị phớt lờ ở các ngôi nhà khác, bất chấp sự hướng dẫn từ tôi. Nếu tôi không thể thuyết phục các xơ và thầy thuốc của nhà thương Des Anges về sự tồn tại của vi sinh vật gây bệnh thì tôi cũng không có khả năng thuyết phục một tập hợp các bà chủ nhà Scotland và những nhà phẫu thuật quân đội mà tôi nghi ngờ là bác-sĩ-chăm-ngựa[21].

Tôi nghĩ tới một người đàn ông bị thương nhẹ nhưng lại chết vì nhiễm trùng. Tôi chỉ có thể dành cho cánh đàn ông ở Lallybroch và vài người khác lợi ích từ đôi bàn tay và những tấm băng sạch. Tôi không thể lo lắng cho tất cả những người còn lại. Tôi đã được nghe một lời tuyên bố, hồi còn làm y tá trên các chiến trường của nước Pháp, trong một cuộc chiến rất xa nơi này cả về không gian và thời gian: “Bạn không thể cứu thế giới, nhưng bạn có thể cứu người đàn ông trước mặt mình, nếu bạn làm việc đủ nhanh.”

Jamie đứng trên ngưỡng cửa một lúc để đánh giá tình hình, sau đó, anh bắt đầu giúp làm những công việc nặng nhọc như di chuyển các bệnh nhân, nhấc các vạc nước nóng, đi múc nước sạch từ cái giếng ở quảng trường Tranent. Sau khi được giải thoát khỏi nỗi lo lắng về anh, tôi nhanh chóng bắt kịp guồng quay của công việc và gần như quên mất anh.

Điểm phân loại của bệnh viện dã chiến nào cũng tạo cảm giác tương tự như lò sát sinh và nơi đây cũng không ngoại lệ. Nền nhà bằng đất nên nó thấm máu và các dung dịch khác. Tuy nhiên, chỗ đất đó trở nên lầy lội, khiến việc đi lại trở nên nguy hiểm.

https://thuviensach.vn

Hơi nước bốc lên cuồn cuộn từ các vạc nước sôi, phả thêm hơi nóng vào bầu không khí lao động khổ nhọc nơi đây. Người nào cũng rịn mồ hôi, những người giặt giũ thì nhớp nháp, những người đàn ông bị thương thì tỏa ra mùi hôi thối, sợ hãi kèm theo cơn thịnh nộ kéo dài. Màn khói thuốc bốc lên từ các bãi chiến trường bên dưới, trôi giữa những con phố của Tranent và luồn vào nhà qua các cánh cửa mở, làm chúng tôi cay mắt và đe dọa đến độ tinh khiết của những tấm vải lanh mới được luộc, đang nhỏ giọt trên cái giá sấy cá thu bên đống lửa.

Dòng chảy của thương vong ập vào như một cơn sóng, rửa sạch ngôi nhà như một đợt nước cọ rửa, rồi một đợt mới lại dâng trào, khuấy đảo mọi thứ trong hỗn loạn. Chúng tôi như người quẫy đạp trong nước, chống chọi với lực kéo của thủy triều và trụ lại đến cuối cùng, thở hổn hển, tiếp tục xoay xở với những người bị thương trôi nổi dạt tới sau mỗi đợt sóng.

Tất nhiên, những hoạt động điên cuồng nhất cũng có khoảng thời gian tạm lắng. Chúng bắt đầu xuất hiện thường xuyên hơn từ buổi chiều tới sáng hôm sau, khi những dòng chảy thương vong trở nên nhỏ giọt. Chúng tôi đã quen với công việc hằng ngày là chăm sóc cho các bệnh nhân còn lại. Tuy công việc còn bận rộn nhưng cuối cùng chúng tôi đã có thể hít thở và đứng ở một nơi, ngắm nhìn xung quanh.

Tôi đứng bên khung cửa mở, hít vào luồng không khí trong lành từ ngoài khơi thổi vào, Jamie quay trở lại và mang theo một ôm củi. Anh vứt nó xuống nền lò sưởi và đến đứng bên cạnh tôi, một tay đặt lên vai tôi. Những giọt mồ hôi chảy xuống theo xương quai hàm của anh, tôi dùng tạp dề để chấm nhẹ.

“Anh đã sang các nhà khác phải không?” Tôi hỏi.

Anh gật đầu, hơi thở chậm dần. Khuôn mặt lấm chấm bẩn vì muội than và một thứ giống như máu mà tôi không thể nói chắc, nhưng trông anh tái nhợt.

“Phải. Cướp bóc vẫn diễn ra ngoài chiến trường và nhiều người đàn ông mất tích. Tất cả người bị thương của chúng ta đã ở đây - không còn nơi

https://thuviensach.vn

nào khác.” Anh hất đầu về phía cuối nhà, ở đó có ba người bị thương đến từ Lallybroch, đang nằm và ngồi làm bạn với nhau bên lò sưởi, trao đổi mấy lời lăng mạ bông đùa với những người Scotland khác. Mấy người lính Anh bị thương thì nằm cạnh nhau ở gần cửa ra vào. Họ không nói nhiều, chỉ suy ngẫm về viễn cảnh ảm đạm khi bị giam cầm.

“Không nặng chứ?” Anh hỏi tôi, nhìn về phía ba người ở Lallybroch.

Tôi lắc đầu. “George McClure có thể sẽ mất tai, em không nói trước được. Tuy nhiên, tình trạng của họ không nặng, em nghĩ họ sẽ sớm khỏe thôi.”

“Tốt.” Anh nhìn tôi, mỉm cười mệt mỏi và lau mặt bằng đuôi áo choàng. Tôi thấy anh cẩu thả quấn nó trên người thay vì khoác lên vai. Chắc anh muốn tránh vướng víu và nóng nực.

Anh quay người đi, định lấy một chai nước treo trên cái móc sau cửa.

“Đừng lấy chai đó!” Tôi nói.

“Tại sao?” Anh hỏi, cảm thấy khó hiểu. Anh lắc cái chai miệng rộng và nó phát ra tiếng óc ách. “Nó đầy nước mà.”

“Em biết,” tôi đáp. “Em dùng nó để thay cho bô đi tiểu.”

“Ồ!” Anh cầm cái chai bằng hai ngón tay và để nó vào chỗ cũ, nhưng tôi ngăn anh lại.

“Đừng, mang nó đi đi,” tôi đề nghị. “Anh có thể mang nó ra ngoài kia để đổ và lấy nước giếng vào cái chai này.” Tôi đưa anh một cái chai bằng đá màu xám khác, giống hệt cái trước.

“Cố gắng đừng lẫn lộn chúng,” tôi khuyên.

“Ừm,” anh đáp và nhìn tôi theo kiểu Scotland, kèm một âm thanh trong họng, sau đó quay đi.

“Này!” Tôi gọi, khi trông thấy anh từ phía sau. “Kia là cái gì?”

“Cái gì chứ?” Anh giật mình đáp, cố gắng nhìn qua vai.

https://thuviensach.vn

“Cái đó!” Những ngón tay tôi lần theo vết đất bẩn, tấm áo choàng võng xuống in rất rõ dấu một khuôn hình. “Nó trông giống dấu chân ngựa,” tôi không thể tin được.

“Ồ, cái đó,” anh nói, nhún vai.

“Một *con ngựa* giẫm lên anh?”

“Chà, nó không cố ý,” anh nói, bảo vệ cho hành động của con ngựa. “Ngựa không thích giẫm lên người. Anh đoán do nó cảm thấy dưới chân hơi mềm.”

“Cứ cho là như vậy,” tôi đồng tình và tóm lấy một ống tay áo của Jamie để ngăn anh cố gắng trốn tránh. “Đứng yên! Làm thế quái nào mà chuyện này xảy ra?”

“Chuyện đó không có vấn đề gì hết,” anh phản đối. “Xương sườn của anh không bị gãy, chỉ bị bầm tím đôi chút.”

“Ồ, chỉ đôi chút,” tôi mỉa mai. Tôi cởi lớp vải bẩn đằng sau và trông thấy vết hằn rõ ràng, sắc nét của một cái móng ngựa cong đóng lên làn da trắng ở lưng anh, ngay phía trên eo. “Chúa ơi, trông thấy cả đinh của móng.” Anh vô tình nhăn mặt khi tôi chạm vào.

Anh giải thích, chuyện này xảy ra trong đợt tấn công chớp nhoáng của tốp kỵ binh. Phần lớn người cao nguyên chỉ có thói quen cưỡi ngựa Pony nhỏ lông bờm xờm. Họ tin rằng ngựa của kỵ binh Anh được huấn luyện để tấn công bằng móng và răng. Do hoảng sợ trước sự tấn công của bầy ngựa đó, họ thường bị ngã nhào trước móng của chúng trong lúc đang chém bằng kiếm, lưỡi hái hoặc rìu.

“Còn anh không nghĩ như vậy ư?”

“Tất nhiên, Sassenach ạ,” anh nói bằng giọng mất kiên nhẫn. “Nó không cố gắng tấn công anh. Tên cưỡi nó muốn bỏ trốn, nhưng hắn bị mắc kẹt nên chỉ có thể thoát được nếu phi qua người anh.”

Qua đôi mắt hắn, anh thấy hắn hiểu điều đó, vì vậy chưa đến một giây sau, Jamie đã tự nằm sấp xuống, hai tay ôm đầu trước khi gã kỵ binh thúc

https://thuviensach.vn

gót chân vào mạng sườn con ngựa của mình.

"Sau đó là hơi thở như làm nổ tung hai lá phổi của anh," anh giải thích. "Anh cảm thấy cú giẫm, nhưng nó không đau. Không hề." Anh đưa tay ra sau, xoa lên vết lằn rồi hơi nhăn mặt.

"Được," tôi nói, thả mép áo xuống. "Sau đó, anh đã đi tiểu lần nào chưa?"

Anh nhìn tôi chằm chằm, như thể tôi bị điên.

"Anh bị cả một con ngựa nặng bốn trăm cân giẫm lên một bên thận," tôi giải thích, hơi mất kiên nhẫn, vì những người đàn ông bị thương đang đợi. "Em muốn biết nước tiểu của anh có máu hay không."

"Ồ," anh hiểu ra. "Anh không biết."

"Vậy thì, chúng ta sẽ thử xem, được không?" Tôi đã đặt hộp thuốc của mình ở một góc phòng, sau khi lục tìm, tôi lôi ra một cái cốc thủy tinh dùng để đựng nước tiểu kiếm được ở nhà thương Des Anges.

"Làm đầy nó và mang lại cho em." Tôi đưa cho anh và quay qua chỗ lò sưởi, một vạc khăn sôi đang đợi tôi ở đó.

Tôi liếc ra sau và thấy anh vẫn ngắm nghía cái cốc chăm chú, với biểu hiện không nghiêm túc.

"Cần giúp không, chàng trai?" Một lính Anh nằm trên tấm ván dưới sàn nhà đang nhìn và cười với Jamie.

Khuôn mặt đen nhẻm của anh khoe ra hàm răng trắng đáp lại. "Ồ, có," anh nói và cúi xuống, đưa cái cốc cho tay người Anh. "Đây, cầm nó hộ tôi, trong lúc tôi ngắm bắn."

Những người nằm gần đó thì thầm thích thú, họ tạm thời quên đi cơn đau của mình.

Sau một thoáng do dự, tay lính Anh cầm lấy cái cốc dễ vỡ và nắm không quá chặt, miệng vẫn mỉm cười, bất chấp mồ hôi đọng ở môi trên. Ông ta bị một mảnh đạn cắm vào hông.

https://thuviensach.vn

“Cá sáu penny là cậu không làm được,” người lính nói, sau đó di chuyển cái cốc, cách đôi chân trần của Jamie ba hoặc bốn bước. “Từ chỗ cậu đứng.”

Jamie nhìn xuống ngẫm nghĩ, anh xoa cằm trong khi ước lượng khoảng cách. Người đàn ông được tôi băng bó cánh tay đã ngừng rên rỉ và bị thu hút vào màn kịch đang lên đến cao trào kia.

“Được đấy, tôi thấy không dễ đâu,” Jamie cố tình nói giọng Scotland đặc sệt. “Nhưng chỉ sáu penny sao? Thôi nào, khoản tiền đó có xứng đáng với độ khó này không?” Đôi mắt vẫn luôn nhìn xuống của anh giờ xếch lên như mắt mèo khi anh cười tươi.

“Một món tiền dễ ợt, chàng trai ạ,” tay người Anh đáp, tuy thở khó khăn nhưng vẫn cười. “Đối với tôi.”

“Hai đồng bạc penny cho chàng trai,” một người của tộc MacDonald nói vọng ra từ trong góc lò sưởi.

Một tay lính Anh khác đã lộn trái áo khoác để chứng tỏ tình trạng tù nhân của mình, nay cũng mò mẫm trong hai vạt áo để tìm chiếc túi nhỏ.

“Ha! Thêm một túi thuốc lá cho bên này!” Tay này kêu lên, hân hoan đưa ra một túi vải đựng thuốc lá.

Những tiếng la hét cá cược cùng những lời nhận xét thô lỗ được ném đến tới tấp, Jamie ngồi xổm xuống, tỏ vẻ ước chừng khoảng cách tới chiếc cốc.

“Được rồi,” cuối cùng anh đáp, đứng thẳng người, nâng hai vai ra sau. “Ông sẵn sàng chưa?”

Tên người Anh nằm trên sàn cười khúc khích, “Ồ, *tôi* sẵn sàng, chàng trai ạ!”

“Vậy thì được.”

Một tiếng suỵt vang lên. Đám đàn ông chống khuỷu tay, nhổm người dậy để xem. Khi vui vẻ, họ không còn quan tâm đến sự bất tiện hay thù hằn.

https://thuviensach.vn

Jamie liếc khắp căn phòng, gật đầu với những người ở Lallybroch, rồi vén cái váy lên thật chậm rãi và cho tay vào trong. Anh cau mày tập trung, đưa tay mò mẫm, sau đó tỏ ra khó hiểu.

"Tôi có mang theo khi đi mà," anh nói, cả căn phòng bật cười ha hả.

Anh cũng cười toe toét vì trò đùa thành công. Anh nâng cái váy lên cao hơn, nắm lấy "thứ vũ khí" có hình thù rõ ràng và nhắm thật cẩn thận. Anh làm mắt lác, chùng gối, các ngón tay siết chặt.

Không có chuyện gì xảy ra.

"Súng tịt!" Một tên lính Anh reo lên.

"Đạn bị ướt!" Người khác huýt sáo chế giễu.

"Súng không có đạn à, chàng trai?" Kẻ cá cược chế giễu từ dưới sàn nhà.

Jamie nhìn vào dụng cụ của mình, một tràng huýt sáo và la hét rộ lên. Tiếp đó, khuôn mặt Jamie bừng sáng.

"Ha! Buồng đạn của tôi rỗng không, chỉ thế thôi!" Anh đưa tay với hàng chai ở trên tường, nháy mắt nhìn tôi và khi tôi gật đầu, anh cầm một chai tu ừng ực hết sạch. Nước rỏ xuống cằm, rơi trên áo và yết hầu nẩy lên xuống trong khi anh uống.

"Ahhh." Anh hạ cái chai xuống, dùng tay áo lau bụi bẩn trên mặt rồi cúi đầu về phía khán giả.

"Giờ thì," anh bắt đầu cho tay xuống, nhưng trông thấy khuôn mặt tôi, anh liền dừng lại giữa chừng. Tuy không thấy cánh cửa mở ra sau lưng, cả người đàn ông đang đứng ở đó, nhưng việc căn phòng đột nhiên yên lặng đã nói cho anh hay trò cá cược đã kết thúc.

•••

https://thuviensach.vn

Hoàng tử Charles Stuart khom người dưới lanh tô và bước vào nhà. Khi đi thăm những người bị thương, cậu ta mặc một chiếc quần nhung màu mận cùng đôi tất bằng vải trắng tinh và - để thể hiện tình đoàn kết với các người lính - chiếc gi lê cùng áo khoác bên ngoài được làm bằng vải của tộc Cameron, điểm thêm cho bộ trang phục là tấm áo choàng quàng lệch một bên vai, được cài bằng ghim đính đá thạch anh. Mái tóc của cậu ta mới được sấy khô và huân chương St. Andrew sáng lấp lánh trước ngực.

Cậu ta đứng trên ngưỡng cửa, truyền cảm hứng cao quý cho mọi người trong tầm mắt và cản trở lối vào của những người phía sau. Charles từ tốn đưa mắt nhìn quanh, trông thấy hai mươi lăm người đang nằm sát cạnh nhau dưới nền nhà, những người giúp đỡ khom mình trên người bệnh nhân, đống băng gạc đầy máu bẩn thỉu nằm trong một xó, thuốc và dụng cụ y tế rải rác trên bàn và tôi đứng đằng sau nó.

Điện hạ không quan tâm nhiều đến phụ nữ và phần lớn quân đội, nhưng cậu ta bị mắc kẹt bởi các quy tắc lịch sự. Tôi *là* một phụ nữ, mặc cho những vết máu hay nôn mửa chạy dài trên váy và búi tóc cùng nửa tá ghim cài đang rơi khỏi tấm khăn trùm đầu.

“Bà Fraser,” cậu ta nói, cúi đầu chào tử tế.

“Chào Điện hạ,” tôi nhún gối đáp lại, hy vọng cậu ta không nấn ná lâu.

“Thay mặt mọi người, tôi đánh giá rất cao công việc của bà, thưa bà,” cậu ta nhấn mạnh ngữ điệu kiểu Ý hơn bình thường.

“Vâng, đội ơn ngài,” tôi nói. “Xin hãy để ý đến chỗ máu. Căn phòng này rất khó đi.”

Khuôn miệng xinh xinh của cậu ta mím lại trong lúc men qua đống đất nhão tôi chỉ. Cánh cửa vừa thông thoáng thì Shediran, O’Sullivan và Lãnh chúa Balmerino bước vào, làm ngôi nhà chật kín. Lúc này, Charles cần chú tâm cư xử thật lịch thiệp, trong lúc khom người đi giữa hai dãy ván gỗ.

Cậu ta nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vai một người đàn ông.

“Tên của anh là gì, hỡi người đồng đội kiêu hãnh?”

https://thuviensach.vn

“Gilbert Munro… ừm, thưa Điện hạ,” người đàn ông vội nói thêm, bị cái nhìn của Hoàng tử làm cho kính sợ.

“Sự hy sinh của anh thật tuyệt vời, Gilbert Munro,” Charles nói. “Tôi xin hứa anh sẽ không bao giờ bị lãng quên.” Bàn tay của cậu ta vuốt một bên má rậm râu của Munro, khiến nó đỏ ửng vì vui mừng và ngượng nghịu.

Tôi phải xử lý cho người đàn ông nằm trước mặt mình, ông ta bị thương trên đầu và cần khâu gấp, tuy nhiên tôi có thể thấy Charles đi nhiều vòng quanh ngôi nhà. Cậu ta di chuyển thật chậm từ giường này sang giường kia, không bỏ sót một ai, dừng lại để hỏi từng người đàn ông tên họ và quê quán, đáp lại lời cảm ơn và lòng yêu mến, chúc mừng và chia buồn.

Các bệnh nhân đều bị sốc và yên lặng, cả người Anh và người cao nguyên đều phản ứng giống nhau, chỉ có thể trả lời Điện hạ bằng giọng lầm bầm thật nhỏ. Cuối cùng, cậu ta đứng dậy, duỗi thẳng người làm dây chằng kêu cọt kẹt, mép tấm áo choàng bị quét trên đất bẩn, nhưng cậu ta không để tâm.

“Ta mang đến cho mọi người lời ban phúc và lời cảm ơn của Cha ta,” cậu ta nói. “Việc làm của mọi người ngày hôm nay sẽ luôn luôn được ghi nhớ.” Những người đàn ông dưới sàn không có tâm trạng để vui vẻ, nhưng họ mỉm cười và thì thầm đánh giá cao hành động này.

Charles quay lại và bắt gặp Jamie đang đứng trong một góc nhà, anh không muốn những ngón chân trần của mình bị đôi giày của Sheridan giẫm lên. Khuôn mặt của Điện hạ sáng bừng hân hoan.

“*Mon cher!* Ngày hôm nay, tôi không thấy ông. Tôi đã sợ rằng xui xẻo đã mang ông đi.” Gương mặt đẹp trai, hồng hào tỏ ra chỉ trích. “Tại sao ông không tới dùng bữa tối ở nhà lớn với các chỉ huy khác?”

Jamie mỉm cười, cúi đầu kính cẩn.

“Người của tôi ở đây, thưa Điện hạ!”

Đôi lông mày của Hoàng tử nhướng lên, cậu ta mở miệng như thể định nói gì, nhưng Lãnh chúa Balmerino đã bước tới trước và thì thầm bên tai

https://thuviensach.vn

cậu ta. Biểu cảm của Charles chuyển sang lo lắng.

“Nhưng điều gì đây tôi vừa nghe được?” Cậu ta thốt lên, đánh mất khả năng kiểm soát cấu trúc câu mỗi khi bị xúc động. “Ngài đây nói với tôi rằng, bản thân ông cũng bị thương.”

Jamie bối rối. Anh liếc nhanh về phía tôi, để xem tôi đã nghe thấy hay chưa và anh biết rằng tôi đã nghe rất rõ, anh đột ngột quay sang nhìn Hoàng tử.

“Không có gì đâu, thưa Điện hạ! Chỉ là một vết trầy da.”

“Cho ta xem!” Cậu ta nói ngắn gọn, nhưng chắc chắn là một mệnh lệnh, chiếc áo bẩn rơi xuống mà không bị giữ lại.

Những nếp vải kẻ ca rô màu thẫm, gần như đen sì, ở mặt trong của chiếc áo choàng lộ ra. Chiếc áo sơ mi bên trong bị nhuộm đỏ từ nách tới hông, một miếng gạc màu nâu cứng đờ do máu đã khô.

Tôi để mặc bệnh nhân bị thương ở đầu tự xoay xở trong giây lát và bước tới cởi chiếc áo sơ mi của anh, nhẹ nhàng kéo nó ra khỏi vết thương. Mặc dù mất rất nhiều máu nhưng tôi biết đây không phải một vết thương nghiêm trọng. Anh đứng như một tảng đá và máu không còn chảy nữa.

Vết thương này do kiếm gây ra, chạy dài qua xương sườn. Thật may, cây kiếm không đâm vào đủ sâu để gây tổn thương cơ gian giữa. Miệng vết thương dài hơn hai mươi phân, máu đỏ lại tiếp tục rỉ ra khi sức ép bên ngoài không còn. Tôi sẽ phải khâu khá nhiều mũi, nhưng ngoài mối nguy nhiễm trùng thì vết thương không quá nghiêm trọng.

Tôi quay sang, ngập ngừng báo cáo với Điện hạ và khựng lại trước ánh mắt kỳ quặc của cậu ta. Ngay lập tức, tôi nghĩ biểu hiện trước mặt là “cơn sốc của lính mới,” cú sốc của một người không quen nhìn thấy vết thương và máu. Nhiều y tá thực tập ở trạm y tế ngoài mặt trận, sau khi tháo băng vết thương và nhìn một lần đã chạy trốn, nôn ọe bên ngoài trước khi quay lại tiếp tục công việc. Những vết thương chiến trận đều bẩn thỉu không giống bình thường.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, điều đó là không thể. Dù chẳng phải một chiến binh bẩm sinh nhưng Charles đã từng thấy đổ máu ở độ tuổi mười bốn, giống như Jamie, trong trận chiến đầu tiên của cậu ta ở Gaeta. Không, tôi quả quyết khi biểu hiện bị sốc biến mất trong đôi mắt nâu dịu dàng. Cậu ta không giật mình bởi máu và vết thương.

Người đứng trước mặt cậu ta không phải là một nông dân hay một kẻ chăn cừu. Không phải là một thần dân vô danh, có trách nhiệm chiến đấu cho đại nghiệp của nhà Stuart. Đây là một người bạn. Và tôi nghĩ, có thể vết thương của Jamie bỗng khiến cho Charles hiểu được rõ ràng: máu đã chảy theo lệnh của *cậu ta*, những người đàn ông đã bị thương vì đại nghiệp của *cậu ta* - tôi chỉ không biết sự thật này có đâm sâu vào cậu ta như một vết thương thực sự không.

Charles nhìn bên sườn bị thương của Jamie một lúc lâu, rồi cậu ta ngước lên nhìn vào mắt anh. Sau đó, cậu ta nắm lấy tay Jamie.

“Cảm ơn,” cậu ta nói khẽ.

Và chỉ trong một khoảnh khắc, tôi đã nghĩ cậu ta có thể trở thành một vị vua.

•••

Trên con dốc nhỏ đằng sau nhà thờ, một cái lều được dựng lên theo lệnh của Điện hạ, làm chỗ nương tựa cuối cùng cho những người chết vì chiến trận. Tuy được ưu tiên trong việc điều trị nhưng lính Anh không nhận được gì ở đây, xác chết xếp thành hàng, vải phủ lên mặt. Những người vùng cao chỉ được phân biệt dựa vào trang phục, tất cả đều chờ được thiêu vào ngày mai. MacDonald của Keppoch mang theo một giáo sĩ người Pháp. Người đàn ông ấy có đôi vai võng xuống bởi mệt mỏi, chiếc khăn choàng tím đeo bên ngoài tấm áo choàng cao nguyên lấm lem, ông ta di chuyển chậm chạp qua dãy lều, dừng lại một lúc để cầu nguyện trước đôi chân của một thi thể nằm nghiêng.

https://thuviensach.vn

“Cầu Chúa ban cho con người này được yên nghỉ mãi mãi và để ánh sáng vĩnh hằng chiếu rọi anh.”

Tôi đã đến chỗ lều từ sớm, lo lắng nhẩm đếm những cái xác của người cao nguyên. Hai mươi hai người. Sau khi bước vào trong, tôi phát hiện số người mất đã lên tới hai mươi sáu.

Người thứ hai mươi bảy nằm trong nhà thờ gần đó, trên cuộc chạy đua cuối cùng của mình. Alexander Kincaid Fraser chết dần dần bởi những vết thương đã bắn thủng dạ dày và lồng ngực, tôi không thể cầm máu những vết thương bên trong cơ thể. Tôi trông thấy cậu ta khi người ta chuyển cậu ta vào trong, gương mặt trắng bệch từ ban chiều vì mất máu, cậu ta đã nằm một mình giữa bãi chiến trường, giữa xác chết của quân địch.

Cậu ta cố gắng mỉm cười với tôi và tôi làm ướt đôi môi nứt nẻ của cậu ta bằng nước và phủ lên trên một lớp mỡ động vật. Cho cậu ta uống nước thì cậu ta sẽ ra đi ngay tức thì, bởi chất lỏng chảy tràn qua cái ruột thủng và gây ra cơn sốc. Tôi đã do dự, bởi vết thương của cậu ta rất nghiêm trọng nên một cái chết nhanh chóng có lẽ sẽ tốt hơn… nhưng tôi đã dừng lại. Tôi nhận ra cậu ta muốn nhìn thấy một giáo sĩ và ít nhất, sẽ nói lời xưng tội. Vậy là, tôi gửi cậu ta tới nhà thờ, nơi cha Benin chăm sóc những người sắp chết như tôi chăm sóc những người sống.

Độ nửa tiếng một lần, Jamie lại ghé thăm nhà thờ, nhưng không ai ngờ Kincaid nắm lấy mạng sống của mình rất lâu, cậu ta bám chặt lấy cuộc sống, mặc cho cốt tủy của nó rút đi không ngừng. Tuy nhiên, Jamie không quay trở lại sau chuyến thăm cuối cùng. Tôi biết cuộc chiến sẽ kết thúc, vào lúc này, tôi nên tới xem mình có thể giúp gì không.

Khoảng đất nơi Kincaid nằm bên dưới những ô cửa sổ đã trống rỗng, chỉ còn một vết bẩn lớn và thẫm màu. Cậu ta không ở trong lều người chết, cũng không thấy Jamie đâu.

Cuối cùng, tôi tìm được họ trên một ngọn đồi cao đằng sau nhà thờ. Jamie đang ngồi trên đá, xác của Alexander Kincaid nằm trong vòng tay anh, cái đầu tóc xoăn đặt trên vai anh và đôi chân dài, rậm lông nằm bất

https://thuviensach.vn

động bên cạnh. Cả hai người không cử động, lặng im như tảng đá bên dưới. Lặng im như chết, dù chỉ một người qua đời.

Tôi chạm vào bàn tay trắng bệch đang buông thõng để kiểm tra và đặt một tay lên mái tóc nâu dày, dường như cậu ta vẫn sống. Một người đàn ông không nên chết khi còn tân, nhưng chàng trai này đã ra đi.

“Cậu ta đi rồi, Jamie ạ,” tôi thì thầm.

Suốt một lúc, anh không cử động, sau đó anh gật đầu và mở mắt, như thể miễn cưỡng đối diện với sự thật.

“Anh biết. Cậu ta chết ngay sau khi anh bế cậu ta ra, nhưng anh không muốn để cậu ta chết.”

Tôi nắm lấy hai vai chàng trai và chúng tôi nhẹ nhàng đặt cậu ta xuống nền đất. Cơn gió nhẹ làm lung lay những thân cây cỏ quanh xác cậu ta, cọ nhẹ lên khuôn mặt trắng bệch như gửi lời chào đón âu yếm của đất mẹ.

“Anh không muốn cậu ta chết dưới mái nhà,” tôi hiểu mong muốn của anh. Bầu trời phía trên chúng tôi trông rất ấm cúng với những đám mây dày và trải dài bất tận, như một lời hứa về chốn nương thân.

Anh gật đầu, sau đó quỳ bên cạnh cái xác, hôn lên cái trán rộng xanh xao.

“Sẽ có ai đó làm y hệt với anh,” anh nói khẽ, kéo một nếp áo choàng che lên những lọn tóc nâu và thầm thì điều gì đó bằng tiếng Gaelic mà tôi không hiểu.

Trạm y tế cho người bị thương là nơi không có nước mắt, có quá nhiều việc phải làm. Tôi đã không khóc cả ngày, bất chấp những điều tôi nhìn thấy, nhưng giờ tôi muốn rơi lệ, dù chỉ là một lúc. Tôi tựa đầu lên vai Jamie để mạnh mẽ hơn và được anh an ủi, vỗ về. Khi tôi lau nước mắt và ngước lên, tôi thấy anh vẫn nhìn chăm chăm vào người đang nằm im trên mặt đất, đôi mắt ráo hoảnh. Anh nhận ra tôi đang quan sát, liền cúi xuống.

https://thuviensach.vn

“Anh đã khóc từ khi cậu ta còn sống và cậu ta biết điều đó, Sassenach ạ,” anh nói khẽ. “Bây giờ, trong nhà thế nào?”

Tôi hít vào rồi lau mũi, nắm lấy tay anh trong khi chúng tôi quay lại ngôi nhà nhỏ.

“Em cần anh giúp một người.”

“Người nào vậy?”

“Hamish MacBeth.”

Bên dưới các vết bẩn và bùn đất, khuôn mặt căng thẳng suốt nhiều giờ liền của Jamie đã nhẹ nhõm hơn một chút.

“Anh ta đã quay lại rồi à? Anh rất vui. Tình trạng anh ta thế nào?”

Tôi trợn mắt. “Anh sẽ thấy.”

MacBeth là một người thân cận với Jamie. Một người đàn ông khổng lồ với bộ râu xoăn màu nâu và lầm lì ít nói, anh ta luôn đến mỗi khi Jamie gọi, sẵn sàng khi cần đi xa. Tuy ít nói nhưng anh ta có một nụ cười chậm chạp và ngượng nghịu nở bên dưới bộ râu như một bông hoa đêm, hiếm thấy mà rực rỡ.

Tôi biết, việc anh chàng to lớn biến mất sau trận đánh là một trong số những việc khiến Jamie lo lắng. Khi thời gian trôi qua và những chiến binh còn lại quay trở về từng người một, tôi vẫn luôn tìm kiếm MacBeth. Đến lúc hoàng hôn ập tới, tôi bắt đầu sợ rằng chúng tôi sẽ thấy anh ta đã chết.

Nhưng không, anh ta đến trạm y tế nửa tiếng trước, bước đi chậm chạp bằng chính sức mình. Một bên chân của anh ta thấm đẫm máu và máu tiếp tục nhỏ giọt xuống mắt cá chân, bước đi cà nhắc, nhưng anh ta sẽ không bao giờ cho phép một người *“đùn* bà” xem xét vết thương.

Người đàn ông to lớn nằm trên một cái chăn gần chiếc đèn lồng, hai bàn tay đan vào nhau, đặt trên cái bụng nhô cao, đôi mắt kiên nhẫn nhìn chăm chăm lên trần nhà. Anh ta đảo mắt xung quanh khi thấy Jamie quỳ xuống bên cạnh, nhưng tiếp tục nằm im. Tôi khéo léo đứng lùi ra sau tấm lưng rộng của Jamie, trốn khỏi tầm nhìn của anh ta.

https://thuviensach.vn

“Ổn rồi, MacBeth,” Jamie nói, chạm vào cổ tay như một lời chào. “Anh thế nào, anh bạn?”

“Tôi sẽ khỏe, thưa ngài,” người khổng lồ lẩm bẩm. “Tôi sẽ khỏe. Chỉ là một chút...” Anh ta ngập ngừng.

“Được rồi, vậy thì, hãy xem chỗ đó nào.” MacBeth không kháng cự khi Jamie kéo chiếc váy. Tôi có thể trông thấy nguyên nhân khiến MacBeth ngập ngừng khi nhìn qua kẽ hở giữa cánh tay và thân người của Jamie.

Một thanh kiếm hay một cây giáo đã chém một vết dài vào *phía trên* háng anh ta, rách cả phần da bọc ngoài tinh hoàn.

Jamie và hai, ba người đàn ông khác nhìn thấy vết thương đã chuyển màu tái. Tôi phát hiện một người phục vụ chạm vào chính chỗ đó của mình theo phản xạ, như để đảm bảo cái của mình vẫn bình an vô sự.

Mặc dù vết thương trông có vẻ đáng sợ nhưng tinh hoàn của anh ta dường như không bị tổn hại và không chảy máu quá nhiều. Tôi chạm vào vai Jamie và lắc đầu để ra hiệu rằng vết thương không nghiêm trọng, dù tác động của nó đến tâm lý đàn ông thì ngược lại. Jamie liếc thấy cử chỉ của tôi, liền vỗ lên đầu gối của MacBeth.

“Ôi, vết thương không quá nặng, MacBeth ơi! Đừng lo lắng, anh hãy còn làm cha được.”

Người đàn ông to cao đang lo lắng nhìn xuống, nhưng sau khi nghe Jamie nói, đôi mắt chăm chú của anh ta chuyển sang người chỉ huy. “Thực ra, tôi không lo lắng về chuyện đó, thưa ngài, tôi đã có sáu đứa con. Chỉ có điều, vợ tôi thường nói là nếu tôi…” MacBeth đỏ mặt tía tai khi đám đàn ông bao quanh cười cợt và huýt còi chế giễu.

Jamie phóng ánh mắt về phía tôi để xác nhận, anh cố gắng nén tiếng cười và nói chắc nịch: “Chuyện đó cũng sẽ ổn, MacBeth ạ!”

“Cảm ơn, thưa ngài,” người đàn ông thở phào với vẻ biết ơn, hoàn toàn tin tưởng vào lời đảm bảo của chỉ huy.

https://thuviensach.vn

“Tuy nhiên,” Jamie tiếp tục nói nhanh, “nó sẽ cần khâu đấy, anh bạn! Giờ thì anh có thể lựa chọn.”

Anh cho tay vào trong hộp đồ nghề đang mở, lấy một cây kim tự làm để khâu vết thương. Những cái kim khâu thô sơ mà các bác-sĩ-thợ-cạo[22] thường dùng để khâu cho bệnh nhân khiến tôi kinh sợ, tôi phải tự làm ba mươi sáu cái, bằng cách chọn những kim thêu tốt nhất có thể, kẹp vào kìm rồi hơ trên lửa của đèn cồn, bẻ chúng thật nhẹ nhàng, cho tới khi tôi có một cái kim cong hình bán nguyệt, có thể khâu một tệp vải mỏng. Tương tự như vậy, tôi đã tự làm những sợi chỉ khâu vết thương từ ruột động vật; đó là một công việc bẩn thỉu và ghê tởm, nhưng ít nhất tôi chắc chắn về khả năng vô trùng của chất liệu.

Sợi chỉ khâu vết thương bé xíu trông thật lố bịch giữa hai ngón cái và ngón trỏ của Jamie. Ảo tưởng về khả năng y tế của anh đã không thể tiến xa hơn, bởi dù đã lác cả mắt mà anh vẫn chẳng thể xỏ chỉ qua lỗ kim.

“Tôi sẽ tự mình làm,” anh nói, lưỡi hơi thè ra khi tập trung, “hoặc…” Anh đột nhiên dừng lại vì đánh rơi cây kim và dò đẫm trên cái váy của MacBeth để tìm lại. “Ồ,” anh phát hiện ra nó, bèn giơ cao tỏ vẻ đắc thắng trước con mắt e sợ của bệnh nhân, “vợ tôi có thể làm cho anh.” Jamie đột ngột nghiêng đầu, để lộ tôi trong tầm mắt. Tôi cố gắng hết sức tỏ ra bình thản, nhận lấy cây kim từ bàn tay lóng ngóng của Jamie, với một lần thử, tôi đã xỏ được chỉ.

Đôi mắt to màu nâu của anh ta dần di chuyển từ hai bàn tay thô kệch của Jamie, đang tỏ ra vụng về bằng cách đặt bàn tay phải ôm lấy mu bàn tay trái, sang hai bàn tay nhỏ nhắn và nhanh nhẹn của tôi. Cuối cùng, anh ta nằm xuống, kèm theo một tiếng thở dài não nề và lẩm bẩm chấp nhận, cho phép một người “*đùn* bà” chạm tay vào những phần riêng tư nhất của mình.

“Đừng lo lắng, anh bạn,” Jamie nói, vỗ lên vai anh ta. “Cô ấy đã chạm vào cái của tôi nhiều lần rồi và chưa lần nào lỡ tay thiến mất của tôi đâu.” Anh bật dậy, giữa tràng cười của những người phụ tá và các bệnh nhân gần đó, nhưng tôi kịp nhét một cái chai nhỏ vào tay anh để ngăn lại.

https://thuviensach.vn

“Cái gì đây?” Anh hỏi.

“Cồn và nước,” tôi đáp. “Dung dịch khử trùng. Nếu anh ta không muốn bị sốt hay lở loét hoặc trở bệnh nặng hơn thì vết thương phải được rửa sạch sẽ.” MacBeth phải đi bộ một đoạn đường từ nơi bị chém về đây, bụi bẩn cùng máu khô đã bám xung quanh chỗ bị thương. Cồn ngũ cốc là một thứ thuốc sát trùng rất xót, ngay cả khi được pha với nước cất với tỷ lệ 50/50. Tuy nhiên, nó là thứ đồ khử trùng hiệu quả và độc nhất hiện nay, vì vậy tôi cứng rắn sử dụng nó, bất chấp những lời kêu ca từ các trợ lý và tiếng la hét đau đớn từ các bệnh nhân.

Jamie đưa mắt nhìn từ lọ cồn nhỏ đến vết thương hở và khẽ rùng mình. Anh đã được thử tác dụng của nó khi tôi khâu vết thương lúc sẩm tối.

“Chà, Macbeth, anh còn khá hơn tôi,” anh nói, chẹn đầu gối lên cơ hoành của người đàn ông và đổ òng ọc thứ dung dịch đựng trong cái lọ nhỏ lên những phần mô bị phơi bày.

Một tiếng gầm đáng sợ làm rung chuyển các bức tường, MacBeth giãy giụa như con rắn bị thương. Cuối cùng, tiếng ồn lắng xuống, khuôn mặt của anh ta tái xanh và anh ta không còn phản đối khi tôi bắt đầu khâu vết thương. Dù vết thương nặng đến mức nào thì phần lớn các bệnh nhân đều trở nên khắc kỷ khi phải chịu đựng cách điều trị nguyên thủy mà chúng tôi áp dụng với họ và MacBeth cũng không phải ngoại lệ. Anh ta nằm bất động trong tình trạng ngượng nghịu hết sức khó chịu, đôi mắt gắn chặt lên ngọn lửa đèn lồng và không cử động dù chỉ một thớ cơ trong lúc tôi thực hiện công việc của mình.

Chỉ những màu sắc thay đổi trên khuôn mặt, từ xanh lục sang trắng, đến đỏ và quay lại xanh lục, là nói lên cảm xúc của anh ta.

Vào phút cuối cùng, khuôn mặt chuyển sang tím tái. Ngay khi tôi làm xong, Macbeth kéo cái váy xuống và lảo đảo đứng dậy, bước đi trong bóng tối, tôi ngồi lại đó và cười khúc khích.

•••

https://thuviensach.vn

Tôi tìm thấy một hòm dụng cụ y tế trong góc nhà, liền ngồi xuống và tựa lưng vào tường. Cảm giác đau đớn dâng lên từ hai bắp chân của tôi, cùng phản ứng của dây thần kinh khi cơ bắp đột ngột dãn ra. Tôi tháo giày, say sưa cảm nhận những cơn co thắt nhỏ hơn dâng lên xương sống và cổ, trong khi cảm giác căng cơ bởi đứng quá nhiều dịu đi.

Mọi tấc da thịt của tôi đều trở nên nhạy cảm và mệt mỏi.

Khi cơ thể tạm ngưng làm việc, lực đẩy còn lại vẫn bơm máu tới những vùng ngoại vi của cơ thể, dường như hệ thống thần kinh miễn cưỡng tin vào điều mà các cơ bắp đã đón nhận với thái độ biết ơn. Và khi đó, bạn cần ngừng di chuyển, ngay lập tức.

Không khí trong nhà tuy ấm áp nhưng rất ồn ào bởi tiếng hít thở; không phải là tiếng ngáy khỏe mạnh mà là tiếng thở hổn hển, không sâu của những người hít thở khó khăn và tiếng rên từ những người tìm thấy sự lãng quên nhất thời, giải phóng họ khỏi bổn phận kiên cường là chịu đựng đau đớn trong im lặng.

Những người đàn ông trong ngôi nhà này bị thương khá nặng, nhưng trước mắt vết thương không nguy hiểm. Tuy vậy, tôi biết rõ cái chết thường đi bộ trong đêm giữa những dãy giường của khu vực bệnh nhân, tìm kiếm người có sức đề kháng yếu, họ có thể lạc vào con đường của nó lúc nào không hay vì cô đơn và sợ hãi. Nhiều người bị thương có vợ ngủ bên cạnh, để an ủi họ trong bóng tối, nhưng trong căn nhà này thì không có ai như thế cả.

Họ có tôi. Nếu tôi không thể làm được gì nhiều để chữa trị vết thương cho họ hoặc giúp họ hết đau đớn thì ít nhất họ biết rằng, họ không nằm một mình, luôn có người đứng đây giữa họ và bóng tối. Ngoài những việc có thể làm, công việc chính của tôi là ở đây.

Tôi đứng dậy và một lần nữa đi chậm rãi qua những dãy ván gỗ trên sàn, dừng lại ở từng người, lẩm bẩm và chạm vào họ, đắp lại cái chăn, vuốt những mớ tóc rối, xoa những điểm thắt lại trên các chi bị chuột rút. Mang đến chỗ này một ngụm nước, thay băng ở chỗ kia, nếu nhìn thấy điệu bộ

https://thuviensach.vn

ngượng ngùng, căng thẳng, có nghĩa họ cần tiểu tiện, tôi thản nhiên đưa họ chiếc bình bằng đá để họ giải quyết nhu cầu, chiếc bình ngày càng ấm và nặng trong tay tôi.

Tôi ra khỏi nhà để đi đổ cái bình và tạm dừng chân dưới cơn mưa đêm lạnh lẽo, làn nước sẽ nhẹ nhàng rửa sạch những nơi đụng chạm vào lớp da sần sùi và rậm lông, cũng như mùi mồ hôi toát ra từ cánh đàn ông.

“Em không ngủ nhiều, Sasenach.” Giọng Scotland khẽ vang lên từ hướng đường lớn. Những ngôi nhà đặt giường bệnh còn lại đều ở hướng đó và các trụ sở chỉ huy đặt trong các ngôi nhà lớn ở hướng còn lại.

“Anh cũng vậy,” tôi trả lời cộc lốc. Anh đã không ngủ bao lâu nhỉ? Tôi tự hỏi.

“Tối hôm qua anh đã ngủ trên cánh đồng cùng cánh đàn ông.”

“Ồ, vậy à? Rất thảnh thơi,” giọng điệu của tôi khiến anh phì cười. Sáu tiếng ngủ trên cánh đồng ẩm ướt, tiếp theo là một trận chiến mà anh bị ngựa giẫm lên người, bị một thanh kiếm đả thương và có Chúa mới biết còn gì khác. Sau đó, anh đi thu thập những người đàn ông của mình, tập trung người bị thương, chăm sóc chỗ đau, khóc cho cái chết của đồng đội và phục vụ Hoàng tử. Trong suốt những lúc đó, tôi chưa thấy anh dừng lại để ăn, uống, hay nghỉ ngơi.

Tôi không muốn trách mắng. Thậm chí, cũng chẳng đáng để khuyên anh nằm nghỉ trên sàn nhà, giữa những người bị thương khác. Công việc của anh cũng là có mặt ở đây.

“Còn những người phụ nữ khác mà, Sassenach,” anh dịu dàng nói, “anh đi báo Archie Cameron điều người xuống nhé?”

Lời đề nghị này quả hấp dẫn, nhưng cũng là điều tôi phải đẩy ra xa trước khi nghĩ quá nhiều về nó, bởi tôi sợ rằng nếu thừa nhận trạng thái mệt mỏi của mình, tôi sẽ không bao giờ di chuyển được nữa.

Tôi kéo căng người, hai bàn tay đặt lên eo.

https://thuviensach.vn

“Không,” tôi đáp. “Em sẽ chăm sóc họ đến bình minh. Sau đó, người khác có thể trông chừng một lúc.” Không hiểu sao, tôi cảm thấy mình phải trông họ qua buổi đêm; khi bình minh đến, họ sẽ an toàn.

Anh cũng không trách cứ, chỉ đặt tay lên vai tôi và kéo tôi tựa lên người anh một lúc. Chúng tôi chia sẻ thứ sức mạnh mà chúng tôi có và không cất lời.

“Vậy thì, anh sẽ thức với em,” anh nói, buông tôi ra. “Anh cũng không thể ngủ được trước khi trời sáng.”

“Những người đàn ông khác từ Lallybroch thì sao?”

Anh hất đầu về phía các cánh đồng gần ngôi làng, nơi quân lính đang cắm trại.

“Murtagh sẽ phụ trách.”

“Ồ, vậy thì được. Không có gì đáng lo,” tôi nói, nhìn anh mỉm cười dưới ánh sáng chiếu từ ô cửa sổ. Một cái ghế dài được đặt bên ngoài ngôi nhà nhỏ, bà chủ nhà thường ngồi ở đây vào các ngày nắng để làm cá hay vá quần áo. Tôi kéo anh ngồi xuống bên cạnh, anh ngồi thụp xuống rồi dựa lưng vào tường và thở dài. Tình trạng kiệt sức của anh nhắc tôi nhớ đến Fergus cùng biểu hiện bối rối, hoang mang của cậu nhóc sau trận chiến.

Tôi đưa tay vuốt ve gáy anh, Jamie quay sang, áp trán lên trán tôi.

“Trận chiến thế nào hở Jamie?” Tôi hỏi nhỏ, những ngón tay bóp mạnh và chậm rãi trên các thớ cơ bó chặt trên cổ cùng hai vai anh. “Nó thế nào? Hãy nói em nghe!”

Một khoảng im lặng trôi qua trong chốc lát, sau đó anh thở dài và bắt đầu nói, đầu tiên ngập ngừng rồi nhanh hơn, như thể mong việc này kết thúc.

“Bọn anh không thắp lửa, vì Lãnh chúa George nghĩ toàn quân phải xuống khỏi mỏm đá trước khi trời sáng và không được để bên dưới phát hiện. Bọn anh ngồi trong bóng tối một lúc. Không được nói chuyện vì âm thanh sẽ truyền xuống khu bình địa. Nên bọn anh chỉ ngồi.”

https://thuviensach.vn

“Sau đó, anh cảm thấy có thứ gì nắm lấy đùi anh trong bóng tối, nên giật nẩy mình.” Anh cho một ngón tay vào miệng và xoa nhẹ. “Anh gần như cắn đứt lưỡi.” Tôi cảm thấy các thớ cơ của anh chuyển động khi anh cười, dù khuôn mặt bị bóng tối che khuất.

“Fergus ư?”

Tiếng cười vang vọng trong đêm tối.

“Phải, Fergus. Nó bò trên cỏ, thằng lỏi con, và anh đã nghĩ nó là rắn. Nó thì thầm với anh về Anderson, thế là anh bò sau nó để đưa Anderson đến gặp Lãnh chúa George.”

Giọng anh chậm lại, mơ màng, tiếp tục kể chuyện dưới bùa chú của những ngón tay tôi.

“Và sau đó, bọn anh được lệnh di chuyển theo con đường của Anderson. Toàn bộ đội quân đứng dậy, bắt đầu lên đường trong bóng tối.”

•••

Đêm đó không trăng và tuyền một màu đen, ngay cả màn mây thường ngăn lại ánh sao và khuếch tán nó xuống mặt đất cũng không có. Khi đội quân cao nguyên lặng lẽ đi xuống con đường hẹp theo sau Richard Anderson, mỗi người chỉ có thể nhìn thấy gót chân của người phía trước, từng bước từng bước nới rộng con đường mòn qua bãi cỏ ướt.

Quân đội di chuyển gần như không phát ra tiếng động. Những mệnh lệnh được truyền lại bằng cách thì thầm, từ người này đến người kia. Những thanh kiếm, chiếc rìu được bọc trong các nếp áo choàng, túi đựng thuốc súng nhét vào trong áo sơ mi, ép lên những nhịp tim vội vã.

Khi đã xuống bên dưới, vẫn hoàn toàn im lặng, đội quân cao nguyên ngồi xuống, thả lỏng người, họ không nhóm lửa, chỉ ăn số khẩu phần nguội ngắt, cố gắng kiềm chế bản thân để nghỉ ngơi, quấn trong tấm áo choàng của mình, ngọn lửa trại của quân địch ở ngay trong tầm nhìn.

https://thuviensach.vn

“Bọn anh có thể nghe thấy chúng nói chuyện,” Jamie kể. Đôi mắt anh đã khép, hai bàn tay gài sau đầu, tựa lên bức tường của ngôi nhà. “Kỳ lạ thay, em nghe thấy tiếng những người đó cười đùa, hỏi xin một nhúm muối hoặc một ngụm rượu - và em biết rằng vài giờ tới mình sẽ giết họ - hoặc họ sẽ giết mình. Em biết đấy, em không thể ngừng băn khoăn; khuôn mặt đằng sau giọng nói kia trông như thế nào? Em sẽ biết đâu là đồng đội đâu là địch khi em nhìn thấy họ vào sáng mai chứ?”

Tuy nhiên, cảm giác rùng mình trước trận chiến không địch được trạng thái kiệt sức hoàn toàn, và người nhà “Fraser Đen” - cái tên được đặt theo những vệt than vẫn còn vương lại trên mặt họ - và vị chỉ huy đã thức hơn ba mươi sáu tiếng tính đến thời điểm đó. Anh nhổ một bó cỏ rễ dày làm gối, choàng áo quanh vai và nằm xuống bãi cỏ mấp mô, bên cạnh người của mình.

Suốt thời gian ở trong quân đội Pháp, một trong những hạ sĩ quan đã giải thích cho người lính đánh thuê trẻ tuổi mẹo để ngủ được vào buổi đêm trước trận đánh.

“Làm một chỗ nghỉ thoải mái, xem xét lương tâm và thực hiện lời xưng tội. Cha Hugo nói rằng trong chiến tranh, nếu không có giáo sĩ nghe xưng tội thì tội lỗi của cậu có thể được tha thứ theo cách này. Bởi vì cậu không thể phạm tội trong lúc ngủ - thậm chí ngay cả *mày*, Simenon[23] ạ! - cậu sẽ thức dậy trong lòng vị tha của Chúa và sẵn sàng lao vào kẻ địch. Trước mặt chẳng có điều gì để tìm kiếm ngoài chiến thắng hoặc thiên đường - làm sao cậu có thể sợ hãi?”

Sau khi xem xét một vài thiếu sót trong lý lẽ này, Jamie đã phát hiện đây vẫn là lời khuyên đúng đắn; anh cảm thấy lương tâm đã xoa dịu tâm hồn và nhắc lại lời cầu nguyện giúp tâm trí anh quên đi những hình ảnh đáng sợ, đồng thời ru nó vào giấc ngủ.

Anh nhìn lên vòm trời tối đen, để mặc cái ôm ấm áp của nền đất xoa dịu phần cổ và vai đang căng thẳng. Những ngôi sao đêm nhạt nhòa và mờ

https://thuviensach.vn

ảo, chúng không địch được ánh sáng rực rỡ của đống lửa trong trại người Anh cách đấy không xa.

Suy nghĩ của anh chuyển đến những người đàn ông nằm quanh, anh nghĩ đến từng người, từng người một. Vết nhơ tội lỗi không còn đè nặng lương tâm anh giống như họ. Ross, McMurdo, Kincaid, Kent, McClure… anh dừng lại để gửi lời cảm ơn vì ít nhất vợ mình cùng cậu bé Fergus vẫn an toàn. Tâm trí anh còn vương lại nơi người vợ thân thương, khao khát đắm mình trong những kí ức về nụ cười an ủi của cô, trong hơi ấm vững vàng, tuyệt vời khi cô nằm trong vòng tay anh, ép chặt vào anh lúc anh hôn tạm biệt vào buổi chiều hôm đó. Mặc kệ tình trạng kiệt sức cùng Lãnh chúa George đang đợi bên ngoài, anh đã muốn đặt cô nằm lên tấm thảm và lột bỏ quần áo. Điều kỳ lạ là khi trận chiến sắp xảy ra, anh luôn luôn sẵn sàng. Thậm chí ngay lúc này…

Tuy nhiên, anh chưa kết thúc bảng danh sách thì thấy hai mí mắt đã khép lại, sự mệt mỏi kéo anh xuống. Anh gạt bỏ cảm giác ham muốn mỗi khi nghĩ về vợ và tiếp tục danh sách của mình. Bản danh sách chính là một tay chăn cừu nguy hiểm, lừa anh vào giấc ngủ bằng cách đếm những con cừu mà anh đang dẫn tới lò sát sinh.

Tuy nhiên, anh vẫn gắng cam đoan với bản thân, đây sẽ không phải một lò sát sinh. Thương vong của quân Jacobite không nhiều. Ba mươi người bị giết. Và ở đây có hơn hai nghìn người, vậy thì khả năng một người đến từ Lallybroch nằm trong số đó là rất ít, phải không? Nếu cô ấy nói đúng.

Anh khẽ rùng mình bên dưới lớp áo choàng, cố chống lại niềm hồ nghi nhất thời xoáy vào lòng. Nếu… Chúa ơi, nếu… Anh vẫn lo lắng về niềm tin đó, dù anh đã nhìn thấy cô bên tảng đá bị nguyền rủa, khuôn mặt mờ ảo, tan ra trong nỗi khiếp sợ và đôi mắt màu vàng kim mở to hốt hoảng, rất nhiều đường nét trên cơ thể cô trở nên nhạt nhòa, anh cũng hoảng loạn, liền tóm lấy cô, kéo cô lại, bàn tay anh cảm nhận rõ hơn cái xương kép mỏng manh ở cẳng tay cô. Lẽ ra anh nên để cô đi, trở về nơi của mình. Không, không thể. Anh biết anh nên làm gì. Nhưng anh phải kéo cô lại. Anh đã để

https://thuviensach.vn

cô lựa chọn, nhưng lại giữ cô bên mình bằng toàn bộ sức mạnh xuất phát từ lòng khao khát cô. Để hành động, để bỏ chạy. Bây giờ, lựa chọn đã được thực hiện và không một năng lượng nào trên trái đất có thể ngăn cản bình minh đến.

Trái tim anh đập mạnh mẽ, từng nhịp dội đến cổ tay, háng và túi dạ dày. Anh tìm cách làm dịu nó, tiếp tục công việc nhẩm đếm của mình, mỗi một người là một nhịp đập trái tim. Willie McNab, Bobby McNab, Geordie McNab… Tạ ơn Chúa, bé Rabbie McNab vẫn an toàn ở nhà… Will Fraser, Ewan Fraser, Geoffrey McClure… McClure… Anh đã đánh cả George và Sorley? Anh cựa mình, mỉm cười uể oải, cảm thấy cơn đau nhức chạy theo các xương sườn. Murtagh. Phải, Murtagh, con người dẻo dai ấy… Ít nhất, cháu không cần lo lắng cho bác. William Murray, Rufus Murray, Geordie, Wallace, Simon…

Cuối cùng, anh nhắm mắt, giao phó tất cả bọn họ cho sự săn sóc của bầu trời tối đen trên cao và vô tình lẩm bẩm những lời thường đến với anh một cách tự nhiên nhất, hồi anh còn ở Pháp - *"Mon Dieu, je regrette*[24]*…"*

•••

Tôi đi nhiều vòng trong ngôi nhà tranh, thay những miếng băng sũng máu trên chân của một người đàn ông. Lẽ ra giờ này máu phải ngừng chảy, nhưng nó vẫn tiếp tục rỉ ra bởi cơ thể không đủ dinh dưỡng và xương giòn dễ vỡ. Nếu máu không ngừng chảy trước khi gà gáy, tôi sẽ phải đưa Archie Cameron hay một bác-sĩ-chăm-ngựa đến để cưa chân và đốt chỗ bị cắt.

Tôi ghét phải nghĩ đến việc đó. Cuộc sống đã đủ khó khăn đối với một người đàn ông có đủ hai chân. Tôi hy vọng điều tốt nhất sẽ đến khi quấn lớp băng mới với một ít phèn và lưu huỳnh. Việc này cũng chẳng hại gì. Có khả năng sẽ đau, nhưng điều đó cũng chẳng tránh được.

"Sẽ nóng một chút," tôi lẩm bẩm với anh ta trong lúc băng bó cái chân bằng nhiều lớp vải.

https://thuviensach.vn

“Xin đừng lo lắng, thưa phu nhân,” anh ta thì thầm và mỉm cười, mồ hôi vẫn chảy trên hai gò má, sáng long lanh dưới ánh nến. “Tôi sẽ chịu được.”

“Tốt!” Tôi vỗ lên vai anh ta, vuốt tóc ra khỏi trán và cho anh ta uống nước. “Tôi sẽ kiểm tra sau một tiếng nữa, nếu anh có thể chịu được lâu thế.”

“Tôi sẽ chịu được,” anh ta lặp lại.

Tôi lại ra ngoài và cho rằng Jamie đã ngủ. Anh gục đầu lên hai cẳng tay đang bắt tréo trên đầu gối. Tuy nhiên, khi nghe thấy tiếng chân tôi, anh liền ngước nhìn và cầm lấy bàn tay tôi lúc tôi ngồi xuống bên cạnh.

“Em đã nghe thấy tiếng đại bác vào lúc bình minh,” tôi nói, đầu nghĩ về người đàn ông bên trong, với cái chân gãy do một quả đại bác. “Em lo cho anh.”

Anh khẽ cười. “Anh cũng vậy, Sassenach ạ! Chúng ta đều lo lắng.”

Người cao nguyên yên lặng như những màn sương, tiến tới qua biển cỏ, từng bước từng bước một. Tuy không có cảm giác bóng tối giảm đi nhưng dường như đêm đã thay đổi, bởi cơn gió thay đổi, nó thổi qua biển và tiến vào vùng đất lạnh lẽo đang đón bình minh, âm thanh sóng vỗ trên bãi cát đằng xa cũng vọng tới chỗ họ.

Mặc dù anh cảm thấy bóng tối vẫn tiếp diễn, nhưng ánh sáng đang đến. Anh kịp thấy một người đàn ông trước mũi chân mình, nếu dấn thêm bước nữa, anh sẽ bị vấp vào cơ thể đang co tròn của kẻ đó.

Trái tim anh đập nhanh vì sốc, anh cúi xuống để nhìn kẻ kia rõ hơn. Một gã Áo đỏ đang ngủ, không chết hay bị thương. Anh liếc mắt nhìn bóng tối xung quanh, sẵn sàng lắng nghe hơi thở khi ngủ của những kẻ khác. Không có gì ngoài tiếng biển, cỏ và cơn gió, tiếng sột soạt của những bàn chân lén lút, bị lấn át bởi những tiếng gầm không thành tiếng của họ.

Anh vội liếc ra sau lưng và liếm đôi môi khô khốc, dù không khí xung quanh rất ẩm ướt. Bởi có những người đang tiến sát sau lưng nên anh

https://thuviensach.vn

không dám do dự. Người đi sau có thể sẩy chân và anh sẽ không để người này hét lên.

Anh đặt tay vào con dao găm nhưng lưỡng lự. Chiến tranh là chiến tranh, nhưng sẽ là sai trái nếu kết liễu một kẻ địch đang ngủ một mình, cách xa các đồng đội. Không một lính gác nào, thậm chí ngay cả những cảnh vệ lười biếng nhất, lại chợp mắt vào lúc này vì biết rằng người cao nguyên đang cắm trại trên mỏm đá. Có lẽ tên lính này đi giải quyết vấn đề riêng, đến một nơi thật xa khỏi đồng đội, sau đó mất phương hướng trong bóng tối, liền nằm ngủ ở đây.

Khẩu súng dài của anh trượt khỏi lòng bàn tay nhớp nháp. Anh chùi tay vào áo choàng len, sau đó đứng thẳng dậy và cầm lấy nòng súng, vung báng súng thật mạnh. Lực phản khiến xương bả vai anh tê rần, cái đầu bất động của hắn thật cứng. Hai tay của kẻ kia vung ra vì lực tác động của cú đánh, nhưng ngoài việc thở hộc ra, hắn không kêu được tiếng nào và nằm úp mặt, mềm nhũn như một miếng giẻ.

Hai lòng bàn tay anh râm ran, anh lại cúi xuống và sờ vào bên dưới quai hàm của hắn để tìm mạch đập, chúng vẫn còn đó. Một tiếng thét giật mình vang lên rất nhỏ từ phía sau, anh quay phắt lại, khẩu súng dài đã tì lên vai, nhưng anh phát hiện nòng súng của mình đang chĩa vào một tộc viên MacDonald của Keppoch.

“Mon Dieu!” Người đàn ông thì thầm và làm dấu thánh, Jamie nghiến răng bởi bực mình. Đó là ông giáo sĩ người Pháp chết tiệt của Keppoch, ông ta mặc áo sơ mi cùng áo choàng len như một người lính theo đề nghị của O’Sullivan.

“Người đó khăng khăng, ông ta có nhiệm vụ mang những bí tích đến với người bị thương và chết trên chiến trường,” Jamie giải thích với tôi và buộc lại cái áo choàng len bẩn thỉu trên vai. Đêm đã trở lạnh. “O’Sullivan nghĩ rằng, nếu người Anh bắt được ông ta trên chiến trường trong áo thầy tu, họ sẽ xé xác ông ta thành nhiều mảnh, về việc đó, có thể có, có thể

https://thuviensach.vn

không. Tuy nhiên, ông ta trông như một kẻ ngốc đúng nghĩa trong chiếc áo choàng len," anh nghiêm khắc nói.

Hành động của ông giáo sĩ cũng không cải thiện được ấn tượng gây ra bởi bộ quần áo. Dù có muộn, ông ta đã nhận ra kẻ tấn công là một người Scotland, liền thở phào nhẹ nhõm và định mở miệng, nhưng Jamie đã nhanh chóng bịt miệng ông ta trước khi bất cứ câu hỏi khờ dại nào được thốt ra.

"Cha đang làm gì ở đây?" Anh càu nhàu, miệng kề sát tai giáo sĩ. "Con nghĩ Cha ở phía sau hàng quân."

Đôi mắt mở to của viên giáo sĩ đã nói cho Jamie biết sự thật - người đàn ông của Chúa bị lạc trong bóng tối và nghĩ mình *đang ở* sau hàng quân, cuối cùng khi nhận ra, ông ta đã ở trong đoàn quân tiên phong, sự sợ hãi làm hai đầu gối ông ta khuỵu xuống.

Jamie liếc về phía sau. Anh không dám gửi ông giáo sĩ đi ngược chiều hàng quân. Trong bóng tối mịt mùng, ông ta có thể vấp vào một người lính cao nguyên đang tiến lên, bị tưởng nhầm là quân địch và bị giết ngay tại chỗ. Anh nắm lấy gáy của người đàn ông nhỏ hơn và ấn ông ta quỳ xuống đất.

"Nằm xuống và ở yên đó cho đến khi ngừng bắn," anh rít vào tai người đàn ông. Viên giáo sĩ gật đầu lia lịa và chợt trông thấy cơ thể của tên lính Anh nằm trên nền đất cách đó mấy bước. Ông ta ngước nhìn Jamie bằng ánh mắt kính sợ, ngay lập tức lôi ra mấy chai dầu và nước thánh mang theo bên thắt lưng thay cho dao găm.

Jamie trợn mắt, cơn giận bốc lên, anh làm một loạt những cử chỉ mạnh mẽ nhằm ngụ ý kẻ kia chưa chết, ông ta không cần làm phận sự của một giáo sĩ. Nhưng những hành động ấy không thể truyền đạt được ý anh, anh cúi xuống, cầm lấy bàn tay của giáo sĩ và ấn vào cổ tên người Anh, đây là cách đơn giản nhất để cho ông ta thấy rằng, người đàn ông kia không phải là nạn nhân đầu tiên trên chiến trận. Khi đang bị mắc kẹt trong tình thế lố

https://thuviensach.vn

bịch này thì cơ thể anh cứng lại bởi một giọng nói xuyên qua màn sương phía sau.

"Đứng lại!" Tiếng nói vang lên. "Ai đó?"

•••

"Em có nước không, Sassenach?" Jamie hỏi. "Anh đang khát khô cổ vì kể chuyện."

"Đồ đáng ghét!" Tôi nói. "Anh không thể dừng ở đó! Chuyện gì đã xảy ra?"

"Nước," anh nói và nhoẻn miệng cười, "anh sẽ kể tiếp."

"Thôi được," tôi nói, đưa anh một chai nước và ngắm nhìn anh nghiêng chai uống. "Chuyện gì xảy ra sau đó?"

"Chẳng gì cả," anh đáp, hạ cái chai xuống, chùi miệng bằng ống tay áo. "Em đã nghĩ gì vậy, anh sẽ trả lời sao?" Anh cười trâng tráo và né người khi tôi định bạt tai anh.

"Nào, nào," anh mắng. "Không được đối xử như thế với một người đàn ông bị thương vì phục vụ Nhà vua, phải không nào?"

"Anh mà bị thương ư?" Tôi đáp. "Tin em đi, Jamie Fraser, một vết chém nhẹ như vậy chẳng là gì so với những việc em sẽ làm với anh nếu…"

"Ồ, đó cũng là đe dọa, đúng không? Bài thơ em từng đọc cho anh nghe: "*Khi cơn đau và nỗi thống khổ giày vò vầng trán, một tổng lãnh thiên thần…* Ối!"

"Lần sau, em sẽ véo đứt tai anh," tôi nói, thả tai anh ra. "Tiếp tục đi, em phải quay lại sau một phút nữa."

Anh thận trọng xoa tai, tựa người vào tường và tiếp tục câu chuyện.

"Được thôi, bọn anh ngồi kiễng chân, vị giáo sĩ và anh nhìn nhau chằm chằm, lắng nghe mấy tay lính gác đứng cách gần hai mét. "Chuyện gì

https://thuviensach.vn

thế?” Một kẻ hỏi, anh nghĩ mình có thể xử lý hắn bằng dao trước khi hắn va vào anh, nhưng còn bạn hắn thì sao? Anh không thể mong ông giáo sĩ giúp đỡ được, trừ phi nhờ ông ta cầu nguyện lần cuối cho cái xác của anh.”

Đó là một khoảng im lặng kéo dài và vô cùng căng thẳng, khi hai người đàn ông Scotland ngồi chồm hỗm trên bãi cỏ, đôi bàn tay siết chặt, không dám bỏ đi.

“Aaaa, cậu tưởng tượng chứ gì,” cuối cùng, một tên lính khác nói, Jamie thấy vị giáo sĩ rùng mình nhẹ nhõm, những ngón tay ướt đẫm mồ hôi của ông ta trượt xuống. “Không có gì ngoài mấy bụi kim tước đâu. Đừng bận tâm, chàng trai ạ,” tên lính gác cam đoan. Jamie nghe thấy tiếng vỗ vai và tiếng giậm chân giữ ấm. “Chúng có rất nhiều, chắc chắn đấy, trong bóng tối ở đây, chúng có thể giống như toàn bộ đám quân cao nguyên chết tiệt, rồi cậu sẽ thấy.” Jamie nghĩ anh đã nghe thấy tiếng phì phì để nín cười từ một trong số “những bụi cây kim tước” trên triền đồi.

Anh liếc về hướng đỉnh đồi, nơi những ngôi sao đang mờ dần. Anh đoán chưa đến mười phút nữa, những tia sáng đầu tiên sẽ xuất hiện. Khi đó, đoàn quân của Johnnie Cope sẽ nhanh chóng nhận ra đội quân cao nguyên không còn cách chúng một tiếng hành quân như chúng nghĩ, mà đã sẵn sàng giáp mặt với tiền tuyến của chúng.

Một tiếng động vang lên bên trái, từ hướng biển, rất nhỏ và mơ hồ, nhưng là âm thanh cảnh báo rõ ràng đối với những cái tai được đào tạo qua chiến trận. Anh đoán có người vướng vào bụi cây kim tước.

“Này!” Một tên lính gần đó lên tiếng cảnh giác. “Chuyện gì vậy?”

Anh quyết định rằng vị giáo sĩ phải tự lo cho bản thân. Jamie rút thanh kiếm trong lúc đứng dậy và với một bước dài, anh đã tiến tới. Kẻ đó không khác gì một cái bóng trong đêm tối, nhưng đủ để anh thấy rõ. Lưỡi kiếm ác nghiệt bổ xuống với toàn bộ sức mạnh, chẻ đôi xương sọ của kẻ kia.

“Bọn cao nguyên!” Tiếng hét inh tai vỡ ra từ đồng đội của hắn và tên cảnh vệ thứ hai nhảy vào bóng tối mờ ảo như một con thỏ phóng khỏi bụi cây trước khi Jamie có thể rút kiếm ra khỏi khe nứt kia.

https://thuviensach.vn

Tiếng báo động trải khắp hàng ngũ quân Anh. Jamie có thể cảm nhận cũng như nghe thấy sự náo động khi những tên lính bị đánh thức đột ngột, mò mẫm vũ khí trong bóng tối và tìm kiếm mối đe dọa vô hình từ mọi hướng.

Những người thổi kèn của tộc Clanranald đứng đằng sau anh, bên tay phải, tuy nhiên họ chưa nhận được tín hiệu chiến đấu. Anh tiếp tục tiến lên, trái tim đập thình thịch và cánh tay trái ngứa ngáy sau cú đánh chí tử, các cơ bụng siết chặt, đôi mắt căng ra để nhìn qua bóng tối lờ mờ.

“Anh có thể nghe thấy chúng trước,” Jamie nói, nhìn chăm chú vào màn đêm, như thể đang tìm kiếm bóng địch. Anh cúi xuống, ôm lấy hai đầu gối. “Sau đó, anh có thể thấy chúng. Tên lính Anh quằn quại trên mặt đất như con dòi trong miếng thịt và đám người phía sau anh. George McClure đến gần anh, Wallace và Ross ở một phía khác, bọn anh tiếp tục đi từng bước một, nhưng càng lúc càng nhanh hơn, nhìn thấy đội hình quân Anh vỡ ra trước mắt.”

Một tiếng nổ trầm đục vang lên bên phải, một khẩu đại bác đã khai hỏa. Lát sau, một quả khác lại nổ và như thể nó là tín hiệu chiến đấu, đám người cao nguyên đang lao đến ngập ngừng thét to.

“Tiếp theo, tiếng kèn vang lên,” anh nói, đôi mắt khép lại. “Anh không nhớ đến khẩu súng của mình, cho tới lúc nghe thấy một tiếng súng khác sau lưng. Anh để nó trong bãi cỏ cạnh viên giáo sĩ. Khi trời tối như vậy, em không thể thấy gì ngoài khoảng đất nhỏ xung quanh mình.”

“Em nghe thấy một tiếng hét và đột nhiên em sẽ chạy. Chầm chậm, một hoặc hai bước, trong lúc em cởi thắt lưng, sau đó, chiếc áo choàng len được nới lỏng, em sẽ nhảy lên, bùn đất bắn tung tóe và cảm giác lạnh lẽo của lớp cỏ ướt bám dưới bàn chân, hai vạt áo đập vào mông… Sau cùng, âm thanh ầm ĩ bao bọc lấy em và em sẽ la hét như khi còn bé, vừa chạy xuống đồi vừa hét lên trong gió, để thấy rằng em có thể bay lên trên các âm thanh.”

https://thuviensach.vn

Họ cưỡi trên những con sóng âm thanh inh ỏi của chính mình, nhấp nhô giữa vùng bình địa, và sức mạnh từ cuộc tấn công ồ ạt của quân cao nguyên đã trút xuống đám đông lính Anh, làm chúng chết ngạt trong làn sóng sôi sục của máu và nỗi khiếp sợ.

“Chúng chạy,” anh nói khẽ. “Một người đàn ông đứng đối diện với anh - trong suốt trận chiến, duy nhất một người. Những kẻ khác, anh đón đánh từ phía sau.” Anh xoa bàn tay cáu bẩn lên mặt và tôi cảm thấy một cơn rùng mình xuất phát từ sâu trong anh.

“Anh nhớ… mọi chuyện,” anh nói gần như thì thầm. “Mọi cú đánh. Mọi khuôn mặt. Người đàn ông nằm trên đất trước mặt anh đã để nỗi sợ chiếm lĩnh bản thân. Những con ngựa hí lên. Tất cả mùi hôi thối - mùi bột thuốc, máu và mùi mồ hôi của chính anh. Mọi thứ. Tuy nhiên, anh có cảm giác như mình đang đứng bên ngoài quan sát chính mình. Anh đã không thực sự ở đó.” Anh mở mắt và liếc tôi, sau đó gập người, đầu tựa trên hai gối, giờ đây cơn run rẩy đã thoát hẳn ra ngoài.

“Em hiểu không?” Anh hỏi.

“Em hiểu.”

Khi không thể tìm thấy kiếm hay dao, anh thường chiến đấu bằng tay không, xuyên qua mớ hỗn độn chết chóc bởi anh không có lựa chọn khác. Càng chiến đấu, anh càng có cảm giác thờ ơ kỳ lạ, dường như não bộ đã mọc lên bên ngoài cơ thể, nó lạnh lùng phán xét và ra lệnh cho các nội tạng ngoan ngoãn nằm im đến khi cơn khủng hoảng đi qua. Cảm giác rùng mình luôn luôn đến muộn.

Tôi chưa từng trải qua điều đó trong đời. Tôi liền cởi áo khoác trên vai và trùm kín anh trước khi quay vào trong.

•••

https://thuviensach.vn

Bình minh đã tới, mang đến cảm giác khuây khỏa, trong hình dáng hai người phụ nữ ở làng và một bác sĩ phẫu thuật quân đội. Người đàn ông bị thương ở chân tuy xanh xao và run rẩy nhưng máu đã ngừng chảy. Jamie cầm lấy tay tôi và dẫn tôi đi xuôi theo những con đường của Tranent.

Những khó khăn không ngớt của O'Sullivan về vấn đề quân nhu đã giảm bớt nhờ vào mấy chiếc xe chở hàng bị bắt, giờ đây thức ăn trở nên thừa thãi. Chúng tôi chỉ ngấu nghiến ăn mà không nếm được vị cháo nóng, bởi vào lúc này, thức ăn trở thành một nhu cầu cần thiết cho cơ thể, cũng giống như hít thở. Tới khi cảm thấy no nê, tôi mới nghĩ về nhu cầu cấp bách kế tiếp - ngủ.

Những người bị thương được cấp chỗ trong mọi ngôi nhà, còn người khỏe mạnh đang chợp mắt trên các cánh đồng ngoài làng. Tuy Jamie có thể yêu cầu một chỗ trong ngôi nhà lớn của các chỉ huy, nhưng anh lại cầm lấy tay tôi, dẫn tôi qua một khe hẹp giữa các ngôi nhà nhỏ và leo lên đồi, tới một trong những khu rừng nhỏ nằm rải rác quanh làng Tranent.

"Phải đi bộ một lúc," anh nhìn tôi, tỏ vẻ có lỗi, "nhưng anh nghĩ em thích chốn riêng tư hơn."

"Em thích." Tuy được nuôi lớn trong những điều kiện giống như thời nguyên thủy, mà phần lớn con người của thời đại tôi sẽ phải chịu thua - sống trong lều hoặc các ngôi nhà đầy bùn bẩn trên những cánh đồng khảo cổ của bác Lamb - nhưng tôi vẫn không quen sống chung với nhiều người, theo phong tục ở đây. Mọi người ăn, ngủ và giao hợp thường xuyên, nhồi nhét trong các căn nhà nhỏ, ngột ngạt, ánh sáng và hơi ấm được tạo ra từ các đống lửa than bùn mù mịt khói. Điều duy nhất họ không làm cùng nhau là tắm rửa - bởi phần lớn họ không tắm.

Jamie dẫn tôi vào một con đường mòn bên dưới những cành cây dẻ ngựa ủ rũ, sau đó bước vào một khoảnh đất không lớn lắm, phủ đầy lá tần bì, lá tống quán sủi và lá sung dâu rụng. Mặt trời vừa lên nên không khí dưới các tán cây vẫn lạnh lẽo, một màn sương giá mỏng bao quanh những chiếc lá vàng.

https://thuviensach.vn

Anh dùng gót chân gạt đống lá, tạo thành một rãnh nhỏ lởm chởm, rồi anh đứng ở cuối chỗ lõm, bàn tay đặt lên cái khóa thắt lưng và mỉm cười nhìn tôi.

"Mặc thế này không được đường hoàng lắm nhưng rất dễ cởi." Anh giật mạnh thắt lưng và chiếc áo choàng rơi xuống quanh mắt cá chân, trên người anh chỉ còn độc chiếc sơ mi dài đến giữa đùi. Khi chiến đấu, anh thường mặc váy ngắn, cài khóa quanh eo, kèm theo chiếc áo choàng khoác trên hai vai. Nhưng chiếc váy của anh đã bị rách và lấm bẩn bởi trận chiến, vì thế anh kiếm được một cái áo choàng cũ có thắt lưng - vốn là một tấm vải dài, được giữ quanh eo bằng chiếc thắt lưng.

"Làm sao anh *mặc* được nó?" Tôi tò mò hỏi.

"Thế này, em trải nó lên mặt đất" - anh quỳ gối và trải tấm vải xuống cái rãnh đầy lá - "sau đó, em gập thành nhiều nếp vải rộng khoảng vài phân, nằm lên nó và lăn."

Tôi bật cười và quỳ xuống, giúp anh vuốt phẳng tấm vải len dày dặn.

"*Nếu thế*, em muốn được xem," tôi nói với anh. "Hãy đánh thức em dậy trước khi anh mặc đồ."

Jamie lắc đầu, ánh mặt trời xuyên qua tán lá, làm mái tóc đỏ rực sáng.

"Sassenach ơi, khả năng anh thức dậy trước em còn ít hơn khả năng một con sâu tỉnh dậy trong ổ gà. Dù bị ngựa giẫm lên người, anh cũng không quan tâm, anh sẽ chẳng nhúc nhích cho đến sáng ngày mai." Anh nằm xuống thật cẩn thận, đẩy đám lá ra sau.

"Lại đây với anh!" Anh giơ tay mời mọc. "Chúng ta sẽ cuộn mình trong áo khoác của em."

Đám lá bên dưới tấm vải len mềm mại đã tạo thành một tấm đệm thoải mái lạ thường, mặc dù vào lúc này, tôi vẫn sẽ cảm thấy sung sướng cho dù có phải ngủ trên một thảm đinh. Tôi nép mình vào anh, say sưa với niềm vui mê mẩn vì được nằm nghỉ.

https://thuviensach.vn

Cái lạnh ban đầu đã tan biến khi cơ thể chúng tôi sưởi ấm cho nhau. Chúng tôi ở cách xa thị trấn nên âm thanh bận rộn của nó khó mà vọng đến đây, nó chỉ còn là tiếng gió thoảng. Trong cảm giác thẫn thờ bởi được thỏa mãn, tôi đã nghĩ phải *đến* ngày mai, mọi người mới đi tìm chúng tôi.

Đêm hôm qua, tôi đã cởi chiếc váy lót dài và xé nó thành nhiều mảnh để làm vải băng bó, do vậy giữa chúng tôi chẳng có gì ngăn cách ngoài lần vải mỏng của chiếc váy và áo sơ mi. Một hơi ấm cứng cáp, rắn chắc khẽ động đậy bên bụng tôi.

"Anh có chắc không?" Tôi hỏi, cảm thấy hào hứng dù cơ thể mệt mỏi rã rời. "Jamie ơi, chắc anh kiệt sức rồi."

Anh cười lớn với vẻ mệt mỏi, bàn tay to, ấm áp kéo lưng tôi sát lại.

"Hơn cả kiệt sức, Sassenach ạ! Anh mệt nhoài, nhưng "cậu nhỏ" của anh quá ngu ngốc nên không hiểu chuyện. Anh không thể nằm với em mà không ham muốn em, nhưng ham muốn là tất cả những gì anh có thể làm."

Tôi lần mò đẩy áo sơ mi của anh lên, nhẹ nhàng nắm lấy thứ được giấu bên dưới. Nó thậm chí còn ấm áp hơn cả lớp da trên bụng anh.

Anh kêu lên một tiếng khe khẽ, chầm chậm chuyển mình sang nằm ngửa, hai chân dang rộng, chiếc áo choàng của tôi chỉ còn đắp phân nửa người anh.

Ánh mặt trời đã vươn mình đến chỗ đống lá. Tôi thả lỏng hai vai, cảm thấy thư thái dưới ánh nắng ấm áp. Trong mắt chúng tôi, mọi thứ đều phủ một màu vàng lấp lánh, là sự kết hợp của buổi đầu thu và trạng thái kiệt sức. Tôi vừa quan sát những kích động nho nhỏ của da thịt anh bên dưới các ngón tay mình, vừa cảm thấy thiếu sinh khí, như thể linh hồn đã rời khỏi thân xác. Tất cả mọi khiếp sợ, mệt nhọc và tiếng ồn của hai ngày qua đã rút đi thật chậm, để lại chúng tôi bên nhau.

Làn sương mù mệt mỏi giống như một tấm kính lúp, phóng đại mọi hành động và cảm giác. Đuôi vết thương do bị kiếm chém của anh hiện ra bên dưới chiếc áo bị vén nhăn nhúm, thâm sì trên làn da mịn màng. Hai, ba con ruồi nhỏ bay tới để thám thính và tôi đuổi chúng đi. Đôi tai tôi rung lên

https://thuviensach.vn

vì âm thanh của tĩnh lặng, của hơi thở từ cây cối không ăn nhập với tiếng vọng từ thị trấn.

Tôi áp má lên người anh, cảm nhận đường cong cứng cáp và mượt mà của xương hông bên dưới làn da. Những nếp da trong suốt, hiện rõ những đường gân xanh mảnh mai như của một đứa trẻ.

Bàn tay anh đưa lên từ tốn, bồng bềnh như tán lá và đặt nhẹ lên đầu tôi.

"Claire, anh cần em," anh thì thầm. "Anh rất cần em."

Việc này thật dễ dàng khi không bị lớp váy lót cản trở. Tôi cảm thấy bản thân đang trôi nổi, đang bay lên dù không mong muốn, các lớp váy của tôi chất lên cơ thể anh như một đám mây trên đỉnh đồi, che chở cho nhu cầu của anh.

Anh khép mắt, đầu ngửa ra, mái tóc hung đỏ trải lộn xộn trên đám lá. Anh đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy eo tôi.

Tôi cũng nhắm mắt và quan sát những hình thù trong tâm trí, rõ ràng như cơ thể anh đang nằm bên dưới. Tình trạng kiệt sức đã khóa chặt mọi suy nghĩ, ký ức cùng mọi cảm giác của chúng tôi, chỉ trừ sự nhận biết về nhau.

"Đừng… lâu," anh thì thầm. Tôi gật đầu bởi biết anh cảm nhận được những điều anh không nhìn thấy. Tôi chuyển động trên anh, cặp đùi khỏe mạnh và vững chắc nằm bên dưới chiếc váy dài lấm bẩn.

Một lần, hai lần, rồi lại thêm lần nữa, và lần nữa, cơn rùng mình chạy qua anh và tôi như dòng nước dâng lên qua rễ cây để đi đến những chiếc lá.

Hơi thở thoát khỏi lồng ngực anh trong một tiếng thở dài, tôi thấy anh chìm vào vô thức như ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn. Tôi ngã xuống bên cạnh anh, chỉ kịp kéo tấm áo nặng nề lên che thân thể của cả hai, trước khi màn đen kịp bao phủ. Tôi nằm đè lên mặt đất, giữ lấy hơi ấm từ những hạt giống nặng trĩu mà anh vừa gieo vào người tôi. Chúng tôi chìm vào giấc ngủ.

https://thuviensach.vn

37
Holyrood

Endinburgh, tháng 10 năm 1745

Tiếng gõ cửa khiến tôi bất ngờ khi tôi đang kiểm tra các hộp cứu thương mới được bổ sung. Sau chiến thắng đáng kinh ngạc tại trận Prestonpans, Charles đã dẫn đội quân chiến thắng trở về Endinburgh trong sự tung hô nhiệt liệt. Khi cậu ta vẫn đang đắm chìm trong sự tung hô đó thì các tướng lĩnh của cậu ta đã lại tiếp tục công việc của họ, tập hợp quân lính và thu thập những trang thiết bị cần thiết nhằm chuẩn bị cho bất cứ điều gì sẽ xảy đến tiếp theo.

Nhân đà phấn khởi bởi chiến thắng trước đó, Charles thoải mái nói về việc sẽ lấy được Stirling, tiếp đó là Carlyle, và có lẽ sau đấy sẽ tiến về phương Nam, thậm chí sẽ nhằm thẳng hướng London. Tôi dành thời gian rảnh của mình để kiểm kê kim khâu, vỏ cây dương liễu được dự trữ[25], và lấy toàn bộ số lượng cồn còn dư mà tôi tìm được để pha chế thành chất khử trùng.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi khi mở cửa. Người đưa tin là một cậu bé chỉ trạc tuổi Fergus. Cậu ta cố tỏ ra nghiêm nghị và tôn kính nhưng cũng không thể che giấu được sự tò mò tất yếu. Tôi nhận thấy ánh mắt cậu ta đưa khắp căn phòng, rồi dừng lại như bị thôi miên trước chiếc hòm đựng thuốc đặt ở góc nhà. Rõ ràng những tin đồn khiến tôi lo lắng đã lan khắp lâu đài Holyrood này rồi.

“Điện hạ cho mời bà, thưa bà Fraser.” Cậu ta trả lời. Đôi mắt màu nâu trong sáng quan sát tôi một cách kĩ lưỡng, chắc chắn là để tìm kiếm những

https://thuviensach.vn

biểu hiện của sự siêu phàm. Cậu ta có vẻ hơi thất vọng trước dáng vẻ quá đỗi bình thường của tôi.

"Ồ, vậy sao?" Tôi nói. "Được rồi. Vậy ngài ấy đang ở đâu?"

"Trong phòng tiếp khách buổi sáng, thưa bà. Tôi sẽ đưa bà đến đó. Ồ…" Ý nghĩ chợt lóe lên khi cậu ta trở bước đi, và trước khi tôi kịp đóng cửa thì cậu ta quay lại. "Bà mang theo hộp thuốc của mình nhé, nếu bà vui lòng."

Người hộ tống tôi ra vẻ quan trọng hóa nhiệm vụ của mình khi cậu ta đưa tôi đi dọc theo hành lang hun hút tới cánh trái của tòa lâu đài hoàng gia. Lẽ dĩ nhiên là đã có người đào tạo cậu ta cách hành xử theo đúng lối phục vụ hoàng tộc, nhưng chỉ một bước nhảy chân sáo ngẫu nhiên với vẻ phấn khích đã cho thấy ngay cậu ta là người mới đôi với công việc này.

Charles muốn gì ở tôi được nhỉ? Tôi băn khoăn nghĩ. Mặc dù cậu ta đã vì Jamie mà tỏ ra độ lượng với tôi, nhưng câu chuyện về La Dame Blanche hẳn đã khiến cậu ta bất an và không thoải mái. Đã hơn một lần tôi bắt gặp cậu ta bí mật làm dấu thánh giá trước sự hiện diện của tôi, hay đưa tay ra dấu thật nhanh bằng ngón trỏ và ngón út tạo thành hình "cặp sừng" phản đối quỷ dữ. Ý nghĩ cho rằng cậu ta muốn tôi điều trị cho mình thật không mấy hợp lý.

Khi cánh cửa gỗ nặng nề của phòng tiếp khách buổi sáng bật mở, ý nghĩ về việc điều trị cho cậu ta lại càng trở nên không hợp lý. Hoàng tử, rõ ràng vẫn trong điều kiện sức khỏe tốt, đang tựa mình bên chiếc dương cầm sơn màu, gõ lên một giai điệu ngập ngừng bằng một ngón tay. Làn da nhợt nhạt hơi ửng hồng, nhưng vì phấn khích chứ không phải vì nóng sốt, còn ánh mắt thì trong veo và ân cần khi cậu ta ngước lên nhìn tôi.

"Bà Fraser! Quả là hân hạnh khi bà đến diện kiến ta nhanh đến vậy!" Sáng nay cậu ta chưng diện có phần hơi quá so với bình thường, đội tóc giả và mặc áo gi lê lụa màu kem có thêu hoa. Hẳn là cậu ta đang phấn khích về việc gì đó, tôi nghĩ; tiếng Anh của cậu ta trở nên vụng về mỗi khi cậu ta bối rối.

https://thuviensach.vn

“Tôi lấy làm hân hạnh, thưa Điện hạ.” Tôi vừa đáp lại một cách từ tốn vừa khẽ nhún gối chào. Cậu ta chỉ có một mình, một lối xử sự thật bất thường. Rốt cuộc có phải cậu ta thực sự muốn tôi điều trị gì đó không?

Cậu ta vội vàng và bồn chồn ra hiệu về phía những chiếc ghế bọc lụa màu vàng, giục tôi ngồi xuống. Chiếc ghế thứ hai được kéo ra, đối diện với chiếc ghế tôi ngồi, nhưng cậu ta bước qua bước lại trước mặt tôi với vẻ sốt ruột đến nỗi không thể ngồi xuống.

“Ta cần sự giúp đỡ của bà.” Cậu ta đột nhiên nói.

“Ồ?” Tôi ra vẻ băn khoăn, đáp lại một cách lịch sự. Bệnh lậu chăng? Vừa tự hỏi, tôi vừa lén quan sát cậu ta. Tôi chưa hề nghe nói Hoàng tử có người phụ nữ nào khác ngoài Louise de La Tour, nhưng rồi cũng chỉ cần một lần. Cậu ta hết bặm môi rồi lại bĩu môi, như thể đang tìm cách nào đó để nói cho tôi biết, nhưng rốt cuộc đã từ bỏ.

“Ta có một *capo* đang ở đây, một tay đầu sỏ, bà hiểu chứ? Ông ta có ý muốn tham gia vào đại nghiệp của Phụ hoàng, nhưng vẫn có chút nghi hoặc.”

“Ý ngài là một vị thủ lĩnh của phe phái nào đó?”

Cậu ta gật đầu, hai đầu lông mày nhíu lại dưới mái tóc giả được uốn quăn một cách kĩ càng.

“*Oui,* thưa bà. Lẽ dĩ nhiên ông ta ủng hộ việc đòi vị của Cha ta…”

“Ồ, tất nhiên ạ!” Tôi khẽ đáp.

“… Nhưng ông ta mong muốn được nói chuyện với bà trước khi cam kết đưa quân theo ta.”

Cậu ta có vẻ nghi hoặc với chính những lời mình nói, và tôi nhận ra hai má cậu ta ửng hồng vừa bởi sự bất lực vừa bởi sự giận dữ bị kìm nén.

Chính tôi còn cảm thấy bất lực hơn. Ngay lập tức, tôi hình dung đến một vị thủ lĩnh mang căn bệnh đáng sợ nào đấy, sự gia nhập vào hàng ngũ của ông ta phụ thuộc hoàn toàn vào sự điều trị thần diệu của tôi.

https://thuviensach.vn

“Ngài chắc là ông ta muốn nói chuyện với tôi chứ ạ?” Tôi nói. Chắc chắn là tiếng tăm của tôi không thể đi xa *đến thế* được.

Charles lạnh lùng gật đầu. “Ông ta nói thế, thưa bà.”

“Nhưng tôi không *quen biết* bất cứ vị thủ lĩnh nào.” Tôi nói. “Ngoại trừ Glengarry và Lochiel. Ồ, cả Clanranald và Keppoch nữa. Nhưng tất cả bọn họ đều đã toàn tâm toàn ý đi theo ngài rồi. Vậy thì tại sao…”

“Ồ, ông ta thì cho rằng bà có biết ông ta đấy.” Hoàng tử cắt ngang, cú pháp càng lộn xộn hơn khi sự nóng giận tăng lên. Cậu ta siết chặt hai bàn tay, hiển nhiên là đang kiềm chế để nói chuyện một cách nhã nhặn. “Việc này rất quan trọng - quan trọng bậc nhất, thưa bà, nếu ông ta được thuyết phục để gia nhập đội ngũ của ta. Do đó, ta yêu cầu… ta *đề nghị*… bà hãy thuyết phục ông ta.”

Tôi gãi mũi, trầm ngâm nhìn cậu ta. Một điểm quyết định nữa. Một cơ hội nữa để đưa các sự kiện đi theo con đường tôi đã chọn. Và lại một lần nữa, tôi không biết tốt nhất là nên làm gì.

Cậu ta nói đúng; điều quan trọng là phải thuyết phục được vị thủ lĩnh này cam kết sẽ đem lực lượng của mình đi theo phái Jacobite. Cùng với nhà Cameron, nhà MacDonald và những thị tộc khác cho đến giờ đã gia nhập hàng ngũ, đội quân của phái Jacobite vẫn chưa đầy hai nghìn người, và hầu hết trong số đó đều pha tạp đám người khố rách áo ôm và đám đàn bà nhếch nhác mà bất cứ một vị tướng nào cũng ngán ngẩm buộc phải chấp nhận. Chưa kể, đám người bần tiện đó đã chiếm cả thành phố Edinburgh, đánh tan tác một lực lượng quân đội Anh hùng hậu hơn rất nhiều ở Preston, và cho thấy còn có khả năng tiếp tục tràn tới vùng ngoại ô nhanh đến mức không ngờ.

Chúng tôi đã không thể ngăn được Charles; có lẽ, như Jamie nói, cách duy nhất để ngăn chặn hiểm họa này là làm mọi việc có thể để giúp cậu ta. Việc có thêm một vị thủ lĩnh quan trọng nữa trong đội ngũ những người ủng hộ sẽ có ảnh hưởng lớn tới việc gia nhập của những người còn lại. Đây có thể là điểm ngoặt sẽ giúp cho lực lượng Jacobite nâng tầm lên thành một

https://thuviensach.vn

đội quân thực sự, thậm chí có khả năng tấn công cả nước Anh. Và nếu như vậy, sự việc quái quỷ gì có thể xảy đến tiếp theo đây?

Tôi thở dài. Dù tôi có định hành động như thế nào thì cũng không thể quyết định được cho đến khi tôi gặp con người bí ẩn này. Tôi nhìn xuống để chắc chắn rằng chiếc váy mình đang mặc phù hợp cho việc nói chuyện với vị thủ lĩnh kia dù ông ta có mắc bệnh hay thế nào đi nữa, và rồi tôi đứng lên, kẹp hộp thuốc dưới cánh tay.

“Tôi sẽ cố gắng, thưa Điện hạ.” Tôi nói.

Hai nắm tay của cậu ta thả lỏng, để lộ ra những chiếc móng tay bị cắn cụt, và vết nhăn trên trán cậu ta dãn ra.

“A, tốt.” Cậu ta nói, rồi quay người về phía cánh cửa của căn phòng tiếp khách buổi chiều còn lớn hơn nữa. “Đi nào, ta sẽ đích thân đưa bà đi.”

•••

Người lính canh cửa ngạc nhiên bước lùi lại khi Charles mở toang cánh cửa và sải chân bước qua mà không mảy may liếc nhìn anh ta. Ở phía xa của căn phòng được treo những tấm thảm thêu dài là một chiếc lò sưởi khổng lồ bằng cẩm thạch, được trang trí bằng những viên gạch gốm Delft vẽ phong cảnh miền quê Hà Lan bằng màu xanh lam và đỏ tía. Một chiếc xô pha nhỏ được kê ngang phía trước lò sưởi, và đứng bên cạnh nó là một người đàn ông to lớn với đôi vai vuông rộng trong trang phục của vùng cao nguyên Scotland.

Trong một căn phòng nhỏ bé hơn, hẳn là trông gã rất lừng lững với đôi chân tựa như hai thân cây trong đôi tất kẻ ô vuông phía dưới chiếc váy vải xếp nếp. Còn trong căn phòng rộng mênh mông này, với những tấm ốp trần nhà bằng thạch cao cao vút, gã chỉ đơn thuần là một người to lớn - khá phù hợp với hình tượng các anh hùng thần thoại trên những tấm thảm thêu ở phía cuối căn phòng.

https://thuviensach.vn

Tôi sững người trước dáng vẻ to lớn của vị khách kia, cảm giác choáng váng vì nhận ra pha lẫn với sự hoài nghi tuyệt đối. Charles tiếp tục bước tới, quay lại liếc nhìn tôi với vẻ nôn nóng, ra hiệu cho tôi đến chỗ cậu ta ở phía trước lò sưởi. Tôi gật đầu chào người đàn ông to lớn kia, rồi chậm rãi bước quanh phía bên này chiếc xô pha và chăm chú nhìn người đàn ông đang ngồi trên đó.

Ông ta khẽ mỉm cười khi nhìn tôi, đôi mắt màu xám phớt xanh ánh lên vẻ thích thú.

"Hân hạnh." Ông ta lên tiếng đáp lại cử chỉ của tôi. "Ta cũng không ngờ được gặp lại *cô*. Có lẽ người ta sẽ cho rằng đó là định mệnh." Ông ta quay đầu sang và đưa bàn tay về phía người tùy tùng cao lớn của mình.

"Angus. Anh có thể rót chút rượu brandy cho Quý bà Claire được không? Ta e là việc bất ngờ hội ngộ ta có thể phần nào khiến cô ấy bối rối."

Cách vào đề thật nhã nhặn, tôi nghĩ. Tôi ngồi lọt thỏm xuống chiếc ghế tựa có chân xòe và đón chiếc ly nhỏ bằng pha lê mà Angus Mhor đưa cho mình.

Ánh mắt của Colum Mackenzie không hề thay đổi; giọng nói của ông ta cũng vậy. Cả hai đều cho thấy tinh thần của một người đàn ông đã lãnh đạo thị tộc Mackenzie trong suốt ba mươi năm qua, cho dù bệnh tật đã hành hạ ông ta trong những năm tháng thanh niên của mình. Tuy vậy, buồn một nỗi những thứ còn lại đều thay đổi theo hướng tồi tệ hơn; mái tóc đen đã điểm những vệt lớn màu xám, các đường nét khuôn mặt hằn sâu trên nếp da nhăn nheo bao phủ khung xương sắc nét. Ngay cả bộ ngực rộng cũng hóp lại và đôi vai mạnh mẽ đã xuôi xuống, các phần cơ đều nhão hơn trên khung xương mỏng manh phía dưới.

Trên tay ông ta đã cầm một ly thủy tinh đầy phân nửa thứ chất lỏng màu hổ phách, lấp loáng trước ánh lửa lò sưởi, ông ta tự mình gượng dậy một cách khó khăn ở tư thế ngồi và nâng chiếc ly lên chào mừng một cách châm chọc.

https://thuviensach.vn

“Trông cô thật mạnh khỏe… cháu dâu ạ!” Thoáng liếc mắt nhìn, tôi nhận thấy miệng Charles há hốc.

“Ông thì không.” Tôi thẳng thắn nói.

Ông ta bình thản nhìn xuống đôi chân cong queo đang bắt tréo của mình. Trong một trăm năm tới, người ta sẽ gọi tên chứng bệnh đó theo tên của người nổi tiếng nhất đã phải chịu đựng chứng bệnh này - hội chứng Toulouse-Lautrec.

“Quả là không.” Ông ta nói. “Nhưng dù sao thì cũng đã hai năm kể từ lần cuối cùng cô gặp ta. Vậy mà phu nhân Duncan đã dự đoán là ta không thể sống được quá hai năm cơ đấy.”

Tôi nhấp một ngụm brandy. Loại thượng hạng. Charles *tỏ ra* lo lắng.

“Tôi cứ nghĩ ông không để tâm quá nhiều đến lời nguyền rủa của một phù thủy.” Tôi nói.

Một nụ cười thoáng xuất hiện trên đôi môi rõ nét kia. Dù tàn tạ như vậy nhưng ông ta mang đậm vẻ đẹp của người em trai Dougal. Khi gạt đi bức màn của sự thờ ơ trong ánh mắt, uy quyền của người đàn ông này lại làm cho thân hình tàn tạ kia trở nên bừng sáng.

“Không phải là nguyền rủa, không. Ta có ấn tượng rõ ràng rằng người đàn bà đó đã quan sát một cách cẩn trọng, chứ không có ý nguyền rủa. Mà ta hiếm khi gặp một người nào có sự quan sát chính xác hơn Geillis Duncan - chỉ trừ một ngoại lệ.” Ông ta duyên dáng nghiêng đầu về phía tôi, cho thấy rõ suy nghĩ của mình.

“Cảm ơn.” Tôi nói.

Colum ngước lên nhìn Charles, người đang tròn mắt nhìn và há hốc miệng bối rối trước cuộc hội thoại vừa rồi.

“Tôi xin cảm tạ sự tử tế của ngài khi cho phép tôi sử dụng dinh thự của ngài để gặp gỡ bà Fraser, thưa ngài.” Ông ta vừa nói vừa khẽ gật đầu. Những lời nói đó vừa đủ lịch sự, nhưng giọng điệu thì cho thấy rõ đây chỉ là một sự coi thường. Charles, người không bao giờ quen với việc bị coi

https://thuviensach.vn

thường, đỏ bừng mặt và định cất lời. Sau đó, tự kiềm chế mình, cậu ta ngậm miệng làm thinh, khẽ gật đầu và quay gót đi.

"Chúng tôi cũng không cần đến lính gác." Tôi nói với theo cậu ta. Đôi vai cậu ta khom lại và phần gáy đỏ bừng lên phía dưới đuôi của bộ tóc giả, nhưng cậu ta vẫn lập tức ra hiệu, và người lính gác cửa, với ánh mắt kinh ngạc liếc nhìn tôi, cũng theo gót cậu ta.

"Hừm." Colum khẽ liếc nhìn ra phía cửa vẻ khó chịu, rồi quay sang tôi.

"Ta yêu cầu được gặp cô vì ta còn nợ cô một lời xin lỗi." Ông ta nói mà không cần rào đón.

Tôi tựa lưng trên chiếc ghế của mình, ly rượu được đặt trên bụng tôi một cách chông chênh.

"Ồ, một lời xin lỗi sao?" Tôi nói với vẻ châm biếm hết mức như thể nó được dồn nén trong một giây lát ngắn ngủi. "Bởi đã cố thiêu chết tôi vì làm trò phù thủy, có phải đó là ý ông muốn nói chăng?" Tôi phẩy tay duyên dáng trong sự coi thường. "Làm ơn đừng nghĩ đến chuyện đó." Tôi chằm chằm nhìn ông ta. "*Xin lỗi* ư?"

Ông ta mỉm cười, không hề ngỡ ngàng dù chỉ một giây.

"Ta cho là hành động đó có phần không thỏa đáng." Ông ta nói.

"Không thỏa đáng ư?! Vì đã bắt rồi giam giữ tôi dưới cái hố dành cho lũ trộm cướp suốt ba ngày mà không hề có thức ăn hay nước uống? Vì đã xé bỏ quần áo khiến tôi lõa lồ một nửa thân mình và bị đòn roi trước mặt từng con người ở cái xứ Cranesmuir đó ư? Vì đã thả tôi đến sát miệng thùng hắc ín trước đám đông dâm dục đó ư?" Tôi ngừng lại và hít một hơi thật sâu. "Giờ ông còn nói hành động đó là không thỏa đáng cơ đấy." Tôi nói có phần bình tĩnh hơn.

Nụ cười kia biến mất.

"Ta xin cô thứ lỗi cho sự khinh suất không thể chối cãi của mình." Ông ta nhẹ nhàng nói. "Ta không có ý nhạo báng cô."

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn ông ta, nhưng không nhận thấy một chút thích thú nào trong đôi mắt với hàng mi đen nhánh đó.

“Không.” Tôi hít sâu một lần nữa và nói. “Tôi không cho là ông có ý định đó, mà tôi cho là ông định nói ông cũng không hề có chủ ý bắt giữ tôi vì phạm tội phù thủy nữa kia.”

Ánh mắt xám trở nên sắc lẹm. “Cô biết việc đó sao?”

“Geilie đã nói vậy. Lúc chúng tôi còn ở trong hố giam trộm cùng nhau. Cô ta nói chính cô ta mới là người mà ông muốn trừ khử; trường hợp của tôi chỉ là vô tình.”

“Quả vậy.” Trông ông ta đột nhiên có vẻ mệt mỏi. “Nếu cô ở trong lâu đài thì ta đã có thể bảo vệ cô rồi. Nhân danh Chúa, vì điều gì mà cô lại tới ngôi làng đó chứ?”

“Tôi được báo tin là Geilie Duncan bị ốm và muốn gặp tôi.” Tôi đáp lại ngắn gọn.

“À.” Ông ta cất giọng dịu dàng. “Cô được báo tin. Ai đã báo tin vậy, ta có thể biết không?”

“Laoghaire.” Ngay đến giờ tôi vẫn không thể kiềm chế nổi cơn giận dữ phun trào khi nhắc đến tên đứa con gái đó. Vì ghen tuông mù quáng với việc tôi lấy Jamie, cô ta đã cố tìm cách buộc tôi phải chết. Mức độ hiểm ác của một đứa con gái mười sáu tuổi mới thâm độc làm sao! Và thậm chí đến giờ, lẫn trong cảm giác giận dữ đó còn lóe lên một chút thỏa mãn nho nhỏ; anh ấy là của tôi, tôi nghĩ hầu như từ trong tiềm thức. Của tôi. Cô không bao giờ cướp anh ấy khỏi tôi được đâu. Không bao giờ!

“À!” Colum lại lên tiếng trong khi chăm chú nhìn vẻ mặt đỏ bừng của tôi một cách tư lự. “Ta cho rằng có lẽ đó là cách mà sự việc đã xảy ra. Cho ta biết…” Ông ta vừa nhíu một bên lông mày đen rậm vừa nói tiếp. “Nếu một lời tạ lỗi đơn thuần khiến cô cảm thấy chưa thỏa đáng, vậy cô có muốn trả thù không?”

https://thuviensach.vn

“Trả thù?” Hắn là trông tôi có vẻ hốt hoảng với ý tưởng đó, bởi ông ta khẽ mỉm cười, dù không có vẻ gì là hài hước cả.

“Phải. Đứa con gái đó đã lấy chồng từ sáu tháng trước, chồng cô ta là Hugh MacKenzie của xứ Muldaur, một trong những người trương đất[26] của ta. Hắn ta sẽ đối xử với con bé đó theo bất cứ điều gì ta bảo và cô muốn con bé đó bị trừng phạt. Vậy cô muốn ta làm gì?”

Tôi chớp mắt, sửng sốt trước lời đề nghị của ông ta. Ông ta không có vẻ gì vội vàng muốn có câu trả lời, chỉ ngồi lặng lẽ, nhấm nháp ly brandy mà Angus Mhor vừa mới rót cho ông ta. Ông ta không hề chăm chăm nhìn tôi, nhưng tôi vẫn đứng lên và đi về phía cửa sổ, muốn được ở một mình trong giây lát.

Tường ở đây dày chừng mét rưỡi; chỉ ngả người qua khung cửa sổ là tôi có thể bảo đảm cho mình có được sự riêng tư. Ánh nắng chói lóa làm những lọn tóc vàng óng ả xòa trên hai cánh tay của tôi sáng lấp lánh khi tôi chống tay lên bậu cửa. Nó khiến tôi nhớ đến cái hố giam trộm đó, cái mùi ẩm mốc và hôi thối đó, rồi cả một vệt sáng rọi qua miệng hố phía trên đầu, khiến cái hố đen tương phản bên dưới lại càng giống lỗ huyệt.

Ngày đầu tiên, tôi ở dưới đó trong giá lạnh và bùn đất, đầy hoài nghi đến sững sờ; ngày thứ hai trong cảnh khốn khổ run rẩy và nỗi sợ hãi mỗi lúc một tăng khi tôi khám phá ra toàn bộ câu chuyện phản bội của Geillis Duncan và những biện pháp xử lý của Colum. Và ngày thứ ba, bọn họ đưa tôi ra xét xử. Tôi phải đứng đó, ngợp trong túi nhục và kinh hãi, dưới bầu trời thu sầm sập mây mù, cảm thấy miệng bẫy của Colum khép lại gần sát quanh mình, mở bật lên trước lời nói của đứa con gái mang tên Laoghaire ấy.

Laoghaire. Da sáng, mắt xanh, với khuôn mặt tròn xinh xắn, nhưng không có gì nổi bật để phân biệt cô ta với những người con gái khác ở Leoch. Tôi đã nghĩ về cô ta - khi ở dưới hố cùng Geillis Duncan. Tôi đã có thời gian để nghĩ về nhiều việc. Nhưng bất chấp sự giận dữ và nỗi sợ hãi mà tôi phải trải qua, cùng với sự giận dữ mà tôi vẫn còn cảm thấy, dù cho

https://thuviensach.vn

sau này hay hiện tại, tôi không thể buộc mình nhìn nhận cô ta như một kẻ xấu xa từ trong bản chất.

"Vì Chúa, lúc ấy cô ta chỉ mới mười sáu tuổi!"

"Đủ tuổi để lấy chồng rồi." Một giọng mỉa mai cất lên phía sau tôi, và tôi nhận ra tôi đã nói suy nghĩ của mình thành tiếng.

"Đúng vậy. Cô ta đã muốn có Jamie." Tôi nói và quay người lại. Colum đang ngồi trên xô pha, đôi chân ngắn ngủn được che phủ bằng một tấm chăn. Angus Mhor đứng lặng lẽ phía sau ông ta, đôi mắt mí dày dán chặt lấy ông chủ của mình. "Có lẽ cô ta nghĩ là cô ta yêu anh ấy."

Cánh đàn ông đang luyện tập trong sân lâu đài giữa những tiếng la hét và tiếng va chạm của vũ khí. Mặt trời phản chiếu ánh sáng chói mắt xuống bề mặt kim loại của những thanh kiếm, súng hỏa mai và những tấm mộc có tán đinh đồng - và chiếu sáng cả mái tóc hung đỏ của Jamie đang tung bay trong làn gió nhẹ khi anh đưa tay quệt ngang khuôn mặt đỏ bừng nhễ nhại mồ hôi vì vận động, và anh đang cười nhạo một lời nhận xét vô cảm của Murtagh.

Rốt cuộc, có lẽ tôi đã có một sự phán xét thiếu công bằng đối với Laoghaire khi cho rằng tình cảm của cô ta ít hơn của tôi. Hành động của cô ta xuất phát từ tình cảm non nớt thiếu chín chắn hay từ đam mê chân thật thì tôi không biết. Nhưng dù thế nào, cô ta cũng đã thất bại. Tôi đã sống sót và Jamie là của tôi. Trong khi tôi quan sát, anh đã làm nhăn nhúm chiếc váy kẻ ô và thô lỗ gãi mông, ánh mặt trời bắt sáng trên mớ lông tơ màu hung đỏ mềm mại nơi bắp đùi săn chắc của anh. Tôi cười, quay trở lại chỗ ngồi bên cạnh Colum.

"Tôi sẽ chấp nhận lời xin lỗi," tôi nói.

Ông ta gật đầu, đôi mắt xám đăm chiêu suy nghĩ.

"Vậy là cô tin vào sự khoan dung?"

"Tin vào sự công bằng thì đúng hơn," tôi nói. "Tôi không hình dung nổi ông lại lặn lội cả đoạn đường xa từ Leoch tới Edinburgh chỉ để nói xin

https://thuviensach.vn

lỗi tôi. Nó hẳn phải là một hành trình khủng khiếp lắm."

"Phải, đúng thế!" Thân hình lực lưỡng im lìm của Angus Mhor xê dịch vài phân đằng sau ông chủ của mình, và cái đầu to đùng cúi xuống vị lãnh chúa chính là bằng chứng hùng hồn nhất. Colum cảm nhận được cử động đó và giơ một bàn tay lên thật nhanh - cử chỉ đó có nghĩa là không sao, hiện giờ ta ổn cả.

"Không," Colum tiếp tục. "Thực ra, ta không biết cô đang ở Edinburgh, cho tới khi Điện hạ nhắc đến Jamie Fraser, ta mới hỏi." Một nụ cười đột ngột nở trên gương mặt ông ta. "Điện hạ không phải thật thích cô, Claire ạ! Nhưng ta cho rằng cô đã biết điều đó rồi?"

Tôi phớt lờ câu nói này. "Vậy ông thực sự đang cân nhắc đến việc gia nhập cùng Hoàng tử Charles ư?"

Colum, Dougal và Jamie, tất cả đều có năng lực che giấu suy nghĩ của mình khi bọn họ chủ định làm thế, nhưng trong ba người, Colum không nghi ngờ gì là người giỏi làm chuyện đó nhất. Nếu ông ta cảm thấy không muốn cởi mở thì sẽ chẳng khác gì mấy cái đầu đá khắc trên đài phun nước ở sân trước lâu đài.

"Ta đến để gặp ngài ấy" là tất cả những gì ông ta nói.

Tôi ngồi một lát, suy tư về điều mà tôi có thể - hoặc nên - nói thay mặt Charles. Có lẽ tôi nên để mặc việc này cho Jamie xử lý. Rốt cuộc thì Colum cảm thấy hối hận vì đã gần như ngộ sát tôi không có nghĩa là ông ta thấy cần thiết phải tin tưởng tôi. Và dù thực tế tôi đang có mặt ở đây, là một trong những người tùy tùng của Charles, chứng minh rằng tôi không phải là gián điệp của quân Anh, nhưng khả năng đó vẫn không phải là không có.

Tôi vẫn đang âm thầm suy xét thì Colum đột nhiên đặt ly brandy xuống và nhìn thẳng vào tôi.

"Cô có biết ta đã uống bao nhiêu thứ này kể từ sáng đến giờ không?"

"Không."

https://thuviensach.vn

Hai bàn tay ông ta vững vàng, tuy chai sạn và trở nên thô ráp vì bệnh tật nhưng vẫn được chăm sóc tốt. Hai mí mắt đỏ và đôi mắt vằn tia máu có thể là vì chuyến đi rét lạnh, cũng có thể là do uống say. Ông ta không nói nhịu, và chỉ có cử động chậm rãi cho thấy ông ta không tỉnh táo như một quan tòa. Nhưng trước đây tôi đã trông thấy Colum uống rượu, và đã rất tôn sùng khả năng của ông ta.

Ông ta vẫy tay xua đi bàn tay của Angus Mhor đang lơ lửng phía trên chiếc bình cổ thon. “Nửa chai. Ta sẽ uống hết nó trong tối nay.”

“A!” Đó là lý do tại sao tôi được yêu cầu mang theo hộp y tế đến. Tôi với tay lấy nó từ dưới sàn.

“Nếu ông cần uống nhiều brandy đến thế, sẽ chẳng có gì giúp được ông ngoài một dạng nào đó của thuốc phiện,” tôi nói, lục tìm mấy cái lọ được phân loại của mình. “Tôi nghĩ mình có một ít cồn thuốc phiện ở đây, nhưng tôi có thể cho ông một ít…”

“Đó không phải là điều ta muốn từ cô.” Âm điệu uy quyền trong giọng ông ta khiến tôi dừng lại và ngước nhìn lên. Nếu ông ta có khả năng giấu giếm những ý nghĩ của mình thì ông ta cũng có thể biểu hiện ra khi muốn thế.

“Ta có thể dễ dàng kiếm được cồn thuốc phiện,” ông ta nói. “Một tên bào chế thuốc trong thành phố sẽ sẵn sàng bán nó - hoặc dạng si rô, hoặc dạng thuốc phiện nguyên chất, như ý muốn.”

Tôi đóng nắp hộp y tế lại và đặt hai tay lên trên nó. Vậy là ông ta không có ý định chìm đắm trong tình trạng nghiện thuốc, để mặc vị trí lãnh đạo dẫn dắt thị tộc chẳng rõ ràng. Và nếu không phải vì để lãng quên tạm thời thì ông ta tìm kiếm ở tôi điều gì chứ? Có lẽ là một sự lãng quên vĩnh viễn chăng? Tôi biết rõ Colum MacKenzie. Và cái đầu óc minh mẫn, thâm độc đã lên kế hoạch để hủy hoại Geillis Duncan ấy sẽ không ngần ngại ra tay với chính ông ta.

Giờ thì đã rõ. Ông ta đến là để gặp Charles Stuart, để đưa ra quyết định cuối cùng xem liệu có nên giao phó nhà MacKenzie xứ Leoch cho đại

https://thuviensach.vn

nghĩa của Jacobite không. Một khi đã cam kết thì Dougal sẽ là người dẫn dắt thị tộc này. Và rồi…

"Tôi tin rằng tự sát được coi là một trọng tội," tôi nói.

"Ta cũng nghĩ thế," ông ta nói, không hề lo âu. "Một tội lỗi đáng kiêu hãnh, ít nhất là thế, ta nên lựa chọn một cái chết sạch sẽ đúng thời gian như ta trù tính, khi nó phù hợp nhất với mục đích, dự định của ta. Tuy nhiên, ta không hy vọng phải chịu đựng khổ sở quá mức vì tội lỗi của mình, bởi ta đã không còn tin vào sự tồn tại của Chúa kể từ khi ta mười chín tuổi."

Căn phòng im ắng, chỉ có tiếng lửa cháy lách tách và tiếng la hét vẳng lại của cuộc tập trận bên dưới. Tôi nghe thấy tiếng hít thở của ông ta, một tiếng thở dài chậm rãi và đều đặn.

"Tại sao lại yêu cầu tôi?" Tôi hỏi. "Ông nói đúng, ông có thể kiếm được cồn thuốc phiện ở nơi ông muốn miễn là có tiền - và ông đã làm thế. Chắc chắn ông biết rằng nếu dùng đủ liều lượng, thứ đó có thể giết chết ông. Nó là một cái chết dễ dàng, đúng thế!"

"Quá dễ dàng." Ông ta lắc đầu. "Ta chẳng có gì nhiều để dựa dẫm trong cuộc đời này, ngoại trừ trí thông minh của mình. Ta sẽ giữ nó, ngay cả khi đối mặt với cái chết, về phần sự dễ dàng…" Ông ta hơi cựa mình trên chiếc xô pha, chẳng thèm cố gắng che giấu sự khó chịu. "Ta sẽ có đủ thôi, chẳng mấy chốc."

Ông ta hất đầu về phía cái hộp của tôi. "Cô đã chia sẻ kiến thức về y học với phu nhân Duncan nên ta nghĩ có lẽ cô biết cô ta đã dùng cách nào để giết chồng mình. Thứ đó dường như rất nhanh chóng và chắc chắn, và thích hợp," ông ta lạnh lùng nói thêm.

"Cô ta đã dùng phép phù thủy, theo như phán quyết của tòa còn gì." Phiên tòa đã kết án xử cô ta tội chết, theo đúng kế hoạch của ông, tôi thầm nghĩ. "Hay là ông không tin vào thuật phù thủy?" Tôi hỏi.

Ông ta cười lớn, một âm thanh trong trẻo, vô tư lự trong căn phòng chan hòa ánh nắng. "Một người không tin vào Chúa có thể nào dâng hiến niềm tin cho Satan?"

https://thuviensach.vn

Tôi vẫn do dự, nhưng ông ta chính là người đàn ông phán xét những kẻ khác một cách khôn ngoan sắc sảo y như với chính bản thân mình. Ông ta đã cầu xin sự tha thứ của tôi trước khi cầu xin ân huệ, và tin rằng tôi ý thức được về sự công bằng hay lòng khoan dung. Và như ông ta nói, nó là sự phù hợp, đúng đắn. Tôi mở hộp thuốc, lấy ra một cái lọ nhỏ đựng chất xyanua vẫn dùng để diệt chuột.

"Cảm ơn cô, cô Claire," một lần nữa, ông ta trịnh trọng nói mặc dù ý cười vẫn còn nấn ná trong mắt. "Nếu cháu trai ta không chứng minh được sự vô tội của cô bằng một màn hoa hòe hoa sói như thế ở Cranesmuir, ta cũng sẽ chẳng bao giờ tin cô là phù thủy. Bây giờ ta cũng không biết nhiều hơn so với lần đầu tiên chúng ta gặp mặt rằng cô là ai, tại sao cô lại ở đây, nhưng khả năng cô là phù thủy thì ta chưa từng suy xét đến." Ông ta ngừng một chút, nhướng lông mày lên. "Ta không cho rằng cô sẽ định nói cho ta biết cô là ai hay thứ gì, đúng vậy không?"

Tôi ngập ngừng giây lát. Nhưng một người đàn ông không tin vào Chúa trời cũng như Quỷ sứ thì cũng chẳng thể tin vào sự thật về sự có mặt của tôi ở đây. Tôi khẽ siết những ngón tay ông ta rồi thả chúng ra.

"Tốt hơn hết hãy gọi tôi là phù thủy," tôi nói. "Nó gần gũi nhất với khả năng ông có thể tiếp nhận."

•••

Sáng hôm sau, trên đường đi ra sân trong của lâu đài, tôi gặp Lãnh chúa Balmerino trên cầu thang.

"Ồ, bà Fraser!" Ông ta chào tôi một cách vui vẻ. "Bà chính là người tôi đang tìm kiếm đấy."

Tôi mỉm cười với ông ta; đó là một người đàn ông vui vẻ, mập mạp, một trong số những đặc điểm tươi mới nhất của cuộc sống ở Holyrood này.

https://thuviensach.vn

“Nếu không phải là sốt, kiết lỵ hay giang mai,” tôi nói, “có thể đợi thêm một lúc nữa chăng? Chồng tôi và cậu của anh ấy đang có một cuộc đấu kiếm vì Đức ngài Francisco de la Quintana.”

“Ồ, thật ư? Tôi phải đi xem mới được.” Balmerino đi xuống bậc thang bên cạnh tôi, mái đầu chỉ ngang vai tôi lắc lư một cách vui vẻ. “Tôi thực sự thích một người đàn ông đẹp với một thanh kiếm,” ông ta nói. “Và bất cứ thứ gì làm người Tây Ban Nha vui vẻ đều có được sự tán thành nhiệt liệt từ tôi.”

“Tôi cũng thế.” Thấy rằng Fergus sẽ gặp nguy hiểm quá mức nếu còn nẵng thư tín của Điện hạ bên trong Holyrood, giờ đây Jamie trông cậy vào thông tin mà bản thân anh tìm hiểu được từ chính Charles. Việc này dường như thu về được rất nhiều tin tức; Charles coi Jamie là một trong những người thân tín nhất - gần như là thủ lĩnh vùng cao duy nhất được ban cho đặc ân ấy, ít ỏi y như sự đóng góp về người và tiền bạc của anh.

Chừng nào tiền bạc còn được rót đến, Charles đã kể rằng cậu ta kỳ vọng rất cao vào sự ủng hộ từ Philip của Tây Ban Nha, người mà trong lá thư gần đây nhất gửi cho James ở Rome đã tỏ rõ sự khích lệ động viên. Ngài Francisco, dù không hẳn là đại diện ngoại giao, nhưng chắc chắn cũng là một triều thần trong vương triều Tây Ban Nha, có thể là người đáng tin để mang về báo cáo của ông ta liên quan tới cuộc nổi dậy của nhà Stuart. Đây là cơ hội của Charles để xem niềm tin của cậu ta đối với số mệnh của mình có thể đưa cậu ta đi xa đến đâu, hòng thuyết phục các thủ lĩnh vùng cao và các vị vua nước ngoài gia nhập cùng cậu ta.

“Ông muốn gặp tôi để làm gì?” Tôi hỏi khi chúng tôi đi trên lối đi bộ bên rìa sân trong lâu đài Holyrood. Và một đám đông khán giả đang tụ tập lại, nhưng cả Đức ngài Francisco lẫn hai chiến binh đều chưa hiện ra trong tầm nhìn.

“Ồ!” Nhớ ra điều gì, Lãnh chúa Balmerino lục lọi bên trong áo khoác của mình. “Không có gì quá quan trọng đâu, phu nhân thân mến của tôi. Tôi nhận được những thứ này từ một người đưa tin của mình, hắn ta đã lấy

https://thuviensach.vn

được chúng từ một thành viên thị tộc ở miền Bắc. Tôi nghĩ bà có thể thấy chúng thú vị."

Ông ta đưa cho tôi một tập giấy mỏng được in sơ sài. Tôi nhận ra chúng là những tờ báo khổ lớn, loại phổ biến được phân phát trong các quán rượu hay phất phơ trên hòm thư nhà và hàng rào ở khắp các thị trấn và làng mạc.

"CHARLES EDWARD STUART, được tất cả mọi người biết đến với biệt danh Kẻ Đòi vị Trẻ tuổi," trên đó viết. *"Hiện tại, mọi người đều biết rằng Phần tử Trụy lạc và Nguy hiểm này đã đổ bộ Trái phép lên bờ biển Scotland, kích động dân chúng ở xứ này nổi loạn và dẫn dắt những Thần dân Vô tội vào một cuộc chiến phi nghĩa điên cuồng."* Đại loại nó còn nói khá nhiều luận điệu như thế, tóm lại là một lời hô hào dành cho các Thần dân Vô tội đọc bản cáo trạng này *"phải làm hết sức mình để đưa phần tử này ra trước tòa án công lý mà hắn ta xứng đáng nhận được."* Phía trên cùng của bài báo được vẽ cái mà tôi cho là một bức chân dung của Charles; nó không giống người thật lắm, nhưng rõ ràng nhìn có vẻ Trụy lạc và Nguy hiểm, điều tôi cho là ý chung nhất trong bài báo.

"Khá là căng đấy," Balmerino nói, ngó qua khuỷu tay tôi. "Mặc dù một số bài viết khác còn đưa ra hàng loạt những hình dung và lời công kích ấn tượng hơn nữa; nhìn cái này xem. Đó là tôi đấy!" Ông ta nói, chỉ vào tờ báo với sự thích thú rõ rệt.

Trang báo lớn trưng hình một nhân vật vùng cao gầy gò, xương xẩu, hàm râu quai nón rậm rạp với cặp lông mày sâu róm và đôi mắt trợn trừng man rợ bên dưới bóng chiếc mũ đội đầu của người Scot. Tôi nhìn Lãnh chúa Balmerino một cách ngờ vực, ông ta ăn vận như thói quen của mình: quần bó cưỡi ngựa, áo khoác thời thượng; đều được làm từ chất liệu tốt, nhưng có phần bị giảm bớt giá trị vì kiểu cắt may lẫn màu sắc này làm tôn lên thân hình thấp lùn béo phệ của ông ta. Ông ta nhìn chằm chằm vào tờ báo khổ lớn, lơ đãng vuốt ve hai bên má nhẵn nhụi, tròn xoe của mình.

https://thuviensach.vn

“Tôi không biết nữa,” ông ta nói. “Chòm ria mép tạo cho tôi vẻ lãng mạn, đúng không? Tuy nhiên, để râu thì ngứa ngáy lắm; tôi không chắc mình có thể mang nổi nó, ngay cả là để gây ấn tượng.”

Tôi lật sang trang bên cạnh, gần như đánh rơi cả tập báo.

“Bọn họ làm tốt hơn một chút trong việc miêu tả một kẻ giống chồng bà,” Balmerino nhận xét, “nhưng dĩ nhiên Jamie thân yêu của chúng ta thực sự trông có phần giống như quan niệm phổ biến của người Anh về một kẻ sát nhân vùng cao - xin bà tha lỗi cho, bạn thân yêu, tôi không có ý xúc phạm đâu. Ông ấy *thật* to lớn, không phải sao?”

“Đúng thế,” tôi nhàn nhạt nói, đọc lướt qua cả bài báo.

“Không nhận ra chồng bà có thói quen nướng và ăn thịt trẻ nhỏ đúng không?” Balmerino nói, cười như nắc nẻ. “Tôi luôn nghĩ với kích thước của ông ấy thì chắc là sẽ có khẩu phần ăn đặc biệt.”

Thái độ thiếu tôn kính của ông Bá tước thấp lùn có tác dụng lớn khiến tôi bình tâm lại. Tôi gần như cười thầm trước những lời miêu tả nực cười ấy, mặc dù cũng thắc mắc không biết độc giả của tờ báo này tin tưởng bao nhiêu vào những điều nhảm nhí đó. Khá nhiều, tôi e là thế; người ta thường không chỉ sẵn sàng mà còn vui vẻ háo hức tin vào những gì tồi tệ nhất.

“Đây là thứ cuối cùng tôi nghĩ bà sẽ thấy hứng thú.” Balmerino cắt ngang suy nghĩ của tôi, lật sang trang bên cạnh trang cuối cùng.

Trên tiêu đề nổi bật dòng chữ “PHÙ THỦY CỦA NHÀ STUART”. Một phụ nữ mũi dài với đôi đồng tử chằm chằm ghim thẳng vào tôi, bên dưới là bài viết kết tội Charles Stuart cầu viện tới “Những thế lực Hắc ám” để trợ giúp cho đại nghiệp phi pháp của cậu ta, bằng việc giữ lại trong số tùy tùng thân cận của cậu ta một phù thủy nổi tiếng - một người nắm giữ quyền năng về sự sống và cái chết đối với đàn ông, đồng thời cả sức mạnh làm tàn rụi mùa màng, khiến gia súc khô quắt và gây ra mù lòa - Charles đã chứng minh rằng cậu ta bán linh hồn cho quỷ dữ, vì thế sẽ “Bị thiêu dưới Địa ngục đời đời!” như bài báo vui sướng kết luận.

https://thuviensach.vn

“Tôi cho rằng đó hẳn là bà,” Balmerino nói. “Mặc dù tôi cam đoan với bà, bạn yêu quý, bức hình này không hề xứng đáng với dáng vẻ của bà.”

“Rất là thú vị,” tôi nói. Tôi đưa trả tập báo cho ông ta, cố kìm lại thôi thúc muốn lau tay vào váy. Tôi cảm thấy phát ốm, nhưng vẫn cố hết sức mỉm cười với Balmerino. Ông ta liếc nhìn tôi một cách giảo hoạt, rồi nắm lấy khuỷu tay tôi với một cái nắm siết trấn an.

“Đừng bận tâm, bạn thân mến,” ông ta nói. “Một khi Bệ hạ giành lại được vương quyền, tất cả những thứ nhảm nhí này sẽ bị lãng quên nhanh chóng. Thắng làm vua, thua làm giặc; tôi đã thấy điều đó nhiều rồi.”

“*Plus ça change, plus c’est la même chose*[27],” tôi lầm bầm. Thế nếu Đức vua James *không* giành lại được ngai vàng thì sao…

“Và nếu những nỗ lực của chúng ta không may thất bại,” Balmerino nói, lặp lại đúng ý nghĩ của tôi, “điều tờ báo này nói sẽ chẳng là gì so với những lo lắng của chúng ta vào lúc đó.”

•••

“*En garde*[28]. “Mở màn bằng một câu tiếng Pháp long trọng, Dougal chuyển sang tư thế đấu kiếm kinh điển, nghiêng người đối diện với địch thủ, cánh tay cầm kiếm chúc xuống với phần lưỡi ở thế sẵn sàng, mặt trong cánh tay nâng lên thành một đường cong duyên dáng, bàn tay buông thõng như để công khai chứng minh rằng trong đó không có dao găm dự bị.

Lưỡi kiếm của Jamie đan chéo với kiếm của Dougal, hai thanh kim loại gặp nhau kèm theo một tiếng va chạm khe khẽ.

“*Je suis prest.*” Jamie bắt gặp ánh mắt tôi, và tôi có thể thấy rõ một cái nháy mắt hài hước thoáng qua trên mặt anh. Câu đáp lại theo thông lệ của người đấu kiếm lại chính là khẩu hiệu của thị tộc anh. *Je suis prest* - Tôi đã sẵn sàng.

https://thuviensach.vn

Trong thoáng chốc, tôi nghĩ anh có thể không nhận ra điều ấy, và rồi bất giác thở hắt ra khi thanh kiếm của Dougal phóng tới trong một thế vung chớp nhoáng. Nhưng Jamie đã thấy được chuyển động này ngay từ đầu, đúng lúc lưỡi kiếm quét ngang qua vị trí anh vừa đứng, anh đã không còn ở đó nữa.

Anh né sang một bên, vung kiếm đáp trả, khiến hai lưỡi kiếm rít lên ken két khi miết vào nhau dọc theo chiều dài của chúng tới tận gần chuôi. Thế rồi hai kiếm sĩ tách nhau ra, lùi lại, di chuyển theo một vòng tròn và rồi lại tiếp tục tấn công.

Với một cú gạt kiếm và đâm tới theo *thế thứ ba*[29], lưỡi kiếm của Jamie chỉ còn cách hông Dougal có vài phân. Dougal khéo léo né tránh rồi nhanh chóng đâm kiếm lên trên, gạt lưỡi kiếm đang ép tới sang một bên, rồi bước tới trước, buộc Jamie phải lùi lại.

Tôi có thể thấy Đức ngài Francisco đang đứng ở phía đối diện cùng với Charles, Sheridan, Tullibardine lớn tuổi và vài người khác. Vành môi của người đàn ông Tây Ban Nha này hơi cong lên dưới bộ ria mép được cắt tỉa, nhưng tôi không biết liệu đó là sự yêu thích dành cho hai kiếm thủ hay là biểu cảm khinh khỉnh bình thường của ông ta. Không thấy Colum đâu. Tôi không ngạc nhiên; ngoài việc ông ta thường tránh xuất hiện trước công chúng, ông ta hẳn đã kiệt sức vì chuyến đi tới Edinburgh.

Đều là những kiếm sĩ tài năng và đều thuận tay trái, hai cậu cháu trên sân đang dồn hết tâm trí vào màn trình diễn điêu luyện - càng ấn tượng hơn là họ đang chiến đấu theo đúng luật lệ của đấu kiếm Pháp, nhưng lại không sử dụng đoản kiếm, kiểu kiếm mỏng vốn là một phần trong bộ *trang phục* của quý ông, cũng không dùng kiếm lưỡi cong của chiến binh. Thay vào đó, họ dùng loại kiếm dài của người vùng cao, được làm bằng loại thép đã tôi dài một mét, với cái lưỡi dẹt có thể bổ đôi một người đàn ông từ đỉnh đầu đến cổ. Họ sử dụng những loại vũ khí lớn ấy với một vẻ duyên dáng mà những người đàn ông nhỏ con hơn không thể nào xoay xở được.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn Charles thì thầm vào tai Đức ngài Francisco, và người đàn ông Tây Ban Nha gật đầu, chẳng hề dời mắt khỏi ánh sáng lóe lên và tiếng kim loại va chạm lanh lảnh của trận chiến ở trên sân cỏ của lâu đài. Một sự hòa hợp đẹp mắt cả về vóc dáng lẫn sự nhanh nhẹn, Jamie và cậu của anh cho người ta cảm giác họ định giết nhau đến nơi. Dougal là thầy dạy của Jamie trong nghệ thuật đấu kiếm và họ đã kề vai sát cánh chiến đấu rất nhiều lần trước đây; mỗi người đều biết rõ những ngón nghề của người kia cũng như của chính bản thân - hoặc ít nhất là tôi hy vọng thế.

Dougal tận dụng lợi thế của mình với một cú tấn công kép, ép Jamie lùi lại tới sát mép sân. Jamie bước nhanh sang một bên, đánh bật lưỡi kiếm của Dougal, sau đó phản công bằng một nhát chém nhanh đến nỗi lưỡi kiếm cắt xuyên qua ống tay áo phải của Dougal. Một tiếng "xoẹt" lớn vang lên và một dải vải lanh trắng bay phất phơ trong gió.

"Ồ, đánh hay lắm, thưa ngài!"

Tôi quay sang xem ai vừa nói và thấy Lãnh chúa Kilmarnock đang đứng bên cạnh mình. Đó là một người đàn ông có khuôn mặt chất phác, nghiêm túc, mới ngoài ba mươi tuổi, ông ta và đứa con trai nhỏ Johnny đang là khách ở Holyrood.

Đứa con hiếm khi nào tách khỏi cha mình, và tôi liếc nhìn quanh để tìm kiếm thằng bé. Tôi không phải nhìn đâu xa; nó đang đứng ngay phía tay bên kia của cha nó, miệng hơi há ra khi quan sát trận đấu kiếm. Mắt tôi bắt được một chuyển động nhẹ ở một cây cột trụ tít đằng xa: đó là Fergus, đôi mắt đen láy của cậu nhóc đang gắn chặt vào Johnny không chớp. Tôi trừng mắt với cậu nhóc vẻ đe dọa.

Johnny, ý thức quá mức về việc mình là người thừa kế của Kilmarnock, và còn ý thức nhiều hơn thế về đặc quyền được tham chiến với cha mình ở độ tuổi mười hai, nên thường lên mặt với những cậu bé khác. Vì lẽ đó, hầu hết các cậu nhóc đều né tránh Johnny hoặc bỏ thời gian rình chờ cậu nhóc đi xa khỏi cái bóng che chở của cha mình.

https://thuviensach.vn

Fergus rõ ràng rơi vào nhóm sau. Mếch lòng vì lời chê bai của Johnny về "những địa chủ xinh đẹp", điều mà Fergus đã diễn giải - khá chính xác - là một sự xúc phạm đối với Jamie, cậu nhóc đã định tấn công Johnny ở khu vườn giả sơn vài ngày trước, nhưng bị cản lại. Jamie đã đánh đòn cậu, rồi chỉ ra cho Fergus thấy rằng mặc dù trung thành là một phẩm tính đáng coi trọng và được tán thưởng cao độ từ người nhận được lòng trung thành ấy, nhưng sự ngu ngốc thì không.

"Thằng nhỏ đó lớn hơn cháu hai tuổi, và nặng hơn tới cả chục cân," anh nói, khẽ lắc vai Fergus. "Cháu nghĩ mình sẽ giúp được ta bằng cách húc đầu vào nó sao? Có lúc cần chiến đấu mà không tính toán thiệt hơn, nhưng có lúc cháu phải biết nín nhịn chờ thời cơ đến. *Ne pétez plus haul que voire cul*[30], đúng không?"

Fergus gật đầu, lấy vạt áo sơ mi lau hai má tèm lem nước mắt, nhưng tôi cũng hoài nghi không biết những lời Jamie nói có để lại được ấn tượng gì cho cậu nhóc không. Tôi không thích cái nhìn đầy vẻ suy đoán mà tôi đang thấy trong đôi mắt to đen láy kia và nghĩ rằng nếu Johnny là đứa bé thông minh sáng dạ hơn, nó đã đứng giữa tôi và cha của nó.

Jamie khuỵu một bên gối xuống, đâm một cú trí mạng lên trên khiến lưỡi kiếm của anh sượt qua tai Dougal. Ông ta giật mạnh về phía sau, trong thoáng chốc có vẻ sững sờ, rồi toét miệng cười, khoe ra hàm răng trắng lóa và nện mặt kiếm lên đỉnh đầu Jamie đánh "coong" một tiếng.

Tôi nghe tiếng vỗ tay từ phía bên kia sân. Trận đấu đã thoái trào từ một trận đấu tay đôi hào hoa của người Pháp thành một vụ cãi lộn của dân vùng cao, và các khán giả hoàn toàn thích thú vì trò đùa đó.

Lãnh chúa Kilmarnock cũng nghe thấy âm thanh này, bèn nhìn sang phía bên kia sân và nhăn mặt khó chịu.

"Các cố vấn của Điện hạ đã được triệu kiến để gặp người Tây Ban Nha," ông ta nhận xét vẻ chế nhạo. "O'Sullivan và gã công tử bột cổ lỗ sĩ Tullibardine. Ngài ấy có nghe lời khuyên của Lãnh chúa Elcho sao? Balmerino, Lochiel, hay thậm chí là kẻ hèn này?"

https://thuviensach.vn

Đây rõ ràng là một câu hỏi tu từ, và tôi tự hiểu kèm theo một tiếng lầm bầm thông cảm, mắt vẫn nhìn vào hai kiếm thủ. Tiếng thép loảng xoảng va vào nhau vang vọng giữa các bức tường đá, gần như nhấn chìm những lời Kilmarnock nói. Một khi đã bắt đầu, ông ta dường như không thể kìm nén được nỗi chua chát của mình.

“Không hề, đúng thế!” Ông ta nói. “O’Sullivan và O’Brien cùng những người Ireland còn lại; chúng chẳng mạo hiểm cái gì cả! Nếu điều tồi tệ nhất xảy ra, bọn chúng có thể xin miễn truy tố bằng lý do về quốc tịch. Nhưng chúng ta - chúng ta mới là những người đang mạo hiểm cả của cải và danh dự - cả mạng sống nữa! Chúng ta bị phớt lờ và bị đối xử như những tên lính kỵ binh tầm thường. Ta đã nói chúc buổi sáng tốt lành với Điện hạ ngày hôm qua, và ngài ấy lướt qua ta, mũi hỉnh lên trời, như thể ta đã phạm vào một lỗi xã giao bởi quá tôn xưng ngài ấy vậy!”

Kilmarnock rõ ràng đang giận dữ vì một lý do chính đáng. Charles phớt lờ những người đàn ông mà cậu ta đã dụ dỗ và phỉnh phờ để được cung cấp về quân lính và của cải cho cuộc phiêu lưu của mình, rồi sau đó vứt bỏ họ, quay sang o bế những người cố vấn cũ đến từ đại lục - hầu hết bọn họ đều coi Scotland như là một nơi khỉ ho cò gáy và các cư dân của nó thì chẳng hơn gì những kẻ man rợ.

Một tiếng “ối” ngạc nhiên phát ra từ Dougal, và một tiếng cười man dại phát ra từ Jamie. Ống tay áo bên trái của Dougal giờ đã hở đến tận vai, lộ ra làn da nâu nhẵn nhụi bên dưới, không hề bị tổn hại bởi một vết xước hay chảy máu.

“Ta sẽ đáp lễ, nhóc Jamie,” Dougal nói, cười toe toét. Mồ hôi nhỏ giọt trên mặt ông ta.

“Cậu làm được sao?” Jamie thở hổn hển. “Bằng cái gì?” Một ánh kim loại lóe lên, và rồi chiếc túi da của Dougal bị cắt lìa khỏi dây lưng, rơi lẻng xẻng xuống nền đá.

Tôi bắt được một chuyển động bên khóe mắt và quay ngay sang nhìn.

“Fergus!” Tôi thốt lên.

https://thuviensach.vn

Kilmarnock quay sang theo hướng tôi đang nhìn và thấy Fergus. Cậu nhóc cầm một cây gậy lớn trên tay với dáng vẻ tùy tiện mà có thể cho là rất buồn cười, nếu nó không có ý ngấm ngầm đe dọa.

"Đừng bận tâm, phu nhân Broch Tuarach," Lãnh chúa Kilmarnock nói, sau một cái liếc mắt. "Bà có thể tin tưởng vào con trai tôi trong việc tự bảo vệ danh dự của nó, nếu hoàn cảnh yêu cầu." Ông ta toét miệng cười đầy ẩn ý với Johnny, rồi quay trở lại với hai kiếm thủ trên sân. Tôi không nghĩ Fergus thiếu ý thức về danh dự; tôi chỉ bị ấn tượng rằng nó bất đồng sâu sắc với quan điểm về phẩm giá của Lãnh chúa Kilmarnock.

"Gu leoir[31]*!"* Trước tiếng la của Dougal, cuộc chiến đột ngột chấm dứt. Mồ hôi tuôn như mưa, cả hai kiếm thủ cúi chào về phía tiếng vỗ tay của nhóm người hoàng tộc, bước tới trước để nhận lời chúc mừng và để được giới thiệu với Đức ngài Francisco.

"Thưa ngài!" Một tiếng gọi cao vút phát ra từ phía những cây cột. "Làm ơn - *le parabola!"*

Jamie quay ra, hơi cau mày trước sự chen ngang này, nhưng rồi anh nhún vai, mỉm cười và bước trở lại vào giữa sân. *Le parabola* là cái tên Fergus đã đặt cho ngón nghề đặc biệt này.

Cúi chào Điện hạ thật nhanh, Jamie cẩn thận cầm lấy đầu mũi kiếm, hơi khom người và với một cú ném khá mạnh, anh đẩy lưỡi kiếm xoay tròn trong không trung. Mọi con mắt đều dán vào cái chuôi kiếm có vòm che tay, cả chiều dài của thanh kim loại lấp lánh dưới ánh mặt trời khi nó xoay tròn liên tục theo quán tính, giống như treo lơ lửng trong không trung một lúc lâu trước khi đâm thẳng xuống đất.

Dĩ nhiên, bí quyết của trò này là ném mạnh món vũ khí lên để cho nó cắm đầu xuống đất. Cái hay của Jamie là anh đứng ngay bên dưới đường cong khi mũi kiếm hạ xuống và bước lùi lại vào khắc cuối cùng để tránh bị xiên trúng.

Thanh kiếm cắm xuống ngay cạnh chân anh trước một loạt những tiếng "a" từ phía các khán giả. Duy có điều, khi Jamie cúi xuống để rút

https://thuviensach.vn

thanh kiếm từ nền cỏ thì tôi phát hiện trong hàng khán giả đã thiếu mất hai người.

Một là Công tử Kilmarnock mười hai tuổi, nằm úp sấp trên rìa sân cỏ, một cục u sưng vù trên đầu trồi ra từ mái tóc thẳng màu nâu. Người thứ hai không thấy tăm hơi đâu, nhưng tôi nghe được một tiếng thì thầm từ khoảng bóng râm đằng sau mình.

"Ne pétez plus haut que votre cul," nó nói với vẻ mãn nguyện. *Đừng có không biết lượng sức mình!*

•••

Thời tiết ấm áp bất thường so với tiết trời tháng Mười một, và những đám mây luôn hiện diện giờ đã tan ra, để ánh mặt trời mùa thu thoáng soi tỏ sự u ám của Edinburgh. Tôi tận dụng sự ấm áp ngắn ngủi này để ra ngoài, tuy chỉ trong chốc lát, và lồm cồm bò xuyên qua khu vườn giả sơn đằng sau Holyrood, thấy mừng vì có vài người vùng cao cũng đang lảng vảng bên ngoài tận hưởng nắng trời theo cách của họ, với một bình rượu whisky tự ủ.

"Nghệ thuật bắt *burras*[32] ư, thưa bà?" Một người gọi vọng tới.

"Không, là các nàng tiên, chắc chắn thế, không phải sâu bướm đâu," một kẻ khác trêu chọc.

"Các vị có khả năng tìm thấy tiên trong cái bình rượu đó hơn là tôi ở dưới đống đá này đấy," tôi đáp lại.

Người đàn ông giơ bình rượu lên, nhắm một mắt và nhòm vào lòng bình với dáng vẻ phô trương.

"Ái chà, miễn là trong cái bình của tôi không có lũ sâu bướm," ông ta nói, rồi tu một hớp lớn.

Thực ra, thứ tôi đang tìm đối với họ ít nhiều chỉ có ý nghĩa như lũ sâu bướm mà thôi, tôi ngẫm nghĩ, đẩy mạnh một tảng đá nhích ra vài phân, để lộ lớp địa y màu nâu cam trên bề mặt của nó. Tỉ mẩn cạy ra từng mảnh nhỏ

https://thuviensach.vn

bằng một con dao nhíp, vài mảng của loài thực vật cộng sinh kỳ lạ ấy rơi vào lòng bàn tay tôi, rồi được tôi cho vào một cái hộp thiếc đựng thuốc lá rẻ tiền, là nơi tích trữ những thứ tôi khó nhọc kiếm được.

Bầu không khí văn minh, đa dạng ở Edinburgh đã "tẩy não" cho các vị khách vùng cao nguyên đến thăm nó; nếu ở trong những ngôi làng miền núi cô lập thì hành vi như thế này sẽ khiến tôi bị nhìn với vẻ hoài nghi, nếu không phải là sự thù địch, trong khi ở đây, nó dường như không hơn gì một thói quen kỳ quặc vô hại. Mặc dù những người vùng cao đối xử với tôi bằng sự tôn trọng hết mức, tôi thấy nhẹ nhõm khi phát hiện ra rằng không hề có sự sợ hãi nào pha trộn trong đó cả.

Thậm chí bản chất là người Anh của tôi cũng bị lãng quên, một khi người ta biết được chồng tôi là ai. Tôi cho rằng mình sẽ không bao giờ biết được nhiều hơn những gì Jamie kể cho tôi nghe về những điều anh đã làm ở trận Prestonpans, nhưng cho dù là gì đi nữa, nó cũng đã gây ấn tượng sâu sắc với những người Scot, và cái tên "Jamie Đỏ" được la hét, réo gọi bất cứ khi nào anh đi ra ngoài Holyrood.

Một tiếng thét từ nhóm người cao nguyên gần đó khiến tôi chú ý, và khi ngước lên nhìn, tôi thấy ngay Jamie Đỏ, anh đang bước ngang qua bãi cỏ, lơ đãng vẫy tay với những người đàn ông kia trong khi quét mắt lên những tảng đá san sát nhau đằng sau lâu đài.

Gương mặt anh sáng lên khi trông thấy tôi, và anh cắt ngang bãi cỏ đi tới chỗ tôi đang quỳ gối trên đống đá.

"Em đây rồi," anh nói. "Em có thể đi cùng anh một lát không? Mang theo cái giỏ nhỏ của em nữa."

Tôi lồm cồm đứng dậy, phủi cỏ khô bám vào váy ở hai đầu gối và thả con dao nhíp vào trong giỏ.

"Được thôi. Chúng ta sẽ đi đâu?"

"Colum nhắn là ông ấy muốn nói chuyện với chúng ta. Cả hai chúng ta."

https://thuviensach.vn

“Ở đâu?” Tôi hỏi, sải bước thật dài để theo kịp anh khi đi xuống con đường mòn.

“Nhà thờ ở Canongate.”

Điều này thú vị đây. Cho dù Colum muốn gặp chúng tôi vì điều gì đi nữa, rõ ràng ông ta không muốn những gì nói riêng với chúng tôi bị nghe thấy ở Holyrood.

Jamie cũng nghĩ vậy nên anh mới bảo tôi mang theo chiếc giỏ này. Tay khoác tay đi ra cổng, chiếc giỏ của tôi là một cái cớ rõ ràng cho chuyến đi lên Royal Mile, nơi giao dịch buôn bán hoặc phân phối các loại thuốc cho quân lính và các gia đình sinh sống trong các con phố hẹp của Edinburgh.

Edinburgh dốc ngược lên theo một con phố chính. Holyrood nằm ngay dưới chân của nó, mái vòm của tòa tu viện xập xệ sát cạnh đó tạo cho nó một bầu không khí yên bình, thanh lịch giả tạo. Nó kiêu ngạo phớt lờ đi sự hiện diện rực rỡ của lâu đài Edinburgh tọa lạc chễm chệ trên đỉnh đồi đá. Giữa hai tòa lâu đài, Royal Mile nhô lên một góc bốn mươi lăm độ. Đỏ mặt thở phì phò bên cạnh Jamie, tôi thắc mắc làm thế quái nào mà Colum MacKenzie có thể xoay xở đi được một phần tư dặm đường dốc đá lổn nhổn từ lâu đài tới nhà thờ này.

Chúng tôi tìm thấy Colum trong khu nghĩa trang đằng sau nhà thờ, ông ta đang ngồi trên chiếc ghế đá, nơi ánh mặt trời ban chiều có thể sưởi ấm lưng ông ta. Cây gậy chống bằng sừng đen nằm trên chiếc ghế ở bên cạnh ông ta và đôi chân cong queo, ngắn ngủn lắc lư phía trên thảm cỏ vài phân. Đôi vai oằn xuống và cái đầu cúi thấp đang suy nghĩ, từ đằng xa, trông ông ta giống một thần lùn, một cư dân từ thiên nhiên sống trong khu vườn giả sơn do con người tạo ra, cùng với những tấm bia đá khắc tên và các mảng địa y kỳ quái. Tôi trông thấy một mẫu vật tuyệt đẹp nằm trên một hầm mộ bị thời tiết bào mòn, nhưng tốt hơn chúng tôi không nên dừng lại.

Lớp cỏ dưới chân chúng tôi không phát ra tiếng động, nhưng Colum đã ngẩng đầu lên từ lúc chúng tôi ở đằng xa. Ít nhất thì các giác quan của

https://thuviensach.vn

ông ta không có vấn đề gì.

Cái bóng bên dưới cây chanh gần đó khẽ dịch chuyển khi chúng tôi tiến tới. Vậy là các giác quan của Angus Mhor cũng không có vấn đề gì. Người hầu to cao nhận ra chúng tôi, liền tiếp tục công việc bảo vệ thầm lặng của mình, trở lại làm một phần của cảnh vật.

Colum gật đầu chào và chỉ vào chỗ bên cạnh ông ta. Ở khoảng cách gần, trông ông ta không còn giống một thần lùn, dù cơ thể méo mó. Khi đối diện với ông ta, tôi không thấy gì ngoài người đàn ông bên trong cơ thể này.

Jamie tìm cho tôi chỗ ngồi trên một hòn đá ở gần đó, rồi đến ngồi ở chỗ được ra hiệu bên cạnh Colum. Tảng đá cẩm thạch lạnh lẽo kỳ lạ, dù tôi đã mặc nhiều lớp váy dày. Tôi thay đổi tư thế một chút, cái sọ và hai khúc xương bắt tréo được tạc trên đỉnh phiến đá tưởng niệm bên dưới làm tôi khó chịu. Tôi nhìn xuống dòng chữ được khắc trên tấm bia mộ bên dưới và bật cười:

"Nằm đây là Martin Elginbrod,

Xin hãy rủ lòng nhân từ với con, thưa Đức Chúa,

Vì con sẽ làm thế nếu con là Đức Chúa,

Còn Người là Martin Elginbrod."

Jamie nhướng một bên lông mày về phía tôi để cảnh cáo, sau đó quay lại với Colum. "Cậu yêu cầu gặp chúng cháu ư, thưa cậu?"

"Ta có một câu hỏi cho cháu, Jamie Fraser," Colum nói thẳng, không mào đầu. "Cháu coi ta là người thân chứ?"

Jamie im lặng một lúc, ngắm nhìn gương mặt của ông cậu. Sau đó, anh mỉm cười yếu ớt.

"Cậu có đôi mắt của mẹ cháu," anh nói. "Cháu có thể chối bỏ điều đó sao?"

https://thuviensach.vn

Colum có vẻ giật mình trong chốc lát. Đôi mắt của ông ta rất trong và có màu xám nhạt như cánh loài bồ câu, được viền đậm bằng đôi mi đen dày. Tuy đẹp như vậy nhưng chúng có thể ánh lên lạnh lẽo như thép, và tôi tự hỏi, không phải là lần đầu tiên, mẹ của Jamie trông như thế nào.

"Cháu nhớ được khuôn mặt của mẹ ư? Khi chị ấy mất, cháu vẫn là một thằng nhóc bé xíu."

Jamie hơi mỉm cười, nhưng anh trả lời điềm tĩnh:

"Lúc ấy cháu cũng đủ lớn rồi! Còn nữa, nhà của cha cháu có một cái gương soi và mọi người bảo cháu có một chút giống mẹ."

Colum cười cụt lủn. "Không chỉ một chút thôi đâu." Ông ta ngắm Jamie kĩ càng, đôi mắt hơi nheo lại dưới ánh mặt trời sáng chói. "Ồ, phải, chàng trai. Cháu đúng là con trai của Ellen, không còn nghi ngờ gì nữa. Trước hết là mái tóc này…" Ông ta vô thức chỉ vào mái tóc của Jamie, lấp lánh màu nâu vàng, hổ phách xen lẫn màu son đỏ, mái tóc dày gợn sóng với cả ngàn sắc đỏ và vàng. "… Và cái miệng này." Ông ta cười nửa miệng, dường như bất ngờ nhớ lại kỷ niệm xưa. "Rộng như miệng cú muỗi, ta thường trêu chị ấy như vậy. "Chị có thể bắt bọ như một con cóc," ta từng nói thế, "nếu chị có một cái lưỡi dính.""

Jamie bật cười vì bất ngờ.

"Willie từng nói với cháu như vậy," anh kể, sau đó đôi môi đầy đặn khép lại. Anh hiếm khi kể về người anh cả đã mất và tôi đoán anh chưa bao giờ nhắc đến Willie trước mặt Colum.

Nếu Colum có nhận ra sơ suất này thì ông ta cũng không thể hiện ra.

"Hồi đó, ta đã viết thư cho chị ấy," ông ta nói, nhìn vào một tấm bia mộ ở gần với vẻ lơ đãng. "Khi anh trai cháu và đứa bé mới sinh chết vì bệnh đậu mùa. Đó là lần đầu tiên, từ khi chị ấy rời Leoch."

"Ý của cậu là từ khi mẹ cháu cưới cha cháu?"

Colum gật đầu từ tốn và vẫn nhìn đi nơi khác.

https://thuviensach.vn

“Phải. Chị ấy lớn hơn ta khoảng hai tuổi, giống như cháu và chị cháu.” Đôi mắt xám sâu thẳm quay lại, gắn chặt vào Jamie.

“Ta chưa gặp chị cháu bao giờ. Hai đứa có thân nhau không?”

Jamie không đáp, chỉ khẽ gật đầu, ngắm nhìn cậu mình thật kĩ càng, tựa như đang tìm câu trả lời cho một thắc mắc khó giải thích từ trên gương mặt mệt mỏi, kiệt quệ này.

Colum cũng gật đầu. “Ellen và ta cũng vậy. Ta là một thằng bé nhỏ con ốm yếu, và chị ấy thường chăm sóc ta. Ta còn nhớ ánh sáng mặt trời chiếu qua tóc chị ấy, và chị ấy kể truyện cổ tích cho ta nghe khi ta nằm trên giường. Đến sau này” - đôi môi tuyệt đẹp nở một nụ cười - “khi đôi chân ta bị tổn thương, chị ấy đã đi khắp Leoch, rồi ghé qua phòng ta mỗi sáng và mỗi tối để kể rằng chị ấy đã gặp ai và họ đã nói gì. Chúng ta nói chuyện về các tá điền, người trương đất và cách sắp xếp mọi việc. Lúc ấy ta đã kết hôn, nhưng Letitia không để tâm đến những vấn đề đó và cũng ít hào hứng hơn.” Ông ta hất tay, gạt ký ức về vợ mình sang bên.

“Chúng ta đã nói chuyện - đôi lúc có Dougal, đôi lúc chỉ hai người - về cách tốt nhất để duy trì sự thịnh vượng của thị tộc, về cách gìn giữ hòa bình giữa các thị tộc, về sự liên minh với các thị tộc khác, về việc quản lý đất đai và rừng… Thế rồi chị ấy bỏ đi,” ông ta đột ngột nói, nhìn xuống hai bàn tay to đang ôm đầu gối. “Không hỏi ý kiến ta hay nói lời từ biệt. Chị ấy cứ thế bỏ đi. Và thi thoảng ta nghe người khác nhắc về chị ấy, nhưng từ chính chị ấy thì không.”

“Bà ấy không trả lời thư của ông ư?” Tôi dịu dàng hỏi, vì không muốn xen ngang. Ông ta lắc đầu, vẫn nhìn xuống.

“Chị ấy bị bệnh; chị ấy đã mất một đứa con, lại còn bị bệnh đậu mùa. Có lẽ chị ấy đã định viết hồi âm, nhưng lại lần lữa.” Ông ta thoáng mỉm cười, nhưng không vui vẻ gì, sau đó khuôn mặt trở nên buồn bã. “Vào Giáng sinh năm đó, chị ấy qua đời.”

Ông ta nhìn thẳng vào Jamie.

https://thuviensach.vn

“Ta có chút ngạc nhiên khi cha cháu viết thư thông báo rằng ông ấy sẽ giao cháu cho Dougal, và mong cháu được tới chỗ ta ở Leoch để học tập.”

“Họ đã thỏa thuận điều đó khi kết hôn,” Jamie đáp. “Rằng cháu nên làm con nuôi của cậu Dougal, sau đó sẽ đến chỗ cậu một thời gian.” Những cành thông khô kêu xào xạc trong gió, cả anh và Colum đều so vai, chống lại cái lạnh bất ngờ mà cơn gió mang đến. Sự giống nhau giữa họ càng được thể hiện rõ qua cử chỉ tương đồng ấy.

Trông thấy tôi mỉm cười trước hành động giống nhau của họ, khóe miệng Colum nhếch lên để đáp lại.

“Ồ, phải,” ông ta nói với Jamie. “Tuy nhiên, những thỏa thuận có giá trị như người lập ra chúng, không hơn. Lúc trước, ta đã không hiểu cha cháu.”

Ông ta mở miệng định nói tiếp, nhưng sau đó có vẻ xem xét lại điều định nói. Sự im lặng của khu nghĩa địa tràn vào khoảng trống trong cuộc trò chuyện của họ, lấp đầy nó, như thể họ chưa từng nói gì.

Cuối cùng, Jamie là người phá vỡ sự im lặng.

“Cậu nghĩ gì về cha cháu?” Anh hỏi, tôi thoáng thấy trong giọng anh sự tò mò của một đứa trẻ sớm mất cha mẹ, đang tìm kiếm manh mối về nhân dạng của những con người mà nó chỉ được biết đến qua tầm nhìn hạn chế của mình. Tôi hiểu mong muốn này, tôi cũng chỉ biết vài điều ít ỏi về cha mẹ nhờ vào những câu trả lời chóng vánh và thiếu thỏa đáng của bác Lamb. Bác ấy không phải là người có khả năng phân tích nhân cách.

Ông cậu Colum thì có.

“Cháu muốn hỏi trông ông ấy thế nào ư?” Ông ta ngắm nhìn cháu trai kĩ hơn, sau đó kêu lên thích thú.

“Hãy nhìn vào gương, hỡi chàng trai,” ông ta nói, nở nụ cười có phần oán hận. “Mặc dù cháu có khuôn mặt của mẹ, nhưng cháu sẽ thấy cha cháu đang nhìn cháu qua đôi mắt xếch chết tiệt của nhà Fraser.” Ông ta ngồi thẳng dậy và đổi tư thế trên chiếc ghế đá mọc đầy địa y, rồi thả lỏng các

https://thuviensach.vn

khớp xương. Đôi môi mím chặt theo thói quen để kiềm chế mọi tiếng thét đau đớn, và tôi thấy việc đó đã tạo thành những nếp sâu giữa mũi và miệng.

"Để trả lời cháu," ông ta nói, tiếp tục ngồi một cách thoải mái, "ta có thể nói, ta không thích người đó lắm - và ông ấy cũng vậy - nhưng ngay lập tức, ta biết đó là một người trọng danh dự." Ông ta chợt dừng lời, sau đó nói tiếp rất dịu dàng: "Ta biết cháu cũng vậy, Jamie MacKenzie Fraser."

Biểu cảm của Jamie không thay đổi, nhưng đôi mi dao động, mà chỉ một người thân thiết với anh như tôi - hay người tinh mắt như Colum - mới trông thấy.

Colum thở dài.

"Vậy đấy, chàng trai, đó là lý do ta muốn nói chuyện với cháu. Như cháu đã thấy, ta phải quyết định thị tộc MacKenzie ở Leoch đi theo Vua James hay Vua Geordie." Ông ta mỉm cười chua chát. "Ta nghĩ, đây là một ví dụ cho con quỷ mà cháu đã biết, hoặc con quỷ cháu chưa biết[33], nhưng ta buộc phải lựa chọn."

"Cậu Dougal…" Jamie lên tiếng, nhưng cậu của anh đã xua tay dứt khoát.

"Đúng vậy, ta biết Dougal nghĩ gì - ta đã trăn trở không yên về điều đó suốt hai năm nay," ông ta nôn nóng nói. "Tuy nhiên, ta là Lãnh chúa MacKenzie của Leoch, và ta có quyền đưa ra quyết định. Dougal sẽ tuân theo lời ta. Ta biết cháu sẽ khuyên ta điều gì - vì lợi ích của thị tộc đã truyền cho cháu dòng máu chảy trong huyết quản."

Jamie ngước lên, đôi mắt xanh thẫm không dao động, lấy tay che mắt để chắn ánh nắng chiếu vào mặt.

"Cháu ở đây, với người của mình," anh nói. "Lựa chọn của cháu đã rõ ràng chưa?"

Colum chuyển mình lần nữa, đầu ngẩng lên nhìn cậu cháu trai chăm chú, như thể muốn tóm lấy bất kỳ sắc thái nào trong âm điệu hay biểu cảm của anh để phán đoán.

https://thuviensach.vn

“Vậy ư?” Ông ta hỏi. “Những người đàn ông trao đi lòng trung thành của họ vì bất kỳ lý do gì, chàng trai ạ, và một vài người trong số họ có nhiều lý do hơn những gì họ nói ra. Ta đã nói chuyện với Lochiel, Clanranald, Angus và cả Alex MacDonald của Scotus. Cháu nghĩ rằng họ có mặt ở đây chỉ vì họ cảm thấy James Stuart mới là vị vua hợp pháp ư? Bây giờ, ta sẽ nói chuyện với cháu - và nghe sự thật, vì danh dự của cha cháu.”

Trông thấy Jamie lưỡng lự, Colum liền tiếp tục nói, vẫn quan sát cháu trai bằng ánh mắt sắc sảo.

“Ta không hỏi cho mình. Nếu cháu quan sát, cháu sẽ thấy vấn đề không thể gây khó khăn cho ta lâu dài. Mà vì Hamish - thằng bé là em họ cháu, hãy nhớ điều đó. Nếu muốn thằng bé vẫn còn một thị tộc để dẫn dắt, khi đến tuổi - thì vào lúc này, ta phải lựa chọn chính xác.”

Ông ta ngừng nói và ngồi yên, vẻ thận trọng thường thấy trên khuôn mặt giờ đã dịu đi, đôi mắt xám mở lớn vẻ lắng nghe.

Jamie ngồi yên như ông cậu của mình, cứng đờ như bức tượng thiên thần bằng đá cẩm thạch phía trên hầm mộ đằng sau. Tôi biết tình thế khó xử đang làm anh lo lắng, dù gương mặt nghiêm nghị và dứt khoát không để lộ dấu vết nào. Đó chính là tình thế mà chúng tôi từng đối mặt khi phải lựa chọn đầu quân cùng những người đàn ông của Lallybroch. Cuộc nổi dậy của Charles đang ở vào thế cân bằng, lòng trung thành từ một thị tộc lớn như MacKenzie của Leoch có thể cổ vũ những người khác tham gia cùng Kẻ Đòi vị Trẻ tuổi hấp tấp này và dẫn cậu ta đến thành công. Tuy nhiên, nếu cuộc nổi dậy thất bại, nhà MacKenzie ở Leoch có thể sẽ kết thúc cùng với nó.

Cuối cùng, Jamie thận trọng quay sang nhìn tôi, đôi mắt xanh giữ lấy ánh mắt tôi. *Em hãy nói đi*, ánh mắt anh như muốn nói. *Anh sẽ làm gì đây?*

Tôi cảm thấy đôi mắt của Colum cũng đang nhìn mình và đôi lông mày đen rậm đang nhướng lên phía trên chúng vẻ thắc mắc. Nhưng trong đầu tôi lại mường tượng ra hình ảnh của Hamish, một cậu nhóc mười tuổi

https://thuviensach.vn

tóc đỏ, trông giống như con của Jamie hơn là em họ. Cuộc đời sẽ đối đãi với cậu nhóc và phần còn lại của thị tộc như thế nào nếu nhà MacKenzie ở Leoch thất bại cùng với Charles ở Culloden? Nếu chuyện đó xảy ra thì những người đàn ông ở Lallybroch sẽ được Jamie cứu thoát khỏi cuộc tàn sát cuối cùng, nhưng người của Leoch thì không. Tuy nhiên, tôi không có quyền lựa chọn. Tôi nhún vai và cúi đầu. Jamie hít một hơi thật sâu, đưa ra quyết định.

"Hãy về Leoch, cậu ạ," anh nói. "Và giữ người của cậu ở đó."

Colum ngồi bất động một lúc lâu, nhìn thẳng vào tôi. Cuối cùng, miệng ông ta cong lên, nhưng không giống một nụ cười.

"Ta suýt ngăn cản Ned Gowan khi ông ta đi cứu cô khỏi bị hỏa thiêu," ông ta nói với tôi. "Ta rất mừng vì đã không làm thế."

"Cảm ơn," tôi nói với cùng giọng điệu như ông ta.

Ông ta thở dài, giơ bàn tay chai cứng lên xoa gáy, dường như nó bị đau bởi sức ép của việc lãnh đạo.

"Được rồi, ta sẽ gặp Điện hạ vào sáng nay và thông báo quyết định của mình." Bàn tay hạ xuống, đặt trên băng ghế đá, giữa ông ta và người cháu trai. "Ta cảm ơn cháu, Jamie, vì lời khuyên của cháu." Ông ta lưỡng lự rồi nói thêm: "Cầu Chúa phù hộ cho cháu."

Jamie vươn người tới trước, đặt tay mình lên tay của ông cậu. Khuôn miệng rộng của mẹ anh mỉm cười ngọt ngào và nói: "Và cả cậu nữa, *mo caraidh."*

•••

Royal Mile tấp nập người qua lại, họ đang bận rộn tận hưởng những giờ đồng hồ ấm áp ngắn ngủi. Chúng tôi đi qua đám đông trong im lặng, bàn tay tôi quàng qua khuỷu tay của Jamie. Cuối cùng, anh lắc đầu, lẩm bẩm một mình bằng tiếng Gaelic.

https://thuviensach.vn

“Anh đã làm đúng,” tôi nói với anh, để trả lời cho suy nghĩ hơn là lời nói của anh. “Em cũng sẽ làm điều tương tự. Dù chuyện gì xảy ra đi nữa, ít nhất nhà MacKenzie cũng được an toàn.”

“Ừ, có lẽ vậy.” Anh gật đầu chào một viên sĩ quan đi ngang qua, ông ta đang chen vào đám đông bao quanh quán rượu Tận Cùng Thế Giới. “Nhưng phần còn lại - thị tộc MacDonald, MacGillivray và những thị tộc khác thì sao? Giờ đây, họ sẽ bị hủy diệt ư, nhỡ đâu họ có thể thoát khỏi định mệnh này nếu anh có đủ dũng khí để khuyên Colum tham gia cùng họ?” Anh lắc đầu, khuôn mặt buồn rầu. “Em không biết, đúng không, Sassenach?”

“Không,” tôi khẽ đáp, siết lấy cánh tay anh. “Không bao giờ biết hết được. Hoặc biết quá nhiều. Nhưng chắc chắn chúng ta không thể không làm gì trong cuộc chiến này, đúng không?”

Anh cười nửa miệng, ép tay tôi vào sát người anh.

“Không, Sassenach ạ! Anh không nghĩ chúng ta có thể làm gì. Giờ mọi chuyện đã kết thúc, không thể thay đổi nó, nên lo lắng cũng vô ích. Nhà MacKenzie sẽ ở ngoài cuộc chiến.”

Lính canh cổng lâu đài Holyrood là một người họ MacDonald, thuộc hạ của Glengarry. Anh ta nhận ra Jamie và gật đầu chào chúng tôi ở sân trong, rồi ngay lập tức tiếp tục công việc tìm chấy rận của mình. Thời tiết ấm áp giúp các loài ký sinh hoạt động, khi chúng sinh sôi nảy nở làm tổ trong đám lông rậm ở háng và dưới nách, chúng thường bị bất ngờ khi đi qua địa hình hiểm trở của áo sơ mi hay khăn choàng và bị thải ra khỏi người vật chủ.

Jamie nói với anh ta bằng tiếng Gaelic và mỉm cười. Người đàn ông cười lớn tiếng, rồi nhặt thứ gì đó từ áo sơ mi, ném về phía Jamie, anh cũng giả bộ bắt lấy, quan sát con bọ tưởng tượng một cách chăm chú, sau đó nháy mắt với tôi và ném nó vào trong miệng.

•••

https://thuviensach.vn

“Ừm, đầu của con trai ngài thế nào rồi, thưa Lãnh chúa Kilmarnock?” Tôi lịch sự hỏi thăm khi chúng tôi bước vào Phòng Tranh Lớn của Holyrood. Tôi không quá quan tâm đến việc này nhưng tôi nghĩ đây là chủ đề không thể tránh khỏi, có lẽ tốt hơn hết, việc này nên được thể hiện ở nơi mà thái độ thù địch không thể trưng ra một cách công khai.

Tôi nghĩ, Phòng Tranh Lớn này đạt tiêu chuẩn đó. Căn phòng dài với trần cao, có hai lò sưởi rất lớn và những ô cửa sổ cao chót vót, từng tổ chức những buổi khiêu vũ và tiệc tùng liên miên khi đoàn quân chiến thắng của Charles tiến vào Edinburgh hồi tháng Chín. Bây giờ, những người có ảnh hưởng lớn trong tầng lớp thượng lưu của Edinburgh đang tập trung tại đây, tất cả đều nóng lòng muốn thể hiện sự kính trọng với Hoàng tử của họ - điều này chỉ xuất hiện khi cậu ta thực sự có cơ hội chiến thắng - căn phòng hết sức lộng lẫy. Ngài Francisco là vị khách danh dự, đang đứng ở đầu kia của căn phòng cùng Charles, ông ta ăn mặc theo phong cách Tây Ban Nha đáng thất vọng, với chiếc quần dài đen thùng thình, chiếc áo choàng không có hình dáng, thậm chí cổ áo còn có diềm xếp nếp, như để khiêu khích những tiếng cười đang bị kìm nén giữa đám người trẻ tuổi và những kẻ ăn mặc thời trang hơn.

“Ồ, vẫn ổn, thưa phu nhân Fraser,” Kilmarnock thản nhiên đáp lại. “Một cú đánh vào đầu không thể làm phiền một chàng trai ở độ tuổi đó, mặc dù niềm kiêu hãnh của nó phải mất nhiều thời gian hơn để hồi phục,” ông ta nói thêm, khuôn miệng dài bỗng mỉm cười hóm hỉnh.

Tôi cười đáp lại và cảm giác yên tâm khi nhìn thấy nó.

“Ông không giận ư?”

Ông ta lắc đầu, nhìn xuống để biết chắc hai bàn chân của mình đã tránh được chiếc váy của tôi đang quét tới.

“Tôi đã cố gắng dạy John những điều nó nên biết khi là người thừa kế của Kilmarnock. Nhưng có vẻ tôi đã thất bại trong việc dạy nó tính khiêm tốn, có lẽ người hầu của bà thành công hơn tôi.”

https://thuviensach.vn

“Tôi cho rằng ông không đánh cậu ta giữa thanh thiên bạch nhật,” tôi vô tình thốt ra.

“Xin bà hãy nhắc lại!”

“Không có gì,” tôi đỏ mặt nói. “Kìa, người đó là Lochiel phải không? Tôi nghĩ ông ấy bị bệnh chứ!”

Việc khiêu vũ khiến tôi gần như hết hơi, Lãnh chúa Kilmarnock có vẻ không muốn nói chuyện nên tôi có thời gian để nhìn ngắm xung quanh. Charles cũng không nhảy, dù cậu ta giỏi khiêu vũ, mọi phụ nữ trẻ của Edinburgh đều ganh đua để có được sự chú ý của cậu ta. Tối nay, Charles hoàn toàn mải mê tiêu khiển với vị khách của mình. Chiều hôm nay, tôi trông thấy một cái thùng nhỏ đóng dấu nung của Bồ Đào Nha ở bên thành được lăn vào phòng bếp, còn tối nay, những chiếc ly đựng thứ nước màu hồng ngọc liên tục xuất hiện từ tay trái của ngài Francisco giống như có phép màu.

Chúng tôi cắt ngang đường đi của Jamie, anh đang dẫn bước một tiểu thư nhà William giữa nhóm người khiêu vũ. Họ có tất thảy ba người, gần như không phân biệt được ai với ai - tất cả đều trẻ, tóc nâu, dễ thương và “cực kỳ thích ông Fraser, trong cuộc chiến cao quý này”. Họ làm tôi khá mệt mỏi, nhưng Jamie, với tinh thần nhẫn nại, đã khiêu vũ với từng người một, và trả lời những câu hỏi ngu ngốc tương tự nhau hết lần này đến lần khác.

“Chà, đây là cơ hội để họ được ra ngoài, những con người tội nghiệp,” anh giải thích. “Và cha của họ là một thương gia giàu có nên Điện hạ muốn khích lệ lòng thương người của gia đình này.”

Các tiểu thư nhà William đang khiêu vũ cùng anh tỏ ra say mê đắm đuối, tôi tự hỏi, anh đang khích lệ họ bằng cách nào nhỉ? Sau đó, sự chú ý của tôi thay đổi, khi Balmerino khiêu vũ cùng phu nhân của Lãnh chúa George Murray, còn bản thân Lãnh chúa thì đang nhảy với một tiểu thư William. Tôi thấy vợ chồng Murray nhìn nhau trìu mến khi lướt qua nhau, và cảm thấy hơi xấu hổ bởi tôi lại chỉ chú ý đến người khiêu vũ cùng Jamie.

https://thuviensach.vn

Không nằm ngoài suy nghĩ của tôi, Colum không tham dự buổi khiêu vũ. Tôi tự hỏi, ông ta có cơ hội nói chuyện với Charles chưa, và cuối cùng xác định là chưa, bởi Charles có vẻ quá vui vẻ và sôi nổi, chứng tỏ cậu ta chưa nhận được tin xấu đó.

Ở một bên phòng tranh, tôi bắt gặp hai dáng người chắc nịch gần giống nhau trong những bộ đồ trang trọng bất tiện và lạ lẫm. Đó là John Simpson, nghệ nhân thuộc Hội Người làm kiếm của Glasgow, và con trai ông ta, một John Simpson nữa. Họ đến vào đầu tuần để dâng tặng Điện hạ một trong những thanh kiếm với đốc kiếm có vòm che tuyệt đẹp mà vì nó họ đã trở nên nổi tiếng khắp Scotland. Hai thợ thủ công được mời đến tối nay để ngài Francisco thấy mức độ sâu rộng của sự ủng hộ mà Charles có được.

Cả hai người đàn ông đều có mái tóc và bộ râu dày màu đen lốm đốm xám. Simpson cha có màu tóc muối tiêu, trong khi Simpson con tạo ấn tượng với mái tóc giống như một sườn đồi màu đen được viền một dải tuyết trắng, những lọn tóc trắng bám vào hai bên thái dương và phía trên má của anh ta. Trong lúc tôi quan sát họ, lão thợ làm kiếm thụi mạnh vào lưng cậu con trai và gật đầu ra hiệu về phía một cô con gái của các thương nhân đang đứng gần mép sàn khiêu vũ, dưới sự bảo hộ của cha cô ta.

Simpson con liếc cha với ánh mắt hoài nghi, nhưng sau đó nhún vai, bước tới và chìa tay ra, cúi đầu chào cô con gái thứ ba nhà William.

Tôi thích thú quan sát như bị thôi miên, ngắm nhìn họ xoay tít trong những bước nhảy, vì Jamie đã từng gặp hai cha con Simpson và kể rằng cậu Simpson con bị nặng tai.

“Anh nghĩ do tiếng búa trong xưởng rèn,” anh nói và đưa tôi xem thanh gươm tuyệt đẹp vừa mua từ các nghệ nhân một cách hãnh diện. “Điếc đặc như hòn đá, cha cậu ta có thể nói chuyện, nhưng cậu con chỉ nhìn quanh.”

Tôi ngắm nhìn đôi mắt đen sắc sảo chớp chớp trên sàn khiêu vũ và ước chừng khoảng cách đến cặp đôi kế bên. Chàng thợ rèn kiếm trẻ bước đi

https://thuviensach.vn

nặng nề nhưng vẫn giữ nhịp điệu nhảy rất tốt - ít nhất cũng bằng tôi. Tôi nhắm mắt, cảm nhận nhịp điệu âm nhạc truyền qua sàn nhà rung rinh từ chỗ những cây vi-ô-lông-xen đặt trên sàn và tôi đoán, cậu ta di chuyển theo nhịp của cây đàn này. Sau đó, tôi mở mắt để khỏi đâm vào ai đó thì trông thấy chàng trai cau mày khi nghe một nhịp vi-ô-lông lỗi rít lên. Có lẽ, lúc đó cậu ta đã nghe thấy âm thanh.

Vòng tròn người đưa ông Kilmarnock và tôi tới gần chỗ Charles và ngài Francisco đang đứng sưởi ấm hai cái đuôi áo trước lò sưởi lớn ốp đá. Tôi ngạc nhiên khi thấy Charles nhăn mặt với mình qua vai ngài Francisco, một tay lén ra hiệu xua tôi đi chỗ khác. Khi chúng tôi quay lại, ông Kilmarnock đã thấy hành động đó và bật cười.

“Vậy là Điện hạ sợ phải giới thiệu phu nhân với tay người Tây Ban Nha đó!” Ông ta nói.

“Thật ư?” Tôi vừa quay đi vừa liếc qua vai, nhưng Charles đã quay lại với cuộc trò chuyện của mình, khua khoắng tay theo điệu bộ Ý trong lúc nói chuyện.

“Tôi đoán vậy.” Lãnh chúa Kilmarnock khiêu vũ một cách khéo léo, còn tôi đã thả lỏng người đủ để nói chuyện được, và không ngừng lo lắng mình sẽ vấp phải váy.

“Bà có thấy tờ báo khổ lớn ngu ngốc mà Balmerino cho mọi người xem không?” Ông ta hỏi, sau khi tôi gật đầu, ông ta nói tiếp: “Tôi đoán Điện hạ cũng thấy nó. Và tay người Tây Ban Nha đủ mê tín để bị cái thứ ngu ngốc đó ảnh hưởng. Không một người nào có lý trí hay được giáo dục lại coi một thứ như thế là nghiêm túc,” ông ta quả quyết, “nhưng chắc chắn Điện hạ muốn an toàn tuyệt đối. Vàng của người Tây Ban Nha xứng đáng với sự hy sinh to lớn.” Ông ta nói thêm. Có vẻ sự hy sinh đó bao gồm cả niềm kiêu hãnh của cậu ta, Charles vẫn đối đãi với các bá tước người Scotland và các tộc trưởng cao nguyên như những kẻ nghèo hèn, tuy nhiên ít nhất thì họ còn được mời tham dự lễ hội tối nay - không nghi ngờ gì là để gây ấn tượng với ngài Francisco.

https://thuviensach.vn

“Ông có để ý các bức tranh không?” Tôi hỏi, vì muốn đổi chủ đề. Hơn một trăm bức tranh treo khắp các bức tường của Phòng Tranh Lớn, tất cả đều là chân dung của các vị vua và hoàng hậu. Và tất cả đều giống nhau theo cách ấn tượng nhất.

“Ồ, cái mũi phải không?” Ông ta nói, nụ cười vui vẻ thay thế nét mặt nhăn nhó lúc trước, khi ông ta quan sát Charles và tay người Tây Ban Nha. “Có, tất nhiên. Bà có biết câu chuyện đằng sau chúng không?”

Dường như tất cả các bức chân dung đều do một họa sĩ vẽ, một người tên là Jacob DeWitt được Vua Charles II giao nhiệm vụ trong thời kỳ khôi phục giá trị này, ông ta sẽ tạo ra chân dung tổ tiên của Nhà vua, từ thời Vua Robert the Bruce[34] trở đi.

“Để bảo đảm với mọi người về dòng dõi cổ xưa của Nhà vua và việc phục vị hoàn toàn chính đáng của ông ấy,” Kilmarnock giải thích, mỉm cười kỳ quặc. “Tôi muốn biết Vua James có định làm một kế hoạch tương tự sau khi lấy lại vương quyền không?”

Ông ta tiếp tục kể, tuân theo yêu cầu của Nhà vua, DeWitt đã vẽ đầy nhiệt huyết, cứ hai tuần lại hoàn thành một bức chân dung. Tất nhiên, cái khó là DeWitt không biết hình dáng thực của tổ tiên Vua Charles, bởi vậy ông ta đã dùng hình ảnh của bất kỳ người mẫu nào mà ông ta lôi vào phòng vẽ, chỉ thêm vào mỗi bức tranh cùng một kiểu mũi dễ nhận ra, đó là cách để đảm bảo tính huyết thống của gia đình.

“Đó chính là Vua Charles,” Kilmarnock nói, hất đầu về phía một bức chân dung toàn thân rực rỡ bởi tấm vải nhung đỏ và chiếc mũ màu mận chín. Ông ta ném cái liếc mắt phê phán về phía Charles trẻ tuổi, cậu ta đang đỏ mặt tía tai để chứng tỏ lòng hiếu khách của mình bằng việc uống rượu liên tục.

“Dù sao, nó cũng là một cái mũi đẹp,” ngài Bá tước lẩm bẩm, như đang nói với chính mình. “Mẹ của ông ấy là người Ba Lan.”

Giờ đã muộn, những cây nến trong các chúc đài bằng bạc bắt đầu cháy lập lòe và chảy ra ngoài từ trước khi các quý ông ở Edinburgh no nê bởi

https://thuviensach.vn

rượu và khiêu vũ. Ngài Francisco chắc chắn không quen uống rượu vô tội vạ như Charles, lúc này đã gật gù giữa lớp cổ áo xếp nếp.

Jamie tỏ ra nhẹ nhõm trông thấy sau khi trả tiểu thư William cuối cùng về bên cha cô ấy để họ về nhà, và quay lại bên tôi trong góc phòng. Tôi đã tìm thấy một chỗ ngồi ở đây và có thể cởi giày ra dưới những lớp váy rộng. Tôi hy vọng mình không cần vội xỏ chân vào giày lần nữa.

Jamie ngồi xuống chỗ trống cạnh tôi, lau khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi bằng chiếc khăn tay to màu trắng. Anh với tới chiếc bàn nhỏ sau lưng tôi, trên bàn còn vài ổ bánh thừa.

"Anh đói quá," anh nói. "Khiêu vũ làm ta ăn không ngon và nói lảm nhảm." Ngay lập tức, anh ném cả miếng bánh vào mồm, nhai vội vàng và lại lấy miếng nữa.

Tôi thấy Hoàng tử Charles cúi xuống vị khách danh dự vừa đột ngột ngã nhào và uể oải lắc hai vai ông ta. Cái đầu của người đại diện cho Tây Ban Nha ngửa ra sau, còn khuôn miệng chảy dài bên dưới bộ ria rũ rượi. Điện hạ đứng dậy, lảo đảo và đưa mắt tìm sự giúp đỡ, nhưng Sheridan và Tullibardine, cả hai quý ông luống tuổi đã lăn ra ngủ, ngả ngốn cạnh nhau như một cặp lão nông nghiện rượu trong bộ quần áo nhung và đăng ten.

"Có lẽ anh nên giúp Điện hạ một tay." Tôi đề nghị.

"Ừm!"

Jamie chấp thuận, nuốt nốt chiếc bánh ăn dở, nhưng trước khi anh kịp đứng dậy, tôi thấy cậu Simpson con đã ngay lập tức hiểu ra hoàn cảnh này, bèn huých nhẹ vào mạng sườn của cha mình.

Người cha tiến tới và cúi chào vẻ kiểu cách với Hoàng tử Charles, trước khi vị Hoàng tử thẫn thờ kịp phản ứng lại, những người thợ rèn kiếm đã nắm lấy cổ tay, cổ chân vị đặc phái viên Tây Ban Nha kia. Với cơ bắp được tôi luyện trong xưởng rèn, họ nâng ông ta khỏi chỗ ngồi và mang đi, nhẹ nhàng đu đưa như một trò chơi. Họ biến mất qua cánh cửa ở cuối sảnh, Điện hạ hớt hơ hớt hải bám theo sau.

https://thuviensach.vn

Sự rời đi không theo nghi lễ này là tín hiệu kết thúc vũ hội.

Các vị khách khác bắt đầu thư giãn và đi loanh quanh, các phu nhân biến mất vào phòng chờ để lấy khăn quàng và áo khoác, các quý ông thì đứng thành từng nhóm nhỏ, nôn nóng trao đổi những lời phàn nàn về thời gian phụ nữ rề rà để chuẩn bị.

Để về đến chỗ ở trong lâu đài Holyrood, chúng tôi đi vào một cánh cửa khác ở cuối cánh phía bắc, xuyên qua các phòng khách để đến cầu thang chính.

Trên chiếu nghỉ và cái cầu thang cao vút được treo những bức thảm thêu, hình dáng của chúng lờ mờ và tỏa ánh bạc trong ánh nến. Phía dưới chúng là vóc người khổng lồ của Angus Mhor, cái bóng to lớn của gã hắt lên tường, rung rinh lay động như một trong những bức hình trên thảm thêu khi chúng lờ mờ tỏa sáng.

“Ông chủ của tôi chết rồi,” gã nói.

•••

“Điện hạ đã nói,” Jamie báo cáo, “rằng có lẽ như thế cũng tốt.” Anh nói với chất giọng cay đắng mỉa mai.

“Bởi vì Dougal,” anh nói thêm, khi thấy vẻ hoang mang bối rối của tôi trước lời tuyên bố này. “Dougal luôn rất sẵn sàng gia nhập với đội quân của Điện hạ trong cuộc chiến. Giờ Colum mất rồi, Dougal sẽ là thủ lĩnh. Và thế là nhà MacKenzie của Leoch sẽ đồng hành cùng quân đội vùng cao,” anh nói khẽ, “tới thắng lợi hoặc thất bại.”

Những nếp hằn đau khổ và mệt mỏi như in sâu hơn trên khuôn mặt anh, anh không kháng cự khi tôi vòng ra đằng sau, đặt hai bàn tay lên bờ vai rộng rắn chắc của anh. Anh thốt ra một âm thanh khe khẽ rời rạc thể hiện sự nhẹ nhõm khi các đầu ngón tay tôi ấn mạnh vào cơ bắp dưới cần cổ anh, để đầu anh ngả về phía trước, tì lên hai cánh tay. Anh ngồi trước chiếc

https://thuviensach.vn

bàn trong phòng và những chồng thư từ công văn nằm ngay ngắn xung quanh. Giữa đám văn bản giấy tờ là một cuốn sổ nhỏ, khá sờn, được bọc da dê thuộc màu đỏ. Nhật ký của Colum, thứ mà Jamie đã lấy từ phòng của cậu mình với hy vọng nó chứa đựng một ghi chép gần đây nhất xác nhận quyết định của Colum là không ủng hộ cho đại nghiệp của phái Jacobite.

"Thế không có nghĩa là có thể gây ảnh hưởng tới Dougal," anh nói, lật giở những trang số đã được viết, "nhưng chẳng có gì dùng được cả."

Mặc dù trong nhật ký của Colum không nhắc gì về ba ngày cuối cùng vừa qua, ngoại trừ một dòng chữ rõ ràng được thêm vào sau chuyến đi đến nghĩa địa nhà thờ một ngày trước.

Đã gặp thằng bé Jamie và vợ của nó. Cuối cùng đã có thể an nghỉ với Ellen. Điều đó dĩ nhiên quan trọng - đối với Colum, đối với Jamie, và có thể đối với cả Ellen nữa - nhưng chẳng mấy giá trị để gây ảnh hưởng đến Dougal MacKenzie.

Một lúc sau, Jamie ngồi thẳng lên và quay sang tôi. Hai mắt anh tối lại vì lo âu và cam chịu.

"Điều đó có nghĩa là bây giờ chúng ta đã bị trao vào tay cậu ta, Claire ạ - ý anh là Charles. Càng có ít lựa chọn hơn bao giờ hết. Chúng ta phải cố gắng để đảm bảo cho chiến thắng của cậu ta."

Miệng tôi khô khốc vì uống quá nhiều rượu vang. Tôi liếm môi để làm ẩm nó trước khi trả lời. "Em cũng cho là thế. Chết tiệt thật! Tại sao Colum không thể đợi thêm một chút nữa? Chỉ đến sáng nay thôi, khi ông ta có thể gặp Charles?"

Jamie cười khẩy.

"Anh không cho là cậu ấy có gì để nói, Sassenach ạ. Một vài người lựa chọn được giờ chết của mình."

"Colum đã muốn vậy." Tôi đã phân vân liệu có nên kể cho Jamie về những trao đổi giữa tôi và Colum trong lần gặp mặt đầu tiên ở Holyrood

https://thuviensach.vn

không, nhưng bây giờ việc tiếp tục giữ kín các bí mật của Colum chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Jamie lắc đầu vẻ không tin và thở dài, hai vai anh rũ xuống khi được nghe tiết lộ rằng Colum cố ý từ bỏ mạng sống của mình.

“Anh băn khoăn,” anh lẩm bẩm, nửa như tự nói với chính mình. “Đây phải chăng là một dấu hiệu, em có nghĩ thế không, Claire?”

“Dấu hiệu?”

“Colum đã chết, trước khi ông ấy có thể tự làm theo ý mình và từ chối sự cầu xin giúp đỡ của Charles. Liệu đó có phải là dấu hiệu cho thấy Charles đã được định trước là sẽ chiến thắng không?”

Tôi nhớ lại lần cuối cùng nhìn thấy Colum. Cái chết đã đến tìm khi ông ta ngồi trên giường, cốc brandy chưa được đụng vào vẫn để bên cạnh tay. Ông ta đã có được cái chết y như mong ước, minh mẫn và tỉnh táo; đầu ngửa ra sau, nhưng hai mắt mở trừng trừng, đờ đẫn trước khi ra đi. Miệng ông ta mím chặt, những nếp nhăn quen thuộc khắc sâu từ mũi đến cằm. Sự đau đớn là kẻ bầu bạn đã đồng hành cùng ông ta xa nhất có thể.

“Chúa mới biết được,” cuối cùng tôi nói.

“Hả?” Anh hỏi, giọng nói một lần nữa nghèn nghẹn vọng ra giữa hai cánh tay khi anh gục đầu vào đó. “Đúng nhỉ! Anh hy vọng có ai đó biết.”

https://thuviensach.vn

38
Mặc cả với ma quỷ

Chứng viêm chảy[35] dừng chân ở Edinburgh như đám mây của cơn mưa lạnh lẽo che kín lâu đài khi nhìn từ các ngọn đồi quanh đó. Nước chảy cả ngày lẫn đêm trên các đường phố, nếu những viên sỏi tạm thời làm sạch nước cống thì sự nhẹ nhõm từ mùi hôi thối khó chịu đã đền bù cho thói quen khạc nhổ đờm trong mỗi con ngõ cụt và đường phố hẹp, đám mây khói lò sưởi làm người ta nghẹt thở lấp đầy các căn phòng từ ngang thắt lưng cho tới trần nhà.

Lạnh giá và khốn khổ cũng như thời tiết bên ngoài kia, tôi thấy bản thân đang dành rất nhiều thời gian để đi bộ quanh Holyrood và Canongate. Một cơn mưa sầm sì có vẻ thích hợp với những buồng phổi đầy khói gỗ và bầu không khí đầy vi khuẩn ở trong nhà hơn. Những tiếng ho hắng và sụt sịt mũi rổn rảng vang lên khắp cung điện, mặc dù sức ép từ sự hiện diện quý phái của Điện hạ là nguyên nhân khiến hầu hết mọi người khi ho khạc phải nhổ chất bẩn vào những chiếc khăn tay hoặc lò sưởi viền sứ trắng hoa xanh, chứ không phải trên các sàn nhà lát gỗ sồi Scotland được đánh bóng.

Ánh sáng vào thời điểm này trong năm yếu đi sớm, nên tôi quay trở lại, đi ngược lên nửa con phố lớn để tới Holyrood trước khi trời tối. Tôi không lo sợ bị tấn công khi trời tối; ngay cả khi tôi không biết các đội quân của phái Jacobite đang chiếm đóng thành phố thì nỗi kinh hãi trước bầu không khí mới mẻ hiện diện khắp nơi cũng khiến mọi người ru rú ở trong nhà.

Đàn ông vẫn rời nhà để kinh doanh buôn bán, khẩn trương hoàn thành những việc lặt vặt trước khi lấy làm vui mừng được lao đầu vào chỗ nương náu đầy khói thuốc của quán rượu Jenny Ha, và ở đó, nép mình một cách

https://thuviensach.vn

thoải mái trong bầu không khí thiếu ôxy ấm áp nơi mùi gỗ ẩm ướt, mùi những thân thể không tắm rửa, mùi rượu whisky và mùi bia gần như lấn át cả hơi khói dày đặc của chiếc bếp lò.

Nỗi sợ hãi duy nhất của tôi là bị trượt chân trong bóng tối và vỡ mắt cá chân vì những hòn sỏi trơn trượt. Thành phố này chỉ được thắp sáng bằng những chiếc đèn xách tay tù mù của những người bảo vệ trong thị trấn, họ có một thói quen làm người ta bối rối là hay lom khom đi từ lối cửa này tới lối cửa khác, xuất hiện và biến mất như những con đom đóm. Và thỉnh thoảng lại biến mất cùng nhau tới một tiếng rưỡi mỗi lần, vì người cầm đèn lao vào quán Tận Cùng Thế Giới của Canongate để uống một hơi bia-nóng-cứu-mạng trong những ngày này.

Tôi nhìn ánh sáng yếu ớt bao trùm phía trên nhà thờ Canongate, ước lượng xem còn bao lâu nữa thì trời tối. Nếu may mắn, tôi có thể có thời gian ghé qua cửa hiệu bào chế thuốc của ông Haugh. Dù không khoe khoang đủ chủng loại đồ như cửa hàng lớn của Raymond tại Paris nhưng ông Haugh kinh doanh rất tốt mặt hàng hạt dẻ ngựa và vỏ cây du, đồng thời có thể thường xuyên cung cấp cho tôi bạc hà cay và hoàng liên gai. Vào thời điểm này trong năm, thu nhập chính của ông là từ việc bán những viên long não, được coi là phương thuốc tuyệt hảo cho bệnh cảm lạnh, viêm chảy và lao phổi. Nếu nó không hiệu nghiệm bằng các phương thuốc chữa cảm lạnh hiện đại thì tôi nghĩ, nó cũng chẳng tệ hơn được, và ít nhất mùi hương của nó cũng kích thích tinh thần và có lợi cho sức khỏe.

Bất chấp sự phổ biến của những cái mũi đỏ và gương mặt trắng bệch, các bữa tiệc vẫn được tổ chức trong lâu đài vài tối một tuần, vì giới quý tộc ở Edinburgh nhiệt tình chào đón Hoàng tử của họ. Còn hai giờ nữa, những chiếc đèn xách tay của người hầu đi tháp tùng những người thường xuyên dự vũ hội sẽ bắt đầu lập lòe khắp con phố lớn.

Tôi thở dài khi nghĩ đến một buổi vũ hội khác, tham dự là những quý ông hào hoa hắt hơi liên tục, đưa ra lời tán dương bằng những giọng khản đặc vì đờm. Có lẽ tôi nên bổ sung thêm một ít tỏi vào danh sách; mang nó trong một chiếc hộp trang trí đựng hương thơm bằng bạc đeo trên cổ được

https://thuviensach.vn

cho là có thể phòng ngừa dịch bệnh. Tôi nghĩ điều thực tế cần làm là giữ một khoảng cách an toàn với những người bầu bạn mang bệnh - đó cũng là một việc thỏa đáng, từ quan điểm của tôi.

Thành phố bị quân đội của Charles chiếm đóng, và người Anh, dù không bị bao vây, nhưng ít nhất đã bị cô lập trong lâu đài ở phía trên. Tuy thế, tin tức - có tính chân thực mơ hồ - có xu hướng rò rỉ ra từ cả hai phía. Theo như ông Haugh, tin đồn mới đây nhất là Công tước Cumberland đang tập hợp các đội quân ở phía nam của Perth, với ý định hành quân lên phía bắc gần như ngay lập tức. Tôi không biết liệu đây có phải sự thật không; thực tế, tôi thấy hơi nghi ngờ, theo trí nhớ của tôi thì các hoạt động của Cumberland không hề được nhắc đến trước mùa xuân năm 1746, mà thời điểm đó vẫn chưa đến. Nhưng tôi khó lòng phớt lờ tin đồn này.

Lính gác ở cổng gật đầu chào tôi, vừa gật vừa ho. Âm thanh đó được kéo dài thêm bởi những lính canh đứng ở các vị trí dọc lối hành lang và cầu thang. Cố kháng cự lại thôi thúc muốn vẫy cái giỏ đựng tỏi về phía họ giống như một chiếc bình hương khử mùi khi đi ngang qua, tôi đi thẳng lên gác tới phòng khách, nơi tôi được phép vào mà không cần phải hỏi trước.

Tôi thấy Điện hạ cùng với Jamie, Aeneas MacDonald, O’Sullivan, thư ký của Điện hạ, và một người đàn ông vẻ mặt ủ rũ tên là Francis Townsend, người gần đây rất được Điện hạ trọng đãi. Hầu hết bọn họ đều bị sổ mũi, khạc đờm làm bẩn lò sưởi rồi đến cái mặt lò sưởi thanh nhã. Tôi quăng một ánh mắt sắc bén về phía Jamie, anh đang ngồi sụp xuống cái ghế bành của mình một cách uể oải, khuôn mặt tái nhợt và ủ rũ.

Đã quen với thói tạt ngang, ghé dọc của tôi trong thành phố, và vui mừng chào đón bất cứ tin tức tình báo nào có liên quan tới động tĩnh của người Anh, những người đàn ông lắng nghe tôi nói hết sức chăm chú.

“Chúng ta rất biết ơn những thông tin của bà, bà Fraser,” Điện hạ nói, cúi chào một cách tao nhã và mỉm cười. “Bà phải nói cho ta biết nếu ta có cách nào đền đáp sự phục vụ hào phóng, rộng lượng này của bà.”

https://thuviensach.vn

“Có đấy ạ,” tôi nói, nắm bắt ngay cơ hội này. “Tôi muốn đưa chồng tôi về nhà ngủ. Ngay bây giờ.”

Hai mắt Hoàng tử hơi trố ra vì ngạc nhiên, nhưng cậu ta nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh. Aeneas MacDonald bật ra một tràng ho có vẻ đã bị kìm nén một lúc lâu. Gương mặt tái nhợt của Jamie đột nhiên đỏ lựng. Anh hắt hơi và vùi mặt vào một chiếc khăn mùi soa, đôi mắt xanh lam bắn ra những tia lửa về phía tôi từ những nếp gấp.

“A… chồng bà,” Charles nói, chế giễu trước lời tuyên bố ấy. “Ừm...” Một màu ửng đỏ bắt đầu nhuộm hồng hai má cậu ta.

“Anh ấy bị ốm,” tôi nói với đôi chút khó chịu. “Chắc chắn ngài có thể thấy điều đó chứ? Tôi muốn anh ấy lên giường và nghỉ ngơi.”

“Ồ, *nghỉ ngơi,”* MacDonald lầm bầm như tự nhủ.

Tôi tìm kiếm vài từ ngữ có vẻ đủ tao nhã.

“Tôi lấy làm tiếc phải tạm thời đưa chồng tôi đi, thưa Điện hạ, nhưng nếu không được nghỉ ngơi đầy đủ, anh ấy sẽ không thể tiếp tục phục vụ ngài lâu hơn nữa.”

Charles, đã trấn tĩnh lại từ sự xáo động nhất thời, lúc này dường như phát hiện thấy sự lúng túng rõ ràng của Jamie.

“Chắc chắn rồi,” cậu ta nói, đưa mắt nhìn Jamie, sắc mặt của anh lúc này đã nhợt nhạt hẳn. “Chúng ta đúng là không thích cái viễn cảnh mà bà miêu tả, thưa bà!” Hoàng tử cúi đầu về phía tôi. “Việc đó sẽ như bà mong muốn, thưa bà! James *thân yêu* được miễn không phải theo hầu cho tới khi ông ấy bình phục hẳn. Hãy đưa chồng bà về nghỉ ngơi ngay đi, và, à… vận dụng phương thức chữa trị… à… thích hợp.” Khóe miệng cậu ta đột nhiên giật giật, cậu ta lôi ra một chiếc khăn mùi soa lớn từ trong túi áo, theo bước Jamie, cũng vùi mặt vào đó, ho một cách tế nhị.

“Xin hãy bảo trọng, thưa Điện hạ,” MacDonald khuyên nhủ có phần cay độc. “Ngài có thể lây bệnh của ông Fraser đây.”

https://thuviensach.vn

“Có người còn ước được nhiễm *một nửa* bệnh của ông Fraser ấy chứ,” Francis Townsend lầm bầm, không thèm cố gắng che giấu nụ cười nhạo báng khiến ông ta trông giống như một con cáo ở trong chuồng gà.

Jamie, lúc này đang giống hệt một quả cà chua bị tê cóng, vụt đứng dậy, cúi chào Hoàng tử và nói nhanh: “Cảm ơn ngài, thưa Điện hạ” rồi bước ra khỏi phòng, kéo tôi theo.

“Bỏ ra,” tôi gầm lên khi chúng tôi đã đi qua các lính gác ở phòng chờ. “Anh sắp làm gãy tay em rồi.”

“Tốt,” anh làu bàu. “Ngay khi anh và em được ở riêng một chỗ, anh sẽ bẻ gãy cổ em.” Nhưng tôi thoáng thấy khóe miệng anh cong lên và biết vẻ cộc cằn này chỉ là giả vờ bên ngoài thôi.

Khi đã về đến phòng riêng, cửa đóng then cài an toàn, anh kéo tôi vào lòng, tựa lên cánh cửa và cười thành tiếng, má anh áp lên đỉnh đầu tôi.

“Cảm ơn em, Sassenach,” anh nói, hơi thở hơi khò khè.

“Anh không giận ư?” Tôi hỏi, giọng có phần nghèn nghẹn vì mặt áp vào ngực áo anh. “Em không định làm anh xấu hổ.”

“Không, anh không để tâm chuyện đó đâu.” Anh nói, thả tôi ra. “Chúa ơi, anh sẽ không buồn quan tâm kể cả nếu em bảo định đặt anh lên bếp lửa nướng, miễn là anh có thể rời khỏi Điện hạ và nghỉ ngơi đôi chút. Anh mệt chết đi được vì gã đó, cơ bắp khắp người đều đau nhức.” Một cơn ho bật ra khiến người anh rung lên, anh tựa vào cánh cửa lần nữa để đứng cho vững.

“Anh ổn chứ?” Tôi kiễng chân lên để sờ trán anh. Tôi không ngạc nhiên nhưng có phần hoảng hốt khi thấy trán anh nóng ran.

“Anh,” tôi bực bội, “bị sốt!”

“À thì, mọi người đều bị sốt mà, Sassenach,” anh nói, hơi gắt. “Chỉ là một số người nóng hơn những người khác thôi, đúng không?”

“Đừng cãi cùn,” tôi nói, nhẹ nhõm vì anh vẫn cảm thấy đủ khỏe để cãi vã. “Cởi quần áo ra. Và đừng có nói gì,” tôi quả quyết nói thêm, khi thấy

https://thuviensach.vn

anh cười nhăn nhở đáp lại. “Em không có ý định gì với cái thân xác bệnh tật của anh đâu, ngoài việc nhét nó vào trong áo ngủ.”

“Ồ, vậy à? Em không nghĩ anh có thể được lợi từ việc vận động à?” Anh chòng ghẹo và bắt đầu cởi áo sơ mi. “Anh nghĩ em đã nói vận động có lợi cho sức khỏe.” Tiếng cười của anh đột nhiên chuyển thành một trận ho khàn khàn khiến anh không thở nổi và đỏ hết mặt mày. Anh thả áo sơ mi xuống sàn nhà và gần như ngay lập tức bắt đầu run rẩy vì lạnh.

“Quá có lợi đối với anh, chàng trai ạ!” Tôi tròng chiếc áo ngủ bằng len dày qua đầu anh, để anh vật lộn chui vào trong khi tôi cởi váy và giày, tất cho anh. “Chúa ơi, chân anh lạnh như đá ấy!”

“Em có thể… làm ấm chúng… cho anh.” Những lời này khó khăn lắm mới thốt ra được giữa hai hàm răng đang va vào nhau lập cập, và anh không phản đối khi tôi đẩy anh về phía giường.

Anh run lẩy bẩy đến mức khó mà nói được gì khi tôi dùng kẹp gắp một hòn gạch nóng hơ trên lửa, bọc vào vải flannel, rồi đút nó vào dưới hai bàn chân anh.

Cảm giác lạnh giá ghê gớm nhanh chóng biến mất, anh nằm im trở lại cho đến khi tôi làm một nồi nước ngâm bạc hà cay và quả lý chua đen.

“Cái gì thế?” Anh hỏi, nghi hoặc, hít ngửi mùi trong không khí khi tôi mở một cái lọ khác trong giỏ. “Em không định cho anh uống thứ đó chứ, anh hy vọng thế? Nó có mùi vịt chết treo quá lâu.”

“Anh gần đúng rồi đấy,” tôi nói. “Nó là mỡ ngỗng trộn với long não. Em sẽ xát ngực cho anh bằng cái này.”

“Không!” Anh kéo mấy tấm chăn lên tận cằm để bảo vệ mình.

“Có,” tôi nói một cách cương quyết và tiến tới mục tiêu.

Giữa lúc đang dốc sức làm việc, tôi bất chợt nhận ra chúng tôi có một khán giả. Fergus đứng ở tít đầu kia của giường, đang quan sát cả quá trình giằng co với vẻ say mê, cái mũi của cậu nhóc đang chảy nước mũi tèm lem. Tôi nhấc đầu gối ra khỏi bụng Jamie và với lấy cái khăn tay.

https://thuviensach.vn

"*Cháu* đang làm gì ở đây thế?" Jamie hỏi, cố kéo vạt trước cái áo ngủ lại cho ngay ngắn.

Không hề bối rối vì giọng điệu thiếu thân thiện của lời chào hỏi này, Fergus phớt lờ chiếc khăn mùi soa được đưa tới mà chùi mũi vào thẳng ống tay áo của mình, trong khi mắt vẫn tròn xoe nhìn chăm chăm ngưỡng mộ vào lồng ngực rộng sáng bóng, đầy cơ bắp bày ra trước mặt.

"Quý ngài gầy nhom sai cháu đến để lấy một gói đồ mà ngài ấy nói ông chủ sẽ giao cho ngài ấy. Có phải tất cả đàn ông người Scot đều có nhiều lông trên ngực không, thưa ông chủ?"

"Chúa ơi! Ta quên béng mất chỗ giấy tờ ấy. Đợi đấy, ta sẽ tự mang chúng cho Cameron." Jamie bắt đầu chật vật ngồi dậy trên giường, quá trình này khiến mũi anh gí gần vào vùng ngực vừa được tôi chà xát.

"Phì phì!" Anh quạt phần phật cái áo ngủ để xua bớt thứ mùi nồng nặc kia và trừng mắt nhìn tôi vẻ buộc tội. "Làm sao anh có thể loại bỏ hết cái mùi khó ngửi này chứ? Em muốn anh đi ra ngoài cùng với cái mùi như một con ngỗng chết thế này à, Sassenach?"

"Không đâu," tôi nói. "Em mong anh nằm yên trên giường và nghỉ ngơi, nếu không anh sẽ *là* ngỗng chết thật đấy." Tôi trừng mắt hết cỡ đáp trả.

"Cháu có thể mang gói đồ đi, thưa ngài," Fergus cam đoan.

"Cháu sẽ không làm gì hết," tôi nói, phát hiện thấy hai má thằng bé cũng đang đỏ bừng và mắt sáng rực. Tôi đặt tay lên trán nó.

"Đừng nói với anh," Jamie mỉa mai nói, "thằng bé cũng sốt nhé!"

"Phải, nó bị sốt rồi."

"Ha," anh nói với Fergus, vẻ thỏa mãn nhưng chán nản. "Giờ thì nhóc cũng dính bệnh rồi. Hãy xem *nhóc* bị phết mỡ như thế nào nhé!"

Fergus vén áo nằm trên chiếc giường hẹp của nó kê gần lò sưởi, mỡ ngỗng và trà thảo dược nóng được bày la liệt xung quanh, và một chiếc khăn tay sạch được đặt dưới cằm.

https://thuviensach.vn

“Đó,” tôi nói, rửa hai tay trong chậu thật kĩ. “Bây giờ, *tôi* sẽ mang bọc giấy tờ quý giá này tới cho ông Cameron. Cả *hai* người sẽ nghỉ ngơi, uống trà nóng, nghỉ ngơi, xì mũi, và nghỉ ngơi, thế thôi. Hiểu chưa, các anh lính?”

Chóp mũi dài, đỏ ửng vừa vặn nhô lên từ dưới lớp chăn. Nó chầm chậm đu đưa từ bên này sang bên kia khi Jamie lắc đầu.

“Sự thèm khát quyền lực,” anh phản đối với cái trần nhà, “là hành vi rất không phù hợp với đàn bà.”

Tôi thả một nụ hôn lên cái trán nóng ran của anh và khoác áo choàng lên.

“Anh biết hơi ít về phụ nữ đấy, tình yêu của em,” tôi nói.

•••

Ewan Cameron chịu trách nhiệm điều hành hoạt động của hệ thống tình báo ở Holyrood. Đại bản doanh của ông ta ở tận cùng cánh phía tây, nép mình gần khu vực nhà bếp. Có chủ ý cả, tôi nghi ngờ thế, vì đã từng chứng kiến sự háu ăn của người đàn ông này. Trông như một con sán dây, tôi nghĩ, quan sát sắc mặt tái nhợt khi ông ta mở cái bọc và nhìn lướt qua các báo cáo.

“Tất cả đều đúng trình tự chứ?” Tôi hỏi sau một lúc. Tôi đã phải kìm nén cảm giác thôi thúc tự động thêm chữ “thưa ngài” vào câu nói.

Giật mình từ mạch suy nghĩ của mình, ông ta ngẩng đầu lên khỏi mớ giấy tờ và chớp mắt nhìn tôi.

“Ừm? Ồ!” Rồi nhớ lại, ông ta mỉm cười và vội vàng xin lỗi.

“Tôi xin lỗi, phu nhân Fraser! Tôi thật bất lịch sự khi quên bẵng mất và để bà đứng đó. Vâng, mọi thứ có vẻ như đều đúng trình tự - hầu hết thật thú vị,” ông ta lầm bầm với chính mình. Rồi, ông ta lại sực ý thức được về sự hiện diện của tôi. “Bà có thể vui lòng nói với chồng bà rằng tôi muốn

https://thuviensach.vn

bàn bạc về những giấy tờ này với ông ấy càng sớm càng tốt không? Tôi hiểu rằng ông ấy không được khỏe," ông ta tế nhị bổ sung, cẩn thận tránh nhìn vào mắt tôi. Rõ ràng Aeneas MacDonald không mất nhiều thời gian để lan truyền màn giải thích của tôi với Hoàng tử.

"Đúng là anh ấy không khỏe," tôi nói một cách vô thưởng vô phạt. Điều tôi không mong muốn nhất là Jamie rời khỏi giường, ngồi dậy nghiên cứu các báo cáo tình báo cả đêm với Cameron và Lochiel. Chuyện đó cũng tồi tệ ngang ngửa với việc thức cả đêm để khiêu vũ với các quý bà Edinburgh. Chà, có lẽ không *hoàn toàn* tồi tệ, tôi tự đính chính khi nhớ đến ba quý cô William.

"Tôi chắc chắn anh ấy sẽ đến gặp ông ngay khi có thể," tôi nói, kéo sát hai vạt áo khoác lại với nhau. "Tôi sẽ báo anh ấy." Và tôi sẽ làm thế vào ngày mai. Hoặc có thể là ngày kia. Dù lực lượng quân đội Anh xuất hiện ở bất cứ chỗ nào, tôi đoán chắc chúng sẽ không có mặt trong vòng một trăm dặm quanh Edinburgh.

•••

Liếc trộm thật nhanh vào phòng ngủ khi trở về, tôi thấy hai đống chăn bất động nằm trên giường, phát ra tiếng hít thở - chầm chậm và đều đều - lấp đầy không gian trong phòng. Thấy yên tâm, tôi cởi áo khoác và ngồi xuống nghỉ ở phòng khách, thưởng thức một tách trà nóng có tác dụng phòng ngừa bệnh mà tôi đã cho thêm kha khá rượu brandy.

Chậm rãi nhấm nháp, tôi cảm nhận sức nóng của thứ chất lỏng ấy chảy xuống lồng ngực, lan tỏa khắp vùng bụng một cách dễ chịu, và bắt đầu phát huy công dụng của nó đến tận những ngón chân đông lạnh của tôi sau khi phải băng qua khoảng sân lâu đài, thực hiện sở thích đi loanh quanh trong khu vực hành lang với những cái cầu thang và lối rẽ bất tận.

Tôi giơ cái cốc lên dưới cằm, hít vào thật mạnh mùi thơm ngai ngái sảng khoái đó, cảm nhận mùi hương nóng ấm của rượu brandy làm thông

https://thuviensach.vn

khoang mũi mình. Hít hà ngửi, tôi băn khoăn không biết chính xác *tại sao ở* trong một thành phố và một tòa nhà bị bệnh dịch cảm lạnh và cúm thế này mà xoang mũi của tôi vẫn không bị tắc.

Thực tế ngoài cơn sốt hậu sản lần trước, tôi không hề bị ốm kể từ khi đi xuyên qua thời gian ở vòng tròn đá kia. Điều đó *thật* kỳ lạ, tôi nghĩ; căn cứ vào các tiêu chuẩn về vệ sinh và các hệ thống vệ sinh, cũng như các điều kiện sinh hoạt đông đúc ở nơi chúng tôi thường xuyên sinh sống, đáng lẽ tôi phải bị đôi lần hắt hơi sổ mũi chứ. Nhưng tôi vẫn luôn vô cùng khỏe mạnh.

Rõ ràng tôi không miễn nhiễm với tất cả các bệnh dịch, nếu không, lần trước tôi đã không bị sốt. Nhưng những bệnh thông thường có thể lây thì sao? Một số có thể giải thích được dựa trên cơ sở về việc chủng ngừa, dĩ nhiên là thế. Ví dụ, tôi không thể bị nhiễm bệnh đậu mùa, sốt phát ban, bệnh tả hay sốt vàng da. Không, bệnh sốt vàng da thì vẫn có khả năng bị. Tôi đặt tách trà xuống và sờ lên cánh tay trái, cảm nhận qua lớp vải áo. Vết sẹo tiêm chủng đã mờ đi theo thời gian nhưng vẫn lồi lên đủ để có thể nhận ra; một mảng hình tròn gồ lên trên vùng da bị rỗ hoa, có lẽ đường kính tới hơn một phân.

Tôi thoáng rùng mình, nhớ lại Geillis Duncan, rồi gạt ý nghĩ đó đi, tập trung trở lại vào tình trạng sức khỏe hiện tại của mình để tránh nghĩ đến người phụ nữ đã chết thiêu đó, hay nghĩ đến Colum MacKenzie, người đàn ông đã đưa cô ta đến cái chết ấy.

Tách trà gần cạn, tôi đứng dậy để rót đầy nó, vừa làm vừa suy nghĩ. Có lẽ sự miễn nhiễm này mới có được? Tôi đã học trong lớp huấn luyện y tá và biết rằng cảm lạnh có nguyên nhân do vô số loại virus, mỗi loại đều dễ nhận thấy và luôn tiến hóa. Một khi từng bị nhiễm một loại virus đặc biệt, người hướng dẫn giải thích, bạn bắt đầu miễn nhiễm với nó. Bạn tiếp tục bị cảm lạnh khi bạn chạm trán với những virus mới khác, nhưng càng về già thì khả năng ấy càng ít đi. Vậy nên, ông ta nói, trong khi trẻ em bị cảm lạnh trung bình sáu lần mỗi năm thì người ở độ tuổi trung niên chỉ mắc

https://thuviensach.vn

có hai lần, và người cao tuổi có thể nhiều năm mới bị cảm lạnh một lần, chỉ vì họ đã gặp hầu hết các loại virus thông thường và trở nên miễn dịch.

Tôi nghĩ bây giờ có lẽ mình cũng thế. Sẽ ra sao nếu có một vài loại miễn dịch trở thành di truyền, khi virus và con người cùng tiến hóa? Những kháng thể với nhiều bệnh dịch có thể truyền từ mẹ sang con, tôi biết có chuyện đó. Thông qua nhau thai hoặc sữa mẹ, để cho đứa trẻ được miễn dịch tạm thời với bất cứ bệnh dịch nào mà người mẹ đã từng nhiễm. Có lẽ tôi không bao giờ bị cảm lạnh là bởi vì tôi đã có các kháng thể được di truyền từ tổ tiên để chống lại các loại virus ở thế kỷ mười tám - tôi đã được hưởng lợi từ những cơn cảm lạnh mà tất cả tổ tiên của tôi đã mắc phải trong suốt hai trăm năm qua chăng?

Tôi trầm tư với ý tưởng thú vị này và quá nhập tâm với nó đến nỗi chẳng buồn ngồi xuống mà cứ đứng nhấm nháp tách trà giữa phòng, đúng lúc đó, một tiếng gõ cửa khẽ vang lên.

Tôi nóng nảy thở dài, bực mình vì bị quấy rầy. Tôi không thèm đặt tách trà xuống mà đi luôn ra cửa để chuẩn bị đón nhận - và cự tuyệt - những câu hỏi về sức khỏe của Jamie. Có thể Cameron đã đi qua một đoạn đường không sạch sẽ để giao một công văn, hay Điện hạ đã nghĩ kĩ lại về hành động rộng lượng cho phép Jamie không tham dự buổi vũ hội tối nay. Vậy thì bọn họ sẽ phải bước qua xác tôi mới mang được anh ấy ra khỏi giường.

Tôi giật mạnh cánh cửa, và những lời chào đón chết lặng trong cổ họng. Jack Randall đang đứng trước cửa, trong bóng tối.

•••

Chiếc váy ướt nước trà khiến tôi bừng tỉnh, khi đó, hắn đã bước vào phòng rồi. Hắn nhìn tôi từ trên xuống dưới với thái độ dò xét, khinh khỉnh thường thấy, sau đó liếc về phía cửa phòng đang đóng.

“Cô ở một mình ư?”

https://thuviensach.vn

“Đúng!”

Đôi mắt màu nâu nhạt liếc qua lại giữa tôi và cánh cửa để đánh giá độ trung thực của tôi. Khuôn mặt hắn gầy nhom do ốm yếu, tái nhợt do thiếu dinh dưỡng và do ở trong nhà suốt một mùa đông, tuy nhiên nó vẫn còn nguyên vẻ lanh lợi. Bộ não nhanh nhạy và tàn nhẫn đã lui về phía sau ánh mắt trừng trừng lạnh lẽo kia, nhưng tôi biết chắc, nó vẫn còn ở đó.

Sau khi quyết định tin lời tôi, hắn liền nắm lấy cánh tay tôi, tay còn lại cầm chiếc áo choàng của tôi.

“Đi với tôi!”

Tôi thà để hắn băm mình thành nhiều mảnh còn hơn là thét lên để cánh cửa phòng ngủ mở ra.

Khi đã đi được một nửa dãy hành lang, tôi cảm thấy đủ an toàn để nói chuyện. Tuy không có lính canh tại các khu trại chỉ huy nhưng các bãi chiến trường được tuần tra nghiêm ngặt. Hắn không thể đưa tôi qua khu vực đồi đá hay những cổng bên mà không bị phát giác, cũng như đi qua lối vào chính của lâu đài mà không bị làm phiền. Tôi cho rằng dù hắn muốn làm gì thì việc đó cũng bị giới hạn trong khu vực Holyrood.

Giết tôi, có lẽ vậy, để báo thù cho vết thương mà Jamie đã gây ra cho hắn ư? Suy nghĩ đó khiến lòng tôi nôn nào, tôi cố gắng dò xét hắn cẩn thận trong khả năng của mình khi cả hai lao qua những khoảng ánh sáng tỏa ra từ các chân nến trên tường. Nến ở phía cánh bên này của lâu đài không được dùng vào mục đích trang trí, chúng có kích thước nhỏ, khoảng cách đặt thưa và ngọn lửa yếu, mục đích duy nhất là cung cấp đủ ánh sáng để giúp các vị khách quay về phòng mình.

Hắn không mặc quân phục và có vẻ không có vũ khí. Hắn mặc trên người bộ đồ bằng vải sợi thô, không nổi bật cùng một cái áo khoác dày phía trên chiếc quần ống túm giản dị màu nâu và đôi tất dài. Chỉ có dáng đi thăng bằng và cái đầu trần ngẩng cao kiêu ngạo chứng minh con người của hắn - hắn có thể dễ dàng lẻn vào các bãi chiến trường, bắn chết lính canh và giả dạng người hầu.

https://thuviensach.vn

Không, tôi liếc hắn với ánh mắt thận trọng khi đi qua vùng sáng mờ ảo, hắn không có vũ khí dù bàn tay đang nắm lấy cánh tay tôi cứng như sắt. Tuy nhiên, nếu hắn nghĩ đây là cách để khống chế, hắn sẽ thấy tôi không phải một nạn nhân dễ bị khuất phục, bởi tôi cao gần bằng hắn và khỏe mạnh, đầy đủ dinh dưỡng.

Hắn chợt dừng lại gần đầu hành lang và kéo tôi ra phía trước, đối mặt với hắn, hai bàn tay nắm phía trên khuỷu tay tôi.

"Tôi không có ý làm hại cô," hắn nói khẽ nhưng dứt khoát.

"Ta không tin," tôi đáp và thầm tính toán các khả năng có người nghe thấy tiếng hét của mình. Tôi biết ở chân cầu thang có lính canh, nhưng anh ta đứng ở bên kia hai lớp cửa, cách một chiếu nghỉ ngắn và dãy bậc thang dài.

Nhưng đầu kia là lối cụt. Nếu hắn không đưa tôi đi xa hơn thì tôi cũng không thể kêu gọi sự giúp đỡ. Đầu này của hành lang rất thưa người qua lại, và chắc chắn vào giờ này những cư dân ở đây đang ở cánh bên kia của lâu đài để tham dự vũ hội hoặc làm công việc phục vụ.

Hắn nói với thái độ mất kiên nhẫn.

"Đừng tỏ ra ngu ngốc. Nếu tôi muốn giết cô, tôi có thể làm ngay ở đây. Dù đưa cô ra ngoài sẽ an toàn hơn rất nhiều. Về việc đó," hắn nói thêm, "nếu tôi định làm hại cô, ở trong hay ngoài lâu đài, thì tại sao tôi phải mang theo áo khoác của cô chứ?" Hắn nâng chiếc áo lên để minh họa cho câu nói.

"Làm thế quái nào mà ta biết được?" Tôi đáp, dù bằng chứng này có vẻ rõ ràng. "Tại sao ngươi *mang* theo nó?"

"Bởi vì tôi muốn cô ra ngoài cùng tôi. Tôi có một đề nghị dành cho cô, và tôi không muốn có người nào nghe lỏm được." Hắn liếc mắt về phía cánh cửa cuối hành lang. Giống như các cánh cửa khác ở Holyrood, nó được làm theo phong cách thập-tự-và-Kinh-Thánh, bốn miếng gỗ phía trên được sắp xếp tạo thành hình thập tự và hai tấm gỗ cao phía dưới tạo thành hình cuốn *Kinh Thánh* đang mở. Lâu đài Holyrood có thời từng là tu viện.

https://thuviensach.vn

“Đi tới nhà thờ được chứ? Chúng ta có thể nói chuyện ở đó mà không lo bị xen ngang.” Đó là sự thật. Nhà thờ nằm sát bên hông lâu đài, từng là một phần của tu viện ban đầu, giờ đã bị bỏ hoang, nó trở thành một nơi nguy hiểm vì không được chăm sóc trong nhiều năm. Tôi ngần ngại, không biết để làm gì.

“Nghĩ đi, đồ đàn bà!” Hắn lắc người tôi, sau đó buông tay và đứng lùi lại. Ánh nến chiếu tới từ phía sau khiến hắn trông giống một khoảng đen lờ mờ đối diện với tôi. “Tại sao tôi phải mạo hiểm vào trong lâu đài?”

Câu hỏi này rất hay. Một khi hắn ra khỏi phạm vi của lâu đài trong lốt cải trang, đường phố ở Edinburgh sẽ mở ra trước mắt hắn. Hắn có thể ẩn nấp trong các ngõ và phố nhỏ, cho tới lúc bắt gặp tôi đang đi dạo hằng ngày và chặn đường tôi ở đó. Lý do khả dĩ duy nhất để không làm như vậy, hắn đã đưa ra; hắn không muốn việc nói chuyện với tôi bị người ta nhìn thấy hay nghe lỏm được.

Trông thấy vẻ mặt tôi đã hiểu chuyện, hắn liền giũ tấm áo choàng ra, đợi tôi khoác vào.

“Tôi đảm bảo rằng cô sẽ được quay về an toàn sau buổi nói chuyện của chúng ta, thưa phu nhân!”

Tôi thử đọc biểu cảm của hắn, nhưng không phát hiện được điều gì từ các đường nét gầy guộc và rõ ràng đó. Đôi mắt điềm tĩnh kia chẳng cho tôi biết được gì hơn, giống như nhìn vào một tấm kính trong suốt.

Tôi khoác áo.

“Được thôi,” tôi nói.

Chúng tôi rời khỏi khu vườn giả sơn tối mờ, gật đầu khi đi ngang qua lính canh. Anh ta nhận ra tôi và việc tôi ra ngoài vào buổi đêm không có gì bất thường, có thể tôi lại đi khám cho một ca bệnh khẩn cấp nào đó trong thành phố. Lính canh liếc nhìn Jack Randall chằm chằm - bởi nếu Jamie không thể đi cùng thì Murtagh sẽ là người hộ tống tôi - nhưng bộ quần áo hắn đang mặc không hề có dấu vết nào của một đại úy kỵ binh. Hắn dửng

https://thuviensach.vn

dưng đáp lại ánh mắt của lính canh, và cánh cửa lâu đài khép lại sau lưng, để mặc chúng tôi trong bóng tối lạnh lẽo ở bên ngoài.

Trời đổ mưa từ sớm, nhưng cơn bão đang tan dần. Những đám mây nặng nề bay tản mát trên bầu trời, bị cuốn theo cơn gió đang quật mạnh vào áo choàng của tôi và thổi chiếc váy ép sát vào chân.

“Lối này.” Tôi kéo lớp vải nhung nặng nề sát lại quanh mình, cúi đầu đi ngược chiều gió, theo sau dáng người gầy guộc của Jack Randall đi qua đồi đá.

Chúng tôi xuống đến phía dưới con đường, sau khi dừng lại quan sát xung quanh, liền nhanh nhẹn băng ngang bãi cỏ tới cửa nhà thờ.

Cánh cửa cong queo, treo hờ hững trên bản lề. Nó đã bị bỏ hoang vài năm bởi sai sót trong xây dựng khiến nơi đây trở nên nguy hiểm, và không ai bận lòng sửa chữa. Tôi đá tung một cái hàng rào bằng lá khô và rác rưởi trên đường đi, cúi đầu di chuyển, từ ánh sáng trắng nhập nhoạng ở khu vườn phía sau lâu đài đến bóng tối đen kịt của nhà thờ.

Không hẳn là hoàn toàn đen kịt. Khi mắt tôi trở nên thích nghi với bóng tối, tôi có thể nhận ra các hàng cột cao chạy dài hai bên chính điện và khung cửa sổ khổng lồ làm từ đá một cách tinh xảo ở phía đầu kia, giờ đã mất gần hết kính.

Một chuyển động trong bóng tối cho tôi biết Jack Randall đã đi đến đâu. Tôi rẽ vào giữa các hàng cột và tìm thấy hắn trong một khoảng trống từng là nơi đặt bình đựng nước thánh, giờ chỉ còn một gờ tường đá chạy dọc theo bức tường. Trên các bức tường hai bên có những tấm bia tưởng nhớ những người được chôn trong nhà thờ. Các tấm bia khác được gắn trên sàn nhà ở hai bên lối đi chính giữa, tên của họ đã bị mài mòn bởi những bước chân qua lại.

“Được rồi,” tôi nói. “Ở đây, chúng ta không thể bị nghe lỏm. Ngươi muốn gì ở ta?”

“Kỹ năng chữa bệnh và toàn bộ khả năng suy xét của cô. Để đổi lấy thông tin mà tôi có về động tĩnh cũng như kế hoạch của quân đội hoàng

https://thuviensach.vn

gia,” hắn trả lời ngay lập tức.

Câu nói này khiến tôi phần nào nghẹt thở. Cho dù tôi mong chờ điều gì thì cũng không phải là điều này. Hắn không thể…

“Ngươi đang cần điều trị ư?” Tôi thắc mắc, không hề che giấu nỗi kinh hoàng và sửng sốt trong giọng nói. “Từ ta? Ta biết rằng ngươi… ý của ta là…” Tôi phải rất cố gắng để ngăn mình nhầm lẫn và nói một cách kiên quyết. “Chắc chắn ngươi đã nhận được tất cả những phương pháp chữa trị có thể có? Có vẻ tình trạng sức khỏe của ngươi khá tốt.” Ít nhất là ở bề ngoài. Tôi cắn môi, để kiềm chế mình khỏi bật cười.

“Họ cho rằng tôi may mắn sống sót, thưa phu nhân,” hắn trả lời lạnh nhạt. “Điểm này còn gây tranh cãi.” Hắn đặt chiếc đèn lồng lên hốc tường, nơi chiếc chậu hứng nước rửa đồ lễ nằm khô cạn, trống trơn.

“Tôi cho rằng thắc mắc của cô xuất phát từ sự tò mò hơn là lo lắng cho sức khỏe của tôi,” hắn nói tiếp. Ánh sáng đèn lồng chiếu lên eo hắn, làm lộ rõ từ phần mạng sườn trở xuống, còn đầu và vai bị giấu trong bóng tối. Hắn chống tay lên cạp quần ống túm, quay sang tôi.

“Cô muốn kiểm tra vết thương để đánh giá hiệu quả chữa trị không?” Bóng tối che giấu khuôn mặt hắn, nhưng các mảnh băng lạnh lẽo trong giọng nói của hắn được phóng ra kèm theo chất độc.

“Có lẽ để sau,” tôi đáp, với giọng nói lạnh lùng y như hắn. “Nếu không phải cho bản thân ngươi thì ngươi cần kỹ năng của ta cho ai?”

Hắn do dự, nhưng đã quá muộn để trầm mặc thêm nữa.

“Cho em trai tôi.”

“Em của ngươi?” Tôi không thể giấu nổi cơn sốc trong giọng nói. “Alexander ư?”

“Theo như tôi biết, từ khi anh trai William của tôi tiếp quản công việc quản lý các điền trang của gia đình ở Sussex, và không cần ai trợ giúp,” hắn lạnh nhạt nói. “Thì đúng, người anh em của tôi là Alex.”

https://thuviensach.vn

Tôi xòe hai bàn tay chống lên một cái quách đá lạnh lẽo để giữ mình đứng vững.

“Kể ta nghe chuyện đó đi,” tôi nói.

Đó là một câu chuyện đơn giản và buồn thảm. Tuy được Jonathan Randall kể lại chứ không phải ai khác, nhưng tôi vẫn cảm thấy thương xót.

Sau khi bị mất việc ở chỗ Công tước Sandringham bởi dính vào vụ tai tiếng của Mary Hawkins và sức khỏe quá yếu để tiếp tục làm việc, Alexander Randall đã cố tìm kiếm sự giúp đỡ từ những người anh trai.

“William gửi cho cậu ấy hai bảng cùng một bức thư chứa những lời khuyên nghiêm chỉnh.” Jack Randall tựa lưng vào tường, bắt tréo hai bàn chân. “William là kiểu người nghiêm chỉnh, tôi e là vậy. Tuy nhiên, anh ta không sẵn sàng đón Alex về Sussex. Vợ của William… nói thế nào nhỉ? Có phần cực đoan trong quan điểm về tôn giáo.” Giọng nói của hắn có phần thích thú, khiến tôi đột nhiên có cảm giác thích hắn trong chốc lát. Nếu đặt vào những hoàn cảnh khác, biết đâu hắn cũng giống như người cháu nhiều đời sau của hắn?

Suy nghĩ thoáng qua về Frank khiến tôi cảm thấy bối rối và để lỡ câu nói tiếp theo của hắn.

“Xin lỗi! Ngươi vừa nói gì?” Tôi đưa tay phải sang nắm lấy bàn tay trái, các ngón tay bấu chặt vào chiếc nhẫn cưới bằng vàng. Frank đã ra đi rồi. Tôi phải ngừng nghĩ về anh.

“Tôi nói rằng tôi đã kiếm được một căn hộ cho Alex ở gần lâu đài, do đó tôi có thể tự mình tạt qua trông chừng cậu ấy. Tiền bạc của tôi không đủ để thuê một người hầu thực sự cho cậu ấy.”

Nhưng tất nhiên, việc đội quân của Charles chiếm đóng Edinburgh đã gây khó khăn cho việc chăm sóc người bệnh. Alex Randall bị bỏ mặc tự mình xoay xở trong khoảng một tháng qua, thi thoảng có một người phụ nữ đến làm công việc dọn dẹp. Sức khỏe vốn đã yếu, bệnh tình của anh ta càng tệ hơn vì thời tiết lạnh giá, chế độ dinh dưỡng nghèo nàn và môi trường sống bẩn thỉu, tới khi tình trạng lên đến mức báo động nghiêm trọng, Jack

https://thuviensach.vn

Randall mới tìm đến xin tôi giúp đỡ, và đổi lấy điều này bằng việc phản bội Đức vua của hắn.

"Tại sao ngươi đến tìm ta?" Sau cùng, tôi quay lại và đặt câu hỏi. Hắn tỏ vẻ hơi ngạc nhiên.

"Bởi vì con người cô." Đôi môi hắn mỉm cười mỉa mai. "Nếu một người cố gắng bán linh hồn mình, chẳng phải việc tìm đến với những thế lực bóng tối là điều thích hợp sao?"

"Ngươi thực sự nghĩ rằng ta là một thế lực bóng tối, phải không?"

Rõ ràng hắn nghĩ như vậy; hắn có thừa khả năng mỉa mai người khác, tuy nhiên lời đề nghị ban đầu của hắn không hề có ý đó.

"Chưa tính đến những câu chuyện về cô ở Paris, chính cô đã cho tôi biết điều đó," hắn chỉ ra. "Hồi tôi để cô đi khỏi Wentworth." Hắn xoay người trong bóng tối, đổi tư thế ngồi trên gờ đá.

"Đó là một sai lầm nghiêm trọng," hắn nói khẽ. "Lẽ ra tôi không nên để cô rời khỏi đó khi vẫn còn sống, vì cô là một kẻ nguy hiểm. Nhưng lúc ấy, tôi không có sự lựa chọn nào, mạng sống của cô chính là cái giá mà cậu ta đưa ra. Và tôi sẵn sàng trả cái giá cao hơn thế để đổi lấy thứ mà cậu ta trao cho tôi." '

Tôi khẽ rít lên, rồi lập tức nín lại, nhưng đã quá muộn, hắn đã nghe thấy. Hắn ngồi chênh vênh trên gờ đá, một bên hông đặt lên đó, một chân duỗi thẳng ra để giữ thăng bằng. Bên ngoài kia, mặt trăng ló ra sau những đám mây bay vội vã, chiếu vào hắn từ đằng sau qua khung cửa sổ vỡ. Trong ánh sáng mờ ảo, tôi có thể lại nhận nhầm hắn, như trước kia đã từng, với người đàn ông mà tôi đã yêu. Frank.

Tôi đã phản bội người đàn ông đó, bởi lựa chọn của tôi mà người đàn ông đó sẽ không bao giờ tồn tại. *Tội lỗi của các ông bố sẽ ở lại với những đứa con… và ngươi sẽ hủy hoại nó, cả rễ lẫn cành, và thế là tên của nó sẽ không còn được biết đến giữa các bộ lạc Do Thái.*

https://thuviensach.vn

“Cậu ta có kể với cô không?” Giọng nói hân hoan, nhẹ nhàng cất lên từ bóng tối. “Cậu ta có kể với cô tất cả những việc xảy ra giữa chúng tôi, cậu ta và tôi, trong căn phòng nhỏ ở Wentworth không?”

Mặc dù choáng váng và giận dữ, tôi nhận thấy hắn đang tuân theo mệnh lệnh của Jamie: không được dùng tên anh thêm lần nào nữa. Chỉ là “cậu ta.” Không bao giờ là “Jamie”. Cái tên đó là của tôi.

Tôi nghiến chặt quai hàm, nhưng ép mình nói qua kẽ răng.

“Anh ấy đã kể với ta. Tất cả.”

Hắn kêu lên một tiếng, gần như thở dài.

“Dù cô có thích ý nghĩ này hay không, cô và tôi đã có mối liên hệ với nhau. Tôi không thể nói điều đó khiến bản thân vui sướng, nhưng tôi thừa nhận sự thật. Cô, cũng như tôi, đều biết cảm giác khi chạm vào làn da của cậu ta - rất ấm áp, không phải sao? Như thể cậu ta bị thiêu đốt từ bên trong. Cô biết mùi mồ hôi của cậu ta và lớp lông lởm chởm trên hai đùi của người đàn ông đó. Cô biết âm thanh cậu ta kêu lên vào phút cuối, khi cậu ta để mất mình. Và tôi cũng biết.”

“Im ngay!” Tôi hét. *“Im đi!”*

Hắn phớt lờ tôi, ngả người ra sau và trầm ngâm nói, như thể tự nói với chính mình. Tôi lại nổi cơn thịnh nộ và nhận ra hắn kể việc đó không phải vì có ý muốn làm tôi đau khổ, như tôi vẫn nghĩ, mà bởi sự thôi thúc mãnh liệt muốn được nói về người yêu dấu, được nhắc lại thành lời và làm sống lại các chi tiết đã phai mờ trong ký ức. Xét cho cùng, hắn có thể nói với ai về Jamie theo cách này, ngoài tôi ra?

“Ta đi đây!” Tôi nói lớn và quay gót.

“Cô sẽ đi ư?” Giọng nói sau lưng tôi vẫn điềm tĩnh. “Tôi có thể giao Tướng Hawley vào tay cô. Hoặc cô có thể để ông ta đánh tan quân đội Scotland. Lựa chọn là ở cô, phu nhân.”

Tôi rất muốn đáp lại rằng Tướng Hawley không đáng để trao đổi. Nhưng tôi lại nghĩ đến các thủ lĩnh Scotland đang phân chia chỗ ở trong lâu

https://thuviensach.vn

đài Holyrood - Kilmarnock, Balmerino và Lochiel, chỉ cách mặt bên kia của bức tường nhà thờ có vài bước chân. Và nghĩ về chính Jamie. Về hàng ngàn tộc viên của họ. Cơ hội chiến thắng có đáng để tôi từ bỏ cảm xúc của mình không? Đây là thời điểm mấu chốt để thay đổi, một lần nữa phải lựa chọn ư? Nếu tôi không nghe, không chấp nhận thỏa thuận mà Randall đưa ra, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?

Tôi quay lại thật chậm rãi. "Thôi được, nói đi," tôi nói. "Nếu ngươi phải làm thế."

Dường như hắn không hề suy suyển trước cơn thịnh nộ của tôi, và cũng không lo lắng tôi sẽ từ chối hắn. Tiếng nói trong nhà thờ tối om vẫn điềm đạm, có chừng mực như giọng nói của một người diễn thuyết.

"Tôi tự hỏi, cô biết đấy," hắn nói. "Cô có nhận được từ cậu ta nhiều như tôi hay không?" Hắn nghiêng đầu sang một bên, những nét sắc sảo dần đi vào tầm mắt, khi hắn bước ra khỏi bóng tối. Ánh sáng chập chờn ngay tức khắc tóm lấy hắn từ bên cạnh, chiếu vào đôi mắt màu nâu hạt dẻ, khiến chúng sáng long lanh như ánh mắt của một con thú náu mình trong bụi cỏ.

Âm điệu chiến thắng khi hắn nói tuy đã giảm bớt nhưng không thể nhầm lẫn.

"Tôi," hắn nói khẽ, "tôi đã sở hữu cậu ta theo cái cách mà cô không bao giờ có được. Cô là đàn bà, cô không hiểu, cho dù là một phù thủy. Tôi đã nắm được cái hồn đàn ông của người đó, đã cưỡng đoạt từ cậu ta những gì cậu ta lấy được từ tôi. Tôi hiểu cậu ta, như lúc này cậu ta hiểu tôi. Cậu ta và tôi, chúng tôi đã bị ràng buộc bằng máu."

Anh trao em thân xác của mình, để hai ta có thể trở thành một…

"Ngươi chọn một cách thật kỳ quặc để cầu xin sự giúp đỡ của ta," tôi run run nói. Hai bàn tay tôi tóm chặt các nếp váy, nắm vải lạnh lẽo và nhăn nhúm bị siết chặt giữa các ngón tay tôi.

"Thế ư? Tôi nghĩ đó là cách tốt nhất để cô hiểu, phu nhân ạ! Tôi không van nài lòng thương hại của cô, không cầu xin năng lực của cô giống như một người đàn ông kiếm tìm lòng nhân từ của một người phụ nữ, tùy

https://thuviensach.vn

vào cách người ta gọi sự đồng cảm của người phụ nữ. Vì nguyên nhân này, cô có thể đến chỗ em trai tôi vì chính bản thân cậu ấy." Một lọn tóc đen rủ xuống trước trán hắn, hắn vuốt lại ra sau.

"Tôi muốn có một thỏa thuận thẳng thắn giữa chúng ta hơn, phu nhân ạ, về việc chăm sóc em trai tôi và cái giá của nó - vì tôi nhận ra, cảm xúc của tôi dành cho cô cũng giống như cảm xúc của cô dành cho tôi vậy."

Đó là một cú sốc. Trong khi tôi vật lộn để tìm câu trả lời thì hắn tiếp tục.

"Cô và tôi, chúng ta đã kết nối thông qua cơ thể của một người đàn ông - qua *cậu ta*. Tôi sẽ không thể có mối liên hệ như thế qua cơ thể em trai mình. Tôi tìm cô để chữa bệnh cho thể xác của em trai tôi, nhưng tôi không mạo hiểm để linh hồn nó làm mồi cho cô. Hãy nói tôi nghe, cô có chấp nhận cái giá tôi đưa ra cho yêu cầu của tôi không?"

Tôi quay mặt đi và bước đến trung tâm chính điện. Tôi run đến nỗi bước chân lảo đảo, và viên gạch cập kênh dưới bàn chân tôi nẩy lên theo mỗi bước đi. Những mảng họa tiết của ô cửa sổ lớn phía trên bệ thờ bỏ hoang mang một màu đen tương phản với những đám mây đang trôi nhanh ngoài kia, ánh sáng mờ ảo của mặt trăng chiếu lên con đường tôi đang đi.

Ở cuối chính điện, nơi xa nhất tôi có thể tới để tránh xa hắn, tôi dừng lại và chống tay lên bức tường để đứng vững. Không gian quá tối tăm nên tôi không thể nhìn được các chữ cái trên tấm bảng cẩm thạch dưới tay mình, tôi chỉ có thể cảm nhận được những nét sắc lạnh được khắc trên đó. Đó là một cái sọ nhỏ gồ lên, được đặt trên hai xương đùi bắt tréo, kiểu cờ hiệu của cướp biển. Tôi gục vào cái sọ vô hình ấy, cảm nhận được bề mặt mịn màng của nó.

Tôi nhắm mắt, đợi thức ăn trong dạ dày nằm yên lại và nhịp đập thình thịch, nóng rực trên hai thái dương trở nên nguội đi.

Tôi tự nhủ, việc đó cũng không làm mọi chuyện khác đi. Bất kể hắn là ai. Bất kể hắn nói gì.

https://thuviensach.vn

Cô và tôi, chúng ta đã kết nối thông qua cơ thể của một người đàn ông… Phải, nhưng không phải qua Jamie. *Không phải anh ấy!* Tôi khăng khăng, với hắn, với chính tôi. Phải, ngươi đã có anh ấy, đồ nghiệt chủng! Nhưng ta đã đưa anh ấy quay về, ta đã giải phóng anh ấy khỏi ngươi. *Ngươi không chiếm được phần nào của anh ấy!* Mồ hôi chảy ròng ròng theo các xương sườn và tiếng nức nở đã phản lại niềm tin của tôi.

Đây là cái giá tôi phải trả cho việc để mất Frank ư? Một nghìn mạng sống có thể được cứu, có thể, để bù lại cho một mạng người sao?

Khối bệ thờ đen sì hiện ra lờ mờ ở phía bên phải tôi. Tôi ước với cả trái tim mình rằng có thứ gì đó ở đằng kia, dù nó là gì đi nữa, để tôi quay sang tìm kiếm một câu trả lời. Tuy nhiên, không có ai ở Holyrood, không một ai ngoài tôi. Những linh hồn đã chết giữ lại lời khuyên của mình, im lặng nằm trong những bức tường và sàn đá.

Tôi cố gắng gạt Jack Randall ra khỏi đầu mình. Nếu không phải là hắn, nếu là một người đàn ông nào khác yêu cầu, tôi sẽ đi chứ? Hãy nghĩ về Alex Randall và gạt tất cả những chuyện khác sang một bên. “Vì nguyên nhân này, cô có thể đến chỗ em trai tôi vì chính bản thân cậu ấy,” tay Đại úy đã nói thế. Và tất nhiên tôi sẽ làm vậy. Nếu tôi có thể điều trị cho anh ta, liệu tôi có từ chối chỉ vì không ưa gã đàn ông đã yêu cầu tôi làm việc này?

Một lúc lâu sau, tôi uể oải kéo mình đứng thẳng người, hai bàn tay đặt trên cái xương sọ trở nên ướt nhẹp và trơn tuột. Tôi thấy sức lực của mình cạn kiệt và yếu ớt, cổ thì đau và đầu nặng trịch, dường như căn bệnh trong thành phố cuối cùng đã sờ đến tôi.

Hắn vẫn ở đó, kiên nhẫn trong bóng đêm lạnh lẽo.

“Được,” tôi đột ngột lên tiếng, ngay khi tôi bước tới đủ gần. “Được thôi! Ta sẽ đến vào ngày mai, trước buổi trưa. Ở đâu?”

“Phố Ladywalk,” hắn đáp. “Cô biết nó không?”

“Có.” Edinburgh là một thành phố nhỏ, chỉ có một con đường lớn cùng nhiều con phố bé âm u bao xung quanh và tất cả đều dẫn đến con phố chính ấy. Lady walk là một trong những con phố nhỏ nghèo nàn hơn.

https://thuviensach.vn

“Tôi sẽ gặp cô ở đó,” hắn nói. “Tôi sẽ cung cấp cho cô thông tin.”

Hắn trượt xuống và tiến tới một bước, sau đó đứng im, đợi tôi di chuyển. Tôi thấy hắn không muốn đi sát qua người tôi để ra cửa.

“Ngươi sợ ta, phải không?” Tôi nói với một tiếng cười nhạt. “Ngươi nghĩ ta sẽ biến ngươi thành một cây nấm sao?”

“Không,” hắn đáp, điềm nhiên quan sát tôi. “Tôi không sợ cô. Cô không thể được lợi từ một con dao hai lưỡi, cô biết mà. Lúc ở Wentworth, cô đã làm tôi khiếp sợ bằng việc nói cho tôi biết ngày tôi chết. Tuy nhiên, sau khi nói điều đó với tôi, cô không thể đe dọa được tôi nữa, vì tôi sẽ chết vào tháng Tư năm tới nên cô không thể gây tổn hại cho tôi vào lúc này, đúng vậy không?”

Nếu tôi mang theo một con dao, tôi có thể khiến hắn nghĩ khác, trong một thoáng bốc đồng để thỏa mãn lương tâm mình. Nhưng lời tiên tri bất hạnh và hàng ngàn mạng sống ở Scotland đã đè nặng lên tôi. Bây giờ, hắn được an toàn trước tôi.

“Tôi giữ khoảng cách,” hắn nói, “chỉ bởi vì tôi không muốn vô tình chạm phải cô.”

Tôi bật cười lần nữa, nhưng lần này là cười thật.

“Đại úy này,” tôi nói, “tôi hoàn toàn đồng cảm với thôi thúc đó.” Tôi quay người rời khỏi nhà thờ, để mặc hắn đi theo phía sau.

Tôi không cần hỏi hay băn khoăn liệu hắn có giữ lời hay không. Hắn từng thả tôi khỏi Wentworth, bởi vì hắn đã hứa như thế. Lời của hắn, một khi đã nói ra, giống như một bản giao kèo. Jack Randall là một quý ông.

•••

Em cảm thấy thế nào, khi anh trao cho Jack Randall cơ thể mình? Jamie đã hỏi tôi như vậy.

Giận dữ, tôi đã trả lời. *Buồn nôn. Kinh hãi.*

https://thuviensach.vn

Tôi tựa người lên cánh cửa phòng khách và một lần nữa cảm nhận được tất cả những cảm xúc ấy. Ngọn lửa đã tắt và căn phòng thật lạnh lẽo. Mùi mỡ ngỗng ướp long não làm mũi tôi ngứa ngáy. Không khí yên tĩnh, chỉ có tiếng hơi thở nặng nhọc vọng ra từ phòng ngủ và tiếng gió khẽ khàng thổi qua những bức tường dày gần hai mét.

Tôi quỳ gối bên thềm lò sưởi và khơi lại ngọn lửa. Nó đã tắt ngúm. Tôi lôi ra một thanh củi cháy dở, gạt đám tro đi trước khi bẻ thanh củi thành từng mảnh nhỏ, vun thành một đống giữa phiến đá lát lò sưởi. Ở Holyrood, chúng tôi đốt lò sưởi bằng gỗ, không phải than bùn. Tiếc thay, tôi nghĩ; bởi vì lửa than bùn không tắt dễ dàng thế này.

Đôi tay run rẩy làm tôi đánh rơi hộp đồ đánh lửa hai lần, sau đó, tôi cũng đánh lửa thành công. Lạnh, tôi tự nhủ với chính mình. Ở đây rất lạnh.

Cậu ta có kể với cô tất cả những việc xảy ra giữa chúng tôi không? Giọng nói mỉa mai của Jack Randall vang lên.

“Tất cả những gì ta cần biết,” tôi lẩm bẩm một mình, châm một tờ giấy vào ngọn lửa và gí vào đống củi nhóm. Một lúc sau, tôi cho thêm từng que củi nhỏ vào đống lửa và giữ cho tới khi nó bắt lửa. Khi đống củi đã cháy đều, tôi với ra sau để lấy một khúc củi lớn, cẩn thận đặt nó vào tâm lửa. Nó là một khúc gỗ thông màu xanh, một ít nhựa sùi lên từ vết gỗ nứt, tạo thành giọt nhựa vàng bé xíu.

Được kết tinh và đông cứng theo thời gian, giọt nhựa ấy sẽ trở thành một giọt hổ phách, cứng và tồn tại vĩnh viễn như đá quý. Nhưng bây giờ, nó sáng rực dưới sức nóng đột ngột của ngọn lửa, nổ bốp một tiếng và tỏa ra những tia lấp lánh, biến mất trong chốc lát.

“Tất cả những gì ta cần biết,” tôi thì thầm. Giường của Fergus trống không, cậu nhóc thức dậy và cảm thấy lạnh nên đã bò đi tìm nơi ấm áp.

Cậu cuộn tròn trong giường của Jamie, cái đầu tóc đen nằm bên cạnh cái đầu tóc đỏ. Miệng họ hé mở trong lúc ngáy cùng nhau. Tôi không thể không mỉm cười trước hình ảnh này, nhưng cũng không định ngủ trên sàn.

https://thuviensach.vn

“Cháu phải ra thôi,” tôi lẩm bẩm với Fergus, kéo cậu tới mép giường và lăn lên hai cánh tay tôi. Cậu nhóc có khung xương nhỏ và gầy so với một cậu bé mười tuổi, nhưng vẫn rất nặng. Tôi bế Fergus trở về giường của cậu mà không gặp khó khăn gì và không làm cậu nhóc giật mình tỉnh giấc, sau đó tôi quay lại giường Jamie.

Tôi cởi đồ thật chậm, đứng bên giường, ngắm nhìn anh. Anh đã trở người nằm nghiêng và co mình vì lạnh. Đôi mi cong, dài khép trên hai gò má, chúng có màu nâu thẫm, các đầu mi gần như chuyển màu đen, còn chân mi có màu vàng nhạt. Chúng khiến anh có vẻ ngây thơ kỳ lạ, bất chấp chiếc mũi dài thẳng và những đường nét mạnh mẽ ở miệng hay cằm.

Chỉ còn mặc váy lót, tôi chui vào trong giường, đằng sau anh, xích lại gần tấm lưng rộng, ấm áp trong chiếc áo ngủ bằng len. Anh chuyển mình, húng hắng ho, tôi đặt một tay lên hông anh để xoa dịu. Anh đổi tư thế, cuộn mình, đẩy người về phía tôi và thở hắt ra khe khẽ một cách có ý thức.

Vì không muốn quấy rầy anh nghỉ ngơi, tôi chỉ ôm lấy eo anh và vỗ nhẹ lên bụng anh. Anh đưa bàn tay to ra sau, quờ quạng, vỗ lên đùi tôi để đáp trả.

“Anh yêu em,” anh lẩm bẩm trong trạng thái lơ mơ.

“Em biết,” tôi nói, rồi chìm vào giấc ngủ ngay tức thì khi đang ôm anh trong vòng tay.

https://thuviensach.vn

39
Mối liên hệ gia đình

Nó không hẳn là một căn nhà ổ chuột, nhưng cũng gần giống như thế. Tôi rón rén bước sang bên cạnh để tránh một đống chất thải do những cái bô dùng ban đêm đổ xuống từ cửa sổ trên cao, chờ đợi trận mưa to kế tiếp xối rửa đi.

Randall tóm lấy khuỷu tay, cứu tôi khỏi trượt ngã trên những hòn sỏi mảnh. Tôi cứng người trước sự đụng chạm ấy và hắn rụt tay lại ngay lập tức.

Hắn trông thấy cái liếc mắt của tôi về phía thanh trụ cửa đổ nát và nói với vẻ biện bạch: “Tôi không thể chuyển cậu ấy tới chỗ ở tốt hơn. Nội thất bên trong không quá tệ.”

Đúng vậy. Ít nhất hắn cũng cố gắng tạo cho căn phòng sự tiện nghi. Có một cái tô lớn, một bình nước, một chiếc bàn vững chãi với một ổ bánh mỳ, pho mát và một chai rượu vang, ngoài ra còn có một chiếc giường trải đệm nhồi lông vũ và vài chiếc chăn len dày.

Người đàn ông nằm trên đệm đã gạt chăn len ra, tôi cho rằng vì ho nhiều nên anh ta thấy nóng. Mặt anh ta khá đỏ và cơn ho của anh ta khiến khung giường rung lên theo, dù nó vốn vững chãi.

Tôi đi tới cửa sổ và mở toang nó ra, không để ý đến tiếng kêu phản đối của Randall. Không khí lạnh tràn vào căn phòng ngột ngạt, quét đi mùi khó chịu của khăn vải lanh bẩn không được giặt giũ sạch, và xua bớt mùi khai của cái bô tiểu đêm.

Cơn ho dịu dần, sắc mặt ửng hồng của Alexander Randall chuyển thành màu trắng nhợt. Môi anh ta hơi tím tái và lồng ngực phập phồng khi

https://thuviensach.vn

anh ta cố gắng hít thở.

Tôi liếc nhìn quanh phòng, nhưng không thấy thứ gì thích hợp để dùng. Tôi mở bộ đồ nghề y tế của mình và lấy ra một tấm giấy da cứng. Nó đã hơi sờn ở quanh mép nhưng vẫn dùng được. Tôi ngồi xuống bên mép giường, mỉm cười trấn an Alexander.

“Bà… thật tử tế… vì… đã đến… đây,” anh ta nói, khó nhọc thốt ra các từ ngữ giữa những tiếng ho.

“Anh sẽ thấy đỡ hơn ngay thôi,” tôi nói. “Đừng nói chuyện, đừng nhịn ho! Tôi cần nghe tiếng của nó.”

Khuy áo sơ mi của anh ta đã cởi sẵn; tôi mở rộng vạt áo của anh ta, để lộ lồng ngực hóp hẳn xuống. Nó gần như không có thịt; các xương suờn nhô lên từ phần bụng tới xương đòn. Anh ta vốn gầy gò nhưng cơn bệnh năm vừa rồi đã khiến anh ta tiều tụy, hốc hác.

Tôi cuộn tấm giấy da thành một cái ống và áp một đầu ống lên ngực anh ta, tai ghé vào đầu còn lại. Nó là một chiếc ống nghe thô sơ, nhưng có hiệu quả đáng kinh ngạc.

Tôi lắng nghe các chỗ khác nhau, hướng dẫn anh ta hít thở sâu. Tôi không cần bảo anh ta cũng ho, chàng trai tội nghiệp!

“Xoay người nằm sấp xuống một lát.” Tôi kéo chiếc áo sơ mi của anh ta lên và lắng nghe, rồi vỗ nhẹ lên lưng anh ta, kiểm tra tiếng vọng của cả hai buồng phổi. Da thịt trần lạnh và ẩm ướt vì mồ hôi dưới các ngón tay tôi.

“Được rồi. Lại nằm ngửa đi! Giờ chỉ nằm im thôi và thả lỏng ra. Sẽ không đau đâu.” Tôi tiếp tục nói với giọng xoa dịu trong khi kiểm tra lòng trắng mắt anh ta, các hạch bạch huyết nổi cục ở cổ, cái lưỡi trắng ởn và amiđan sưng tấy.

“Anh bị chứng viêm chảy nhẹ,” tôi nói, khẽ vỗ lên vai anh ta. “Tôi sẽ pha cho anh thứ gì đó làm dịu những cơn ho. Trong khi đó…” Tôi dùng chân chỉ vào một cái hũ bằng sứ đậy nắp để dưới gầm giường vẻ ghê tởm,

https://thuviensach.vn

và liếc mắt về phía gã đàn ông đang đứng đợi cạnh cửa, dựa lưng vào đó và trông cứng nhắc như thể đang trong một cuộc diễu binh.

"Đổ cái thứ đó đi," tôi ra lệnh.

Randall trừng mắt nhìn tôi, nhưng vẫn đi tới và cúi người làm theo.

"Không phải đổ ra cửa sổ!" Tôi đanh giọng nói khi hắn ta di chuyển về hướng đó. "Mang xuống dưới nhà." Hắn sa sầm mặt, rời đi mà không nhìn tôi.

Alexander hít vào một hơi thở nông khi cánh cửa đóng lại sau lưng anh trai anh ta. Anh ta cười với tôi, đôi mắt màu hạt dẻ sáng rực trên khuôn mặt tái nhợt. Làn da gần như trong suốt, dãn căng ra trên xương mặt.

"Bà nên khẩn trương, trước khi Johnny quay lại. Tôi bị bệnh gì thế?"

Mái tóc đen của anh ta rũ rượi vì ho; cố gắng kiềm chế cảm xúc mà nó khuấy động lên trong tôi, tôi vuốt lại nó cho anh ta. Tôi không muốn nói cho anh ta, nhưng rõ ràng anh ta đã biết rồi.

"Anh bị chứng viêm chảy. Và còn bị lao nữa - lao phổi."

"Và?"

"Và bệnh suy tim sung huyết," tôi nói, nhìn thẳng vào mắt anh ta.

"À! Tôi đã nghĩ… thứ gì đó đại loại như thế. Thỉnh thoảng nó như vỗ cánh trong lồng ngực tôi… giống một chú chim nhỏ." Anh ta nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên tim mình.

Tôi không thể nhìn vào ngực anh ta, nó trĩu xuống dưới gánh nặng quá mức của chính nó, và nhẹ nhàng khép áo sơ mi của anh ta lại, thắt lại nút buộc ở cổ. Một bàn tay trắng nhợt, thon dài nắm lấy tay tôi.

"Bao lâu?" Anh ta hỏi. Giọng nói nhẹ nhàng, gần như không buồn quan tâm, không biểu lộ bất cứ điều gì ngoài một sự tò mò nhẹ nhàng.

"Tôi không biết," tôi nói. "Đó là sự thật. Tôi không biết."

"Nhưng không lâu," anh ta nói với vẻ chắc chắn.

https://thuviensach.vn

“Đúng. Không lâu. Có lẽ là vài tháng, nhưng gần như chắc chắn là không đến một năm.”

“Bà có thể… ngăn những cơn ho không?”

Tôi với lấy bộ đồ nghề của mình. “Có. Ít nhất tôi có thể giúp điều đó. Và hiện tượng tim đập nhanh; tôi có thể cho anh một liều cao digitalin[36], nó sẽ giúp anh.” Tôi tìm cái gói nhỏ đựng những chiếc lá mao địa hoàng khô; sẽ cần một chút thời gian để bào chế chúng.

“Anh trai anh,” tôi nói mà không nhìn anh ta. “Anh có muốn tôi…”

“Không,” anh ta quả quyết nói. Một bên khóe miệng cong lên và anh ta trông giống Frank đến nỗi trong giây lát, tôi muốn khóc vì anh ta.

“Không,” anh ta nói. “Anh ấy đã biết rồi, tôi nghĩ thế. Chúng tôi thường… biết mọi điều về nhau.”

“Vậy anh cũng biết ư?” Tôi hỏi, nhìn thẳng vào anh ta. Anh ta không tránh ánh mắt tôi mà mỉm cười yếu ớt.

“Phải,” anh ta khẽ nói. “Tôi biết chuyện về anh ấy. Không vấn đề gì.”

Ồ, không phải chứ? Tôi nghĩ. Có lẽ không vấn đề gì với anh ta. Không tin tưởng vào biểu cảm trên khuôn mặt lẫn âm sắc trong giọng nói của mình, tôi quay đi và làm mình bận rộn bằng việc thắp sáng một chiếc đèn cồn nhỏ mà tôi mang theo.

“Anh ấy *là* anh trai tôi,” giọng nói nhẹ nhàng đằng sau tôi vang lên. Tôi hít sâu và làm hai bàn tay mình thôi run rẩy để đong những chiếc lá.

“Phải,” tôi nói, “ít nhất hắn là thế.”

•••

Kể từ khi tin tức về thất bại đáng kinh ngạc của Cope ở Prestonpans lan ra, những đề nghị hỗ trợ về người và tiền bạc liền giội xuống từ phương Bắc. Trong nhiều trường hợp, những đề nghị này thậm chí còn được cụ thể

https://thuviensach.vn

hóa: Lãnh chúa Ogilvy, người con trai cả của Bá tước Airlie, mang sáu trăm tá điền của cha mình đến, trong khi Stewart xứ Appin xuất hiện, dẫn đầu bốn trăm người từ các quận Aberdeen và Banff. Lãnh chúa Pitsligo chịu trách nhiệm chỉ huy hầu hết quân kỵ binh của vùng cao nguyên, mang một lượng lớn các quý ông và người hầu của họ đến từ các hạt miền Đông Bắc, tất cả đều giỏi cưỡi ngựa và được trang bị vũ khí tốt - ít nhất là khi đem so sánh với một số thị tộc ô hợp được trang bị vũ khí bằng những thanh gươm to bản được truyền lại từ đời ông cha của họ trong cuộc nổi dậy năm 1715, hay những chiếc rìu gỉ sét, chĩa cào cỏ vừa mới rời khỏi nhiệm vụ làm sạch chuồng bò ở nhà.

Họ là một đội ngũ tạp nham, nhưng không kém nguy hiểm, tôi nghĩ trong lúc đi xuyên qua một nhóm đàn ông tụ tập quanh một người thợ mài dao lưu động, người này đang mài sắc những con dao găm, dao cạo và lưỡi hái bằng sự lãnh đạm hoàn hảo. Một người lính Anh khi đối mặt với họ có lẽ có nhiều khả năng bị bệnh uốn ván hơn là nhận một cái chết tức thời, nhưng kết quả cũng như nhau cả thôi.

Mặc dù Lãnh chúa Lewis Gordon, em trai của Công tước Gordon, đã đến để bày tỏ lòng tôn kính với Charles ở Holyrood và đưa ra viễn cảnh chói lọi hấp dẫn là đem cả thị tộc Gordon đến, nhưng từ việc hôn tay tới việc cung cấp về người cho quân đội là cả một quãng đường dài.

Và các vùng đồng bằng của Scotland, trong khi hoàn toàn sẵn lòng lớn tiếng chúc mừng tin tức chiến thắng của Charles, lại không nguyện ý gửi người để hỗ trợ cậu ta; gần như toàn bộ quân đội của nhà Stuart được thành lập từ những người dân vùng cao nguyên và có lẽ cũng giữ nguyên như vậy. Mặc dù vậy, người vùng đồng bằng không phải hoàn toàn cư xử như thế; Lãnh chúa George Murray đã nói cho tôi biết rằng việc quyên thức ăn, hàng hóa và tiền bạc ở những thị trấn miền Nam đã dẫn đến kết quả là một lượng lớn những thứ hữu dụng đã được đóng góp cho ngân khố của quân đội, nó có thể khắc phục khó khăn của họ trong một thời gian ngắn.

“Chúng ta đã có năm nghìn năm trăm bảng chỉ từ Glasgow. Mặc dù nó là số lượng nhỏ so với số tiền được hứa hẹn từ Pháp và Tây Ban Nha,” Đức

https://thuviensach.vn

ngài bí mật kể cho Jamie, “nhưng tôi không có ý định hỉnh mũi lên vì chuyện đó, đặc biệt khi Điện hạ chẳng có được gì từ nước Pháp ngoài những lời lẽ xoa dịu và chẳng hề có vàng.”

Jamie, người biết rõ lý do vì sao không thể có được vàng của nước Pháp, chỉ biết gật đầu.

•••

“Ngày hôm nay em đã phát hiện thêm điều gì chưa, *mo duinne?”* Anh hỏi khi tôi đi vào. Anh có một bản thông báo viết dở để trước mặt và đang chấm chiếc bút lông vào lọ mực lần nữa. Tôi bỏ cái mũ trùm ra khỏi tóc khiến tia lửa điện kêu “tách” một tiếng, gật đầu.

“Có lời đồn rằng Tướng Hawley đang tập hợp các đội kỵ binh ở miền Nam. Ông ta đã được lệnh thành lập tám trung đoàn.”

Jamie lẩm bẩm gì đó. Căn cứ vào ác cảm của người vùng cao nguyên đối với kỵ binh thì đây không phải là tin tức tốt. Anh lơ đãng chà xát lưng mình, nơi vết thâm tím hình móng ngựa từ trận Prestonpans vẫn còn nhưng đã mờ dần đi.

“Vậy thì anh sẽ báo tin này cho Đại tá Cameron,” anh nói. “Em nghĩ một tin đồn như thế nào mới tốt, Sassenach?” Gần như một cách máy móc, anh liếc nhìn qua vai mình để chắc chắn là chúng tôi đang ở một mình. Bây giờ anh chỉ gọi tôi là “Sassenach” những lúc riêng tư, còn ở nơi công cộng, anh gọi tôi một cách trang trọng là “Claire”.

“Anh có thể mang nó tới ngân hàng,” tôi nói. “Ý em là, như vậy là tốt.”

Nó không hề là tin đồn; nó là mẩu tin tức mới nhất của Jack Randall - khoản thanh toán trả góp gần đây nhất cho khoản nợ mà hắn khăng khăng nhận để trả cho sự chăm sóc của tôi dành cho em trai hắn.

https://thuviensach.vn

Dĩ nhiên, Jamie biết rằng tôi đã đến thăm Alex Randall, cũng như những người đau ốm trong đội quân Jacobite. Điều anh không biết, và cũng là điều tôi không bao giờ nói cho anh biết, là mỗi tuần một lần - đôi khi thường xuyên hơn - tôi sẽ gặp Jack Randall để nghe tin tức rò rỉ vào lâu đài Edinburgh từ miền Nam.

Thỉnh thoảng, hắn đến phòng của Alex khi tôi đang ở đó; những lần khác, tôi đi trên đường về nhà trong ánh chạng vạng mùa đông, ngắm nhìn bước chân mình giẫm lên những hòn sỏi trơn trượt của Royal Mile, thì đột nhiên một bóng người thẳng tắp trong bộ đồ bằng vải thô màu nâu sẽ vẫy tay ra hiệu từ đầu một con ngõ cụt, hoặc một giọng nói khe khẽ vẳng ra từ làn sương mù sau vai tôi. Nó làm người ta phát khiếp; giống như bị hồn ma của Frank ám vậy.

Sẽ đơn giản hơn rất nhiều nếu hắn để lại một lá thư cho tôi ở chỗ Alex, nhưng hắn chẳng viết gì cả, tôi có thể hiểu điểm này. Nếu một lá thư như thế bị phát hiện, cho dù là không ký tên, nó cũng có thể làm liên lụy không chỉ cho hắn mà còn cho cả Alex nữa. Hiện giờ, Edinburgh tràn ngập những người lạ; những người tình nguyện tới vì Vua James, các vị khách hiếu kỳ từ phương Bắc và phương Nam, những phái viên nước ngoài đến từ Pháp và Tây Ban Nha, rất nhiều gián điệp và người thu thập thông tin. Những người duy nhất không ra đường là các sĩ quan và người của đơn vị đồn trú Anh vẫn còn bị nhốt trong lâu đài. Chỉ cần không có ai nghe thấy hắn nói với tôi thì cũng sẽ không có ai nhận ra hắn là ai, cũng như không nghĩ ra có bất cứ điều kỳ quái gì trong những cuộc chạm mặt của chúng tôi, ngay cả khi chúng tôi bị họ nhìn thấy - mà chúng tôi rất hiếm khi bị bắt gặp, nhờ sự đề phòng của hắn.

Về phần mình, tôi cũng cảm thấy hài lòng; tôi sẽ không phải hủy đi thứ gì dưới dạng viết tay. Mặc dù không nghĩ rằng Jamie sẽ nhận ra có bàn tay của Randall trong chuyện này, nhưng tôi không thể giải thích nguồn gốc của những thông tin tôi đều đặn mang về mà không phải nói dối. Sẽ tốt hơn nhiều nếu những thông tin Randall cung cấp cho tôi được cho là một phần

https://thuviensach.vn

của những tin tức lượm lặt được trong các chuyến đi dạo loanh quanh hằng ngày.

Dĩ nhiên, mặt hạn chế là khi đề cập những thông tin của Randall như là những tin đồn tôi thu thập được, độ đáng tin cậy của chúng có thể bị giảm đi hay bị phớt lờ. Nhưng trong khi tôi tin rằng Jack Randall đang cung cấp các thông tin với thiện ý - cứ cho là có chuyện như thế đi nữa - thì cũng không cần thiết phải nhất nhất tin vào chúng. Tốt hơn là nên để chúng bị soi xét dưới con mắt hoài nghi.

Tôi chuyển lại tin tức về các trung đoàn mới của Hawley trong cảm giác nhức nhối vì tội lừa dối của mình, ở một chừng mực nào đó. Tuy nhiên, tôi đã kết luận rằng mặc dù sự chân thành giữa chồng và vợ là cần thiết, nhưng những chuyện như thế này là không tránh khỏi. Và tôi thấy không có lý nào việc cung cấp các thông tin hữu dụng cho phái Jacobite lại gây tổn thương cho Jamie cả.

“Công tước Cumberland vẫn đang đợi các đội quân của ông ta quay trở lại từ Flanders,” tôi bổ sung. “Và cuộc vây hãm lâu đài Stirling đang chẳng đi đến đâu.”

Jamie cằn nhằn, bận rộn múa bút rất nhanh. “Anh biết rồi; Lãnh chúa George đã nhận được báo cáo từ Francis Townsend hai ngày trước; ông ta đã giữ được thị trấn đó, nhưng những con hào mà Điện hạ khăng khăng muốn có đang lãng phí quân lính và thời gian. Không cần thiết phải làm thế; bọn họ chỉ cần bao vây lâu đài đó từ xa bằng hỏa lực đại bác và sau đó thổi bay nó là xong.”

“Vậy bọn họ đào hào làm gì?”

Jamie lơ đãng phẩy tay, vẫn tập trung vào tờ thông báo đang viết của mình. Hai tai anh ửng hồng vì tâm trạng phẫn uất.

“Bởi vì quân Ý đã đào hào khi họ chiếm lâu đài Verano, đó là cuộc bao vây duy nhất mà Điện hạ từng thấy, cho nên cậu ta thấy đó là việc phải làm, đơn giản vậy thôi, đúng không?”

“Ôi trời, đúng thế,” tôi nói.

https://thuviensach.vn

Nó đã có hiệu quả; anh ngước nhìn tôi và cười thành tiếng, đôi mắt xếch hơi híp lại.

“Đó là một sự cố gắng rất khá đấy, Sassenach,” anh nói. “Em còn gì khác để nói nữa không?”

“Niệm kinh Lạy Cha bằng tiếng Gaelic, được chứ?” Tôi hỏi.

“Không,” anh nói, rắc cát thấm lên tờ báo cáo của mình. Anh đứng lên, hôn tôi thật nhanh và với lấy áo khoác. “Nhưng anh sẽ miễn cưỡng chấp nhận ăn tối. Đi nào, Sassenach! Chúng ta sẽ tìm thấy một quán rượu ấm cúng, xinh đẹp và anh sẽ dạy em thật nhiều thứ em bị cấm nói ở nơi công cộng. Chúng đều còn rõ ràng trong đầu anh đây này.”

•••

Cuối cùng, lâu đài Stirling cũng thất thủ. Cái giá phải trả thì cao, khả năng giữ được nó thì thấp, còn lợi ích trong việc chiếm giữ nó thì mơ hồ không rõ. Dù thế, kết quả ấy vẫn khiến Charles phấn khích - thật là tai hại!

“Cuối cùng, ta đã thành công trong việc thuyết phục Murray - cái gã ngu ngốc ngoan cố ấy!” Charles nói chêm vào, mặt mày cau lại. Thế rồi, cậu ta nhớ tới chiến thắng của mình và lại cười rạng rỡ với mọi người trong phòng. “Ta đã thắng, ta đã nói mà. Chúng ta sẽ diễu hành vào nước Anh trong tuần này để tuyên bố chủ quyền với tất cả đất đai của Cha ta!”

Các vị thủ lĩnh người Scotland tụ tập trong phòng khách buổi sáng này đều liếc mắt nhìn nhau, có khá nhiều tiếng ho hắng và xê dịch thân mình. Tâm trạng chung dường như không phải là sự nhiệt tình điên cuồng trước tin tức này.

“À, thưa Điện hạ,” Lãnh chúa Kilmarnock thận trọng cất lời. “Sẽ không khôn ngoan chăng nếu cân nhắc…?”

Họ cố gắng. Tất cả bọn họ đã cố gắng. Scotland, họ chỉ ra, đã thuộc về Charles, toàn bộ hết thảy. Những người gia nhập đội quân vẫn đang từ phía

https://thuviensach.vn

bắc đổ xuống, trong khi đó, từ phía nam dường như có ít sự ủng hộ hơn. Và các lãnh chúa Scotland đều đã nhận định rằng người cao nguyên, dù là những chiến binh dũng mãnh và trung thành, nhưng cũng là những người nông dân. Các cánh đồng cần được cày cấy cho vụ gieo trồng mùa xuân; gia súc cần được cung cấp đầy đủ thức ăn để vượt qua mùa đông. Nhiều người sẽ phản đối việc tiến sâu hơn vào miền Nam trong những tháng mùa đông này.

"Những người ấy - họ không phải thần dân của ta ư? Họ không đi đến nơi ta ra lệnh cho họ ư? Vớ vẩn hết sức," Charles cứng rắn nói. Và chuyện cứ thế.

"Jamie, bạn của ta! Đợi đã, ta sẽ nói chuyện riêng với ông một lát, nếu ông vui lòng." Điện hạ đổi giọng từ những lời lẽ đanh thép đang nói với Lãnh chúa Pitsligo, cái cằm dài bướng bỉnh của cậu ta trông dịu dàng đi đôi chút khi vẫy tay với Jamie.

Tôi không nghĩ mình được bao hàm trong lời mời này. Mặc dù vậy, tôi không định rời đi mà kiên quyết ngồi vào một chiếc ghế bọc gấm damask vàng trong khi các đức ngài Jacobite và các thủ lĩnh thị tộc ra ngoài, vừa đi vừa lầm rầm nói chuyện với nhau.

"Ha!" Charles búng ngón tay một cách khinh bỉ về phía cánh cửa đang đóng lại. "Lũ bà già, tất cả bọn họ! Bọn họ sẽ thấy. Cả người họ hàng Louis và Philip của ta cũng vậy - chẳng lẽ ta cần sự giúp đỡ của chúng à? Ta sẽ cho tất cả bọn họ thấy." Tôi nhìn những ngón tay nhợt nhạt được cắt tỉa cẩn thận ấy thoáng chạm vào một vị trí ngay phía trên ngực cậu ta. Một đường nét hình chữ nhật mờ nhạt hằn ra qua chiếc áo khoác lụa. Cậu ta đang mang bức tiểu họa của Louise; tôi đã nhìn thấy nó trước đây.

"Tôi ước Điện hạ có được mọi may mắn trong nỗ lực lần này," Jamie lầm bầm, "nhưng..."

"A, ta cảm ơn ông, *cher* James! Ít nhất *ông* cũng tin tưởng ta!" Charles quàng một cánh tay lên vai Jamie, xoa xoa cơ bắp trên vai anh vẻ thân thiết quý mến.

https://thuviensach.vn

“Ta thấy buồn vì nỗi ông sẽ không đồng hành cùng ta, ông sẽ không ở bên cạnh ta để đón nhận sự hoan nghênh từ các thần dân của ta khi chúng ta diễu hành tiến vào nước Anh,” Charles nói, siết mạnh thêm.

“Tôi sẽ không ư?” Jamie tỏ vẻ sửng sốt.

“Hỡi ôi, *mon cher ami*[37], bổn phận đòi hỏi ông một sự cống hiến to lớn. Ta biết trái tim ông khao khát sự rực rỡ huy hoàng của trận đánh đến mức nào, nhưng ta yêu cầu ông thực hiện một nhiệm vụ khác.”

“Ngài ư?” Jamie nói.

“Cái gì?” Tôi hỏi thẳng.

Charles ném một cái liếc mắt khó chịu đúng cung cách về phía tôi, rồi quay trở lại với Jamie và khôi phục vẻ thân thiện ấm áp.

“Đó là nhiệm vụ quan trọng nhất, James của ta ạ, và việc đó chỉ có ông mới có thể làm được. Đúng là người ta đang hướng về phía ngọn cờ của Phụ hoàng ta; họ đến càng ngày càng đông. Nhưng chúng ta chưa được phép cảm thấy yên tâm vội, đúng không? May mắn là những người bà con của ông, những người nhà MacKenzie, đã đến để phò trợ ta. Nhưng ông còn có gia đình bên nội nữa, đúng không?”

“Không,” Jamie nói, một vẻ kinh hoàng hiện rõ trên gương mặt anh.

“Có đấy,” Charles nói kèm theo cái ôm siết cuối cùng. Cậu ta quay người để đối diện với Jamie, mặt sáng bừng lên. “Ông sẽ đi lên phía bắc, tới vùng đất của tổ tiên mình và quay trở về gặp ta, dẫn theo những người đàn ông của thị tộc Fraser!”

https://thuviensach.vn

40
Hang cáo

"Anh có hiểu rõ về ông nội không?" Tôi vừa hỏi vừa xua đi một con ruồi vàng vô duyên có vẻ như chưa thể quyết định xem tôi hay con ngựa sẽ là bữa ăn tuyệt vời hơn cho nó.

Jamie lắc đầu.

"Không, anh nghe nói ông hành xử như một con quái vật già tồi tệ, nhưng em cũng không nên sợ ông." Anh cười với tôi khi tôi đập con ruồi bằng cái khăn choàng của mình. "Anh sẽ ở bên cạnh em."

"Ồ, những quý ông già cộc cằn thường không gây phiền hà gì cho em," tôi an ủi cho anh yên tâm. "Trong cuộc đời mình, em đã gặp rất nhiều người tốt trong số họ. Phần lớn họ mềm như bơ vậy. Em nghĩ ông của anh cũng như vậy thôi."

"Ừm, không," Anh đáp lại một cách trầm tư. "Ông thực sự là một con quái vật già kinh khủng. Chỉ là, nếu em thể hiện là em sợ ông, ông sẽ khiến mọi chuyện tồi tệ hơn. Như con thú đánh hơi được mùi máu ấy, em có hiểu không?"

Tôi ném một cái nhìn lên phía trước, nơi những ngọn đồi che khuất lâu đài Beaufort xa xa đang lờ mờ hiện ra với dáng vẻ có phần hung ác. Lợi dụng một thoáng mất tập trung, con ruồi vàng đã kịp bay vụt qua tai trái của tôi. Tôi rít lên rồi cúi đầu né tránh, con ngựa dường như cũng sửng sốt vì động tác đột ngột này, giật mình chồm lên.

"Này! *Cuir stad!*[38]" Jamie lao sang, chộp lấy dây cương của tôi, thả rơi dây cương của anh. Được huấn luyện tốt hơn, con ngựa của anh thở phì

https://thuviensach.vn

phì nhưng cũng quen ngay với động tác ấy, chỉ giật giật cái tai một cách đầy tự mãn.

Jamie thúc đầu gối vào hai bên sườn con ngựa của anh và kéo con ngựa của tôi dừng lại sát bên cạnh.

“Bây giờ thì,” anh nói, đôi mắt dõi theo đường bay zigzag của con ruồi vo ve. “Để nó đấy, Sassenach, anh sẽ bắt nó.” Anh đợi, tay giơ lên sẵn sàng, hơi nheo mắt trước ánh sáng mặt trời.

Tôi ngồi như một bức tượng đang căng thẳng, gần như bị thôi miên bởi tiếng vo ve đang đe dọa. Một thân hình có cánh nặng nề, chậm chạp đầy giả dối, đang bay qua bay lại giữa tai con ngựa và tôi. Tai con ngựa giật mạnh, khó chịu; tôi hoàn toàn đồng cảm với nó.

“Nếu con ruồi đó đậu lên tai em, Jamie, em sẽ…” Tôi bắt đầu.

“Suỵt!” Anh ra lệnh, rồi ngả người về phía trước chờ đợi, tay trái khum lại như một con báo đang chuẩn bị tấn công. “Một giây nữa, anh sẽ bắt được nó.”

Ngay sau đó, tôi trông thấy một đốm đen hạ xuống trên vai anh. Một con ruồi vàng khác đang tìm kiếm chỗ tắm nắng. Tôi lại mở miệng.

“Jamie…”

“Suỵt!” Anh hân hoan đập mạnh kẻ đã hành hạ tôi, chỉ trong giây lát ngay trước khi con ruồi trên cổ áo chích cái vòi của nó lên cổ anh.

Thành viên của các thị tộc ở Scotland thường chiến đấu theo truyền thống xưa cũ. Chẳng thèm bận tâm đến sách lược, chiến thuật, tài trí, phương pháp tấn công của họ chỉ đơn giản có vậy. Phát hiện ra kẻ thù trong tầm mắt, họ tháo khăn, tuốt gươm tấn công và gào thét ầm ĩ. Gào thét bằng tiếng Gaelic, cách này thường thành công nhiều hơn là thất bại. Những đối thủ dù đáng gờm, chỉ cần nhìn thấy tử thần với một đống râu tóc rậm rì, để lộ chân tay trần trụi đang bổ nhào xuống, cũng đủ mất hết tinh thần và bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Dẫu cho có được huấn luyện kĩ càng tới đâu, chẳng gì có thể chuẩn bị cho con ngựa của Jamie sẵn sàng nghe tiếng gào thét loại A, tiếng thét số một bằng tiếng Gaelic, bật thốt ra ở âm lượng cao nhất từ một điểm phía sau đầu nó cách chừng nửa mét. Hoảng hồn, nó cụp chặt tai lại và phi đi như bị ma quỷ đuổi theo phía sau.

Tôi cùng con ngựa của mình chết đứng giữa đường, chứng kiến màn phô diễn kỹ thuật cưỡi ngựa ngoạn mục mang đầy chất Scotland khi Jamie gần như bị hất khỏi yên ngựa, cả hai bên bàn đạp và dây cương đều bị tuột khi con ngựa đột ngột lồng lên. Jamie rướn người lên phía trước một cách tuyệt vọng, níu chặt vào bờm ngựa. Chiếc khăn choàng bay phần phật một cách điên cuồng theo cơn gió tạo ra do tốc độ chạy của con ngựa; còn con ngựa lúc này hoàn toàn hoảng sợ, nhìn thấy khối sắc màu ấy thì càng chạy nhanh hơn. Một tay vùi trong đống bờm dài, Jamie dứt khoát kéo mình ngồi thẳng lên, thúc cặp chân dài vào hai bên sườn con ngựa, mặc cho bàn đạp sắt vẫn còn đang đung đưa ngay dưới eo nó. Những tiếng kêu rời rạc mà thậm chí trình độ tiếng Gaelic còn nhiều thiếu sót của tôi cũng nhận ra được là những tiếng chửi thề đang bay vẳng lại cùng cơn gió nhẹ.

Âm thanh lộc cộc chậm chạp khiến tôi nhìn lại phía sau, Murtagh đang cưỡi con ngựa thồ băng qua đoạn dốc nhỏ mà chúng tôi vừa đi xuống. Ông cẩn thận tới chỗ tôi đứng đợi; thong dong kéo ngựa dừng lại, lấy tay che mắt rồi ngẩng đầu nhìn về phía trước, tới nơi Jamie và con ngựa bị hoảng sợ của anh vừa biến mất sau đỉnh đồi kế tiếp.

“Một con ruồi vàng,” tôi giải thích.

“Quá muộn cho họ. Tôi không nghĩ là cậu ấy mong được gặp ông cụ tới mức bỏ cô lại phía sau như vậy,” Murtagh nhấn mạnh, với cái kiểu nói năng khô khốc như thường lệ. “Tôi không có ý nói một cô vợ sẽ làm thay đổi sự đón tiếp dành cho cậu ấy.”

Ông nắm lấy dây cương và thúc ngựa di chuyển một cách miễn cưỡng, con ngựa thồ hòa nhã nhập hội cùng chúng tôi. Con ngựa của tôi cũng phấn

https://thuviensach.vn

khởi lây nhờ người bạn đồng hành và an tâm phần nào bởi sự vắng mặt tạm thời của những con ruồi, vì thế nó bước đi khá hoan hỉ.

“Thậm chí là một cô vợ người Anh?” Tôi tò mò hỏi. Từ vốn hiểu biết ít ỏi của mình, tôi cho rằng mối quan hệ của Lãnh chúa Lovat với bất kỳ người Anh nào cũng đều không vui vẻ gì.

“Anh, Pháp, Hà Lan hay Đức cũng chẳng khác nhau cho lắm, Cáo Già sẽ ăn sáng bằng chính lá gan của anh chàng kia, chứ không phải của cô đâu.”

“Ông có ý gì?” Tôi nhìn chằm chằm vào người đàn ông nhỏ bé khắc khổ dưới lớp bọc lỏng lẻo của chiếc áo choàng len và sơ mi, trông ông cũng giống như một trong những bộ đồ của mình vậy. Theo một cách nào đó thì mọi thước vải Murtagh mang trên người, không quan trọng là mới hay được may đo cẩn thận tới đâu, đều có thể ngay lập tức trông giống như một thứ gì đó được lượm lặt từ đống rác.

“Mối quan hệ của Jamie và Lãnh chúa Lovat là như thế nào?”

Tôi bắt gặp một cái liếc trộm từ con mắt đen, nhỏ đầy sắc sảo, rồi sau đó ông quay đầu hướng về phía lâu đài Beaufort. Ông nhún vai, chẳng biết là muốn khước từ hay như đang dự liệu trước.

“Cho tới lúc này thì chẳng có quan hệ gì cả. Cậu ấy chưa từng nói chuyện với ông ta một lần nào trong đời.”

“Nhưng làm thế nào mà anh có thể hiểu về ông ấy nhiều như vậy khi mà anh thậm chí còn chưa gặp ông ấy?”

Ít nhất thì tôi đã bắt đầu hiểu sự miễn cưỡng của Jamie khi phải tới gặp ông anh để nhờ giúp đỡ. Sau khi gặp lại Jamie và con ngựa của anh, con ngựa có vẻ đã được dạy dỗ lại, còn người cưỡi thì trông có vẻ cáu kỉnh. Murtagh nhìn anh một cách đầy suy tư, rồi đề nghị cưỡi con ngựa thồ tới lâu đài Beaufort trước, để lại Jamie và tôi nghỉ ăn trưa bên lề đường.

Nhấm nháp chút bia và bánh yến mạch để lấy lại tinh thần, cuối cùng anh cũng có thời gian để nói với tôi rằng, ông anh, Lãnh chúa Lovat, không

https://thuviensach.vn

đồng tình với việc chọn vợ của con trai, thậm chí không hợp cũng như chẳng vui vẻ gì với việc gặp mặt hay liên lạc với con trai và các cháu - kể từ cuộc hôn nhân của Brian Fraser và Ellen MacKenzie hơn ba mươi năm trước.

"Dù sao thì theo cách này hay cách khác, anh cũng đã được nghe kể một chút về ông." Jamie nói tiếp, nhai một chút pho mát. "Ông là người có thể gây ấn tượng với người khác, em hiểu không?"

"Nói vậy là em hiểu rồi." Tullibardine, một trong số những người Jacobite ở Paris đã giúp tôi tiêu khiển với những nhận xét chưa được kiểm chứng liên quan đến người lãnh đạo của thị tộc Fraser, và tôi cho rằng có thể Brian Fraser đã phải buồn phiền bởi sự lơ là của cha ông. Tôi nói những điều đó, và Jamie gật đầu.

"Ồ, đúng thế. Anh chẳng thể nhớ nổi cha anh có nói được điều gì tốt đẹp về ông cụ không, mặc dù cha cũng sẽ không bất kính với ông ấy. Chỉ là không thường xuyên nhắc đến thôi." Anh xoa xoa một bên cổ, nơi vết cắn của con ruồi đang dần lộ ra. Thời tiết ấm áp một cách kỳ cục, anh trải chiếc khăn choàng cho tôi ngồi lên. Là người đại diện cho vị trí đứng đầu thị tộc Fraser thì cũng đáng được đầu tư một chút, Jamie mặc một chiếc váy mới, theo kiểu cắt may của quân đội, cùng chiếc khăn choàng tạo thành một dải riêng biệt trên bộ trang phục. Ít khả năng che chắn trước thời tiết hơn bộ cũ, nhưng thuận tiện để mặc trong trường hợp vội vàng.

"Anh có một chút băn khoăn," anh trầm tư, "phải chăng cha anh là một người cha như vậy bởi cái cách mà ông già Simon đối xử với *ông?* Dĩ nhiên là vào thời điểm ấy, anh đã không nhận ra điều này, nhưng việc một người đàn ông thể hiện cảm xúc trước con trai mình là không bình thường."

"Anh đã suy nghĩ rất nhiều về điều đó." Tôi đưa cho anh một hũ bia khác, anh đón lấy với một nụ cười lưu lại trong tôi, ấm áp hơn ánh nắng mùa thu yếu ớt.

"Ừ, đúng vậy. Anh đã tự hỏi, em biết đấy, anh sẽ trở thành một người cha như thế nào đối với những đứa con của mình, và nhìn lại một chút thì

https://thuviensach.vn

cha anh chính là một ví dụ điển hình. Với những gì anh biết và từ những điều ông hay Murtagh kể lại, ông chẳng giống cha mình chút nào; thế nên anh nghĩ ông đã phải quyết tâm lắm mới có thể làm cho mọi chuyện khác đi hoàn toàn như vậy, ngay khi ông có cơ hội."

Tôi thở dài, đặt miếng pho mát của mình xuống.

"Jamie," tôi nói. "Anh có thực sự cho rằng chúng ta sẽ…"

"Anh có," anh trả lời, đầy chắc chắn, thậm chí còn không để tôi nói hết. Anh cúi người hôn lên trán tôi. "Anh biết, Sassenach, và em cũng vậy. Em được định sẵn sẽ trở thành một người mẹ, và anh đảm bảo sẽ không để một ai khác trở thành cha của con em."

"Ồ, tốt lắm," tôi nói. "Em cũng vậy."

Anh cười, nâng cằm tôi lên để hôn. Tôi hôn lại anh và với tay lên gạt đi một mẩu vụn bánh mỳ vương lại trên chòm râu quanh miệng anh.

"Anh nên cạo râu đi, anh nghĩ thế nào?" Tôi hỏi. "Để tỏ lòng tôn trọng ông anh trong lần gặp đầu tiên."

"Ồ, trước đây anh đã nhìn thấy ông một lần rồi," anh nói một cách hững hờ. "Và ông cũng đã nhìn thấy anh rồi. Còn về việc ông nghĩ gì về hình ảnh của anh bây giờ, ông có thể chấp nhận hay chỉ trích, tùy ông."

"Nhưng Murtagh nói anh chưa bao giờ gặp ông mà!"

"Hừm!" Anh phủi đi chỗ vụn bánh còn dính trên ngực áo, đôi lông mày hơi nhíu lại như thể đang quyết định xem sẽ kể cho tôi nghe bao nhiêu. Cuối cùng, anh nhún vai, nằm ngửa ra trong bóng râm của bụi cây kim tước, hai tay gài sau đầu, nhìn chằm chằm lên trời.

"Đúng là anh và ông chưa bao giờ *gặp* nhau, như em vừa nói. Hay không thực sự như vậy. Là như thế này..."

Khi mười bảy tuổi, chàng trai Jamie Fraser đã ra khơi đến nước Pháp để hoàn thành việc học hành tại Đại học Paris, và học thêm những thứ không được dạy trong sách vở.

https://thuviensach.vn

“Anh nhổ neo từ bến cảng ở Beauly,” anh kể, hất đầu qua ngọn đồi kế bên, nơi một dải hẹp màu xám ở chân trời đằng xa đánh dấu bờ rìa của Moray Firth. “Anh có thể xuất phát từ nhiều cảng khác - Inverness chẳng hạn - nhưng cha anh đã đặt chỗ cho anh từ Beauly. Ông đã cùng cưỡi ngựa với anh để tiễn anh lên đường.”

Brian Fraser hiếm khi rời khỏi Lallybroch kể từ cuộc hôn nhân của mình, ông thích thú chỉ cho con trai những chỗ ông từng đi săn hay đi chơi hồi còn là một cậu trai trẻ.

“Nhưng rồi ông trở nên im lặng khi bọn anh tới gần Beaufort. Cha không hề nhắc tới ông nội trong suốt chuyến đi, và anh biết mình cũng không nên đề cập tới ông nội. Nhưng anh hiểu cha có lý do riêng khi gửi anh đi từ Beauly.”

Những con chim sẻ nhỏ thận trọng tiến lại gần hơn, thò ra thụt vào nơi những bụi cây thấp, sẵn sàng lao về chỗ trú ẩn an toàn khi có những dấu hiệu nhỏ nhất của sự nguy hiểm. Trông thấy chúng, Jamie với tay lấy một mẩu bánh mỳ còn sót lại, ném một cách chuẩn xác vào giữa đàn chim, nó cứ như một mảnh đạn nổ tung khiến tất cả lũ chim chạy trốn tán loạn.

“Chúng sẽ quay trở lại hết thôi,” anh nói, ra hiệu về phía lũ chim đang hoảng sợ. Anh vắt một cánh tay qua mặt như để che chắn ánh nắng mặt trời, và tiếp tục câu chuyện.

“Có tiếng ngựa chạy dọc theo con đường dẫn đến lâu đài, khi bọn anh quay lại nhìn thì thấy một nhóm nhỏ đang tới, sáu người cưỡi ngựa cùng với một cỗ xe, một trong số đó giữ cờ hiệu của Lovat, vì thế mà anh biết ông nội đang đi cùng bọn họ. Anh có nhìn thoáng qua cha để xem ông định làm gì, nhưng ông chỉ cười rồi siết nhanh vai anh và nói: “Xuất ngoại nào, con trai!”

“Anh có thể cảm nhận được ánh mắt ông nội đang nhìn mình khi anh đi dọc bờ biển, với mái tóc và chiều cao nổi trội của thị tộc MacKenzie, và anh mừng là mình đã mặc bộ đồ đẹp nhất, trông không giống một người hành khất. Anh không nhìn quanh quất, nhưng cố gắng đứng thẳng nhất có

https://thuviensach.vn

thể; và đã rất tự hào là mình cao hơn nửa cái đầu so với người cao nhất ở đó. Cha đi bên cạnh anh, khá lặng lẽ, ông cũng không nhìn sang bên nhưng anh có thể cảm nhận được ông cũng rất tự hào vì đã sinh ra anh.

Cha cười nửa miệng với anh.

"Đó là lần cuối cùng anh chắc chắn rằng mình đã làm một điều gì đó tốt đẹp cho ông, Sassenach ạ! Anh không chắc lắm về sau này, nhưng anh thực sự vui vì ngày hôm ấy."

Anh quàng tay quanh đầu gối, nhìn chăm chú về phía trước như thể đang tái hiện cảnh tượng trên bến cảng ngày ấy.

"Anh và cha bước lên thuyền, gặp thuyền trưởng, sau đó đứng bên lan can nói chuyện linh tinh một chút; cả hai cha con đều cẩn thận không nhìn về phía những người đàn ông đến từ Beaufort đang khuân đồ, hay liếc về phía bờ biển, nơi đoàn người ngựa vẫn đang đứng đó. Rồi thuyền trưởng ra lệnh nhổ neo. Anh hôn tạm biệt cha, ông nhảy qua lan can xuống bến đỗ và đi về phía con ngựa của mình. Ông đã không nhìn lại cho tới khi lên ngựa, và ngay sau đó, thuyền rời bến cảng.

Anh vẫy tay chào và ông cũng vậy, sau đó, ông quay đi, dẫn theo con ngựa của anh trở về Lallybroch. Lúc ấy, đoàn người từ Beaufort cũng quay về. Anh có thể trông thấy ông nội đi đầu đoàn người, ngồi thẳng lưng trên yên ngựa. Họ cưỡi ngựa đi - cha và ông nội anh - cách nhau khoảng hai mươi thước, hướng lên đồi và vượt qua nó, khuất khỏi tầm mắt của anh, và không ai trong hai người quay sang nhìn nhau, như thể người kia không hề tồn tại."

Anh quay đầu nhìn xuôi con lộ, như thể tìm kiếm dấu hiệu của sự sống từ hướng Beaufort.

"Anh đã bắt gặp ánh mắt của ông nội," anh nói rất khẽ. "Một lần thôi. Anh đã đợi cho tới khi cha đi tới chỗ con ngựa, rồi anh quay người nhìn Lãnh chúa Lovat, một cách bạo dạn nhất có thể. Anh muốn ông biết bọn anh chẳng đòi hỏi gì từ ông, và anh không sợ ông." Anh cười nửa miệng với tôi. "Dù vậy, anh vẫn sợ."

https://thuviensach.vn

Tôi đặt một bàn tay lên tay anh, vuốt ve các khớp ngón tay.

“Vậy ông có nhìn lại anh không?”

Anh cười khẩy.

“Có. Cứ như là ông chưa bao giờ dời mắt khỏi anh kể từ lúc anh đi từ trên đồi xuống cho tới khi thuyền rời bến; anh có thể cảm nhận được ánh mắt ấy ở trên lưng mình như một mũi khoan. Và khi anh nhìn ông, ông cũng đang nhìn chằm chằm vào anh với đôi mắt đen láy.”

Anh bỗng trở nên im lặng, vẫn nhìn về phía lâu đài, cho tới khi tôi nhẹ nhàng huých anh.

“Ông trông như thế nào?”

Anh dời mắt khỏi đám mây đen ở chân trời đằng xa và nhìn xuống tôi, biểu hiện hài hước quen thuộc biến mất khỏi đường cong nơi khóe miệng cũng như sâu trong đôi mắt anh.

“Lạnh như đá, Sassenach,” anh đáp. “Lạnh như đá ấy.”

•••

Chúng tôi đã rất may mắn vì thời tiết có vẻ ấm áp suốt chặng đường từ Edinburgh tới đây.

“Nó sẽ không kéo dài đâu,” Jamie đoán, liếc nhìn về hướng bờ biển phía trước mặt. “Nhìn đám mây đằng kia không? Nó sẽ vào tới đất liền trước đêm nay.” Anh hít một hơi và kéo tấm áo choàng qua vai. “Em ngửi thấy không? Em có thể cảm nhận thấy thời tiết đang thay đổi.”

Không có quá nhiều kinh nghiệm về việc dự đoán khí tượng qua khứu giác, nhưng tôi vẫn cho rằng có lẽ tôi *có thể ngửi* thấy nó; sự ẩm ướt trong không khí làm nồng hơn thứ mùi thường thấy của cây thạch nam khô và nhựa thông, quyện lẫn với mùi ngột ngạt, ẩm ướt của tảo bẹ từ bờ biển phía xa.

https://thuviensach.vn

“Em tự hỏi không biết những người đàn ông đã trở về Lallybroch chưa,” tôi nói.

“Anh ngờ là chưa.” Jamie lắc đầu. “Quãng đường họ phải đi ngắn hơn chúng ta, nhưng tất cả bọn họ đều đi bộ, và tốc độ của họ khá chậm khi lên đường cùng một lúc…” Anh nhổm người lên từ bàn đạp, che mắt, nhìn chăm chú về đám mây phía xa. “Anh mong sẽ chỉ có mưa thôi; nếu như vậy thì họ sẽ không gặp rắc rối lớn. Dù thế nào thì nó cũng không thể là một cơn bão lớn. Có lẽ nó cũng sẽ không tiến quá xa về phía bắc.”

Tôi kéo chiếc khăn choàng len kẻ ca rô chặt hơn quanh vai khi một cơn gió nhẹ nổi lên. Tôi đã nghĩ chuỗi ngày ấm áp kéo dài thế này là một điềm báo tốt lành; mong là nó không đánh lừa tôi.

Jamie đã ngồi cả đêm bên cạnh cửa sổ ở Holyrood sau khi nhận được lệnh của Charles. Vào buổi sáng, anh đã tới gặp Charles để nói với Hoàng tử rằng chúng tôi sẽ đi một mình tới Beauly, chỉ cùng với Murtagh, để truyền đạt lời thăm hỏi của Hoàng tử tới Lãnh chúa Lovat cũng như yêu cầu Lovat thực hiện lời hứa về việc cung cấp người và sự giúp đỡ.

Sau đó, Jamie đã gọi người thợ rèn Ross tới phòng chúng tôi để trao mệnh lệnh với một âm lượng thấp tới mức tôi chẳng thể hiểu được một từ nào từ vị trí của mình đang ngồi gần đống lửa. Dẫu vậy, tôi vẫn trông thấy đôi vai lực lưỡng của anh ta vươn thẳng lên thể hiện sự kiên quyết như thể đang nuốt xuống từng lời.

Đội quân cao nguyên di chuyển khá vô kỷ luật, một đám đông hỗn tạp không thể xứng đáng gọi là hàng ngũ. Trong quá trình di chuyển, những người từ Lallybroch phải lần lượt rời đi từng người một. Lúc bước sang bên, lẩn vào các đám cây bụi như để nghỉ ngơi một chút hay đi tiểu, rồi không quay trở lại đội ngũ chính mà lặng lẽ lẻn đi đường riêng, từng người một, để rồi tập hợp lại với những người khác đến từ Lallybroch. Và một khi đã tập hợp đầy đủ theo lệnh của thợ rèn Ross, đó là lúc họ trở về nhà.

“Anh ngờ rằng họ sẽ bị lỡ một vài lần, nếu không phải là tất cả,” Jamie nói, lúc bàn bạc với tôi về kế hoạch này. “Đào ngũ là chuyện phổ

https://thuviensach.vn

biến trong quân đội. Ewan Cameron nói rằng chỉ trong tuần trước, trung đoàn của họ đã mất hai mươi người. Bây giờ đang là mùa đông, và những người đàn ông muốn về nhà để chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng cho đợt trồng trọt mùa xuân. Dù sao chắc chắn sẽ không có ai rảnh để đi tìm họ, kể cả khi họ bị phát giác."

"Anh có bỏ cuộc không, Jamie?" Tôi hỏi, đặt bàn tay mình lên cánh tay anh. Anh đưa tay xoa lên mặt một cách mệt mỏi trước khi trả lời.

"Anh không biết, Sassenach ạ! Có thể là quá muộn rồi, có thể chưa. Anh chẳng thể nói điều gì cả. Thật ngốc nghếch khi đi về phương bắc khi mùa đông đang tới gần; và thậm chí còn ngốc nghếch hơn nữa khi lãng phí thời gian vào việc bao vây Stirling. Nhưng Charles không thể thất bại, và một vài thủ lĩnh đang tới theo lời kêu gọi của cậu ta. Đó là nhà MacKenzie và những nhà khác theo đuôi họ. Hiện tại, cậu ta đã có gấp đôi số người mà chúng ta có ở Preston. Điều đó sẽ có ý nghĩa như thế nào chứ?" Anh hất tay lên một cách chán nản.

"Anh không biết nữa. Không có sự chống cự nào, người Anh đang sợ hãi. Em biết đấy, em đã trông thấy những tờ rơi." Anh cười, trông chẳng hài hước chút nào. "Chúng nói rằng chúng ta xiên những đứa bé và nướng trên lửa, làm nhục vợ và con gái của những người đàn ông lương thiện." Anh cười khẩy, vẻ nhăn nhó ghê tởm. Trong khi những tội như trộm cắp hay không phục tùng thường xuyên xảy ra trong quân đội vùng cao nguyên, nhưng hiếp dâm lại gần như không có.

Anh thở một hơi ngắn và đầy tức giận. "Cameron nghe đồn rằng Vua Geordie đã sẵn sàng cao chạy xa bay khỏi London, bởi sợ rằng quân đội của Hoàng tử sẽ nhanh chóng chiếm được thành phố." Đó là tin đồn mà Cameron được nghe tôi kể, đến từ Jack Randall. "Chúng ta có Kilmarnock, Cameron, Lochiel, Balmerino và Dougal cùng với những người nhà MacKenzie của ông ấy. Tất cả đều là những chiến binh mạnh mẽ. Và nếu Lovat cử những người mà ông đã hứa sẽ đưa đến - Trời, như thế có thể sẽ đủ đấy. Chúa ơi, nếu chúng ta tiến vào London..." Anh khom vai xuống, rồi

https://thuviensach.vn

bất thình lình duỗi căng ra, nhún vai như thể đang cố kháng cự để thoát khỏi chiếc áo nghẹt thở.

"Nhưng anh không thể mạo hiểm được," anh đơn giản nói. "Anh không thể đi đến Beauly và bỏ lại người của mình ở đây. Nếu anh ở đó để lãnh đạo họ thì lại là chuyện khác. Nhưng thật khốn nạn nếu anh để mặc Charles hay Dougal ném họ ra trận với người Anh, còn anh thì ở Beauly, cách xa họ cả trăm dặm."

Vì thế mọi thứ đã được an bài. Những người đàn ông Lallybroch, bao gồm cả Fergus, kẻ đã phản kháng om sòm nhưng cuối cùng vẫn bị đàn áp, sẽ đào ngũ và kín đào rời đi để quay về nhà. Khi chúng tôi kết thúc công chuyện ở Beauly và quay lại tham gia cùng Charles - chà, khi đó sẽ có đủ thời gian để xem mọi vấn đề diễn biến như thế nào.

"Đó là lý do anh đưa Murtagh đi cùng chúng mình," Jamie giải thích. "Nếu mọi chuyện có vẻ ổn thỏa, anh sẽ cử ông ấy tới Lallybroch để đưa họ quay lại." Một nụ cười thoáng qua làm sáng lên gương mặt ảm đạm của anh. "Ngồi trên một con ngựa thì trông chẳng ra sao, nhưng Murtagh vẫn là một tay điều khiển ngựa cừ khôi. Nhanh như một tia chớp."

Trông ông lúc này chẳng giống như vậy chút nào, tôi thầm nghĩ, nhưng dù sao cũng không có gì khẩn cấp. Thực tế, ông di chuyển còn chậm hơn bình thường, khi chúng tôi leo tới đỉnh đồi, tôi có thể thấy ông đã ở tít dưới chân đồi và đang ghìm ngựa lại. Trước khi chúng tôi đuổi kịp thì ông đã xuống ngựa và đang nhìn trừng trừng vào yên con ngựa thồ.

"Có chuyện gì không ổn vậy?" Jamie hỏi khi đang trèo xuống ngựa, nhưng Murtagh vẫy tay xua đi một cách cáu kỉnh.

"Không, không, không phải phiền đến cháu. Một sợi dây buộc bị đứt, thế thôi! Lên ngựa đi!"

Chỉ gật đầu xác nhận, Jamie giật dây cương, tôi cũng đi theo anh.

"Hôm nay, ông ấy không vui vẻ cho lắm thì phải?" Tôi nhận xét, khẽ hất tay về phía Murtagh. Thực tế, người đàn ông nhỏ bé ấy càng lúc càng trở nên gắt gỏng và cáu kỉnh trên mỗi bước đường hướng về Beauly. "Em

https://thuviensach.vn

hiểu rồi, ông ấy không thích thú gì với viễn cảnh phải tới thăm Lãnh chúa Lovat phải không?"

Jamie cười, với một cái liếc mắt về phía hình thù u ám, nhỏ con mải miết với chiếc dây thừng mà ông đang buộc.

"Ừ, Murtagh chắc chắn không bạn bè gì với ngài Simon Già rồi. Ông ấy quý mến cha anh một cách chân thành" - miệng anh nhếch lên một bên đầy châm biếm - "và cả mẹ anh nữa. Ông ấy không thích sự đối đãi của Lãnh chúa Lovat với họ. Hay những cách mà Lãnh chúa Lovat lấy vợ. Bà của Murtagh là người Ireland, nhưng ông ấy cũng có mối liên hệ với Primrose Campbell về đằng ngoại," anh giải thích, như thể điều đó khiến mọi chuyện trở nên dễ hiểu.

"Primrose Campbell là ai?" Tôi lúng túng hỏi.

"Ồ!" Jamie gãi mũi, suy nghĩ. Cơn gió biển thổi vào mạnh dần lên, mái tóc của anh đang cố thoát khỏi cái dây buộc, những mớ tóc hung đỏ đang phất phơ qua mặt anh.

"Primrose Campbell là vợ thứ ba của Lãnh chúa Lovat - và bây giờ vẫn còn là vợ, anh nghĩ vậy," anh thêm vào, "mặc dù bà đã rời khỏi ông vài năm và quay trở về nhà cha bà."

"Ông ấy rất được phụ nữ yêu mến nhỉ?" Tôi thì thầm.

Jamie cười khẩy. "Anh nghĩ em có thể nói như vậy. Cuộc hôn nhân đầu tiên của ông là một cuộc hôn nhân ép buộc. Ông đã giành lấy Quý bà Lovat ngay ở trên giường của bà vào nửa đêm, cưới bà ngay tại đó, và đưa thẳng người phụ nữ ấy lên giường. Tuy nhiên," anh thêm vào một cách công bằng, "sau đó thì bà xác định rằng mình có yêu ông, vì thế có lẽ ông cũng không quá tệ."

"Ít nhất ông cũng phải khá đặc biệt khi ở trên giường," tôi cợt nhả nói. "Một đặc điểm di truyền."

Anh ném cho tôi cái nhìn hơi sửng sốt, rồi nở nụ cười ngượng ngùng.

https://thuviensach.vn

“Ái chà,” anh nói. “Dù có đặc biệt hay không thì điều đó cũng chẳng giúp ích cho ông lắm. Những người hầu gái của bà quả phụ được thừa kế đó vẫn lên tiếng chống lại ông, và Simon bị đặt ra ngoài vòng pháp luật và phải chạy sang Pháp.”

Những cuộc hôn nhân cưỡng ép và bị sống ngoài vòng pháp luật ư? Tôi cố kìm nén lời bình luận về sự giống nhau của những thành viên trong gia đình họ, nhưng cũng kín đáo tin tưởng rằng Jamie sẽ không nối bước ông nội anh trong việc có thêm vài người vợ. Một thì hiển nhiên là không đủ đối với Simon.

“Ông tới thăm Vua James ở Rome và thề trung thành với nhà Stuart,” Jamie tiếp tục, “sau đó thì trở mặt và tới phục tùng William xứ Orange, Vua nước Anh, người đang viếng thăm nước Pháp. Ông đã có được lời hứa của James trả lại tước hiệu và đất đai, sau đó - chỉ có Chúa mới biết chuyện gì đã xảy ra - ông lại có được sự xá tội hoàn toàn từ William, và có thể trở về quê nhà ở Scotland.”

Bây giờ thì đến lượt tôi nhướng mày. Hiển nhiên ông ta không chỉ có sự hấp dẫn đối với người khác giới.

Simon tiếp tục những chuyến phiêu lưu của mình bằng việc quay trở lại Pháp, lần này là để do thám phái Jacobite. Bị bại lộ, ông ta bị tống vào ngục nhưng trốn thoát được và trở về Scotland, vạch ra kế hoạch tập hợp các thị tộc dưới vỏ bọc của đoàn người đi săn trên ngọn đồi Mar năm 1715 - sau đó xoay xở để hưởng hết công trạng với Vua nước Anh trong việc đàn áp cuộc nổi dậy đã được định trước.

“Một lão già bịp bợm đúng nghĩa, phải không?” Tôi nói, hoàn toàn bị kích thích. “Dù em cho rằng khi đó ông ta không thể quá già; chỉ là già so với độ tuổi bốn mươi của ông ta thôi.” Tôi từng nghe nói Lãnh chúa Lovat bây giờ khoảng hơn bảy mươi tuổi, vì thế tôi đã nghĩ ông ta khá lập cập và hom hem, nhưng rồi rất nhanh sau đó, tôi phải sửa lại nhận định ấy, khi nghe những chuyện này.

https://thuviensach.vn

“Theo đánh giá từ tất cả các nguồn tin khác nhau,” Jamie nhận xét một cách công bằng, “ông anh có một tính cách có thể giúp ông ẩn nấp thoải mái đằng sau một chiếc cầu thang xoắn ốc. Dù sao thì,” anh tiếp tục, phẩy tay gạt đi chuyện tính cách của ông nội, “sau đó ông đã cưới Margaret Grant, con gái của nhà Grant o’ Grant. Rồi sau khi bà mất, ông lấy Primrose Campbell. Khi ấy bà chỉ khoảng mười tám tuổi.”

“Lần này thì Simon Già có đầy đủ điều kiện để buộc gia đình bà ấy ép bà ấy vào cuộc hôn nhân đó không?” Tôi hỏi đầy thông cảm.

“Tuyệt nhiên là không, Sassenach!” Anh tạm dừng để vuốt mái tóc ra khỏi mặt, gài những sợi tóc đi lạc ra sau tai. “Ông thừa biết là bà sẽ chẳng chịu lấy ông, kể cả ông có giàu như Croesus[39] - mà trên thực tế là ông đâu có được như vậy - thế nên ông đã gửi cho bà một lá thư, nói rằng mẹ của bà đang bị ốm ở Edinburgh, và cho bà địa chỉ để bà đến.”

Vội vã đi tới Edinburgh, tiểu thư Campbell trẻ trung xinh đẹp phát hiện ra rằng ở đó không có mẹ mình mà chỉ có ông già mưu mẹo Simon Fraser, ông đã nói với bà rằng bà đang ở trong một ngôi nhà nổi tiếng là trụy lạc, và cách duy nhất để bà bảo vệ danh dự của mình là cưới ông ngay lập tức.

“Bà hẳn phải là một người ngốc nghếch khi bị lừa bịp bởi điều đó.” Tôi nhận xét đầy giễu cợt.

“À, khi ấy bà còn rất trẻ,” Jamie nói vẻ bênh vực, “và đó cũng chẳng phải một lời đe dọa suông; nếu bà từ chối, Simon Già có thể phá hoại danh tiết của bà mà chẳng cần suy nghĩ tới một giây. Dù sao thì bà cũng đã kết hôn với ông - và cũng hối hận vì điều đó.”

“Hừm!” Tôi còn đang bận tổng kết vài chuyện trong đầu. Theo lời anh kể, cuộc gặp gỡ với Primrose Campbell mới chỉ diễn ra vài năm trước. Vậy thì… “Vậy thì bà nội của anh là bà quả phụ Lovat hay Margaret Grant?” Tôi tò mò hỏi.

Hai gò má cao bị nẻ bởi nắng và gió chợt đỏ ửng lên.

https://thuviensach.vn

“Cả hai đều không phải,” anh nói. Anh không nhìn tôi mà nhìn chăm chăm về phía trước, hướng lâu đài Beaufort. Môi anh mím chặt lại.

“Cha anh là con hoang,” sau cùng, anh nói. Anh ngồi thẳng tắp trên yên ngựa như một thanh kiếm, các đốt ngón tay trắng bệch nắm chặt dây cương. “Được thừa nhận, nhưng vẫn là con hoang. Bà nội anh là một trong những người hầu gái của lâu đài Downie.”

“Ồ!” Tôi thốt lên. Chẳng biết phải nói thêm điều gì.

Anh nặng nề nuốt khan; tôi có thể thấy cổ họng anh như gợn sóng.

“Đáng lẽ anh nên kể cho em nghe trước.” Anh nói một cách cứng nhắc. “Anh xin lỗi!”

Tôi với tay ra để chạm vào cánh tay anh; nó cứng như sắt vậy.

“Không có vấn đề gì cả, Jamie!” Tôi nói, và biết rằng kể cả tôi có nói như vậy thì cũng chẳng thể thay đổi được điều gì. “Em không bận tâm chút nào đâu.”

“Vậy ư?” Cuối cùng, anh nói, vẫn nhìn thẳng về phía trước.

“Nhưng… anh thì có.”

•••

Cơn gió tươi mát nhẹ nhàng thổi xuống Moray Firth, mang theo những tiếng xào xạc qua một sườn đồi thông âm u. Vùng nông thôn ở đây là một sự kết hợp kỳ lạ giữa dốc núi và bãi biển. Những khóm tống quán sủi, thông rụng lá và bu lô phủ kín hai bên con đường hẹp mà chúng tôi đang đi qua, thế nhưng càng tiến gần tới bóng đen to lớn của lâu đài Beaufort, bao trùm lên vạn vật lại là thứ mùi nồng nặc của bùn và tảo bẹ trôi nổi trong không khí.

Trên thực tế, chúng tôi cũng được mong đợi; những người lính gác mặc váy, tay cầm rìu ở cổng không gây khó dễ gì khi chúng tôi đi qua. Họ nhìn chúng tôi với vẻ tò mò nhưng không có vẻ thù địch. Jamie ngồi thẳng

https://thuviensach.vn

tắp trên yên ngựa như một ông vua. Anh gật đầu với một người đàn ông đứng bên, và nhận lại một cái gật đầu tương tự. Tôi có cảm giác rõ ràng rằng chúng tôi tiến vào lâu đài với một lá cờ trắng thể hiện sự đình chiến; và tình trạng này sẽ kéo dài bao lâu thì chẳng ai đoán trước được.

Chúng tôi cưỡi ngựa đi thẳng vào sân trong của lâu đài Beaufort, một công trình nhỏ so với một tòa lâu đài, nhưng gây ấn tượng mạnh mẽ bởi tất cả mọi thứ đều được xây dựng từ đá tự nhiên. Không được gia cố nặng nề như một vài tòa lâu đài mà tôi đã trông thấy ở phương Nam, nhưng nó vẫn có khả năng chịu đựng một sự bào mòn đáng kể. Những lỗ châu mai rộng miệng cách đều nhau chạy dọc chân những bức tường ở vòng ngoài cùng, và tòa tháp canh vẫn lấy làm kiêu hãnh là một sự mở đầu vững vàng trên đường tiến vào sân lâu đài.

Một vài chú ngựa nhỏ của vùng cao nguyên được nhốt ở đây, thò đầu qua cánh cửa lửng bằng gỗ để hí chào ngựa của chúng tôi. Gần bức tường có một vài kiện hàng vừa được dỡ xuống từ những con ngựa trong chuồng.

“Lãnh chúa Lovat đã cử một vài người tới gặp chúng ta,” Jamie nhận xét khi nhìn thấy những kiện hàng. “Anh mong họ là họ hàng.” Anh nhún vai. “Ít nhất thì ban đầu họ cũng sẽ đủ thân thiện.”

“Làm sao anh biết được?”

Anh trượt xuống từ trên lưng ngựa rồi giơ tay giúp tôi.

“Họ đã bỏ lại kiếm to bản ở chỗ hành lý.”

Jamie đưa dây cương cho người giữ ngựa vừa bước ra khỏi chuồng ngựa để tới gặp chúng tôi, rồi phủi bụi trên chiếc quần ống túm của mình.

“Ờ, bây giờ thì sao?” Tôi thì thầm với Jamie. Không có dấu hiệu gì của một bà chủ nhà hay quản gia; chẳng có dấu vết nào của một hình dáng đầy uy quyền, hân hoan như của bà FitzGibbons đã từng chào đón chúng tôi ở lâu đài Leoch hai năm trước.

Có vài người dắt ngựa và coi chuồng thỉnh thoảng liếc nhìn chúng tôi, nhưng vẫn tiếp tục công việc của họ; vài người hầu băng qua sân cũng vậy,

https://thuviensach.vn

họ đang kéo lê những giỏ đựng đồ giặt, những bó than, và tất cả những đồ dùng cồng kềnh cần thiết trong lâu đài đá. Tôi hài lòng nhìn người đầy tớ trông có vẻ lực lưỡng đang đổ mồ hôi dưới gánh nặng của hai cái bình đựng nước bằng đồng cỡ hai mươi lít. Dẫu có thiếu sót lòng hiếu khách thì ít nhất lâu đài Beaufort cũng có một cái bồn tắm ở đâu đó.

Jamie đứng giữa sân, khoanh tay, quan sát địa điểm này như một người mua bất động sản tiềm năng đang có nghi ngại về hệ thống thoát nước.

“Bây giờ chúng ta sẽ đợi, Sassenach,” anh nói. “Những người lính gác sẽ đi báo lại rằng chúng ta đã tới nơi. Sẽ có ai đó xuống gặp chúng ta… hoặc không.”

“Ừ,” tôi nói. “Em mong là họ quyết định nhanh chóng; em đói rồi, và cần rửa ráy một chút.”

“Ừ, đúng là em đang cần rửa ráy đấy,” Jamie đồng ý với một nụ cười thoáng qua khi anh nhìn lướt cả người tôi. “Em có một vết nhọ trên mũi, và những bông tục đoạn trên tóc. Không, để mặc nó đi,” anh nói thêm, khiến bàn tay đang đưa lên đầu của tôi khựng lại. “Trông rất duyên dáng, em chủ định làm thế phải không?”

Chắc chắn là không rồi, nhưng tôi vẫn để kệ chúng. Dù vậy, tôi vẫn lén đi tới một máng nước gần đó để kiểm tra lại vẻ bề ngoài và tìm cách khắc phục trong chừng mực nào đó khi chẳng có gì để dùng ngoài nước lạnh.

Đây quả là một tình huống tế nhị đối với Simon Già, tôi nghĩ khi cúi người trên cái máng, cố gắng phân biệt xem những đốm tròn trên cái bóng phản chiếu của mình là vết bẩn thực sự hay chỉ là vương phải những mẩu cỏ khô bay trong không trung.

Một mặt, Jamie là đặc phái viên chính thức của nhà Stuart. Dẫu lời hứa hỗ trợ của Lovat là chân thành hay chỉ là lời nói đãi bôi thì đây cũng là cơ hội để ông ta thực hiện nghĩa vụ chào đón người đại diện của Hoàng tử, dù chỉ vì lịch sự.

https://thuviensach.vn

Mặt khác, người đại diện này là một người cháu trai không chính thống của ông ta, tuy không bị ông ta chối bỏ nhưng hiển nhiên cũng không phải là một thành viên thân thiết trong gia đình. Và cho tới giờ, tôi đã hiểu quá rõ những mối thù hận ở vùng cao nguyên để biết rằng loại cảm giác tồi tệ này không có vẻ gì là sẽ tiêu biến qua thời gian.

Tôi xoa bàn tay ướt nhẹp của mình lên đôi mắt đang nhắm rồi vuốt ngược lại nơi thái dương, ép mấy sợi tóc lơ phơ xuống. Nhìn chung, tôi không cho rằng Lãnh chúa Lovat sẽ để mặc chúng tôi đứng trên sân thế này. Tuy nhiên, ông ta có thể mặc cho chúng tôi đứng ở đó đủ lâu để dấy lên nỗi hoài nghi về sự tiếp đãi dành cho chúng tôi.

Sau đó - ồ, ai mà biết được? Rất có thể chúng tôi sẽ được giao cho Quý bà Frances, một trong những người cô của Jamie, một góa phụ - và theo tất cả những gì mà chúng tôi nghe được từ Tullibardine - cô là người giúp cha mình quản lý những công việc trong gia đình. Hoặc, nếu ông ta lựa chọn đón tiếp chúng tôi như sứ giả ngoại giao hơn là người thân trong gia đình, tôi cho rằng đích thân Lãnh chúa Lovat sẽ xuất hiện cùng với một dàn hộ tống trang trọng gồm thư ký, lính gác và người hầu.

Dường như khả năng cuối cùng này dễ xảy ra nhất, căn cứ vào khoảng thời gian đã trôi qua; xét cho cùng, người ta không giữ một đoàn tùy tùng ăn mặc chỉnh tề ở bên mình mọi nơi mọi lúc - sẽ mất một chút thời gian để tập hợp số người cần thiết. Trong lúc hình dung ra sự xuất hiện đột ngột của một vị bá tước ăn vận lịch lãm, tôi lại suy nghĩ về việc có nên để mặc những bông tục đoạn bám trên tóc mình không, và lại cúi người xuống máng nước.

Đúng lúc đó, có tiếng bước chân trên lối vào phía sau những cái máng. Một ông già béo lùn mặc áo sơ mi để mở và chiếc quần đã tháo dây nịt bước vào sân, đẩy một con ngựa cái bụ bẫm màu hạt dẻ sang bên bằng một cú huých khuỷu tay sắc bén và tiếng kêu cáu kỉnh “Tcha!” Bất chấp tuổi tác, ông ta có một tấm lưng thẳng tắp và đôi bờ vai rộng gần bằng vai của Jamie.

https://thuviensach.vn

Dừng lại trước máng ngựa, ông ta liếc nhìn xung quanh sân như thể đang tìm kiếm ai đó. Đôi mắt ông ta lướt qua tôi mà không thèm dừng rồi sau đó bất chợt đảo lại và giật mình một cách rõ rệt. Ông ta bước về phía trước, hếch khuôn mặt như muốn gây gổ lên, bộ râu xám không được cạo dựng đứng như lông nhím.

“Cô là ai?” Ông ta hỏi.

“Claire Fraser, à, ý tôi là phu nhân Broch Tuarach,” tôi nói, chậm trễ nhớ ra tước vị của mình. Tôi cố lấy lại bình tĩnh, gạt một giọt nước đọng trên cằm. “Còn *ông* là ai?” Đến lượt tôi hỏi.

Một bàn tay rắn chắc nắm lấy khuỷu tay tôi từ phía sau, và một giọng nói nhẫn nại phát ra từ nơi nào đó phía trên đầu tôi. “Sassenach, đây là ông nội anh. Thưa ông, cháu có thể giới thiệu vợ của mình chứ?”

•••

“À!” Lãnh chúa Lovat nói, nhìn tôi với ánh mắt xanh thẳm lạnh lùng. “Ta có nghe nói mày đã lấy một cô vợ Anh.” Giọng nói của ông ta thể hiện rõ rằng hành động này đã xác nhận cho những nghi ngờ tồi tệ nhất của ông ta về người cháu trai mà ông ta chưa bao giờ gặp.

Ông ta nhướng một bên lông mày rậm màu xám về phía tôi, và chuyển ánh nhìn chòng chọc như mũi khoan về phía Jamie. “Có vẻ cũng chẳng khôn ngoan hơn cha mày.”

Tôi thấy hai bàn tay Jamie khẽ giật giật, như đang chống cự lại thôi thúc muốn siết chặt nắm tay.

“Ít nhất cháu cũng không cần cưỡng bức hay lừa bịp để lấy được vợ,” anh đáp trả.

Ông anh làu bàu, không mảy may bối rối bởi lời lăng mạ ấy. Tôi nghĩ mình đã thấy khóe miệng nhăn nheo của ông ta giần giật, nhưng không chắc chắn lắm.

https://thuviensach.vn

“À, đúng vậy, và mày chẳng được lợi mấy từ vụ đổi chác này,” ông ta nhận xét. “Nhưng con bé này rẻ hơn so với con đĩ Mackenzie đã mê hoặc Brian. Dù con bé ngoại tộc này chẳng mang lại lợi ích gì cho mày, ít nhất nó cũng chẳng tốn của mày mấy xu.” Đôi mắt xếch màu xanh, thật giống mắt của Jamie, lướt qua chiếc áo choàng đã đổi màu do di chuyển nhiều của tôi, nhìn vào đường viền áo đã sứt chỉ và những vệt bùn bắn trên váy.

Tôi có thể cảm nhận được một sự rung động mạnh từ Jamie, nhưng lại không chắc chắn liệu đó là một cơn giận hay một tiếng cười.

“Cảm ơn ông,” tôi nói, mỉm cười thân thiện với ngài Lãnh chúa. “Cháu cũng không ăn nhiều. Nhưng cháu cần rửa ráy một chút. Chỉ nước thôi, không cần xà phòng đâu, nếu nó quá đắt đỏ.”

Lần này thì tôi chắc chắn rằng khóe miệng ông ta khẽ giật giật.

“Đúng vậy, ta có thể thấy điều đó.” Ngài Lãnh chúa lên tiếng. “Ta sẽ bảo một người hầu dẫn cô tới phòng của cô. *Và* mang cho cô xà phòng nữa. Bọn ta sẽ gặp lại mày trong thư viện trước bữa tối… cháu trai,” ông ta nói thêm với Jamie, rồi quay gót biến mất dưới cái cổng tò vò.

“Bọn ta là ai vậy?” Tôi hỏi.

“Simon Trẻ, anh nghĩ vậy,” Jamie trả lời. “Người thừa kế tước vị của ông. Có thể một, hai người họ hàng nào đó nữa. Và một vài người trương đất, anh cho là vậy khi nhìn thấy lũ ngựa trong sân. Nếu Lãnh chúa Lovat cân nhắc về việc gửi lính tới gia nhập quân đội của nhà Stuart thì những người trương đất và tá điền có thể sẽ có vài điều để nói đấy.”

•••

“Em đã bao giờ trông thấy một con sâu nhỏ giữa bầy gà chưa?” Anh thì thầm khi chúng tôi tiến vào đại sảnh theo sau những người hầu sau đó một giờ. “Đó là anh - hay đúng hơn là chúng ta. Đi sát vào anh đi!”

https://thuviensach.vn

Những mối liên kết đa dạng của thị tộc Fraser quả nhiên đã được tập hợp lại; khi chúng tôi tới thư viện của lâu đài Beaufort, có tới hai mươi người đang ngồi xung quanh căn phòng.

Jamie được chính thức giới thiệu, và phát biểu một cách trang trọng dưới danh nghĩa nhà Stuart, bày tỏ sự kính trọng của Hoàng tử Charles và Vua James tới Lãnh chúa Lovat, cũng như kêu gọi sự giúp đỡ của Lovat. Ông già ấy đáp lại một cách ngắn gọn, hùng hồn và nước đôi. Cũng như phép xã giao cần có, tôi được dẫn lên phía trước và giới thiệu, không khí chung trở nên dễ thở hơn rất nhiều.

Vây quanh tôi là những quý ông vùng cao nguyên, họ lần lượt ra chào hỏi tôi trong khi Jamie nói chuyện với một người nào đó tên là Graham, có vẻ như đó là họ hàng của Lãnh chúa Lovat. Những người trương đất quan sát tôi với sự dè chừng nhất định, nhưng tất cả vẫn đủ lịch sự - chỉ duy có một ngoại lệ.

Simon Trẻ, trông rất giống cha hắn ở ngoại hình béo lùn nhưng trông trẻ hơn đến gần năm mươi tuổi, bước tới và nắm lấy tay tôi, cúi chào. Khi đứng thẳng người dậy, hắn chăm chú quan sát tôi với vẻ thô lỗ.

“Vợ của Jamie phải không?” Hắn hỏi. Hắn có đôi mắt xếch của cha mình và cháu mình, nhưng chúng lại mang màu nâu xám xịt của vùng đầm lầy. “Ta chắc hẳn phải gọi cô là “cháu dâu”, phải không?” Hắn chỉ tầm tuổi Jamie, và rõ ràng trẻ hơn tôi vài tuổi.

“A ha,” tôi thốt ra một cách lịch sự, trong khi hắn cười như nắc nẻ với câu nói tưởng như hóm hỉnh của mình. Tôi cố thu tay lại, nhưng hắn vẫn giữ chặt nó. Thay vào đó, hắn cười vui vẻ với tôi, và một lần nữa dò xét tôi.

“Cô biết đấy, ta đã nghe kể về cô,” hắn nói, “cô có một chút tiếng tăm trên vùng cao nguyên này đấy, phu nhân ạ!”

“Ồ, thật vậy sao? Quý hóa quá!” Tôi giật mạnh tay lại một cách kín đáo, đáp lại, hắn nắm chặt tay tôi với một cú siết mạnh khiến tôi cảm thấy hơi đau.

https://thuviensach.vn

“Ồ, đúng vậy. Ta nghe nói cô rất nổi tiếng với những người đàn ông dưới trướng của chồng mình,” hắn nói, cười to đến nỗi đôi mắt híp lại thành hai cái khe hẹp màu nâu tăm tối. “Họ gọi cô là *neo-geimnidh meala.* Có nghĩa là “Bà chủ có đôi môi ngọt ngào”. Hắn dịch nghĩa khi trông thấy vẻ hoang mang của tôi trước thứ tiếng Gaelic xa lạ.

“Tại sao, cảm ơn…” Tôi bắt đầu, nhưng chưa kịp nói gì thêm ngoài mấy chữ ấy thì nắm đấm của Jamie đã dộng vào cằm Simon Trẻ khiến hắn loạng choạng ngã vào cái bàn chứa đầy bánh nướng, khiến chúng cùng với những chiếc thìa rơi tung tóe khắp mặt sàn đá đen bóng loáng, gây ra tiếng loảng xoảng chói tai.

Hắn ăn vận như một quý ông nhưng có bản năng của một kẻ chuyên đi gây sự. Simon Trẻ cuộn người bật dậy trên hai đầu gối, tay nắm chặt và bất động ở đó. Jamie đứng phía trên hắn, những nắm tay đã nới lỏng hơn, sự im lặng của anh còn có khả năng uy hiếp lớn hơn lời đe dọa công khai.

“Không,” anh nói với giọng đều đều, “cô ấy không hiểu tiếng Gaelic mấy đâu. Và vì ông đã chứng minh điều đó trước sự thỏa mãn của tất cả mọi người, hãy xin lỗi vợ tôi một cách chân thành trước khi tôi đá bay hết đống răng của ông xuống cổ họng.”

Simon Trẻ bừng bừng nhìn lên Jamie, sau đó liếc nhanh sang cha mình, người kín đáo gật đầu vẻ thiếu kiên nhẫn vì sự gián đoạn này. Mái tóc đen bù xù của Fraser trẻ tuột ra khỏi dây buộc, lòe xòe vương trên mặt. Hắn dè chừng nhìn Jamie, nhưng với ánh mắt kỳ lạ như thể chế giễu pha lẫn kính trọng. Hắn lấy tay quệt miệng và trang trọng cúi đầu với tôi, vẫn quỳ trên hai đầu gối.

“Xin thứ lỗi, phu nhân Fraser, xin lỗi về bất kỳ sự xúc phạm nào mà cô đã phải chịu đựng.”

Tôi chẳng thể làm gì hơn ngoài một cái gật đầu độ lượng trước khi Jamie ôm lấy tôi, bước ra hành lang. Chúng tôi gần đi tới cửa trước thì tôi mới lên tiếng, liếc nhìn lại phía sau để xem chúng tôi đã bỏ lỡ điều gì.

https://thuviensach.vn

“Neo-geimnidh meala có nghĩa là gì vậy?” Tôi hỏi, giật mạnh tay áo anh để bảo anh đi chậm lại. Anh nhìn xuống tôi, như thể tôi đã kéo lại sự tập trung đang lang thang ở một nơi nào đó của anh.

“À! Chỉ là đôi môi ngọt ngào thôi. Không ít thì nhiều.”

“Nhưng…”

“Điều ông ta nói chẳng liên quan gì tới môi của em cả, Sassenach,” Jamie nói một cách khô khan.

“Tại sao, điều đó…” Tôi làm như định quay lại để hỏi cho ra, nhưng Jamie siết chặt tay tôi.

“Chậc, chậc,” anh thì thầm bên tai tôi. “Đừng lo, Sassenach! Họ chỉ muốn nhắm vào anh thôi. Sẽ ổn thôi mà.”

Tôi phải rời đi trong sự trông chừng của phu nhân Frances, chị gái của Simon Trẻ, trong khi Jamie quay lại thư viện, bờ vai thẳng tắp kiên quyết như sẵn sàng cho một trận chiến. Tôi mong anh sẽ không đánh nhau với bất kỳ người họ hàng nào nữa; mặc dù những người Fraser ở đây nhìn chung không to lớn như nhà MacKenzie, song họ có sự cảnh giác bền bỉ báo trước điềm gở cho bất kỳ kẻ nào cố gắng làm điều gì đó trước mặt họ.

Phu nhân Frances khá trẻ, có thể chỉ khoảng hai mươi hai, và đang nghiêng đầu nhìn tôi chằm chằm, cứ như tôi có thể nhảy xổ vào cô ấy nếu không được xoa dịu liên tục bằng trà và đồ ăn ngọt. Tôi cố bắt bản thân mình tỏ ra vui vẻ và vô hại nhất có thể, sau một khoảng thời gian, cô ấy đã đủ thoải mái để thú nhận rằng chưa bao giờ gặp một người phụ nữ Anh nào trước đây. “Phụ nữ Anh”, tôi có thể kết luận, là một giống loài ngoại quốc nguy hiểm.

Tôi cẩn thận không di chuyển một cách đột ngột, và sau một lúc, cô ấy trở nên thoải mái hơn khi bẽn lẽn giới thiệu tôi với con trai của cô, một ông tướng con cứng cáp khoảng ba tuổi, được giữ gìn sạch sẽ bởi sự trông chừng không dời mắt của một người hầu gái có khuôn mặt nghiêm nghị.

https://thuviensach.vn

Tôi đang kể với Frances và em gái Aline của cô về Jenny và gia đình chị ấy, những người mà họ chưa bao giờ gặp, thì bất ngờ có một tiếng rơi và tiếng khóc ở hành lang bên ngoài. Tôi đứng phắt dậy và tới cửa phòng khách đúng lúc trông thấy một đống lộn xộn vải vóc đang vật lộn đứng dậy trên hành lang đá. Cánh cửa nặng nề dẫn tới thư viện đang mở, và thân hình ục ịch của Simon Fraser già đứng tựa vào đó, xấu xí như một con cóc.

"Cô sẽ nhận lấy hậu quả còn tệ hơn thế này, cô gái của ta, và cô chẳng thể làm việc tốt hơn được," ông ta nói. Giọng ông ta không có vẻ đe dọa; chỉ như đang diễn giải một sự thật. Thân hình trong đống lộn xộn vươn đầu lên, và tôi trông thấy một khuôn mặt góc cạnh đáng yêu đến kỳ quặc, đôi mắt đen mở to bên trên đốm đỏ hằn sâu trên má. Bà ta trông thấy tôi, nhưng chẳng tỏ vẻ gì là đã nhìn thấy sự hiện diện của tôi, chỉ đứng dậy và không nói một lời, chạy biến đi. Bà ta khá cao và rất gầy, di chuyển với một dáng điệu kỳ lạ và có phần lóng ngóng như một con sếu.

Tôi đứng nhìn chằm chằm vào Simon Già, ông ta đang được ánh sáng lò sưởi từ thư viện đằng sau chiếu rọi. Cảm nhận được ánh mắt của tôi trên người mình, ông ta quay đầu lại nhìn tôi. Ánh mắt màu xanh già nua dừng lại trên người tôi, lạnh như đá sa phia.

"Xin chào, cưng," ông ta nói và đóng cửa lại.

Tôi đứng ngây người nhìn cánh cửa gỗ tối màu.

"Tất cả những điều đó là gì vậy?" Tôi hỏi Frances, người đã tiến tới sau lưng tôi.

"Không có gì," cô ta nói, liếm môi một cách lo lắng. "Đi nào, người họ hàng."

Tôi để mặc cô ta kéo mình đi, nhưng quyết định sẽ hỏi Jamie chuyện đã diễn ra trong thư viện.

•••

https://thuviensach.vn

Khi chúng tôi tới phòng ngủ được dành cho mình vào đêm nay, Jamie vỗ nhẹ lên đầu người dẫn đường nhỏ của chúng tôi, ra hiệu cho cậu ta lui đi.

Tôi thả người xuống giường, bất lực nhìn chăm chú xung quanh.

“Bây giờ chúng ta sẽ làm gì đây?” Tôi hỏi. Bữa tối đã trôi qua mà chẳng có gì đáng nói, nhưng đôi khi tôi cảm thấy sức nặng từ ánh nhìn của Lovat trên người mình.

Jamie nhún vai, kéo áo qua đầu.

“Giá mà anh biết, Sassenach,” anh nói. “Họ hỏi anh về tình hình quân đội vùng cao, điều kiện của binh lính và những điều mà anh biết về kế hoạch của Hoàng tử. Anh kể cho họ. Sau đó, họ hỏi lại tất cả những điều đó một lần nữa. Ông nội anh cho rằng bất kỳ ai cũng không thể cho ông một câu trả lời thẳng thắn,” anh nói thêm một cách khô khốc. “Ông nghĩ ai cũng thối nát như mình chắc, với hàng tá động cơ; mỗi cái cho mỗi dịp.”

Anh lắc đầu và quăng chiếc áo lên giường cạnh tôi.

“Ông chẳng thể biết được liệu anh có nói dối về tình hình quân đội vùng cao hay không. Nếu anh muốn ông gia nhập với nhà Stuart, anh chắc chắn sẽ nói quá lên về mọi thứ, còn nếu anh thực sự chẳng quan tâm, theo cách này hay cách khác, anh sẽ nói sự thật. Ông không có ý định cam kết điều gì cho tới khi biết rõ lập trường của anh.”

“Và ông ấy định làm thế nào để biết anh có nói thật hay không?” Tôi hoài nghi hỏi.

“Ông có một nhà tiên tri,” anh tỉnh bơ đáp, như thể đó là một trong những vật dụng bình thường của một lâu đài vùng cao nguyên. Theo những gì tôi biết thì đúng là như vậy.

“Thật sao?” Tôi ngồi dậy trên giường, bị kích thích vì tò mò. “Có phải là người phụ nữ mà ông ấy đã ném ra khỏi phòng không?”

“Đúng thế! Bà ta tên là Maisri, và bà ta có khả năng tiên tri từ khi sinh ra. Nhưng bà ta lại chẳng thể nói cho ông nghe bất kỳ điều gì - hoặc đúng

https://thuviensach.vn

hơn là sẽ không nói," anh thêm vào. "Rõ ràng là bà ta biết *điều gì đó*, nhưng bà ta chỉ lắc đầu và nói không thể thấy gì cả. Đó là khi ông anh mất kiên nhẫn và ném bà ta ra ngoài.

"Lão già tàn bạo!" Tôi phẫn nộ.

"Chà, ông ấy không chiều chuộng phụ nữ chút nào cả," Jamie đồng ý.

Anh đổ nước ra chậu và bắt đầu lấy tay vốc nước lên mặt. Anh ngẩng đầu, giật mình, để mặc nước chảy trước tiếng thở hắt ra của tôi.

"Hả?"

"Bụng anh…" Tôi nói, chỉ chỉ. Ở giữa xương ức và váy len của anh hằn lên một vết bầm lớn còn mới, nó đang lan ra như một đóa hoa lớn khó coi trên làn da trắng trẻo.

Jamie nhìn xuống, nói: "Ồ, cái đó" một cách thờ ơ, và quay lại với việc rửa ráy.

"Đúng vậy, *cái đó,*" tôi nói, tới gần để nhìn kĩ hơn. "Có chuyện gì vậy?"

"Không vấn đề gì đâu," anh nói một cách khó khăn qua chiếc khăn mặt. "Chiều nay anh đã hơi nóng nảy, và ông anh đã để Simon Trẻ dạy anh một bài học nhỏ về sự tôn trọng."

"Vậy là hắn đã sai hai thanh niên nhà Fraser giữ anh trong khi đấm vào bụng anh hả?" Tôi nói, bắt đầu cảm thấy tồi tệ.

Quăng cái khăn sang một bên, Jamie với lấy chiếc áo ngủ.

"Hơi tâng bốc quá khi em nghĩ rằng phải hai người mới giữ được anh đấy," anh nói, toét miệng cười khi đang chui đầu qua cổ áo. "Thực ra là ba người, một đứng đằng sau tóm cổ anh."

"Jamie!"

Anh cười, lắc đầu một cách ảo não khi kéo lại cái chăn trên giường.

"Anh không biết ở em có điều gì, Sassenach, mà khiến anh luôn muốn thể hiện trước em. Một ngày nào đó anh sẽ khiến mình bị giết bởi cố gắng

https://thuviensach.vn

gây ấn tượng với em mất.” Anh thở dài, cẩn thận kéo cái áo len qua bụng. “Chỉ là đóng kịch thôi mà, Sassenach; em không cần lo lắng đâu.”

“Đóng kịch! Chúa nhân từ, Jamie!”

“Em đã từng nhìn thấy một con chó lạ gia nhập bầy đàn chưa, Sassenach? Những con còn lại sẽ đánh hơi, cắn vào chân nó và gầm gừ để xem nó sẽ thu mình hay gầm gừ lại. Đôi khi chúng sẽ cắn nhau, đôi khi thì không, nhưng cuối cùng, mọi con chó trong đàn sẽ biết vị trí của nó và ai là kẻ đứng đầu. Simon Già muốn chắc chắn rằng anh biết ai là người dẫn đầu bầy chó; vậy thôi.”

“Ồ, vậy anh có biết không?” Tôi ngồi xuống, chờ anh bước tới giường. Anh cầm nến lên và cười toe toét với tôi, ánh sáng lập lòe gợi lên một tia hy vọng trong mắt anh.

“À hú,” anh đáp và thổi tắt nến.

•••

Trong hai tuần sau đó, tôi chỉ gặp Jamie rất ít, chủ yếu là về đêm. Ban ngày, anh luôn ở cùng ông nội, săn bắn hay cưỡi ngựa - Loval là một người đàn ông tràn trề sinh lực dù ở độ tuổi đó - hay uống say sưa trong phòng làm việc, khi Cáo Già chậm rãi đưa ra kết luận và bố trí kế hoạch.

Tôi dành phần lớn thời gian với Frances và những người phụ nữ khác. Thoát khỏi cái bóng đáng sợ của cha mình, Frances đã lấy đủ dũng khí để nói lên suy nghĩ của mình, chứng minh mình là một người bạn thông minh và thú vị. Cô có trách nhiệm đảm bảo mọi việc của lâu đài luôn được vận hành suôn sẻ, nhưng khi cha mình xuất hiện thì cô thu mình lại, trở nên không quan trọng, hiếm khi ngước mắt lên hay nói to hơn một lời thầm thì. Cũng chẳng trách cô về điều đó được.

Hai tuần sau khi chúng tôi đến, Jamie tới đón tôi từ phòng vẽ tranh nơi tôi đang ngồi với Frances và Aline, và nói rằng Lãnh chúa Lovat muốn gặp

https://thuviensach.vn

tôi.

Simon Già tùy tiện vẫy tay về phía những cái bình cổ thon đặt trên chiếc bàn sát tường, sau đó ngồi xuống chiếc ghế rộng chạm khắc từ gỗ cây óc chó, với tấm đệm cũ kỹ bằng nhung màu xanh đã sờn; tôi tự hỏi liệu nó vốn dĩ là như vậy hay do sử dụng lâu ngày, ông ta ngồi vừa khít với hình dáng của cái ghế.

Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống trong góc với ly rượu poóc-tô của mình, giữ im lặng cho tới khi Simon hỏi Jamie một lần nữa về tình hình và những triển vọng của Charles Stuart.

Lần thứ hai mươi trong một tuần, Jamie vẫn kiên nhẫn kể lại số lượng binh sĩ sẵn sàng và ban chỉ huy - y như bộ máy đó vốn có - vũ khí được trang bị và điều kiện của nó - phần lớn còn nghèo nàn - những viễn cảnh khi Charles có thêm sự gia nhập của Lãnh chúa Lewis Gordon hay nhà Farquharson, những gì mà Glengarry đã nói về địa hình vùng Prestonpans, những gì Cameron biết hay suy luận về động tĩnh của quân Anh, tại sao Charles quyết định tiến quân về phía nam, và những thứ tương tự như thế, vân vân. Tôi thấy mình đang gật gù trên cái ly cầm ở tay, và cố lấy lại sự tỉnh táo đúng lúc giữ cho thứ chất lỏng màu đỏ ruby không sánh vào áo mình.

"… Và Lãnh chúa George Murray cùng Kilmarnock đều nghĩ Hoàng tử sẽ nghe theo lời khuyên tốt nhất là kéo quân quay trở lại vùng cao nguyên vào mùa đông," Jamie kết luận, há miệng ngáp. Cảm thấy tù túng trên chiếc ghế hẹp, anh đứng lên và duỗi người, bóng anh lập lòe trên những tấm màn bao phủ bức tường đá.

"Và cá nhân anh nghĩ gì?" Mắt Simon Già lấp lánh dưới hàng mi đã cụp xuống một nửa khi ông ta ngả người trên ghế. Đám lửa cháy cao và bừng sáng trong lò sưởi; Frances đã thắp lửa trong sảnh chính bằng than bùn nhưng ngọn lửa này lại được thắp bằng củi theo lệnh của Lovat. Mùi nhựa thông từ đống củi cháy rất hắc, quyện lẫn với mùi nồng hơn của khói.

https://thuviensach.vn

Ánh sáng hắt bóng Jamie thật cao trên bức tường khi anh quay người không ngừng, như thể không muốn ngồi trên ghế thêm nữa. Căn phòng làm việc nhỏ bé này thật ngột ngạt và tối tăm, với một ô cửa sổ được che rèm chắn đi màn đêm - rất khác biệt với nghĩa trang nhà thờ đầy nắng nơi Colum đã hỏi anh những câu hỏi tương tự. Và tình cảnh bây giờ đã thay đổi; không còn là nhân vật được yêu thích mà những thủ lĩnh thị tộc phục tùng nữa, giờ đây Charles đang gửi tới các thủ lĩnh lời kêu gọi, yêu cầu họ thực hiện nghĩa vụ với cậu ta. Nhưng hình dạng của vấn đề thì vẫn vậy - một hình bóng vô hình, đen tối đang treo lơ lửng như một bóng đen trên đầu chúng tôi.

“Cháu đã nói với ông những gì cháu nghĩ - hàng tá lần rồi.” Jamie nói một cách xấc xược. Anh cựa quậy vai vẻ thiếu kiên nhẫn, nhún nhún như thể áo quá chật.

“Ồ, đúng vậy, anh đã nói với ta. Nhưng lần này ta nghĩ là chúng ta sẽ nói lên sự thật.”

Ông già ngồi thoải mái hơn trên chiếc ghế có đệm, tay chắp lại trên bụng.

“Vậy ông sẽ nói thật chứ?” Jamie phát ra một tiếng cười ngắn, quay ra nhìn thẳng vào ông mình. Anh ngả người ra sau, tựa vào bàn, tay chống đằng sau. Bất chấp sự khác nhau trong tư thế và hình dáng, vẫn có một sự căng thẳng giữa hai người đàn ông làm nổi lên sự giống nhau thoáng qua giữa họ. Một người cao và một người béo lùn, nhưng cả hai bọn họ đều mạnh mẽ, ngang bướng và quyết giành chiến thắng trong cuộc đối đầu này.

“Ta không phải người đồng tộc với anh à? Không phải thủ lĩnh của anh à? Ta có nên yêu cầu sự trung thành của anh không nhỉ?”

Vậy đây chính là mấu chốt. Colum, người quá quen thuộc với sự yếu đuối của cơ thể nên biết bí quyết xoay chuyển sự yếu đuối của một người đàn ông để phục vụ mục đích của mình. Simon Fraser, người mạnh mẽ và đầy khí lực thậm chí ở vào độ tuổi này, đã quá quen với việc làm theo ý mình bằng những phương pháp trực tiếp hơn. Tôi có thể nhìn thấy nụ cười

https://thuviensach.vn

chua chát trên gương mặt Jamie, anh đang so sánh sự cầu xin giúp đỡ của Colum với mệnh lệnh của ông nội anh.

"Ông có thể không? Cháu không nhớ là mình đã từng tuyên thệ với ông."

Vài sợi lông mày dài thô cứng mọc chĩa ra trên lông mày của Simon, kiểu của người già. Chúng rung rung trong ánh lửa, và tôi chẳng thể nói liệu đó là sự phẫn nộ hay chế giễu.

"Một lời tuyên thệ ư? Không phải là dòng máu Fraser đang chảy trong huyết quản của mày sao?"

Miệng Jamie giật giật một cách châm biếm khi anh trả lời. "Họ luôn nói rằng một đứa trẻ khôn ngoan là đứa trẻ hiểu về cha của mình, phải không? Mẹ cháu là một người nhà MacKenzie; và cháu biết rõ điều đó."

Khuôn mặt của Simon trở nên tím tái, lông mày ông ta nhíu lại. Sau đó, miệng ông ta mở thật to và ông ta cười phá lên. Ông ta cười cho tới khi phải ngồi thẳng dậy trên ghế và gập người về đằng trước, phì phò và nghẹt thở. Cuối cùng, ông ta phải đập một tay lên thành ghế vì không kìm được cơn cười, một tay khác thò vào trong miệng, lôi ra hàm răng giả.

"Khặc," ông ta lắp bắp nói, thở hổn hển và khò khè. Mặt đầy nước mắt và nước miếng, ông ta mò mẫm tới cái bàn nhỏ cạnh ghế và vứt hàm răng giả vào đĩa bánh. Những ngón tay xương xẩu nắm chặt chiếc khăn ăn bằng vải lanh, và ông ta ấn nó lên mặt, vẫn phát ra những tiếng cười nhỏ trong khi cố kiểm soát những gì còn lại.

"Chúa ơi, chàng trai trẻ," cuối cùng ông ta nói, giọng khá ngọng. "Đưa cho ta bình whisky."

Lông mày nhướng lên, Jamie lấy chiếc bình trên bàn phía sau lưng anh và đưa nó cho ông nội, ông ta bỏ nút chai và tu ừng ực một lượng rượu đáng kể mà chẳng thèm bận tâm đến phép lịch sự là phải dùng một cái ly.

"Mày nghĩ rằng mày không phải là một người Frather[40] à?" Ông ta nói, hạ thấp cái bình xuống và thở ra một cách nóng nảy. "Ha!" Ông ta ngả

https://thuviensach.vn

ra sau một lần nữa, bụng phập phồng mạnh khi hít vào một hơi. Ông ta chỉ một ngón tay dài, xương xẩu vào Jamie.

"Cha mày đã đứng đúng ở vị trí mà mày đang đứng bây giờ, cháu trai ạ, và nói với ta cũng chính những lời mày vừa nói vào cái ngày nó rời lâu đài Beaufort mãi mãi."

Ông già dần trở nên bình tĩnh hơn. Ông ta ho vài lần và lau sạch mặt lần nữa.

"Mày có biết rằng ta đã từng cố gắng ngăn cản cuộc hôn nhân của cha mẹ mày bằng cách thuyết phục rằng con của Ellen MacKenzie không phải là của Brian không?"

"Đúng vậy, cháu biết." Jamie tựa người vào bàn lần nữa, quan sát ông nội anh qua đôi mắt nheo lại.

Lãnh chúa Lovat khịt mũi. "Ta sẽ không nói rằng luôn luôn có một sự thiện chí giữa ta và những đứa con của ta, nhưng ta hiểu rõ con trai mình. *Và* cả cháu trai của ta nữa." Ông ta nhấn mạnh. "Quỷ bắt ta đi, ta cho rằng bất cứ ai trong số chúng đều có thể bị cắm sừng, nhiều hơn là ta nữa."

Jamie chẳng biểu lộ cảm xúc, nhưng tôi thì chẳng thể ngăn mình không liếc nhìn đi chỗ khác. Tôi đang nhìn chằm chằm vào hàm răng giả bị vứt ra ngoài, thứ gỗ sồi đã đổi màu đang phát ra ánh lập lòe ướt nhoẹt nước giữa những mẩu vụn bánh. May mắn là Lãnh chúa Lovat không để ý thấy tia nhìn của tôi thay đổi.

Ông ta tiếp tục, lại trở nên nghiêm túc. "Bây giờ thì Dougal MacKenzie của Leoch đã bày tỏ lòng trung thành với Charles. Mày có gọi hắn ta là thủ lĩnh không? Đó là những gì mà mày đang cố gắng nói với ta đấy sao? Rằng mày đã tuyên thệ với hắn ta?"

"Không, tôi không tuyên thệ với bất kỳ ai."

"Kể cả Charles?" Ông già nhanh nhạy thình lình chộp lấy điều đó như mèo vồ chuột. Tôi như trông thấy đuôi ông ta ngoe nguẩy khi nhìn Jamie, đôi mắt xếch sâu hoắm phát ra những tia sáng dưới mi mắt đầy vết nhăn.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt Jamie dán chặt vào ngọn lửa lập lòe, bóng anh bất động in trên bức tường phía sau.

“Điện hạ không yêu cầu cháu.” Đó là sự thật. Charles thực sự không cần một lời tuyên thệ từ Jamie - cậu ta đã ngăn chặn điều cần thiết đó bằng cách ký thay Jamie trong danh sách những người ủng hộ mình. Tôi biết rằng trên thực tế anh đã không hứa gì với Charles, và điều đó rất quan trọng đối với Jamie. Nếu anh buộc phải phản bội lại người đàn ông ấy, thì tốt nhất hãy để cậu ta là một người thủ lĩnh không được thừa nhận. Cái ý nghĩ cả thế giới đều cho rằng một lời tuyên thệ như vậy có tồn tại là một vấn đề ít để bận tâm hơn nhiều.

Simon lại làu bàu. Không có hàm răng giả, mũi và cằm của ông ta trở nên gần nhau hơn, khiến cho nửa dưới của khuôn mặt ông ta rút ngắn lại.

“Vậy thì chẳng gì có thể cản trở mày thề trung thành với ta, như là với thủ lĩnh của thị tộc mày,” ông ta lặng lẽ nói. Cái đuôi ngoe nguẩy trở nên ít lộ liễu hơn, nhưng vẫn ở đó. Tôi có thể gần như nghe được những suy nghĩ trong đầu ông ta đang lướt quanh trên những bàn chân êm như độn bông. Nếu Jamie tuyên thệ dâng tặng lòng trung thành cho ông ta thay vì cho Charles, sức mạnh của Lovat có thể được nhân lên. Của cải của ông ta cũng sẽ tăng lên theo vì ông ta có thể đòi hỏi quyền được hưởng một phần thu nhập từ Lallybroch với tư cách một thủ lĩnh. Viễn cảnh có được địa vị công tước kéo lại gần hơn một chút, phát ra những tia sáng qua màn sương mù.

“Chẳng gì cả ngoại trừ ý chí của cháu,” Jamie vui vẻ tán đồng. “Nhưng đó là một trở ngại nho nhỏ, không phải sao?” Khóe mắt anh nhăn lại khi đôi mắt nheo hẹp hơn.

“Hừm!” Mắt của Lovat cũng gần như nhắm lại, và ông ta lắc đầu chậm rãi từ bên này sang bên kia. “Ồ, đúng vậy, mày là con trai của cha mày. Ương bướng như một tảng đá, đần độn, ngốc nghếch. Ta đã biết rằng Brian sẽ chẳng được gì ngoài một lũ ngốc từ ả gái điếm đó mà.”

Jamie với tay chộp lấy hàm răng bằng gỗ sồi trên đĩa. “Tốt hơn hết là ông nên rút lại những lời đó, lão già ngu ngốc.” Anh thô lỗ nói. “Tôi chẳng

https://thuviensach.vn

thể hiểu nổi một từ ông nói.”

Miệng ông nội anh nới rộng ra thành một nụ cười chẳng hài hước chút nào, phô bày chân răng vàng úa của một chiếc răng đã gãy trơ trọi ở hàm dưới.

“Không ư?” Ông ta nói. “Mày có hiểu một cuộc mặc cả không?” Ông ta ném một cái liếc nhanh sang tôi, như thể chẳng nhìn thấy gì ngoài một tấm thẻ khác chuẩn bị được đưa lên bàn cược. “Lời tuyên thệ đổi lấy danh dự cho vợ mày, thế nào?”

Jamie cười thành tiếng, vẫn cầm hàm răng trên tay.

“Ồ, vậy ư? Ông định cưỡng bức cô ấy ngay trước mắt tôi hả, ông nội?” Anh uể oải ngồi ngả người lại một cách khinh bỉ, đặt tay lên bàn. “Vậy thì cứ việc, khi cô ấy xong chuyện với ông, tôi sẽ gọi cô Frances tới quét dọn những gì còn sót lại.”

Ông anh nhìn anh một cách điềm tĩnh. “Không phải ta, cháu trai!” Một bên miệng móm mém nhếch lên khi ông ta quay hẳn đầu sang nhìn tôi. “Mặc dù ta cũng vui lòng làm điều đó nếu nó có giá trị.” Sự thâm hiểm đến ớn lạnh trong đôi mắt tối tăm khiến tôi muốn kéo áo choàng qua ngực để bảo vệ, nhưng không may là lúc này tôi không mặc nó.

“Có bao nhiêu người đàn ông ở Beaufort, Jamie? Có bao nhiêu kẻ có đầu óc sẽ nể mặt mày? Mày chẳng thể bảo vệ cô ta cả ngày lẫn đêm.”

Jamie chậm rãi ngồi thẳng người lên, cái bóng to lớn phản chiếu những chuyển động của anh trên tường. Anh nhìn chằm chằm xuống ông nội mình, không biểu lộ chút cảm xúc nào.

“Ồ, tôi nghĩ là tôi không cần lo lắng đâu, ông nội ạ,” anh nhẹ nhàng nói. “Vợ tôi là một người phụ nữ hiếm gặp. Một phù thủy, ông biết đấy. Một Quý Bà Trắng, như Quý bà Aliset.”

Tôi chưa bao giờ nghe nói tới Quý bà Aliset, nhưng Lãnh chúa Lovat thì rõ ràng đã nghe rồi; đầu ông ta quay ngoắt qua, nhìn chằm chằm vào tôi, đôi mắt trợn trừng trong dáng vẻ kinh sợ. Miệng ông ta há hốc, nhưng

https://thuviensach.vn

trước khi ông ta kịp cất tiếng thì Jamie đã tiếp tục, một suy nghĩ xấu xa hiển hiện rõ trong lời nói trôi chảy của anh.

"Người đàn ông dám ôm lấy cô ấy một cách tục tĩu thì vùng kín của hắn ta sẽ bị nguyền rủa biến thành một quả táo thối," anh nói, với sự thích thú, "và tâm hồn hắn ta sẽ bị thiêu đốt vĩnh viễn dưới địa ngục." Anh nhe răng về phía ông nội mình và rụt tay lại. "Như thế này này." Hàm răng bằng gỗ sồi đáp xuống giữa đống lửa với một tiếng bộp, và ngay lập tức cháy xèo xèo.

https://thuviensach.vn

41
Lời nguyền của nhà tiên tri

Hầu hết những người Scot ở vùng đồng bằng đã đi theo Giáo hội Trưởng lão từ hai thế kỷ trước. Một số thị tộc vùng cao cũng đi theo họ, nhưng những người khác, giống như người nhà Fraser và MacKenzie, vẫn giữ đức tin theo Công giáo. Đặc biệt là những người nhà Fraser, với mối gắn kết mạnh mẽ của gia tộc với Công giáo Pháp.

Trong lâu đài Beaufort có một nhà nguyện nhỏ để phục vụ cho việc cầu nguyện của Bá tước và gia đình ông ta, nhưng tu viện Beauly thì đã đổ nát, chỉ còn lại nơi chôn cất của những người nhà Lovat, và sàn nhà của khu vực riêng dành cho giáo sĩ và ca đoàn, thông thống không có mái che, được lát dày đặc những tấm bia mộ phẳng của những người nằm bên dưới.

Đó là một nơi bình yên, thỉnh thoảng tôi lại tản bộ ra đó, bất chấp thời tiết lạnh giá và gió thổi dữ dội. Tôi không biết liệu Simon Già có ý đe dọa tôi thật không, hay liệu sự so sánh của Jamie về tôi với Quý bà Aliset - người hóa ra là "quý bà trắng" hoặc người chữa bệnh huyền thoại mà dân Scot coi tương đương với La Dame Blanche - có đủ để ngăn chặn sự đe dọa đó không. Nhưng tôi nghĩ rằng không ai có thể gạ gẫm tôi giữa các ngôi mộ của những người đã khuất nhà Fraser.

Một buổi chiều, vài ngày sau chuyện xảy ra ở thư phòng của Simon Già, tôi tản bộ đi xuyên qua một lỗ hổng trên bức tường đổ nát của tu viện và lần này đã tìm thấy người mà tôi không ngờ tới. Người phụ nữ cao lớn mà tôi đã trông thấy bên ngoài phòng làm việc của Lovat đang ở đó, tựa người vào một ngôi mộ đá đỏ, hai cánh tay bao lấy đôi chân dài ấm áp thò ra như một con cò.

https://thuviensach.vn

Tôi định đi vòng qua nhưng bà ta đã trông thấy tôi và ra hiệu cho tôi đến nhập hội cùng.

“Bà là phu nhân Broch Tuarach ư?” Bà ta nói, mặc dù không hề có gì ngoài một chút thắc mắc trong chất giọng vùng cao êm ái ấy.

“Đúng thế. Và bà là… Maisri ư?”

Một nụ cười mỉm thắp sáng cả khuôn mặt bà ta. Bà ta có một khuôn mặt gần như khiến người ta say đắm, hơi mất cân đối giống như một bức họa của Modigliani[41], và mái tóc đen dài điểm bạc buông xõa quanh bờ vai, dù bà ta còn khá trẻ. Một nhà tiên tri ư? Tôi nghĩ bà ta trông rất giống một người như vậy.

“Phải, tôi có khả năng tiên tri,” bà ta nói, nụ cười nở rộng hơn trên khuôn miệng hơi lệch.

“Bà cũng đọc được ý nghĩ ư?” Tôi hỏi.

Bà ta cười to, tiếng cười biến mất trong cơn gió khiến nó nghe rền rĩ khi xuyên qua những bức tường đổ nát.

“Không thưa bà. Nhưng tôi có thể đọc được nét mặt và...”

“Và mặt tôi thì dễ đọc như một cuốn sách vậy, tôi biết mà,” tôi nói với vẻ cam chịu.

Chúng tôi đứng cạnh nhau một lúc, ngắm nhìn những hạt mưa tuyết li ti hắt vào những phiến sa thạch và lớp cỏ dày màu nâu phủ khắp khu nghĩa địa.

“Bọn họ nói bà là một quý bà trắng,” Maisri đột nhiên nói. Tôi cảm nhận được ánh mắt của bà ta chăm chú nhìn mình, nhưng không hề có sự lo sợ thường thấy đi cùng với một lời bình luận như vậy.

“Đúng là họ nói thế,” tôi tán đồng.

“À!” Bà ta lại không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm xuống hai chân mình, đôi bàn chân dài và thanh thoát, đi tất len và được che chắn trong đôi xăng đan bằng da. Các ngón chân tôi, còn được che chắn nhiều hơn thế, đang

https://thuviensach.vn

càng lúc càng tê cóng lại, và tôi nghĩ chân bà ta hẳn phải đông cứng như đá nếu bà ta còn ở đây thêm một lúc nữa.

“Bà đang làm gì ở trên này thế?” Tôi hỏi. Tu viện này là nơi đẹp đẽ và yên bình trong thời tiết tốt, nhưng không phải chốn an lành trong trời mưa tuyết giữa mùa đông lạnh lẽo này.

“Tôi đến đây để suy nghĩ,” bà ta nói, tặng tôi một nụ cười mỉm nhưng có phần lo lắng. Cho dù bà ta đang suy nghĩ về điều gì đi nữa thì những ý nghĩ đó cũng không quá mức vui vẻ.

“Nghĩ về chuyện gì?” Tôi hỏi, nhấc người lên để ngồi trên ngôi mộ bên cạnh bà ta. Hình hiệp sĩ trên nắp mộ đã mòn đi, thanh kiếm to bản của anh ta đặt trên ngực, chuôi kiếm tạo thành hình chữ thập trên trái tim.

“Tôi muốn biết tại sao!” Bà ta kêu lên. Gương mặt mỏng đột ngột bừng lên vẻ căm phẫn.

“Tại sao cái gì?”

“Tại sao! Tại sao tôi có thể nhìn thấy những điều sẽ xảy ra, nhưng không thể làm gì để thay đổi hay ngăn chặn nó? Món quà như thế có gì tốt đẹp chứ? Đó không phải là một món quà, nó là một lời nguyền chết tiệt, mặc dù tôi chẳng làm gì để đáng bị nguyền rủa như thế này!”

Bà ta quay sang trừng trừng nhìn Thomas Fraser một cách độc địa, người đang thanh thản nằm dưới chiếc mũ sắt của ông ta, với chuôi kiếm kẹp dưới hai bàn tay bắt tréo nhau.

“Đúng vậy, có lẽ đó là lời nguyền *của* ông, lão già ngớ ngẩn ạ! Ông và những người còn lại trong gia đình đáng chết của ông. Bà có bao giờ nghĩ vậy không?” Bà ta đột ngột quay sang hỏi tôi. Cặp lông mày nhướng cao trên đôi mắt nâu sáng long lanh với vẻ thông minh giận dữ.

“Bà có bao giờ nghĩ có lẽ không phải số phận của bà quyết định việc bà là ai không? Có lẽ bà có khả năng tiên tri hay sức mạnh chỉ bởi vì nó cần thiết cho một ai đó chứ chẳng liên quan gì đến bà cả - ngoại trừ nó là thứ bà sở hữu và phải chịu đựng khổ sở vì có nó. Bà có nghĩ vậy không?”

https://thuviensach.vn

“Tôi không biết nữa,” tôi chậm rãi nói. “Hoặc đúng ra là có, vì bà đã nói, tôi cũng thắc mắc. Tại sao lại là tôi? Tất nhiên, bà lúc nào cũng tự hỏi về điều đó. Nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ ra được một câu trả lời thỏa đáng. Có phải bà nghĩ mình có khả năng tiên tri ấy là vì một lời nguyền giáng xuống những người trong dòng họ Fraser - để họ biết trước về cái chết của mình? Đó là một ý tưởng thật kinh khủng.”

“Đúng là kinh khủng,” bà ta cay đắng tán đồng. Bà ta ngả ra sau, dựa vào cái quan tài bằng đá đó, nhìn chằm chằm vào cơn mưa tuyết tuôn tung tóe qua đỉnh bức tường vỡ nát.

“Bà nghĩ sao?” Bà ta đột nhiên hỏi. “Tôi có nên nói cho ông ấy biết không?”

Tôi giật mình.

“Ai cơ? Lãnh chúa Lovat?”

“Phải, chính ông ấy. Ông ấy thường hỏi tôi nhìn thấy gì, và đánh tôi khi tôi nói với ông ấy rằng không thấy gì cả. Ông ấy biết, bà hiểu không; ông ấy nhìn thấy nó trên mặt tôi khi tôi nhìn thấy hình ảnh tiên tri. Nhưng đó là sức mạnh duy nhất mà tôi có; sức mạnh đó không phải để nói ra.” Những ngón tay dài trắng bệch luồn ra từ trong chiếc áo choàng của bà ta, nghịch ngợm những nếp gấp ướt sũng ấy với vẻ lo lắng bất an.

“Luôn luôn có khả năng đó, đúng không?” Bà ta hỏi, đầu hơi cúi xuống khiến chiếc mũ trùm của áo choàng che khuất cả khuôn mặt trước cái nhìn chăm chú của tôi. “Khả năng những điều tôi kể ra sẽ tạo nên sự khác biệt. Đôi khi nó có thể làm được điều đó, bà biết đấy. Tôi đã kể với Lachlan Gibbons lúc tôi nhìn thấy con rể ông ta bị bọc trong tảo biển và những con lươn luồn lách bên dưới áo sơ mi của anh ta. Lachlan đã lắng nghe; ông ta lập tức đi đục thủng một lỗ trên thuyền của con rể.” Bà ta cười to, nhớ lại. “Trời ạ, vụ đó thật om sòm! Nhưng khi cơn bão lớn ập đến vào tuần kế tiếp, ba người đàn ông đã chết đuối còn con rể của Lachlan thì an toàn ở nhà, vẫn còn đang sửa chữa con thuyền của anh ta. Và lần sau, khi tôi nhìn thấy anh ta, áo sơ mi của anh ta khô khan, rong rêu đã biến mất.”

https://thuviensach.vn

“Vậy là nó có thể xảy ra,” tôi khẽ nói. “Đôi khi.”

“Đôi khi,” bà ta gật đầu, nói, vẫn nhìn chằm chằm xuống đất. Phu nhân Sarah Fraser nằm dưới chân bà ta, bia mộ của vị phu nhân này nổi hẳn lên với một cái xương sọ trên đỉnh và hai cái xương chéo. *Hodie mihi cras tibi*, dòng chữ trên đó viết. *Sic transit gloria mundi.* Hôm nay đến lượt ta, ngày mai đến lượt người. Và như thế, sự huy hoàng của thế giới này cũng biến mất.

“Đôi khi không. Khi tôi nhìn thấy một người đàn ông bị bọc trong tấm vải liệm, anh ta liền bị ốm thật - và lần đó không thể làm gì để thay đổi tình hình.”

“Có lẽ,” tôi nói, nhìn vào hai bàn tay mình đang xòe ra trên tảng đá bên cạnh. Không có thuốc, không có dụng cụ y tế, không có kiến thức - phải, khi đó bệnh tật chính là số phận, và chẳng có gì thay đổi được nữa. Nhưng nếu có một thầy thuốc ở gần đó, và nếu có thứ để chữa trị… Phải chăng Maisri nhìn thấy bóng đen của bệnh tật đang đến gần như là một triệu chứng thực sự - dù nó thường không hiện rõ - chẳng hạn như một cơn sốt hoặc một đợt phát ban? Và rồi chỉ vì sự thiếu thốn về trang thiết bị y tế khiến cho việc nhận biết các triệu chứng như thế trở thành một lời tuyên án tử? Tôi sẽ không bao giờ biết được.

“Chúng ta sẽ không bao giờ biết được,” tôi nói, quay sang phía bà ta. “Chúng ta không thể nói ra. Chúng ta biết những điều mà người khác không biết, và chúng ta không thể lý giải vì sao hay làm cách nào mà chúng ta lại biết được. Nhưng chúng ta có khả năng đó - và bà nói đúng, nó là một lời nguyền. Nhưng nếu bà có kiến thức, và *có thể* ngăn chặn được tác hại… thì bà nghĩ nó có thể gây hại không?”

Bà ta lắc đầu.

“Tôi không rõ. Nếu bà biết mình sắp chết, bà sẽ làm gì? Và bà sẽ chỉ làm những điều tốt đẹp sao, hay là bà sẽ tận dụng cơ hội cuối cùng có thể có để làm điều có hại cho kẻ thù của mình - mặc dù có thể bỏ qua?”

https://thuviensach.vn

“Biết chết liền.” Chúng tôi im lặng một lúc, ngắm nhìn cơn gió lốc thổi bay những bông tuyết lên các hình trang trí trên tường tu viện.

“Đôi khi tôi biết có điều gì đó ở ngoài kia, kiểu như thế,” Maisri bỗng nói, “nhưng tôi có thể chặn nó ở bên ngoài tâm trí mình, không nhìn tới. Trường hợp của Lãnh chúa cũng như vậy; tôi biết có điều gì đó, và tôi cố tìm cách để không trông thấy nó. Nhưng rồi ông ấy bắt tôi nhìn, và đọc câu chú linh thiêng để làm hình ảnh đó trở nên rõ nét. Và tôi đã làm.” Chiếc mũ trùm tuột ra sau khi bà ta nghiêng đầu, ngước lên nhìn bức tường tu viện phía trên đầu chúng tôi, màu nâu vàng, trắng và đỏ, với vữa tường vỡ vụn giữa những tảng đá. Mái tóc đen điểm bạc chảy tràn xuống sau lưng bà ta và tung bay trong gió.

“Ông ấy đang đứng trước đống lửa, nhưng lúc đó đang là ban ngày và tôi có thể nhìn thấy rất rõ. Một người đàn ông đứng sau ông ấy, im lìm như một cái cây, gương mặt hắn bị bao phủ trong bóng tối. Và trên mặt của Lãnh chúa có bóng của một cái rìu.”

Bà ta nói một cách thản nhiên, nhưng cơn rùng mình chạy ngược lên sống lưng tôi. Cuối cùng, bà ta thở dài, quay sang tôi.

“Haizz, tôi sẽ nói cho ông ấy biết, rồi sau đó ông ấy muốn làm gì thì làm. Ông ấy tận số hay được cứu rỗi, điều đó tôi chẳng can thiệp được. Đó là lựa chọn của ông ấy - và Chúa Jesus phù hộ cho ông ấy.”

Bà ta quay người bước đi, và tôi trượt xuống khỏi ngôi mộ, đứng bên tấm bia của phu nhân Sarah.

“Maisri,” tôi gọi. Bà ta quay lại nhìn tôi, đôi mắt đen như bóng tối quanh khu nghĩa địa.

“Hả?”

“Bà thấy gì, Maisri?” Tôi hỏi và đứng đợi, đối diện với bà ta, hai bàn tay buông thõng hai bên.

Bà ta nhìn tôi trừng trừng, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau. Cuối cùng, bà ta hơi mỉm cười, gật đầu.

https://thuviensach.vn

“Tôi chẳng trông thấy gì cả ngoài chính bà, phu nhân,” bà ta nói khẽ. “Chỉ có bà thôi.”

Bà ta quay người và biến mất khỏi con đường mòn giữa hai hàng cây, để lại tôi giữa những bông tuyết bay lộng đầy trời.

Tận số hay cứu rỗi. Điều đó tôi chẳng can thiệp được. Vì tôi không có sức mạnh nào ngoài sự hiểu biết, không có năng lực để uốn người khác theo ý muốn của mình, không có cách nào ngăn chặn họ làm những gì *họ* muốn làm. Chỉ có mình tôi thôi.

Tôi giũ tuyết ra khỏi những nếp áo khoác và xoay người đi theo Maisri xuôi theo con đường mòn kia, cùng chia sẻ nỗi cay đắng của bà ta khi biết rằng chỉ có duy nhất một mình mình. Và chỉ tôi thôi thì không đủ.

•••

Thái độ của Simon Già vẫn như thường lệ trong suốt hai, ba tuần lễ tiếp theo, nhưng tôi hình dung rằng Maisri đã giữ đúng ý định nói cho ông ta biết về những hình ảnh tiên tri của bà ta. Khi ông ta dường như sắp sửa triệu tập những người trương đất và tá điền để duyệt binh, đột nhiên ông ta lại hoãn lại, nói rằng không phải vội. Sự trù trừ này làm Simon Trẻ tức điên, hắn đang nóng ruột được tham chiến và phủ lên mình vinh quang rực rỡ.

“Đó không phải là vấn đề cấp bách,” Simon Già nói tới hàng tá lần. Ông ta nhấc một chiếc bánh yến mạch lên, ngửi nó và lại đặt xuống. “Có lẽ chúng ta nên đợi tới vụ xuân.”

“Họ có thể đến London trước mùa xuân!” Simon Trẻ gầm lên với cha mình qua bàn ăn và với tay lấy thêm bơ. “Nếu cha không tự mình đi thì hãy để con mang người gia nhập quân đội của Điện hạ!”

Lãnh chúa Lovat cằn nhằn: “Mày có cái tính nôn nóng chết tiệt,” ông ta nói, “nhưng óc suy xét chỉ được một nửa thế. Mày không bao giờ học

https://thuviensach.vn

được cách chờ đợi sao?”

“Không còn thời gian để chờ đợi nữa đâu!” Simon Trẻ rống lên. “Nhà Cameron, nhà MacDonald, nhà MacGillivray - bọn họ đều đã đến đó từ trước rồi. Chẳng lẽ chúng ta thích làm trâu chậm uống nước đục và đứng sau Clanranald và Glengarry à? Cơ hội béo bở để cha trở thành một công tước sẽ tan thành mây khói!”

Lovat có một cái miệng rộng rất gây ấn tượng; ngay cả khi ông ta đã già, nó vẫn mang một vẻ hài hước và gợi cảm. Nhưng lúc này không nhìn thấy nó được nữa. Ông ta mắm môi thật chặt, chăm chú nhìn kẻ thừa kế của mình với vẻ lãnh đạm.

“Vội vàng cưới, hối hận lâu,” ông ta nói. “Và điều đó đúng với việc lựa chọn một lãnh chúa hơn là một người phụ nữ. Một người phụ nữ thì có thể từ bỏ được.”

Simon Trẻ cười khẩy và nhìn sang Jamie xin hỗ trợ. Suốt hai tháng qua, thái độ thù địch, nghi ngờ ban đầu của hắn đã phai nhạt dần, biến thành niềm tôn trọng miễn cưỡng đối với sự tinh thông lão luyện về nghệ thuật chiến tranh của người họ hàng có nguồn gốc thấp hèn này.

“Jamie nói…” Hắn mở đầu.

“Ta biết rõ nó nói gì,” Simon Già cắt lời. “Nó đã nói điều đó quá thường xuyên. Ta sẽ tự đưa ra quyết định của mình theo thời gian của ta. Hãy ghi nhớ điều này, con trai - khi đến lúc thể hiện mình trong một cuộc chiến, sẽ mất rất ít khi biết chờ đợi.”

“Chờ đợi để xem ai là người thắng,” Jamie lầm bầm, cần mẫn vét sạch đĩa của mình bằng một miếng bánh mỳ. Lão già sắc bén ngước lên nhìn, nhưng rõ ràng quyết định phớt lờ câu góp chuyện này.

“Cha đã hứa với nhà Stuart rồi,” Simon Trẻ tiếp tục một cách bướng bỉnh, không thèm để ý đến sự khó chịu của cha mình. “Cha không định nuốt lời đấy chứ? Người ta sẽ nói gì về danh dự của cha?”

https://thuviensach.vn

“Nói giống y như hồi năm 1715,” ông ta thản nhiên đáp. “Hầu hết những kẻ “nói những điều đó” sau đấy đều đã chết, phá sản, hoặc nghèo túng ở Pháp. Nhưng ta thì vẫn ở đây.”

“Nhưng...” Simon Trẻ đỏ mặt, đây là kết quả thường xuyên gặp phải khi trò chuyện với cha hắn.

“Chuyện sẽ là như thế,” Lãnh chúa thô bạo cắt ngang. Ông ta lắc đầu, trừng mắt với con trai, môi bặm chặt vẻ không hài lòng. “Chúa ơi! Đôi khi ta ước gì Brian chưa chết. Nó có thể cũng là một thằng ngốc, nhưng ít nhất nó biết khi nào thì ngừng nói.”

Cả Simon Trẻ và Jamie đều đỏ mặt tía tai vì giận dữ, nhưng sau một cái liếc mắt cảnh cáo nhau, họ liền chuyển sự chú ý về phía đồ ăn của mình.

“Còn cô đang nhìn gì thế hả?” Lãnh chúa Lovat gầm gừ khi bắt gặp ánh mắt tôi đang nhìn ông ta, sau khi ông ta dời mắt khỏi con trai mình.

“Ông,” tôi trả lời thẳng thừng. “Ông trông có vẻ không khỏe.” Ông ta có vẻ không khỏe thật, so với một người đàn ông ở tuổi bảy mươi. Tuy có tầm vóc trung bình, trì trệ và phát tướng vì tuổi tác, nhưng ông ta vẫn là một người đàn ông có vẻ ngoài rắn chắc, căn cứ vào bộ ngực rộng và cái bụng phệ tròn xoe vững chãi, khỏe mạnh. Dù thế, gần đây ông ta bắt đầu có vẻ mềm nhão, như thể đã co rút lại bên trong cái túi da của mình. Những bọng mắt nhăn nheo thâm đen lại và làn da có vẻ xanh xao ốm yếu.

“Hừm,” ông ta cằn nhằn. “Sao ta có thể khỏe được chứ? Ta ngủ cũng không được yên, ta thức cũng không được thoải mái. Cũng chẳng trách được nếu ta trông không sung mãn bằng một chú rể.”

“Ồ, nhưng cha đúng là vậy còn gì,” Simon Trẻ độc địa nói khi tìm thấy một cơ hội để phản pháo lại cha mình. “Một lần, vào cuối tuần trăng mật, ông ấy bị vắt kiệt sinh lực luôn.”

“Simon!” Phu nhân Frances quát. Nhưng vẫn có một trận cười khẽ vang lên quanh bàn ăn, ngay cả khóe miệng Lãnh chúa Lovat cũng hơi giần giật.

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy à?” Ông ta nói. “Thế thì ta đã sớm phải chịu hậu quả của chuyện đó rồi, nói cho mày biết, con trai ạ!” Ông ta khó chịu xê dịch trên ghế ngồi và đẩy cái đĩa phẳng đựng món củ cải luộc đi khi được mời dùng. Ông ta với tay lấy cốc rượu của mình, đưa nó lên mũi ngửi, sau đó lại khinh khỉnh đặt xuống.

“Nhìn chằm chằm như thế là thiếu lịch sự đấy,” ông ta lạnh lùng nói với tôi. “Hay là chuẩn mực lịch sự của người Anh khác với ở đây?”

Tôi hơi đỏ mặt, nhưng không dời mắt đi. “Cháu chỉ đang thắc mắc vì ông ăn không ngon miệng và cũng không uống gì. Những triệu chứng khác là gì?”

“Đang muốn chứng tỏ bản thân đây hử?” Lovat dựa người vào lưng ghế, hai bàn tay đan vào nhau để trên bụng, trông giống một con ếch già. “Một thầy thuốc, cháu trai ta nói thế. Một quý bà trắng, đúng không?” Ông ta ném về phía Jamie một cái liếc mắt chết người, anh vẫn tiếp tục ăn, phớt lờ ông mình. Lovat lầm bầm, nghiêng đầu về phía tôi vẻ mỉa mai.

“À, thưa cô, ta không uống, vì ta không thể đi tiểu, và ta không muốn mình bị căng phồng lên như một cái bọng đái lợn. Còn ta không ngủ yên được vì ta tỉnh dậy cả tá lần mỗi đêm để sử dụng cái bô, và thật chết tiệt mỗi lần phải dùng nó. Vậy đó, Nữ sĩ Aliset, cô có gì muốn nói nào?”

“Cha,” phu nhân Frances thì thào, “thật là, con nghĩ cha không nên…”

“Có thể bàng quang bị nhiễm trùng, nhưng với cháu thì nó nghe có vẻ giống viêm tuyến tiền liệt hơn,” tôi đáp, nhấc cốc rượu của mình lên và uống một ngụm, nhấm nháp hương vị của nó trước khi để nó trôi xuống cổ họng. Tôi e dè mỉm cười với ông ta trong lúc đặt cốc xuống.

“Ồ, vậy ư?” Ông ta nói, lông mày nhướng cao. “Và xin cho biết đó là cái gì?”

Tôi vén cổ tay áo và giơ hai tay lên, ngọ nguậy các ngón tay giống như một nhà ảo thuật đang chuẩn bị màn trình diễn của mình. Tôi giơ ngón trỏ bên tay trái lên.

https://thuviensach.vn

“Tuyến tiền liệt ở đàn ông,” tôi dẫn dắt, “bao quanh ống dẫn nước tiểu - nó là lối thông từ bọng đái ra tới bên ngoài.” Tôi cuộn hai ngón tay của bàn tay phải xung quanh ngón trỏ của bàn tay trái để minh họa. “Khi tuyến tiền liệt bị viêm nhiễm hay phình ra - người ta gọi đó là viêm tuyến tiến liệt, khi chuyện đó xảy ra - nó chèn xuống ống dẫn nước tiểu” - tôi thu hẹp vòng tròn do mấy ngón tay minh họa - “cắt ngang dòng chảy của nước tiểu. Rất thường thấy ở nam giới lớn tuổi. Các vị hiểu không?”

Phu nhân Frances, thất bại trong việc bày tỏ quan điểm về một cuộc trò chuyện hợp khuôn phép trên bàn ăn với cha mình, đang bối rối thì thầm với cô em gái, cả hai đều quan sát tôi bằng vẻ hoài nghi sâu sắc hơn mức bình thường.

Lãnh chúa Lovat theo dõi màn thuyết minh của tôi một cách say mê.

“Phải, ta hiểu rồi,” ông ta nói. Đôi mắt xếch như mắt mèo nheo lại, nhìn những ngón tay tôi vẻ suy đoán. “Vậy phải làm gì với nó đây, nếu cô hiểu biết nhiều đến thế về chủ đề này?”

Tôi suy nghĩ, nhíu mày lục tìm trong bộ nhớ. Tôi chưa bao giờ thực sự thấy - huống hồ là điều trị - một ca viêm nhiễm tuyến tiền liệt, vì bệnh này không phổ biến ở những người lính trẻ. Tuy thế; tôi đã đọc nhiều sách y, trong đó có miêu tả về nó; tôi nhớ được cách điều trị, bởi vì nó từng là nguyên nhân tạo ra trò đùa vui vẻ giữa các học viên y tá, những người đã phải vùi đầu nghiền ngẫm những bức tranh minh họa trong sách giáo khoa một cách hãi hùng mà thích thú.

“À,” tôi nói, “trừ phi làm phẫu thuật, ông chỉ có hai cách. Ông có thể nhét một thanh kim loại mảnh xuyên qua dương vật vào bọng đái để buộc ống dẫn nước tiểu mở ra” - tôi thọc mạnh ngón trỏ xuyên qua vòng tròn đang bị co khít lại - “hoặc ông có thể xoa bóp tuyến tiền liệt để giảm bớt sưng tấy. Thông qua trực tràng,” tôi tận tình bổ sung thêm.

Tôi nghe thấy một tiếng cười khẽ nghẹn lại bên cạnh mình, bèn liếc mắt nhìn Jamie. Hai mắt anh vẫn dán chặt vào cái đĩa, nhưng màu đỏ lựng đang dâng lên từ bên trong cổ áo, vành tai thì đỏ rực. Người anh hơi run

https://thuviensach.vn

run. Tôi nhìn quanh bàn, phát hiện một loạt ánh mắt như bị thôi miên đã gắn chặt vào mình. Phu nhân Frances, Aline và những phụ nữ khác đều chằm chằm nhìn tôi với đủ loại biểu cảm, từ tò mò, hiếu kỳ tới ghê tởm, trong khi cánh đàn ông thì mang đủ vẻ mặt kinh hãi, chán ghét.

Ngoại lệ trước phản ứng chung đó là bản thân Lãnh chúa Lovat, ông ta đang xoa cằm vẻ đăm chiêu, hai mắt lim dim.

"Hừm," ông ta nói. "Một lựa chọn quái quỷ. Một cái que cắm vào thẳng nhỏ, hay một ngón tay chọc ngược lên hậu môn à?"

"Có thể là hai hoặc ba," tôi nói. "Và lặp đi lặp lại nhiều lần." Rồi mỉm cười một cách đoan trang.

"À." Lãnh chúa Lovat đáp lại bằng một nụ cười tương tự, ông ta chậm rãi ngước lên, nhìn đăm đăm vào tôi bằng đôi mắt xanh thẫm kèm theo vẻ mặt nhạo báng thách thức.

"Cái đó nghe có vẻ… thú vị," ông ta ôn tồn nhận xét. Đôi mắt xếch nhìn xuống hai bàn tay tôi, vẻ đánh giá.

"Cô có đôi bàn tay thật đáng yêu đấy," ông ta nói. "Được giữ gìn xinh đẹp, những ngón tay thon dài trắng nõn, hử?"

Jamie chống cả hai tay lên bàn đánh rầm một tiếng và đứng lên. Anh vươn người qua bàn, gí mặt vào cách mặt ông mình chỉ khoảng ba mươi phân.

"Ông đang cần được chăm sóc, ông nội ạ," anh nói. "Cháu sẽ tự mình làm việc đó." Anh xòe hai bàn tay to lớn và chắc nịch trên mặt bàn, mỗi ngón tay dài to như nòng súng lục. "Cháu cũng không vui sướng gì nếu phải thọc ngón tay vào chỗ đó của ông," anh thông báo với ông nội mình, "nhưng cháu nghĩ là cháu có bổn phận cứu ông khỏi bị nổ tung trong một trận mưa nước tiểu, đúng không?"

Frances phát ra một tiếng kêu yếu ớt.

Lãnh chúa Lovat nhìn cháu trai mình với vẻ ghét bỏ không che giấu, sau đó từ từ đứng lên.

https://thuviensach.vn

“Đừng chuốc rắc rối vào mình,” ông ta nói cộc lốc. “Ta sẽ nhờ một con hầu làm việc đó.” Ông ta vẫy tay về phía khách khứa, ý bảo chúng tôi cứ tiếp tục dùng bữa và rời khỏi phòng, ngừng lại để nhìn một cô gái trẻ đang mang vào một đĩa gà lôi thái lát với vẻ nghiền ngẫm. Hai mắt mở to, cô ta xoay người sang bên cạnh để đi qua ông ta.

Một sự im lặng chết chóc bao trùm bàn ăn tối sau khi Lãnh chúa đi khỏi. Simon Trẻ nhìn tôi và mở miệng định nói. Rồi hắn liếc sang Jamie và ngậm miệng lại, hắng giọng, nói:

“Vui lòng chuyển giúp lọ muối!”

•••

“… và kết quả của tình trạng ốm yếu đáng tiếc đó đã ngăn ta không đích thân theo hầu Điện hạ được, vì vậy ta xin dâng lên Người qua bàn tay của con trai đồng thời là người thừa kế của ta biểu tượng của lòng trung thành - không, hãy sửa thành “lòng tôn kính” *-biểu tượng của lòng tôn kính mà ta đã ấp ủ từ lâu với Bệ hạ và Điện hạ.”* Lãnh chúa Lovat ngừng lại, cau mày nhìn trần nhà.

“Chúng ta sẽ gửi cái gì đi, Gideon?” Ông ta hỏi thư ký. “Trông sang trọng, nhưng đừng sang đến nỗi khiến ta không thể nói nó chỉ là một món quà mọn.”

Gideon thở dài và lau mặt bằng một chiếc khăn mùi soa. Là một người đàn ông trung niên, chắc khỏe với mái tóc thưa thớt và hai gò má tròn đỏ ửng, rõ ràng ông ta thấy nhiệt lượng của lò sưởi trong căn phòng ngủ này thật ngột ngạt.

“Chiếc nhẫn ngài có từ Bá tước Mar thì sao?” Ông ta gợi ý, không mấy hy vọng. Một giọt mồ hôi rơi xuống từ cái cằm hai ngấn rớt lên lá thư ông ta đang viết, ông ta liền lén lút thấm đi bằng ống tay áo.

https://thuviensach.vn

“Không đủ đắt giá,” Lãnh chúa phán, “và quá nhiều sự liên tưởng mang tính chính trị.” Ngón tay đồi mồi gõ gõ lên tấm phủ giường vẻ trầm ngâm trong khi ông ta suy ngẫm.

Simon Già đã làm rất tốt, tôi nghĩ. Ông ta đang mặc chiếc áo ngủ đẹp nhất, ngồi tựa người trên giường, với một loạt thuốc men bày tràn ở trên bàn, bên cạnh là vị bác sĩ riêng, bác sĩ Menzies, một người đàn ông nhỏ thó bị lác, cứ nhìn tôi với vẻ nghi ngờ không thôi. Tôi cho rằng ông già không tin tưởng vào óc tưởng tượng của Simon Trẻ nên đã cất công dàn xếp hoạt cảnh công phu này để người thừa kế của mình có thể báo cáo một cách chính xác về tình trạng ốm yếu của Lãnh chúa Lovat khi được diện kiến Charles Stuart.

“Ha,” Lãnh chúa thốt lên vẻ thỏa mãn. “Chúng ta sẽ gửi bộ đồ dã ngoại bằng vàng giá trị ấy. Cái đó đủ sang trọng, nhưng quá phù phiếm để diễn giải thành sự ủng hộ chính trị. Bên cạnh đó,” ông ta thiết thực bổ sung, “chiếc thìa được dập nổi. Vậy là được rồi,” ông ta nói với viên thư ký, “chúng ta hãy tiếp tục với *“Như Điện hạ đã thấy…””*

Tôi liếc nhìn Jamie, anh lén mỉm cười đáp lại.

“Anh nghĩ em đã trao cho ông thứ ông cần, Sassenach ạ,” anh đã nói khi chúng tôi cởi quần áo đi ngủ sau bữa tối định mệnh tuần trước.

“Và đó là gì thế?” Tôi hỏi. “Một cái cớ để quấy rối những cô hầu gái ư?”

“Anh nghi ngờ việc ông đi quấy rối bằng những cái cớ lớn lao kiểu đó,” Jamie lạnh nhạt nói. “Không, em đã cho ông một lối thoát cho cả đôi bên - như thường lệ. Nếu ông có một căn bệnh nghe-có-vẻ-ấn-tượng có thể giữ ông ở trên giường, vậy thì ông không thể bị đổ lỗi vì không thân chinh xuất hiện cùng với những người lính như đã hứa. Đồng thời, nếu ông gửi người thừa kế của mình tới tham chiến, người nhà Stuart sẽ tin rằng Lovat vẫn giữ lời hứa, và nếu cuộc chiến thất bại, Cáo Già sẽ tuyên bố với người Anh rằng ông không định phò tá cho nhà Stuart, có điều Simon Trẻ đã tự làm theo ý mình.”

https://thuviensach.vn

“Cô đánh vần cụm từ “viêm tuyến tiền liệt” cho Gideon được chứ, cô gái?” Lãnh chúa Lovat gọi, đánh thức tôi khỏi dòng suy nghĩ. “Và vui lòng viết một cách cẩn thận vào, đồ ngốc,” ông ta nói với thư ký của mình, “ta không muốn Điện hạ đọc sai.”

“V-i-ê-m t-u-y-ế-n t-i-ề-n l-i-ệ-t,” tôi đọc thật chậm cho Gideon ghi. “Và tiện đây, buổi sáng hôm nay ông cảm thấy thế nào?” Tôi hỏi, đi đến đứng bên cạnh giường của Lãnh chúa.

“Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn cô,” ông lão nói, ngoác miệng cười với tôi, khoe trọn hàm răng giả. “Có muốn nhìn cảnh ta đi tiểu không?”

“Không phải bây giờ, cảm ơn,” tôi lịch sự đáp.

•••

Chúng tôi rời khỏi Beauly để đến hội họp với Charles Stuart và quân đội vùng cao nguyên vào một ngày quang đãng, lạnh giá giữa tháng Mười hai. Chống đối lại tất cả những lời khuyên nhủ, Charles đã tiến vào nước Anh, bất chấp thời tiết và lẽ thường, cũng như các tướng lĩnh của mình. Nhưng cuối cùng, ở Derby, các tướng đã thắng thế, các thủ lĩnh vùng cao từ chối tiến xa hơn nữa và quân đội vùng cao đang quay trở về hướng bắc. Một lá thư khẩn từ Charles gửi tới Jamie, thúc giục chúng tôi tiến về phía nam “không chậm trễ” để hội họp với Điện hạ khi cậu ta về tới Edinburgh. Simon Trẻ, trông chuẩn đến từng centimet với tư cách một thủ lĩnh thị tộc trong bộ đồ bằng vải kẻ ca rô đỏ sậm, dẫn đầu đoàn người của mình. Ngoài một nhóm cưỡi ngựa theo sau hắn thì còn một nhóm lớn hơn đi bộ phía sau.

Được cưỡi ngựa, chúng tôi đi cùng Simon ở đầu đoàn, cho tới khi đến Comar. Ở đó, chúng tôi sẽ tách khỏi đoàn, Simon và đội quân nhà Fraser tiếp tục đi tới Edinburgh, còn Jamie sẽ tháp tùng tôi về Lallybroch trước khi quay trở lại Edinburgh. Dĩ nhiên, anh không định quay lại nơi đó, nhưng đấy không phải chuyện Simon cần quan tâm.

https://thuviensach.vn

Vào giữa buổi sáng, khi đi ra khỏi khóm rừng nhỏ bên đường, tôi phát hiện Jamie đang nôn nóng chờ đợi. Đội ngũ lên đường đã được phục vụ bia nóng như một lời động viên cho chuyến hành trình này, và trong khi bản thân tôi thấy bia nóng khiến bữa sáng ngon lành một cách đáng ngạc nhiên, tôi cũng nhận ra nó có ảnh hưởng rõ ràng lên thận.

Jamie cười khẩy. “Đúng là đàn bà,” anh nói. “Làm sao em có thể dùng từng đó thời gian để làm một việc đơn giản là đi tiểu nhỉ? Em quá chú ý đến việc đó y như ông nội anh vậy.”

“À, lần tới anh có thể đi cùng và quan sát xem,” tôi chua giọng gợi ý. “Có thể anh sẽ đưa ra được vài gợi ý hữu ích đấy.”

Anh lại chỉ cười khẩy lần nữa, quay ra sau để quan sát đoàn quân đang đi thành hàng, miệng vẫn cười. Ngày hôm đó, trời quang đãng, sáng sủa, kích thích tinh thần của mọi người, và Jamie có tâm trạng đặc biệt tốt. Không nghi ngờ gì nữa, chúng tôi sắp về nhà. Tôi biết anh không tự lừa dối bản thân rằng tất cả rồi sẽ tốt đẹp; cuộc chiến này sẽ có cái giá của nó. Nhưng dù chúng tôi thất bại trong việc ngăn chặn Charles, chúng tôi vẫn có thể cứu được một góc nhỏ của Scotland nằm gần sát với chúng tôi nhất - Lallybroch. Điều đó có lẽ vẫn còn nằm trong khả năng của chúng tôi.

Tôi liếc nhìn hàng quân trải dài.

“Hai trăm người đàn ông làm nên một màn trình diễn đẹp.”

“Một trăm bảy mươi,” Jamie thờ ơ đính chính, với lấy dây cương.

“Anh chắc chứ?” Tôi tò mò hỏi. “Lãnh chúa Lovat nói ông sẽ gửi hai trăm người mà. Em nghe ông ra lệnh viết trong lá thư như vậy.”

“À, ông không làm thế.” Jamie tung người lên yên ngựa, rồi đứng trên bàn đạp, chỉ xuống cái dốc phía trước tới một vị trí tít đằng xa, nơi cờ hiệu nhà Fraser cùng với gia huy hình đầu hươu dập dờn bay ở đầu hàng quân.

“Anh đã đếm số người trong khi đợi em,” anh giải thích. “Ba mươi kỵ binh đi đầu với Simon, sau đó là năm mươi người mang kiếm to bản và khiên nhỏ - đó là những người thuộc đội tuần phòng trong vùng - rồi đến

https://thuviensach.vn

những người nông dân, giắt theo bất cứ thứ gì mà họ có trên thắt lưng, từ cái liềm cho tới cây búa, họ có chín mươi người."

"Em cho là ông anh hy vọng Hoàng tử Charles không đếm từng người bọn họ," tôi mỉa mai bình luận. "Vậy nên mới nói khống lên như vậy."

"Phải, nhưng tên của họ sẽ được ghi vào danh sách quân đội khi họ đến Edinburgh," Jamie cau mày, nói. "Tốt nhất anh nên đi xem."

Tôi bám theo sau một cách bình thản hơn. Tôi đoán con ngựa của mình phải xấp xỉ hai mươi tuổi, và nó chỉ có thể đi nước kiệu thong thả, chậm chạp. Còn con ngựa của Jamie thì sung sức hơn, mặc dù vẫn không sánh bằng Donas. Con ngựa đực to lớn ấy đã bị để lại Edinburgh vì Hoàng tử Charles muốn cưỡi nó vào những dịp xuất hiện trước công chúng. Jamie đã đồng ý với yêu cầu này, vì anh ngờ rằng Simon Già có thể chiếm đoạt con ngựa to lớn ấy làm của riêng.

Từ những hoạt cảnh bày ra trước mắt tôi lúc trước, nhận định của Jamie về cá tính của ông nội anh quả không sai chút nào. Jamie đang cưỡi ngựa đi song song với viên thư ký của Simon Trẻ, và nhìn từ vị trí của tôi, có vẻ như trận tranh cãi nóng bỏng đã kết thúc khi Jamie nghiêng người trên yên ngựa, tóm lấy dây cương của viên thư ký và kéo giật con ngựa của người đàn ông đang phẫn nộ đó ra khỏi hàng, lên tới bờ cỏ của con đường mòn lầy lội.

Hai người xuống ngựa và đứng đối mặt nhau, rõ ràng cuộc đối đầu đã đi đến mức dữ dội. Simon Trẻ, nhìn thấy cuộc cãi nhau đó, liền đánh ngựa sang bên đường và ra hiệu cho đoàn quân dừng lại. Mọi người đổ xô về phía đó; chúng tôi cuối cùng đã tới đủ gần để nhìn thấy mặt Simon đỏ hồng vì giận dữ, vẻ mặt của viên thư ký thì nhăn nhó lo lắng, và một loạt cử chỉ giận dữ từ phía Jamie.

Tôi say sưa quan sát màn kịch câm này khi viên thư ký nhún vai vẻ cam chịu, tháo cái túi treo trên yên ngựa, mò mẫm sâu trong túi và lấy ra vài tờ giấy da. Jamie giật lấy những tờ giấy này và lướt nhanh qua chúng, ngón trỏ lần theo các dòng chữ viết tay. Anh chộp lấy một tờ, thả rơi phần

https://thuviensach.vn

còn lại trên mặt đất, và lắc nó trước mặt Simon Fraser. Cáo Trẻ có vẻ sững sờ. Hắn đón lấy tờ giấy, nhìn vào nó rồi ngước lên vẻ hoang mang bối rối. Jamie giật lại tờ giấy và bất ngờ xé ngang xé dọc tờ giấy da dai nhách đó, rồi nhét những mảnh giấy vụn vào túi của anh.

Tôi đã dừng ngựa lại, nó tận dụng ngay giờ phút giải lao ấy để gí mũi sục sạo quanh những bụi cây còn sống nhưng xác xơ mà nó tìm được. Phần gáy của Simon Trẻ đỏ bừng khi quay trở về chỗ con ngựa của mình. Và tôi quyết định tránh thật xa. Jamie, lại lên ngựa, chạy nước kiệu trở lại ven đường chỗ tôi đứng, mái tóc đỏ tung bay như một ngọn cờ hiệu trong gió, hai mắt long lanh vì giận dữ, đôi môi mím chặt.

“Lão già bẩn tưởi,” anh nói chẳng cần mào đầu.

“Ông ta đã làm gì?” Tôi hỏi.

“Liệt kê tên người của anh trong danh sách của ông ta,” Jamie nói. “Coi bọn họ như một phần của đội quân nhà Fraser. Đồ mọt già keo bẩn!” Anh liếc lại phía sau, ngược lên con đường mòn với vẻ mong ngóng. “Tiếc là chúng ta đã đi từng ấy đường, đã quá xa để có thể quay lại và dần cho lão ăn mày ấy một trận.”

Tôi kháng cự lại cám dỗ muốn xúi giục Jamie gọi ông anh bằng nhiều cái tên khác nữa, thay vào đó bèn hỏi: “Tại sao ông ta lại làm thế? Chỉ để có vẻ như ông ta đang đóng góp nhiều hơn mức thực tế cho nhà Stuart à?”

Jamie gật đầu, cơn thủy triều giận dữ hơi dịu đi trên hai má anh.

“Đúng thế đấy! Khiến cho ông ta có vẻ hào phóng hơn mà không phải trả giá. Nhưng không chỉ có thế thôi đâu. Lão quái già xấu xa ấy còn muốn lấy lại đất của anh - ông ta đã muốn làm thế ngay từ lúc bị buộc phải từ bỏ nó khi cha mẹ anh kết hôn. Giờ đây, ông ta nghĩ nếu mọi việc ổn thỏa và ông ta trở thành Công tước Inverness, ông ta có thể tuyên bố Lallybroch cũng thuộc quyền sở hữu của ông ta và anh chỉ là tá điền của ông ta - bằng chứng là ông ta đã dâng lên những người đàn ông của vùng đất đó để đáp lại lời hiệu triệu của nhà Stuart với các thị tộc.”

“Chẳng lẽ ông ta có thể thực sự làm được trò đó ư?” Tôi nghi ngờ hỏi.

https://thuviensach.vn

Jamie hít thật sâu rồi thở ra, đám hơi nước bốc lên giống như khói rồng phun ra từ hai cánh mũi của anh. Anh cười một cách dứt khoát và vỗ vỗ lên cái túi đeo ở thắt lưng.

“Không, bây giờ thì ông ta không thể làm được nữa,” anh nói.

•••

Hành trình từ Beauly tới Lallybroch chỉ mất hai ngày nếu thời tiết tốt, ngựa khỏe và đường đất khô ráo, và chỉ dừng lại để làm những việc tối cần thiết như ăn, ngủ và vệ sinh cá nhân. Nhưng vì một con ngựa đã bị khập khiễng khi ra khỏi Beauly sáu dặm, trời đổ tuyết và mưa, gió thổi trở lại, mặt đất lầy lội đông cứng thành từng mảng băng trơn trượt, rồi hết chuyện này đến chuyện khác, cuối cùng mất gần một tuần lễ chúng tôi mới xuống được con dốc cuối cùng dẫn tới nông trại ở Lallybroch - lạnh giá, mệt mỏi, đói ngấu và cực kỳ kém vệ sinh.

Chúng tôi chỉ còn lại hai người. Murtagh đã được cử đến Edinburgh với Simon Trẻ và đội quân của Beaufort để đánh giá tình hình của quân đội vùng cao.

Ngôi nhà chính đứng vững chãi giữa các ngôi nhà phụ, trắng toát y như những cánh đồng vằn vện tuyết xung quanh. Tôi nhớ như in những cảm xúc của mình khi lần đầu tiên nhìn thấy nơi này, mặc dù lúc đó nó nằm dưới ánh vàng rực rỡ của một ngày mùa thu đẹp trời chứ không phải giữa màn gió tuyết lạnh buốt, nhưng dường như nó vẫn là một nơi trú ẩn đầy chào đón. Ấn tượng về sức mạnh và sự bình yên của ngôi nhà lúc này càng tăng thêm nhờ ánh đèn ấm áp hắt qua những ô cửa sổ thấp, thứ màu vàng êm ái trong sắc xám đậm của buổi chiều tối.

Cảm giác chào đón thậm chí còn trở nên mạnh mẽ hơn khi tôi bám theo Jamie qua cửa trước, mùi thơm ngào ngạt của thịt nướng và bánh mỳ mới làm khiến người ta thèm nhỏ dãi.

https://thuviensach.vn

“Bữa tối,” Jamie nói, nhắm mắt lại trong dáng vẻ sung sướng ngất ngây khi hít hà mùi thơm nức mũi ấy. “Chúa ơi, anh có thể ăn hết cả một con ngựa.” Băng tan chảy nhỏ giọt xuống từ viền áo khoác của anh, tạo thành những vết ướt trên sàn nhà gỗ.

“Em đã nghĩ chúng ta sẽ *phải* ăn thịt ngựa thật cơ đấy,” tôi bình luận, tháo dây buộc áo choàng và giũ tuyết tan bám trên tóc. “Con vật tội nghiệp mà anh đã mua ở Kirkinmill chỉ còn đi tập tễnh được thôi.”

Tiếng nói chuyện của chúng tôi vẳng vào qua hành lang và một cánh cửa phía trên đầu mở ra, theo sau là tiếng chân chạy rầm rập và tiếng reo vui sướng khi nhóc Jamie phát hiện người trùng tên với mình đang ở dưới nhà.

“Thật tuyệt khi được thấy em, em thân yêu!” Jenny nói đến lần thứ ba, kiễng chân lên để hôn Jamie. “Bọn chị đã nghe tin về quân đội và sợ là vài tháng nữa em mới về nhà.”

“Đúng thế,” Ian nói, “em có mang người về cùng không, hay đây chỉ là một chuyến thăm nhà?”

“Mang họ về ư?” Bị giam hãm trong vòng tay chào đón của cô cháu gái lớn, Jamie nhìn chằm chằm vào anh rể, nhất thời quên mất cô gái nhỏ trên tay mình. Sực nhận ra sự hiện diện của cô bé khi bị nó kéo tóc, Jamie lơ đãng hôn cô bé và đưa nó cho tôi.

“Ý anh là gì, Ian?” Anh hỏi. “Người của chúng ta phải trở về từ một tháng trước rồi chứ? Một số người không trở về nhà ư?”

Tôi ôm Maggie bé nhỏ chặt hơn, và một linh tính đáng sợ ập đến khi tôi quan sát nụ cười nhạt dần trên gương mặt Ian.

“Không người nào trở về cả, Jamie,” anh chậm rãi nói, khuôn mặt dài, hài hước đột nhiên phản chiếu nét u buồn đang hiện lên trên mặt Jamie. “Bọn anh không thấy tăm hơi của bất cứ người nào, kể từ khi họ hành quân ra đi cùng em.”

https://thuviensach.vn

Có một tiếng hét từ sân trước, nơi Rabbie MacNab đang nhốt những con ngựa vào chuồng. Jamie quay ngoắt sang và mở cửa, ngó nhìn ra cơn bão.

Qua vai anh, tôi trông thấy một người cưỡi ngựa đang phóng tới xuyên qua màn gió tuyết. Tầm nhìn không rõ nên không nhận ra được khuôn mặt, nhưng vóc người nhỏ con, dẻo dai đang bám chặt vào yên ngựa như con khỉ ấy thì không thể nhầm được. “Nhanh như tia chớp,” Jamie đã nói thế và rõ ràng anh đã đúng; để đi từ Beauly tới Edinburgh rồi lại tới Lallybroch trong vòng một tuần quả là một kỳ tích thực sự về khả năng chịu đựng. Người kỵ sĩ đang đến là Murtagh, không cần đến tài tiên tri của Maisri, chúng tôi cũng biết tin tức ông mang đến là rất xấu.

https://thuviensach.vn

42
Những cuộc sum vầy

Trắng bệch vì phẫn nộ, Jamie mở tung cánh cửa phòng khách của Holyrood đánh sầm một tiếng. Ewan Cameron nhảy dựng lên, làm đổ cả lọ mực đang dùng. Simon Fraser, Công tử Lovat, ngồi bên kia bàn, nhưng chỉ nhướng cặp lông mày rậm màu đen lên với đứa cháu trai đang ở lối vào.

"Chết tiệt!" Ewan nói, mò mẫm trong tay áo lấy ra một chiếc khăn mùi soa để lau vệt nước đang lan ra. "Có chuyện gì với ông thế Fraser? Ồ, chào buổi sáng, bà Fraser," ông ta nói thêm khi nhìn thấy tôi ở đằng sau Jamie.

"Điện hạ đâu?" Jamie hỏi mà không mào đầu.

"Lâu đài Stirling," Cameron đáp, từ bỏ việc tìm cái khăn mùi soa. "Có mảnh vải nào không, Fraser?"

"Nếu có, tôi sẽ dùng nó để bịt mồm ông lại," Jamie nói. Anh hơi thả lỏng khi phát hiện Charles Stuart không có ở nơi này, nhưng hai khóe môi anh vẫn hơi mím lại. "Tại sao các người lại giam giữ người của tôi ở Tolbooth? Tôi vừa gặp họ, họ bị giam ở một nơi mà tôi còn không thả lợn vào nuôi nữa! Thề với Chúa là các người đáng lẽ đã có thể làm điều gì đó!"

Cameron đỏ mặt, nhưng đôi mắt nâu trong veo của ông ta bình thản đón ánh mắt Jamie.

"Tôi đã cố," ông ta nói. "Tôi đã bảo Điện hạ rằng tôi chắc chắn đây là một sự nhầm lẫn - phải, ba mươi người bọn họ ở cách đội quân mười dặm khi được tìm thấy, có điều gì đó nhầm lẫn! - bên cạnh đó, cho dù họ thực sự có ý định bỏ trốn, ngài ấy cũng không có được những người đàn ông khỏe mạnh khác để thay thế họ. Tất cả những lý do đó khiến Điện hạ không ra

https://thuviensach.vn

lệnh treo cổ bọn họ ngay tại chỗ," ông ta nói, bắt đầu trở nên giận dữ khi cú sốc vì sự xuất hiện đột ngột của Jamie nhạt dần. "Chúa ơi, đào ngũ trong thời chiến chính là tội phản bội đấy!"

"Thế ư?" Anh hoài nghi hỏi rồi gật đầu với Simon Trẻ, đẩy một cái ghế về phía tôi trước khi tự mình ngồi xuống. "Vậy ông có ra lệnh treo cổ hai mươi người đã trốn về nhà của ông không, Ewan? Hay bây giờ là hơn bốn mươi rồi nhỉ?"

Cameron càng đỏ mặt hơn và cụp mắt xuống, tập trung vào việc lau đi vết mực bằng mảnh vải Simon Fraser đưa cho.

"Bọn họ đều đã bị bắt," cuối cùng, ông ta lầm bầm đáp, liếc nhìn Jamie, khuôn mặt mỏng tỏ vẻ thành khẩn. "Hãy đến gặp Điện hạ ở Stirling," ông ta khuyên. "Ngài ấy đã rất tức giận vì vụ đào ngũ này, nhưng rốt cuộc chính ngài ấy đã ra lệnh cho ông đến Beauly và để người của ông không được trông coi, đúng không? Và ngài ấy luôn nghĩ tốt về ông, Jamie, và gọi ông là bạn. Có thể ngài ấy sẽ tha thứ cho người của ông, và ông hãy cầu xin ngài ấy tha mạng cho họ."

Nhặt lên miếng giẻ thấm đầy mực, ông ta hồ nghi nhìn nó, rồi lầm bầm một lời cáo lỗi, rời đi để vứt nó ra ngoài, rõ ràng mừng thầm vì thoát được Jamie.

Jamie ngồi ườn ra trên ghế, hơi thở qua hàm răng nghiến chặt tạo thành một tiếng huýt gió khe khẽ, hai mắt dán chặt lên hình gia huy nhà Stuart treo trên tường. Hai ngón tay cứng do trên bàn tay phải chầm chậm gõ lên mặt bàn. Anh đã luôn ở trong tâm trạng như thế kể từ khi Murtagh đến Lallybroch với tin tức ba mươi người của Jamie bị bắt quả tang đang đào ngũ và bị giam cầm tại nhà ngục Tolbooth khét tiếng của Edinburgh, bị kết tội tử hình.

Bản thân tôi không nghĩ Charles định xử quyết họ. Như Ewan Cameron đã chỉ ra, đội quân vùng cao cần đến từng người đàn ông có sức khỏe tráng kiện mà nó có thể tập hợp được. Việc dấn sâu vào nước Anh mà Charles đã tranh cãi để làm bằng được thật hao tiền tốn của, và dòng chảy

https://thuviensach.vn

ủng hộ mà cậu ta tiên đoán sẽ có được từ vùng thôn quê nước Anh đã không thành hiện thực. Không chỉ thế, việc xử tử người của Jamie khi anh vắng mặt sẽ là một hành động ngu ngốc về mặt chính trị và là sự phản bội quá lớn về mặt cá nhân mà ngay cả Charles Stuart cũng không dám tưởng tượng.

Không, tôi cho rằng Cameron nói đúng, những người đàn ông ấy sẽ được tha. Jamie không nghi ngờ gì cũng đã nhận thấy điều đó, nhưng nhận thức đó là sự an ủi nghèo nàn đối với anh, khi phải đối diện với việc nhận ra rằng thay vì để cho người của mình được an toàn rời đi khỏi những nguy hiểm của một chiến dịch thảm hại, những mệnh lệnh của anh đã đặt họ vào một trong những nhà ngục tồi tệ nhất Scotland, bị bêu danh như những kẻ hèn nhát và bị kết án phải chết một cách nhục nhã bằng hình phạt treo cổ.

Điều này, kết hợp với viễn cảnh bỏ mặc người của anh trong ngục tù tăm tối, bẩn thỉu để đến Stirling và đối diện với sự sỉ nhục phải biện hộ với Charles, đã đủ để lý giải vẻ mặt Jamie lúc này - đó là nét mặt của một người vừa mới ăn bữa sáng bằng một cái bát vỡ.

Simon Trẻ cũng im lặng, nhíu mày, vầng trán rộng nhăn lại vì suy nghĩ.

“Ta sẽ đi với cậu tới gặp Điện hạ,” hắn chợt nói.

“Chú ư?” Jamie kinh ngạc nhìn người chú có chung một nửa dòng máu với cha mình, sau đó đôi mắt anh nheo lại nhìn Simon. “Tại sao?”

Simon nhe răng cười. “Rốt cuộc, một giọt máu đào hơn ao nước lã. Hay cậu nghĩ ta đang cố chiếm người của cậu, như cha ta đã làm?”

“Chú sẽ làm thế ư?”

“Có thể,” Simon trả lời thẳng thừng, “nếu ta nghĩ việc đó có lợi cho ta. Nhưng nó có khả năng gây ra rắc rối nhiều hơn những gì ta nghĩ. Ta không muốn đánh nhau với người nhà MacKenzie - hay với cậu, cháu trai ạ,” hắn bổ sung, nụ cười nở rộng thêm. “Tuy Lallybroch màu mỡ thật đấy, nhưng lại cách xa Beauly, và sẽ phải tranh đấu rất dữ dội mới có thể giành được

https://thuviensach.vn

nó, cho dù bằng vũ lực hay tòa án. Ta đã bảo cha ta như vậy, nhưng ông ấy chỉ nghe những gì ông ấy muốn."

Người đàn ông trẻ lắc đầu và chỉnh đai đeo kiếm quanh hông mình.

"Thà gia nhập quân đội còn hơn; dĩ nhiên là cùng với một vị vua phục vị. Và..." Hắn kết luận, "nếu đội quân đó tiếp tục chiến đấu giống như họ đã làm ở Preston, họ sẽ cần đến từng người đàn ông mà họ có thể kiếm được. Ta sẽ đi cùng cậu," hắn quả quyết nhắc lại.

Jamie gật đầu, một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt anh. "Vậy thì cảm ơn chú, Simon! Điều đó sẽ giúp ích đấy!"

Simon gật đầu. "Phải, đúng thế! Cũng sẽ không hại gì nếu đề nghị Dougal MacKenzie đến nói giúp cho cậu. Lúc này ông ta đang ở Edinburgh mà."

"Dougal Mackenzie ư?" Đôi lông mày của Jamie nhướng lên vẻ dò hỏi. "Phải, tôi cho rằng điều đó sẽ không hại gì, nhưng..."

"Không hại gì? Trời ơi, cậu chưa nghe tin gì à? Nhà Mackenzie giờ là "con cưng" của Hoàng tử Charles đấy." Simon uể oải ngồi ngả ra trên ghế, nhìn đứa cháu trai của mình một cách chế giễu.

"Gì cơ?" Tôi hỏi. "Ông ta đã làm cái quái quý gì thế?" Dougal đã mang hai trăm năm mươi người được trang bị vũ khí tới chiến đấu cho sự nghiệp của nhà Stuart, nhưng vẫn còn một số thủ lĩnh thị tộc có những đóng góp lớn hơn.

"Mười nghìn bảng," Simon nói, thưởng thức những từ này trong khi uốn lưỡi phát âm chúng. "Dougal MacKenzie đã mang mười nghìn bảng tới đặt dưới chân quốc chủ của ông ta. Và nó đến không phải không đúng lúc," hắn thản nhiên nói, thả người nằm ườn ra. "Cameron đang kể cho ta nghe rằng Charles đã tiêu đến đồng tiền Tây Ban Nha cuối cùng và vài xu chết tiệt đến từ lũ người Anh ủng hộ mà ngài ấy trông chờ viện trợ. Mười nghìn bảng của Dougal ít nhất sẽ giúp cho đội quân có được vũ khí và lương thực trong vài tuần, và nếu may mắn, đến lúc đó ngài ấy sẽ nhận được thêm từ nước Pháp." Cuối cùng, nhận ra người họ hàng liều lĩnh của mình đang

https://thuviensach.vn

đánh lạc hướng người Anh một cách tuyệt vời, Louis miễn cưỡng đồng ý nhả ra một ít tiền. Mặc dù, còn lâu nữa số tiền đó mới đến nơi.

Tôi nhìn Jamie chằm chằm, gương mặt anh phản chiếu sự hoang mang, bối rối của chính tôi. Dougal MacKenzie kiếm ra mười nghìn bảng từ chỗ quái nào chứ? Tôi chợt nhớ tới nơi mình đã từng nghe nhắc đến số tiền này trước đây - cái hố giam trộm ở Cranesmuir, nơi tôi đã trải qua ba ngày ba đêm như dài bất tận, chờ đợi bị xét xử vì tội sử dụng thuật phù thủy.

“Geillis Duncan!” Tôi reo lên, cảm thấy lạnh toát trước ký ức về cuộc nói chuyện diễn ra trong cái hố lầy lội, bẩn thỉu, tối đen như mực ấy, người bầu bạn của tôi không hơn gì một giọng nói vọng ra từ trong bóng tối. Lò sưởi ở phòng khách thật ấm áp nhưng tôi vẫn kéo áo choàng chặt hơn quanh người mình.

“Tôi đã chuyển được gần mười nghìn bảng,” Geillis đã khoe khoang hành vi trộm cắp của mình bằng sự giả mạo khéo léo tên tuổi người chồng quá cố của cô ta. Arthur Duncan, người đã bị cô ta giết bằng thuốc độc, từng là biện lý của vùng này. “Mười nghìn bảng cho đại nghĩa của Jacobite. Khi nào cuộc nổi dậy xảy ra, tôi sẽ tự hào rằng mình đã đóng góp được chút sức mọn.”

“Cô ta đã ăn cắp nó,” tôi nói, cảm thấy một cơn run rẩy chạy ngược lên hai cánh tay trước ý nghĩ về Geillis Duncan, bị kết án vì tội là phù thủy, đã bị thiêu chết bên dưới tán lá của một cây thanh lương trà. Geillis Duncan, người phụ nữ chỉ được hoãn lại cái chết cho đến lúc sinh ra đứa trẻ mà cô ta đang mang với người tình của mình - Dougal MacKenzie. “Cô ta đã ăn cắp nó và đưa cho Dougal; hoặc ông ta đã lấy nó từ Geillis mà không nói ra, cho tới bây giờ.” Bị kích động, tôi đứng dậy và rảo bước đi lại trước lò sưởi.

“Tên con hoang đó!” Tôi nói. “Đó là điều lão đã làm ở Paris hai năm trước!”

https://thuviensach.vn

“Gì cơ?” Jamie nhăn mày với tôi, Simon há hốc miệng nhìn chằm chằm.

“Đến thăm Charles Stuart. Lão đến để xem xem liệu Charles có thực sự đang lên kế hoạch cho một cuộc nổi loạn không. Có lẽ lão đã hứa hẹn món tiền này, có lẽ đó là điều khuyến khích Charles mạo hiểm trở về Scotland. Nhưng Dougal không thể giao món tiền cho Charles một cách công khai trong khi Colum còn sống - Colum sẽ đặt ra những câu hỏi; ông ta quá trung thực nên sẽ không sử dụng một số tiền ăn cắp, cho dù người đầu tiên đánh cắp nó là ai.”

“Anh hiểu rồi.” Jamie gật đầu, đôi mắt chìm trong suy tư. “Nhưng bây giờ Colum đã chết,” anh khẽ nói. “Và Dougal MacKenzie là sủng thần của Hoàng tử.”

“Điều này - tất cả đều có lợi cho cậu, như ta đã nói đấy,” Simon chen vào, mất kiên nhẫn với cuộc nói chuyện về người mà hắn không biết và những vấn đề mà hắn chỉ hiểu có một nửa. “Hãy đi tìm ông ta; có thể ông ta đang ở quán Tận Cùng Thế Giới vào thời điểm này trong ngày.”

“Theo anh thì ông ta có nói đỡ cho anh với Hoàng tử không?” Tôi lo lắng hỏi Jamie. Dougal từng là cha nuôi của Jamie trong một thời gian, nhưng mối quan hệ của họ có không ít thăng trầm. Có lẽ Dougal sẽ không muốn mạo hiểm đánh mất sự yêu thích mà Hoàng tử mới dành cho mình bằng việc nói đỡ cho một đám hèn nhát và đào ngũ.

Có lẽ Cáo Trẻ còn thiếu sự lão luyện của cha mình, nhưng hắn lại có được sự nhạy bén của ông ta. Cặp lông mày đen nặng nề cong lên.

“MacKenzie vẫn muốn Lallybroch, đúng không? Nếu ông ta nghĩ cha ta và ta có ý định lấy lại mảnh đất của cậu, ông ta sẽ càng hào hứng giúp cậu đưa người của cậu ra khỏi nơi giam giữ, đúng chứ? Chiến đấu với chúng ta sẽ khó khăn hơn là thỏa thuận với cậu, một khi cuộc chiến này kết thúc.” Hắn gật đầu, vui sướng cắn môi trên trong khi nghiền ngẫm những khả năng phát triển của tình huống này.

https://thuviensach.vn

“Ta sẽ phe phẩy một bản sao tờ danh sách của cha ta dưới mũi Dougal trước khi cậu nói chuyện với ông ta. Cậu hãy đến và nói với ông ta rằng cậu sẽ tống cổ ta xuống địa ngục trước khi ta tuyên bố quyền sở hữu với người của cậu, và sau đó tất cả chúng ta sẽ cùng đến Stirling.” Hắn ngoác miệng cười với Jamie vẻ đồng lõa.

“Tôi luôn nghĩ phải có lý do nào đó khiến từ “Scot” đồng âm với từ “plot”[42],” tôi nhận xét.

“Gì cơ?” Cả hai người đàn ông giật mình, ngước lên.

“Đừng bận tâm,” tôi nói, lắc đầu. “Đúng là dòng nào giống nấy.”

•••

Tôi ở lại Edinburgh trong khi Jamie và ông chủ của anh đi ngựa tới Stirling để trình bày thẳng các vấn đề với Hoàng tử. Trong tình huống này, tôi không thể ở lại Holyrood mà tìm nơi tá túc trong một con phố hẹp phía trên Canongate. Đó là một căn phòng nhỏ, lạnh lẽo, chật hẹp, nhưng tôi không ở đó nhiều lắm.

Những tù nhân của Tolbooth không thể ra ngoài, nhưng chẳng có gì ngăn cản khách đến thăm họ. Fergus và tôi đến thăm nhà ngục này hằng ngày, chỉ cần một món hối lộ nhỏ đúng đắn là đủ để cho phép tôi chuyển thức ăn và thuốc men vào cho những người đàn ông của Lallybroch. Về mặt lý thuyết, tôi không được phép nói chuyện riêng với tù nhân, nhưng ở đây, hệ thống này có một mức độ sai sót nhất định, khi được bôi trơn thích hợp, tôi xoay xở được nói chuyện riêng với anh thợ rèn Ross hai, ba lần.

“Đó là lỗi của tôi, thưa phu nhân,” anh ta nói ngay khi tôi gặp anh ta lần đầu tiên. “Đáng lẽ tôi nên nhạy bén chia cả đoàn thành những nhóm nhỏ ba hay bốn người, chứ không phải tập trung lại như chúng tôi đã làm. Có điều, tôi sợ bị lạc mất ai đó; hầu hết bọn họ chưa bao giờ đi xa nhà quá năm dặm.”

https://thuviensach.vn

“Anh không cần tự trách,” tôi trấn an. “Từ những gì tôi nghe nói, chỉ vì xui xẻo nên các anh mới bị bắt thôi. Đừng lo lắng, Jamie đã đến Stirling để gặp Hoàng tử; chẳng bao lâu nữa anh ấy sẽ đưa các anh ra khỏi đây.”

Anh ta gật đầu, mệt mỏi vuốt mái tóc ra sau. Trông anh ta thật bẩn thỉu, nhếch nhác và bị sút cân đôi chút so với anh thợ thủ công tráng kiện, vạm vỡ của mấy tháng trước. Nhưng anh ta vẫn cười và cảm ơn tôi về đồ ăn.

“Nó không thể đúng lúc hơn,” anh ta bộc trực nói. “Chúng tôi chả có gì ngoài thức ăn lỏng. Phu nhân có nghĩ…” Anh ta ngập ngừng. “Phu nhân có thể thu xếp mang cho chúng tôi mấy chiếc chăn không, thưa phu nhân? Tôi không muốn đòi hỏi đâu, chỉ có điều bốn người đã bị sốt rét, và…”

“Tôi sẽ tìm cách,” tôi nói.

Tôi rời khỏi ngục, tự hỏi chính xác mình sẽ phải xoay xở *như thế nào?* Mặc dù đạo quân chủ lực đã đi về phía nam, xâm nhập vào nước Anh, nhưng Edinburgh vẫn là một thành phố bị chiếm đóng. Với lính tráng, các lãnh chúa và những kẻ theo đóm ăn tàn không ngừng ra vào, mọi loại hàng hóa đều thiếu thốn và đắt đỏ. Chăn len và quần áo ấm có thể tìm được, nhưng chúng rất tốn kém, mà tôi thì chỉ còn đúng mười si-linh trong ví.

Ở Edinburgh có một ông chủ ngân hàng, ông Waterford, trước đây từng xử lý vài vụ kinh doanh và đầu tư ở Lallybroch, nhưng vài tháng trước Jamie đã rút hết tiền của anh ở ngân hàng vì sợ rằng chúng có thể bị nhà cầm quyền chộp lấy. Tiền đã được chuyển thành vàng, một ít được gửi tới Jared ở Pháp để cất giữ, phần còn lại được giấu ở điền trang. Tất cả chỗ vàng đó giờ phút này đều không động tới được.

Tôi dừng lại trên đường để suy nghĩ, khách bộ hành chen lấn đi qua bên cạnh tôi trên con phố rải sỏi. Nếu không có tiền, tôi vẫn có vài thứ đáng giá. Viên pha lê Raymond cho tôi ở Paris - dù bản thân nó không có giá trị đặc biệt, nhưng cái khung của nó và sợi dây chuyền thì đáng giá. Những chiếc nhẫn cưới của tôi - không, tôi không muốn rời xa chúng, cho dù là tạm thời. Nhưng chuỗi ngọc trai… tôi sờ vào trong túi, kiểm tra xem chuỗi

https://thuviensach.vn

vòng cổ ngọc trai mà Jamie đã tặng tôi vào ngày hôn lễ và được khâu vào đường chỉ của váy có còn an toàn không.

Nó vẫn còn đó, những hạt ngọc nhỏ không đều nhau của những con trai nước ngọt cứng rắn và mượt mà dưới những ngón tay tôi. Không đắt giá bằng những viên ngọc trai phương Đông, nhưng nó vẫn là một chiếc vòng cổ đẹp với những viên tròn tròn nhỏ xíu bằng vàng xâu xen kẽ giữa các viên ngọc trai. Nó từng thuộc về mẹ của Jamie, Ellen. Tôi nghĩ bà sẽ muốn thấy nó được sử dụng cho việc an ủi những người đàn ông này.

•••

"Năm bảng," tôi dứt khoát nói. "Nó đáng giá mười bảng, và tôi có thể có được sáu bảng nếu chịu khó cuốc bộ lên đồi tới cửa hàng khác." Tôi không biết liệu việc này có đúng hay không, nhưng tôi đã đưa tay ra như thể định cầm lấy chuỗi vòng trên mặt quầy, giả bộ như sắp sửa rời khỏi hiệu cầm đồ này. Ông chủ hiệu, Samuels, nhanh nhẹn đặt bàn tay lên chuỗi vòng, vẻ hồ hởi của ông ta cho tôi biết đáng ra mình nên đòi sáu bảng ngay từ đầu.

"Vậy thì ba bảng mười xu," ông ta nói. "Nó khiến gia đình tôi lụn bại mất, nhưng vì phu nhân xinh đẹp như bà…"

Chiếc chuông nhỏ phía trên cửa ra vào ngân lên đằng sau tôi khi cánh cửa mở ra, tiếng bước chân ngập ngừng vang lên trên ván sàn cũ mòn của hiệu cầm đồ.

"Xin lỗi," giọng một cô gái cất lên, tôi quay phắt ra sau, quên luôn cả chuỗi vòng cổ ngọc trai, để rồi nhìn thấy bóng của những trái bóng tròn trong hiệu cầm đồ in lên gương mặt Mary Hawkins. Cô bé đã lớn hơn và cũng đầy đặn hơn. Trong cung cách của cô có một vẻ chín chắn và đường hoàng, nhưng cô vẫn còn rất trẻ. Cô chớp mắt một lần, rồi nhào lên người tôi với tiếng kêu ré sung sướng, chiếc cổ áo cao của cô chọc vào mũi tôi khi cô ôm tôi thật chặt.

https://thuviensach.vn

“Em đang làm gì ở đây thế?” Tôi hỏi khi cuối cùng cũng gỡ được mình ra.

“Chị gái của cha em sống ở đây,” cô đáp. “Em đ-đang ở với bà. Hay bà định hỏi tại sao em ở đây à?” Cô vẫy tay về phía khu vực bẩn thỉu trong cửa hàng của ông Samuels.

“Ồ, cả điều đó nữa,” tôi nói. “Nhưng chuyện đó để từ từ đã.” Tôi quay sang ông chủ hiệu cầm đồ. “Bốn bảng sáu, hoặc tôi sẽ đi ngược lên trên đồi,” tôi bảo ông ta. “Ông quyết định đi, tôi đang vội.”

Lầm bầm cằn nhằn vài tiếng, ông Samuels với xuống quầy tìm hộp đựng tiền mặt, trong khi tôi quay lại với Mary.

“Tôi phải mua vài chiếc chăn len. Em có thể đi cùng tôi không?”

Cô ấy liếc nhìn ra ngoài, nơi có một người đàn ông nhỏ con trong bộ chế phục của người hầu đứng cạnh cửa, rõ ràng là đang đợi cô ấy. “Vâng, nếu sau đó bà đi cùng em được. Ôi, Claire, em *rất* vui được gặp bà!”

“Anh ấy đã gửi thư cho em,” Mary kể khi chúng tôi đi bộ xuống đồi. “Alex. Một người bạn đã mang lá thư của anh ấy đến.” Gương mặt cô sáng bừng lên khi nhắc đến tên anh ta, nhưng hai hàng lông mày hơi nhíu lại.

“Khi em biết anh ấy ở Edinburgh, em đ-đã đòi cha cho em đến thăm bác Mildred. Ông không thèm quan tâm,” cô cay đắng nói thêm. “Cha em thấy phát ớn mỗi khi nhìn em, sau chuyện xảy ra ở Paris. Ông rất vui mừng vì có thể tống em ra khỏi nhà.”

“Vậy em đã gặp Alex chưa?” Tôi hỏi. Tôi băn khoăn chàng linh mục trẻ sống như thế nào kể từ lần cuối cùng tôi gặp anh ta. Tôi cũng thắc mắc làm thế nào mà anh ta có được can đảm để viết thư cho Mary.

“Gặp rồi. Anh ấy không yêu cầu em *đến*,” cô vội bổ sung. “Em tự mình đ-đến.” Cằm cô hếch lên trong dáng vẻ thách thức, nhưng vẫn hơi run run khi nói: “Anh ấy… anh ấy không định viết thư cho em, nhưng anh ấy nghĩ mình đang ch-chết dần, và muốn em biết… biết…” Tôi quàng tay qua

https://thuviensach.vn

vai cô và nhanh chóng rẽ vào một con ngõ cụt, tách khỏi dòng người chen lấn xô đẩy trên đường.

"Sẽ ổn cả thôi," tôi nói với cô, vỗ nhẹ vào người cô vẻ bất lực, vì biết rằng tôi chẳng thể làm gì được. "Em đã đến, em đã gặp anh ta, đó mới là điều quan trọng."

Cô bé gật đầu, không nói gì và hỉ mũi. "Vâng," cuối cùng, cô nghẹn ngào nói. "Chúng em còn… hai tháng. Em v-vẫn tự nhủ rằng còn hơn hầu hết người khác, hai tháng hạnh phúc… nhưng bọn em đã mất quá nhiều thời gian mà mình có thể có, và… nó không đủ. Claire, nó không đủ!"

"Không," tôi khẽ nói. "Một đời cũng không đủ cho một tình yêu như thế." Cùng với một cảm giác nhói đau bất chợt, tôi tự hỏi Jamie đang ở đâu và anh có đang đi trên đường không.

Mary, giờ đã điềm tĩnh hơn, nắm chặt lấy tay áo tôi. "Claire, bà có thể đi cùng em đến gặp anh ấy không? Em biết bà kh-không thể làm được gì nhiều..." Giọng cô lạc đi, và cô nỗ lực thấy rõ để tự trấn tĩnh lại. "Nhưng có lẽ bà có thể… giúp." Cô bắt gặp ánh nhìn của tôi về phía người hầu đứng lãnh đạm bên ngoài con phố hẹp, nổi bật giữa dòng người qua lại. "Em trả tiền cho ông ta," cô đơn giản nói. "Bác gái em nghĩ là em đi d-dạo vào mỗi buổi chiều. Bà sẽ đến chứ?"

"Phải, tất nhiên rồi." Tôi liếc nhìn xuyên qua giữa hai tòa nhà cao sừng sững, đánh giá vị trí của mặt trời phía trên các đỉnh đồi bên ngoài thành phố. Trời sẽ tối trong một giờ nữa; tôi muốn mua chăn để đưa đến nhà ngục trước khi trời tối vì khi đó các bức tường đá ẩm ướt của Tolbooth càng lạnh hơn. Đột nhiên đưa ra quyết định, tôi quay sang Fergus vẫn đang kiên nhẫn đứng cạnh, quan sát Mary với vẻ thích thú. Cùng quay trở lại Edinburgh với những người đàn ông Lallybroch, cậu nhóc đã thoát khỏi tù ngục bởi ưu thế là một công dân Pháp, và đã kiên cường sống sót bằng cách quay trở lại với nghề nghiệp quen thuộc của mình. Tôi đã tìm thấy nó đang quanh quẩn gần Tolbooth, mang thức ăn đến cho những người bạn đồng hành bị giam cầm.

https://thuviensach.vn

“Cầm lấy số tiền này,” tôi nói, đưa cho cậu nhóc cái ví của mình, “và đi tìm Murtagh. Bảo ông ấy mua càng nhiều chăn len càng tốt, và đảm bảo đưa chúng cho cai ngục ở Tolbooth. Ông ta đã được đút lót rồi, nhưng cứ giữ lại vài si-linh, đề phòng cần dùng.”

“Nhưng thưa bà,” cậu nhóc phản đối, “cháu đã hứa với ông chủ là cháu sẽ không để bà đi một mình…”

“Ông chủ không ở đây,” tôi kiên quyết nói, “còn ta thì ở đây. Đi đi, Fergus!”

Cậu nhóc liếc nhìn từ tôi sang Mary, rõ ràng quyết định rằng cô ấy không phải là một mối đe dọa đối với tôi, trong khi sự tức giận của tôi đối với cậu ta thì có, vì vậy cậu bèn rời đi, vừa nhún vai vừa cằn nhằn bằng tiếng Pháp về sự ngoan cố của phụ nữ.

•••

Căn phòng nhỏ nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà đã thay đổi đáng kể từ sau chuyến viếng thăm lần cuối của tôi. Nó đã được dọn dẹp sạch sẽ, với vẻ long lanh sáng bóng trên từng bề mặt nằm ngang. Trong tủ bát đĩa có thức ăn, trên giường có một chiếc chăn lông và rất nhiều tiện nghi nho nhỏ khác dành cho người bệnh. Trên đường tới đây, Mary kể rằng cô ấy đã lén đem cầm đồ trang sức của mẹ mình để lấy tiền đảm bảo cho Alex Randall được thoải mái nhất có thể.

Điều tiền bạc làm được cũng chỉ trong giới hạn, nhưng gương mặt Alex sáng rỡ như ánh nến khi Mary bước qua cửa, tạm thời che khuất đi sự tàn phá của bệnh tật.

“Em mang Claire tới đây, anh thân yêu!” Mary thả chiếc áo choàng xuống ghế và quỳ xuống bên cạnh, nắm lấy bàn tay gầy gò, nổi gân xanh của anh ta.

https://thuviensach.vn

“Bà Fraser.” Giọng anh ta nhẹ nhõm và nín thở, mặc dù mỉm cười với tôi. “Thật tuyệt khi lại được nhìn thấy một gương mặt thân thiện.”

“Đúng thế.” Tôi cười với anh ta, để ý thấy mạch trên cổ anh ta rung động liên hồi, và làn da anh ta trong suốt. Đôi mắt màu hạt dẻ dịu dàng và ấm áp, nắm giữ gần như tất cả sự sống trong cơ thể mong manh của anh ta.

Thiếu dụng cụ y tế, tôi chẳng thể làm gì được cho anh ta, nhưng tôi đã kiểm tra cẩn thận, thấy anh ta được dựa người về phía sau một cách thoải mái, đôi môi hơi tím tái do chút gắng sức khi thăm khám.

Tôi che đậy vẻ lo lắng trước tình trạng cơ thể của Alex, và hứa hôm sau sẽ mang đồ nghề y tế đến để giúp anh ta ngủ dễ dàng hơn. Anh ta không để ý đến những lời trấn an của tôi; tất cả sự chú ý của anh đều dồn cả vào Mary, người đang lo lắng ngồi bên cạnh, nắm lấy tay anh ta. Tôi thấy cô gái liếc mắt ra ngoài cửa sổ, nơi ánh sáng đang nhanh chóng yếu dần, và nhận ra nỗi lo lắng của cô ấy; cô ấy sẽ phải quay về nhà bác gái mình trước khi trời tối.

“Vậy tôi đi đây,” tôi bảo với Alex, tự rời đi để nhường lại cho họ những khoảnh khắc quý giá được ở riêng với nhau.

Anh ta liếc nhìn từ tôi sang Mary, rồi mỉm cười vẻ biết ơn.

“Chúa phù hộ cho bà, bà Fraser,” anh ta nói.

“Hẹn gặp anh vào ngày mai,” tôi nói rồi rời khỏi đó.

•••

Những ngày kế tiếp, tôi đều bận rộn. Những người ở Lallybroch bị tịch thu hết vũ khí khi họ bị bắt, dĩ nhiên là thế, và tôi đã cố gắng hết sức để giành lại những gì có thể, bằng cách hăm dọa, ép buộc, hối lộ, quyến rũ, chỗ nào cần thì áp dụng. Tôi cầm thêm hai chiếc ghim cài áo mà Jared tặng tôi làm quà chia tay và mua đủ thức ăn để đảm bảo rằng những người đàn

https://thuviensach.vn

ông của Lallybroch được ăn uống như trong quân đội - dù có thể bị ốm đau khó ở.

Tôi thuyết phục cai ngục cho phép mình được vào các xà lim trong ngục để chăm sóc các tù nhân đau ốm, đủ các loại bệnh, từ bệnh scorbut chứng thiếu dinh dưỡng xuất hiện phổ biến vào mùa đông, tới các vết sưng tấy, trầy xước, cước tay chân, viêm khớp và đủ kiểu bệnh về đường hô hấp.

Tôi đến thăm các thủ lĩnh thị tộc và lãnh chúa còn ở Edinburgh - cũng không nhiều - những người có thể giúp Jamie nếu chuyến viếng thăm tới Stirling của anh thất bại. Tôi không nghĩ có khả năng đó, nhưng cẩn tắc vô áy náy.

Xen giữa các hoạt động trong những ngày này, tôi dành thời gian đến thăm Alex Randall mỗi ngày một lần. Tôi cố gắng đến đó vào mỗi buổi sáng để không ảnh hưởng đến khoảng thời gian riêng tư của anh ta với Mary. Alex ngủ ít và ốm yếu; hậu quả là anh ta có xu hướng bị mệt mỏi và ủ rũ vào buổi sáng. Anh ta không muốn trò chuyện, nhưng thường mỉm cười chào đón khi tôi đến. Tôi sẽ cho anh ta dùng một liều nhẹ hỗn hợp của bạc hà và oải hương khuấy vài giọt si rô anh túc; thứ này cho phép anh ta ngủ được vài tiếng, cho nên anh ta có thể tỉnh táo khi Mary đến vào buổi chiều.

Ngoài tôi và Mary, không thấy có người nào khác đến thăm. Vì thế, tôi đã ngạc nhiên khi một buổi sáng, đi lên cầu thang dẫn tới phòng anh ta, tôi nghe thấy những giọng nói đằng sau cánh cửa đóng kín.

Tôi gõ cửa một lần, thật nhanh, đúng như thói quen đã thống nhất giữa chúng tôi, và tự mình đi vào. Jonathan Randall đang ngồi bên giường em trai, mặc bộ quân phục đại úy với màu đỏ và nâu vàng. Hắn đứng dậy khi tôi đi vào và cúi chào đúng cách thức, mặt lạnh tanh.

“Chào cô,” hắn nói.

“Đại úy,” tôi đáp. Rồi chúng tôi đứng lúng túng giữa phòng, nhìn nhau chằm chằm, mỗi người đều không sẵn sàng tiến xa hơn.

https://thuviensach.vn

“Johnny,” giọng nói khàn khàn của Alex cất lên từ phía giường. Nó có ngữ điệu dỗ dành, đồng thời cũng có tính mệnh lệnh, và Jonathan Randall khó chịu nhún vai khi nghe thấy nó.

“Em trai tôi gọi tôi đến để cho cô biết một tin tức,” hắn nói, môi mím chặt. Sáng nay hắn không đội tóc giả, mái tóc đen được buộc lại sau đầu, sự giống nhau giữa hai anh em khiến tôi kinh ngạc. Alex nhìn tái nhợt và mỏng manh, trông giống như bóng ma của Jonathan.

“Bà và ông Fraser đã thật tử tế với Mary của tôi,” Alex nói, lật người nằm nghiêng để nhìn tôi. “Và cả với tôi nữa. Tôi… biết thỏa thuận của anh trai tôi với bà” - một ráng hồng nhàn nhạt gần như khó thấy nổi lên trên hai má anh ta - “nhưng tôi cũng biết điều bà và chồng bà đã làm cho Mary… ở Paris.” Anh ta liếm đôi môi nứt né và khô khốc do sức nóng thường trực trong căn phòng. “Tôi nghĩ bà nên nghe tin tức Johnny mang về từ lâu đài ngày hôm qua.”

Jack Randall nhìn tôi với vẻ chán ghét, nhưng hắn vẫn nói rõ ràng.

“Hawley đã kế nhiệm Cope, như tôi đã nói với cô trước đây,” hắn nói. “Hawley có chút tài lãnh đạo, có được sự tin tưởng mù quáng từ những người dưới quyền mình. Điều đó sẽ có ích cho ông ta hơn là súng đại bác của Cope.” Hắn nhún vai vẻ thiếu kiên nhẫn. “Có lẽ vì thế, Tướng Hawley đã trực tiếp hành quân về phía bắc để lấy lại lâu đài Stirling.”

“Vậy ư?” Tôi nói. “Ông có biết ông ta có bao nhiêu quân không?”

Randall gật đầu. “Vào lúc này, ông ta có tám nghìn quân, trong số đó có một nghìn ba trăm kỵ binh. Ông ta cũng đang mong ngóng từng ngày sáu nghìn lính đánh thuê.” Hắn nhíu mày, suy nghĩ. “Tôi nghe nói người đứng đầu của thị tộc Campbell cũng đang gửi một nghìn người đến hội họp với quân lực của Hawley, nhưng tôi không thể nói chắc liệu thông tin đó có đáng tin cậy không; có vẻ như không có cách nào dự đoán được dân Scot sẽ làm gì.”

“Tôi hiểu.” Chuyện này thật nghiêm trọng; vào thời điểm này, quân đội vùng cao có khoảng sáu đến bảy nghìn người. Nếu chỉ chống lại

https://thuviensach.vn

Hawley, không tính đến số quân tiếp viện mà ông ta đang mong mỏi, bọn họ còn có thể xoay xở được. Nếu đợi cho đến khi đám lính đánh thuê và đội quân của Campbell đến thì rõ ràng là điên rồ, chưa kể cái thực tế là kỹ năng chiến đấu của người vùng cao phù hợp để tấn công hơn là phòng vệ. Phải mang tin tức này đến chỗ Lãnh chúa George Murray ngay lập tức.

Giọng nói của Jack Randall kéo tôi quay lại từ trong dòng suy nghĩ.

"Chúc cô một ngày tốt lành," hắn nói, trịnh trọng như thường thấy, và không hề có dấu vết nào của nhân tính trên khuôn mặt điển trai, khắc nghiệt lúc hắn cúi chào tôi và rời đi.

"Cảm ơn anh," tôi nói với Alex Randall, đợi đến khi Jonathan đi xuống một đoạn dài trên chiếc cầu thang xoắn ốc rồi mới rời khỏi phòng. "Tôi biết ơn anh rất nhiều."

Anh ta gật đầu. Quầng thâm dưới hai mắt anh ta càng sâu hơn; lại một đêm tồi tệ nữa.

"Không có gì," anh ta đơn giản nói. "Tôi cho là bà sẽ để lại cho tôi thứ thuốc nào đó chứ? Tôi nghĩ sẽ mất một thời gian nữa mới có thể gặp lại bà."

Tôi dừng lại, choáng váng trước giả định của anh ta rằng tôi sẽ tự mình đến Stirling. Đó là việc mà mỗi tế bào trong cơ thể tôi đều đang thúc giục tôi làm, nhưng tôi vẫn còn vướng chuyện những người đàn ông trong ngục Tolbooth.

"Tôi không biết," tôi nói. "Nhưng phải, tôi sẽ để thuốc lại."

•••

Tôi chầm chậm đi bộ về nơi ở tạm thời của mình, đầu óc vẫn quay cuồng. Hiển nhiên tôi phải nhắn cho Jamie ngay lập tức. Murtagh sẽ phải đi, tôi nghĩ vậy. Dĩ nhiên, Jamie sẽ tin nếu tôi viết thư cho anh. Nhưng liệu

https://thuviensach.vn

anh có thể thuyết phục được Lãnh chúa George, Công tước Perth, hay các chỉ huy quân đội khác?

Tôi không thể nói cho anh biết từ đâu mình có được thông tin này; các chỉ huy có sẵn sàng tin tưởng những lời lẽ vô căn cứ do một người phụ nữ viết ra không, cho dù đó là lời của một phụ nữ được cho là có năng lực siêu nhiên? Tôi bất chợt nghĩ đến Maisri và rùng mình. *Đó là một lời nguyền,* bà ta đã nói thế. Phải, nhưng có được lựa chọn không? *Tôi không có sức mạnh nào ngoài sức mạnh không nói ra điều tôi biết.* Tôi cũng có sức mạnh đó, nhưng không dám mạo hiểm sử dụng nó.

Tôi kinh ngạc thấy cánh cửa căn phòng nhỏ của mình đang mở, những tiếng loảng xoảng, rầm rập phát ra từ bên trong. Tôi cất các món vũ khí lấy về được dưới gầm giường, và khi gầm giường hết chỗ, những thanh kiếm và dao đủ loại được chất đống để cạnh lò sưởi, cho tới khi sàn nhà không còn chỗ trống, ngoài một khoảnh nhỏ hình vuông trên sàn gỗ nơi Fergus trải những chiếc chăn len của mình.

Tôi đứng trên cầu thang, ngạc nhiên trước cảnh tượng mình nhìn thấy qua khung cửa mở. Murtagh đang đứng trên giường, giám sát việc phân phát vũ khí cho những người đàn ông đang tụ tập trong phòng tới mức tràn cả ra ngoài - những người đàn ông của Lallybroch.

“Thưa bà!” Tôi xoay người khi nghe tiếng kêu, và thấy Fergus ở ngay sát cạnh mình, mặt mày rạng rỡ, một nụ cười toe toét nở trên gương mặt bủng beo của cậu.

“Thưa bà! Điều này không tuyệt vời sao? Ông chủ đã xin được lệnh ân xá cho người của mình - một người đưa tin đã từ Stirling đến vào sáng nay, mang theo lệnh phóng thích họ, và chúng ta được lệnh tới chỗ ngài ở Stirling ngay lập tức!”

Tôi ôm chầm lấy cậu nhóc, chính mình cũng cười toe toét. “Điều đó *quá* tuyệt vời, Fergus!” Vài người đàn ông đã phát hiện ra và quay sang tôi, mỉm cười, giật giật ống tay áo của nhau. Bầu không khí vui vẻ và phấn khích tràn đầy căn phòng nhỏ. Murtagh, chễm chệ trên khung giường như

https://thuviensach.vn

một ông vua Gnome[43] ngồi trên cây nấm của mình, cũng nhìn tôi và mỉm cười - một biểu cảm làm cho người ta gần như không thể nhận ra ông, vì nó khiến khuôn mặt ông biến đổi quá nhiều.

“Ông Murtagh sẽ đưa mọi người đến Stirling à?” Fergus hỏi. Cậu nhóc đã nhận được một thanh đoản kiếm trong lúc chia chác số vũ khí, vừa nói vừa luyện tập rút ra rồi lại tra vào vỏ.

Tôi bắt gặp ánh mắt của Murtagh và lắc đầu. Xét cho cùng, tôi nghĩ, nếu Jenny Cameron có thể dẫn người của em trai mình tới Glenfinnan thì tôi cũng có thể đưa đội quân của chồng mình tới Stirling chứ. Lãnh chúa George và Điện hạ cứ thử xem nhẹ tin tức của tôi mà xem, tôi sẽ đích thân truyền nó tới cho từng người.

“Không,” tôi nói. “Ta sẽ đi.”

https://thuviensach.vn

43
Falkirk

Tôi có thể cảm thấy những người đàn ông đó đến sát gần, tất cả ở xung quanh tôi trong bóng tối. Có một người thổi kèn đi bên cạnh tôi; tôi nghe thấy cả tiếng kẽo kẹt của chiếc túi đeo dưới cánh tay anh ta và nhìn thấy đường nét của những cái kèn thò ra từ phía sau. Chúng cử động theo bước đi của anh ta, như thể anh ta đang mang một con vật nhỏ đang vật lộn yếu ớt.

Tôi biết anh ta tên là Labhriunn Maclan. Những người thổi kèn túi của các thị tộc thay nhau báo bình minh ở Stirling, dạo qua dạo lại trong khu cắm trại với sải chân nhịp nhàng của dân thổi kèn, để cho tiếng rền rĩ của những chiếc kèn túi bật lên từ những cái lều mỏng manh, gọi tất cả những người trong đó bước vào trận chiến của một ngày mới.

Một lần nữa, vào buổi tối, một người thổi kèn túi sẽ đi ra ngoài, chậm rãi dạo qua bãi đất và khu lều trại sẽ dừng lại để lắng nghe, những giọng nói lặng đi và ánh hoàng hôn rực rỡ nhạt dần trên những tấm bạt căng lều. Những nốt nhạc cao của điệu nhạc hùng tráng gọi bóng đêm xuống từ bãi hoang, và khi người thổi kèn đó kết thúc điệu nhạc, màn đêm đã đến.

Tối hay sáng, Labhriunn Maclan cũng chơi kèn, mắt nhắm tịt, bước đi chắc chắn và chậm rãi ngang qua bãi đất và quay trở lại, khuỷu tay siết chặt cái túi và các ngón tay linh động trên các lỗ kèn. Bất chấp lạnh giá, đôi khi tôi ngồi quan sát vào các buổi tối, để âm thanh đó xuyên qua trái tim mình. Maclan sải bước tới lui, phớt lờ mọi vật xung quanh, thực hiện lượt thổi kèn của anh ta trên sàn khiêu vũ của riêng mình, rót sự tồn tại của mình ra theo tiếng kèn.

https://thuviensach.vn

Có những ống kèn nhỏ của người Ireland dùng trong nhà để chơi nhạc và những ống kèn phương Bắc vĩ đại, dùng ở ngoài trời để làm hiệu lệnh đánh thức buổi sáng, gọi các thị tộc tới nhận nhiệm vụ hay khích lệ đàn ông ra trận. Thứ mà Maclan đang thổi chính là những ống kèn phương Bắc, anh ta dạo bước tới lui với hai mắt nhắm nghiền.

Đứng dậy khỏi chỗ ngồi khi anh ta chơi xong điệu nhạc buổi tối, tôi đợi trong khi anh ta ép hết không khí ra khỏi cái túi bằng một điệu nhạc rền rĩ lặng dần, và nhào tới bên cạnh anh ta khi anh ta gật đầu với người lính gác, đi vào cổng Stirling.

“Chúc bà buổi tối tốt lành, thưa bà,” anh ta nói. Giọng nói của anh ta thật êm ái, và mắt anh ta, giờ đã mở, còn êm ái hơn bởi thứ bùa chú chưa được hóa giải từ điệu nhạc anh ta chơi vẫn còn vương vấn trên người.

“Chúc anh buổi tối tốt lành, Maclan,” tôi nói. “Maclan, tôi thắc mắc là tại sao anh lại chơi kèn mà hai mắt nhắm nghiền như thế?”

Anh ta cười và gãi đầu, nhưng sẵn sàng trả lời.

“Tôi cho là vì tổ phụ của tôi đã dạy tôi, thưa bà, ông bị mù. Tôi luôn thấy ông khi tôi thổi kèn, ông sải bước trên bờ biển với bộ râu tung bay trong gió và đôi mắt mù lòa của ông nhắm lại để tránh cát bay vào làm đau, ông nghe tiếng chim hót vẳng xuống từ trên các vách đá và từ đó biết được nơi mình đang dạo bước.”

“Vậy nên anh thấy ông, và anh cũng chơi kèn cho các vách đá và biển cả ư? Anh từ đâu đến, Maclan?” Tôi hỏi. Giọng anh ta trầm thấp và nhiều âm gió hơn hầu hết những người ở vùng cao nguyên.

“Từ vùng Shetlands, thưa bà,” anh ta đáp, phát âm từ cuối cùng gần như là “Zetlands”. “Rất xa nơi đây.” Anh ta lại mỉm cười và cúi chào tôi khi chúng tôi đi tới khu vực dành cho khách, nơi tôi sẽ phải rẽ. “Nhưng mà tôi nghĩ bà còn đến từ một nơi xa hơn thế thưa bà.”

“Đúng vậy đấy,” tôi nói. “Chúc ngủ ngon, Maclan!”

https://thuviensach.vn

•••

Một tuần sau, tôi tự hỏi không biết kỹ năng chơi kèn mà không nhìn có giúp được anh ta trong đêm tối ở đây không. Một khối thân hình to lớn của những người đàn ông di chuyển sẽ tạo ra tiếng ồn, cho dù họ đi nhẹ nhàng thế nào chăng nữa, nhưng tôi nghĩ bất kỳ tiếng vang nào họ tạo ra đều sẽ bị nhấn chìm trong tiếng gió hú mạnh dần. Đêm không trăng nhưng bầu trời vẫn sáng, nhiều mây và mưa tuyết lạnh giá đang rơi, chích vào má tôi đau nhói.

Đội quân của những người đàn ông vùng cao phủ khắp mặt đất thành từng nhóm nhỏ mười hay hai mươi người, di chuyển trên những quãng đường mấp mô vá víu, như thể mặt đất bỗng đội lên những ngọn đồi nhỏ ở chỗ này hay chỗ kia, hay như thể những rừng thông rụng lá và tống quán sủi đang bước đi xuyên qua đêm tối. Tin tức của tôi không phải không hỗ trợ được gì; gián điệp của Ewan Cameron cũng đã báo cáo về sự di chuyển của Hawley, và đội quân của người Scotland bây giờ đang trên đường chạm mặt ông ta, ở đâu đó về phía nam của lâu đài Stirling.

Jamie đã thôi thúc giục tôi trở về. Tôi đã hứa là sẽ tránh xa nếu có một trận đánh diễn ra, dù gì thì các bác sĩ của đội quân cũng phải lui về phía sau. Tôi có thể biết khi nào anh chuyển sự chú ý sang những người đàn ông của mình và những khung cảnh phía trước bằng mỗi lần anh đột ngột nghểnh cổ lên. Anh ngồi trên lưng Donas, đủ cao để tôi nhìn rõ anh như một cái bóng đen, ngay cả khi trời tối, và khi anh vung tay lên, hai cái bóng nhỏ hơn liền tách ra khỏi đội ngũ đang di chuyển để đến bên cạnh bàn đạp ngựa của anh. Sau một lúc thì thào trao đổi, anh ngồi thẳng lên trên yên ngựa và quay sang tôi.

“Lính do thám nói chúng ta đã bị phát hiện; lính gác của Anh đã phi về tòa nhà Callendar để báo cho Tướng Hawley. Chúng ta sẽ không phải chờ đợi lâu hơn nữa đâu; anh sẽ mang người của mình vòng qua các trung đoàn của Dougal để đến phía bên kia đồi Falkirk. Bọn anh sẽ tràn xuống từ

https://thuviensach.vn

phía sau khi nhà MacKenzie đến từ phía tây. Có một nhà thờ nhỏ ở trên đồi phía bên tay trái của em, có lẽ cách khoảng một phần tư dặm. Đó là chỗ của em, Sassenach ạ! Hãy cưỡi ngựa đến đó ngay bây giờ và ở yên đó." Anh mò tìm tay tôi trong bóng tối và siết chặt lấy.

"Anh sẽ đến tìm em khi nào có thể, hoặc cử Murtagh tới nếu anh không thể. Nếu mọi chuyện không ổn, hãy đi vào nhà thờ và yêu cầu được trú ẩn ở đó. Đó là điều tốt nhất anh có thể nghĩ đến."

"Đừng lo cho em," tôi nói. Môi tôi lạnh cóng và tôi hy vọng giọng mình nghe không run rẩy như tôi đang cảm thấy lúc này. Tôi kìm lại câu "Hãy cẩn thận" và chạm vào anh thật nhanh, bờ má anh lạnh giá, cứng như kim loại dưới tay tôi và lọn tóc lành lạnh, mềm mại y như một tấm da hươu.

Tôi ghìm cương sang trái, chầm chậm rẽ trong khi những người đàn ông vẫn tiếp tục tiến lên như dòng nước chảy quanh tôi. Con ngựa thiến bị kích động bởi sự náo động này; nó hất đầu, khịt mũi thở phì phò và bồn chồn bên dưới tôi. Tôi kéo cương thật mạnh như Jamie đã dạy và tiếp tục giữ chặt dây cương khi mặt đất đột nhiên dốc đứng bên dưới vó ngựa. Tôi liếc nhìn lại đằng sau một lần nữa, nhưng Jamie đã biến mất vào bóng đêm, và tôi phải tập trung cao độ để tìm kiếm ngôi nhà thờ trong bóng tối.

Nó là một tòa kiến trúc nhỏ bằng đá với một cái mái lợp rạ, núp mình trong một hõm đất nho nhỏ trên đồi, giống như một con thú đang thu mình lại. Tôi cảm thấy một sự đồng cảm mạnh mẽ với nó. Từ chỗ này có thể nhìn thấy rõ những đống lửa trại của người Anh, ánh lửa le lói đang xuyên qua cơn mưa tuyết, và tôi có thể nghe thấy tiếng quát thét đằng xa - quân Scot hay quân Anh, tôi không biết nữa.

Rồi tiếng kèn túi vang lên, một tiếng thét gào mong manh kỳ quái trong cơn bão. Những tiếng kêu thét chói tai nổi lên một cách bí hiểm từ vài chỗ khác nhau trên ngọn đồi. Đã trông thấy nó trước đây ở cự ly gần, tôi có thể hình dung ra những người thổi kèn thổi căng chiếc túi của họ, lồng ngực phồng lên với những hơi thở nhanh gấp gáp và những đôi môi

https://thuviensach.vn

xanh tái bặm chặt vào đầu thổi của chiếc kèn, những ngón tay cứng ngắc lạnh giá dò dẫm để hướng hơi thổi thành chuỗi âm thanh mạch lạc.

Tôi gần như có thể cảm thấy sự kháng cự bướng bỉnh của những cái túi da, chúng được giữ ấm và mềm dẻo dưới chiếc áo choàng len nhưng mãi không chịu phồng căng lên, thế rồi chúng đột nhiên sống dậy, trở thành một phần thân thể của người thổi kèn, giống như lá phổi thứ ba, thở thay anh ta khi cơn gió đánh cắp hơi thở của anh ta, như thể tiếng thét của những tộc viên ở ngay gần anh ta đã lấp đầy cho nó.

Tiếng thét càng lúc càng lớn, lan tới chỗ tôi thành từng đợt khi gió chuyển hướng, mang theo những hạt mưa tuyết. Trên sườn đồi không có mái hiên để trú ẩn hay bất kỳ rặng cây nào để cản cơn gió lại. Con ngựa của tôi quay đi và chúi đầu xuống, chống chọi với cơn gió, cái bờm của nó quất mạnh vào mặt tôi, thô ráp vì băng lạnh.

Ngôi nhà thờ cung cấp chỗ trú ẩn để tránh khỏi những sức mạnh từ thiên nhiên cũng như quân đội Anh. Tôi đẩy mở cánh cửa và giật mạnh dây cương, dẫn con ngựa vào trong.

Bên trong tối đen, chỉ có độc một ô cửa sổ được che vải dầu, không hơn gì một mảnh vá lờ mờ trong màn tối đen phía trên bệ thờ. Nó có vẻ ấm áp, đối lập với thời tiết bên ngoài, nhưng mùi ẩm mốc cũ kỹ khiến nó thật ngột ngạt. Không có chỗ để buộc ngựa; cũng chẳng có đồ đạc gì ngoại trừ một hòm đựng thánh cốt nhỏ được gắn vào một bức tường và cái bệ thờ chính. Bị áp chế bởi hơi người nồng đậm, con ngựa đứng lặng im, khịt mũi và thở phì phì, nhưng không bồn chồn quá mức. Thận trọng để mắt đến nó, tôi quay trở lại cửa và thò đầu ra.

Không ai biết chuyện gì đang xảy ra trên đồi Falkirk. Những tia sáng lóe lên của hỏa lực ngẫu nhiên lướt qua trong bóng tối. Tôi nghe thấy, yếu ớt và gián đoạn, tiếng ngân của kim loại và tiếng nổ ầm ầm thỉnh thoảng vang lên. Đôi lúc có tiếng kêu gào của một người đàn ông bị thương vẳng đến, cao ngang với tiếng rít gào của chiếc kèn túi, khác biệt hẳn những tiếng gào khóc bằng tiếng Gaelic của các chiến binh. Rồi cơn gió chuyển

https://thuviensach.vn

hướng, và tôi chẳng nghe thấy gì hoặc tưởng như nghe thấy những giọng nói mà thực ra chính là tiếng gió gào.

Tôi không nhìn thấy cuộc chiến ở Prestonpans; vì trong tiềm thức đã quen với sự chuyển động chậm chạp của những đội quân lớn có cả xe tăng và súng cối, tôi không nhận ra mọi thứ có thể diễn ra nhanh chóng thế nào trong một trận đánh dàn trận giáp lá cà và được trang bị vũ khí nhỏ nhẹ.

Sự cảnh báo đầu tiên tôi nghe thấy là một tiếng thét ngay gần bên. *"Tulach Ard!"* Bị gió làm cho ù tai, tôi không nghe thấy tiếng bọn họ lên đồi. *"Tulach Ard!"* Đó là tiếng hô xung trận của thị tộc MacKenzie; một số quân của Dougal đang bị đẩy lui về phía chỗ trú ẩn của tôi. Tôi khom người, rụt lại vào bên trong, nhưng vẫn để cánh cửa mở hé để có thể nhìn lén ra ngoài.

Một toán nhỏ đang chạy lên đồi. Những người vùng cao, xét cả từ âm thanh lẫn hình dáng của họ, mặc áo choàng len và râu tóc tung bay nên trông giống như một đám mây đen nổi bật trên con dốc cỏ mọc đầy, lao thẳng lên đồi trước cơn gió.

Tôi nhảy lùi vào trong nhà thờ khi người đầu tiên trong bọn họ xông qua cánh cửa. Tối quá, tôi không trông rõ mặt anh ta, nhưng tôi có thể nhận ra giọng nói khi anh ta đâm sầm vào con ngựa của tôi.

"Jesus!"

"Willie!" Tôi hét lên. "Willie Coulter!"

"Trời đánh thánh vật! Ai đó?"

Tôi chưa kịp trả lời thì cánh cửa đã bị xô vào tường, hai dáng người đen sì nữa lao vào ngôi nhà thờ bé tẹo. Bị chọc tức bởi sự xâm nhập ồn ào, con ngựa của tôi lồng lên và hí vang, hươ hươ móng trong không trung. Việc này khiến những kẻ xâm nhập la hét ầm ĩ, vì họ vốn nghĩ nhà thờ này trống không và bị bối rối khi phát hiện điều ngược lại.

Lối vào có thêm mấy người đàn ông nữa, chỉ càng làm tăng thêm sự náo động, còn tôi thì chẳng nghĩ ra được điều gì để làm cho con ngựa dịu

https://thuviensach.vn

đi. Bị dồn vào phía cuối nhà thờ, tôi ôm siết lấy người mình, nép vào một khoảng không nhỏ giữa bệ thờ và bức tường, chờ đợi cho mọi việc tự ổn định lại.

Họ bắt đầu hành động khi một trong số những giọng nói hoang mang rống lên át những kẻ khác.

"IM NÀO!" Giọng nói đó quát lên bằng ngữ điệu không cho phép phản đối. Mọi người ngoại trừ con ngựa đều nghe theo, và khi sự huyên náo lắng xuống, ngay cả con ngựa cũng dịu đi. Nó lui vào một góc và thở phì phì, xen lẫn với tiếng kêu ré khó chịu.

"Ta là MacKenzie của Leoch," giọng nói hống hách kia nói.

"Những ai đang ở đây?"

"Tôi là Geordie đây, Dougal, và em trai tôi," một giọng gần đó nói, ngữ điệu hết sức nhẹ nhõm. "Chúng tôi mang Rupert đi cùng; ông ấy bị thương. Chúa ơi, tôi cứ nghĩ quỷ đang ở trong này chứ!"

"Gordon McLeod của Ardsmuir," một giọng lạ khác mà tôi không nhận ra nói.

"Và Ewan Cameron của Kinnoch," người khác nói. "Con ngựa này của ai thế?"

"Của tôi," tôi nói, thận trọng chui ra từ phía sau bệ thờ. Giọng nói của tôi gây nên một đợt bùng nổ khác, nhưng Dougal lại một lần nữa chấm dứt nó, ông ta cao giọng át đi tiếng huyên náo.

"IM LẶNG, chết tiệt đám các người! Có phải cô đó không, Claire Fraser?"

"Đúng vậy, không phải nữ hoàng đâu," tôi bực mình nói. "Willie Coulter cũng ở đây, hay đúng ra anh ta đã ở đây một phút trước. Không ai có hộp đánh lửa à?"

"Không được thắp sáng!" Dougal nói. "Có khả năng bọn Anh sẽ trông thấy chỗ này nếu chúng bám theo chúng ta, nhưng nên hạn chế việc gây sự chú ý với chúng nếu chúng không bám theo."

https://thuviensach.vn

“Được rồi,” tôi nói, cắn môi. “Rupert, ông có thể nói chuyện không? Nói gì đó để tôi biết ông ở đâu.” Tôi không biết mình có thể làm gì cho ông ta trong bóng tối thế này; tôi thậm chí còn không thể tìm thấy hộp thuốc của mình nữa. Nhưng tôi không thể để mặc ông ta chảy máu đến chết trên sàn nhà này.

Có một tiếng ho nghe có vẻ khó chịu vang lên phía bên kia nhà thờ, đối diện chỗ của tôi và một giọng khàn khàn nói: “Ở đây, cô gái,” và lại ho lần nữa.

Tôi lần mò đi tới, miệng lầm bầm rủa. Nghe tiếng ho đó, tôi biết tình trạng của ông ta rất tệ; tệ đến mức hộp thuốc của tôi cũng không thể giúp được gì. Tôi lom khom đi mấy bước cuối cùng, hai cánh tay quờ quạng thật rộng để cảm nhận xem có gì trên đường đi của mình không.

Bàn tay tôi đập vào một thân hình ấm áp, và một bàn tay to tóm lấy tôi. Đó hẳn là Rupert; tôi có thể nghe được tiếng thở hồng hộc của ông ta, kèm theo tiếng òng ọc khe khẽ.

“Tôi đây,” tôi nói, dò dẫm vỗ nhẹ vào người ông ta, hy vọng có thể trấn an ông ta đôi chút. Tôi cho rằng nó đã có tác dụng, bởi vì ông ta phát ra một tiếng cười khùng khục hổn hển và ưỡn cong hông lên, ấn mạnh tay tôi xuống người ông ta.

“Làm lại lần nữa đi, cô gái, và tôi sẽ quên đi tất cả những gì liên quan đến viên đạn hỏa mai ấy,” ông ta nói.

Tôi giật mạnh tay lại.

“Có lẽ để lát nữa đi,” tôi lạnh nhạt nói, rồi di chuyển bàn tay ngược lên trên, lướt qua người ông ta để tìm tới phần đầu. Bộ râu dày cứng nói cho tôi biết tôi đã đến được đích, và tôi cẩn thận lần mò dưới khu rừng rậm rạp đó để tìm mạch đập ở cần cổ ông ta. Nhanh và nông, nhưng vẫn khá đều đặn. Trán ông ta đầm đìa mồ hôi, mặc dù làn da lạnh và ẩm. Chóp mũi ông ta lạnh ngắt khi tôi xoa lên nó, cái lạnh giá đến từ không khí bên ngoài.

“Tiếc là tôi không phải chó,” ông ta nói, tiếng cười mỏng manh phát ra giữa hai lần thở gấp. “Mũi lạnh… sẽ là một dấu hiệu tốt.”

https://thuviensach.vn

“Sẽ còn tốt hơn nếu ông đừng nói nữa,” tôi nói. “Viên đạn trúng vào chỗ nào? Không, đừng nói, hãy cầm tay tôi và đặt vào chỗ bị thương… và nếu ông đặt nó vào bất kỳ chỗ nào khác, Rupert MacKenzie, ông có thể chết ngay ở đây y như một con chó đấy, một sự giải thoát tốt lành cho ông.”

Tôi có thể cảm thấy lồng ngực rộng dưới bàn tay mình rung rung vì tiếng cười bị kìm nén. Ông ta chậm rãi kéo tay tôi luồn xuống dưới chiếc áo choàng len và tôi dùng tay kia đẩy lớp vải gây cản trở đó ra.

“Được rồi, tôi thấy nó rồi,” tôi thì thầm. Tôi cảm thấy một miếng rách nhỏ trên áo sơ mi của ông ta, máu ướt đẫm quanh mép rách, tôi liền đặt cả hai tay lên chỗ đó và xé mở chỗ đó ra. Tôi nhè nhẹ chà các ngón tay dọc theo bên sườn ông ta, cảm nhận gai ốc nổi lên và rồi đến một cái lỗ nhỏ hẳn là miệng vết thương. Nó có vẻ đặc biệt nhỏ so với thân hình to lớn của Rupert, vì ông ta vốn là một người đàn ông vạm vỡ.

“Nó có đi ra ở chỗ nào không?” Tôi thì thầm. Bên trong nhà thờ hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ con ngựa vẫn đang cử động liên tục ở trong cái góc của nó. Cánh cửa ra vào đã đóng nên âm thanh của cuộc chiến ở bên ngoài dù vẫn nghe thấy được nhưng đã loãng đi; khó có thể nói họ ở cách chúng tôi bao xa.

“Không,” ông ta nói và lại ho. Tôi cảm thấy tay ông ta hướng về phía miệng và tôi đưa một nếp gấp của chiếc áo choàng len lên theo. Mắt tôi đã quen với bóng tối hết mức có thể nhưng ông ta vẫn không hơn gì một hình khối đen sì trên sàn nhà trước mặt tôi. Mặc dù đối với một vài thứ, chạm vào cũng đủ rồi. Vết thương không chảy máu nhiều nhưng miếng vải tôi đưa lên miệng ông ta lại làm ướt đẫm bàn tay tôi với một sự ấm nóng ẩm ướt đột ngột.

Viên đạn đã xuyên qua ít nhất một lá phổi, có lẽ là cả hai, và lồng ngực của ông ta dính đầy máu. Ông ta có thể kéo dài được vài giờ trong tình trạng này, có lẽ là một ngày nếu một lá phổi vẫn còn duy trì được chức năng của nó. Nếu màng ngoài tim bị khía vào, ông ta sẽ ra đi nhanh hơn.

https://thuviensach.vn

Nhưng chỉ có phẫu thuật mới cứu được ông ta, và đó là điều mà tôi không thể làm được.

Tôi cảm thấy một sự hiện diện ấm áp phía sau mình, và nghe thấy hơi thở bình thường khi có ai đó dò dẫm hướng về phía tôi. Tôi với về phía sau và cảm thấy tay mình bị nắm chặt. Dougal MacKenzie.

Ông ta đã tìm đường đến bên cạnh tôi và đặt một bàn tay lên cơ thể nằm ngửa của Rupert.

"Thế nào rồi, anh bạn?" Ông ta khẽ hỏi. "Anh có thể đi được không?" Bàn tay kia của tôi vẫn đặt trên người Rupert, tôi có thể cảm thấy đầu ông ta lắc lắc để trả lời câu hỏi của Dougal. Những người đàn ông trong nhà thờ phía sau chúng tôi đã bắt đầu thì thầm trò chuyện với nhau.

Bàn tay Dougal ấn xuống bờ vai tôi.

"Cô cần những gì để có thể giúp anh ta? Cái hộp nhỏ của cô ư? Nó ở trên mình con ngựa à?" Ông ta đứng lên trước khi tôi kịp nói rằng trong hộp không có thứ gì giúp được Rupert cả.

Một tiếng rắc lớn đột ngột vang lên từ phía bệ thờ làm im bặt mọi tiếng thì thầm, những người đàn ông nhanh chóng vồ lấy món vũ khí mà họ đã đặt xuống. Lại thêm một tiếng rắc khác và tiếng thứ gì đó bị xé rách, rồi tấm vải dầu phủ trên cửa sổ bị lột đi, khiến một luồng không khí lạnh giá, sạch sẽ tràn vào, cuốn theo vài bông tuyết xoay lộn quay cuồng.

"Sassenach! Claire! Em có ở đó không?" Giọng nói trầm thấp khẽ vọng vào từ cửa sổ khiến tôi đứng bật dậy, trong thoáng chốc hoàn toàn quên bẵng Rupert.

"Jamie!" Xung quanh tôi là một tràng thở phào nhẹ nhõm, và tiếng lanh canh của kiếm và khiên rơi xuống đất. Ánh sáng yếu ớt mới từ bên ngoài rọi vào bị che kín trong giây lát bởi cái đầu và hai bờ vai to lớn của Jamie. Anh nhẹ nhàng thả người xuống từ bệ thờ, bóng hình nổi bật trước cái cửa sổ để mở.

"Ai ở đây thế?" Anh nhìn quanh, khẽ hỏi. "Dougal, cậu đây à?"

https://thuviensach.vn

“Phải, là ta! Cả vợ cháu và vài người nữa. Cháu có trông thấy mấy tên con hoang ngoại tộc ở đâu đó quanh đây không?”

Jamie bật ra một tiếng cười ngắn.

“Cậu nghĩ tại sao cháu phải trèo vào qua đường cửa sổ hả? Có khoảng hai mươi tên đang ở dưới chân đồi đấy.”

Dougal hừ một tiếng khó chịu. “Chắc chắn chúng là lũ con hoang đã chặn ngang đường của chúng ta, tách chúng ta khỏi đạo quân chính.”

“Vậy đó. *Ho, mo cridh! Ciamar a tha thu*[44]?” Nhận ra một giọng nói quen thuộc giữa đám người điên cuồng, con ngựa của tôi hất mũi lên, kèm theo một tiếng hí chào đón thật to.

“Suỵt, đồ ngu ngốc!” Dougal phẫn nộ nói với nó. “Mày muốn bọn Anh nghe thấy à?”

“Cháu không nghĩ là bọn Anh sẽ treo cổ cậu nhóc đâu,” Jamie thản nhiên bình luận. “Chúng cũng chẳng cần dùng đến tai để biết cậu đang ở đây, nếu chúng có mắt; con dốc ngoài kia đầy bùn, và những dấu chân của tất cả các vị trông rõ rành rành.”

“Hừm!” Dougal ném ánh mắt về phía cửa sổ, nhưng Jamie lắc đầu.

“Không tốt, cậu Dougal! Đội quân chính đang hướng về phía nam và Lãnh chúa George Murray đã đi đón đầu chúng, nhưng vẫn còn vài tên người Anh từ đạo quân chúng ta chạm trán lúc nãy ở lại bên này. Một nhóm đã truy đuổi cháu khắp đồi; cháu đã lẩn sang bên sườn đồi và bò sấp trên cỏ lên tới nhà thờ này, nhưng cháu đoán chúng vẫn càn phía trên sườn đồi.” Anh chìa một bàn tay về phía tôi và tôi nắm lấy nó. Tay anh lạnh và ẩm ướt vì đã bò qua đám cỏ, nhưng tôi vui mừng khi được chạm vào anh, được có anh ở đây.

“Bò vào hử? Vậy cháu định ra ngoài như thế nào?” Dougal hỏi.

Tôi cảm thấy Jamie nhún vai. Anh nghiêng đầu về phía con ngựa của tôi.

https://thuviensach.vn

“Cháu nghĩ mình có thể xông ra và dẫn chúng đi xuống; chúng sẽ không biết gì về con ngựa này. Chuyện đó sẽ gây ra náo loạn đủ để giúp Claire lẻn đi.”

Dougal cười khẩy. “Phải, và chúng sẽ lôi cháu xuống khỏi ngựa giống như hái một quả táo chín.”

“Đó không hẳn là vấn đề,” Jamie lạnh nhạt nói. “Cháu thấy đám người các cậu sẽ không thể lặng lẽ lẻn ra ngoài mà không bị kẻ nào phát hiện, cho dù cháu có đánh lạc hướng ồn ào thế nào chăng nữa.”

Như thể xác nhận điều này, Rupert rên một tiếng thật lớn bên cạnh bức tường. Dougal và tôi lại vội vàng quỳ sụp xuống cạnh ông ta, Jamie cũng làm theo nhưng chậm hơn.

Ông ta chưa chết, nhưng cũng không khỏe. Hai tay ông ta đã lạnh toát, hơi thở khò khè, rên rỉ.

“Dougal,” ông ta thì thầm.

“Tôi đây, Rupert! Yên nào, anh bạn, anh sẽ sớm ổn thôi!” Người đứng đầu nhà MacKenzie nhanh chóng cởi chiếc áo choàng len của mình và gấp nó lại thành một cái gối, nhét xuống dưới đầu và vai Rupert. Được nâng lên một chút, hơi thở của ông ta dường như dễ dàng hơn, nhưng sờ vào phía dưới bộ râu của ông ta, tôi thấy chiếc áo sơ mi của ông ta đã ướt đẫm. Ông ta vẫn còn chút sức lực, bèn với tay ra nắm lấy cánh tay Dougal.

“Nếu… chúng tìm được chúng ta… hãy cho tôi một bó đuốc,” ông ta nói, thở hổn hển. “Tôi muốn nhìn mặt ngài lần nữa, Dougal!”

Ở sát bên Dougal, tôi cảm nhận được một cú sốc chạy xuyên khắp người ông ta khi nghe những lời này và hàm ý của chúng. Ông ta quay đầu về phía tôi, nhưng dĩ nhiên là không thể nhìn thấy nét mặt tôi. Ông ta thì thầm một mệnh lệnh qua vai và sau một lúc dao động và rì rầm, người nào đó cắt bừa một nắm mái rạ, xoắn lại thành một bó đuốc và thắp sáng bằng đá lửa. Nó cháy rất nhanh, nhưng cung cấp đủ ánh sáng để tôi kiểm tra Rupert trong khi những người đàn ông đục bừa xuống một mảnh gỗ dài từ trên những cây cột chống mái để dùng làm đuốc tạm thời.

https://thuviensach.vn

Ông ta trông trắng bệch như một con cá chết ngửa bụng, mái tóc ướt đẫm mồ hôi, một vệt máu bẩn lờ mờ vẫn trông thấy rõ trên cái môi dưới đầy đặn. Trên bộ râu đen bóng có những đốm sẫm màu, nhưng ông ta vẫn cười yếu ớt với tôi khi tôi cúi xuống để kiểm tra mạch của ông ta lần nữa. Nhẹ hơn và rất nhanh, đôi lúc lỗi nhịp. Tôi vuốt mái tóc của ông ta ra sau, ông ta chạm vào tay tôi vẻ cảm ơn.

Tôi cảm thấy bàn tay Dougal đặt trên khuỷu tay mình, liền ngồi hẳn xuống gót chân và quay mặt ra phía ông ta. Trước đây, tôi đã từng đối diện với ông ta giống như thế này, qua thân thể của một người đàn ông bị thương nặng vì một con lợn lòi. Ông ta đã hỏi tôi: "Anh ta có sống được không?" và giờ tôi nhìn thấy ký ức của ngày hôm đó thoáng qua trên gương mặt ông ta. Câu hỏi ấy lại hiện ra trong mắt ông ta lần nữa, nhưng lần này, trong đôi mắt lóe lên sự sợ hãi trước câu trả lời của tôi. Rupert là người bạn thân thiết nhất của ông ta, người bà con đã rong ruổi và chiến đấu như là cánh tay phải của ông ta, giống như Ian đối với Jamie.

Lần này, tôi không trả lời; Rupert làm điều đó hộ tôi.

"Dougal," ông ta nói, mỉm cười với người bạn đang lo lắng cúi xuống nhìn mình. Ông ta nhắm mắt lại trong thoáng chốc và thở sâu hết mức có thể, tập hợp lại sức lực.

"Dougal," Rupert lại nói, mở mắt ra. "Ngài đừng đau buồn vì tôi!"

Gương mặt Dougal giần giật dưới ánh đuốc. Tôi có thể nhìn thấy lời phủ nhận về cái chết đã đến bên môi ông ta, nhưng ông ta nén lại và gạt nó sang một bên.

"Ta là thủ lĩnh của anh, anh bạn!" Dougal nói với nụ cười nửa miệng run rẩy. "Anh không được ra lệnh cho ta; ta sẽ đau buồn vì anh và ta thích thế." Ông ta vỗ lên bàn tay đang đặt trên ngực của Rupert và nắm chặt lấy nó.

Một tiếng cười khò khè yếu ớt phát ra từ Rupert, và một tiếng ho nữa.

"Chà, thế thì cứ đau buồn vì tôi đi, Dougal," ông ta nói nốt. "Và tôi mừng vì điều đó. Nhưng ngài không thể đau buồn cho tới khi tôi chết, đúng

https://thuviensach.vn

không? Tôi sẽ chết bởi chính tay ngài, *mo caraidh*, không phải chết bởi tay những kẻ xa lạ."

Dougal giật nẩy mình, Jamie và tôi trao nhau những cái liếc mắt kinh hãi sau lưng ông ta.

"Rupert…" Dougal mở đầu một cách bất lực, nhưng Rupert đã ngắt ngang lời ông ta, vỗ vỗ vào tay ông ta và khẽ lắc lắc nó.

"Ngài *là* bạn của tôi, trời ạ, và đó là nhiệm vụ của ngài," Rupert thì thầm. "Thôi nào! Làm ngay bây giờ đi! Cái chết từ từ làm tôi đau đớn, Dougal, và tôi nhờ ngài kết thúc nó." Ánh mắt ông ta di chuyển không ngừng, chiếu vào tôi.

"Cô sẽ nắm tay tôi trong khi tôi ra đi chứ, cô gái?" Ông ta hỏi. "Tôi muốn vậy."

Dường như chẳng thể làm gì khác. Tôi chầm chậm cử động, cảm thấy tất cả chuyện này chỉ là một giấc mơ, tôi nắm lấy bàn tay to lớn đầy lông lá đen sì ấy bằng cả hai tay mình, siết chặt nó như thể bằng cách ấy, tôi có thể ép hơi ấm của mình sang làn da lành lạnh của ông ta.

Với một tiếng cằn nhằn, Rupert ráng sức xoay sang một bên và liếc lên nhìn Jamie, anh đang ngồi cạnh đầu ông ta.

"Đáng lẽ cô ấy nên cưới tôi, chàng trai ạ, khi cô ấy được lựa chọn," ông ta thở khò khè. "Cậu là đồ ẻo lả đáng thương, nhưng hãy làm hết sức mình." Ông ta nháy mắt vẻ tinh quái. "Hãy đối xử tốt với cô ấy cho tôi, chàng trai!"

Đôi mắt đen láy xoay trở lại phía tôi, và một nụ cười tươi rói cuối cùng cũng nở rộng trên khuôn mặt ông ta.

"Vĩnh biệt, cô gái xinh đẹp," ông ta khẽ nói.

Con dao găm của Dougal cắm vào bên dưới xương ức của ông ta, mạnh và thẳng tắp. Thân hình vạm vỡ chấn động, quay sang bên cạnh với một cơn ho ra máu, nhưng tiếng kêu đau đớn ngắn ngủi lại phát ra từ Dougal.

https://thuviensach.vn

Người tộc trưởng của nhà MacKenzie như đông cứng lại trong một lúc, hai mắt nhắm nghiền, hai tay siết chặt trên cán con dao găm. Rồi Jamie đứng lên, nắm lấy hai vai ông ta và xoay người ông ta đi, thì thầm điều gì đó bằng tiếng Gaelic. Jamie liếc mắt sang tôi và tôi gật đầu, giơ hai cánh tay ra. Anh dịu dàng xoay Dougal hướng về phía tôi, và tôi kéo ông ta lại với mình trong khi cả hai chúng tôi cùng quỳ sụp trên sàn, đỡ Dougal trong khi ông ta khóc.

Ngay khuôn mặt Jamie cũng đầm đìa nước mắt, và tôi nghe thấy những tiếng thở dài ngắn ngủi, những tiếng nức nở từ phía những người đàn ông khác. Tôi cho rằng điều đó là tốt hơn cả, họ khóc cho Rupert hơn là khóc cho chính họ. Nếu người Anh đến đây, tất cả chúng tôi sẽ bị treo cổ vì tội mưu phản. Vì vậy, khóc than cho Rupert là dễ dàng hơn cả, ông ta đã ra đi an toàn, lên đường nhanh chóng trong tay của một người bạn.

•••

Chúng không hề tấn công trong đêm mùa đông dài dằng dặc đó. Chúng tôi túm tụm vào nhau, tựa vào một bức tường, dưới những chiếc áo choàng len và áo khoác ngắn tay, chờ đợi.

Tôi lơ mơ ngủ, dựa vào vai Jamie, Dougal khom người im lặng ở một bên. Tôi nghĩ rằng không ai trong số họ ngủ cả, chỉ nhìn xuyên qua bóng đêm vào xác Rupert đang nằm lặng im dưới chiếc áo choàng len của chính mình ở góc bên kia nhà thờ, bên kia vực thẳm chia cắt cõi chết và cõi sống.

Chúng tôi nói rất ít, nhưng tôi biết bọn họ đang nghĩ gì. Họ đang băn khoăn, cũng như tôi, liệu quân Anh đã bỏ đi để tập hợp với đạo quân chính ở tòa nhà Callendar phía dưới, hay vẫn đang quan sát ở ngoài kia, chờ đợi bình minh tới trước khi hành động, để không cho bất cứ kẻ nào trong ngôi nhà thờ bé nhỏ này thoát được dưới sự che chắn của màn đêm đen.

Vấn đề đã ngã ngũ cùng với tia sáng đầu tiên rọi đến.

https://thuviensach.vn

“Này, những người trong nhà thờ! Ra ngoài và đầu hàng đi!” Tiếng gọi vọng tới từ dưới con dốc, một chất giọng Anh mạnh mẽ.

Những người đàn ông trong nhà thờ xôn xao, và con ngựa vẫn đang gà gật ở góc của nó liền dựng thẳng đầu lên, thở phì phì vì giật mình trước động tĩnh ở gần nó. Jamie và Dougal liếc mắt nhìn nhau, rồi như thể đã lên kế hoạch trước, họ cùng nhổm người dậy, vai kề vai, trước cánh cửa đóng chặt. Jamie hất hàm ra hiệu cho tôi lui về phía cuối nhà thờ, quay lại chỗ trú ẩn đằng sau bệ thờ.

Một tiếng quát khác từ bên ngoài vẫn được đáp trả bằng sự im lặng. Jamie rút khẩu súng từ thắt lưng ra và lắp đạn, vẻ thản nhiên, như thể còn có rất nhiều thời gian. Anh quỳ một chân xuống, nâng khẩu súng lên, nhắm vào cánh cửa, tầm cao bằng đầu người.

Geordie và Willie gác ở cửa sổ đằng sau, kiếm và súng sẵn sàng. Nhưng có khả năng cuộc tấn công sẽ đến từ phía trước; ngọn đồi phía sau nhà thờ dốc đứng, khoảng trống giữa con dốc và bức tường nhà thờ chỉ vừa đủ cho một người chen qua.

Tôi nghe thấy tiếng chân bước lép nhép trên bùn tiếp cận cửa trước và tiếng lách cách yếu ớt ở bên sườn nhà thờ. Những âm thanh đó dừng lại cách nhà thờ một đoạn, và một giọng nói lại vang lên, gần hơn và lớn hơn.

“Nhân danh Bệ hạ, Đức vua George, hãy ra và đầu hàng đi! Chúng ta biết các người ở đó!”

Jamie khai hỏa. Tiếng nổ bên trong nhà thờ nhỏ vang lên đinh tai. Nó hẳn cũng đủ gây ấn tượng với bên ngoài; tôi nghe thấy tiếng rút lui vội vàng, kèm theo những tiếng nguyền rủa loáng thoáng. Viên đạn tạo ra một cái lỗ nhỏ trên cánh cửa; Dougal len lén tới đó, ngó ra ngoài.

“Chết tiệt,” ông ta khẽ lẩm bẩm. “Chúng đông quá!”

Jamie liếc nhanh về phía tôi, rồi mím môi và chuyển sự chú ý vào việc lắp lại đạn cho khẩu súng. Rõ ràng những người Scot không định đầu hàng. Và người Anh cũng không có ý muốn thổi bay nhà thờ, vì chúng có thể dễ dàng chặn lối ra. Chúng không định khiến chúng tôi chết đói chứ? Chắc

https://thuviensach.vn

chắn đội quân cao nguyên sẽ cử người đến tìm kiếm những người bị thương trong trận đánh từ đêm hôm trước. Nếu họ đến trước khi người Anh có cơ hội mang một khẩu đại bác tới nã vào nhà thờ thì chúng tôi có thể được cứu.

Thật không may, ngoài kia càng tập trung hơn. Những bước chân lại một lần nữa tiến tới và rồi một giọng Anh thận trọng, đầy uy quyền cất lên.

"Các người có một phút để ra ngoài và nộp mình, nếu không bọn ta sẽ đốt mái rạ."

Tôi liếc nhìn lên phía trên trong sự kinh hãi. Các bức tường của nhà thờ bằng đá, nhưng rơm rạ sẽ cháy rất nhanh, cho dù đã ướt đẫm vì mưa tuyết, và một khi đã bắt lửa, chúng sẽ lan ra và trút xuống chúng tôi một trận mưa than um khói để chôn vùi chúng tôi. Tôi nhớ tốc độ cháy nhanh đến khủng khiếp của ngọn đuốc làm bằng sậy đêm hôm trước; dấu vết của nó còn nằm trên sàn nhà, gần cái xác được che phủ của Rupert, một biểu tượng rùng rợn dưới ánh bình minh màu xám.

"Không!" Tôi gào lên. "Quân khốn kiếp! Đây là nhà thờ! Các người chưa bao giờ nghe nói về chốn linh thiêng ư?"

"Ai đó?" Giọng nói mạnh mẽ từ bên ngoài vọng vào. "Có một phụ nữ Anh ở trong đó à?!"

"Đúng!" Dougal thét lên, xô vào cánh cửa, làm nó tách ra một khe hở và gầm lên với đám lính Anh ở dưới sườn đồi. "Đúng! Bọn tao đang bắt giữ một quý bà người Anh! Đốt mái rạ đi và cô ta sẽ chết cùng chúng tao!"

Những tiếng nói võ òa dưới chân đồi và giữa những người đàn ông trong nhà thờ cũng có một sự xáo động đột ngột. Jamie quay ngoắt về phía Dougal, giận dữ nói: "Cái gì…!"

"Đó là cơ hội duy nhất!" Dougal rít lên đáp lại. "Để bọn chúng mang cô ta đi, đổi lấy sự tự do của chúng ta. Bọn chúng sẽ không làm hại cô ta nếu chúng nghĩ cô ta là con tin của chúng ta, và chúng ta sẽ tìm lại cô ta sau, khi chúng ta đã được tự do!"

https://thuviensach.vn

Tôi ra khỏi chỗ nấp và đi tới bên Jamie, tóm lấy cổ tay áo anh.

"Làm đi!" Tôi thúc giục. "Dougal nói đúng, đó là cơ hội duy nhất!"

Anh nhìn xuống tôi vẻ bất lực, cơn thịnh nộ và sự sợ hãi trộn lẫn trên nét mặt anh. Và ẩn dưới tất cả những điều đó là một chút hài hước mỉa mai trước sự trớ trêu của tình huống này.

"Rốt cuộc thì em là Sassenach mà," tôi nói khi nhìn thấy vẻ mặt ấy.

Anh thoáng chạm vào mặt tôi với một nụ cười ảo não.

"Đúng, *mo duinne.* Nhưng em là Sassenach *của anh."* Anh quay sang Dougal, vươn thẳng hai vai, hít vào một hơi thật sâu và gật đầu.

"Được rồi. Bảo chúng rằng chúng ta đã bắt cô ấy," anh suy nghĩ nhanh, một tay vò tóc, "từ đường Falkirk vào cuối ngày hôm qua."

Dougal gật đầu, không đợi thêm, lách ra khỏi cánh cửa nhà thờ, giơ cao một chiếc khăn tay trắng trên đầu, là tín hiệu tạm đình chiến.

Jamie quay sang tôi, cau mày, liếc ra cửa nhà thờ, nơi những giọng nói của người Anh vẫn nghe thấy được, mặc dù chúng tôi không phân biệt được từng từ họ nói.

"Anh không biết em định nói gì với bọn chúng, Claire; có lẽ em nên giả vờ là quá sốc đến nỗi không thể nói được. Có lẽ làm thế tốt hơn là kể một câu chuyện; vì nếu chúng nhận ra em là ai…" Anh đột ngột dừng nói và xoa tay thật mạnh lên mặt.

Nếu chúng nhận ra tôi là ai, tôi sẽ bị đưa đến London, và Tòa Tháp - tiếp đó có khả năng sẽ bị hành hình nhanh chóng. Tuy nhiên, mặc dù các báo khổ lớn đã nhắc nhiều đến "phù thủy nhà Stuart", nhưng không một ai, theo như tôi biết, nhận ra hoặc công bố sự thật rằng phù thủy đó là một người Anh.

"Đừng lo," tôi nói, nhận ra đây là một lời khuyên ngớ ngẩn đến mức nào, nhưng không thể nghĩ ra điều gì hay hơn. Tôi đặt tay lên tay áo anh, cảm nhận mạch đập dồn dập trên cổ tay anh. "Anh sẽ đón em về trước khi

https://thuviensach.vn

chúng có cơ hội nhận ra bất cứ điều gì. Anh nghĩ chúng sẽ đưa em tới tòa nhà Callendar ư?"

Anh gật đầu, lấy lại sự tự chủ. "Phải, anh nghĩ vậy. Nếu có thể, hãy cố ở một mình gần cửa sổ, sau khi trời tối. Anh sẽ đến tìm em."

Không còn thời gian nữa. Dougal đã trở lại, cẩn thận đóng cánh cửa phía sau mình.

"Xong," ông ta nói, nhìn từ tôi sang Jamie. "Sau khi giao cô ta cho chúng, chúng ta sẽ được phép rời đi mà không bị cản trở. Không truy đuổi. Chúng ta sẽ giữ con ngựa. Chúng ta sẽ cần nó cho Rupert, cô thấy đấy," ông ta nói với tôi, tỏ vẻ áy náy phần nào.

"Thế cũng được," tôi bảo ông ta. Tôi nhìn cánh cửa có cái lỗ nhỏ màu đen nơi viên đạn đã xuyên qua, cùng kích cỡ với cái lỗ ở bên sườn của Rupert. Miệng tôi khô khốc và tôi khó nhọc nuốt khan. Tôi là một quả trứng chim cu, sắp sửa bị đặt vào nhầm tổ. Ba người chúng tôi ngập ngừng trước cánh cửa, miễn cưỡng thực hiện bước cuối cùng.

"Em n-nên đi rồi," tôi nói, cố gắng kiểm soát giọng nói và tứ chi run rẩy. "Bọn chúng sẽ thắc mắc điều gì đang kìm giữ chúng ta."

Jamie nhắm mắt trong thoáng chốc, rồi gật đầu và bước về phía tôi.

"Anh nghĩ em nên bất tỉnh, Sassenach," anh nói. "Có lẽ cách ấy sẽ dễ dàng hơn." Anh khom người, bế tôi lên, mang tôi đi qua cánh cửa Dougal đang giữ mở.

Tim anh đập như trống dưới tai tôi. Tôi cảm thấy hai cánh tay anh run run trong khi bế tôi. Sau cảm giác ngột ngạt của nhà thờ, với mùi mồ hôi, máu, thuốc súng và phân ngựa, làn không khí tươi mát lạnh giá của buổi sớm mai khiến tôi như nghẹt thở, và tôi rúc vào anh, rùng mình. Hai bàn tay anh siết chặt đầu gối và vai tôi, như một lời hứa hẹn; anh sẽ không bao giờ để tôi đi.

"Chúa ơi," anh nói một lần, rất khẽ, và rồi chúng tôi tới chỗ chúng. Sau những câu hỏi sắc bén, những câu trả lời lầm bầm, bàn tay anh miễn

https://thuviensach.vn

cưỡng nới lỏng khi đặt tôi xuống đất, và rồi bước chân anh loạt soạt rời xa trên cỏ ướt. Tôi chỉ còn một mình, trong tay những kẻ xa lạ.

https://thuviensach.vn

44
Nơi khá nhiều thứ công kích bóp méo

Tôi nhào tới gần đống lửa, hơ hai bàn tay cho đỡ rét. Chúng đã cáu ghét vì phải cầm cương suốt cả ngày và tôi thoáng băn khoăn liệu có đáng để đi bộ cả quãng đường xa đến con suối để rửa sạch chúng không. Duy trì các tiêu chuẩn hiện đại về vệ sinh trong tình trạng thiếu thốn hệ thống dẫn nước đôi khi lại trở thành vấn đề rắc rối không đáng làm. Thảo nào mà người ta ốm và chết thường xuyên như vậy, tôi chua chát nghĩ. Họ chết đơn giản vì thức ăn ôi thiu và ngu dốt chứ không vì bất cứ điều gì khác.

Ý nghĩ chết vì thức ăn ôi thiu đã đủ để khiến tôi đứng ngay dậy, dù mệt mỏi hết sức. Ở mép của dòng suối nhỏ xíu chảy ngang qua khu trại rất lầy lội và giày của tôi lún sâu vào chỗ đất nhão nhoẹt ấy. Sau khi đã đánh đổi đôi tay bẩn thỉu lấy đôi chân ướt nhẹp, tôi ì ạch quay trở lại bên bếp lửa, thấy Hạ sĩ Rowbotham đang đợi tôi cùng với một cái bát tô đựng thứ mà ông ta nói là món hầm.

“Đại úy có lời hỏi thăm, thưa bà,” ông ta nói, giật giật phần tóc mái trước trán trong khi đưa cái bát tô cho tôi, “và ông ấy bảo tôi nói cho bà biết chúng ta sẽ đến Tavistock vào ngày mai. Ở đó có một quán trọ.” Ông ta ngập ngừng, khuôn mặt trung niên tròn xoe thô kệch tỏ vẻ quan tâm rồi nói thêm: “Đại úy có lời xin lỗi vì sự thiếu thốn về nơi ăn chốn ở, thưa bà, nhưng chúng tôi đã dựng một cái lều cho bà đêm nay. Không sang trọng gì, nhưng có lẽ sẽ giúp bà tránh được mưa.”

“Phiền ông cảm ơn ngài Đại úy giùm tôi, thưa Hạ sĩ,” tôi nói, hòa nhã nhất có thể. “Và tôi cũng cảm ơn ông,” tôi bổ sung với sự nồng nhiệt hơn. Tôi hoàn toàn ý thức được rằng Đại úy Mainwaring coi tôi là một mối phiền toái, có phần là gánh nặng, và sẽ chẳng phí tâm sức nghĩ đến chỗ che

https://thuviensach.vn

mưa chắn gió của tôi đêm nay. Cái lều - một tấm vải bạt dài được cẩn thận treo lên một thân cây và ghìm chặt cả hai mặt xuống - không nghi ngờ gì là ý tưởng của Hạ sĩ Rowbotham.

Viên Hạ sĩ rời đi và tôi ngồi một mình, từ từ ăn món khoai tây cháy sém và gân bò. Tôi đã tìm thấy một luống cải ruộng mọc muộn gần con suối, lá đã úa vàng và nâu ở quanh mép, liền mang về một nắm cho vào túi, cùng với nó là vài quả bách xù hái trong lúc dừng lại ở một địa điểm trong ngày. Những lá cây mù tạt già và rất đắng, nhưng tôi vẫn cố gắng nuốt chúng xuống kèm với khoai tây. Tôi tráng miệng bằng món quả bách xù, cắn từng miếng thật nhanh để tránh bị nghẹn và rồi nuốt chửng. Dầu quả vỡ ra, đẩy ngược mùi của nó lên cuống họng khiến tôi chảy cả nước mắt, nhưng chúng tẩy sạch vị mỡ động vật và mùi cháy sém trên lưỡi tôi và, cùng với lá cây cải, có lẽ nó sẽ giúp tôi đẩy lùi bệnh scorbut do thiếu vitamin C.

Tôi đã có một kho lớn những đọt dương xỉ phơi khô, quả tầm xuân, táo khô và hạt thì là trong cái rương thuốc lớn của tôi. Tôi đã cẩn thận thu thập chúng để đề phòng tình trạng thiếu dinh dưỡng trong suốt những tháng mùa đông đằng đẵng này. Tôi hy vọng Jamie cũng đang ăn chúng.

Tôi gục đầu xuống đầu gối, chẳng bận tâm có ai đang nhìn mình, tôi không muốn để lộ khuôn mặt mình khi đang nghĩ đến Jamie.

Tôi đã giả vờ bất tỉnh trên đồi Falkirk lâu nhất có thể, nhưng chẳng mấy chốc đã bị đánh thức dậy khi một kỵ binh Anh cố đổ rượu brandy từ trong một cái chai dẹt bỏ túi vào cổ họng tôi. Không biết phải làm gì với tôi, “những ân nhân” của tôi đã đưa tôi tới tòa nhà Callendar và chuyển giao tôi cho người của Tướng Hawley.

Vì thế, mọi chuyện đều diễn ra như kế hoạch. Nhưng trong vòng một giờ qua, tất cả đã chệch hướng một cách nghiêm trọng. Ngồi trong một phòng chờ và lắng nghe những gì người ta nói xung quanh, tôi nhanh chóng biết được rằng cái mà mình đã nghĩ là một trận đánh lớn suốt đêm thực tế không hơn gì một cuộc chạm trán nhỏ giữa người nhà MacKenzie và một

https://thuviensach.vn

biệt đội tách rời của quân Anh đang trên đường tới hội quân với đội quân chủ lực. Bọn họ nói thậm chí bây giờ quân đội vẫn đang tập hợp lại để chạm mặt với đội quân vùng cao được cho là sẽ đột kích trên đồi Falkirk; vì vậy, trận đánh mà tôi nghĩ mình đã sống sót thoát khỏi nó, trên thực tế, còn chưa xảy ra!

Bản thân Tướng Hawley đang giám sát quá trình này, và vì dường như không ai biết phải làm gì với tôi nên tôi được giao cho một binh nhì trẻ tuổi chăm sóc, cùng với một lá thư mô tả lại tình huống tôi được giải cứu, và chuyển tới một sở chỉ huy tạm thời của Đại tá Campbell ở Kerse. Anh lính binh nhì trẻ tuổi, một người to bè chắc nịch tên là Dobbs, hăm hở, sốt sắng thực hiện nhiệm vụ của mình, do đó dù đã thử vài lần trên suốt chặng đường dài, tôi vẫn không thể thoát khỏi anh ta.

Chúng tôi đến Kerse chỉ để phát hiện Đại tá Campbell không ở đó mà đã được triệu tập tới Livingston.

“Thấy không,” tôi gợi ý với anh chàng giám thị kiêm người hộ tống của mình, “rõ ràng Đại tá Campbell sẽ không có thời gian hay ý định trò chuyện với tôi, và trong bất cứ trường hợp nào, tôi cũng không có gì để nói với ông ấy cả. Tại sao anh không thể để tôi trọ lại trong thị trấn này cho tới khi tìm được sự sắp xếp hợp lý để tiếp tục cuộc hành trình tới Edinburgh nhỉ?” Vì không có ý tưởng nào hay ho hơn, về cơ bản tôi đã tặng cho đám người Anh cùng một câu chuyện mà tôi đã kể cho Colum MacKenzie vào hai năm trước; rằng tôi là một quả phụ đến từ Oxford, đi thăm người thân ở Scotland, đúng lúc bị lũ kẻ cướp vùng cao bắt đi.

Binh nhì Dobbs lắc đầu, đỏ mặt tía tai vẻ không nhượng bộ. Anh ta có thể còn chưa quá hai mươi tuổi, không phải là vô cùng thông minh nhưng khi đã có một ý tưởng trong đầu thì anh ta khăng khăng bám riết lấy nó.

“Tôi không thể để bà đi như thế bà Beauchamp,” anh ta nói - vì tôi đã dùng tên thời con gái của mình làm bí danh - “Đại úy Bledsoe sẽ ăn gan tôi vì tội không đưa bà đến chỗ Đại tá an toàn.”

https://thuviensach.vn

Vậy nên chúng tôi đã đến Livingston, cưỡi hai con ngựa già đáng thương hại nhất mà tôi từng thấy. Cuối cùng, tôi đã thoát khỏi sự chăm sóc của người hộ tống, nhưng chẳng cải thiện được gì cho hoàn cảnh của mình. Thay vào đó, tôi thấy mình bị giam hãm trong một căn phòng nằm ở tầng trên của một ngôi nhà ở Livingston, kể lại câu chuyện kia lần nữa với Đại tá Gordon MacLeish Campbell, một người Scot vùng thấp chỉ huy một trong những trung đoàn của Tuyển hầu[45].

“À, tôi hiểu rồi,” ông ta nói, bằng kiểu giọng gợi ý rằng ông ta chẳng hiểu cái quái gì cả. Ông ta là một người đàn ông nhỏ con, mặt mày láu cá với mái tóc màu đỏ nhạt lưa thưa chải ngược ra đằng sau từ hai bên thái dương. Ông ta nheo mắt, liếc xuống lá thư đã nhăn nhúm trên bàn.

“Ở đây nói rằng,” ông ta đặt một cặp kính kẹp lên mũi để xem kĩ tờ giấy kia hơn, “một trong những kẻ bắt giam bà là một thành viên của thị tộc Fraser, rất to lớn, có mái tóc màu đỏ. Thông tin này có đúng không vậy?”

“Đúng thế,” tôi nói, tự hỏi ông ta đang muốn điều gì.

Ông ta nghiêng đầu để cái kính trượt xuống mũi, ghim vào tôi cái nhìn chằm chằm xuyên thấu từ phía trên cái kính.

“Những người đã giải cứu bà gần Falkirk có cảm giác rằng một trong số những kẻ bắt giữ bà không phải ai khác mà chính là một gã thủ lĩnh vùng cao khét tiếng được biết đến với biệt danh “Jamie Đỏ”. Giờ thì, tôi nhận ra rằng, bà Beauchamp, bà đã… rất đau khổ, đúng không?” - môi ông ta vén lên nhưng đó không phải là một nụ cười - “trong suốt quá trình bà bị bắt, và có lẽ không có tâm trạng để chuyện trò thân mật, nhưng vào một lúc nào đó, bà có để ý thấy những gã đàn ông khác gọi tên người đàn ông này không?”

“Có. Họ gọi hắn là Jamie.” Tôi không thấy có bất cứ tổn hại nào nếu kể với ông ta điều này; những trang báo khổ lớn mà tôi đã xem có nói rõ rằng Jamie là một người ủng hộ nhà Stuart. Việc Jamie xuất hiện tại trận Falkirk có thể gây hứng thú đối với người Anh, nhưng khó có thể buộc tội anh hơn nữa.

https://thuviensach.vn

“Chúng không thể treo cổ anh hơn một lần được,” anh đã nói thế. Một lần là đủ lắm rồi. Tôi liếc ra cửa sổ. Trời đã sẩm tối từ một giờ trước, và những chiếc đèn đã được thắp sáng trên con phố dưới kia, được những người lính xách theo khi đi qua đi lại. Jamie hẳn đã có mặt ở tòa nhà Callendar, tìm kiếm ô cửa sổ nơi tôi đáng ra đang chờ đợi.

Tôi bỗng nhiên có sự tin chắc hết sức buồn cười rằng anh đã bám theo tôi, bằng cách nào đó, anh biết tôi đi đâu và đang đợi ở con phố bên dưới, chờ tôi xuất hiện.

Tôi đột ngột đứng dậy và đi tới cửa sổ. Con phố dưới kia vắng tanh, ngoại trừ một người bán cá trích ngâm giấm đang ngồi trên một cái ghế đẩu với chiếc đèn lồng cạnh chân, chờ đợi khách hàng. Đương nhiên, đó không phải là Jamie. Anh chẳng thể nào tìm được tôi. Không một ai ở doanh trại nhà Stuart biết tôi ở đâu; tôi hoàn toàn đơn độc. Tôi chống hai bàn tay lên tấm kính trong một cơn hoang mang bất chợt, chẳng màng bận tâm rằng tôi có thể làm vỡ nó.

“Thưa bà Beauchamp! Bà khỏe chứ?” Giọng viên Đại tá phía sau tôi bỗng vang lên với vẻ lo lắng.

Tôi bặm chặt môi, hít thở sâu vài lần, phủ hơi nước lên tấm kính khiến cho đường phố phía dưới biến mất trong một làn sương mờ. Bề ngoài tỏ ra bình tĩnh, tôi quay lại đối diện với viên Đại tá.

“Tôi khỏe,” tôi nói. “Nếu ông đã hỏi xong, tôi muốn đi bây giờ.”

“Vậy ư? Hừm!” Ông ta nhìn lướt khắp người tôi với vẻ gì đó giống như nghi ngờ, rồi quả quyết lắc đầu.

“Bà sẽ ở lại đây đêm nay,” ông ta tuyên bố. “Sáng mai, tôi sẽ gửi bà về phía nam.”

Tôi cảm thấy một cơn choáng váng siết chặt lấy lục phủ ngũ tạng của mình. “Phía nam! Cái quái quỷ gì thế?” Tôi buột miệng thốt ra.

Cặp lông mày màu lông cáo của ông ta nhướng lên vẻ kinh ngạc và miệng há hốc. Thế rồi ông ta khẽ lắc lắc đầu, khép miệng, rồi lại mở miệng

https://thuviensach.vn

để nhả ra những lời tiếp theo.

“Tôi nhận được mệnh lệnh gửi đi bất cứ thông tin nào liên quan đến tên tội phạm vùng cao có tên Jamie Fraser Đỏ,” ông ta nói. “Hoặc bất cứ ai có mối liên hệ với hắn ta.”

“Tôi không có liên hệ với hắn ta!” Tôi nói. Trừ phi ông tính đến cuộc hôn nhân, dĩ nhiên.

Đại tá Campbell lờ đi. Ông ta quay về bàn làm việc của mình và lục tìm trong một chồng thư.

“Đúng thế đấy, nó đây này! Đại úy Mainwaring sẽ tháp tùng bà. Ông ta sẽ đến đón bà ở đây vào lúc bình minh.” Ông ta rung một cái chuông bạc nhỏ có hình giống như một yêu tinh và cánh cửa mở ra, hé lộ khuôn mặt đầy dò hỏi của người binh nhì có nhiệm vụ truyền đạt mệnh lệnh. “Garvie, anh sẽ đưa phu nhân đây tới phòng dành cho bà ấy. Khóa cửa vào.” Ông ta quay sang tôi và cúi chào qua loa chiếu lệ. “Tôi nghĩ chúng ta sẽ không gặp lại nữa, bà Beauchamp; chúc bà nghỉ ngơi tốt và thượng lộ bình an.” Thế đấy!

•••

Tôi không biết thượng lộ bình an là đi nhanh như thế nào, nhưng nó hẳn phải nhanh hơn tốc độ cưỡi ngựa của biệt đội của Đại úy Mainwaring. Viên Đại úy chỉ huy một đoàn xe ngựa cung ứng, hướng về phía Lanark. Sau khi giao những thứ này và chia tay những người đánh xe hàng, ông ta bắt đầu hành trình đi về phía nam với những gì còn lại, vừa đi vừa giao những bức thư không quan trọng. Tôi rõ ràng nằm trong danh mục những thứ không cấp bách, vì chúng tôi đã đi đường hơn một tuần lễ mà vẫn chưa có dấu hiệu nào cho thấy đã sắp đến nơi mà tôi được định là phải tới.

“Phía nam.” Ông ta ám chỉ London ư? Tôi thắc mắc đến lần thứ một nghìn. Đại úy Mainwaring không hề nói cho tôi biết đích đến, nhưng tôi

https://thuviensach.vn

nghĩ không có khả năng nào khác.

Tôi ngẩng đầu lên, bắt gặp một kỵ binh ở phía bên kia đống lửa đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi bình thản nhìn đáp trả cho tới khi hắn ta đỏ mặt và cụp mắt xuống cái bát tô trong tay. Tôi đã quen với những cái nhìn như thế mặc dù hầu hết đều kém táo bạo và trơ trẽn hơn.

Chuyện này bắt đầu ngay từ ngày đầu tiên, với vẻ ngượng ngùng dè dặt ở anh chàng ngốc nghếch trẻ tuổi đã đưa tôi tới Livingston. Phải mất một thời gian tôi mới nhận ra rằng điều gây nên thái độ xa cách, dè dặt ở một bộ phận các sĩ quan Anh không phải là sự nghi ngờ, mà là sự pha trộn giữa khinh thường và kinh hãi, lẫn với một chút thương hại và cảm giác về trách nhiệm được giao phó quyền lực giữ cho những cảm xúc thực sự của họ không được biểu lộ một cách công khai.

Tôi không chỉ được giải cứu từ một băng nhóm người Scot tham lam, chuyên cướp bóc. Tôi được giải thoát sau cả một đêm bị giam giữ trong cùng một căn phòng với những gã đàn ông mà những người Anh đứng đắn cho là "chẳng khác gì những con thú hoang, bị buộc tội trộm cướp và vô số những tội ác ghê tởm khác". Vì thế sẽ là không thể hiểu nổi nếu người phụ nữ Anh trẻ tuổi này trải qua một đêm với những tên quái vật đó mà không bị tổn hại rõ rệt nào.

Tôi nghĩ rằng có lẽ việc Jamie bế tôi ra trong trạng thái bất tỉnh đã làm cho các vấn đề trở nên dễ dàng hơn, nhưng không nghi ngờ gì lại mang tới một ấn tượng tổng thể rằng anh - và những gã Scot đủ thể loại khác - đã cưỡng bức tôi. Và nhờ lá thư chi tiết được viết bởi vị đội trưởng của toán lính giải cứu tôi, tất cả những người mà tôi được giao qua tay - và tất cả những kẻ mà họ nói chuyện cùng, tôi nghĩ thế - đều biết chuyện này. Từng được rèn luyện, học hỏi ở Paris nên tôi hiểu rất rõ cơ chế của chuyện ngồi lê đôi mách.

Hạ sĩ Rowbotham chắc chắn đã nghe những câu chuyện ấy, nhưng vẫn đối xử tử tế với tôi, không hề có kiểu giả tạo như tôi đôi khi vẫn ngạc nhiên

https://thuviensach.vn

thấy trên mặt các binh lính khác. Nếu tôi có thói quen cầu nguyện vào giờ đi ngủ, tôi sẽ nhắc đến tên ông ta trong đó.

Tôi đứng dậy, phủi bụi khỏi chiếc áo choàng tay ngắn, đi về phía lều của mình. Trông thấy tôi đi, Hạ sĩ Rowbotham cũng đứng lên, kín đáo đi vòng qua đống lửa, rồi lại ngồi xuống bên cạnh các đồng đội của ông ta, tấm lưng thẳng tắp chắn trước lối vào lều của tôi. Khi những người lính lui về đi ngủ, tôi biết ông ta sẽ tìm một chỗ có khoảng cách vừa đủ tôn trọng, nhưng vẫn nằm trong tầm gọi từ chỗ tôi đang nghỉ ngơi. Ông ta đã làm thế từ ba đêm nay, cho dù chúng tôi ngủ trong quán trọ hay ngoài cánh đồng.

Ba đêm trước, tôi đã thử trốn một lần nữa. Đại úy Mainwaring biết rõ rằng tôi đi cùng ông ta dưới sự cưỡng bách ép buộc, và dù không thích phải mang gánh nặng là tôi đây, ông ta vẫn là một người lính quá tận tâm, không hề né tránh trách nhiệm. Tôi có hai người canh gác, luôn coi chừng tôi sát sao, cưỡi ngựa đi hai bên mỗi ngày.

Ban đêm, lính gác được thư giãn, rõ ràng vị Đại úy này nghĩ không thể có chuyện tôi dám đặt chân ra nơi đồng không mông quạnh giữa mùa đông khắc nghiệt thế này. Ông Đại úy đã đúng. Tôi không có hứng thú tự sát như thế.

Tuy nhiên, vào đêm được nói đến này chúng tôi đã đi xuyên qua một ngôi làng nhỏ khoảng hai giờ trước khi dừng lại để nghỉ đêm. Ngay cả đi bộ, tôi chắc chắn mình có thể lần đường quay trở lại ngôi làng kia trước bình minh. Ngôi làng lấy làm kiêu hãnh có một xưởng sản xuất rượu nhỏ, từ nơi đó có các xe chở hàng mang các thùng tô nô tới vài thị trấn ở khu vực xung quanh. Tôi đã trông thấy cái sân của xưởng sản xuất chất cao các thùng rượu, và tôi nghĩ mình hoàn toàn có cơ hội trốn trong đó và rời đi với chiếc xe chở hàng đầu tiên.

Cho nên, sau khi cả khu trại đã im ắng, những người lính thu lu trong những chiếc chăn xung quanh đống lửa và ngáy vang, tôi trườn ra khỏi chăn của mình gần rìa một khu rừng liễu và tìm đường đi xuyên qua con đường mòn dương xỉ, với âm thanh phát ra không hơn gì tiếng gió xào xạc.

https://thuviensach.vn

Rời khỏi khu rừng nhỏ, tôi đã nghĩ cũng chỉ là tiếng gió xào xạc sau lưng mình, cho tới khi một bàn tay kẹp lấy vai tôi.

“Đừng kêu! Bà không muốn ông Đại úy biết bà trốn đi đâu.” Tôi không kêu, chỉ vì tất cả hơi thở đã bay biến hết vì bị làm cho giật mình. Người lính này - một người đàn ông khá cao được đồng đội gọi là “Jessie” bởi vì hắn hay gặp rắc rối khi chải những lọn tóc vàng - cười với tôi và tôi khẽ mỉm cười đáp lại.

Ánh mắt hắn rơi xuống ngực tôi. Hắn thở dài, ngước mắt lên nhìn vào mắt tôi và bước một bước về phía tôi. Tôi lùi lại ba bước, thật nhanh.

“Không vấn đề gì đâu, thật đấy, đúng không cưng?” Hắn nói, vẫn cười vẻ uể oải. “Không là gì sau những chuyện đã xảy ra. Thêm một lần thì sao, hử? Và tôi cũng là người Anh,” hắn khàn giọng nói. “Không phải một tên Scot rác rưởi.”

“Để người phụ nữ tội nghiệp ấy yên, Jess,” Hạ sĩ Rowbotham lặng lẽ xuất hiện từ rặng liễu phía sau hắn ta. “Cô ta đã gặp đủ rắc rối rồi, thật đáng thương!” Ông ta nói rất nhẹ nhàng nhưng Jessie trừng mắt với ông ta, sau đó, suy nghĩ kĩ hơn, hắn xoay người biến mất dưới những chiếc lá liễu mà không nói một lời.

Viên Hạ sĩ không nói năng gì, đợi tôi nhặt chiếc áo choàng đánh rơi rồi đi theo tôi trở lại khu trại. Ông ta đi nhặt chăn của mình, ra hiệu cho tôi nằm xuống, rồi ông ta ngồi xuống cách tôi chừng hai mét, khoác chiếc chăn trên vai kiểu người Anh Điêng. Mỗi khi tôi tỉnh dậy trong đêm, tôi đều nhìn thấy ông ta vẫn ngồi đó, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa.

•••

Tavistock quả thực có một quán trọ. Mặc dù vậy, tôi không có nhiều thời gian để tận hưởng nhà vệ sinh của nó. Chúng tôi đến ngôi làng vào

https://thuviensach.vn

buổi trưa, và Đại úy Mainwaring khởi hành ngay lập tức để giao những tập công văn. Ông ta quay lại trong vòng một giờ và bảo tôi đi lấy áo khoác.

"Tại sao?" Tôi hoang mang hỏi. "Chúng ta sẽ đi đâu?"

Ông ta lãnh đạm liếc nhìn tôi. "Tới trang viên Bellhurst."

"Phải rồi," tôi nói. Nó nghe có vẻ ấn tượng hơn môi trường xung quanh tôi hiện giờ, đặc biệt là vài binh lính đang chơi trò đổ súc sắc trên sàn nhà, một người ngủ gà gật bên lò sưởi, và mùi hoa bia nồng nặc.

Ngôi nhà trong trang viên, không nói tới vẻ đẹp tự nhiên của khu đất quanh nó, ngoan cố nằm quay lưng về phía những đồng cỏ mênh mông và khu vực nội địa lộn xộn, đối diện với vách núi ảm đạm.

Đường dẫn vào nhà thẳng tắp, ngắn ngủn và không có gì tô điểm, không giống như những cung đường dễ thương dẫn đến những trang viên ở Pháp. Nhưng lối vào được trang bị hai cột chống bằng đá rất thiết thực, mỗi cột mang một hình vẽ gia huy của chủ nhân ngôi nhà. Tôi nhìn chằm chằm vào nó khi con ngựa tôi cưỡi lọc cọc đi ngang qua, cố xác định hình vẽ gia huy đó. Một con mèo - hoặc có lẽ là một con báo chăng? - nằm ngẩng đầu, với một bông huệ tây trong móng vuốt. Rất quen thuộc, tôi biết. Nhưng là của ai?

Có một sự chuyển động trên bãi cỏ dài gần cổng, và tôi thoáng trông thấy đôi mắt màu xanh nhạt khi một mớ giẻ rách lom khom chạy trốn vào trong khoảng tối, cách xa cái thùng móng ngựa. Kẻ ăn mày rách rưới kia dường như quen quen. Có lẽ tôi hơi bị ảo giác, muốn nắm bắt bất cứ thứ gì không gợi tôi nhớ đến những người lính Anh này.

Người tháp tùng đợi ở ngoài sân, không buồn xuống ngựa, trong khi tôi xuống ngựa, đi cùng Đại úy Mainwaring, chờ đợi trong khi ông ta gõ cửa, lòng thắc thỏm không biết sẽ có điều gì ở phía bên kia cánh cửa.

"Bà Beauchamp?" Người quản gia, nếu đó đúng là ông ta, trông như thể đang hoài nghi điều tồi tệ nhất. Không nghi ngờ gì, ông ta đã đúng.

"Phải," tôi nói. "À, ai là chủ nhân nơi này?"

https://thuviensach.vn

Nhưng ngay khi tôi hỏi, tôi ngước mắt lên và nhìn vào tiền sảnh u ám bên trong, một khuôn mặt đang chằm chằm nhìn lại tôi, đôi mắt bồ câu mở to vẻ kinh ngạc.

Mary Hawkins.

•••

Khi cô gái mở miệng định nói, tôi cũng mở miệng, và thét to hết mức có thể. Viên quản gia giật mình lùi lại một bước, vấp chân vào chiếc ghế dài, ngã lộn nhào giống như con ky trong trò bowling. Tôi nghe thấy tiếng ồn ào của binh lính ở phía ngoài, đang chạy lên các bậc thang.

Tôi nâng váy lên, hét chói tai: "Chuột! Chuột!" và lao thẳng vào nhà, hướng về phía phòng khách riêng, miệng la hét như một nữ thần báo thù.

Bị lây truyền tiếng la cuồng loạn của tôi, Mary cũng thét inh ỏi, bám chặt lấy ngang người tôi khi tôi va phải cô ấy. Tôi kéo cô ấy vào một chỗ kín đáo trong phòng khách với mình, và tóm chặt lấy hai vai cô.

"Đừng nói cho bất kỳ ai biết tôi là ai," tôi thì thầm vào tai cô. "Không ai cả! Mạng sống của tôi phụ thuộc vào điều đó!" Tôi thầm nghĩ có lẽ mình cường điệu quá mức, nhưng rõ ràng đối với tôi, những lời này là sự thật. Việc kết hôn với Jamie Fraser Đỏ có thể là một lời tuyên bố nguy hiểm.

Mary chỉ kịp hoang mang gật đầu một cái thì cửa phòng ở tít phía kia mở ra, một người đàn ông bước vào.

"Âm thanh ồn ào đáng ghét này là chuyện gì thế, Mary?" Ông ta hỏi. Đó là một người đàn ông trông béo tốt, thỏa thuê, ông ta cũng có cái cằm cương nghị và đôi môi hơi mím lại vẻ mãn nguyện của một người đàn ông luôn cảm thấy hài lòng với những gì mình có được.

"Kh-không có gì cả, Papa[46]," Mary nói, lắp bắp vì lo lắng. "Chỉ là một con ch-chuột thôi."

https://thuviensach.vn

Vị Tòng nam tước nhắm mắt lại và hít thở thật sâu, tìm lại sự kiên nhẫn. Sau khi điềm tĩnh đôi chút, ông ta mở mắt và nhìn đăm đăm vào con mình.

"Hãy lặp lại xem nào, con gái," ông ta ra lệnh. "Nhưng liền một mạch. Ta không cho con lắp bắp, lúng búng. Hãy hít vào một hơi thật sâu, làm mình bình tĩnh. Bây giờ. Lại đi!"

Mary tuân theo, hít vào cho tới khi đám đăng ten trên thân áo chẽn của cô căng ra trước phần ngực nảy nở. Các ngón tay xoắn lấy chiếc váy lụa thêu kim tuyến, tìm kiếm điểm tựa.

"Nó l-là một con chuột, thưa Papa. Bà Fr… à, phu nhân đây bị một con chuột làm kinh sợ."

Bỏ qua nỗ lực chỉ vừa đủ hài lòng này, ông Tòng nam tước bước tới, chăm chú săm soi tôi.

"Ồ? Và bà là ai thế thưa bà?"

Đại úy Mainwaring, đến chậm hơn vì phải tìm kiếm con chuột tưởng tượng kia, xuất hiện bên cạnh tôi và giới thiệu, trình ra thư giới thiệu của Đại tá MacLeish.

"Hừm! Vậy là giờ Đức ngài sẽ là chủ nhà tiếp đón bà, thưa bà, ít nhất là tạm thời." Ông ta đưa lá thư cho vị quản gia đang đợi, cầm lấy chiếc mũ trên cái giá gần đó.

"Tôi rất tiếc vì thời gian làm quen của chúng ta quá ngắn, thưa bà Beauchamp. Tôi phải đi bây giờ." Ông ta liếc nhìn qua vai về phía chiếc cầu thang ngắn dẫn xuống sảnh. Viên quản gia, đã lấy lại dáng vẻ đường hoàng, đang leo lên đó, lá thư nhăn nhúm nằm yên trên một chiếc khay giơ trước mặt ông ta. "Tôi thấy là Walmisley đã đi báo cho Đức ngài về sự có mặt của bà. Tôi phải đi rồi, không thì sẽ nhỡ mất chuyến xe thư. *Adieu*[47], bà Beauchamp!"

Ông ta quay sang Mary, đang tựa lưng sát vào ván ốp tường.

https://thuviensach.vn

“Tạm biệt, con gái! Cố mà làm cho… tốt!” Hai bên khóe miệng ông ta nhếch lên trong một dáng vẻ như là một nụ cười hiền hậu của người cha. “Tạm biệt Mary.”

“Tạm biệt, Papa,” cô gái thì thầm, mắt nhìn xuống đất. Tôi liếc nhìn hết người này tới người kia. Thế quái nào mà Mary Hawkins, chứ không phải ai khác, lại ở đây? Vì cô ấy đang ở trong ngôi nhà này; tôi cho rằng chủ nhân của ngôi nhà hẳn có mối quan hệ nào đó với gia đình cô ấy.

“Bà Beauchamp?” Một người hầu béo lùn cúi chào bên cạnh tôi. “Đức ngài muốn gặp bà bây giờ, thưa bà!”

Hai bàn tay Mary siết chặt lấy ống tay áo tôi khi tôi quay người đi theo người hầu.

“N-n-nhưng…” Cô gái mở đầu. Trong tình trạng căng thẳng lúc này, tôi không nghĩ là mình có đủ kiên nhẫn để nghe cô ấy nói. Tôi mỉm cười và vỗ nhẹ vào tay cô gái.

“Phải, phải,” tôi nói. “Đừng lo, sẽ ổn cả thôi mà.”

“N-nhưng là… của tôi...”

Người hầu cúi chào và đẩy mở một cánh cửa ở cuối hành lang. Ánh sáng bên trong chiếu lên sự giàu có của đồ gỗ bóng loáng và gấm thêu kim tuyến. Chiếc ghế tôi thấy để ở một bên có gia huy thêu trên lưng; một hình ảnh rõ ràng hơn so với cái cột đá cũ mòn mà tôi trông thấy ngoài kia.

Một con báo đang nằm ngẩng đầu, giữ trong móng vuốt của nó một bó huệ tây - hoặc có lẽ chúng là hoa nghệ tây chăng? Những tiếng chuông báo động vang lên trong đầu tôi khi người ngồi trên ghế đứng lên, cái bóng của ông ta đổ ngang qua bậu cửa bóng lộn khi ông ta xoay người. Lời lẽ đau khổ cuối cùng của Mary đã bật được ra, cùng lúc với lời thông báo của người hầu.

“*C-ch-cha đỡ đầu* của em!” Cô nói.

“Đức ngài, Công tước Sandringham,” người hầu nói.

“Bà… Beauchamp?” Công tước nói, miệng há hốc kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

“À,” tôi yếu ớt nói. “Đại loại thế.”

•••

Cánh cửa phòng khách đóng lại sau lưng, để tôi lại một mình với Đức ngài. Hình ảnh cuối cùng của Mary là cô ấy đứng ngoài sảnh, mắt mở lớn như hai cái đĩa lót tách, miệng lặng lẽ mở ra khép lại như con cá vàng.

Những chiếc bình Trung Quốc lớn được đặt bên sườn cửa sổ, trên những chiếc bàn khảm hoa văn. Bức tượng Venus bằng đồng tạo dáng điệu đà trên bệ lò sưởi, kèm theo nó là một cặp bát sứ viền vàng và chúc đài mạ bạc, sáng lóa dưới những ngọn nến sáp ong. Một tấm thảm Kermanshah phủ gần kín sàn phòng và một chiếc đàn spinet thu mình trong góc phòng; không gian nhỏ bé còn lại vừa đủ để đặt món đồ gỗ được khảm ngà voi và những bức tượng hơi kỳ quái.

“Chỗ này của ngài thật đẹp,” tôi hòa nhã nhận xét với ngài Công tước, người vẫn đang đứng trước lò sưởi, hai tay chắp dưới đuôi áo khoác trong khi quan sát tôi, một biểu cảm vui thích cảnh giác trên khuôn mặt hồng hào.

“Cảm ơn cô,” ông ta nói, giọng nam cao the thé phát ra một cách kỳ quái từ lồng ngực to lớn. “Sự hiện diện của cô tô điểm thêm cho nó, phu nhân thân mến!” Sự vui thích đã lấn át sự cảnh giác, và ông ta cười, một nụ cười tươi rói chân thật, khiến người ta nguôi giận.

“Tại sao lại là Beauchamp?” Ông ta hỏi. “Đó không phải là tên thật của cô đấy chứ?”

“Tên thời con gái của tôi,” tôi trả lời, đi thẳng vào sự thật. Đôi lông mày rậm màu vàng của ông ta nhướng lên.

“Cô *là* người Pháp à?”

“Không. Người Anh. Mặc dù vậy, tôi không thể dùng tên Fraser, đúng chứ?”

https://thuviensach.vn

“Ta hiểu.” Hai lông mày vẫn nhướng lên, ông ta hất đầu ra hiệu về phía một chiếc ghế đôi nhỏ có gấm thêu kim tuyến, mời tôi ngồi xuống. Đó là một thứ được chạm khắc cầu kỳ, cân đối và xinh đẹp, một món đồ thú vị, giống như mọi thứ khác trong căn phòng này. Tôi gạt cái váy ướt đẫm của mình sang một bên một cách duyên dáng nhất có thể, lờ đi những vết bẩn của bùn và lông ngựa dây khắp trên đó, duyên dáng hạ mình vào tấm xa tanh màu vàng nhạt.

Ngài Công tước chậm rãi bước tới bước lui trước lò sưởi, quan sát tôi, nụ cười nhẹ nhàng vẫn nở trên khuôn mặt. Tôi kháng cự lại hơi ấm và sự dễ chịu ngày càng lan khắp hai cái chân đau nhức của mình, đe dọa kéo tôi vào vực thẳm mệt mỏi mở hoác ra dưới chân. Đây không phải là lúc buông lỏng sự cảnh giác.

“Cô là ai?” Ngài Công tước đột nhiên hỏi. “Một con tin người Anh, một Jacobite nồng nhiệt, hay một gián điệp người Pháp?”

Tôi xoa hai ngón tay lên ấn đường đau âm ỉ. Câu trả lời chính xác là “không gì trong những thứ trên”, nhưng tôi không nghĩ nó sẽ giúp được tôi.

“Sự hiếu khách của ngôi nhà này dường như hơi ít so với sự ủy nhiệm mà người ta đặt vào nó,” tôi nói, vẻ kiêu căng nhất có thể trong tình huống này, nhưng cũng không nhiều lắm. Nhưng hình mẫu về dáng vẻ quý bà của Louise không hoàn toàn vô nghĩa.

Công tước cười lớn, một tiếng cười cao vút, đầy ý quở trách, giống như một con dơi.

“Xin cô thứ lỗi! Cô nói đúng; ta nên nghĩ tới việc mời cô nghỉ ngơi cho lại sức trước khi đặt nghi vấn với cô. Ta *thật* thiếu chu đáo.”

Ông ta lầm bầm điều gì đó với người hầu vừa xuất hiện để đáp lời tiếng chuông gọi của ông ta, rồi bình tĩnh chờ đợi trước lò sưởi khi cái khay được mang tới. Tôi ngồi im lặng, liếc nhìn quanh phòng, thi thoảng liếc trộm về phía ông chủ nhà. Không ai trong chúng tôi có hứng thú trò chuyện. Bất chấp vẻ ôn hòa bề ngoài của ông ta, đây là thời gian ngừng chiến tạm thời, cả hai chúng tôi đều biết thế.

https://thuviensach.vn

Điều tôi muốn biết là lý do tại sao. Không người xa lạ nào lại không thắc mắc tôi là ai, tôi cũng khá băn khoăn về bản thân mình khi ngài Công tước nhắm vào điều đó. Hoặc chỗ ông ta nghĩ là *tôi* đã ở. Trước đây, ông ta đã gặp tôi hai lần, với tư cách là bà Fraser, vợ của Lãnh chúa Lallybroch. Giờ tôi lại xuất hiện trước cửa nhà ông ta với tư cách một con tin người Anh tên là Beauchamp vừa mới được giải cứu khỏi một băng nhóm Jacobite người Scot. Từng đó cũng đủ khiến bất cứ ai phải thắc mắc. Nhưng thái độ của ông ta đối với tôi cũng giống trong quá khứ, một sự tò mò đơn giản.

Trà được mang đến cùng với bánh nướng và bánh ngọt. Ngài Công tước nhấc tách trà của mình lên, ra hiệu về phía tôi kèm theo một cái nhướng mày, và chúng tôi uống trà, cả hai vẫn im lặng. Đâu đó phía bên kia của ngôi nhà, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng va đập, như có ai đó đang gõ búa. Tiếng lanh canh nhẹ nhàng của chiếc tách trên tay ngài Công tước với chiếc đĩa bên dưới nó là tín hiệu cho sự thù địch bắt đầu trở lại.

“Nào,” ông ta nói, với sự cứng rắn mà một người có giọng nói như của chuột Mickey có thể xoay xở được. “Hãy để ta bắt đầu, phu nhân Fraser - có lẽ ta nên gọi cô như vậy? Cảm ơn cô! Để ta bắt đầu bằng việc nói rằng ta đã biết rõ về cô. Ta có ý định biết nhiều hơn nữa. Cô nên trả lời ta một cách đầy đủ và không ngần ngại. Ta phải nói rằng, phu nhân Fraser, giết cô là việc rất khó” - ông ta hơi cúi đầu về phía tôi, nụ cười vẫn ở trên môi - “nhưng ta cảm thấy chắc chắn rằng mình vẫn có thể làm được điều đó, nếu có đủ quyết tâm.”

Tôi nhìn ông ta chằm chằm, không nhúc nhích; không phải vì sự điềm tĩnh tự nhiên khi người ta gặp nguy hiểm, mà là sự chết lặng không còn lời nào để nói. Bắt chước một thói kiểu cách khác của Louise, tôi nhướng cả hai lông mày vẻ hồ nghi, nhấp một ngụm trà, rồi khéo léo chấm nhẹ vào môi mình bằng chiếc khăn ăn được thêu hai chữ lồng vào nhau.

“Tôi e là ngài sẽ nghĩ tôi đần độn, chậm hiểu, thưa Đức ngài,” tôi lịch sự nói, “nhưng tôi không hiểu gì về những điều ngài đang nói.”

https://thuviensach.vn

“Cô không hiểu ư, phu nhân thân mến?”

Đôi mắt nhỏ vui vẻ màu xanh lam không hề chớp. Ông ta với tới cái chuông mạ bạc trên khay và rung nó một lần.

Người đàn ông kia hẳn phải đợi sẵn ở phòng kế bên chờ được gọi, vì cánh cửa mở ra ngay lập tức. Một người đàn ông gầy gò, cao lêu nghêu trong bộ lễ phục tối màu bằng vải lanh tốt dành cho người hầu ở cấp độ cao tiến tới bên cạnh Công tước và cúi chào thật sâu.

“Thưa Đức ngài?” Hắn ta nói tiếng Anh, nhưng trọng âm tiếng Pháp không thể nhầm lẫn được. Gương mặt hắn cũng là của người Pháp; mũi dài và trắng, với cặp môi mỏng mím chặt và hai tai dựng thẳng hướng ra ngoài giống như hai cái cánh nhỏ ở hai bên, vành tai rất đỏ. Gương mặt xương xương trở nên tái nhợt khi hắn ngước lên và phát hiện ra tôi, hắn vô thức lùi lại một bước.

Sandringham quan sát điều này với vẻ nhăn nhó khó chịu, sau đó chuyển cái nhìn chằm chằm sang tôi.

“Cô không nhận ra anh ta ư?” Công tước hỏi.

Tôi đang định lắc đầu thì bàn tay phải của gã đàn ông đột nhiên giần giật, áp vào ống chiếc quần chẽn. Kín đáo nhất có thể, hắn làm dấu hiệu những chiếc sừng, các ngón ở giữa gập xuống, ngón trỏ và ngón út hướng về phía tôi. Thế rồi, sau khoảnh khắc, tôi đã có được sự khẳng định về nhận thức của mình - trên kẽ ngón tay cái của hắn có một nốt ruồi nhỏ.

Không nghi ngờ gì nữa; đó chính là gã đàn ông trong chiếc sơ mi ố bẩn, kẻ đã tấn công tôi và Mary ở Paris. Và quá hiển nhiên, do Công tước sai khiến.

“*Đồ khốn nạn* chết tiệt!” Tôi nói. Tôi đứng bật dậy, lật tung cả bàn trà, và tóm lấy món đồ gần nhất, một cái lọ đựng thuốc lá bằng thạch cao tuyết hoa được chạm khắc. Tôi ném nó thật mạnh vào đầu gã đàn ông, hắn vội vàng xoay người trốn tránh, cái lọ nặng trịch sượt qua hắn có vài phân, đập vào khung cửa.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa đóng sầm trong khi tôi chằm chằm nhìn theo hắn, và tôi dừng lại, không đuổi theo, hơi thở nặng nề. Tôi trừng mắt nhìn Sandringham, hai tay chống nạnh.

"Hắn là ai?" Tôi hỏi.

"Người hầu của ta," Công tước bình tĩnh nói. "Albert Danton. Một gã ngon lành với khăn quàng cổ và bít tất dài, nhưng hơi dễ kích động, như rất nhiều gã người Pháp khác. Cũng mê tín đến khó tin." Ông ta cau mày không hài lòng với cánh cửa đã đóng. "Những gã Gia Tô chết tiệt. Chẳng tin tưởng bất cứ điều gì."

Hơi thở của tôi dần chậm lại, mặc dù tim vẫn đập bang bang vào cái gọng áo nịt. Tôi khó khăn hít vào một hơi thật sâu.

"Đồ *trụy lạc*… bẩn thỉu, đáng ghê tởm, vô nhân đạo!"

Gã Công tước dường như có vẻ chán ngán trước điều này, lơ đễnh gật đầu.

"Phải, phải, phu nhân thân mến! Còn hơn thế nữa cơ. Hơi thiếu may mắn, ít nhất là vào dịp đó."

"Thiếu may mắn ư? Đó là điều ông nói về chuyện đó sao?" Người lảo đảo, tôi đi đến bên chiếc ghế đôi và ngồi xuống. Hai bàn tay run rẩy vì căng thẳng, tôi nắm hai tay vào nhau, giấu trong những nếp gấp của chiếc váy.

"Trong chừng mực nào đó, phu nhân yêu quý của ta ạ! Cứ nhìn mà xem." Gã xòe cả hai bàn tay ra trong vẻ khẩn nài duyên dáng. "Ta sai Danton trừ khử cô. Hắn và đồng bọn quyết định phải vui vẻ một chút trước đã, rồi chẳng hiểu vì sao lại đột nhiên kết luận rằng cô là phù thủy theo một dạng nào đó, khiến chúng trở nên hoàn toàn mất trí và chạy trốn. Nhưng chúng đã kịp hại đời con gái đỡ đầu của ta, do con bé tình cờ có mặt ở đó, và hủy hoại cuộc hôn nhân tuyệt vời mà ta đã dày công sắp xếp cho nó. Mỉa mai làm sao!"

Những cơn choáng váng kéo đến một cách dày đặc và nhanh chóng, và tôi không biết phải phản ứng với cú sốc nào trước. Nhưng dường như

https://thuviensach.vn

chỉ có một lời tuyên bố cụ thể trong bài diễn văn này.

"Ông có ý gì khi nói "trừ khử tôi"?" Tôi hỏi. "Ý ông là ông đã cố thử *giết* tôi?" Căn phòng dường như hơi đu đưa, và tôi hớp một ngụm trà lớn vì nó là thứ gần nhất có sẵn để giúp phục hồi lại tinh thần. Nó không có hiệu quả lắm.

"Chà, đúng thế," Sandringham sảng khoái nói. "Đó chính là điều ta đã cố gắng làm. Nói cho ta biết, phu nhân thân mến, cô muốn uống một cốc rượu sherry chứ?"

Tôi đưa mắt nhìn kĩ gã một lúc. Gã vừa mới tuyên bố rằng đã cố gắng giết tôi, giờ lại hy vọng tôi đồng ý uống một cốc rượu sherry của gã ư?

"Brandy," tôi nói. "Nhiều vào."

Gã cười the thé và đi tới chiếc tủ tường chỉ cao quá vai gã. "Đại úy Randall nói rằng cô là người phụ nữ thú vị. Một lời tán dương hiếm có từ ngài Đại úy, cô biết đấy. Anh ta không ưa phụ nữ, mặc dù họ bám theo anh ta thành bầy. Ta tin là vì vẻ ngoài của anh ta; không thể là vì cách hành xử được."

"Vậy là Jack Randall làm việc cho ông," tôi nói, đón ly rượu gã đưa. Tôi đã quan sát gã rót hai ly, và chắc chắn rằng cả hai ly đều không chứa thứ gì khác ngoài brandy. Tôi uống một ngụm lớn và cố gắng nuốt xuống.

Gã Công tước cùng uống với tôi, chớp mắt trước tác động của chất lỏng cay nồng ấy.

"Dĩ nhiên," gã nói. "Thường khi công cụ tốt nhất là thứ nguy hiểm nhất. Người ta không ngần ngại sử dụng nó vì lý do đó; có điều người ta chắc chắn phải có sự phòng ngừa thích đáng."

"Nguy hiểm ư? Vậy ông biết được bao nhiêu về Jonathan Randall?" Tôi tò mò hỏi.

Gã Công tước cười khúc khích. "Ồ, hầu như mọi điều, phu nhân thân mến! Thực tế, có thể còn nhiều hơn những gì cô biết. Người ta không thu dùng một gã như thế mà không có một phương tiện trong tay để điều khiển

https://thuviensach.vn

hắn, cô biết đấy. Và tiền là một món hối lộ tốt, nhưng lại là một sợi dây cương yếu ớt."

"Không giống như thư nặc danh?" Tôi lạnh lùng nói.

Gã ngồi ngả ra sau, hai bàn tay chắp ngang trên cái bụng phình lên, và nhìn tôi chăm chú với vẻ thích thú.

"À! Cô đang nghĩ rằng thư nặc danh có thể có hiệu quả theo cả hai cách, đúng không?" Gã lắc đầu, phủi đi vài hạt vụn thuốc lá hít trôi xuống từ trên chiếc áo gi lê lụa.

"Không, phu nhân thân mến! Vì một lẽ, có một điều khác biệt ở các đồn binh của chúng tôi. Mặc dù lời đồn đại kiểu đó có thể ảnh hưởng đến việc tôi được tiếp đón trong một số vòng giao tế xã hội, nhưng lại không thành vấn đề nghiêm trọng đối với tôi. Còn về Đại úy - chà, quân đội có cái nhìn rất ác cảm đối với những sở thích trái tự nhiên như thế. Thực tế, hình phạt thường là cái chết. Không, thực sự không có nhiều người giống anh ta." Gã ngả đầu sang một bên, tới chừng mực mà cái cằm xệ ngấn mỡ cho phép.

"Nhưng thứ ràng buộc John Randall với ta không phải là lời hứa hẹn về sự giàu sang, cũng không phải sự đe dọa phanh phui tai tiếng," gã nói. Đôi mắt nhỏ màu xanh nước biển sáng lấp lánh. "Anh ta phục vụ ta bởi vì ta có thể cho anh ta những gì anh ta thèm khát."

Tôi đưa mắt nhìn thân hình béo tốt kia với vẻ ghê tởm không che giấu, khiến Công tước cười rung cả người.

"Không, không phải cái đó," gã nói. "Khẩu vị của Đại úy có phần tinh tế hơn thế. Không giống của ta."

"Vậy thì là cái gì?"

"Sự trừng phạt," gã dịu dàng nói. "Nhưng cô biết điều đó, đúng không? Hoặc ít nhất chồng cô biết."

Tôi cảm thấy bẩn thỉu khi ở gần gã, bèn đứng lên bước ra xa. Nhưng mảnh vỡ của cái lọ thuốc lá bằng thạch cao tuyết hoa nằm trên sàn nhà, và

https://thuviensach.vn

tôi vô ý đá vào một mảnh, làm cho nó bay vèo vào tường, nẩy bật ra và xoay tròn, rơi xuống dưới gầm chiếc ghế đôi, khiến tôi nghĩ đến gã Danton vừa nãy.

Tôi không chắc mình muốn bàn luận về vụ ám sát không thành với hắn ta, nhưng dường như trong khoảnh khắc này, nó còn thích hợp hơn một vài lựa chọn khác.

“Vì điều gì mà ông muốn giết tôi?” Tôi đột ngột hỏi, quay sang đối diện với gã. Tôi liếc nhanh về phía bộ sưu tập những món đồ ở trên chiếc bàn tròn chân chẻ ba, tìm kiếm một thứ vũ khí thích hợp để tự vệ, phòng trường hợp gã vẫn cảm thấy ham muốn mạnh mẽ đó.

Gã dường như không định nói. Thay vào đó, gã cúi người - và nhặt cái ấm trà lên - kỳ diệu là nó không bị vỡ - và đặt nó ngay ngắn lên chiếc bàn trà được dựng lại.

“Điều đó có vẻ cần thiết vào lúc đó,” gã điềm tĩnh nói. “Ta biết rằng cô và chồng cô đang nỗ lực ngăn trở một vụ làm ăn mà ta có hứng thú. Ta đã cân nhắc đến việc trừ khử chồng cô, nhưng điều đó dường như quá nguy hiểm, vì mối quan hệ gần gũi của cậu ta với hai gia tộc lớn nhất Scotland.”

“Cân nhắc trừ khử anh ấy?” Một tia sáng lộ ra - đó là một trong số rất nhiều tia sáng đang lóe lên trong đầu tôi giống như pháo hoa. “Có phải ông đã sai khiến những gã thủy thủ tấn công Jamie ở Paris không?”

Gã Công tước gật đầu không khách sáo.

“Đó dường như là phương thức đơn giản nhất, tuy có hơi lỗ mãng. Nhưng rồi Dougal MacKenzie xuất hiện ở Paris, và ta băn khoăn liệu chồng cô có thực sự làm việc *cho* nhà Stuart không. Ta bắt đầu không chắc chắn sự quan tâm của cậu ta đặt ở đâu.”

Điều tôi đang băn khoăn chính là sự quan tâm của gã *Công tước* này đặt ở đâu. Những lời kỳ quái vừa rồi khiến gã có vẻ là một Jacobite bí mật - và nếu đúng như vậy thì gã đã giữ kín những bí mật của mình rất tài tình.

https://thuviensach.vn

“Và sau đó,” gã tiếp tục, khéo léo đặt nắp ấm trà về đúng vị trí, “tình bạn của cô với Louis của Pháp ngày càng tăng tiến. Thậm chí dù chồng cô thất bại với các chủ ngân hàng, Louis vẫn có thể cung cấp cho Charles Stuart những thứ hắn cần - miễn là cô không nhúng mũi vào vụ việc này.”

Gã liên tục cau mày trước chiếc bánh nướng đang cầm, giật ra hai sợi chỉ, sau đó quyết định không ăn nó và ném lên bàn.

“Khi những điều đang thực sự diễn ra bắt đầu trở nên rõ ràng, ta đã cố gắng nhử chồng cô trở về Scotland, với một lời hứa hẹn xin miễn tội cho cậu ta; cái đó rất đắt đấy,” gã trầm ngâm nói. “Nhưng vô ích!”

“Sau đó, ta nhớ ra sự yêu thương hết lòng của chồng cô đối với cô - khá là cảm động,” gã nói, với nụ cười rộng lượng mà tôi đặc biệt ghét. “Ta cho rằng cái chết bi kịch của cô có thể làm cậu ta sao nhãng khỏi những nỗ lực cậu ta đang làm mà không gây ra nhiều rắc rối như cái chết của cậu ta sẽ gây nên.”

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, tôi quay sang nhìn chiếc đàn cla-vơ-xanh ở góc phòng. Vài trang nhạc để trên giá kẹp bản nhạc, được viết ra sạch đẹp. *Năm mươi nghìn bảng, ngay khi Điện hạ đặt chân lên đất Scotland.* Ký tên *S.* “S”, dĩ nhiên rồi, là chữ viết tắt của Sandringham. Gã Công tước cười, tỏ vẻ vui thích rõ ràng.

“Cô thực sự rất thông minh, phu nhân thân mến. Người phát hiện ra hắn phải là cô; ta nghe nói chồng cô không may thiếu khả năng âm nhạc.”

“Thực ra, không phải thế,” tôi đáp, quay trở lại từ chỗ chiếc đàn. Cái bàn ở cạnh tôi không có bất kỳ thứ gì hữu dụng để mở bì thư hay những món đồ cùn, nhưng tôi vội vã cầm lên một lọ hoa và vùi mặt mình vào bó hoa lớn được trồng ở nhà kính đang cắm trong lọ. Tôi nhắm mắt, cảm nhận sự cọ xát của những cánh hoa mát lạnh lên hai má đột nhiên nóng bừng của mình. Tôi không dám ngước lên nhìn, vì sợ khuôn mặt lúc này sẽ làm mình bại lộ.

Vì đằng sau vai gã Công tước, tôi trông thấy một vật hình tròn bằng da, có hình dạng như một trái bí ngô, hiện ra giữa những lớp rèm nhung

https://thuviensach.vn

màu xanh lục giống như một trong số những món đồ nghệ thuật ngoại quốc của gã Công tước. Tôi mở mắt, cẩn thận nhìn xuyên qua những cánh hoa và chiếc miệng rộng có răng mọc chìa ra kia đang cười ngoác đến tận mang tai giống như một cái đèn ma[48].

Tôi bị giằng xé giữa nỗi kinh hãi và sự nhẹ nhõm. Vậy là tôi đã đúng về gã ăn mày ở gần cổng. Đó là Hugh Munro, một người bạn cũ của Jamie từ những ngày anh còn là một kẻ vùng cao sống ngoài vòng pháp luật. Từng có thời là một thầy giáo, ông ta đã bị người Thổ bắt ở biển, bị biến dạng vì tra tấn, và quay ra làm nghề ăn xin và săn trộm - rồi sau đó trở thành gián điệp. Tôi nghe nói ông ta là mật vụ của đội quân vùng cao, nhưng không nhận ra rằng các hoạt động của ông ta đã đưa ông ta tiến xa về phía nam.

Ông ta đã ở đó được bao lâu, đậu vắt vẻo như một con chim trên cái cây thường xuân bên ngoài cửa sổ tầng hai? Tôi không dám thử giao tiếp với ông ta; tất cả những gì tôi có thể làm là giữ cho mắt mình gắn chặt vào một điểm ngay phía trên vai gã Công tước, như thể đang lơ đãng nhìn vào khoảng không.

Gã Công tước đang chăm chú nhìn tôi với vẻ thích thú. “Thật ư? Chắc chắn không phải là Gerstmann? Ta không nghĩ ông ta có đầu óc đủ lắt léo, quanh co.”

“Và ông nghĩ là tôi ư? Tôi được tâng bốc rồi.” Tôi vẫn vùi mũi vào những bông hoa, lơ đãng nói với một bông mẫu đơn.

Bóng dáng bên ngoài thả tay khỏi cây thường xuân đủ lâu để giơ một bàn tay lên. Bị những kẻ bắt giữ người Saracen cắt mất lưỡi, hai bàn tay của Hugh Munro nói thay cho ông ta. Cố ý nhìn chằm chằm vào tôi, ông ta chỉ, đầu tiên là tôi, sau đó là bản thân ông ta, rồi né sang một bên. Bàn tay to nghiêng đi và hai ngón tay đầu tiên trở thành một cặp chân chạy nhanh về phía đông. Cuối cùng là một cái nháy mắt ra hiệu, một nắm đấm siết chặt để chào tạm biệt và ông ta biến mất.

https://thuviensach.vn

Tôi thả lỏng, hơi run rẩy và hít vào một hơi thật sâu để bình tĩnh lại. Tôi hắt hơi và đặt lọ hoa xuống.

“Vậy ông là một Jacobite, đúng không?” Tôi hỏi.

“Không cần thiết,” gã Công tước ân cần trả lời. “Câu hỏi này, phu nhân thân mến, là dành cho cô.” Hoàn toàn không e ngại, lúng túng, gã bỏ bộ tóc giả xuống và gãi cái đầu hói của mình trước khi đội nó trở lại.

“Cô đã cố gắng ngăn cản nỗ lực giành lại ngai vàng cho Vua James khi cô ở Paris. Thất bại trong chuyện đó, bây giờ cô và chồng cô lại có vẻ là những người ủng hộ trung thành nhất của Hoàng tử Charles. Tại sao?” Đôi mắt nhỏ màu xanh không biểu hiện gì hơn một sự hứng thú nhẹ nhàng, nhưng đó không phải sự hứng thú cố tìm cách giết tôi.

Kể từ khi phát hiện ra chủ nhà tiếp đón mình là ai, tôi đã cố gắng nhớ lại những gì Frank và mục sư Wakefield nói về gã. Gã có phải *là* một Jacobite không? Theo những gì tôi nhớ, phán định của lịch sử - qua lời của Frank và mục sư - là không chắc chắn. Tôi cũng vậy.

“Tôi không nghĩ mình sẽ nói cho ông biết,” tôi chậm rãi nói.

Một bên lông mày màu vàng nhướng cao, gã Công tước lấy ra một cái hộp nạm đá quý nhỏ từ trong túi áo và dúm một nhúm nhỏ thứ đựng bên trong.

“Cô có chắc điều đó là khôn ngoan không, phu nhân thân mến? Danton vẫn đang trong tầm gọi, cô biết đấy.”

“Danton sẽ không lại gần tôi trong vòng mười bước,” tôi nói thẳng. “Cả ông cũng vậy, vì một vấn đề. Không,” tôi hấp tấp bổ sung, nhìn miệng gã mở ra, “vì lý do đó. Nếu ông tha thiết muốn biết tôi ở phe nào thì lúc này đây ông sẽ không giết tôi trước khi khám phá ra điều đó, đúng không?”

Gã Công tước bị sặc vì thứ kia và ho sù sụ, tự đấm thùm thụp lên ngực áo gi lê thêu hoa văn. Tôi vươn thẳng người lên và lạnh lùng nhìn chằm chằm trong khi gã hắt hơi và thở phì phì.

https://thuviensach.vn

“Ông đang cố dọa tôi sợ để nói cho ông biết những điều đó, nhưng không hiệu quả đâu,” tôi nói, với dáng vẻ tự tin hơn cảm giác thực sự trong lòng.

Sandringham chấm nhẹ hai mắt nhòe nước bằng một chiếc khăn tay. Cuối cùng, gã hít sâu và thổi khí ra giữa đôi môi dày và trề trong khi nhìn chằm chằm vào tôi.

“Rất tốt, vậy thì,” gã điềm tĩnh nói. “Ta thiết nghĩ lúc này những người làm của ta đã hoàn thành công việc dọn dẹp chỗ ở cho cô. Ta sẽ gọi một cô hầu đến để dẫn cô tới phòng của cô.”

Tôi chắc hẳn phải trố mắt nhìn gã một cách ngốc nghếch lắm, vì gã cười giễu cợt khi nhấc người ra khỏi cái ghế bành.

“Về điểm đó, cô biết đấy, không thành vấn đề,” gã nói. “Cho dù cô là gì hay cô có bất cứ thông tin gì, cô cũng có một thuộc tính vô giá để làm một vị khách của gia đình.”

“Và đó là gì?” Tôi hỏi. Gã ngừng ngang một chút, tay để trên cái chuông và mỉm cười.

“Cô là vợ của Jamie Đỏ,” gã nói rất khẽ khàng. “Và hắn ta *rất* yêu thương cô, không đúng sao?”

•••

Khi bị đưa đi giam cầm, tôi còn thấy điều tồi tệ hơn nữa. Căn phòng khoảng chừng chín mét mỗi chiều, và được trang bị đồ đạc với một sự phung phí còn vượt quá phòng khách ở dưới nhà. Chiếc giường treo màn được kê trên một cái bệ nhỏ, với những chiếc lông đà điểu châu Phi thòi ra từ các góc của tấm màn gấm damask, và một cặp ghế được thêu chỉ kim tuyến màu nhạt đặt chình ình trước một lò sưởi lớn.

Cô hầu gái đi kèm tôi đặt cái chậu và cái bình đựng nước mà cô ta mang theo xuống, rồi vội vã đốt lò sưởi đã đặt sẵn củi. Tên hầu đặt cái khay

https://thuviensach.vn

đựng bữa tối được phủ kín lên chiếc bàn cạnh cửa, rồi lãnh đạm đứng ở lối ra vào, xóa sạch ý định bỏ trốn bằng cách cố thử lao nhanh ra hành lang của tôi. Không phải việc đó sẽ có hiệu quả, tôi u ám nghĩ; tôi sẽ bất lực lạc trong ngôi nhà này sau chỗ rẽ đầu tiên ở hành lang; cái nơi chết tiệt này lớn ngang với cung điện Buckingham.

"Tôi chắc chắn Đức ngài hy vọng bà sẽ thấy thoải mái dễ chịu, thưa bà," cô hầu nói, nhún gối chào duyên dáng trên đường đi ra.

"Ồ, tôi cược là ông ta muốn thế," tôi nói, chẳng hề hòa nhã.

Cánh cửa khép lại sau lưng cô ta với một tiếng thịch cứng rắn buồn bã, và âm thanh lách cách của chiếc chìa khóa lớn xoay trong ổ dường như đã cạo mòn đi lớp cách ly bảo vệ cuối cùng còn phủ lên các sợi dây thần kinh nhạy cảm của tôi.

Rùng mình trong sự lạnh giá của căn phòng rộng lớn, tôi siết chặt hai khuỷu tay mình và đi đến bên lò sưởi, ngồi phịch xuống một chiếc ghế. Tôi có thôi thúc muốn tận dụng tình trạng cô độc để thả lỏng cơn kích động của mình. Mặt khác, tôi sợ rằng nếu mình cho phép các cảm xúc đang căng như dây đàn này được thả lỏng, tôi sẽ không bao giờ kiểm soát được chúng một lần nữa. Tôi nhắm nghiền hai mắt và quan sát ánh đỏ của lưỡi lửa trong lò sưởi chớp lên bên trong mí mắt mình, để bản thân bình tĩnh lại.

Dù sao ngay lúc này tôi cũng không gặp nguy hiểm gì, và Hugh Munro đang trên đường tới chỗ Jamie. Cho dù Jamie đã mất dấu tôi trong cuộc di chuyển trong tuần qua, Hugh sẽ tìm thấy anh và dẫn anh tới đúng chỗ. Hugh biết mọi người nông dân và dân lang thang, mọi nông trang và trang viên trong vòng bốn xứ đạo. Một tin nhắn từ người đàn ông bị câm đó sẽ nhanh chóng di chuyển qua mạng lưới tin tức như gió thổi mây bay qua đồi núi. Nếu ông ta xuống được khỏi cây thường xuân và an toàn chuồn khỏi phần đất của Công tước mà không bị tóm thì chuyện sẽ như thế.

"Đừng có nực cười," tôi nói thành tiếng, "người đàn ông đó là một tên săn trộm chuyên nghiệp. Dĩ nhiên ông ta sẽ làm được." Tiếng vang của

https://thuviensach.vn

những lời tôi nói đập vào trần nhà trang trí công phu bằng thạch cao trắng, không hiểu sao nghe thật dễ chịu.

"Và nếu vậy," tôi tiếp tục một cách chắc chắn, vẫn nói cho chính mình nghe, "Jamie sẽ đến."

Đúng rồi, tôi đột nhiên nghĩ. Và người của Sandringham sẽ đợi anh khi anh đến. *Cô là vợ của Jamie Đỏ*, gã Công tước đã nói thế. Một thuộc tính vô giá của tôi. Tôi là mồi nhử.

"Ta là một quả trứng cá hồi!" Tôi kêu lên, ngồi thẳng dậy trên ghế. Hình ảnh tưởng tượng đầy tính sỉ nhục ấy gợi lên một chút thịnh nộ đáng hoan nghênh, đẩy lui nỗi sợ hãi. Tôi cố gắng quạt cho ngọn lửa giận dữ ấy bùng lên hết lần này tới lần khác, nghĩ ra những cái tên mới để gọi gã Công tước vào lần gặp mặt tới. Tôi đang nghĩ đến từ "kẻ ấu dâm lén lút" thì một tiếng hét văng vẳng vọng đến từ bên ngoài làm sao nhãng sự tập trung của tôi.

Đẩy tấm màn nhung dày ở cửa sổ sang một bên, tôi thấy rằng gã Công tước không nói suông. Những thanh gỗ bền chắc đan chéo nhau trên khung cửa sổ, tạo thành một cái lưới mắt cáo khít đến nỗi tôi chỉ có thể thò được một cánh tay ra ở khe hở giữa chúng. Mặc dù vậy, tôi vẫn nhìn ra ngoài được.

Ánh chạng vạng đã buông xuống, bóng tối dưới những rừng cây đã đen như mực. Tiếng thét kia vẳng ra từ đó, hợp cùng vài tiếng kêu đáp trả từ chuồng ngựa, nơi có hai, ba bóng người đột nhiên xuất hiện, mang theo những bó đuốc đang cháy.

Những bóng người nhỏ bé, đen đen chạy về phía khu rừng, lửa cháy trên những bó đuốc thông ngả về phía sau, sáng lóa màu cam trong gió lạnh ẩm ướt. Khi họ tới rìa khuôn viên, một mớ rối nùi những hình người lờ mờ bắt đầu trở nên rõ hơn, bổ nhào lên thảm cỏ phía trước ngôi nhà. Mặt đất ẩm ướt, và lực giằng co của họ để lại những vết lún dài và sâu trên thảm cỏ chết mùa đông.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng kiễng chân, nắm lấy những thanh gỗ và ấn sát đầu mình vào đó để cố nhìn cho rõ hơn. Ánh sáng ban ngày đã hoàn toàn tắt, và dưới ánh đuốc, tôi chẳng thể phân biệt rõ những thân hình đang quật qua quật lại trong cuộc náo loạn bên dưới.

Đó không thể là Jamie, tôi tự nhủ, cố gắng nuốt xuống cục khô khốc trong cổ họng mà tôi cho là trái tim mình. Không sớm như vậy, không phải bây giờ. Và không phải một mình, chắc chắn anh sẽ không đến một mình chứ? Vì lúc này tôi đã nhìn ra trận đánh nhau chỉ tập trung vào một người, hắn đang quỳ gối, không hơn gì một hình dáng đen sì sụp xuống dưới những nắm đấm và gậy gộc của những kẻ trông coi khu săn bắn và những gã làm việc trong chuồng ngựa của Công tước.

Sau đó, dáng người thu lu kia nằm vật ra, duỗi thẳng cẳng, và tiếng la hét im bặt, mặc dù vài đòn đánh nữa vẫn tiếp tục giáng xuống trước khi nhóm người hầu kia đứng lùi lại. Sau vài lời trao đổi mà từ chỗ tôi không nghe rõ, hai trong số những người đàn ông xốc hình người kia lên, đỡ dưới cánh tay. Khi họ đi ngang qua bên dưới cửa sổ tầng ba của tôi trên đường hướng về phía sau nhà, ánh lửa lập lòe chiếu vào đôi chân đi dép có quai sờn mòn và những mảnh áo choàng tả tơi cáu bẩn. Không phải Jamie.

Một người làm việc ở chuồng ngựa chạy vụt qua bên cạnh, hí hửng mang theo một chiếc túi da dày có quai đeo. Tôi ở quá xa nên không nghe rõ tiếng leng keng của những miếng kim loại bé xíu trang trí trên dây đeo, nhưng chúng lấp lóe dưới ánh đuốc, và tất cả sức lực từ hai cánh tay tôi thoát hết ra trong một cơn xô trào của kinh hoàng và tuyệt vọng.

Chúng là những đồng xu và những cái khuy, những món đồ kim loại nhỏ bé. Và những *gaberlunzie*. Đó là những miếng chì nhỏ bé cho phép một người hành khất được hành nghề trong một xứ đạo. Hugh Munro có bốn cái, một đặc ân dành cho ông ta vì những thử thách mà ông ta đã phải chịu đựng khi ở trong tay bọn Thổ. Không phải Jamie, mà là Hugh.

Tôi run lẩy bẩy đến nỗi hai chân không thể đứng vững, nhưng vẫn chạy tới cánh cửa và nện vào đó bằng tất cả sức lực mình có.

https://thuviensach.vn

“Thả tôi ra!” Tôi thét lên chói tai. “Tôi phải gặp Công tước! Tôi nói thả tôi ra!”

Không có câu trả lời cho những tiếng la hét và đấm cửa liên tục của tôi, và tôi lao bổ trở lại chỗ cửa sổ. Cảnh tượng bên dưới giờ đã rất yên bình; một cậu bé đứng giơ cây đuốc cho một người làm vườn quỳ gối ở rìa thảm cỏ, nhẹ nhàng đặt lại những mảng cỏ bị lật lên bởi cuộc đánh lộn vừa rồi.

“Này!” Tôi gào lên. Bị chắn bởi những thanh gỗ, tôi không thể đẩy mở cánh cửa sổ ra phía ngoài. Tôi chạy băng qua phòng, tìm một giá nến bằng bạc nặng trịch, bổ nhào trở lại và đập vỡ ô cửa kính, không buồn chú ý đến những mảnh vỡ bay ra.

“Giúp với! Bớ người ở dưới kia! Nói với ngài Công tước là ta muốn gặp ông ấy! Ngay bây giờ! Giúp với!” Tôi nghĩ một trong hai bóng người đã quay đầu về phía tôi, nhưng cả hai chẳng hề nhúc nhích tiến về phía ngôi nhà mà vẫn tiếp tục làm công việc của họ như thể chẳng có gì ngoài tiếng kêu của một con chim đêm khuấy động bóng tối quanh họ.

Tôi chạy trở lại cửa ra vào, đập và thét gọi, rồi lại quay về bên cửa sổ, rồi lại quay về cửa ra vào lần nữa. Tôi hét gọi, cầu xin và đe dọa cho tới khi cổ họng đau rát và khàn khàn, đập vào cánh cửa cứng trơ trơ cho tới khi hai nắm tay đỏ lên và bầm tím, nhưng không có ai đến. Từ những gì tôi nghe được, có lẽ tôi đã hoàn toàn cô độc trong ngôi nhà lớn này. Sự im lặng từ hành lang cũng sâu thăm thẳm như đêm đen ngoài kia; im lặng như nấm mồ. Tất cả những gì kìm hãm sự sợ hãi đã biến mất, cuối cùng tôi quỳ sụp xuống trước cánh cửa, khóc nức nở không kiềm chế nổi.

•••

Tôi thức dậy, ớn lạnh và cứng nhắc, đầu đau như búa bổ, cảm thấy một thứ gì đó to bản và cứng rắn đang đẩy vào người mình trên sàn nhà.

https://thuviensach.vn

Tôi giật mình tỉnh hẳn khi mép cánh cửa nặng nề mở ra, nghiến vào đùi mình.

“Ối!” Tôi vụng về cuộn người, rồi quờ quạng hai bàn tay và đầu gối, tóc xòa xuống mặt.

“Claire! Ồ, khẽ thôi, l-làm ơn! Bạn thân yêu, bà bị đau ư?” Có tiếng sột soạt của vải ba tít được hồ cứng, rồi Mary quỳ xuống bên cạnh tôi. Đằng sau cô, cánh cửa đóng lại và tôi nghe thấy tiếng lách cách của ổ khóa phía trên.

“Đúng - ý tôi là, không. Tôi ổn cả,” tôi sững sờ nói. “Nhưng Hugh…” Tôi mím chặt môi và lắc đầu, cố làm cho mình tỉnh táo. “Em đang làm cái quái gì ở đây thế Mary?”

“Em h-hối lộ quản gia cho em vào,” cô thì thầm. “Có phải bà nói quá lớn tiếng không?”

“Chuyện đó không thành vấn đề,” tôi nói, vẫn bằng giọng điệu bình thường. “Cánh cửa đó dày quá, một trận đấu bóng đá cũng không thể lọt tiếng qua nó được.”

“Một cái gì cơ?”

“Đừng để ý.” Tâm trí tôi bắt đầu rõ ràng hơn, mặc dù hai mắt vẫn sung húp và trong đầu tôi vẫn như có người đang đánh trống. Tôi đứng dậy và lảo đảo đi đến chỗ cái chậu để táp nước lạnh lên mặt.

“Em đã hối lộ quản gia ư?” Tôi hỏi, lấy khăn lau mặt. “Nhưng chúng ta vẫn bị khóa bên ngoài, đúng không? Tôi nghe thấy tiếng họ xoay chìa khóa.”

Mary trông nhợt nhạt trong không gian lờ mờ của căn phòng. Cây nến đã cháy hết trong khi tôi ngủ trên sàn nhà, và không có ánh sáng nào ngoài màu đỏ rực của than hồng trong lò sưởi. Cô gái cắn môi.

“Đó là điều t-tốt nhất em có thể làm. Bà Gibson quá sợ ngài Công tước nên không dám cho em chìa khóa. Bà ấy chỉ đồng ý mở khóa cho em

https://thuviensach.vn

vào với bà, và để em ra ngoài vào buổi sáng. Em nghĩ bà c-có thể thích có người bầu bạn," cô bẽn lẽn nói thêm.

"Ồ," tôi nói. "Chà… cảm ơn em. Em suy nghĩ thật chu đáo." Tôi lấy một cây nến mới từ trong ngăn kéo tủ ra và đi đến lò sưởi để thắp nó lên. Sáp nến cũ trên giá vón lại thành cục; tôi bèn vẩy lên mặt bàn và cắm cây nến mới vào, không thèm chú ý đến thiệt hại với chiếc bàn chạm chìm của Công tước.

"Claire," Mary nói. "Có phải bà… bà gặp rắc rối không?"

Tôi cắn môi để ngăn một câu trả lời vội vã. Xét cho cùng, cô bé chỉ mới mười bảy tuổi, và sự ngây thơ về các vấn đề chính trị của cô có lẽ còn sâu sắc hơn sự thiếu hiểu biết về đàn ông mà cô từng có.

"À, phải," tôi nói. "Khá nhiều, tôi e là thế." Não tôi bắt đầu hoạt động trở lại. Cho dù Mary không giúp được gì nhiều để tôi thoát ra ngoài, ít nhất cô bé có thể cung cấp cho tôi thông tin về cha đỡ đầu của cô và những gì đang diễn ra trong nhà gã.

"Em có nghe thấy tiếng huyên náo ở gần khu rừng lúc nãy không?" Tôi hỏi. Cô gái lắc đầu. Cô đang bắt đầu run rẩy; trong một căn phòng lớn thế này, hơi nóng của lò sưởi cũng lạnh đi từ lâu trước khi nó tới được chỗ bệ kê giường.

"Không, nhưng em nghe một cô phụ bếp nói những người bảo vệ đã bắt được một kẻ săn trộm ở trong khuôn viên. Trời lạnh khủng khiếp. Chúng ta không thể lên gi-giường ư?"

Cô đang lồm cồm bò qua tấm khăn phủ giường, mò mẫm bên dưới chiếc gối ôm để tìm mép của tấm chăn. Bờ mông tròn trịa và gọn gàng như đứa trẻ dưới chiếc váy ngủ trắng.

"Đó không phải người săn trộm," tôi nói. "Hoặc có thể là thế, nhưng đó cũng là một người bạn. Ông ấy đang trên đường đi tìm Jamie để nói cho anh ấy biết tôi ở đây. Em có biết chuyện gì xảy ra sau khi những người bảo vệ mang ông ấy đi không?"

https://thuviensach.vn

Mary xoay người lại, gương mặt tai tái dưới bóng của những tấm màn trướng treo trên giường. Ngay cả dưới ánh sáng lờ mờ này, tôi cũng thấy đôi mắt sẫm màu ấy đang mở to.

"Ồ, Claire! Em rất tiếc!"

"À, tôi cũng vậy," tôi sốt ruột nói. "Em có biết người săn trộm ấy ở đâu không?" Nếu Hugh bị giam giữ ở đâu đó có thể dễ dàng đến được, giống như chuồng ngựa, thì sẽ có cơ hội để Mary thả ông ta ra vào buổi sáng bằng cách nào đó.

Đôi môi run rẩy khiến tật nói lắp của cô dường như còn dễ nghe hơn, đáng lẽ điều đó phải cảnh báo cho tôi biết trước kết quả rồi. Nhưng những lời lẽ ngay khi cô nói ra giáng thẳng vào trái tim tôi, sắc lẻm và đột ngột như nhát đâm của một con dao găm.

"H-họ tr-treo c-cổ ông ta," cô nói. "Ở c-cổng kh-khuôn viên."

•••

Một lúc lâu sau, tôi mới có thể tập trung chú ý tới những gì xung quanh mình. Cơn lũ choáng váng, đau khổ, sợ hãi và hy vọng tan vỡ quét ào qua tôi, vùi dập tôi hoàn toàn. Tôi lờ mờ nhận thức được bàn tay nhỏ bé của Mary đang rụt rè vỗ nhẹ lên vai mình, giọng cô bảo tôi dùng khăn tay và uống một ly nước, nhưng tôi vẫn duy trì dáng vẻ cuộn tròn như một quả bóng, không nói năng gì, run bần bật và chờ đợi sự thả lỏng của nỗi tuyệt vọng đang vặn xoắn lại như có một nắm tay siết chặt lấy dạ dày tôi. Cuối cùng, tôi kìm nén cơn hoảng loạn và mệt mỏi mở mắt.

"Tôi sẽ ổn cả thôi," tôi nói, ngồi dậy và quệt ngang mũi bằng ống tay áo một cách thiêu tế nhị. Tôi đón lấy chiếc khăn tay được đưa đến và dùng nó để chấm mắt mình. Mary vẫn lảng vảng bên tôi, vẻ quan tâm lo lắng, và tôi với tay ra, nắm lấy bàn tay cô gái vẻ trấn an.

https://thuviensach.vn

“Thực sự,” tôi nói. “Giờ tôi ổn rồi. Và tôi rất mừng vì em ở đây.” Một ý nghĩ lóe lên, và tôi thả rơi cái khăn, nhìn cô vẻ hiếu kỳ.

“Mà tại sao em lại ở đây?” Tôi hỏi. “Ý tôi là, trong ngôi nhà này.”

Cô nhìn xuống, mặt ửng hồng và nghịch cái khăn phủ giường.

“Ngài C-Công tước là cha đỡ đầu của em, bà biết đấy!”

“Phải, tôi nhớ vậy,” tôi nói. “Mặc dù tôi có phần nghi ngờ việc ông ta chỉ muốn được em bầu bạn cho vui.”

Cô gái hơi mỉm cười trước lời nhận xét này. “Kh-không. Nhưng ông ấy - ý em là, ngài Công tước - ông ấy nghĩ đã tìm thấy một người ch-chồng khác cho em.” Nỗ lực để nói ra từ “chồng” khiến mặt cô đỏ lựng. “Papa mang em tới đây để gặp ông ấy.”

Từ thái độ của cô, tôi nhận thấy đây không phải là một tin tức đòi hỏi phải có những lời chúc mừng. “Em có biết người đó không?”

Cô bé chỉ biết tên ông ta. Đó là một ông Isaacson nào đó, làm nghề nhập khẩu ở London. Vì quá bận rộn để có thể đi cả quãng đường tới Edinburgh gặp vợ sắp cưới, ông ta đã đồng ý đến Bellhurst, nơi hôn lễ sẽ diễn ra, tất cả tiệc tùng đều đang được chuẩn bị sẵn sàng.

Tôi nhặt cái bàn chải tóc có mặt sau bằng bạc để ở chiếc bàn đầu giường lên và bắt đầu lơ đãng chải tóc. Vậy là sau thất bại của việc thắt chặt mối liên kết với giới quý tộc Pháp, gã Công tước đang định bán con gái đỡ đầu cho một tên Do Thái giàu có.

“Em có một đống đồ mới để mang về nhà chồng,” Mary nói, cố gượng cười. “Bốn mươi ba chiếc váy lót thêu - hai chiếc thêu chỉ v-vàng.” Cô ngừng lời, môi mím chặt, ngẩn người nhìn xuống bàn tay trần bên trái. Tôi đặt tay mình lên bàn tay ấy.

“Thôi!” Tôi cổ động viên. “Có lẽ ông ta sẽ là một người đàn ông tốt.”

“Đó là điều em s-sợ.” Lẩn tránh cái nhìn dò hỏi của tôi, cô ấy liếc nhanh xuống, vặn xoắn hai bàn tay đang đặt trên đùi.

https://thuviensach.vn

“Họ không kể cho ông Isaacson - về chuyện ở P-Paris. Và họ nói em cũng không được phép kể.” Mặt cô bé nhăn lại vẻ khổ sở. “Họ đã đưa một bà già đáng ghét đến nói cho em biết em phải hành động như thế nào trong đêm t-t-tân h-hôn của em, để giả vờ như đó là lần đầu tiên, nhưng em… Ồ, Claire, làm sao em có thể làm thế chứ?” Cô ấy òa khóc. “Và Alex - em đã không nói với anh ấy; em không thể! Em là một kẻ hèn nhát, em thậm chí kh-không nói lời tạm biệt!”

Cô ấy ném mình vào vòng tay tôi, và tôi vỗ nhẹ lên lưng cô bé, cảm thấy nỗi sầu khổ của mình vơi đi một chút trong nỗ lực an ủi cô ấy. Rất lâu sau, cô ấy mới bình tĩnh hơn và ngồi dậy, nấc cụt, uống một ít nước.

“Em sẽ chấp nhận sống như thế sao?” Tôi hỏi. Cô ấy ngước lên nhìn tôi, hai hàng mi cong vút và ươn ướt.

“Em không có bất kỳ lựa chọn nào,” cô ấy đơn giản nói.

“Nhưng…” Tôi nhìn đăm đăm, rồi dừng lời, bất lực.

Cô ấy nói đúng. Trẻ tuổi và là phái nữ, không có tài sản, không có người đàn ông nào có thể tới giải cứu cô ấy, vì thế cô ấy chẳng biết làm gì ngoài việc tuân theo những ước muốn của cha và cha đỡ đầu, cưới một ông Isaacson nào đó đến từ London.

Trái tim nặng trĩu, không ai trong chúng tôi muốn ăn đồ ăn trên khay. Chúng tôi trèo lên giường, nằm dưới chăn để giữ ấm, và Mary, đã kiệt quệ vì cảm xúc, chìm vào giấc ngủ chỉ trong vòng vài phút. Kiệt sức không kém, nhưng tôi thấy mình không thể ngủ được, vì đau buồn về chuyện của Hugh, lo lắng cho Jamie, và tò mò về gã Công tước.

Những tấm chăn lạnh lẽo, và hai chân tôi hệt như hai tảng băng. Tránh những điều đau buồn hơn nữa trong đầu, tôi xoay chuyển những ý nghĩ sang Sandringham. Vị trí của gã là gì trong vụ việc này?

Xét từ vẻ bề ngoài, người đàn ông này là một Jacobite. Gã đã, căn cứ vào chính sự thừa nhận của gã, sẵn sàng giết người - hoặc ít nhất là trả tiền để thực hiện việc đó - nhằm đảm bảo rằng Charles có được sự tài trợ cậu ta cần để phát động đội quân viễn chinh tới Scotland. Và bằng chứng là bản

https://thuviensach.vn

mật mã bằng nhạc kia đã khẳng định chắc chắn rằng chính Công tước là người cuối cùng xui khiến Charles ra khơi vào tháng Tám, với lời hứa hẹn giúp đỡ.

Tất nhiên, có những người đàn ông nỗ lực để che giấu sự ủng hộ dành cho phái Jacobite; vì những hình phạt dành cho tội tạo phản nên điều đó cũng không có gì lạ. Và Công tước có nhiều thứ để mất hơn một vài người nếu đại nghĩa mà gã ủng hộ thất bại.

Nhưng tôi có ấn tượng rằng Sandringham không phải là người ủng hộ nhiệt tình cho vương quyền của nhà Stuart. Căn cứ vào những lời nhận xét của gã về Danton, rõ ràng gã sẽ không có cảm tình với một kẻ thống trị theo Công giáo. Và tại sao phải đợi lâu đến thế để bày tỏ sự ủng hộ, khi Charles đang cần tiền bạc đến tuyệt vọng như lúc này - và thực tế là cậu ta đã rất cần tiền kể từ lúc về đến Scotland?

Tôi nghĩ ra hai lý do khả dĩ cho thái độ của gã Công tước, không cái nào là đáng ca ngợi đối với một quý ông, nhưng cả hai đều rất phù hợp với nhân cách của gã.

Gã có thể là một Jacobite thực thụ, sẵn sàng ủng hộ một vị vua theo Công giáo để đổi lấy những lợi ích trong tương lai mà gã có thể tiên liệu được với tư cách là người đứng đầu hậu thuẫn cho việc khôi phục vương triều Stuart. Tôi có thể thấy rõ điều đó; “nguyên tắc” không nằm trong vốn từ vựng của gã đàn ông này mà ngược lại, “tư lợi” là cụm từ mà gã biết rõ nhất. Có lẽ gã muốn chờ cho tới khi Charles đến Anh quốc để chắc chắn rằng tiền bạc không bị lãng phí trước khi cuộc tấn công mang tính quyết định của quân đội vùng cao ập đến London. Bất cứ ai thân thiết với Charles Stuart đều có thể cảm thấy được không thể trao cho cậu ta quá nhiều tiền bạc cùng một lúc.

Hoặc, vì vấn đề đó, có lẽ gã muốn đảm bảo rằng những người nhà Stuart có được sự ủng hộ vật chất nào đó cho sự nghiệp chính nghĩa của bọn họ trước khi dính dáng về mặt tài chính với bản thân gã; rốt cuộc, việc

https://thuviensach.vn

góp phần cho một cuộc phản loạn không giống như đơn thương độc mã ủng hộ một đội quân.

Ngược lại, tôi có thể thấy một lý do nham hiểm hơn cho những điều kiện mà gã Công tước đưa ra. Gã hứa hẹn ủng hộ khi nào đội quân của phái Jacobite đến được đất Anh để đảm bảo rằng Charles sẽ đấu tranh chống lại sự phản đối ngày càng tăng của những người lãnh đạo phe mình, lôi kéo đội quân rời rạc, miễn cưỡng của cậu ta ngày càng tiến xa hơn về phía nam, tách khỏi những rặng núi nương náu mà họ có thể tìm thấy chỗ trú ẩn.

Nếu gã Công tước kỳ vọng vào những lợi ích từ nhà Stuart nếu gã giúp họ trở về phục vị, vậy thì gã có thể kỳ vọng điều gì từ nhà Hanover để đổi lấy việc gã dụ dỗ Charles Stuart tiến vào vòng tay chúng - và đẩy cậu ta cùng những người đi theo cậu ta vào tay quân đội Anh?

Lịch sử không thể xác định được khuynh hướng thực sự của gã Công tước này là gì. Tôi cảm thấy kỳ quái; chắc chắn sớm hay muộn gã sẽ phải tiết lộ ý định thật của gã. Dĩ nhiên, tôi ngẫm nghĩ, lão Cáo Già, Lãnh chúa Lovat, đã xoay xở để chơi hai mang với cuộc nổi dậy của phái Jacobite lần trước, vừa cố gắng giành được sự ưu ái của nhà Hanover mà vẫn tiếp tục có được ân huệ của nhà Stuart. Và Jamie đã làm được điều đó trong một thời gian ngắn. Có lẽ không khó khăn lắm để che giấu lòng trung thành của một người trong mớ rối rắm về chính trị này.

Cơn ớn lạnh trườn lên từ dưới hai chân tôi, và tôi cử động hai chân liên tục, làn da dường như tê cóng khi tôi cọ hai bắp chân vào nhau. Hai chân rõ ràng sinh ra ít ma sát hơn cả hai cái que khô; tôi chẳng cảm nhận được chút hơi ấm nào từ động tác ấy.

Đang nằm trằn trọc, lạnh lẽo và ẩm ướt, tôi đột nhiên nghe thấy một tiếng chùn chụt nhỏ xíu đều đặn bên cạnh mình. Tôi xoay đầu, lắng nghe, rồi chống khuỷu tay nhổm người dậy và hồ nghi nhìn sang người bầu bạn của mình. Cô bé đã cuộn người, lật về phía bên kia, làn da mềm mại ửng hồng trong giấc ngủ, khiến cô trông giống một đóa hoa trồng trong nhà

https://thuviensach.vn

kính đã nở rộ, ngón tay cái ngậm trong cái miệng hồng hồng. Môi dưới cô bé hơi chuyển động, có vẻ như đang bú sữa.

Tôi không biết nên cười hay khóc. Cuối cùng, tôi không làm gì, chỉ nhẹ nhàng kéo ngón tay cái kia ra và cuộn bàn tay mềm oặt ấy lại, đặt vào trong ngực cô. Tôi thổi tắt nến và cuộn mình nằm sát vào Mary.

Không biết là vì sự ngây thơ thể hiện trong cử chỉ nhỏ ấy, cùng với ký ức xa xôi về cảm giác tin cậy và an toàn mà nó gợi ra, sự dễ chịu khi có một cơ thể ấm áp kề bên, hay chỉ là cảm giác kiệt sức vì sợ hãi, đau khổ, mà cuối cùng hai bàn chân tôi đã ấm hơn, tôi thả lỏng và chìm vào giấc ngủ.

Bọc mình trong cái kén bằng chăn ấm áp, tôi ngủ sâu và không mộng mị. Điều đó thật tuyệt sau một cú sốc như thế, và rồi tôi đột ngột giật mình trong màn đêm yên tĩnh và sự êm ái của lãng quên. Trời vẫn tối - đen sì như cái mũ của người đánh xe ngựa vì lò sưởi đã tắt - nhưng xung quanh không hề êm ái hay tĩnh lặng. Có thứ gì đó nặng nề đột ngột nhào lên giường, đập vào cánh tay tôi và có vẻ như đang sắp sửa giết Mary.

Chiếc đệm lún sâu, khung giường rung lên vì một cuộc vật lộn diễn ra ngay bên cạnh tôi. Những tiếng cằn nhằn đau đớn và thì thầm đe dọa phát ra ngay bên cạnh, và một bàn tay - của Mary, tôi nghĩ thế - quật trúng vào một bên mắt tôi.

Tôi vội vàng lăn khỏi giường, vướng phải bục kê giường và ngã thẳng cẳng xuống sàn nhà. Âm thanh vật lộn phía trên tôi càng dữ dội hơn với một tiếng thét the thé khủng khiếp mà tôi thấy hẳn là nỗ lực của Mary khi bị siết cổ.

Đột nhiên có một tiếng cảm thán tỏ vẻ giật mình, một giọng nam trầm, tiếp đó là một sự rung chuyển trên những tấm ga trải giường, và tiếng kêu ré ngừng lại ngay tắp lự. Tôi vội vã tìm hộp đánh lửa trên bàn và thắp nến. Ngọn lửa chập chờn lớn dần và vươn cao, hé lộ điều tôi đã nghi ngờ từ khi câu rủa bằng tiếng Gaelic mạnh mẽ kia vang lên - Mary, hai bàn tay đang quờ quạng điên cuồng, mặt bị che dưới một cái gối và thân thể nằm duỗi

https://thuviensach.vn

thẳng dưới thân người úp sấp của ông chồng to lớn và kích động của tôi. Bất chấp ưu thế về vóc dáng, anh vẫn tận dụng hết mức sức lực từ hai bàn tay.

Đang chú tâm vào việc khuất phục Mary, anh không liếc nhìn lên cây nến mới được thắp sáng, mà tiếp tục cố gắng bắt lấy hai tay cô, đồng thời giữ lấy cái gối ấn trên mặt cô. Nén lại cơn buồn cười trước cảnh tượng này, tôi đặt cây nến xuống, cúi về phía giường, vỗ vào vai anh.

“Jamie?” Tôi nói.

“Jesus!” Anh nhảy tót xuống giường như một con cá hồi bật mình và đến nhặt con dao găm mới rút một nửa ra khỏi vỏ nằm dưới sàn nhà. Thế rồi anh trông thấy tôi, thở phào nhẹ nhõm và nhắm mắt lại trong thoáng chốc.

“Chúa Jesus ơi, Sassenach! Đừng bao giờ làm thế một lần nữa, em nghe thấy không? Im lặng!” Anh nói với Mary, người vừa mới thoát khỏi cái gối và giờ đang ngồi thẳng đơ trên giường, mắt mở trừng trừng và thở phì phì. “Tôi không định làm hại cô; tôi cứ nghĩ cô là vợ tôi.” Anh sải bước vòng qua giường, nắm lấy cả hai vai và hôn tôi thật mạnh, như để trấn an chính bản thân mình rằng lúc này anh đã tìm được đúng người. Tôi nhiệt tình hôn đáp trả anh; chìm đắm trong lớp vải lanh và len ẩm ướt, với mùi mồ hôi nồng nàn nam tính.

“Mặc đồ vào đi,” anh nói khi buông tôi ra. “Ngôi nhà đáng nguyền rủa này nhung nhúc lũ người hầu. Cứ như là một tổ kiến ấy.”

“Làm thế nào anh vào đây được?” Tôi hỏi, nhìn quanh để tìm kiếm chiếc váy dài mà tôi đã cởi ra.

“Đi qua cửa, dĩ nhiên rồi,” anh sốt ruột nói. “Đây!” Anh chộp lấy chiếc váy dài của tôi từ sau lưng một cái ghế bành và ném cho tôi. Chắc chắn rồi, cánh cửa đồ sộ đã mở ra, một chùm chìa khóa lớn thò ra trên ổ khóa.

“Nhưng làm…” Tôi định nói.

https://thuviensach.vn

“Để sau,” anh cộc cằn nói. Rồi anh phát hiện ra Mary đã ra khỏi giường, đang đánh vật với cái áo ngủ. “Tốt nhất là hãy trở lại giường đi, cô gái,” anh khuyên. “Sàn nhà lạnh lắm.”

“Tôi sẽ đi cùng hai người.” Những lời này bị nghẹt lại bởi những nếp vải nhưng sự quyết tâm của Mary thật rõ ràng khi cô thò đầu ra từ cổ áo, tóc rối bù và dáng vẻ thách thức.

“Vớ vẩn,” Jamie nói. Anh trừng mắt với cô bé, và tôi để ý thấy trên má anh có những vệt cào xước. Dù vậy, thấy môi cô gái run run, anh cũng kìm tính khí lại, nói với vẻ trấn an: “Đừng lo, cô gái! Cô sẽ không gặp rắc rối gì đâu. Tôi sẽ khóa cửa lại sau khi chúng tôi đi, và cô có thể kể cho mọi người chuyện gì đã xảy ra vào sáng mai. Sẽ không ai đổ lỗi cho cô cả.”

Mặc kệ những gì anh nói, Mary vội vã xỏ chân vào đôi giày đế mềm và chạy ra cửa.

“Này! Cô định đi đâu thế?” Jamie giật mình, xoay người chạy theo cô, nhưng không đủ nhanh để ngăn Mary lại trước khi cô tới chỗ cánh cửa. Cô gái đứng ở hành lang, ngay bên ngoài, dáng vẻ như một chú hươu.

“Tôi sẽ đi cùng các người!” Cô hung dữ nói. “Nếu ông không mang tôi theo, tôi sẽ chạy xuống nhà và gào thét to hết mức có thể. Vậy đấy!”

Jamie nhìn cô chằm chằm, mái tóc anh lấp lánh màu đồng dưới ánh nến và máu đang dâng lên tới tận mặt, hiển nhiên bị giằng xé giữa việc cần thiết phải im lặng và thôi thúc muốn giết cô gái bằng hai bàn tay mình và mặc xác sự ồn ào. Lúc này, đã mặc đồ và đi giày xong, tôi chọc vào sườn anh, phá vỡ sự tập trung của anh.

“Mang cô ấy đi đi,” tôi nói ngắn gọn. “Chúng ta đi thôi!”

Anh nhìn tôi một cái, giống hệt ánh nhìn dành cho Mary, nhưng do dự không tới một giây. Với một cái gật đầu ngắn gọn, anh cầm lấy cánh tay tôi và ba chúng tôi vội vàng lao vào màn đêm lạnh giá trong hành lang.

•••

https://thuviensach.vn

Ngôi nhà vừa vắng lặng vừa đầy những tiếng động; sàn nhà cót két ngay dưới chân chúng tôi và quần áo chúng tôi cọ sột soạt như tiếng lá trong cơn cuồng phong. Những bức tường dường như hô hấp cùng với kết cấu của gỗ, và những âm thanh nhỏ, loáng thoáng nghe thấy được bên kia hành lang tiết lộ về sự đào bới bí mật của những con vật dưới đất. Và trên tất cả là sự im lặng sâu lắng và khủng khiếp của một ngôi nhà to lớn, đen tối, chìm trong một giấc ngủ không được phép bị phá vỡ.

Mary siết chặt lấy cánh tay tôi khi chúng tôi lần mò đi trên hành lang sau lưng Jamie. Anh di chuyển như một cái bóng, bám sát bức tường, nhưng nhanh nhẹn, và hoàn toàn im lặng.

Khi chúng tôi đi ngang qua một cánh cửa, tôi nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ ở phía bên kia. Jamie cũng nghe thấy, bèn ép sát người vào tường, ra hiệu cho Mary và tôi đi lên trước. Vữa trát tường lạnh lẽo dưới lòng bàn tay khi tôi cố áp sát người vào nó.

Cánh cửa thận trọng mở ra, một cái đầu đội mũ ngủ phồng màu trắng ló ra ngoài, nhìn xuôi theo hành lang về hướng bên kia của chúng tôi.

“Xin chào?” Giọng nói thì thầm. “Là anh à, Albert?” Một giọt mồ hôi lạnh toát chảy dọc sống lưng tôi. Một cô hầu gái rõ ràng đang ngóng đợi tên hầu phòng của Công tước, kẻ dường như vẫn lắm tai nhiều tiếng trong giới đàn ông Pháp.

Tôi không nghĩ cô ta sẽ coi một gã vùng cao có vũ khí là người thay thế thích hợp cho người tình vắng mặt của mình. Tôi cảm thấy Jamie căng thẳng ở bên cạnh, đang cố cân nhắc có nên đánh phụ nữ hay không. Một tích tắc nữa, cô ta sẽ quay lại, nhìn thấy anh và hét vang.

Tôi bước ra khỏi bức tường.

“À, không,” tôi nói với vẻ áy náy, “tôi e rằng chỉ có tôi thôi.”

Cô hầu giật nẩy mình, và tôi mau lẹ bước qua một bước, thế là cô ta đối diện với tôi, còn Jamie vẫn ở sau lưng cô ta.

https://thuviensach.vn

“Xin lỗi vì làm cô sợ,” tôi nói, mỉm cười tươi tắn. “Tôi không ngủ được, cô thấy đấy. Tôi đang tìm một cốc sữa nóng. Xin cho tôi biết, có phải tôi nên đi thẳng về bên phải để tới khu bếp không?”

“Hả?” Cô hầu, một quý cô mũm mĩm khoảng hai mươi tuổi, há hốc mồm nhìn tôi chằm chằm, để lộ cả bằng chứng đáng buồn về việc thiếu quan tâm tới việc vệ sinh răng lợi. May mắn thay, cô ta không phải là người đã đưa tôi tới phòng mình; có lẽ cô ta không thể nhận ra tôi là một tù nhân chứ không phải là khách.

“Tôi là khách trong ngôi nhà này,” tôi nói, nhấn mạnh điểm quan trọng. Tiếp tục bám vào nguyên tắc sự phòng vệ tốt nhất là một cú tấn công đẹp, tôi nhìn chằm chằm vào cô ta, bắt bẻ.

“Albert hử? Đức ngài có biết rằng cô có thói quen tiêu khiển với đàn ông trong phòng mình vào ban đêm không?” Tôi hỏi. Điều này dường như đã đánh trúng vấn đề, vì cô gái tái mặt và khuỵu xuống, quỳ trên hai đầu gối, bám chặt lấy váy tôi. Cảnh bị vạch trần ấy quá đáng sợ đến nỗi cô ta quên cả hỏi một vị khách lý do tại sao lại lang thang trong hành lang vào giờ gần sáng này, không chỉ mặc váy dài và giày mà còn khoác cả áo choàng nữa.

“Ôi, mẹ ơi! Xin bà, bà sẽ không nói gì với Đức ngài chứ? Tôi có thể thấy bà có một khuôn mặt phúc hậu, tử tế, ôi mẹ ơi, chắc chắn bà sẽ không muốn thấy tôi bị đuổi khỏi chỗ của mình chứ? Xin hãy thương xót tôi, thưa phu nhân, tôi có sáu đứa em ở nhà, và tôi…”

“Thôi nào, thôi nào,” tôi xoa dịu, vỗ lên vai cô ta. “Đừng lo về chuyện đó. Tôi sẽ không kể với ngài Công tước. Cô quay về giường ngay đi, và…” Bằng giọng dùng để dụ dỗ trẻ con và bệnh nhân thần kinh, tôi xoa dịu cô ta, bắt cô ta quay trở vào trong căn phòng xép nhỏ.

Tôi đóng cửa phòng và tựa vào nó để đứng vững. Gương mặt Jamie lù lù hiện ra từ bóng tối phía trên tôi, cười toe toét. Anh không nói gì, nhưng vỗ lên đầu tôi vẻ chúc mừng, trước khi nắm lấy cánh tay và thúc giục tôi tiếp tục đi dọc theo hành lang.

https://thuviensach.vn

Mary đang đợi dưới cái cửa sổ ở chiếu nghỉ, chiếc váy ngủ của cô sáng trắng dưới ánh trăng đang chiếu rọi xuống xuyên qua những đám mây lướt nhanh bên ngoài. Một cơn bão đang nổi lên, từ các dấu hiệu của nó, tôi tự hỏi liệu điều này sẽ giúp đỡ hay gây cản trở cho cuộc chạy trốn của chúng tôi.

Mary tóm chặt lấy chiếc áo choàng len của Jamie khi anh bước lên chiếu nghỉ.

“Suỵt!” Cô thì thầm. “Có người đang đến!”

Có ai đó thật; tôi nghe thấy tiếng bước chân yếu ớt vọng lên từ bên dưới, và một quầng sáng màu xanh nhạt của ngọn nến chiếu lên chỗ cầu thang. Mary và tôi điên cuồng nhìn quanh, nhưng tuyệt nhiên không có chỗ nào để trốn. Đây là một cái cầu thang phụ, dành cho người hầu sử dụng, và các chiếu nghỉ đều là sàn hình vuông đơn giản, hoàn toàn đơn điệu, không có đồ gỗ hay những tấm rèm.

Jamie thở dài cam chịu, rồi ra hiệu cho tôi và Mary lùi lại vào lối hành lang chúng tôi vừa đi qua, anh rút con dao găm của dân vùng cao và chờ đợi, thủ thế trong góc tối của chiếu nghỉ.

Ngón tay Mary bám vào và vặn xoắn các ngón tay tôi, siết chặt đến mức phát đau. Jamie có một khẩu súng lục treo ở thắt lưng, nhưng anh không thể sử dụng nó trong ngôi nhà này - và một người hầu sẽ nhận ra điều đó, vì vậy dùng nó để đe dọa là vô dụng. Phải là con dao kia, và lòng tôi run rẩy với sự thương hại dành cho người hầu xấu số sắp sửa phải đối mặt với một gã Scot hăng máu và sự đe dọa của thanh thép đen.

Tôi đang kiểm kê lại y phục của mình, nghĩ rằng tôi có thể chừa ra một cái váy lót để dùng làm dây trói, khi cái đầu cúi xuống của người cầm cây nến đi vào tầm nhìn. Mái tóc đen được rẽ ngôi giữa và chải bóng mượt bằng một loại sáp thơm bôi tóc có mùi ngọt đến khó chịu, ngay lập tức gợi lại ký ức về con đường tối tăm ở Paris và đường cong của đôi môi mỏng, nham hiểm bên dưới chiếc mặt nạ.

https://thuviensach.vn

Tiếng thở hắt ra của tôi khiến Danton vụt ngước nhìn lên, ngay dưới chiếu nghỉ một bậc cầu thang. Khoảnh khắc tiếp theo, hắn bị chộp lấy cổ và lẳng vào bước tường của chiếu nghỉ với một lực khiến giá nến bay văng lên không trung.

Mary cũng đã nhìn thấy hắn.

"Đó là hắn!" Cô kêu lên, cơn sốc khiến cô quên cả nói thầm lẫn nói lắp. "Gã đàn ông ở Paris!"

Jamie đã ép gã hầu phòng đang chống cự yếu ớt vào tường, tì cẳng tay cơ bắp lên ngang ngực hắn. Khuôn mặt gã đàn ông, lúc tỏ lúc mờ dưới ánh trăng, tái nhợt vì khiếp sợ. Nó càng lúc càng trắng bệch khi Jamie kề lưỡi dao vào cổ họng Danton.

Tôi bước lên chiếu nghỉ, không biết Jamie sẽ làm gì, hoặc tôi muốn anh làm gì. Danton thốt ra một tiếng rên rỉ nghèn nghẹn khi trông thấy tôi, và cố làm dấu thánh nhưng không thành.

"La Dame Blanche!" Hắn thì thầm, mắt nhìn trừng trừng kinh hãi.

Jamie chợt tóm lấy tóc hắn, kéo giật đầu hắn ra sau để nó đập vào tường.

"Tao mà có thời gian, tao sẽ cho mày chết từ từ," anh thì thầm, nhưng giọng nói đầy quả quyết. "Hãy tạ ơn Chúa vì tao không có." Anh giật ngửa đầu Danton ra sau hơn nữa, vì vậy tôi có thể thấy được cả chuyển động của cái yết hầu khi hắn nuốt khan dữ dội, hai mắt dán chặt vào tôi trong sự sợ hãi.

"Mày gọi cô ấy là "Dame Blanche"," Jamie nói qua kẽ răng. "Tao gọi cô ấy là vợ! Hãy để khuôn mặt cô ấy là hình ảnh cuối cùng mày trông thấy, nhé!"

Con dao rạch một đường ngang qua cổ họng gã đàn ông với sự dữ dội khiến Jamie phải gằn lên. Mùi chết chóc đột ngột lấp đầy chiếu nghỉ, cùng với một tiếng khò khè, òng ọc thoát ra từ cái đống rúm ró trên sàn nhà và dường như còn tiếp tục như thế một lúc lâu nữa.

https://thuviensach.vn

Những âm thanh sau lưng khiến tôi cuối cùng cũng tỉnh táo lại: Mary đang nôn thốc nôn tháo trên hành lang. Ý nghĩ mạch lạc đầu tiên của tôi là những người hầu sẽ đến để dọn dẹp cái đống khủng khiếp này vào sáng sớm. Ý nghĩ thứ hai là về Jamie, khi tôi nhìn anh trong ánh trăng vừa thoáng hiện ra. Gương mặt và tóc anh lấm lem máu, và anh đang thở hồng hộc, trông như thể cũng sắp sửa gục xuống.

Tôi quay về phía Mary, thấy ở phía cuối hành lang có vệt sáng đằng sau một cánh cửa đang mở ra. Ai đó sắp đến để kiểm tra tiếng ồn ào vừa rồi. Tôi tóm lấy viền váy của Mary, thô lỗ kéo lên lau miệng cho cô ấy và tóm lấy cánh tay, đẩy cô ấy về phía chiếu nghỉ.

“Đi thôi!” Tôi nói. “Chúng ta hãy ra khỏi đây!” Giật mình từ trạng thái trầm tư sững sờ trước xác Danton, Jamie đột nhiên lắc đầu, tỉnh táo trở lại, quay sang cầu thang.

Dường như anh biết chúng tôi sẽ đi đâu, anh dẫn chúng tôi đi xuyên qua những hành lang tối đen mà không hề chần chừ, do dự. Mary nghiêng ngả, lảo đảo đi bên cạnh tôi, thở hổn hển, tiếng thở lớn như tiếng một cái động cơ trong tai tôi.

Đến cửa phòng rửa bát, Jamie đột nhiên dừng lại, phát ra một tiếng huýt sáo trầm thấp. Nó được đáp lại ngay lập tức và cánh cửa mở toang ra từ bên trong bởi những hình dáng mơ hồ. Một trong những hình bóng này tách ra từ cảnh tăm tối và đi nhanh tới trước. Một vài lời trao đổi thầm thì, và người đàn ông kia với lấy Mary, kéo cô vào bóng tối. Một luồng lạnh buốt báo cho tôi biết có một cánh cửa mở ra ở đâu đó phía trước.

Jamie đặt tay lên vai tôi, hướng tôi đi qua các chướng ngại trong căn phòng rửa bát tối tăm và một phòng nào đó nhỏ hơn, có vẻ là phòng chất đồ bỏ đi; tôi va cẳng chân vào thứ gì đó, nhưng vội nuốt lại tiếng kêu đau.

Cuối cùng, chúng tôi cũng ra ngoài trời đêm tự do, cơn gió chộp lấy chiếc áo choàng của tôi, khiến nó xòe ra như một quả khí cầu căng phồng. Sau chuyến di chuyển vất vả, căng thẳng xuyên qua căn nhà tối om, tôi cảm thấy mình như đang giương cánh bay lên bầu trời.

https://thuviensach.vn

Những người đàn ông quanh tôi dường như cùng chia sẻ một tâm trạng nhẹ nhõm; có một trận bùng nổ nhỏ những lời nhận xét thì thầm và tiếng cười bị nén lại, nhưng nhanh chóng bị Jamie dập tắt. Kế tiếp, lần lượt từng người một băng ngang qua khoảng không gian rộng mở phía trước ngôi nhà, không hơn gì những cái bóng dưới vầng trăng đang nhảy múa. Bên cạnh tôi, Jamie quan sát khi bọn họ biến mất vào rừng cây của khuôn viên.

"Murtagh đâu nhỉ?" Anh lẩm bẩm, cau mày dõi theo người cuối cùng trong nhóm của anh. "Chắc là đi tìm Hugh," anh nói, tự trả lời cho thắc mắc của chính mình. "Em biết ông ấy có thể ở đâu không, Sassenach?"

Tôi nuốt khan, cảm thấy cơn gió luồn vào bên dưới cái áo choàng, đem lại cảm giác ớn lạnh, ký ức kia đã giết chết niềm vui của việc được tự do.

"Có," tôi đáp, rồi nói cho anh biết tin tức xấu kia, ngắn gọn hết sức có thể. Mặt anh sa sầm lại, và đến khi tôi kể xong, mặt anh đã cứng lại như đá.

"Các vị định cứ đứng ở đó cả đêm à?" Một giọng nói cất lên đằng sau chúng tôi. "Hay chúng ta nên hét lên báo động để chúng biết phải nhìn vào chỗ nào trước?"

Biểu cảm của Jamie hơi dịu đi khi Murtagh xuất hiện từ bóng tối bên cạnh chúng tôi, lặng lẽ như một hồn ma. Ông có một bọc vải bên dưới cánh tay; tôi nghĩ đó là một miếng thịt lớn lấy ở trong bếp khi thấy vết máu đen trên lớp vải. Ấn tượng này nảy sinh bởi tảng giăm bông lớn ông kẹp bên dưới cánh tay còn lại và những dải xúc xích quanh cổ ông.

Jamie chun mũi, cười mỉm.

"Bác có mùi như một tên đồ tể ấy. Bác có thể ngừng việc đi đến bất cứ đâu cũng nghĩ đến cái dạ dày của mình không?"

Murtagh nghếch đầu sang một bên, thu vào tầm mắt dáng vẻ bê bết máu của Jamie.

https://thuviensach.vn

“Trông như một tên đồ tể còn hơn là giống món hàng của hắn, chàng trai ạ,” ông nói. “Chúng ta đi chứ?”

•••

Chuyến đi xuyên qua khuôn viên tối om thật kinh khủng. Cây cối ở đây cao lớn và cách nhau rất xa, nhưng xen giữa chúng vẫn có những cây non sinh trưởng, trong ánh nhập nhoạng, trông chúng như lũ người đầy hăm dọa làm nhiệm vụ trông coi khu săn bắn. Mây càng lúc càng dày, và vầng trăng tròn càng lúc càng ít xuất hiện, điều này ít ra còn có tính an ủi. Khi chúng tôi tới tít phía bên kia của khuôn viên, trời bắt đầu mưa.

Ba người đàn ông đã cưỡi ngựa rời đi. Mary cũng đã ở trên lưng ngựa, ngồi phía trước một người trong nhóm của Jamie. Hơi ngượng ngùng vì phải cưỡi ngựa dạng hai chân, cô vẫn đang cố nhét các nếp váy ngủ vào bên dưới đùi mình trong một cố gắng vô nghĩa nhằm che giấu đi cái thực tế là cô có hai chân.

Có kinh nghiệm hơn, nhưng vẫn phải rủa thầm những nếp gấp nặng nề của chiếc váy, tôi kéo chúng lên và đặt một chân lên bàn tay chìa ra của Jamie, đu người lên ngồi đánh phịch một cái. Con ngựa phì mũi trước sự va chạm này và vểnh tai ra phía sau.

“Xin lỗi nhé, anh chàng ngốc,” tôi nói mà không hề có vẻ đồng cảm. “Nếu mày nghĩ như thế đã là tệ lắm rồi thì hãy đợi cho tới khi *anh ấy* leo lên lưng.”

Liếc quanh để tìm “anh ấy”, tôi thấy anh ở bên dưới một cái cây, tay đặt lên vai một cậu bé xa lạ khoảng chừng mười bốn tuổi.

“Ai kia?” Tôi hỏi, nghiêng người tới để lôi kéo sự chú ý của Geordie Paul Fraser, người đang bận rộn thắt chặt cái đai yên ngựa của mình ngay bên cạnh tôi.

https://thuviensach.vn

“Hả? Ồ, cậu ta hả?” Ông ta liếc nhìn cậu bé, rồi quay trở lại với cái đai yên bất trị của mình, nhăn nhó. “Cậu ta tên là Ewan Gibson, con trai riêng lớn nhất của vợ Hugh Munro. Cậu ta đi cùng với cha dượng của mình, có vẻ như vậy, khi bọn bảo vệ của gã Công tước đến. Thằng nhỏ đã chạy trốn và chúng tôi tìm thấy cậu ta ở bên rìa bãi hoang. Cậu ta đã dẫn chúng tôi tới đây.” Cùng với một cú giật cuối cùng có vẻ không cần thiết lắm, ông ta trừng mắt với cái đai yên như thể thách thức nó dám nói năng gì, sau đó ngước lên nhìn tôi.

“Bà có biết cha của thằng bé ở đâu không?” Ông ta đột ngột hỏi.

Tôi gật đầu và câu trả lời chắc hẳn phải nổi rõ trên mặt tôi, vì ông ta quay sang nhìn thằng bé. Jamie đang ôm cậu bé thật chặt và vỗ vỗ lên lưng cậu. Khi chúng tôi quan sát, anh kéo cậu bé ra khỏi mình, đặt cả hai tay lên vai cậu và nói điều gì đó, nhìn chăm chú xuống gương mặt cậu. Tôi không nghe rõ, nhưng sau một lúc, cậu bé đứng thẳng người và gật đầu. Jamie cũng gật đầu, kèm theo một cái vỗ cuối cùng lên vai, xoay người cậu về phía một con ngựa, nơi George McClure đang chìa tay xuống với cậu. Jamie sải bước về phía chúng tôi, đầu chúi xuống, cái đuôi tóc bện bay bay phía sau anh, bất chấp gió lạnh và cơn mưa đang lộp độp rơi xuống.

Geordie khạc nhổ xuống mặt đất. “Thật khốn khổ,” ông ta nói, cũng không rõ là ám chỉ ai, rồi tung người lên yên ngựa.

Gần tới góc phía đông nam của trang viên, chúng tôi dừng lại, mấy con ngựa giậm giậm chân và giật giật đầu, trong khi hai người đàn ông biến mất trở lại vào cánh rừng. Ước chừng mất không đến hai mươi phút, nhưng thời gian có vẻ như dài gấp đôi mới thấy họ quay trở lại.

Lúc này, những người đàn ông cưỡi ngựa đôi, và con ngựa thứ hai mang một thứ có hình dáng dài, gập cong xuống, vắt ngang yên ngựa, được bọc trong một tấm áo choàng len của nhà Fraser. Những con ngựa không thích nó; con ngựa của tôi hất đầu, hai cánh mũi phập phồng khi con ngựa mang xác Hugh đến bên cạnh. Jamie giật mạnh dây cương và giận dữ nói điều gì đó bằng tiếng Gaelic, con vật liền ngưng lại.

https://thuviensach.vn

Tôi có thể cảm thấy Jamie nhổm người đứng lên đằng sau tôi, nhìn lại phía sau như để đếm các thành viên còn lại trong nhóm. Rồi một cánh tay anh ôm quanh eo tôi, chúng tôi lên đường, nhắm thẳng hướng bắc.

•••

Chúng tôi cưỡi ngựa cả đêm, chỉ dừng lại trong chốc lát vài lần để nghỉ ngơi. Trong một lần dừng lại trú dưới một cây dẻ ngựa, Jamie với tay ôm lấy tôi, rồi đột nhiên dừng lại.

"Gì thế?" Tôi mỉm cười hỏi. "Sợ hôn vợ mình trước mặt người của anh à?"

"Không," anh nói, chứng minh điều đó ngay rồi bước lùi lại, cười. "Không, trong thoáng chốc, anh sợ em sẽ gào thét lên và cào vào mặt anh." Anh thận trọng vỗ nhẹ lên những dấu vết Mary để lại trên má mình.

"Tội nghiệp," tôi cười to, nói. "Không phải sự chào đón mà anh mong chờ, đúng không?"

"À, lúc đó thì đúng thế thật," anh nói, nhe răng cười. Anh đã lấy hai cái xúc xích của Murtagh và đưa cho tôi một cái. Tôi không thể nhớ được lần cuối mình được ăn là khi nào, nhưng hẳn là phải lâu lắm rồi, vì tôi ăn rất ngon miệng bất chấp nỗi sợ ngộ độc đối với món thịt vừa béo vừa mặn này.

"Anh có ý gì hả? Anh nghĩ em sẽ không nhận ra anh chỉ sau có một tuần lễ à?"

Anh lắc đầu, vẫn cười, và nuốt miếng xúc xích vừa cắn.

"Không. Chỉ là khi vừa vào ngôi nhà đó, anh đã biết em ở đâu rồi, bởi vì những thanh gỗ ở cửa sổ phòng em." Anh nhướng cong một bên lông mày. "Cái cửa sổ đó cho thấy em chắc hẳn đã tạo ra một ấn tượng khủng khiếp cho Công tước."

https://thuviensach.vn

“Đúng thế,” tôi nói ngắn gọn, không muốn nghĩ về gã Công tước. “Tiếp đi!”

“À,” anh nói, cắn một miếng xúc xích khác và khéo léo đẩy nó về một bên má, “anh biết em ở căn phòng nào, nhưng anh cần chìa khóa, đúng không?”

“Ồ, vâng,” tôi nói. “Anh đang kể cho em về điều đó.”

Anh nhai thật nhanh và nuốt xuống.

“Anh lấy nó từ chỗ bà quản gia, nhưng không phải là không có rắc rối.” Anh chà nhẹ phía dưới thắt lưng mình. “Có vẻ người phụ nữ đó đã bị đánh thức vài lần trước đấy, và không thích điều đó chút nào.”

“Ồ, vậy sao,” tôi nói, vui thích với hình ảnh tưởng tượng mà câu nói của anh gợi ra. “Và em dám nói việc anh đến đó cũng hiếm y như một trái cây tươi ngon đối với bà ta.”

“Anh cực kỳ nghi ngờ điều đó, Sassenach ạ! Bà ta kêu rít lên y như một nữ thần báo thù và thúc đầu gối vào hạ bộ của anh, rồi suýt đập vỡ đầu anh bằng một cái giá nến trong khi anh đang rên rỉ vì đau.”

“Anh đã làm gì?”

“Đấm cho bà ta một quả - vào lúc ấy anh chẳng còn hào hiệp gì sất - và trói bà ta lại bằng những dải mũ ngủ của chính bà ta. Sau đó, anh nhét một cái khăn vào miệng bà ta để chấm dứt những cái tên mà bà ta đang gọi anh, và tìm trong phòng bà ta cho tới khi thấy chùm chìa khóa.”

“Làm tốt lắm,” tôi nói, rồi nghĩ ra điều gì đó, “nhưng làm sao anh biết được bà quản gia ngủ ở đâu?”

“Anh không biết,” anh bình tĩnh nói. “Cô thợ giặt đã nói cho anh biết - sau khi anh bảo với cô ta anh là ai, và đe dọa moi ruột cô ta và nướng cô ta trên một cái xiên nếu cô ta không nói cho anh điều anh muốn biết.” Anh tặng tôi một nụ cười ranh mãnh. “Như anh đã bảo với em đó, Sassenach, đôi khi phải biết tận dụng ưu thế khi bị coi là một tên mọi rợ. Anh cho là đến lúc này bọn chúng đều đã nghe nói về Jamie Fraser Đỏ rồi.”

https://thuviensach.vn

“À, nếu họ chưa nghe nói thì rồi cũng sẽ biết thôi,” tôi nói. Tôi nhìn kĩ khắp người anh hết mức có thể trong ánh sáng lờ mờ. “Gì kia, không phải cô thợ giặt đã liếm vào chứ?”

“Cô ta rứt tóc anh,” anh trầm ngâm nói. “Giật ra cả một mảng tóc. Anh sẽ nói với em điều này, Sassenach ạ; nếu có bao giờ anh cảm thấy cần thay đổi cung cách làm việc của mình, anh không nghĩ là anh sẽ chọn việc tấn công phụ nữ đâu - nó là một phương thức kiếm sống vô cùng khó khăn.”

•••

Gần sáng, trời bắt đầu mưa tuyết, nhưng chúng tôi vẫn cưỡi ngựa một lúc trước khi Ewan Gibson ghì cương con ngựa của mình lại, lóng ngóng đứng lên trên bàn đạp ngựa để nhìn quanh, rồi ra hiệu về phía sườn đồi và phi lên phía bên trái.

Trời vẫn tối đen, không thể nào cưỡi ngựa lên đồi được. Chúng tôi phải xuống đất và dẫn chúng đi, chân đầy bùn, bàn chân nặng nề bước dọc theo một lối mòn gần như không nhìn thấy uốn lượn xuyên qua những cây thạch nam và đá hoa cương. Bình minh bắt đầu làm bầu trời hửng lên khi chúng tôi dừng lại để nghỉ ở đỉnh đồi. Đường chân trời bị che khuất, mây dày đặc, nhưng màu xám ảm đạm không thấy ngọn nguồn bắt đầu thay thế cho màu xám đậm của đêm tối. Giờ ít nhất tôi có thể nhìn thấy những con ngòi nhỏ mà mình đang giẫm ngập tới mắt cá chân, và tránh được điều tệ hại nhất là bị kẹt chân vào các rãnh đá và bụi gai mà chúng tôi phải đối mặt trên đường xuống đồi.

Đến tận cùng là một cái thung lũng nhỏ, với sáu ngôi nhà - mặc dù “nhà” là một từ hơi quá cao cấp đối với những kiến trúc thô sơ lụp xụp bên dưới những cây thông rụng lá kia. Những cái mái rơm rủ xuống cách mặt đất chừng một mét, chỉ lộ ra một phần nhỏ bức tường đá.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi dừng lại bên ngoài một cái lều. Ewan nhìn Jamie, ngập ngừng như thể mất phương hướng, rồi trước cái gật đầu của anh, liền khom người và biến mất dưới cái đòn nóc thấp tè của túp lều. Tôi nép sát Jamie, đặt tay lên cánh tay anh.

"Đây là nhà của Hugh Munro," anh hạ giọng nói với tôi. "Anh vừa mang ông ấy về nhà với vợ. Cậu nhóc đã đi vào để nói cho bà ấy biết."

Tôi liếc nhìn từ lối vào thấp lè tè và tối tăm của túp lều tới cái bó được quấn trong chiếc áo choàng len mà hai người đàn ông đang tháo xuống khỏi con ngựa. Tôi cảm thấy một sự rung động truyền khắp cánh tay Jamie. Anh nhắm mắt lại một lúc, và tôi thấy môi anh mấp máy; rồi anh bước tới và giơ hai cánh tay ra để đỡ lấy cái gánh nặng kia. Tôi hít thật sâu, vuốt mái tóc ra sau và đi theo anh, khom người dưới cái rầm đỡ của cánh cửa.

Chuyện này thật tồi tệ nhưng cũng không tệ như tôi đã lo sợ. Người phụ nữ, vợ góa của Hugh, lặng lẽ đón nhận bài diễn văn chia buồn bằng tiếng Gaelic của Jamie với mái đầu cúi xuống, hai hàng nước mắt tuôn rơi lã chã như mưa trên khuôn mặt. Bà ngập ngừng với tay chạm vào lớp áo choàng len bao ngoài, như định kéo nó xuống, nhưng rồi thần kinh của bà không trụ nổi, và bà đứng đó, một bàn tay thẫn thờ đặt lên đường cong của tấm vải liệm, trong khi tay kia kéo đứa con nhỏ áp sát vào đùi mình.

Còn vài đứa nhỏ nữa túm tụm lại gần đống lửa - những đứa con riêng của vợ Hugh - và một bọc tã nằm trong cái nôi thô sơ gần lò sưởi nhất. Tôi cảm thấy một sự an ủi nho nhỏ khi nhìn đứa bé; ít nhất đây cũng là giọt máu mà Hugh lưu lại. Thế rồi cảm giác an ủi bị lấn át bởi một nỗi sợ lạnh buốt khi tôi nhìn những đứa trẻ, những gương mặt cáu bẩn hòa lẫn với bóng tối. Hugh là trụ cột chính của họ. Ewan dũng cảm và đầy quyết tâm, nhưng cậu bé không quá mười bốn tuổi và đứa lớn thứ hai là một bé gái khoảng mười hai tuổi. Họ sẽ xoay xở thế nào?

Gương mặt người phụ nữ đã mệt mỏi và đầy nếp nhăn, gần như không còn răng. Tôi choáng váng nhận ra rằng bà ta có thể chỉ lớn hơn tôi vài tuổi. Bà ta gật đầu ra hiệu về phía chiếc giường đơn, và Jamie nhẹ nhàng

https://thuviensach.vn

đặt thân thể kia lên đó. Anh lại nói với bà ta bằng tiếng Gaelic; bà ta lắc đầu vô vọng, vẫn nhìn chằm chằm xuống cái hình dáng dài dài nằm trên giường mình.

Jamie quỳ xuống bên giường, cúi đầu và đặt một bàn tay lên cái xác. Những lời anh nói rất khẽ nhưng nghe được rõ ràng, và ngay cả vốn tiếng Gaelic hạn chế của tôi cũng có thể hiểu được.

"Tôi thề với ông, ông bạn ạ, và có Thượng Đế toàn năng chứng giám. Vì tình yêu của ông dành cho tôi, sẽ không bao giờ người nhà của ông phải chịu thiếu thốn, chừng nào tôi còn có thứ để cho đi." Anh quỳ không nhúc nhích một lúc lâu và trong túp lều tranh hoàn toàn không có âm thanh nào khác ngoài tiếng lách tách của than bùn trong lò sưởi và tiếng mưa rơi lộp độp trên mái rạ. Sự ẩm ướt làm mái đầu đang cúi xuống của Jamie sẫm thêm; những giọt nước do hơi ẩm đọng lại sáng lên như đá quý trên những nếp gấp của chiếc áo choàng len. Rồi bàn tay anh siết chặt một lần nữa trong lời chào vĩnh biệt, và anh đứng dậy.

Jamie cúi chào bà Munro và quay sang nắm lấy cánh tay tôi. Dù vậy, trước khi chúng tôi kịp rời đi, tấm da bò treo ngang lối cửa ra vào thấp lè tè bị gạt sang một bên, và tôi đứng lùi lại để nhường đường cho Mary Hawkins, theo sau là Murtagh.

Mary trông vừa lấm lem vừa hoang mang bối rối, một chiếc áo choàng len ẩm thấp quàng quanh vai cô và đôi giày mềm đi trong phòng ngủ của cô đầy bùn đất thò ra dưới viền chiếc váy ngủ. Trông thấy tôi, cô ép sát vào tôi như thể vô cùng biết ơn vì sự hiện diện của tôi.

"Tôi không m-muốn vào," cô thì thầm với tôi, rụt rè liếc nhanh về phía người vợ góa của Hugh Munro, "nhưng ông Murtagh khăng khăng."

Hai bên lông mày của Jamie nhướng lên vẻ dò hỏi, trong khi đó Murtagh trịnh trọng gật đầu với bà Munro và nói điều gì đó bằng tiếng Gaelic. Người tộc viên bé nhỏ trông vẫn y như mọi khi, nghiêm khắc và biết mình đang làm gì, nhưng tôi nghĩ trong cách hành xử của ông có thêm dấu vết của sự cao quý. Ông mang theo một trong những cái túi buộc trên

https://thuviensach.vn

yên ngựa, nó phồng to như thể đựng một thứ gì đó. Có lẽ là một món quà chia tay dành cho bà Munro.

Murtagh đặt cái túi xuống sàn bên cạnh chân tôi, rồi đứng thẳng dậy và nhìn từ tôi sang Mary, tới bà quả phụ của Hugh Munro và cuối cùng là Jamie, người cũng có vẻ bối rối ngang với tôi. Sau khi đã nhìn các khán giả một lượt, Murtagh trang trọng cúi đầu với tôi, làm một mảng tóc ướt sẫm rủ xuống trước trán.

“Tôi mang đến cho phu nhân sự báo thù, thưa phu nhân,” ông nói khẽ, rồi đứng thẳng dậy và nghiêng đầu về phía Mary và bà Munro. “Và công lý cho các vị.”

Mary hắt hơi và vội vã lau mũi bằng một góc chiếc áo choàng của mình. Cô nhìn chằm chằm vào Murtagh, mắt mở lớn và bối rối. Tôi nhìn đăm đăm xuống cái túi phồng lên kia, đột nhiên cảm thấy một cơn ớn lạnh sâu sắc không giống với bất cứ thứ gì ở thời tiết ngoài kia. Nhưng bà quả phụ của Hugh Munro đã quỳ xuống, đôi bàn tay bình tĩnh mở chiếc túi và lôi đầu của Công tước Sandringham ra.

https://thuviensach.vn

45
Lũ Randall đáng nguyền rủa

Đó là một cuộc hành trình gian khổ hướng về phía bắc, đi vào lãnh địa Scotland. Chúng tôi phải lẩn tránh và ẩn núp, luôn lo sợ bị phát hiện là người vùng cao, không thể mua hay xin đồ ăn, cần phải ăn cắp từng chút một từ những nhà kho không được trông coi hay nhổ vài cái rễ có thể ăn được mà tôi tìm thấy trên những cánh đồng.

Chúng tôi cứ thế chầm chậm đi về phương bắc. Đến bây giờ, chúng tôi không biết đội quân Scotland ở đâu nữa, ngoại trừ nó nằm ở phương bắc. Vì không có cách nào biết được đội quân ấy ở đâu nên chúng tôi quyết định đến Edinburgh; ít nhất ở đó có tin tức về chiến dịch. Chúng tôi đã mất liên lạc vài tuần; lúc ở lâu đài Stirling, tôi nhẹ nhõm biết được rằng người Anh đã thất bại, Jamie biết người Scot đã thắng trong trận Falkirk. Nhưng chuyện gì xảy ra sau đó?

Khi chúng tôi cuối cùng cũng đi vào con đường rải sỏi màu xám của Royal Mile, Jamie đến ngay đại bản doanh của quân đội, để tôi đi cùng với Mary tới chỗ của Alex Randall. Chúng tôi vội vã cùng nhau đi lên con đường, hầu như không nói chuyện gì, cả hai đều lo sợ điều chúng tôi có thể phát hiện ra.

Anh ta vẫn ở đó, và tôi thấy hai đầu gối Mary như nhũn ra khi cô bước vào phòng và đổ sụp xuống bên giường của anh ta. Giật mình tỉnh dậy từ giấc ngủ mơ màng, Alex Randall mở mắt và chớp một lần, rồi gương mặt anh ta sáng bừng lên như thể vừa nhận được một chuyến viếng thăm thiên đường.

“Ôi, Chúa ơi!” Anh ta nhắc đi nhắc lại, vùi mặt vào mái tóc của Mary. “Ôi, Chúa ơi! Anh đã nghĩ… Ô, trời, anh đã cầu nguyện… được nhìn thấy

https://thuviensach.vn

em một lần nữa. Chỉ một lần thôi. Ôi, Chúa ơi!”

Chỉ đơn giản ngoảnh mặt đi dường như là không đủ; tôi đi hẳn ra ngoài chiếu nghỉ và ngồi trên bậc cầu thang nửa tiếng đồng hồ, gục mái đầu mệt mỏi xuống đầu gối.

Khi có vẻ như đã thích hợp để quay trở lại, tôi đi vào căn phòng nhỏ đó, nơi đã trở nên bụi bẩn và ảm đạm sau nhiều tuần Mary vắng mặt. Tôi quan sát anh ta, hai bàn tay nhẹ nhàng cọ vào phần da thịt yếu ớt. Tôi ngạc nhiên là anh ta có thể kéo dài lâu đến thế; hẳn là không thể lâu hơn nữa rồi.

Anh ta nhìn ra sự thật trên mặt tôi, liền gật đầu, không hề ngạc nhiên.

“Tôi đã đợi,” anh ta khẽ nói, nằm lại xuống gối trong dáng vẻ kiệt quệ. “Tôi đã hy vọng… cô ấy sẽ đến một lần nữa. Không có lý do gì… nhưng tôi đã cầu nguyện. Và giờ nó đã được đáp lại. Bây giờ, tôi sẽ chết trong yên bình.”

“Alex!” Mary òa khóc trong nỗi thống khổ vỡ òa như thể lời anh ta nói đã giáng cho cô một đòn vào thể xác, nhưng anh ta mỉm cười và siết chặt tay cô.

“Chúng ta đã biết điều đó từ lâu rồi mà, em yêu,” anh ta thì thầm với cô. “Đừng tuyệt vọng. Anh sẽ luôn ở bên em, dõi theo em, yêu em. Đừng khóc, em thân yêu!”

Cô nghe lời, lau hai má đến đỏ hồng, nhưng vẫn không thể làm gì để ngăn lại dòng nước mắt đang chảy tràn xuống. Bất chấp dáng vẻ đau khổ của cô, Mary chưa bao giờ rực rỡ, xinh đẹp đến thế.

“Bà Fraser,” Alex nói, rõ ràng đang tập trung tất cả sức lực của mình để yêu cầu một ân huệ nữa. “Tôi phải yêu cầu… ngày mai bà sẽ lại đến và đưa chồng bà đi cùng chứ? Chuyện quan trọng.”

Tôi do dự một lát. Bất kể Jamie biết được tin tức gì, anh đều sẽ muốn rời khỏi Edinburgh ngay lập tức để hội họp với quân đội và tìm những người còn lại của mình. Nhưng chắc chắn thêm một ngày cũng chẳng làm

https://thuviensach.vn

thay đổi kết quả của cuộc chiến tranh - vả lại, tôi không thể từ chối sự van nài khẩn khoản của hai đôi mắt đang nhìn mình tràn trề hy vọng như thế.

“Chúng tôi sẽ đến,” tôi nói.

•••

“Anh đúng là thằng ngốc,” Jamie cằn nhằn, leo lên con đường rải sỏi dốc đứng tới con phố hẹp nơi Alex Randall thuê phòng ở tạm. “Đáng lẽ chúng ta nên rời đi vào ngày hôm qua, ngay lập tức, ngay khi chúng ta lấy lại chuỗi ngọc trai của em từ chỗ chủ hiệu cầm đồ! Em không biết tới Inverness mất bao xa ư? Và chúng ta còn phải cưỡi mấy con ngựa già để đến đó đấy!”

“Em biết,” tôi nóng nảy nói. “Nhưng em đã hứa rồi. Và nếu anh nhìn thấy anh ta… à, anh sẽ thấy anh ta ngay thôi, và rồi anh sẽ hiểu.”

“Hừm!” Nhưng anh vẫn giữ cánh cửa mở ra phố để cho tôi tiến vào trước và đi theo sau tôi lên cầu thang xoắn ốc của tòa nhà đổ nát mà không phàn nàn gì thêm.

Mary đang nửa ngồi nửa nằm trên giường, vẫn mặc nguyên bộ đồ rách tả tơi mà cô đã mặc trong chuyến đi, cô đang ôm lấy Alex, nựng anh ta trong ngực mình. Cô hẳn đã thức cả đêm với anh ta.

Nhìn thấy tôi, anh ta nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay Mary, vỗ nhẹ lên hai bàn tay cô khi đặt chúng sang bên cạnh. Anh ta chống người trên một khuỷu tay, mặt mày trắng bệch hơn cả tấm ga giường bằng vải lanh mà anh ta đang nằm.

“Bà Fraser,” anh ta nói, mỉm cười yếu ớt, bất chấp ánh lấp lánh của những giọt mồ hôi bệnh tật và vẻ xanh xao báo hiệu một đợt bệnh tồi tệ nữa.

“Thật tốt vì bà đã đến,” anh ta nói, hơi thở gấp gáp. Anh ta liếc nhìn phía sau tôi. “Chồng của bà… ông ấy có đi cùng bà không?”

https://thuviensach.vn

Như để trả lời, Jamie bước vào phòng ngay sau tôi. Mary, bị tiếng động khi chúng tôi bước vào quấy rầy khỏi nỗi khổ sở của mình, liếc nhìn từ tôi tới Jamie, rồi đứng dậy, rụt rè đặt tay lên cánh tay anh.

"Tôi… chúng tôi… c-cần ngài, Lãnh chúa Tuarach." Tôi nghĩ chính tật nói lắp, chứ không phải cách dùng đến tước hiệu của anh, khiến anh cảm động. Mặc dù anh vẫn mang vẻ mặt dữ tợn, nhưng đã bớt đi vài phần căng thẳng. Anh nghiêng đầu về phía cô vẻ nhã nhặn.

"Tôi đã yêu cầu vợ ngài đưa ngài tới, thưa ngài! Tôi sắp chết rồi, như ngài thấy đó." Alex Randall đã chống người thẳng dậy, vẫn ngồi bên mép giường. Hai ống chân mảnh mai sáng trắng lên như khúc xương bên dưới viền áo cũ sờn của chiếc áo ngủ dài. Những ngón chân dài và xương xương tái nhợt đi vì tuần hoàn máu kém.

Trước đây, tôi đã thấy nhiều cái chết dưới mọi hình dạng, nhưng lần này là lần tồi tệ nhất - và cũng tuyệt vời nhất; một người đàn ông đối mặt với cái chết bằng sự hiểu biết và lòng can đảm, trong khi những nỗ lực của người thầy thuốc không có hiệu quả. Tuy nhiên, dù hiệu quả hay không, tôi vẫn lục lọi trong cái túi của mình để tìm liều thuốc digitalin mà tôi đã chế cho anh ta. Tôi đã chế vài loại có nồng độ khác nhau, do đó chúng cũng có những sắc nâu khác nhau. Tôi không do dự chọn lọ có màu tối nhất; tôi có thể nghe thấy hơi thở của anh ta phập phù vì lượng nước ứ trong phổi.

Đó không phải digitalin, nhưng bây giờ quyết tâm của anh ta đang chống đỡ cho anh ta, thắp sáng cho anh ta bằng thứ ánh sáng rực rỡ như thể một ngọn nến đang cháy đằng sau làn da như sáp trên mặt anh ta. Tôi đã từng thấy trường hợp này vài lần trước đây; người đàn ông - hay phụ nữ - sở hữu một loại sức mạnh ý chí đủ để gạt qua một bên tình trạng cấp bách của thân thể trong một thời gian ngắn.

Tôi nghĩ rằng có lẽ đó là cách để một vài hồn ma sinh ra; khi ý chí và quyết tâm vẫn còn sót lại, trong khi xác thịt yếu đuối đã bỏ cuộc, không thể tiếp tục duy trì sự sống. Tôi không muốn bị Alex Randall ám; chính điều

https://thuviensach.vn

đó, bên cạnh nhiều lý do khác nữa, khiến tôi đòi Jamie đi cùng mình vào ngày hôm nay.

Jamie có vẻ cũng có kết luận tương tự.

“Phải,” anh khẽ nói. “Tôi thấy rồi. Anh muốn yêu cầu tôi điều gì?”

Alex gật đầu, nhắm mắt lại trong thoáng chốc. Anh ta nâng cái lọ nhỏ mà tôi đã đưa cho lên để uống, thoáng rùng mình vì vị đắng của nó. Rồi anh ta mở mắt và cười với Jamie.

“Chỉ cần sự hiện diện của ngài thôi đã đủ thỏa mãn rồi. Tôi hứa tôi sẽ không níu chân ngài lâu đâu. Chúng ta sẽ đợi thêm một người nữa.”

Trong khi chờ đợi, tôi làm những gì có thể cho Alex Randall, trong tình huống hiện giờ cũng không nhiều nhặn gì. Lại thêm chất lỏng pha chế từ cây mao địa hoàng, một ít long não để giúp anh ta dễ thở hơn. Anh ta dường như có khá hơn đôi chút sau khi sử dụng các thứ thuốc mà tôi có, nhưng đặt cái ống nghe tự chế của mình lên lồng ngực hõm xuống của anh ta, tôi có thể nghe thấy tiếng tim đập nặng nhọc, thường xuyên bị chen ngang bởi những nhịp run rẩy và gấp gáp mà tôi lo sợ sẽ khiến nó dừng lại bất cứ lúc nào.

Mary cầm tay anh ta suốt, và anh ta cũng không dời mắt khỏi cô, như thể để ghi nhớ mọi đường nét trên khuôn mặt cô. Điều đó khiến chúng tôi có cảm giác mình giống như những kẻ xâm nhập.

Cánh cửa mở ra, và Jack Randall đứng trên bậu cửa. Hắn nhìn tôi và Mary một lúc vẻ không hiểu nổi, sau đó ánh mắt hắn chiếu lên người Jamie và hắn như hóa đá. Jamie đón ánh mắt trực diện của hắn, sau đó quay đi, hất đầu về phía chiếc giường.

Thấy gương mặt hốc hác, phờ phạc của em trai, Jack Randall vụt băng qua phòng và quỳ sụp xuống bên cạnh giường.

“Alex!” Hắn gọi. “Lạy Chúa tôi, Alex…”

“Ổn thôi mà,” em trai hắn nói. Anh ta giữ lấy khuôn mặt Jack giữa hai bàn tay chẳng còn mấy sinh khí của mình và mỉm cười với hắn, cố trấn an

https://thuviensach.vn

hắn. “Ổn thôi mà, Johnny,” anh ta nói.

Tôi đưa tay đỡ lấy khuỷu tay Mary, dịu dàng giục cô ấy rời khỏi giường. Cho dù Jack Randall có thể là gì đi nữa, hắn cũng xứng đáng có được vài lời riêng tư cuối cùng với em trai hắn. Sững sờ tuyệt vọng, cô không hề kháng cự mà đi cùng tôi ra góc phía xa của căn phòng, nơi tôi đặt cô ngồi xuống một chiếc ghế đẩu. Tôi rót một ít nước từ cái bình nhỏ ra chiếc khăn tay của mình. Tôi đưa nó cho cô lau mắt, nhưng cô chỉ ngồi đó, nắm chặt nó vẻ thất thần. Tôi thở dài, đón lấy nó và lau mặt cho cô, vuốt lại mái tóc cho cô gọn gàng nhất có thể.

Có một tiếng nghẹn ngào nhỏ vang lên từ đằng sau khiến tôi phải nhìn nhanh về hướng chiếc giường. Jack, vẫn đang quỳ, vùi mặt vào đùi em trai, trong khi Alex vuốt tóc hắn, cầm lấy một bàn tay hắn.

“John,” anh ta nói. “Anh sẽ biết rằng em không nông nổi khi yêu cầu điều này. Nhưng vì tình yêu anh dành cho em…” Anh ta lại ho sù sụ, nỗ lực đó khiến má anh ta đỏ bừng.

Tôi cảm thấy thân hình Jamie cứng lại hơn nữa, nếu có thể có khả năng đó. Jonathan Randall cũng cứng người, như thể hắn ta cảm nhận được áp lực từ đôi mắt của Jamie trên người hắn, nhưng vẫn không ngước lên nhìn.

“Alex,” hắn khẽ nói. Hắn đặt một bàn tay lên vai em trai mình, như để làm dịu cơn ho. “Đừng khiến đầu óc em phiền muộn, Alex! Em biết em không cần phải yêu cầu mà; anh sẽ làm bất cứ điều gì em muốn. Đây là cô… cô gái đó ư?” Hắn liếc nhanh về phía Mary, nhưng không thể nhìn thẳng vào cô.

Alex gật đầu, vẫn tiếp tục ho.

“Được rồi,” John nói. Hắn đặt cả hai bàn tay lên vai Alex, cố giúp anh ta nằm lại xuống gối. “Anh sẽ không để cô ấy thiếu thốn thứ gì. Hãy để tâm trí em được nghỉ ngơi!”

Jamie nhìn tôi, mắt mở to. Tôi chầm chậm lắc đầu, cảm thấy gai ốc sởn lên từ cổ cho tới sống lưng. Giờ đây mọi thứ đều rõ ràng; vẻ rực rỡ trên

https://thuviensach.vn

đôi má của Mary, bất chấp nỗi đau buồn của cô, và việc cô sẵn sàng cưới một người Do Thái giàu có đến từ London.

"Không phải chuyện tiền bạc," tôi nói. "Cô ấy đang mang thai. Anh ta muốn…" Tôi dừng lại, hắng giọng. "Tôi nghĩ anh ta muốn ông cưới cô ấy."

Alex gật đầu, mắt vẫn nhắm chặt. Anh ta thở nặng nề một lúc, rồi mở mắt ra, hai hồ nước màu hạt dẻ sáng rõ gắn chặt vào gương mặt sửng sốt và không thể tin được của anh trai mình.

"Phải," anh ta nói. "John… Johnny, em cần anh chăm sóc cô ấy hộ em. Em muốn… con mình được mang họ Randall. Anh có thể… cho họ một địa vị trong thế giới này - nhiều hơn là em có thể." Anh ta chìa bàn tay ra, mò mẫm tìm và Mary nắm lấy nó, siết chặt vào ngực mình như thể nó là một chiếc phao cứu mạng. Anh ta dịu dàng mỉm cười với cô, và duỗi cả bàn tay để chạm vào những món tóc đen sáng bóng rơi xuống bờ má cô, che đi khuôn mặt cô.

"Mary! Anh mong muốn… à, em biết điều anh mong ước là gì mà, em thân yêu của anh; có quá nhiều thứ. Và quá nhiều điều anh thấy tiếc nuối. Nhưng anh không thể hối hận vì tình yêu giữa chúng ta. Đã có được những niềm vui sướng đó, anh chết cũng cam lòng, ngoại trừ nỗi lo sợ rằng em không được bảo vệ khỏi sự hổ thẹn và ghét bỏ."

"Em không quan tâm!" Mary òa lên. "Em không quan tâm có ai biết!"

"Nhưng anh quan tâm em," Alex nói khẽ. Anh ta chìa một bàn tay ra cho anh trai mình, Jack Randall nắm lấy sau đôi chút do dự. Rồi anh ta mang hai bàn tay lại với nhau, đặt tay Mary vào tay Randall. Bàn tay Mary nằm đơ ra đó, còn tay Jack Randall thì cứng lại, như một con cá chết nằm trên một cái thớt gỗ, nhưng Alex bao chặt hai tay mình quanh hai bàn tay kia, ép chúng lại với nhau.

"Tôi mang hai người đến với nhau, những người thân yêu của tôi," anh khẽ nói, nhìn từ mặt người này tới mặt người kia, mỗi gương mặt đều phản ánh vẻ kinh hoàng trước gợi ý này và chìm ngập trong nỗi đau khổ choáng ngợp của mất mát sắp đến.

https://thuviensach.vn

“Nhưng…” Lần đầu tiên từ khi biết nhau, tôi thấy Jonathan Randall hoàn toàn không nói nên lời.

“Tốt rồi!” Tiếng đó gần như là một lời thì thầm. Alex mở mắt và trút ra hơi thở vẫn kìm giữ, mỉm cười với anh trai mình. “Không còn nhiều thời gian nữa. Em sẽ tự làm phép cưới cho hai người. Ngay bây giờ. Đó là lý do vì sao em yêu cầu bà Fraser đưa chồng bà ấy đến. Ngài sẽ là người làm chứng cùng với vợ ngài chứ, thưa ngài?” Anh ta ngước nhìn Jamie. Sau một thoáng bất động sửng sốt, anh gật đầu như một cái máy.

Tôi không tin là mình từng trông thấy ba người nào bất hạnh đến thế.

Alex quá yếu đến mức anh trai của anh ta, với gương mặt cứng ngắc như đá, phải giúp anh ta thắt chiếc cổ cồn trắng của mục sư lên cổ họng vàng vọt. Bản thân Jonathan trông cũng chỉ khá hơn đôi chút. Gầy hốc hác vì đau ốm, những nếp nhăn trên mặt hắn càng khắc sâu hơn đến nỗi trông hắn già hơn rất nhiều so với tuổi thật, hai mắt nhìn ra từ hai hõm sâu như hai cái hốc xương. Với trang phục hoàn hảo không chê vào đâu được như mọi khi, trông hắn giống như một tên người nộm được làm ra từ tay một thợ may tồi, nét mặt được gọt đẽo cẩu thả từ một khối gỗ.

Về phần Mary, cô ngồi trên giường vẻ khốn khổ, vùi mặt vào những nếp gấp của chiếc áo choàng đang mặc mà khóc không ngừng, mái tóc bù xù và dựng đứng lên vì tĩnh điện. Tôi làm hết những gì có thể cho cô, vuốt phẳng chiếc váy dài của cô và chải tóc cho cô. Cô ngồi ủ rũ, sụt sịt khóc, hai mắt không rời Alex.

Một tay chống lên tủ com mốt, Alex lần mò trong một ngăn kéo, cuối cùng lấy ra cuốn *Kinh cầu nguyện chung*[49] khổ lớn. Nó quá nặng, anh ta không thể mở ra và cầm đọc theo nghi thức thông thường. Anh ta không thể đứng mà phải nặng nề ngồi ở trên giường, giữ cuốn sách mở trên đầu gối mình. Anh ta nhắm mắt lại, thở nặng nhọc và một giọt mồ hôi rơi xuống từ trên mặt anh ta, tạo thành một vết mờ trên trang sách.

“Các con thân yêu,” Alex bắt đầu, và tôi hy vọng rằng vì anh ta, cũng như vì mọi người khác, anh ta sẽ dùng những mẫu câu ngắn gọn cho buổi

https://thuviensach.vn

lễ.

Mary đã ngừng khóc, nhưng mũi vẫn đỏ rực trên khuôn mặt trắng bệch, một vệt nước mũi nhỏ xuống môi trên. Jonathan nhìn thấy nó, mặt không chút biểu cảm, rút ra một chiếc khăn lanh hình vuông lớn từ trong ống tay áo và lặng lẽ đưa cho cô.

Cô nhận nó và yếu ớt gật đầu, không nhìn hắn ta, lau mặt mình một cách qua loa.

“Con đồng ý,” cô nói khi đến lúc, như thể không quan tâm tới tất cả những gì mình nói lúc này.

Jack Randall đã nói lời hứa nguyện của mình bằng một giọng kiên định, nhưng có phần không phù hợp với cảnh tượng này. Tôi có một cảm giác kỳ quái khi chứng kiến cuộc hôn nhân giữa hai người hoàn toàn không biết gì về nhau ấy; toàn bộ sự chú ý của cả hai đều dồn vào người đàn ông đang ngồi trước mặt họ, mắt gắn chặt vào trang sách của anh ta.

Nó đã kết thúc. Những lời chúc mừng cho cô dâu dường như chỉ cho có lệ và rồi một khoảng im lặng lúng túng ngượng ngùng trải ra. Jamie liếc nhìn tôi vẻ dò hỏi và tôi nhún vai. Tôi đã ngất ngay lập tức sau khi kết hôn với anh, và Mary trông có vẻ như thể cô cũng định noi theo tấm gương của tôi.

Nghi lễ hoàn thành, Alex ngồi lặng ở đó mất một lúc. Anh ta hơi mỉm cười và thong thả nhìn quanh phòng, ánh mắt anh ta lần lượt dừng lại một lát trên mỗi gương mặt. Jonathan, Jamie, Mary và tôi. Tôi thấy ánh sáng rạng rỡ ẩn sâu trong đôi mắt màu hạt dẻ dịu dàng kia khi ánh mắt anh ta gặp ánh mắt tôi. Gốc nến cháy đang ngày càng ngắn dần, nhưng ngọn bấc bùng lên mạnh mẽ và rực rỡ.

Ánh mắt chăm chú của anh ta nấn ná mãi trên gương mặt Mary, và rồi anh ta nhắm mắt lại một chốc, như không thể chịu nổi khi nhìn vào cô, và tôi có thể nghe thấy hơi thở khò khè mệt nhọc và chậm rãi của anh ta. Sắc rực rỡ của làn da anh ta đang trắng bệch ra và mờ nhạt đi, ngọn nến đang lập lòe cháy.

https://thuviensach.vn

Không hề mở mắt, anh ta với tay, mò mẫm. Jonathan chộp lấy nó, đỡ lấy anh ta từ phía sau vai và dễ dàng giúp anh ta nằm ngả xuống gối. Hai bàn tay dài, mượt mà như tay của một cậu bé co rúm lại, trắng hơn cả chiếc sơ mi chúng được đặt trên đó.

“Mary!” Đôi môi xanh tím mấp máy, và cô nắm lấy hai bàn tay run rẩy ấy trong đôi tay mình, giữ chúng nằm im trên ngực mình.

“Em ở đây, Alex! Ôi, Alex, em ở đây!” Cô cúi xuống gần sát anh, thì thầm vào tai anh. Động tác đó buộc Jonathan Randall phải lùi lại khỏi chiếc giường. Hắn ta đứng đó, nhìn chằm chằm một cách vô cảm.

Hai mí mắt nặng trĩu kia lại nâng lên, lần này chỉ hé một nửa, tìm kiếm một gương mặt và cuối cùng cũng tìm thấy nó.

“Johnny! Anh thật… tốt với em! Lúc nào cũng vậy, Johnny!”

Mary cúi xuống, mái tóc cô rủ xuống, che đi khuôn mặt anh ta. Jonathan Randall đứng đó, lặng im như một tảng đá trong vòng tròn đá cổ, nhìn em trai và vợ mình. Không có âm thanh nào trong căn phòng ngoại trừ tiếng lách tách của bếp lửa và tiếng nức nở khe khẽ của Mary Randall.

Tôi cảm thấy một cái chạm nhẹ trên vai mình và ngước lên nhìn Jamie. Anh hất đầu về hướng Mary.

“Hãy ở lại với cô ấy,” anh khẽ nói. “Sẽ không lâu đâu, đúng không?”

“Vâng.”

Anh gật đầu, sau đó hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra và băng qua căn phòng tới chỗ Jonathan Randall. Anh tóm lấy dáng người đông cứng đó và nhẹ nhàng quay người hắn hướng về phía cửa.

“Đi nào,” anh khẽ nói. “Tôi sẽ tiễn ông về đến chỗ ở an toàn.”

Cánh cửa cong oằn cọt kẹt kêu khi anh rời đi, giúp Jack Randall đi tới nơi hắn sẽ qua đêm tân hôn một mình.

•••

https://thuviensach.vn

Tôi đóng cánh cửa phòng trọ của chúng tôi lại sau lưng và dựa vào đó, kiệt sức. Bên ngoài, trời đã sập tối, và tiếng kêu gọi của những người đi tuần vang vọng dưới đường.

Jamie đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn tôi. Anh đến với tôi ngay lập tức, kéo tôi sát vào anh trước khi tôi kịp cởi áo choàng. Tôi rúc vào người anh, thấy biết ơn sự ấm áp và sức rắn rỏi của anh. Anh bế bổng tôi lên và mang tôi đến chỗ ngồi bên cửa sổ.

“Uống một chút đi, Sassenach,” anh thúc giục. “Em trông cực kỳ mệt mỏi.” Anh lấy một cái chai dẹt từ chỗ bàn và trộn lẫn vài thứ có vẻ là brandy và nước mà lại không có nước.

Tôi mệt mỏi luồn tay qua tóc. Ngay sau bữa sáng, chúng tôi đã tới căn phòng ở Ladywalk Wynd; bây giờ đã hơn sáu giờ rồi. Có vẻ như tôi đã đi ra ngoài rất nhiều ngày.

“Cũng không mất nhiều thời gian lắm, anh chàng tội nghiệp! Có vẻ như anh ta chỉ đợi để trông thấy cô ấy được chăm sóc an toàn. Em đã gửi lời nhắn đến nhà bà bác của cô ấy; bà ta và hai người anh họ sẽ đến tìm cô ấy. Họ sẽ chăm sóc cho… anh ta.” Tôi nhẹ nhõm nhấm nháp rượu brandy. Nó đốt cháy cổ họng tôi và hơi nóng bốc lên đầu tôi như sương mù giăng trên những bãi hoang, nhưng tôi không quan tâm.

“À,” tôi nói, cố gắng cười, “ít nhất rốt cuộc chúng ta cũng biết Frank an toàn.”

Jamie trừng mắt nhìn tôi, cặp lông mày màu hung gần như chạm vào nhau.

“Frank chết tiệt!” Anh hung tợn nói. “Tất cả lũ Randall đều đáng nguyền rủa! Jack Randall đáng nguyền rủa, Mary Hawkins Randall chết tiệt, và cả Alex Randall cũng chết tiệt - à, ý anh là cầu Chúa phù hộ cho linh hồn anh ta yên nghỉ,” anh vội vàng làm dấu thánh.

“Em đã nghĩ anh không ghen tỵ chứ!” Tôi nhìn chằm chằm. Anh trừng mắt với tôi.

https://thuviensach.vn

“Anh nói dối đấy!”

Anh chộp lấy hai vai tôi và lắc nhẹ, giữ tôi ở khoảng cách một cánh tay.

“Và cả em cũng chết tiệt nốt, Claire Randall Fraser!” Anh nói. “Chết tiệt, đúng, anh ghen tỵ! Anh ghen với mọi kỷ niệm của hai người trong đó không có anh, và mỗi giọt nước mắt em nhỏ xuống vì người khác, và mỗi giây em từng có trên giường của người đàn ông khác! Khốn kiếp nhà em!” Anh hất cốc rượu brandy từ trên tay tôi xuống - tôi nghĩ là ngẫu nhiên thôi - rồi kéo tôi vào người anh và hôn tôi cuồng nhiệt.

Anh lùi lại và lại lắc người tôi.

“Em là của anh, chết tiệt, Claire Fraser! Là của anh, và anh sẽ không chia sẻ em với một người đàn ông hay một kỷ niệm nào, hay bất cứ thứ gì, chừng nào cả hai chúng ta còn sống. Em sẽ không được nhắc tới tên người đàn ông đó với anh nữa. Em có nghe không?” Anh lại hôn tôi điên cuồng để nhấn mạnh điều này. “Em có nghe anh nói không?” Anh hỏi rồi im lặng.

“Có,” tôi nói, có phần khó khăn. “Nếu anh… thôi… lắc em, em có thể… trả lời anh.”

Khá là ngượng ngùng, anh thả hai nắm tay siết vai tôi ra.

“Anh xin lỗi, Sassenach. Chỉ là… Chúa ơi, tại sao em… à, phải rồi, anh hiểu tại sao… nhưng em có cần phải…” Tôi ngắt ngang lời nói lắp bắp rời rạc này bằng cách đặt tay lên sau đầu anh và kéo anh xuống với mình.

“Phải,” tôi quả quyết nói, thả anh ra. “Em phải làm thế. Nhưng giờ thì nó kết thúc rồi.” Tôi tháo dây buộc áo choàng của mình và để nó rơi xuống sàn nhà. Anh cúi xuống để nhặt nó lên, nhưng tôi ngăn anh lại.

“Jamie,” tôi nói. “Em mệt. Anh sẽ đưa em về giường chứ?”

Anh hít vào thật sâu và từ từ thở ra, nhìn chằm chằm xuống tôi, hai mắt hõm sâu với vẻ mệt mỏi và căng thẳng.

“Được,” cuối cùng, anh khẽ nói. “Được, anh sẽ làm.”

https://thuviensach.vn

Anh im lặng và thô lỗ lúc bắt đầu, cơn giận dữ đã mài sắc tình yêu của anh.

"Ối!" Tôi kêu lên.

"Chúa ơi, anh xin lỗi, *mo duinne.* Anh không thể…"

"Ổn rồi." Tôi ngăn anh xin lỗi bằng miệng mình và giữ anh thật chặt, cảm nhận được cơn thịnh nộ rút đi khi sự dịu dàng giữa chúng tôi càng lúc càng tăng. Anh không cắt ngang nụ hôn mà nằm im bất động, dịu dàng thăm dò môi tôi.

Tôi chạm vào lưỡi anh bằng lưỡi mình, giữ lấy gương mặt anh giữa hai bàn tay. Sáng nay anh không cạo râu, và vệt râu đỏ lờ mờ, lởm chởm, lạo xạo cọ dưới đầu ngón tay tôi.

Anh hạ thấp người và hơi lăn về một bên để không đè nặng lên tôi và chúng tôi tiếp tục chạm vào nhau bằng tất cả chiều dài cơ thể mình, hòa quyện với nhau, trò chuyện trong im lặng.

Còn sống, và là một. Chúng tôi là một, và đang yêu nhau, cái chết sẽ không bao giờ chạm tới chúng tôi. *"Ngôi mộ là nơi riêng tư và tốt đẹp/ Nhưng tôi nghĩ không một ai ôm nhau trong đó."* Alex Randall nằm lạnh lẽo trên giường mình, và Mary Randall cô độc một mình. Nhưng chúng tôi ở đây cùng nhau, và không ai, không điều gì có ý nghĩa hơn thực tế đó cả.

Anh tóm lấy hông tôi, hai bàn tay to lớn ấm áp trên da thịt tôi và kéo tôi về phía anh, cơn rùng mình chạy xuyên suốt tôi, xuyên suốt anh, như thể chúng tôi cùng chia sẻ một xác thịt.

Tôi thức dậy trong đêm, vẫn nằm trong vòng tay anh, và biết anh không ngủ.

"Ngủ lại đi, *mo duinne!"* Giọng anh êm ái, trầm thấp và dỗ dành, nhưng có chút kỳ quái khiến tôi đưa tay lên và cảm nhận được sự ẩm ướt trên má anh.

"Chuyện gì thế, anh yêu?" Tôi thì thầm. "Jamie, em thực sự yêu anh!"

https://thuviensach.vn

“Anh biết điều đó,” anh khẽ nói. “Anh thực sự biết điều đó, em của anh! Để anh nói cho em biết trong giấc ngủ rằng anh yêu em đến nhường nào. Bởi vì khi em thức, anh không thể nói với em quá nhiều ngoài những từ ngữ nghèo nàn cứ lặp đi lặp lại. Khi em ngủ trong vòng tay anh, anh có thể nói với em những điều ngớ ngẩn và ngốc nghếch, những giấc mơ của em sẽ biết sự thật về chúng. Ngủ lại đi, *mo duinne!*”

Tôi xoay đầu để môi mình cọ vào cần cổ anh, nơi mạch máu của anh đập chậm rãi bên dưới vết sẹo nhỏ hình tam giác. Rồi tôi đặt đầu lên ngực anh và trao những giấc mơ của mình cho anh trông giữ.

https://thuviensach.vn

46
Nỗi sợ chết khiến ta rối loạn[50]

Những người đàn ông và dấu vết của họ có ở khắp nơi khi chúng tôi tiến về phía bắc, lần theo cuộc rút lui của đội quân vùng cao nguyên. Chúng tôi đi qua các nhóm nhỏ những người đàn ông đi bộ, kiên cường rảo bước, đầu cúi xuống để chống lại mưa gió. Những người khác nằm trong các đường hào, rãnh và dưới những hàng rào, quá kiệt sức không thể đi tiếp được. Các dụng cụ và vũ khí bị vứt bỏ dọc đường; ở đây, một chiếc xe thùng nằm chổng ngược, các bao tải bột bị toác ra và hư hỏng dưới tiết trời ẩm ướt; ở kia, một khẩu thần công nhỏ đứng bên dưới một cái cây, những nòng súng đôi tối sẫm dưới bóng râm.

Thời tiết xấu trên cả quãng đường đã trì hoãn chúng tôi. Đã là ngày Mười ba tháng Tư, và tôi lúc thì cưỡi ngựa, lúc thì đi bộ với cảm giác khiếp sợ cồn cào không dứt trong tim. Lãnh chúa George, các thủ lĩnh thị tộc, Hoàng tử và các cố vấn đứng đầu của cậu ta - tất cả đều ở tòa nhà Culloden, hoặc đó là những gì chúng tôi được nói cho biết bởi một người nhà MacDonald mà chúng tôi gặp dọc đường đi. Ông ta chỉ biết được chừng đó, và chúng tôi không níu chân ông ta; người đàn ông ấy loạng choạng đi vào màn sương mù, di chuyển giống như một cái xác sống. Khẩu phần thức ăn hằng ngày trong quân đội đã ít đi kể từ khi tôi bị quân Anh bắt một tháng trước; các vấn đề đi từ tồi tệ đến tồi tệ hơn. Những người đàn ông mà chúng tôi thấy di chuyển chậm chạp, nhiều người trong số họ lê lết vì kiệt sức và đói khát. Nhưng họ ngoan cường di chuyển về phía bắc, tất cả đều giống nhau, đi theo mệnh lệnh của Hoàng tử, di chuyển tới nơi mà người Scot gọi là cánh đồng hoang Drumossie. Hướng tới Culloden.

https://thuviensach.vn

Đến một chỗ, đường sá trở nên quá tệ đối với những con ngựa đã mệt mỏi. Chúng sẽ phải được dẫn đi vòng qua rìa bên ngoài của một khu rừng nhỏ, xuyên qua những cây thạch nam mùa xuân ẩm ướt để tới nơi đường sá trở nên tốt hơn, do đó đường đi sẽ xa hơn nửa dặm.

“Sẽ nhanh hơn nếu đi bộ xuyên qua cánh rừng,” Jamie bảo tôi, nắm lấy dây cương từ bàn tay tê cóng của tôi. Anh gật đầu ra hiệu về phía một rừng thông và sồi nhỏ, nơi mùi ngòn ngọt, mát lạnh của lá cây ẩm ướt bốc lên từ mặt đất ướt sũng nước. “Em hãy đi đường đó, Sassenach; bọn anh sẽ gặp em ở phía bên kia.”

Tôi quá mệt mỏi nên không muốn tranh luận. Bước chân về phía trước chỉ còn là một nỗ lực mang tính bản năng, và nỗ lực này không nghi ngờ gì sẽ kém đi khi bước trên những lớp lá mềm và lá kim rụng trong rừng so với lúc đi xuyên qua những bãi thạch nam.

Trong rừng thật im ắng, tiếng gió rền rĩ trở nên êm dịu bởi cành lá của rừng thông phía trên. Mưa xuyên qua cành lá, rơi lộp độp lên những lớp lá sồi rụng dai như da, lạo xạo và răng rắc, thậm chí cả khi ẩm ướt.

Anh ta nằm cách rìa bên kia của khu rừng vài bước chân, gần một táng đá xám to lớn. Những mảng địa y màu xanh lục nhạt trên đá tiệp màu với lớp vải ca rô trên y phục của anh ta, và màu nâu của nó quyện lẫn với những chiếc lá rụng bị gió thổi bay ngang qua người anh ta. Anh ta dường như đã là một phần của khu rừng đến nỗi tôi suýt nữa vấp phải anh ta nếu tôi không bị một mảng màu xanh rực rỡ khiến cho dừng khựng lại.

Những cây nấm kỳ lạ mềm như nhung trải rộng tấm áo choàng của mình lên tứ chi trần trụi, trắng bệch. Chúng bám theo đường cong của xương và bắp thịt, giống như cỏ cây trong một khu rừng xâm chiếm một mảnh đất trơ trụi.

Đó là một màu xanh lam rực rỡ, tươi sáng, nổi bật và lạ lẫm. Tôi chưa từng nhìn thấy nó, nhưng đã nghe nói về nó từ một người lính già mà tôi đã chăm sóc, người này đã chiến đấu trong các hào công sự hồi Chiến tranh thế giới thứ nhất.

https://thuviensach.vn

“Chúng tôi gọi nó là ma trơi,” ông ta bảo với tôi. “Màu xanh lam, xanh rực rỡ. Cô không bao giờ trông thấy nó ở bất cứ đâu ngoài một bãi chiến trường - trên những người chết.” Ông ta ngước lên nhìn tôi, đôi mắt già nua bối rối bên dưới cái băng trắng.

“Tôi thường thắc mắc nó sống ở đâu trong khoảng thời gian giữa các cuộc chiến tranh.”

Trong không khí, có lẽ vậy, những bào tử vô hình của nó đang chờ đợi để chộp lấy một cơ hội hồi sinh, sắc màu kia nổi bật, rực rỡ một cách phi lý y như màu cây tùng lam mà tổ tiên của người đàn ông này đã vẽ lên người mình trước khi tiến lên tham chiến.

Một cơn gió nhẹ thổi qua cánh rừng, làm xáo trộn mái tóc của người đàn ông ấy. Nó lay động và tung bay như lụa, như một thực thể sống. Bỗng có tiếng lá cây lạo xạo phía sau tôi, tôi giật mình thức tỉnh khỏi trạng thái như bị thôi miên, nhìn chằm chằm vào xác chết kia.

Jamie đứng cạnh tôi, nhìn xuống. Anh không nói gì, chỉ nắm lấy khuỷu tay và dẫn tôi đi khỏi khu rừng, rời khỏi người đàn ông đã chết, bị bao phủ trong thứ màu sắc hoại sinh của chiến tranh và sự hy sinh.

•••

Vào giữa buổi sáng ngày Mười lăm tháng Tư, chúng tôi tới tòa nhà Culloden, sau khi thúc ép bản thân và những con ngựa một cách không thương xót. Chúng tôi tiến tới từ phía nam, đầu tiên là đi xuyên qua một khóm nhà phụ ở bên ngoài. Có một sự xôn xao - gần như là điên cuồng - từ đám đàn ông trên đường, nhưng cái sân nuôi ngựa thì trống trơn đến khó hiểu.

Jamie xuống ngựa và trao dây cương cho Murtagh.

“Hãy đợi ở đây một lát,” anh nói. “Dường như ở đây có điều gì đó không ổn.”

https://thuviensach.vn

Murtagh liếc nhìn cánh cửa tàu ngựa hơi khép hờ và gật đầu. Fergus, cưỡi ngựa ngồi phía sau một tộc viên, định bám theo Jamie nhưng Murtagh đã ngăn cậu nhỏ lại bằng một từ cộc lốc.

Tê cứng người vì cưỡi ngựa, tôi trượt xuống khỏi con ngựa của mình và đi theo Jamie, trượt chân trong vũng bùn ở sân. Có điều gì đó *thực* kỳ quái ở cái sân này. Chỉ khi tôi theo anh đi qua cánh cửa của khu nhà nuôi ngựa, tôi mới nhận ra đó là gì - nó quá tĩnh lặng.

Mọi thứ bên trong đều im lìm; khu nhà lạnh ngắt và tối mờ, không có sự ấm áp thường thấy và những ồn ào của một chuồng ngựa. Nhưng nơi này không hoàn toàn thiếu sự sống; một hình thù cử động trong bóng tối ảm đạm, quá lớn để là một loài gặm nhấm hay cáo.

“Ai đó?” Jamie hỏi, tự động bước tới để kéo tôi ra sau anh. “Alec? Có phải bác không?”

Bóng người trong đống cỏ khô từ từ ngóc đầu dậy và chiếc áo choàng rơi ra sau. Người nài ngựa ở lâu đài Leoch chỉ có một con mắt; con mắt kia đã bị mất trong một tai nạn từ nhiều năm trước và được che đi bằng một miếng vải đen. Bình thường, một con mắt cũng đủ đối với ông; nó có màu xanh lam vui tươi và lanh lợi, đủ để ra lệnh cho những cậu nhóc làm ở chuồng ngựa, lũ ngựa và những người cưỡi ngựa.

Còn bây giờ, con mắt của Alec McMahon MacKenzie đục ngầu như một phiến đá bẩn bụi. Thân hình từng một thời mạnh mẽ, đầy sinh lực giờ khòng xuống, hai má hõm sâu vì đói khổ.

Biết rõ ông lão này bị chứng viêm khớp khi thời tiết ẩm ướt, Jamie ngồi xổm xuống bên cạnh ông để ngăn ông đứng dậy.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?” Anh hỏi. “Chúng cháu mới đến, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Dường như mất một lúc lâu, già Alec mới thấm được câu hỏi, tiêu hóa nó và nghĩ ra lời lẽ đáp lại; có lẽ sự tĩnh lặng của khu chuồng ngựa tối tăm, trống trải khiến cho những từ ngữ của ông rung lên trống rỗng khi chúng cuối cùng cũng bật ra.

https://thuviensach.vn

“Tất cả đã đi rồi,” ông lão nói. “Họ hành quân tới Nairn hai đêm trước, và chạy ngược trở lại vào hôm qua. Điện hạ đã nói họ sẽ trụ lại ở Culloden; Lãnh chúa George đang ở đó, với những đội quân ông ta tập hợp lại được.”

Tôi không thể ngăn được một tiếng rên nhỏ trước cái tên Culloden. Nó đây rồi. Bất chấp mọi thứ, nó đã đến và chúng tôi đã ở đây.

Một cơn rùng mình cũng lan khắp người Jamie; tôi thấy những sợi lông đỏ dựng đứng lên trên cánh tay anh, nhưng giọng anh không để lộ chút gì về sự lo lắng hồi hộp mà anh hẳn đang cảm thấy.

“Những đội quân - họ được trang bị rất ít ỏi để tham chiến. Lãnh chúa George không nhận ra là họ phải được nghỉ ngơi và ăn uống ư?”

Âm thanh cọt kẹt phát ra từ già Alec có lẽ là bóng dáng của một tiếng cười.

“Đức ngài có biết thì cũng làm nên sự khác biệt gì đâu! Điện hạ nắm quyền chỉ huy quân đội, và Điện hạ nói chúng ta sẽ đứng lên chống lại người Anh ở Drumossie. Về phần thức ăn…” Đôi lông mày của ông lão dày và rậm rạp, đã bạc đi vào năm ngoái, với những sợi lông thô cứng dựng đứng lên. Giờ thì một bên lông mày của ông nhướng lên, nặng nề, như thể ngay cả sự thay đổi nhỏ này trên nét mặt cũng là một sự mệt mỏi, kiệt quệ. Một bàn tay biến dạng ngọ nguậy trên đùi ông, ra hiệu về phía những cái chuồng trống rỗng.

“Họ bắt đầu ăn ngựa từ tháng trước,” ông nói. “Vì thế chỉ còn một vài con.”

Jamie vụt đứng lên, tựa vào tường, đầu cúi xuống vì sốc. Tôi không trông thấy mặt anh, nhưng thân hình anh cứng đờ y như những tấm ván chuồng ngựa.

“Đúng thế,” cuối cùng, anh nói. “Đúng thế. Những người đàn ông của cháu - họ có được chia đều phần thịt không? Donas… nó… là một con ngựa to lớn.” Anh khẽ nói, nhưng từ cái liếc nhìn sắc bén của Alec, tôi biết ông cũng đã nghe được nỗ lực giữ cho giọng nói khỏi vỡ òa của Jamie.

https://thuviensach.vn

Ông lão từ từ đứng lên khỏi đống cỏ khô, thân hình lụ khụ di chuyển thận trọng vì đau đớn. Ông đặt bàn tay biến dạng lên vai Jamie; những ngón tay bị chứng viêm khớp không thể khép lại, nhưng bàn tay đặt ở đó có một sức an ủi lớn.

"Họ không giết thịt Donas," ông khẽ nói. "Họ giữ nó cho Hoàng tử *Tcharlach* cưỡi khi ngài ấy chiến thắng trở về Edinburgh. O'Sullivan nói sẽ không… phù hợp… nếu Điện hạ đi bộ."

Jamie che mặt bằng hai bàn tay và run rẩy đứng tựa vào những tấm ván của cái chuồng ngựa trống không.

"Tôi là một thằng ngốc," cuối cùng anh nói, thở hổn hển để lấy lại hơi. "Ôi, Chúa ơi, tôi là một thằng ngốc!" Anh thả hai tay xuống, để lộ những giọt nước mắt đang chảy xuống gương mặt cáu bẩn vì cuộc hành trình vừa rồi. Anh dùng mu bàn tay quệt ngang má, nhưng nước mắt vẫn tiếp tục trào ra từ đôi mắt anh, như thể anh không kiểm soát nổi nó.

"Cuộc chiến đang thất bại, những người đàn ông của tôi đang bị mang đi để tàn sát, có những người chết rục trong rừng… thế mà tôi lại đang khóc vì một con ngựa! Ôi, Chúa ơi," anh thì thầm, lắc đầu. "Tôi là một thằng ngốc!"

Già Alec thở dài nặng nhọc, bàn tay trượt xuống cánh tay Jamie.

"Cũng may là bây còn có thể khóc, chàng trai ạ," ông lão nói. "Ta thì đã qua cái thời đó rồi."

Ông lão vụng về co một chân, quỵ xuống để tiếp tục nghỉ ngơi. Jamie đứng đó một lát, nhìn xuống già Alec. Nước mắt vẫn chảy dài trên mặt anh, nhưng nó giống một cơn mưa xóa đi một lớp bẩn trên nền đá hoa cương được đánh bóng. Sau đó, anh nắm lấy khuỷu tay tôi và quay đi mà không nói một lời.

Tôi nhìn lại Alec khi chúng tôi ra tới cửa chuồng ngựa. Ông vẫn ngồi lặng im, một hình dáng lụ khụ tối tăm choàng tấm áo choàng len của mình, con mắt màu xanh lam không nhìn thấy gì cũng giống như mắt bên kia.

https://thuviensach.vn

•••

Những người đàn ông nằm la liệt khắp nhà, mệt mỏi đến kiệt sức, tìm kiếm sự lãng quên khỏi cơn đói đang gặm nhấm họ và ý thức về một tai họa chắc chắn sắp xảy ra. Không có phụ nữ ở đây; những thủ lĩnh có nữ quyến đi cùng đã gửi các phu nhân đến nơi an toàn, tránh xa số phận bất hạnh sắp xảy đến.

Jamie để tôi lại sau khi lầm bầm một từ gì đó bên ngoài cánh cửa dẫn vào nơi ở tạm thời của Hoàng tử. Sự có mặt của tôi sẽ không giúp được gì. Tôi khẽ dạo bước qua khắp căn nhà đầy tiếng thở nặng nề từ những người đàn ông đang ngủ, bầu không khí u ám vì tuyệt vọng.

Ở tầng trên cùng của ngôi nhà, tôi tìm thấy một căn phòng nhỏ bề bộn. Chật ních những đồ tạp nham và đồ gỗ bỏ đi, nó chưa bị ai chiếm giữ. Tôi lần mò vào cái hang ổ kỳ quặc này, cảm thấy mình giống như một loài gặm nhấm nhỏ, tìm kiếm nơi trú ẩn tránh xa một thế giới mà những áp lực to lớn và bí ẩn đang được phóng thích để hủy diệt tất cả.

Chỉ có một ô cửa sổ nhỏ, đầy sương mù xám xịt buổi sáng. Tôi phủi sạch bụi khỏi một tấm kính bằng góc cái áo choàng của mình, nhưng vẫn chẳng nhìn thấy gì ngoài sương mù bao quanh. Tôi tì trán vào tấm kính lạnh lẽo ấy. Ở nơi nào đó ngoài kia là chiến trường Culloden, nhưng tôi chẳng trông thấy gì ngoài hình ảnh phản chiếu lờ mờ của chính mình.

Tôi biết, tin tức về cái chết khủng khiếp và bí ẩn của Công tước Sandringham đã đến với Hoàng tử Charles; chúng tôi đã nghe nói về nó từ nhiều người mà chúng tôi trò chuyện cùng khi đi ngang qua trên đường tiến về phía bắc và điều đó trở nên an toàn hơn cho chúng tôi khi một lần nữa để lộ mình. Chính xác chúng tôi đã làm gì? Tôi tự hỏi. Chúng tôi đã làm sụp đổ đại nghĩa của phái Jacobite chỉ trong một đêm phiêu lưu đó, hay chúng tôi đã tình cờ cứu Charles Stuart khỏi một cái bẫy của quân Anh? Tôi di một ngón tay, tạo ra tiếng rin rít trên tấm kính mờ hơi nước, đánh dấu thêm một điều mà tôi sẽ không bao giờ khám phá ra.

https://thuviensach.vn

Có vẻ rất lâu sau tôi mới nghe thấy tiếng bước chân trên những tấm ván không được trải thảm của cầu thang bên ngoài chỗ tôi đang trú ẩn. Tôi đi ra cửa để rồi thấy Jamie đang đi lên chiếu nghỉ. Chỉ nhìn thấy mặt anh là đủ rồi.

“Alec đã đúng,” anh nói, không có mào đầu. Các đường nét trên gương mặt anh như đanh lại, nhô hẳn lên vì đói khát, sắc bén hơn là vì giận dữ. “Các đội quân đang di chuyển đến Culloden - chừng nào họ có thể. Họ không ngủ hoặc không ăn trong hai ngày, không có quân nhu tiếp viện cho pháo đại bác - nhưng họ vẫn sẽ đi.” Cơn giận phun trào đột ngột và anh giáng nắm đấm xuống chiếc bàn ọp ẹp. Tầng đĩa đồng nhỏ ở trên đống đồ gia dụng kêu loảng xoảng, vang vọng khắp căn gác mái.

Với một cử chỉ nôn nóng, anh rút con dao găm từ thắt lưng và đâm mạnh xuống chiếc bàn, khiến nó rung lên vì lực đâm mạnh.

“Gã nhà quê đó nói rằng nếu em nhìn thấy máu trên con dao găm của em, nó có nghĩa là cái chết.” Anh hít vào một hơi với một tiếng rít mạnh, nắm đấm siết chặt trên mặt bàn. “Thế thì anh đã nhìn thấy nó rồi! Và tất cả bọn họ cũng thế. Họ biết - Kilmarnock, Lochiel và những người còn lại. Không có gì hay ho cả nếu trông thấy nó có máu!”

Anh cúi đầu, hai bàn tay chống trên bàn, nhìn chằm chằm vào con dao găm. Anh dường như quá to lớn so với phạm vi của căn phòng này, một cơn giận âm ỉ hiện diện có thể đột ngột bùng lên thành một ngọn lửa. Thay vào đó, anh vung hai bàn tay lên và ném mình lên một cái ghế tủ đã hỏng và ngồi đó, đầu vùi vào hai bàn tay.

“Jamie,” tôi nói và nuốt khan. Tôi không thể nói ra những từ tiếp theo, nhưng chúng cần phải được nói ra. Tôi biết tin tức anh mang đến là gì, và tôi đã nghĩ đến điều có thể kết thúc nó. “Jamie! Chỉ còn một việc duy nhất - chỉ có một khả năng duy nhất.”

Anh đang cúi đầu, tì trán vào những khớp xương trên bàn tay. Anh lắc đầu, không nhìn tôi.

https://thuviensach.vn

“Không có cách nào cả,” anh nói. “Cậu ta khăng khăng làm thế. Murray đã cố gắng thuyết phục cậu ta. Cả Lochiel. Balmerino. Anh. Nhưng vào giờ này những người đàn ông đã đứng trên vùng thảo nguyên ấy rồi. Cumberland đã lên đường tới Drumossie. Không có cách nào nữa.”

Nghệ thuật chữa lành vết thương là nghệ thuật đầy sức mạnh và bất cứ người thầy thuốc lành nghề nào cũng biết sức mạnh của những thứ có hại. Tôi đã cho Colum chất xyanua mà ông ta không có dịp sử dụng, và lấy về một lọ nhỏ chứa thứ chết người ấy từ trên chiếc bàn cạnh giường nơi xác ông ta nằm. Giờ nó đang ở trong chiếc hộp của tôi, những tinh thể được chưng cất sơ sài có màu trắng đục hơi nâu, nhìn bề ngoài có vẻ vô hại.

Miệng tôi khô khốc đến nỗi tôi không thể nói ra ngay lập tức. Trong cái chai dẹt của tôi vẫn còn một chút rượu; tôi uống nó, vị chua chua ấy giống như mật đắng trên lưỡi tôi.

“Có một cách,” tôi nói. “Cách duy nhất.”

Đầu Jamie vẫn gục vào lòng hai bàn tay. Chuyến đi ngựa đường dài và cú sốc từ tin tức Alec mang đến đã gieo thêm nỗi phiền muộn vào sự mệt nhọc của anh. Chúng tôi đã đi một vòng để tìm kiếm người của anh, hoặc hầu hết bọn họ, một đội quân khốn khổ, tả tơi, không thể phân biệt được với những bộ xương của nhà Fraser của Lovat vây xung quanh họ. Cuộc nói chuyện riêng với Charles chính là giọt nước tràn ly.

“Vậy ư?” Anh nói.

Tôi do dự, nhưng vẫn phải nói. Khả năng này phải được nhắc tới; liệu anh - hay tôi - có thể mang chúng tôi tới bước đó hay không.

“Đó là Charles Stuart,” cuối cùng, tôi nói. “Cậu ta - mọi thứ. Trận đánh này, cuộc chiến tranh này - mọi thứ phụ thuộc vào cậu ta, anh có thấy không?”

“Phải!” Jamie ngẩng lên nhìn tôi, đôi mắt vằn tia máu lộ vẻ dò hỏi.

“Nếu cậu ta chết…” Cuối cùng, tôi thì thầm.

Mắt Jamie nhắm lại, mặt cắt không còn giọt máu.

https://thuviensach.vn

“Nếu cậu ta chết… ngay bây giờ. Ngay hôm nay. Hoặc tối nay. Jamie, không có Charles, sẽ không có gì để phải đánh nhau cả. Không ai ra lệnh cho những người đàn ông đến Culloden nữa. Trận chiến sẽ không xảy ra nữa.”

Những thớ cơ dọc theo cổ họng anh giật giật khi anh nuốt khan. Anh mở mắt và nhìn tôi chằm chằm, kinh hãi.

“Chúa ơi,” anh thì thầm. “Chúa ơi, em không thể có ý đó!”

Bàn tay tôi nắm lại viên pha lê màu khói, nạm vàng đeo trên cổ.

Họ đã cho gọi tôi tới diện kiến Hoàng tử trước trận Falkirk. O’Sullivan, Tullibardine và những người khác. Điện hạ bị ốm - một sự khó ở, họ nói vậy. Tôi đã khám cho Charles, yêu cầu cậu ta để ngực và hai cánh tay trần, kiểm tra miệng và lòng trắng mắt của cậu ta.

Đó là bệnh scorbut do thiếu vitamin C, và vài bệnh do thiếu dinh dưỡng. Tôi đã nói khá nhiều.

“Bậy bạ!” Sheridan bực bội nói. “Điện hạ không thể bị bệnh ngứa như một tên nhà quê bình thường được!”

“Ngài ấy đang ăn giống như một nông dân,” tôi vặn lại. “Hay còn tệ hơn thế.” Những tên “nhà quê” bắt buộc phải ăn hành và bắp cải, chẳng có thứ gì khác. Khinh bỉ loại đồ ăn nghèo nàn như thế, Điện hạ và những cố vấn của ngài ăn thịt - và rất ít những thứ khác. Nhìn một vòng quanh những gương mặt bực bội, hoảng sợ, tôi thấy chỉ một số ít là không có triệu chứng thiếu đồ ăn tươi. Răng lung lay và bị gãy, nướu răng mềm, chảy máu, mưng mủ, các dấu hiệu của “bệnh ngứa” xuất hiện lan tràn trên khắp làn da trắng trẻo của Điện hạ.

Tôi bất đắc dĩ từ bỏ ý định cung cấp bất cứ thứ thực phẩm quý giá nào như quả tầm xuân và quả mọng khô, nhưng đã miễn cưỡng đề nghị Hoàng tử uống trà được làm từ chúng. Lời đề nghị bị bác bỏ, với sự nhã nhặn tối thiểu, và tôi hiểu rằng Archie Cameron đã được triệu gọi, với cái bát đựng những con đỉa hút máu và dụng cụ trích máu của ông ta, để xem liệu việc

https://thuviensach.vn

làm chảy bớt máu của Hoàng gia có làm nhẹ nhõm bớt cơn ngứa của Hoàng gia không.

"Em có thể," tôi nói. Tim đập thình thịch trong lồng ngực khiến tôi thấy khó thở. "Em có thể pha cho cậu ta một liều thuốc nước. Em nghĩ mình có thể thuyết phục cậu ta uống nó."

"Và nếu cậu ta chết sau khi uống thuốc của em thì sao? Chúa ơi, Claire! Họ sẽ giết em ngay tại chỗ!"

Tôi kẹp chặt hai bàn tay dưới hai cánh tay, cố gắng làm chúng ấm lên.

"Điều đó quan trọng ư?" Tôi hỏi, cố gắng một cách tuyệt vọng để giữ cho giọng mình bình tĩnh. Sự thật là nó đã có hiệu quả. Ngay lúc đó, tôi lại thấy mạng sống của chính mình quan trọng hơn cả hàng trăm mạng sống mà tôi có thể cứu. Tôi siết chặt hai nắm tay, run lẩy bẩy vì sợ hãi, như một chú chuột trong hàm của chiếc bẫy.

Jamie đến bên tôi ngay lập tức. Hai chân tôi không đứng vững nổi nữa; anh nửa bế nửa kéo tôi tới chiếc ghế tủ bị hỏng kia và ngồi xuống cùng tôi, hai cánh tay anh bao bọc lấy tôi thật chặt.

"Em có sự dũng cảm của một con sư tử, *mo duinne,*" anh thì thầm bên tai tôi. "Của gấu, của sói! Nhưng em biết anh sẽ không để em làm điều đó mà."

Cơn run rẩy hơi dịu đi, mặc dù tôi vẫn cảm thấy lạnh và phát ốm vì kinh hãi trước những gì mình đang nói.

"Có thể có cách khác," tôi nói. "Một chút thức ăn, thứ gì đó sẽ được đưa tới cho Hoàng tử. Em nghĩ có lẽ không khó để bí mật thêm thứ gì đó vào đồ ăn của cậu ta; mọi chuyện đang rất lộn xộn." Điều này là sự thật; khắp căn nhà, các sĩ quan nằm ngủ trên bàn, trên sàn nhà, vẫn đi nguyên ủng, quá mệt mỏi không muốn đụng tay vào việc gì. Căn nhà này là một sự hỗn loạn, người đến kẻ đi không dứt. Sẽ rất đơn giản để làm một tên hầu sao nhãng để kịp cho một thứ bột chết người vào đĩa đựng món ăn tối.

https://thuviensach.vn

Sự kinh hãi lúc đó đã hơi dịu đi, nhưng lời gợi ý khủng khiếp của tôi vẫn lảng vảng như một thứ độc dược làm máu tôi lạnh buốt. Cánh tay Jamie thoáng siết chặt quanh vai tôi, rồi thả ra khi anh suy tính về tình huống này.

Cái chết của Charles Stuart sẽ không làm kết thúc vấn đề của cuộc nổi dậy; mọi thứ đã đi quá xa. Lãnh chúa George Murray, Balmerino, Kilmarnock, Lochiel, Clanranald - và tất cả chúng tôi đều là những kẻ phản bội, cả mạng sống và của cải đều sẽ bị tước mất. Quân đội vùng cao nguyên đang trong tình trạng rách nát tả tơi; không có kẻ bù nhìn Charles để tập hợp lại, nó sẽ tiêu tan như một làn khói. Người Anh, bị làm cho khiếp sợ và chịu nhục ở Preston và Falkirk, sẽ không ngần ngại truy đuổi những kẻ chạy trốn, tìm cách giành lại cái danh dự đã mất của họ và xóa sạch sự nhục nhã đó bằng máu.

Có rất ít khả năng Henry xứ York, người em trai ngoan đạo của Charles, bị ràng buộc bởi những lời thề liên quan đến nhà thờ, sẽ thế chỗ anh trai mình, tiếp tục chiến đấu để phục vị. Chẳng có gì phía trước ngoài một kết cục bi thảm và sự hoang tàn, không có con đường khả dĩ nào để tránh nó. Tất cả những gì có thể tạm cứu được bây giờ chỉ là mạng sống của những người đàn ông sẽ chết trên bãi hoang vào ngày mai mà thôi.

Chính Charles là người đã chọn cuộc chiến ở Culloden. Charles - kẻ chuyên quyền ngoan cố, thiển cận, đã coi thường lời khuyên của các tướng lĩnh để xâm nhập vào nước Anh. Và cho dù lời đề nghị của Sandringham có thực lòng hay không thì nó cũng đã chết cùng với gã. Không còn sự ủng hộ nào từ miền Nam; những người Jacobite ở Anh không tập hợp lại dưới lá cờ hiệu Đức vua của họ như mong đợi. Bị buộc đi ngược lại ý nguyện của bản thân và rút lui, Charles đã lựa chọn vị trí ngoan cố cuối cùng này để đặt những người đàn ông đói khát, kiệt sức và được vũ trang ít ỏi trong một trận chiến dàn quân trên bãi hoang ướt đẫm mưa, để đối mặt với cơn thịnh nộ của những họng súng đại bác của Cumberland. Nếu Charles Stuart chết, trận chiến Culloden có thể không diễn ra. Một mạng đổi hai nghìn

https://thuviensach.vn

mạng. Một mạng - nhưng đó là sinh mạng của Hoàng gia, và nó không bị lấy đi trên chiến trường, mà bị tước đoạt trong máu lạnh.

Căn phòng nhỏ nơi chúng tôi ngồi có một lò sưởi nhưng không được đốt lửa vì không có củi. Jamie ngồi nhìn chằm chằm vào nó như đang kiếm tìm câu trả lời trong những ngọn lửa vô hình. Tội giết người. Không chỉ giết người mà là tội giết vua. Không chỉ giết người mà còn là giết đi một người đã từng là bạn.

Nhưng còn những thành viên thị tộc của vùng cao nguyên run rẩy trên bãi hoang ngoài kia, tấp tểnh trong hàng ngũ đứng san sát khi kế hoạch trận đánh thay đổi, sắp xếp lại, tổ chức lại, trong khi có thêm nhiều người đàn ông nữa trôi dạt đến gia nhập cùng họ. Trong số họ có những người nhà MacKenzie của Leoch, người nhà Fraser của Beauly, bốn trăm người đàn ông cùng chung dòng máu với Jamie. Và ba mươi người đàn ông ở Lallybroch, là người của anh.

Gương mặt anh trống rỗng, bất động trong khi suy nghĩ, nhưng hai bàn tay đan vào nhau đặt trên đầu gối thì siết chặt lại vẻ giằng co tranh đấu. Những ngón tay bị tàn tật và những ngón tay thẳng tranh giành xoắn vào nhau. Tôi ngồi cạnh anh, gần như không dám thở, chờ đợi quyết định của anh.

Cuối cùng, anh thở dài một tiếng gần như không nghe rõ và quay sang tôi, một nỗi buồn không thể nói thành lời hiện lên trong mắt anh.

“Anh không thể,” anh thì thầm. Bàn tay anh khẽ chạm vào mặt tôi, ôm lấy má tôi. “Có Chúa chứng giám, Sassenach ạ! Anh không thể làm được điều đó.”

Một làn sóng nhẹ nhõm quét qua tôi, cướp đi ngôn ngữ của tôi, nhưng anh nhìn thấy điều tôi cảm nhận được và nắm lấy hai bàn tay tôi.

“Ôi, Chúa ơi, Jamie, em mừng vì điều đó!” Tôi thì thầm.

Anh gục đầu vào hai bàn tay tôi. Tôi xoay mặt, tựa một bên má lên tóc anh, và đông cứng lại.

https://thuviensach.vn

Ở khung cửa, đang nhìn tôi bằng ánh mắt hoàn toàn khiếp sợ, là Dougal MacKenzie.

Những tháng vừa qua đã khiến ông ta già đi; cái chết của Rupert, những đêm không ngủ vì những tranh cãi vô ích, những căng thẳng trong chiến dịch gian nan này, và giờ là nỗi cay đắng của thất bại sắp xảy đến. Đã có những sợi màu xám trên bộ râu màu hung nhạt, làn da xám xịt, và những nếp nhăn sâu trên gương mặt vốn không hề có vào hồi tháng Mười một. Giật mình choáng váng, tôi nhận ra ông ta giống anh trai mình, Colum. Ông ta đã muốn lãnh đạo. Dougal MacKenzie. Giờ đây ông ta đã thừa kế cương vị thủ lĩnh, và đang phải trả giá cho nó.

"Đồ phù thủy… đĩ điếm… phản bội… bẩn thỉu!"

Jamie đứng phắt dậy như bị trúng đạn, gương mặt chuyển sang trắng toát như mưa tuyết ngoài kia. Tôi cũng đứng bật dậy, làm lật chiếc ghế dài đánh rầm, tiếng vang vọng khắp căn phòng.

Dougal MacKenzie từ từ tiến về phía tôi, gạt sang bên những nếp gấp của chiếc áo choàng ông ta đang mặc, để dễ dàng rút được chuôi kiếm. Tôi đã không nghe thấy tiếng cửa đằng sau mở ra; nó hẳn mới chỉ khép hờ. Ông ta đã đứng lắng nghe ở ngoài đó bao lâu rồi?

"Mày," ông ta nói rất khẽ. "Ta đáng ra phải biết trước rồi; từ lần đầu tiên ta trông thấy mày, ta đáng ra phải biết." Hai mắt ông ta gắn chặt vào tôi, có điều gì đó giữa kinh hãi và tức giận ẩn sâu trong đôi mắt xanh thẳm u ám ấy.

Bầu không khí bên cạnh tôi đột ngột xáo động; Jamie đã ở đó, một tay đặt lên cánh tay tôi, kéo tôi lùi ra phía sau anh.

"Dougal," anh nói. "Không phải như những gì cậu nghĩ đâu. Đó là…"

"Không ư?" Dougal cắt ngang. Ánh mắt đăm đăm của ông ta rời khỏi tôi một giây, và tôi co rụt vào phía sau Jamie, biết ơn sự trì hoãn đó.

"Không phải điều ta nghĩ ư?" Ông ta nói, vẫn rất khẽ. "Ta nghe thấy người đàn bà này xúi giục mày phạm tội giết người đáng ghê tởm - phạm

https://thuviensach.vn

tội giết Hoàng tử của mày! Không chỉ là tội giết người hèn hạ, mà còn là kẻ phản bội nữa! Và mày nói với ta rằng ta không nghe thấy điều đó ư?" Ông ta lắc đầu, những lọn tóc màu hung rối bù rũ xuống vai. Như tất cả chúng tôi, ông ta đang chịu đói; xương nhô ra trên mặt, nhưng đôi mắt bốc lửa từ hai hốc mắt thâm quầng.

"Ta không đổ lỗi cho cháu, chàng trai ạ," ông ta nói. Giọng ông ta đột nhiên mệt mỏi, và tôi nhớ ra rằng ông ta là một người đàn ông đã ngoài năm mươi. "Đó không phải là lỗi của cháu, Jamie! Ả đã mê hoặc cháu - bất cứ ai cũng có thể thấy điều đó." Miệng ông ta rúm ró khi ông ta lại nhìn sang tôi.

"Phải, ta biết điều đó đã xảy ra với cháu như thế nào. Ả ta cũng đã sử dụng phép phù thủy đó với ta, đôi lúc." Ánh mắt ông ta sục sạo khắp người tôi, cháy bừng bừng. "Một mụ đàn bà dâm đãng dối trá, phạm tội giết người sẽ nắm lấy dương vật của đàn ông mà dẫn hắn đi tới sự diệt vong. Đó là bùa mê thuốc lú chúng bỏ cho cháu, cậu bé ạ - ả và cả mụ phù thủy kia nữa. Đưa cháu tới giường của chúng và đánh cắp linh hồn của cháu khi cháu ngủ gục trên ngực chúng. Chúng lấy đi linh hồn cháu và ăn mất lòng can đảm của cháu, Jamie ạ!"

Ông ta thè lưỡi, liếm môi. Ông ta vẫn đang nhìn chằm chằm vào tôi, bàn tay siết chặt trên chuôi kiếm.

"Đứng sang một bên đi, chàng trai trẻ! Ta sẽ giải thoát cho cháu khỏi ả điếm *ngoại tộc* này."

Jamie bước lên chắn trước tôi, trong giây lát che khuất Dougal khỏi tầm mắt tôi.

"Cậu mệt rồi, Dougal," anh nói, vẻ bình tĩnh và xoa dịu. "Cậu mệt mỏi và nghe nhầm rồi, cậu à! Giờ cậu hãy xuống nhà đi! Cháu sẽ…"

Anh không có cơ hội để nói hết. Dougal không nghe anh nói; đôi mắt màu xanh lá cây sâu hoắm vẫn gắn chặt vào tôi, người thủ lĩnh của thị tộc MacKenzie đã rút con dao găm ra khỏi vỏ của nó trên thắt lưng ông ta.

https://thuviensach.vn

“Ta sẽ cắt cổ mày,” ông ta khẽ nói với tôi. “Đáng ra ta nên làm thế khi lần đầu trông thấy mày. Điều đó sẽ cứu tất cả chúng ta khỏi nỗi đau khổ.”

Tôi không dám chắc chắn là ông ta sai, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi định để mặc ông ta giải quyết vấn đề này. Tôi lùi về phía sau ba bước thật nhanh, và đụng mạnh vào chiếc bàn.

“Cậu hãy lùi lại ngay!” Jamie đẩy người mình đến chắn trước tôi, giơ cánh tay lên che chở cho tôi khi Dougal tiến tới.

Tộc trưởng của nhà MacKenzie lắc đầu, ánh mắt đỏ ngầu lên như một con bò tót, dán chặt vào tôi.

“Ả là của ta,” ông ta khàn giọng nói. “Phù thủy! Kẻ phản bội! Tránh ra, chàng trai! Ta sẽ không làm hại cháu, nhưng thề có Chúa, nếu cháu che chở cho ả đàn bà đó, ta cũng sẽ giết cháu, dù cháu có là con trai nuôi của ta hay không.”

Ông ta nhào qua Jamie, chộp lấy cánh tay tôi. Dù kiệt sức, bị bỏ đói và có tuổi, ông ta vẫn là một người đàn ông ghê gớm, những ngón tay của ông ta bấm sâu vào da thịt tôi.

Tôi hét lên vì đau đớn, quẫy đạp điên cuồng khi bị lôi về phía ông ta. Ông ta túm lấy tóc tôi và giật ngửa đầu tôi ra sau. Hơi thở của ông ta nóng bỏng và chua lòm phả lên mặt tôi. Tôi la lên chói tai và đánh ông ta, cào móng tay vào má ông ta để cố gắng thoát ra.

Ông ta thở hộc ra khi nắm đấm của Jamie thụi vào mạng sườn ông ta, và bàn tay nắm tóc tôi nới lỏng ra khi nắm đấm khác của Jamie giáng một đòn tê liệt lên vai ông ta. Đột nhiên được giải thoát, tôi ngã về phía sau, trúng vào chiếc bàn, rên rỉ vì choáng và đau.

Dougal quay ngoắt sang đối diện với Jamie, khom người để lấy đà, lưỡi con dao găm hướng lên trên.

“Vậy thì cứ để tự nhiên đi,” ông ta nói, thở hồng hộc, hơi đung đưa từ bên này sang bên kia, thay đổi trọng tâm cơ thể trong khi tìm lợi thế. “Đúng là nòi nào giống nấy. Mày là dòng giống chết tiệt của nhà Fraser! Thói bội

https://thuviensach.vn

bạc ăn sâu trong máu mày. Đến đây nào, đồ cáo con! Nể mặt mẹ mày, tao sẽ giết mày nhanh thôi.”

Trong căn gác mái nhỏ này có rất ít không gian để hành động. Không có đủ chỗ để rút kiếm; con dao găm của Jamie đã kẹt trên mặt bàn, anh gần như không có vũ khí. Anh cũng làm tư thế như của Dougal, hai mắt chăm chú cảnh giác, dán chặt vào mũi con dao găm đầy hăm dọa kia.

“Đặt nó xuống đi, cậu Dougal,” anh nói. “Nếu cậu còn nhớ đến mẹ cháu thì hãy nghe cháu nói, hãy nể mặt bà!”

Thủ lĩnh nhà MacKenzie không đáp lời, đột ngột đâm tới, một đòn rạch nhắm vào phía trên.

Jamie lách người sang bên để tránh, rồi lại lách người về, quét cánh tay đánh tới từ phía bên kia. Jamie có lợi thế nhanh nhẹn của tuổi trẻ - nhưng Dougal lại có con dao.

Dougal xông tới thu hẹp khoảng cách và con dao găm sượt qua sườn Jamie, rạch rách áo sơ mi của anh, khía một đường sẫm màu trên da thịt anh. Rít lên một tiếng vì đau, anh giật người lại, tóm lấy cổ tay Dougal, bắt được nó đúng lúc lưỡi dao đâm xuống.

Ánh lấp lóe đùng đục của lưỡi dao sáng lên một lần, rồi biến mất giữa hai thân hình đang giằng co. Họ hòa thành một khối, khóa chặt lấy nhau như một cặp tình nhân, bầu không khí đầy ắp mùi mồ hôi đàn ông và sự giận dữ. Lưỡi dao lại giơ lên, hai bàn tay túm lấy cái cán tròn của nó. Một sự xoay chuyển, một cú giật, và đột nhiên một tiếng gằn đau đớn bật ra. Dougal bước lùi lại, loạng choạng, mặt đỏ bừng và mồ hôi túa ra, cán con dao găm cắm vào hõm cổ ông ta.

Jamie gần như ngã xuống, thở hổn hển và tựa người vào bàn. Ánh mắt tối sầm vì choáng váng, mái tóc ướt đẫm mồ hôi, chỗ bị rách trên áo sơ mi của anh nhuốm màu máu.

Một âm thanh kinh khủng phát ra từ Dougal, âm thanh cực kỳ yếu ớt và nghèn nghẹn. Jamie đỡ lấy ông ta khi ông ta lảo đảo ngã xuống, trọng

https://thuviensach.vn

lượng của Dougal kéo theo anh quỳ sụp xuống. Đầu Dougal nằm trên vai Jamie, hai cánh tay anh khóa vòng quanh người cha nuôi của mình.

Tôi cũng quỳ xuống bên cạnh họ, cố gắng giúp Dougal nhưng đã quá muộn. Thân hình to lớn đó mềm rũ đi rồi co giật, trượt ra khỏi cái ôm ghì của Jamie. Dougal nằm rúm ró trên sàn, các cơ bắp giần giật vì sự co thắt không điều khiển được, vật vã như một con cá bị mắc cạn.

Đầu ông ta gối trên đùi Jamie. Ông ta cố nhấc đầu lên, gương mặt méo mó, đỏ bầm và hai con mắt cố hé ra một khe nhỏ. Miệng ông ta mấp máy liên tục như đang nói điều gì đó, tuy nhiên không phát ra âm thanh nào ngoại trừ tiếng lào xào thoát ra từ cái cổ họng bị đâm thủng.

Mặt Jamie nhợt nhạt, rõ ràng anh biết điều Dougal đang nói là gì. Anh vật vã điên cuồng, cố giữ im cái thân thể thảm bại kia. Một cơn co giật cuối cùng, rồi một tiếng nấc hấp hối, và Dougal MacKenzie nằm im lìm, hai bàn tay Jamie siết chặt quanh vai ông ta, như thể cố ngăn ông ta vùng dậy một lần nữa.

“Thánh Michael bảo vệ cho chúng con!” Một tiếng thì thầm khàn đặc vang lên từ chỗ cửa. Đó là Willie Coulter MacKenzie, người của Dougal. Anh ta kinh hãi, sững sờ nhìn chằm chằm vào xác người thủ lĩnh. Một vũng nước tiểu đang hình thành bên dưới cái xác, luồn ra từ bên dưới chiếc áo choàng. Người đàn ông làm dấu thánh, mắt vẫn nhìn chăm chăm.

“Willie!” Jamie đứng lên, quệt ngang mặt bằng bàn tay run rẩy. “Willie!” Người đàn ông đó dường như đã bị choáng váng không nói nổi. Anh ta nhìn Jamie mà hoàn toàn hoang mang, miệng há hốc.

“Tôi cần một giờ đồng hồ, anh bạn!” Jamie đặt tay lên vai Willie Coulter, kéo anh ta vào phòng. “Một giờ để sắp xếp cho vợ tôi được an toàn. Sau đó, tôi sẽ quay trở lại để trả lời cho chuyện này. Tôi xin thề trên danh dự của mình. Nhưng tôi phải có một giờ tự do đã. Một giờ thôi. Anh sẽ cho tôi một giờ chứ, anh bạn, trước khi anh nói ra?”

Willie liếm đôi môi nứt nẻ, nhìn qua nhìn lại giữa cái xác của vị thủ lĩnh và đứa cháu trai của thủ lĩnh, rõ ràng đã bị sợ hãi đến mức đánh mất cả

https://thuviensach.vn

sự nhanh trí. Cuối cùng, anh ta gật đầu, hoàn toàn không biết phải làm gì nên lựa chọn nghe theo yêu cầu này, bởi vì ngay lúc này, không có lựa chọn hợp lý nào khác.

"Tốt rồi!" Jamie khó nhọc nuốt khan và lau mặt mình bằng áo choàng len. Anh vỗ nhẹ lên vai Willie. "Hãy ở đây, anh bạn! Hãy cầu nguyện cho linh hồn của ông ấy!" Anh hất đầu ra hiệu về phía thân hình nằm lặng im trên sàn nhà mà không nhìn vào nó. "Và cả của tôi nữa." Anh nhoài qua người Willie để nhổ con dao găm cắm trên bàn, rồi đẩy tôi đi trước anh ra khỏi phòng, xuống cầu thang.

Nửa đường, anh dừng lại, tựa vào bức tường, hai mắt nhắm nghiền. Anh hít sâu những hơi rời rạc, như thể sắp ngất đi, tôi đặt hai tay lên ngực anh, lo lắng. Tim anh vẫn đang đập như trống dồn, và anh đang run lẩy bẩy, nhưng sau một lúc, anh đứng thẳng lại, gật đầu với tôi và nắm lấy cánh tay tôi.

"Anh cần Murtagh," anh nói.

Chúng tôi tìm thấy ông ấy ngay bên ngoài, đang trùm chiếc áo choàng len lên để chống lại cơn mưa tuyết và ngồi ở một vị trí khô ráo bên dưới mái hiên của ngôi nhà. Fergus đang cuộn tròn bên cạnh ông, ngủ gà gật vì mệt mỏi sau chuyến cưỡi ngựa đường dài.

Murtagh thoáng nhìn thấy mặt Jamie liền đứng ngay dậy, u ám và thiếu thân thiện, nhưng sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

"Cháu đã giết Dougal MacKenzie," Jamie nói thẳng, không hề mào đầu.

Mặt Murtagh hơi ngẩn ra trong thoáng chốc, sau đó nét mặt nghiêm nghị, thận trọng quay trở lại.

"Vậy," ông ấy nói. "Làm gì đây?"

Jamie mò mẫm tìm trong chiếc túi da của anh và lấy ra một tờ giấy được gấp lại. Hai tay anh run rẩy khi cố mở nó ra, tôi đón lấy nó từ tay anh và trải rộng nó bên dưới mái hiên nhà.

https://thuviensach.vn

Dòng chữ *"Chứng thư chuyển nhượng"* viết ngay trên đầu trang. Đó là một văn bản ngắn, viết bằng vài dòng chữ đen, chuyển nhượng tước vị và mảnh đất có tên Broch Tuarach cho người có tên James Jacob Fraser Murray, tài sản được nói đến này được tin tưởng giao phó cho cha mẹ của James Murray - Janet Fraser Murray và Ian Gordon Murray - trông nom quản lý cho tới khi James Murray trưởng thành. Chữ ký của Jamie ở dưới cùng, và có hai chỗ trống nữa ở bên dưới, viết chữ "Người làm chứng" ở bên cạnh. Nó đề ngày mồng 1 tháng 7 năm 1745 - một tháng trước khi Charles Stuart phát động cuộc nổi dậy trên bờ biển Scotland, và khiến Jamie Fraser trở thành kẻ phản bội Nhà vua.

"Cháu cần hai người ký vào đây, bác và Claire," Jamie nói, cầm tờ giấy từ tay tôi và đưa nó cho Murtagh. "Nhưng nó có nghĩa là phải từ bỏ lời thề của bác; cháu không có quyền yêu cầu điều đó."

Đôi mắt nhỏ đen láy của Murtagh quét qua tờ chứng thư thật nhanh. "Không," ông nói cộc lốc. "Không có quyền - cũng không cần thiết." Ông dùng bàn chân thúc vào người Fergus, cậu nhóc ngồi bật dậy ngay và chớp chớp mắt.

"Lẻn nhanh vào nhà kiếm cho ông chủ mày mực và một cái bút lông đi, nhóc," Murtagh nói. "Nhanh nhanh lên nhé - đi đi!"

Fergus lắc đầu một lần cho tỉnh táo, liếc nhanh Jamie để nhận được một cái gật đầu xác nhận và đi vào.

Nước đang nhỏ giọt từ trên mái hiên xuống gáy tôi. Tôi rùng mình và siết chặt chiếc khăn choàng quanh vai mình. Tôi thắc mắc Jamie đã viết văn bản này từ lúc nào. Ngày tháng giả kia khiến cho nó có vẻ như được chuyển giao trước khi Jamie trở thành kẻ phản bội và của cải cũng như đất đai của anh sẽ bị cướp đoạt. Nếu chứng thư này không bị nghi ngờ thì tài sản này sẽ được trao vào tay nhóc Jamie một cách trót lọt. Ít nhất gia đình của Jenny sẽ được an toàn, họ vẫn sẽ được sở hữu đất đai và điền trang.

Jamie đã nhìn thấy trước sự cần thiết của điều này; nhưng anh chưa làm thủ tục hợp pháp cho văn bản này trước khi chúng tôi rời Lallybroch;

https://thuviensach.vn

anh đã hy vọng bằng cách nào đó có thể trở về và tuyên bố quyền sở hữu của mình một lần nữa. Bây giờ điều đó là không thể, nhưng vùng đất này vẫn có thể được cứu khỏi việc bị tước đoạt. Không ai nói được khi nào văn bản này thực sự được ký - ngoại trừ những người làm chứng, tôi và Murtagh.

Fergus đã trở lại, thở hổn hển, cùng với một lọ mực nhỏ bằng thủy tinh và một cái bút lông cũ nát. Chúng tôi ký vào ngay lập tức, tì lên mặt tường của ngôi nhà, cẩn thận vẩy bút lông trước để mực khỏi nhỏ xuống. Murtagh ký trước; tên đệm của ông ấy, tôi trông thấy, là FitzGibbons.

“Cháu có muốn ta mang nó về cho chị gái cháu không?” Murtagh hỏi khi tôi đang cẩn thận vẩy tờ giấy cho khô mực.

Jamie lắc đầu. Cơn mưa làm ẩm những vết bẩn có kích cỡ như đồng xu trên áo choàng của anh, và làm lông mi anh lấp lánh như nước mắt.

“Không. Fergus sẽ mang nó đi.”

“Cháu ư?” Đôi mắt thằng bé tròn xoe vì kinh ngạc.

“Cháu đấy, cậu cả ạ!” Jamie cầm tờ giấy từ tay tôi, gập nó lại rồi quỳ xuống và nhét nó vào bên trong áo sơ mi của Fergus.

“Thứ này phải đến được với chị gái ta - bà Murray - mà không được có sai sót gì. Nó đáng giá hơn cả mạng sống của ta hay của cháu, chàng trai ạ!”

Nín thở trước tầm cỡ trọng đại của trách nhiệm được giao phó, Fergus đứng thẳng lên, hai bàn tay chắp lại trước ngực.

“Cháu sẽ không làm hỏng việc của ngài, thưa ngài!”

Một nụ cười yếu ớt thoáng qua trên môi Jamie, anh đặt bàn tay lên chiếc mũ lưỡi trai mềm đội trên đầu Fergus.

“Ta biết điều đó, chàng trai ạ, và ta rất biết ơn,” anh nói. Anh tháo chiếc nhẫn đeo trên tay trái; viên ruby được mài tròn đó thuộc về cha của anh. “Đây,” anh nói, đưa nó cho Fergus. “Hãy đi đến chuồng ngựa, đưa cái này cho ông lão mà cháu thấy ở đó. Bảo ông ấy rằng ta nói cho cháu lấy

https://thuviensach.vn

con Donas đi. Hãy lấy con ngựa đó và cưỡi nó đến Lallybroch. Đừng dừng lại vì bất kỳ điều gì, trừ phi cháu buộc phải làm thế để ngủ và khi ngủ, cháu phải ẩn nấp đi.”

Fergus không thốt nên lời với vẻ kích động hoang mang, nhưng Murtagh cau mày nhìn cậu nhóc vẻ hồ nghi.

“Cháu nghĩ thằng bé có thể xoay xở với con ngựa tinh quái của cháu à?” Ông ấy hỏi.

“Phải, cậu bé có thể làm được,” Jamie khẳng định chắc chắn. Vượt qua cơn kích động, Fergus lắp bắp nói, rồi quỳ xuống hôn tay Jamie nồng nhiệt. Rồi cậu nhóc bật đứng lên, phóng đi về phía chuồng ngựa, bóng dáng lẹ làng biến mất trong sương mù.

Jamie liếm đôi môi khô nứt, thoáng nhắm mắt lại, rồi quay sang Murtagh với vẻ quyết đoán.

“Còn bác - *mo caraidh* - cháu cần bác tập hợp người của chúng ta lại.”

Cặp lông mày của Murtagh nhướng lên, nhưng ông chỉ gật đầu.

“Được,” ông nói. “Khi nào thì ta phải làm vậy?”

Jamie liếc nhanh sang tôi, rồi quay lại người cha đỡ đầu của anh. “Họ sẽ có mặt trên bãi hoang ngay bây giờ, cháu nghĩ vậy, cùng với Simon Trẻ. Cứ tập hợp họ lại một chỗ thôi đã. Cháu phải đảm bảo cho vợ cháu an toàn trước, sau đó...” Anh lưỡng lự rồi nhún vai. “Cháu sẽ tìm bác. Hãy đợi cháu đến.”

Murtagh gật đầu một lần nữa và xoay người rời đi. Sau đó, ông dừng lại, quay người đối diện với Jamie. Cái miệng mỏng thoáng co rúm lại và ông nói: “Ta sẽ chỉ yêu cầu một điều ở cháu thôi, chàng trai - hãy mặc kệ người Anh đi! Không phải chuyện của cháu.”

Jamie hơi do dự, nhưng sau một lúc, anh gật đầu. Rồi, không nói một lời, anh dang hai cánh tay về phía Murtagh. Họ ôm nhau thật nhanh, mạnh mẽ, và rồi Murtagh xoay người rời đi.

Tôi là vướng bận cuối cùng trong kế hoạch này.

https://thuviensach.vn

“Đi nào, Sassenach,” anh nói, tóm lấy cánh tay tôi. “Chúng ta phải đi thôi.”

Không ai ngăn cản chúng tôi; có quá nhiều người đến và đi trên đường cho nên chúng tôi không bị phát hiện trong khi ở ngay gần bãi hoang. Đi một đoạn xa, chúng tôi rời khỏi đường chính, thế là không ai nhìn thấy nữa.

Jamie hoàn toàn im lặng, chỉ tập trung suy nghĩ về việc trước mắt. Tôi cũng không nói gì với anh vì vẫn còn quá choáng váng.

“Cháu phải đảm bảo cho vợ cháu an toàn trước.” Tôi không biết anh có ý gì khi nói thế, nhưng nó đã trở nên rõ ràng trong vòng hai tiếng đồng hồ sau, khi anh quay đầu ngựa đi xa hơn về phía nam, và ngọn đồi dốc đứng xanh ngắt có tên gọi Craigh na Dun xuất hiện trong tầm mắt.

“Không!” Tôi thốt lên khi nhìn thấy nó và nhận ra nơi chúng tôi đang hướng đến. “Jamie, không! Em sẽ không đi!”

Anh không trả lời tôi, chỉ thúc ngựa tới trước, khiến tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc phải đi theo.

Những cảm xúc trong tôi vô cùng hỗn loạn; giờ đây, khi đã cách xa khỏi số phận bất hạnh của trận chiến sắp xảy ra và nỗi kinh hoàng về cái chết của Dougal, trước mắt tôi chỉ có hình ảnh của những tảng đá. Vòng tròn đá đáng nguyền rủa đó, chính vì xuyên qua nó mà tôi đã tới nơi đây. Rõ ràng Jamie định đưa tôi trở về với thời đại của tôi - nếu điều đó có thể.

Anh có thể nói mọi điều anh thích, tôi nghĩ, nghiến chặt quai hàm khi theo anh đi xuống con đường mòn hẹp xuyên qua bãi thạch nam. Không sức mạnh nào trên trái đất này có thể khiến tôi rời khỏi anh vào lúc này.

•••

Chúng tôi cùng nhau đứng trên sườn đồi, trong sân trước của một túp lều đã đổ nát nằm bên dưới đỉnh ngọn đồi. Không có ai sống ở đó từ nhiều

https://thuviensach.vn

năm nay; một người dân địa phương nói ngọn đồi này bị ám - một ngọn đồi tiên.

Jamie nửa thúc, nửa kéo tôi đi lên con dốc, không quan tâm tới sự phản đối của tôi. Đến túp lều, anh dừng lại và ngồi sụp xuống đất, lồng ngực phập phồng vì thở hổn hển.

“Được rồi,” cuối cùng anh nói. “Lúc này, chúng ta có một chút thời gian; sẽ không ai tìm thấy chúng ta ở đây.”

Anh ngồi trên mặt đất, tấm áo choàng quấn quanh người để giữ ấm. Trời đã ngừng mưa được một lúc, nhưng gió thổi khí lạnh từ những ngọn núi gần đó xuống. Tuyết đã phủ trắng những đỉnh núi và đọng lại qua bao đời. Anh gục đầu xuống gối, kiệt sức vì chuyến đi vừa rồi.

Tôi ngồi sát bên anh, núp mình trong chiếc áo choàng ngắn tay, cảm thấy hơi thở của anh dần chậm lại khi cơn hoảng loạn rút đi. Chúng tôi ngồi trong im lặng một lúc lâu, sợ rằng một cử động cũng có thể khuấy đảo những hỗn loạn đang tạm thời lắng xuống kia. Những hỗn loạn mà tôi cảm thấy mình đã góp một phần nào đó tạo nên.

“Jamie,” cuối cùng, tôi lên tiếng. Tôi đưa tay ra chạm vào anh, nhưng rồi lại rụt về và để nó rơi xuống. “Jamie, em xin lỗi!”

Anh tiếp tục nhìn vào khoảng trống đang tối dần của bãi hoang bên dưới. Trong một lúc, tôi đã nghĩ anh không nghe thấy tôi gọi. Anh nhắm mắt lại. Sau đó, anh lắc đầu rất khẽ.

“Không,” anh nói nhỏ. “Không cần thiết.”

“Có mà.” Nỗi đau đớn gần như làm tôi nghẹt thở, nhưng tôi cảm thấy mình phải nói ra; phải nói cho anh biết rằng tôi biết điều mình đã làm với anh.

“Đáng ra em nên quay về. Jamie - nếu em quay về khi anh đưa em từ Cranesmuir tới đây… có lẽ sau đó...”

“Phải, có lẽ,” anh cắt ngang. Anh đột ngột quay ngoắt sang và tôi thấy mắt anh gắn chặt vào tôi. Ở đó có sự mong mỏi và một nỗi đau đồng điệu

https://thuviensach.vn

như tôi, nhưng không hề có sự giận dữ, trách móc.

Anh lại lắc đầu.

“Không,” anh nói. “Anh biết em muốn nói gì, *mo duinne*. Nhưng không phải vậy đâu. Nếu khi đó em đi, các vấn đề có thể vẫn xảy ra như chúng đã xảy ra. Có lẽ là vậy, có lẽ không. Có thể nó sẽ đến sớm hơn. Có thể sẽ khác đi. Có thể - chỉ là có thể thôi - không gì xảy ra cả. Nhưng có nhiều người động tay động chân với chuyện này chứ không chỉ riêng hai chúng ta, và anh sẽ không để em gánh lấy tội lỗi ấy về mình.”

Bàn tay anh chạm vào tóc tôi, dịu dàng vuốt chúng ra khỏi mắt. Một giọt nước mắt lăn xuống má tôi và ngón tay anh đón được nó.

“Không phải thế,” tôi nói. Tôi vung tay chỉ về phía bóng tối, những đội quân, Charles, người đàn ông chết đói trong rừng và trận tàn sát sắp xảy đến. “Không phải thế. Đó là điều em gây ra cho anh.”

Anh mỉm cười, với vẻ dịu dàng nhất, lòng bàn tay anh vuốt ve má tôi, sưởi ấm làn da lạnh buốt của tôi.

“Ồ! Còn anh đã gây ra cho em điều gì, Sassenach? Mang em đi khỏi nơi thuộc về em, dẫn em vào đói nghèo và cuộc sống ngoài vòng pháp luật, đưa em đi qua các bãi chiến trường và mạo hiểm mạng sống của em. Em có trách anh không?”

“Anh biết là em không trách anh mà.”

Anh cười. “Đúng thế và anh cũng vậy, Sassenach của anh!” Nụ cười nhạt dần trên khuôn mặt Jamie khi anh liếc nhìn lên đỉnh đồi phía trên. Không nhìn thấy những tảng đá, nhưng tôi có thể cảm nhận được sự uy hiếp từ chúng, gần ngay trước mắt.

“Em sẽ không đi, Jamie,” tôi bướng bỉnh lặp lại. “Em sẽ ở lại với anh.”

“Không.” Anh lắc đầu. Anh nói khẽ, nhưng giọng điệu kiên quyết, không cho phép người khác từ chối. “Anh phải về đây, Claire!”

https://thuviensach.vn

“Jamie, anh không thể!” Tôi hốt hoảng siết lấy cánh tay anh. “Jamie, lúc này họ tìm thấy Dougal rồi! Willie Coulter sẽ kể cho người ta biết.”

“Phải, anh ta sẽ làm thế.” Anh đặt tay lên cánh tay tôi và vỗ nhẹ. Anh đã đưa ra quyết định của mình trên đường cưỡi ngựa tới ngọn đồi này; tôi có thể nhìn thấy nó trên gương mặt u ám của anh, sự cam chịu và quyết tâm đang trộn lẫn. Ở đó có nỗi đau, và cũng có buồn khổ, nhưng tất cả đã bị gạt sang một bên; lúc này, anh không có thời gian để than khóc.

“Chúng ta có thể thử sang Pháp,” tôi nói. “Jamie, chúng ta phải thử!” Nhưng ngay cả khi nói điều đó, tôi cũng biết rằng mình không thể thay đổi được quyết định của anh.

“Không,” anh lại nói, rất khẽ. Anh quay đi và giơ tay lên, chỉ về phía thung lũng đang tối dần bên dưới, những ngọn đồi đen sẫm phía xa. “Đất nước này đã bị khuấy động, Sassenach. Các bến cảng đã đóng rồi. Suốt ba tháng qua, O’Brien vẫn đang cố thử đưa thuyền tới cứu Hoàng tử để đưa cậu ta đến Pháp an toàn - Dougal đã nói với anh… trước khi…” Một cơn rùng mình lướt qua mặt anh, lông mày anh giật giật trong vẻ đau khổ. Mặc dù vậy, anh gạt nó sang một bên, tiếp tục giải thích bằng giọng đều đều.

“Chỉ duy có người Anh đang săn lùng Charles Stuart. Còn cả người Anh và các thị tộc sẽ săn lùng anh. Anh là kẻ phản bội hai lần, một tên nổi loạn và một kẻ giết người. Claire…” Anh ngừng lại, xoa một bàn tay ra sau gáy, rồi nhẹ nhàng nói: “Claire, anh là một người chết rồi.”

Những giọt nước mắt đang đông cứng lại trên má tôi, để lại những vệt băng đá như thiêu đốt da tôi.

“Không,” tôi lại nói, nhưng chẳng có tác dụng gì.

“Em biết đấy, anh đúng là không dễ giấu giếm hành tung,” anh nói, cố gắng pha trò khi luồn một bàn tay vào dưới mớ tóc màu hung đỏ của mình. “Jamie Đỏ sẽ không đi xa được, anh nghĩ vậy. Nhưng em…” Anh chạm vào miệng tôi, lần theo đường viền môi tôi. “Anh có thể cứu em, Claire, và anh sẽ làm thế. Đó là điều quan trọng nhất. Nhưng sau đó, anh sẽ quay về - vì người của anh.”

https://thuviensach.vn

“Những người đàn ông đến từ Lallybroch ư? Nhưng làm thế nào?”

Jamie cau mày, ngón tay lơ đãng lướt trên chuôi gươm khi anh suy nghĩ.

“Anh nghĩ mình có thể mang họ đi. Sẽ có sự hỗn loạn trên bãi hoang, người và ngựa di chuyển tới lui, những mệnh lệnh được hét lên và mâu thuẫn với nhau; những trận đánh thường rất hỗn loạn. Và cho dù bây giờ những gì anh… những gì anh đã làm bị người ta biết rồi...” Anh tiếp tục với một thoáng nghẹn ngào, “cũng sẽ không ai ngăn anh cả, với những người Anh ngay trước mắt và trận đánh sắp sửa bắt đầu. Phải, anh có thể làm được,” anh nói. Giọng anh đã bình tình lại, và hai nắm tay siết chặt hai bên sườn với vẻ quyết tâm.

“Họ sẽ đi theo anh mà không thắc mắc gì. Chúa sẽ giúp họ, đó là điều đã mang họ đến đây! Murtagh sẽ tập hợp bọn họ lại cho anh; anh sẽ đưa họ đi và dẫn dắt họ ra khỏi chiến trường. Nếu có bất cứ ai cố gắng ngăn cản anh, anh sẽ nói rằng anh có quyền dẫn người của mình vào trận đánh; cho dù Simon Trẻ có từ chối anh điều đó.”

Anh hít sâu, đôi lông mày nhíu chặt lại trong khi anh mường tượng ra cảnh tượng trên chiến trường vào sáng ngày mai.

“Anh sẽ đưa họ đi an toàn. Chiến trường này đủ rộng, và có đủ người để không ai nhận ra rằng bọn anh không phải đang di chuyển tới vị trí mới. Anh sẽ đưa họ thoát khỏi bãi hoang và dàn xếp cho họ lên đường hướng về Lallybroch.”

Anh rơi vào im lặng như thể điều này là những gì xa nhất anh nghĩ được trong kế hoạch của mình.

“Và sau đó?” Tôi hỏi, không muốn biết câu trả lời, nhưng không thể ngăn mình lại.

“Và sau đó, anh sẽ quay lại Culloden,” anh nói, thở hắt ra. Anh tặng tôi một nụ cười gượng gạo. “Anh không sợ chết, Sassenach!” Khóe miệng anh cong lên lạnh lùng. “À… dù sao cũng không nhiều lắm. Nhưng một vài

https://thuviensach.vn

cách hoàn thành chuyện đó…" Một cơn rùng mình vô tình thoáng qua xuyên khắp người anh, nhưng anh cố giữ nụ cười.

"Anh hoài nghi mình đáng được giao vào tay một chuyên gia thực thụ, nhưng anh cho là trong trường hợp như thế, cả ngài Forez và bản thân anh đều có thể thấy nó… không thoải mái. Ý anh là, khi trái tim anh bị lấy ra bởi một người mà mình từng uống rượu cùng…"

Một tiếng kêu đau đớn rời rạc bật ra, tôi ôm choàng lấy anh, giữ anh thật chặt.

"Ổn thôi mà," anh thì thầm vào tóc tôi. "Ổn thôi mà, Sassenach! Một viên đạn súng hỏa mai. Có lẽ là một lưỡi dao. Nó sẽ kết thúc nhanh thôi."

Tôi biết đây là một lời nói dối; tôi đã trông thấy đủ các vết thương chiến trận và những cái chết của các chiến binh. Nhưng như thế còn hơn là chờ đợi một sợi dây thòng lọng trên giá treo cổ. Nỗi sợ hãi đó đã ập đến với tôi từ khi ở dinh thự của Sandringham, giờ càng dâng cao như sóng thủy triều ập tới, nhấn chìm tôi. Hai tai tôi ong ong tiếng mạch đập của mình và cổ họng thít lại đến nỗi không thể thở được.

Sau đó, ngay lập tức, nỗi sợ ấy rời khỏi tôi. Tôi không thể rời khỏi anh, và tôi sẽ không làm thế.

"Jamie," tôi nói khi vùi mặt vào những nếp gấp trên chiếc áo choàng của anh. "Em sẽ quay trở về cùng anh."

Anh giật người lại, nhìn chằm chằm vào tôi.

"Quỷ tha ma bắt em đi!" Anh nói.

"Đúng thế!" Tôi cảm thấy rất bình tĩnh, không chút nghi ngại. "Em có thể làm một chiếc váy len từ khăn choàng của mình; có rất nhiều cậu trai trẻ trong quân đội, em có thể đóng giả là một người như thế. Anh đã nói chính bản thân anh cũng sẽ nhầm lẫn mà. Sẽ không ai nhận ra đâu."

"Không!" Anh nói. "Không, Claire!" Quai hàm anh siết chặt, và anh trừng mắt nhìn tôi với dáng vẻ trộn lẫn giữa giận dữ và kinh hoàng.

https://thuviensach.vn

“Nếu anh không sợ thì em cũng không sợ,” tôi nói, kiên quyết không nhượng bộ. “Nó sẽ… kết thúc nhanh thôi. Anh đã nói vậy mà.” Cằm tôi đang bắt đầu run run, bất chấp sự quyết tâm của mình. “Jamie… em sẽ… em không thể… Khốn kiếp, em sẽ không thể sống mà không có anh, chỉ thế thôi!”

Anh mở miệng nhưng không thốt ra lời, rồi lại ngậm lại, lắc đầu. Ánh sáng phía trên những rặng núi đang rót xuống, vẽ lên những đám mây một ráng đỏ mờ. Cuối cùng, anh với tay ra, kéo tôi lại gần và ôm lấy tôi.

“Em nghĩ anh không biết ư?” Anh khẽ hỏi. “Chính anh bây giờ cũng không dễ chịu gì. Vì nếu em đang suy nghĩ cho anh thì anh cũng suy nghĩ cho em… Anh đang đòi hỏi em xé nát trái tim mình và sống mà không có nó.” Bàn tay anh vuốt ve tóc tôi, những khớp tay thô ráp vướng vào những lọn tóc đang bị gió thổi bay.

“Nhưng em phải làm điều đó, *mo duinne*. Nàng sư tử dũng cảm của anh! Em phải làm!”

“Tại sao?” Tôi hỏi, kéo người ra để ngước nhìn anh. “Khi anh đưa em đi khỏi phiên xét xử phù thủy ở Cranesmuir, anh đã nói rằng anh sẽ chết cùng em, anh sẽ cùng chịu thiêu sống với em nếu điều đó xảy ra!”

Anh nắm lấy hai bàn tay tôi, giữ chặt tôi lại bằng ánh nhìn đăm đăm bình thản màu xanh lam.

“Phải, anh đã nói vậy,” anh nói. “Nhưng lúc đó anh không mang thai con của em.”

Cơn gió thổi đến làm tôi đông cứng lại; tôi tự nhủ, chính cái lạnh đó khiến tôi run rẩy. Cái lạnh đó lấy đi hơi thở của tôi.

“Anh không thể nói thế,” cuối cùng tôi thốt lên. “Còn quá sớm để có thể chắc chắn về nó.”

Anh thoáng cười khẩy, một chút xíu vui mừng làm đôi mắt anh sáng lên.

https://thuviensach.vn

“Và anh cũng là một nông dân! Sassenach, em chưa từng bị chậm kinh một ngày trong suốt khoảng thời gian kể từ khi em lên giường với anh lần đầu tiên. Tính đến bây giờ, em đã bị chậm kinh bốn mươi sáu ngày rồi.”

“Anh đúng là đồ khốn!” Tôi giận dữ mắng. “Anh tính nó à? Giữa một cuộc chiến tranh đẫm máu như thế này mà anh còn tính ngày đó à?”

“Em không tính sao?”

“Không!” Tôi không tính ngày; tôi đã quá lo sợ để có thể nhận ra khả năng có thứ mà tôi vẫn hy vọng và cầu nguyện bao lâu nay, bây giờ đây, nó lại đến muộn màng khủng khiếp thế này.

“Ngoài ra,” tôi tiếp tục, vẫn cố phủ nhận khả năng đó, “điều đó không có nghĩa gì cả. Đợt thiếu đói có thể là nguyên nhân khiến nó bị chậm; chuyện đó cũng thường xảy ra.”

Anh nhướng mày, khum bàn tay to, dịu dàng áp lên bên dưới ngực tôi.

“Phải, em gầy, nhưng dù khẳng khiu, ngực em lại đầy đặn - và hai núm vú biến thành màu nho làm rượu sâm banh. Em quên rồi,” anh nói, “trước đây anh đã trông thấy em như vậy. Anh không nghi ngờ gì và cả em cũng vậy.”

Tôi cố kìm nén những cơn buồn nôn - quá dễ dàng để quy điều đó cho sự sợ hãi và đói ăn - nhưng tôi cảm thấy sự nặng nề nho nhỏ đột ngột thiêu đốt trong tử cung mình. Tôi cắn chặt môi, nhưng cơn buồn nôn đã chiến thắng tôi.

Jamie thả hai tay tôi ra và đứng trước mặt tôi, hai bàn tay để hai bên người, vẻ dữ dội trong dáng hình in hằn trên nền trời nhập nhoạng.

“Claire,” anh khẽ nói. “Ngày mai anh sẽ chết. Đứa bé này… là tất cả những gì còn lại của anh… mãi mãi. Anh yêu cầu em, Claire - anh van xin em - hãy bảo vệ nó an toàn!”

Tôi vẫn đứng im, hình ảnh mờ nhòe đi, và trong một lúc, tôi nghe thấy tim mình vỡ nát. Đó là một âm thanh nhỏ, gọn ghẽ, như tiếng cuống hoa bật lại.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, tôi cúi đầu, gục vào người anh, cơn gió làm hai tai tôi đau đớn.

“Vâng,” tôi thì thầm. “Vâng! Em sẽ đi!”

Trời đã gần tối hẳn. Anh đến phía sau và ôm lấy tôi, tôi tựa vào anh trong khi anh nhìn qua vai tôi, bao quát cả thung lũng kia. Ánh sáng của những đống lửa trại bắt đầu le lói, những đốm nhỏ sáng rực tít phía xa. Chúng tôi im lặng một lúc lâu, trong khi đêm tối càng thăm thẳm hơn. Ngọn đồi rất vắng lặng; tôi không nghe thấy gì ngoại trừ hơi thở đều đều của Jamie, mỗi nhịp thở là một âm thanh quý giá.

“Anh sẽ đi tìm em,” anh thì thầm bên tai tôi. “Anh hứa! Nếu anh phải chịu đựng hai trăm năm sống trong đau khổ, hai trăm năm không có em… thì đó chính là sự trừng phạt của anh, điều anh đáng nhận vì những tội đã phạm phải. Vì anh đã nói dối, đã giết người và đã trộm cắp; đã phản bội và đánh mất lòng tin. Nhưng chỉ có một điều sẽ nằm lại trong cán cân vào ngày phán xét. Khi anh đứng trước Chúa, anh sẽ có một điều để nói ra làm tăng sức nặng cho đĩa cân bên này đối trọng với phần còn lại.”

Giọng anh hạ xuống gần như là một lời thì thầm, hai cánh tay siết chặt quanh tôi.

“Thưa ngài, ngài đã ban cho con một người phụ nữ hiếm hoi, và Chúa ơi! Con đã yêu cô ấy rất nhiều!”

•••

Anh chậm rãi và cẩn thận; cả tôi cũng vậy. Mỗi sự đụng chạm, mỗi khoảnh khắc đều phải được nhấm nháp, ghi nhớ - trân quý như một bùa ấn chống chọi với một tương lai không có anh.

Tôi chạm vào mỗi cái hõm mềm mại, những nơi được giấu kín ở cơ thể anh, cảm nhận sự duyên dáng và sức mạnh của mỗi chiếc xương uốn

https://thuviensach.vn

cong, sự kỳ diệu của những bắp thịt rắn chắc trên hai bờ vai, tấm lưng và hai bắp đùi của anh.

Tôi nếm vị mồ hôi mằn mặn ở hõm cổ anh, vị ngọt ngào của cái miệng rộng và mềm mại, thoang thoảng vị táo khô và vị đắng của quả cây bách xù.

“Em đẹp quá, em yêu của anh,” anh thì thầm với tôi, chạm vào phần trơn trượt giữa hai chân tôi và làn da mềm mại trên mặt trong của đùi.

Mái đầu anh không hơn gì một đốm mờ sẫm màu đối lập với vệt mờ màu trắng của hai bầu ngực tôi. Những cái lỗ trên mái nhà chỉ cho phép ánh sáng yếu ớt từ bầu trời đầy mây rọi xuống; tiếng sấm ì ầm khe khẽ của mùa xuân thì thầm không dứt trên những ngọn đồi bên kia những bức tường mong manh bao quanh chúng tôi. Anh đã căng cứng lại trong tay tôi, cùng với sự ham muốn mà chỉ cần một cái chạm của tôi cũng khiến anh rên rỉ gần như đau đớn.

Khi anh không thể đợi lâu hơn nữa, anh giữ lấy tôi, giống như một con dao sẵn sàng tra vào vỏ, và chúng tôi cùng nhau chuyển động mãnh liệt, đầy gấp gáp và ham muốn cái khoảnh khắc hòa hợp sau cùng, đồng thời cũng sợ hãi đạt tới nó, vì biết rằng sau đó sẽ là sự chia cách vĩnh viễn.

Anh đưa tôi hết lần này đến lần khác tới những đỉnh khoái lạc, còn anh thì kìm nén, dừng lại, thở gấp và rùng mình trên bờ ranh giới. Cho tới lúc cuối, tôi chạm vào mặt anh, vặn xoắn những ngón tay mình trong tóc anh, ép sát anh thật chặt và cong lưng lên để hông áp sát anh, thúc giục, ép buộc.

“Bây giờ,” tôi thì thầm với anh. “Ngay bây giờ! Đến với em, đến với em đi, ngay bây giờ! Bây giờ!”

Anh đầu hàng tôi, và tôi đầu hàng anh, nỗi tuyệt vọng mài sắc sự đam mê, tiếng la hét của chúng tôi dường như từ từ lịm dần, vang vọng trong đêm tối của túp lều đá lạnh lẽo.

Chúng tôi nằm ép chặt vào nhau, không nhúc nhích, trọng lượng cơ thể anh là một niềm hạnh phúc, một sự che chở và một sự an ủi làm tôi yên

https://thuviensach.vn

lòng. Một thân thể quá rắn chắc, quá đầy đủ với hơi ấm và sự sống. Có thể nào anh sẽ kết thúc sự tồn tại này chỉ trong vòng vài giờ nữa?

"Nghe kìa," cuối cùng anh nói, rất khẽ. "Em có nghe thấy không?"

Ban đầu, tôi không nghe thấy gì ngoài tiếng gió ào ào, tiếng mưa chảy thành dòng, nhỏ giọt qua những lỗ hổng của mái nhà. Sau đó, tôi nghe thấy nó, tiếng đập chậm rãi và đều đều của trái tim anh, nhịp đập rộn ràng áp vào tôi, và nhịp tim của tôi áp vào anh, từng nhịp ăn khớp với nhau trong nhịp điệu của sự sống. Máu chảy khắp cơ thể anh, xuyên qua sự kết nối mong manh giữa hai chúng tôi, chảy khắp cơ thể tôi và lại quay trở lại.

Chúng tôi nằm đó, ấm áp bên dưới sự che phủ tạm thời của chiếc áo choàng len và áo choàng tay ngắn, trên một chiếc giường làm từ đám quần áo lộn xộn của chúng tôi. Cuối cùng, anh rời khỏi tôi, xoay người tôi đi để lưng tôi áp vào ngực anh, khum bàn tay anh áp ngang bụng tôi, hơi thở của anh phả đến làm ấm áp gáy tôi.

"Giờ thì ngủ một chút đi, *mo duinne,*" anh thì thầm. "Anh sẽ ngủ một lần nữa theo kiểu này - ôm lấy em, ôm lấy con."

Tôi đã nghĩ mình không thể ngủ được, nhưng sức ì của tình trạng kiệt sức quá lớn, và tôi chìm xuống bên dưới bề mặt không một gợn sóng ấy. Gần sáng, tôi tỉnh dậy, hai cánh tay của Jamie vẫn bao quanh tôi, và tôi nằm ngắm nhìn thời điểm rực rỡ không thể nhận thấy khi đêm chuyển sang ngày, cố gắng một cách vô ích để quay trở lại với sự che chở thân thiện của bóng đêm.

Tôi lăn người sang bên và nâng mình dậy để ngắm anh, để nhìn thấy hình dáng rõ nét của khuôn mặt anh, ngây thơ trong giấc ngủ, để thấy mặt trời sớm mai chạm vào mái tóc anh với ánh lửa rạng rỡ… một lần cuối cùng.

Một con sóng của sự thống khổ xuyên qua người tôi, sâu sắc mãnh liệt đến nỗi tôi phải thốt ra một tiếng khiến anh mở mắt. Anh mỉm cười khi trông thấy tôi, đôi mắt anh sục sạo khắp khuôn mặt tôi. Tôi biết rằng anh đang ghi nhớ nét mặt tôi, giống như tôi đang làm với anh.

https://thuviensach.vn

“Jamie,” tôi nói, giọng khàn đặc vì mới ngủ dậy và vì nuốt những giọt nước mắt. “Jamie! Em muốn anh đánh dấu cho em.”

“Gì cơ?” Anh giật mình, hỏi.

Thanh *sgian dhu* nhỏ xíu anh mang theo trong tất đang nằm ngay trong tầm với, cán của nó được khắc hình sừng hươu sẫm màu nổi bật trên đống quần áo. Tôi với lấy và đưa nó cho anh.

“Cắt vào người em đi,” tôi thúc giục. “Đủ sâu để có sẹo nhé! Em muốn mang đi sự tiếp xúc của anh với em, để có thứ gì đó của anh sẽ ở bên em mãi mãi. Em không quan tâm cho dù nó có đau đi nữa; không gì có thể làm em đau đớn hơn việc phải rời xa anh. Ít nhất khi em chạm vào nó, cho dù em ở đâu, em cũng có thể cảm thấy sự tiếp xúc của anh trên người em.”

Bàn tay anh phủ lên tay tôi đang cầm cán con dao. Sau một lúc, anh siết chặt nó và gật đầu. Anh do dự trong chốc lát, lưỡi dao sắc trong tay anh, và tôi chìa bàn tay phải ra cho anh. Nó ấm áp bên dưới các lớp che phủ, nhưng hơi thở của anh lại hóa thành những làn khói, hiện rõ trong bầu không khí lạnh giá của túp lều.

Anh lật ngửa lòng bàn tay tôi, đưa lên môi, nhẹ nhàng hôn vào đó, rồi nắm lấy phần thịt dày dưới ngón tay cái của tôi và cắn thật mạnh. Nhả ra, anh nhanh chóng khía lưỡi dao vào phần thịt tê liệt đó. Tôi không cảm thấy gì ngoài một cảm giác nóng bỏng dìu dịu, nhưng máu ngay lập tức tuôn ra. Anh nhanh chóng đưa bàn tay lên miệng, ngậm lấy nó cho tới khi máu chảy chậm lại. Anh cẩn thận băng vết thương giờ đang nhức nhối bằng một chiếc khăn tay, nhưng tôi đã kịp nhìn thấy vết cắt đã thành hình, một chữ cái nhỏ hơi cong cong: “J”.

Tôi ngước lên nhìn, thấy anh đưa con dao nhỏ xíu cho tôi. Tôi cầm lấy nó, và không hiểu sao, hơi do dự đón lấy bàn tay anh chìa ra.

Anh thoáng nhắm mắt lại, và bặm môi, nhưng thốt ra một tiếng càu nhàu nhỏ vì đau khi tôi ấn mũi dao vào mặt phẳng của da thịt nơi gốc ngón tay cái của anh. Gò Kim tinh, một người xem chỉ tay đã nói với tôi như vậy, phản ánh niềm đam mê và tình yêu.

https://thuviensach.vn

Chỉ có điều, khi tôi hoàn thành xong vết cắt hình bán nguyệt nhỏ thì mới nhận ra là anh đưa cho tôi bàn tay trái.

“Đáng ra em nên làm trên tay kia,” tôi nói. “Chuôi gươm của anh sẽ ấn lên vết thương.”

Anh cười yếu ớt.

“Anh không thể đòi hỏi gì hơn là cảm thấy sự tiếp xúc của em trên người anh trong cuộc chiến cuối cùng của mình… bất cứ nơi nào nó diễn ra.”

Tháo cái khăn tay cầm máu ra, tôi áp bàn tay bị thương của mình lên tay anh thật chặt, những ngón tay ghì siết lấy nhau. Máu ấm và trơn mượt, dính nhớp giữa hai bàn tay chúng tôi.

“Anh là máu của em…” Tôi thì thầm.

“… và em là xương của anh,” anh khe khẽ đáp lại. Không ai có thể đọc nốt lời thề ấy, “chừng nào cả hai ta còn sống,” nhưng những lời không nói ra ấy cứ treo lơ lửng nhức nhối giữa chúng tôi. Cuối cùng, anh nhếch mép cười.

“Còn lâu hơn thế nữa,” anh quả quyết nói, và kéo tôi lại với anh một lần nữa.

•••

“Frank,” cuối cùng, anh nói, kèm theo một tiếng thở dài. , “À, anh để cho em quyết định xem sẽ kể gì với anh ta. Có thể anh ta sẽ không muốn nghe đâu. Nhưng nếu anh ta lắng nghe, nếu em thấy mình có thể nói với anh ta về anh, như em phải nói với anh về anh ta, thì hãy nói với anh ta… rằng anh rất biết ơn. Hãy nói với anh ta rằng anh tin tưởng anh ta, bởi vì anh phải tin. Và nói với anh ta…” Hai bàn tay anh đột nhiên siết chặt lấy hai cánh tay tôi, anh nói với vẻ pha trộn giữa cười cợt và ngay thật. “Hãy nói với anh ta, anh căm ghét anh ta tới tận xương tủy!”

https://thuviensach.vn

Chúng tôi đã mặc quần áo, và ánh bình minh đã sáng lên. Không có thức ăn, không có gì để trì hoãn chúng tôi. Không còn gì phải làm cả… và không còn gì để nói.

Anh sẽ phải rời đi ngay bây giờ để đến bãi hoang Drumossie đúng giờ. Lần này là lần chia tay cuối cùng của chúng tôi, và cả hai không cách nào nói lời tạm biệt.

Cuối cùng, anh nhếch miệng cười, cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi.

“Họ nói…” Anh bắt đầu và ngừng lại để hắng giọng. “Họ nói, ngày xa xưa, khi một người đàn ông lên đường đi làm một việc lớn, anh ta sẽ tìm một người đàn bà khôn ngoan và yêu cầu cô ta chúc phúc cho mình. Anh ta sẽ đứng nhìn về hướng mình phải đi, và cô ta sẽ đi sau anh chàng, nói những lời chúc nguyện cho anh ta. Khi cô ta nói xong, anh chàng sẽ đi thẳng và không nhìn lại, để xua đi vận xui của mình.”

Anh chạm vào mặt tôi lần nữa, và quay đi, hướng mặt về phía cánh cửa mở. Mặt trời buổi sáng chảy tràn vào, chiếu sáng mái tóc anh trong hàng nghìn ngọn lửa. Anh vươn thẳng bờ vai rộng dưới lớp áo choàng len, và hít một hơi thật sâu.

“Chúc phúc cho anh đi, người phụ nữ khôn ngoan,” anh khẽ nói, “và đi đi!”

Tôi đặt một bàn tay lên vai anh, mò mẫm tìm từ ngữ. Jenny đã dạy tôi một vài lời cầu nguyện xin sự che chở bảo vệ bằng tiếng Celtic cổ; tôi cố gắng tập hợp lại các từ ngữ trong đầu mình.

“Jesus, con trai của Mary,” tôi bắt đầu nói, giọng khàn khàn, “con gọi tên Người, và nhân danh John người tông đồ yêu dấu, và nhân danh tất cả các thánh thần trong miền đất đỏ, hãy che chở cho anh ấy trong trận chiến sắp tới...”

Tôi ngừng lại, bị ngắt ngang bởi một âm thanh từ dưới sườn đồi. Những giọng nói và những bước chân.

https://thuviensach.vn

Jamie đông cứng lại trong giây lát, bờ vai cứng ngắc bên dưới tay tôi, rồi xoay ngoắt người lại, đẩy tôi về phía sau túp lều, nơi bức tường đã bị đổ.

"Lối đó!" Anh nói. "Bọn chúng là quân Anh! Claire, đi đi!"

Tôi chạy về phía khoảng trống hoác của bức tường, tim nhảy lên tới tận cổ họng, trong khi anh quay trở lại cửa ra vào, bàn tay đặt lên thanh kiếm. Tôi dừng lại, chỉ một chốc, để nhìn anh lần cuối. Anh quay đầu, bắt gặp ánh nhìn của tôi, và đột nhiên anh đến chỗ tôi, đẩy tôi thật mạnh vào bức tường trong một cơn đau đớn tuyệt vọng. Anh ghì siết lấy tôi vào anh. Tôi có thể cảm thấy sự cương cứng của anh áp vào bụng mình và chuôi con dao găm của anh thúc vào sườn tôi.

Anh khàn giọng nói vào tóc tôi. "Một lần nữa thôi. Anh phải làm! Nhưng thật nhanh!" Anh đẩy tôi dựa vào tường và tôi quờ quạng nâng váy lên trong khi anh nhấc chiếc váy len của anh. Đây không phải là làm tình; anh chiếm lấy tôi thật nhanh và mạnh, nó kết thúc chỉ trong vài giây. Những giọng nói gần hơn, chỉ cách có một trăm mét.

Anh hôn tôi lần nữa, mạnh đến mức để lại vị máu trong miệng tôi. "Đặt tên thằng bé là Brian," anh nói, "vì cha anh." Anh đẩy tôi về phía lỗ hổng. Khi chạy tới đó, tôi liếc về phía sau, thấy anh đứng giữa cửa, kiếm tuốt một nửa, con dao găm đã sẵn sàng trên tay phải.

Quân Anh không phát hiện ra căn lều có người nên không nghĩ đến việc cử một người đi vòng ra phía sau để do thám. Con dốc đằng sau túp lều không một bóng người khi tôi lao ngang qua đó, tiến vào một bụi cây tống quán sủi bên dưới đỉnh đồi.

Tôi rẽ đường xuyên qua bụi cây và cành lá, vấp chân vào những hòn đá, mắt nhòa lệ. Phía đằng sau, tôi nghe thấy những tiếng quát và tiếng thép va vào nhau từ chỗ căn lều. Hai đùi tôi còn trơn ướt với hạt giống của Jamie. Đỉnh đồi dường như chẳng bao giờ gần lại; chắc chắn tôi sẽ dành cả phần đời còn lại của mình để vật lộn rẽ đường xuyên qua những cái cây vướng víu này mất!

https://thuviensach.vn

Có một tiếng răng rắc trong bụi cây phía sau tôi. Ai đó đã trông thấy tôi lao ra từ căn lều. Tôi gạt nước mắt và quờ quạng hướng lên trên, mò mẫm bằng cả tứ chi khi mặt đất trở nên dốc hơn. Giờ tôi đã ở khoảng không gian quang đãng, trên thềm đá hoa cương mà tôi vẫn còn nhớ. Cây thù du nhỏ mọc nhô ra khỏi vách đá vẫn còn đó, và những tảng đá mòn ngã đổ.

Tôi dừng lại ở rìa vòng tròn đá, nhìn xuống dưới, cố gắng một cách tuyệt vọng để xem chuyện gì đang diễn ra. Có bao nhiêu tên lính đến chỗ căn lều? Jamie có thể phá vòng vây của chúng và tới chỗ buộc ngựa bên dưới không? Không có nó, anh sẽ không bao giờ tới được Culloden kịp lúc.

Ngay lúc đó, bụi cây bên dưới tôi tách ra với một ánh đỏ lóe lên. Một tên lính Anh. Tôi quay đi, hổn hển chạy băng qua mặt đất đầy cỏ của vòng tròn đá, và ném mình qua kẽ nứt của khối đá.

https://thuviensach.vn

PHẦN BẢY

NHẬN THỨC MUỘN MÀNG

https://thuviensach.vn

47
Những kết cục mơ hồ

"Ông ấy đã đúng, dĩ nhiên. Người đàn ông chết tiệt, ông ấy gần như luôn luôn đúng." Claire nửa như hét lên khi nói. Một nụ cười tiếc nuối hiện lên trên khuôn mặt bà, rồi bà nhìn Brianna - cô gái đang ngồi trên tấm thảm trải trước lò sưởi, ôm ghì lấy đầu gối, khuôn mặt hoàn toàn ngơ ngác. Duy chỉ có mái tóc cô là xáo động yếu ớt, nó nâng lên và di động theo sức nóng phả ra từ đống lửa, còn lại không có bất kỳ cử động nào khác.

"Đó lại là một lần mang thai nguy hiểm và một ca sinh nở mạo hiểm. Nếu mẹ liều lĩnh ở lại đó thì gần như chắc chắn cả hai mẹ con ta phải chết." Bà nói với con gái, như thể chỉ có họ ở trong căn phòng này. Roger, đang từ từ tỉnh táo lại từ câu chuyện của quá khứ, cảm thấy mình giống một kẻ xâm nhập.

"Đó là tất cả sự thật. Mẹ đã không thể chịu nổi khi phải rời xa ông ấy," Claire khẽ nói. "Thậm chí là vì con… Mẹ đã căm ghét con một chút, trước khi con ra đời, bởi chính vì con mà ông ấy bắt mẹ ra đi. Mẹ không sợ phải chết cùng ông ấy. Chỉ sợ phải tiếp tục sống mà không có ông ấy - ông ấy đã đúng, mẹ đã có một giao kèo tệ nhất. Nhưng mẹ đã giữ cái thai, bởi vì mẹ yêu ông ấy. Và chúng ta sống, con và mẹ, bởi vì ông ấy yêu con."

Brianna không nhúc nhích, không dời mắt khỏi khuôn mặt mẹ mình. Chỉ môi cô là hơi mấp máy, cứng ngắc, khó nhọc, như thể không quen với việc nói chuyện.

"Mẹ… ghét con trong bao lâu?"

Đôi mắt màu vàng kim bắt gặp đôi mắt màu xanh, ngây thơ và tàn nhẫn như đôi mắt của một chú chim ưng.

https://thuviensach.vn

“Cho tới khi con được sinh ra. Khi mẹ bế con và cho con bú, nhìn con ngước lên nhìn mẹ bằng đôi mắt của cha con.”

Brianna phát ra một âm thanh yếu ớt, nghèn nghẹn, nhưng mẹ cô vẫn tiếp tục, giọng nói êm ái hơn một chút khi bà nhìn vào hai bàn chân cô gái.

“Và rồi mẹ bắt đầu hiểu con, như một cá thể tách biệt khỏi bản thân mẹ hoặc Jamie. Và mẹ đã yêu con vì chính con, không chỉ vì người đàn ông là cha của con.”

Có một chuyển động lờ mờ trên tấm thảm trải trước lò sưởi, và Brianna vụt đứng thẳng lên. Mái tóc cô dựng đứng như bờm sư tử, đôi mắt màu xanh lam lóe sáng như tâm của ngọn lửa phía sau cô.

“Frank Randall là cha của con!” Cô nói. “Là ông ấy! Con biết điều đó!” Hai nắm tay cô siết chặt, cô trừng mắt với mẹ mình, giọng run run vì giận dữ.

“Con không biết tại sao mẹ lại làm điều này. Có lẽ mẹ đã ghét con, và vẫn ghét con!” Những giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống hai má cô, không thể ngăn lại được, và cô gạt chúng đi một cách giận dữ bằng mu bàn tay.

“Cha… cha yêu con… ông ấy không thể nào yêu con như vậy nếu con không phải là con của ông ấy! Tại sao mẹ lại cố khiến con tin rằng ông ấy không phải là cha của con? Có phải mẹ ghen tỵ với con không? Đúng thế không? Mẹ quá bận tâm chuyện ông ấy yêu con phải không? Ông ấy không yêu *mẹ*, con biết thế!” Đôi mắt xanh lam nheo lại, như mắt mèo, sáng rực trên khuôn mặt trắng bệch như của người chết.

Roger khao khát vô cùng được thư giãn phía sau cánh cửa trước khi cô phát hiện ra sự hiện diện của anh và chuyển cơn thịnh nộ sang anh. Nhưng ngoài sự lo lắng, anh nhận thấy một cảm giác về sự kính nể đang lớn dần. Cô gái đứng trên tấm thảm trải trước lò sưởi kia, đang rít lên và xù lông để bảo vệ nguồn gốc của mình, bùng cháy với một sức mạnh hoang dại đã đưa những chiến binh miền cao nguyên lao xuống kẻ thù của họ như những nữ thần báo thù gào rít chói tai. Chiếc mũi thẳng và dài như dài thêm nữa bởi hiệu ứng của bóng tối, đôi mắt híp lại như mắt của một con mèo đang hằm

https://thuviensach.vn

hè giương nanh múa vuốt, cô chính là hình ảnh của cha cô - và cha cô hiển nhiên không phải là vị học giả lặng lẽ, ảm đạm trong bức chân dung trên bìa cuốn sách đang nằm trên bàn kia.

Claire mở miệng một lần nữa, nhưng rồi lại khép lại, ngắm nhìn cô con gái với vẻ say mê. Sự căng thẳng đầy sức mạnh của cơ thể đó, đường cong linh hoạt của xương gò má phẳng và rộng ấy, Roger nghĩ rằng bà đã nhìn thấy nó không biết bao nhiêu lần trước đây - nhưng không phải ở Brianna.

Với một sự đột ngột khiến cả hai cùng nao núng, Brianna xoay gót, tóm lấy những mẩu tin tức được cắt ra từ tờ báo đã ngả vàng ở trên bàn và ném chúng vào ngọn lửa. Cô vồ lấy cái que cời và thọc mạnh nó vào trong đống giấy dễ bắt lửa một cách hằn học, không thèm chú ý đến những tia lửa bắn ra từ lò sưởi và cháy xèo xèo trên bàn chân đi bốt của cô.

Xoay ngoắt người khỏi đống giấy đang cháy sáng rực và đen đi nhanh chóng, cô giậm một chân trước lò sưởi.

“Xấu xa!” Cô hét lên với mẹ. “Mẹ đã ghét con à? Vậy thì con ghét *mẹ*!” Cô rụt cái tay đang cầm que cời lại, và các cơ bắp của Roger trở nên căng thẳng theo bản năng, sẵn sàng lao tới chỗ cô. Nhưng cô đã xoay người, cánh tay co về phía sau như một vận động viên ném lao, và phóng mạnh que cời qua cái cửa sổ cao sát đất có những tấm kính sẫm màu phản chiếu hình ảnh của một người phụ nữ đang bừng bừng kích động chỉ trong tích tắc trước khi vỡ loảng xoảng và rung bần bật rồi trở thành một màu đen sì trống hoác.

•••

Sự im lặng trong căn phòng làm việc đang tiêu tan. Roger nhảy phắt lên, định đuổi theo Brianna, nhưng đã bị bỏ lại đứng giữa căn phòng, câm lặng và lóng ngóng. Anh nhìn xuống hai bàn tay mình như thể không biết chắc phải làm gì với chúng, rồi lại nhìn sang Claire. Bà ngồi đó, hoàn toàn

https://thuviensach.vn

tĩnh lặng trong sự che chở của chiếc ghế bành lưng cao, giống một con thú đông cứng lại trước cái bóng bay qua của một con chim ăn thịt.

Sau một lúc, Roger đi tới bàn làm việc và tựa vào đó.

“Cháu không biết nói gì nữa,” anh nói.

Miệng Claire khẽ giật giật. “Cô cũng thế.”

Họ ngồi trong yên lặng vài phút. Căn nhà cũ kêu cọt kẹt, lắng xuống quanh họ, một âm thanh loáng thoáng của bình lọ va chạm nhau ở dưới hành lang từ phòng bếp vẳng ra, nơi Fiona đang làm gì đó cho bữa tối. Cảm xúc choáng váng và sự ngượng ngùng phải kìm nén của Roger dần dần tan đi thành một thứ gì đó khác, anh không chắc chắn về nó. Hai bàn tay anh có cảm giác lạnh như đá, và anh xoa chúng lên chân, cảm thấy chiếc quần kẻ nhung sột soạt ấm áp dưới lòng bàn tay mình.

“Cháu…” Anh định nói rồi dừng lại và lắc đầu.

Claire hít thật sâu và anh nhận ra rằng đây là cử động đầu tiên anh nhìn thấy ở bà kể từ lúc Brianna rời khỏi phòng. Ánh nhìn đăm đăm của bà trong sáng và thẳng thắn.

“Cháu có tin cô không?” Bà hỏi.

Roger đăm chiêu nhìn bà. “Khốn thay, cháu cũng không biết nữa,” cuối cùng anh nói.

Câu trả lời đó gợi lên một nụ cười yếu ớt. “Đó cũng là điều Jamie đã nói,” bà nhớ lại, “khi lần đầu tiên cô hỏi ông ấy rằng ông ấy nghĩ cô từ đâu đến.”

“Không thể trách ông ấy được.” Roger ngập ngừng rồi quyết định đứng dậy rời khỏi bàn và băng qua căn phòng đến chỗ bà. “Cháu có thể không?” Anh quỳ gối và cầm lấy bàn tay không hề kháng cự của bà, xoay nó về phía ánh sáng. Bạn có thể phân biệt được ngà thật và ngà nhân tạo, anh sực nhớ, bởi cảm giác thực sự ấm áp khi chạm vào. Lòng bàn tay bà hồng và mềm mại, nhưng đường nét mờ nhạt của chữ “J” dưới gốc ngón tay cái vẫn còn trăng trắng như xương.

https://thuviensach.vn

“Nó chẳng chứng minh được điều gì cả,” bà nói, quan sát vẻ mặt anh. “Nó có thể do một tai nạn; cô cũng có thể tự làm ra nó.”

“Nhưng cô không làm thế, phải không?” Anh dịu dàng đặt bàn tay đó trở lại trong lòng bà, như thể nó là một món đồ tạo tác mong manh dễ vỡ.

“Không. Nhưng cô không thể chứng minh được. Những viên ngọc trai” - bàn tay bà đưa lên, chạm vào chuỗi vòng sáng lung linh trên cổ - “chúng xác thực và đáng tin cậy; cái đó có thể được kiểm tra. Nhưng cô có thể chứng minh mình có được chúng từ đâu không? Không!”

“Còn bức chân dung của Ellen MacKenzie...” Anh mở đầu.

“Cũng thế thôi. Một sự ngẫu nhiên. Thứ gì đó được làm ra dựa trên sự lừa dối của cô. Những lời dối trá của cô.” Có một thoáng cay đắng trong giọng nói của bà, mặc dù bà nói nó ra một cách bình tĩnh. Lúc này, mỗi bên má bà đã có sắc diện trở lại, và bà đang chìm vào sự im lìm tuyệt đối. Giống như đang ngắm một bức tượng bỗng sống dậy, anh thầm nghĩ.

Roger đứng lên. Anh chậm rãi sải bước đi tới đi lui, đưa tay lên luồn vào tóc.

“Nhưng điều đó quan trọng đối với cô, đúng không? Nó rất quan trọng.”

“Phải.” Bà đứng lên, đi tới chiếc bàn làm việc, nơi tập hồ sơ tra cứu của anh để ở đó. Bà đặt một bàn tay lên tấm bìa giấy làm bằng sợi cây manila với vẻ sùng kính, như thể nó là một tấm bia mộ; anh cho là đối với bà, nó đúng thế thật.

“Cô phải biết.” Giọng bà thoáng run, nhưng anh thấy cằm bà lập tức rắn lại vẻ kiên quyết, kìm nén. “Cô phải biết liệu ông ấy có làm được điều đó - liệu ông ấy có cứu được người của mình hay không - hay ông ấy đã hy sinh thân mình vô ích. Và cô phải biết để kể cho Brianna. Ngay cả khi con bé không tin điều đó - nếu con bé không bao giờ tin vào điều đó. Jamie là cha của con bé. Cô phải nói để nó biết.”

https://thuviensach.vn

“Vâng, cháu hiểu. Và cô không thể làm được trong khi Tiến sĩ Randall - chồng… ý cháu là chú Frank,” anh tự chỉnh lại, mặt ửng hồng, “còn sống.”

Bà nhợt nhạt cười. “Không sao cả; cháu có thể gọi Frank là chồng của cô. Rốt cuộc thì ông ấy đúng là thế từ nhiều năm nay. Và Bree nói đúng, theo một cách nào đó - ông ấy là cha của con bé, cũng như Jamie.” Bà liếc nhìn xuống hai bàn tay, xòe các ngón tay ra, ánh sáng lấp lánh phát ra từ hai chiếc nhẫn bà đeo, một bạc và một vàng. Roger bị sốc bởi một ý nghĩ.

“Chiếc nhẫn của cô,” anh nói, lại đi đến đứng gần bà. “Chiếc bằng bạc. Nó có một dấu hiệu của người làm ra nó ở trên đó không? Một vài thợ rèn làm đồ bạc người Scotland ở thế kỷ mười tám đã dùng những dấu hiệu của họ. Nó có thể không phải là một bằng chứng chắc chắn, nhưng nó cũng có ý nghĩa nào đó.”

Claire có vẻ bị bất ngờ. Bàn tay trái phủ lên bàn tay phải vẻ che chở, những ngón tay chà vào chiếc nhẫn bạc rộng bản với nền hoa văn của vùng cao nguyên đan xen với những bông hoa kế nở rộ.

“Cô không biết,” bà nói. Một ráng ửng hồng nhàn nhạt dâng lên trên hai má bà. “Cô chưa xem bên trong nó. Cô chưa bao giờ tháo nó ra.” Bà chầm chậm tháo chiếc nhẫn qua các khớp ngón tay; các ngón tay bà vốn mảnh mai, nhưng vì đã đeo nó trong một thời gian dài nên chiếc nhẫn đã để lại một đường hằn trên da thịt bà.

Bà liếc nhìn vào mặt bên trong của chiếc nhẫn, rồi đứng lên và mang nó tới chiếc bàn, đứng cạnh Roger, nghiêng cái vòng tròn bạc đó để soi dưới ánh sáng của chiếc đèn bàn.

“Có chữ trong đó,” bà nói vẻ kinh ngạc. “Cô chưa bao giờ nhận ra rằng ông ấy… Ôi, Chúa ơi!” Giọng bà như vỡ òa, và chiếc nhẫn trượt khỏi các ngón tay bà, lạch cạch rơi trên mặt bàn. Roger vội vàng nhặt nó lên, nhưng bà đã quay đi, hai nắm tay siết chặt áp vào ngực. Anh biết bà không muốn anh nhìn thấy mặt bà; sự kiềm chế của bà trong suốt nhiều tiếng đồng

https://thuviensach.vn

hồ dài dằng dặc của ngày hôm nay và trận cãi vã với Brianna giờ đây đã rời bỏ bà.

Anh đứng đó khoảng một phút, cảm thấy lúng túng không thể chịu nổi và đi ra khỏi chỗ đó. Với một cảm xúc khủng khiếp rằng anh đang xâm phạm một sự riêng tư sâu sắc hơn bất cứ thứ gì anh từng biết, nhưng không biết làm gì khác, anh giơ cái vòng kim loại nhỏ xíu đó lên dưới ánh sáng và đọc các từ bên trong.

"Da mi basia mille…" Nhưng là giọng của Claire đọc ra những từ ấy chứ không phải anh. Giọng bà run rẩy, và anh biết bà đang khóc, nhưng khả năng khống chế của bà đã quay trở lại. Bà không thể thả lỏng nó quá lâu; sức mạnh của điều bà đang kiểm soát chặt chẽ ấy có thể dễ dàng phá hủy bà.

"Đó là Catullus. Một phần trong một bài thơ tình. Hugh… Hugh Munro - ông ấy đã tặng cô bài thơ đó như một món quà cưới, gói trong nó một mẩu hổ phách có một con chuồn chuồn nằm bên trong." Hai bàn tay bà, vẫn cuộn chặt thành nắm đấm, giờ đã buông thõng xuống hai bên người. "Cô không thể đọc ra cả bài, nhưng đoạn này thì cô biết rõ." Giọng bà càng lúc càng bình tĩnh hơn, nhưng bà vẫn quay lưng về phía Roger. Vòng tròn bạc nhỏ bé kia sáng rực rỡ trong lòng bàn tay anh, vẫn ấm áp bởi hơi ấm của ngón tay mà nó vừa rời khỏi.

"… da mi basia mille…"

Vẫn quay mặt đi, bà tiếp tục dịch nó:

"Hãy hôn anh nghìn nụ hôn say đắm,

Rồi lại một nghìn, rồi lại một trăm."

Khi đọc xong, bà đứng lặng một lúc, rồi từ từ quay lại đối diện với anh. Hai má bà đỏ bừng và ẩm ướt, hai hàng mi dính bết, nhưng vẻ bề ngoài đã bình tĩnh lại.

"Rồi lại một nghìn, rồi lại một trăm," bà nói, với một nụ cười yếu ớt. "Nhưng không có dấu hiệu của người thợ làm ra nó. Vậy cái đó cũng

https://thuviensach.vn

không chứng minh được gì.”

“Đúng thế.” Roger thấy như có thứ gì đó nghèn nghẹn trong cổ mình, và vội vã hắng giọng. “Nó là một bằng chứng tuyệt đối. Đối với cháu.”

Có thứ gì đó sáng lên tận sâu trong mắt bà, và nụ cười trở nên chân thật hơn. Sau đó, những giọt nước mắt tuôn ra, chảy tràn khi bà đánh mất sự kìm giữ một lần nữa.

“Cô xin lỗi,” cuối cùng bà nói. Bà đang ngồi trên chiếc xô pha, hai khuỷu tay chống trên đầu gối, mặt vùi một nửa trong chiếc khăn mùi soa to bản của mục sư Wakefield. Roger ngồi sát bên cạnh bà. Bà dường như rất nhỏ bé và mong manh dễ vỡ. Anh muốn vỗ nhẹ lên những lọn tóc màu nâu tần bì, nhưng cảm thấy quá ngượng ngùng nên không thể.

“Cô chưa bao giờ nghĩ… điều này chưa bao giờ xảy ra với cô,” bà nói, xì mũi lần nữa. “Cô không biết nó sẽ có ý nghĩa nhiều đến thế nào khi có một ai đó tin cô.”

“Ngay cả khi đó không phải là Brianna ư?”

Bà hơi nhăn nhó trước những lời này của anh, một tay vén tóc ra sau và ngồi thẳng người lên.

“Đó là một cú sốc,” bà biện hộ cho con gái. “Hoàn toàn tự nhiên, con bé không thể - con bé quá yêu quý cha nó - ý cô là Frank,” bà vội vàng chữa lời. “Cô biết có lẽ con bé không thể đón nhận tất cả ngay từ đầu. Nhưng… chắc chắn khi nó có thời gian để suy nghĩ về chuyện này, hỏi rõ những thắc mắc…” Giọng bà nhỏ dần đi, và hai bờ vai dưới chiếc áo vét bằng vải lanh trắng sụp xuống dưới sức nặng của những lời này.

Như để đánh lạc hướng bản thân, bà liếc nhìn chiếc bàn, nơi chồng sách bìa sáng bóng vẫn để đó, không bị xáo lộn.

“Thật kỳ quái, đúng không? Khi sống hai mươi năm với một học giả nghiên cứu về Jacobite mà lại sợ điều mình có thể biết được đến nỗi cô chưa bao giờ dám mở một quyển sách của ông ấy ra?” Bà lắc đầu, vẫn nhìn chằm chằm vào những cuốn sách. “Cô không biết chuyện gì đã xảy đến với

https://thuviensach.vn

nhiều người trong số họ - cô không thể chịu đựng được nếu khám phá ra. Tất cả những người đàn ông cô đã biết; cô không thể quên được họ. Nhưng cô có thể chôn vùi họ, giữ những ký ức về họ ở một góc. Trong một khoảng thời gian."

Và khoảng thời gian đó bây giờ đã kết thúc, một thời kỳ mới bắt đầu. Roger cầm quyển sách trên cùng của chồng sách lên, ước lượng trọng lượng của nó bằng hai tay, như thể đó là một nhiệm vụ. Có lẽ ít nhất nó sẽ đưa tâm trí bà rời khỏi Brianna.

"Cô có muốn cháu kể cho cô nghe không?" Anh khẽ hỏi.

Bà ngập ngừng trong thoáng chốc, nhưng rồi nhanh chóng gật đầu, như thể bà sợ mình sẽ hối hận vì hành động này nếu bà dừng lại để nghĩ về nó lâu hơn.

Anh liếm đôi môi khô nẻ và bắt đầu nói. Anh không cần xem cuốn sách; những sự kiện của giai đoạn này, bất cứ học giả nào cũng biết. Nhưng anh ôm cuốn sách của Frank Randall vào ngực, nó cứng rắn như một tấm khiên che.

"Francis Townsend," anh bắt đầu. "Người đàn ông này đã giữ Carlisle cho Charles. Ông ta đã bị bắt, bị xét xử vì tội mưu phản, bị kết án treo cổ và mổ bụng."

Anh ngừng lại, nhưng khuôn mặt kia đã trắng bệch, cắt không còn giọt máu, không còn có sự thay đổi nào hơn nữa. Bà ngồi phía bên kia bàn, đối diện với anh, không cử động, y như một cây cột.

"MacDonald xứ Keppoch chịu trách nhiệm về bộ binh ở chiến trường Culloden cùng với em trai Donald. Cả hai người bọn họ đã bị pháo đại bác của quân Anh hạ gục. Lãnh chúa Kilmarnock ngã xuống trên chiến trường, nhưng Lãnh chúa Ancrum đi do thám những người tử thương đã nhận ra ông ta và cứu mạng ông ta khỏi tay quân lính của Cumberland. Không phải ân huệ to lớn gì; ông ta bị chặt đầu trên Đồi Tháp vào tháng Tám, cùng với Balmerino." Anh ngập ngừng. "Con trai của Kilmarnock mất tích trên chiến trường; không tìm thấy xác."

https://thuviensach.vn

“Cô đã luôn thích Balmerino,” bà thì thào. “Còn tên Cáo Già? Lãnh chúa Lovat?” Giọng bà chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một chút. “Bóng đêm của…”

“Vâng.” Những ngón tay của Roger vô thức vuốt ve cái áo bìa trơn bóng của cuốn sách, như đọc những từ ngữ trên đó bằng hệ chữ Braille. “Ông ta bị kết tội mưu phản, và bị kết án xử chém. Ông ta có một kết cục tốt đẹp. Tất cả các ghi chép đều nói rằng ông ta đã gặp gỡ Thần Chết với thái độ đường hoàng.”

Một hình ảnh lóe lên trong đầu Roger, một giai thoại từ Hogarth. Anh thuật lại theo trí nhớ, tỉ mỉ nhất có thể. *“Bị mang đi xuyên qua những tiếng la ó và chế nhạo của một đám đông dân chúng Anh trên đường tới Tòa Tháp, vị thủ lĩnh già của gia tộc Fraser có vẻ ngoài lạnh lùng, lãnh đạm trước những thứ bị người ta ném tới sượt qua đầu ông, và gần như là vui vẻ. Để đáp lại một tiếng la hét từ một bà lão: “Mày sắp bị chặt đầu rồi, đồ chó già Scot!”, ông đã dựa vào cửa sổ chiếc xe hòm và vui vẻ quát lại: “Tao mong thế đấy, đồ đĩ già Anh xấu xí!””*

Bà mỉm cười, nhưng âm thanh thốt ra từ bà lấp lửng giữa một tiếng cười và một tiếng nức nở.

“Cô đánh cược là ông ta đã làm thế, lão khốn chết tiệt đó.”

“Khi bị dẫn tới trước cái thớt gỗ để chặt đầu,” Roger thận trọng kể tiếp, “ông ta đòi kiểm tra lưỡi đao, và chỉ đạo gã đao phủ làm việc cho tốt. Ông ta bảo với gã đó: “Làm cho chuẩn đấy, vì ta sẽ rất tức giận nếu ngươi không làm được.””

Những giọt nước mắt đang chảy xuống từ bên dưới mí mắt khép chặt của bà, lóng lánh như những viên đá quý dưới ánh lửa. Anh định tiến tới chỗ bà, nhưng bà cảm thấy động tác ấy và lắc đầu, mắt vẫn nhắm chặt.

“Cô ổn cả mà. Tiếp tục đi!”

“Không còn gì nữa. Một vài người trong số họ sống sót, cô biết đấy. Lochiel chạy thoát sang Pháp.” Anh cẩn thận cố nén không nhắc tới em trai của vị thủ lĩnh này, Archibald Cameron. Vị bác sĩ đã bị treo cổ, moi ruột và

https://thuviensach.vn

chặt đầu ở Tybum, trái tim ông ấy bị moi ra và ném vào lửa. Bà dường như không nhận thấy sự bỏ sót ấy.

Anh nhanh chóng kết thúc danh sách, rồi quan sát bà. Claire đã ngừng khóc, nhưng bà ngồi đó với mái đầu cúi về phía trước, mái tóc xoăn dày che đi mọi biểu cảm trên khuôn mặt.

Anh ngừng lời một lát khi đã nói xong, rồi đứng dậy và quả quyết nắm lấy cánh tay bà.

"Đi nào," anh nói. "Cô cần một ít không khí. Trời tạnh mưa rồi, chúng ta sẽ ra ngoài."

•••

Không khí bên ngoài thật tươi mát, gần như làm người ta say sưa sau sự ngột ngạt trong căn phòng làm việc của mục sư. Cơn mưa rào đã tạnh vào lúc hoàng hôn và bây giờ, khi trời sập tối, chỉ có tiếng nước nhỏ giọt tí ta tí tách của cây cối vọng lại sau trận mưa như trút nước ban nãy.

Tôi thấy một cảm giác nhẹ nhõm gần như choáng ngợp khi thoát ra khỏi căn nhà. Tôi đã lo sợ chuyện này từ quá lâu rồi, và giờ nó đã kết thúc. Ngay cả nếu Bree không bao giờ… nhưng không, con bé sẽ hiểu. Cho dù phải mất một thời gian dài đi nữa, chắc chắn con bé sẽ nhận ra sự thật. Con bé phải nhận ra; con bé nhìn vào mặt nó trong gương vào mỗi buổi sáng; nó chảy trong huyết mạch của con bé. Và giờ đây, tôi đã kể cho Bree mọi chuyện, tôi cảm thấy sự nhẹ nhõm của một tâm hồn đã được xưng tội, đã nói ra lời thú tội, không còn gánh nặng như xưa bởi ý nghĩ về sự ăn năn sám hối phía trước.

Khá giống như được tái sinh, tôi nghĩ. Một giai đoạn ngắn của những khó khăn to lớn và đau khổ giày vò, biết chắc về những đêm không ngủ và những tháng ngày thần kinh căng thẳng trong tương lai. Nhưng vào lúc này, vào khoảnh khắc yên bình, được chúc phúc này, không còn gì cả ngoài một

https://thuviensach.vn

trạng thái phấn khích lặng lẽ lấp đầy tâm hồn và không để lại khoảng trống nào cho những nỗi lo lâu. Ngay cả nỗi đau xót mới đây vì những người đàn ông mà tôi đã biết cũng bị kìm giữ lại ở ngoài này, được làm dịu đi bởi những vì sao chiếu ánh sáng xuyên qua kẽ hở của đám mây bị xé nhỏ kia.

Đêm đầu xuân, không khí thật ẩm thấp, và những chiếc lốp ô tô đi ngang qua trên đường cái bên cạnh rít lên trên mặt đường nhựa ẩm ướt. Roger dẫn tôi đi mà không nói năng gì, băng xuống con dốc phía sau nhà, leo lên một con dốc khác ngang qua một đầm lầy nhỏ đầy rêu, và lại đi xuống dốc lần nữa, nơi đó có một đường mòn dẫn tới dòng sông. Một cây cầu có đường tàu bằng sắt đen sì bắc ngang qua con sông này; một cây thang bằng sắt bắc từ mép đường mòn nối với một trong những thanh rầm cầu. Ai đó đã viết nguệch ngoạc dòng chữ SCOTLAND TỰ DO bằng sơn phun trắng lên nhịp cầu với nét đậm nhạt ngẫu nhiên.

Mặc dù có cái ký ức buồn kia, tôi vẫn cảm thấy sự yên bình, hoặc gần như thế. Tôi đã làm xong phần khó khăn nhất. Bây giờ Bree đã biết mình là ai. Tôi vô cùng hy vọng rằng con bé sẽ tiến tới tin tưởng điều đó đúng lúc, không chỉ vì quyền lợi của nó, tôi biết, mà còn vì tôi nữa. Hơn cả những gì tôi có thể thừa nhận, ngay cả với chính mình, tôi thực sự muốn có một ai đó để cùng nhớ đến Jamie; ai đó tôi có thể trò chuyện cùng để nói về anh.

Tôi cảm thấy một sự mệt mỏi tràn ngập cả tâm trí lẫn thể xác mình. Nhưng một lần nữa, tôi rướn thẳng sống lưng, buộc cơ thể mình vượt qua các giới hạn của nó, như tôi đã làm vô số lần trước đây. Nhanh thôi, tôi thầm hứa với những khớp xương đau nhức, với tâm trí yếu mềm, với trái tim mới bị xé toạc ra. Nhanh thôi, tôi có thể nghỉ ngơi rồi. Tôi có thể ngồi một mình trong căn phòng khách nhỏ ấm cúng của quán trọ, một mình bên ánh lửa với những bóng ma của mình. Tôi có thể than khóc cho họ trong sự yên bình, để mặc sự kiệt sức trôi qua cùng với những giọt nước mắt, và cuối cùng, để kiếm tìm một sự lãng quên tạm thời trong giấc ngủ, nơi tôi có thể gặp họ còn sống một lần nữa.

https://thuviensach.vn

•••

Họ dạo bước trong im lặng một lúc lâu, không một âm thanh nào ngoài tiếng xe cộ đi ngang qua phía xa xa, và tiếng nước vỗ bờ gần hơn từ phía con sông. Roger ngập ngừng không muốn bắt đầu bất kỳ cuộc trò chuyện nào, không muốn mạo hiểm gợi bà nhớ đến những điều bà mong muốn quên đi. Nhưng các cửa xả nước đã được mở nên không còn đường lùi lại.

Bà bắt đầu hỏi anh những câu hỏi lặt vặt, do dự và ngập ngừng. Anh lưỡng lự đáp lại một cách tốt nhất có thể, rồi hỏi vài thắc mắc của riêng anh. Đột nhiên, sự tự do trò chuyện, sau nhiều năm chất chứa bí mật trong lòng, dường như tác động đến bà như một thứ thuốc kích thích, và Roger, lắng nghe trong vẻ say mê, làm cho bà nói ra hết cho dù chính bà không muốn thế. Lúc họ tới cây cầu có đường ray xe lửa, bà đã phục hồi lại sinh lực và sức mạnh tinh thần mà anh đã thấy ở bà trong lần gặp đầu tiên.

“Ông ta là một gã ngốc, một con sâu rượu, và một gã ngớ ngẩn, yếu đuối,” bà mê mẩn tuyên bố. “Họ đều là những gã ngốc - Lochiel, Glengarry và những người còn lại. Họ uống với nhau quá nhiều, lấp đầy bản thân họ bằng những mơ mộng ngốc nghếch của Charlie. Nói những chuyện rẻ tiền, và Dougal đã đúng - thật dễ dàng để tỏ ra can đảm khi ngồi trước một cốc bia trong một căn phòng ấm áp. Họ ngu ngốc vì uống say, và rồi quá tự hào vì cái thứ danh dự chết tiệt không để họ thoái lui. Ông ta quát roi lên những người đàn ông của mình và đe dọa họ, mua chuộc họ, dụ dỗ họ - đưa tất cả bọn họ vào cuộc hủy hoại chết tiệt… vì danh dự và vinh quang.”

Bà cười khẩy, và im lặng một lúc. Sau đó, thật kỳ lạ, bà bật cười.

“Nhưng cháu biết điều thực sự nực cười là gì không? Tên nghiện rượu bí tỉ ngớ ngẩn, tội nghiệp đó và những kẻ phụ tá ngu si, tham lam của ông ta, cùng những người đàn ông ngốc nghếch, trọng danh dự không thể cho phép bản thân quay đầu lại… Họ có cái đức tính tốt đẹp nhỏ bé ấy; họ tin tưởng. Và điều kỳ quái là tất cả cái đó cùng tồn tại với họ - tất cả sự ngớ

https://thuviensach.vn

ngẩn, kém cỏi, hèn nhát và tính nát rượu khoe khoang, khoác lác đó; tất cả cái đó đều biến mất. Bây giờ tất cả những gì còn lại của Charles Stuart và người của ông ta chính là cái vinh quang mà họ đã tìm kiếm và không bao giờ tìm được."

"Có lẽ Raymond đã đúng," bà nói thêm bằng giọng êm ái hơn, "đặc tính cơ bản của một sự vật mới là điều chủ yếu. Khi thời gian tước bỏ mọi thứ khác, thứ duy nhất còn lại là sự cứng rắn của cốt tủy."

"Cháu cho là cô hẳn phải cảm thấy cay đắng với các sử gia," Roger đánh bạo nói. "Tất cả bọn họ đã viết sai - khiến ông ta trở thành một anh hùng. Ý cháu là, cô không thể đi tới bất cứ nơi nào trên vùng cao nguyên Scotland mà không thấy Hoàng tử Xinh đẹp trên những hộp thiếc đựng kẹo bơ và những chiếc cốc vại làm quà lưu niệm cho du khách."

Claire lắc đầu, nhìn ra xa xăm. Sương mù buổi tối đang càng lúc càng dày hơn, những chiếc lá trong các bụi cây bắt đầu nhỏ nước.

"Không phải các sử gia. Không, không phải họ. Tội lỗi lớn nhất của họ là họ cho rằng mình biết chuyện gì đã xảy ra, mọi sự diễn ra như thế nào, khi họ chỉ có trong tay những gì mà quá khứ lựa chọn để lưu lại phía sau - phần lớn họ nghĩ những gì họ được định sẵn phải nghĩ, và hiếm có người nào thấy được điều gì đã thực sự xảy ra đằng sau bức màn sương khói của những vật tạo tác và tư liệu trên giấy."

Một tiếng ầm ầm mơ hồ từ xa vọng lại. Roger biết, đó là chuyến tàu tối chở khách đến từ London. Có thể nghe thấy tiếng còi tàu từ ngôi nhà của mục sư vào những đêm trời trong.

"Không, sai lầm nằm ở những nhà nghệ thuật," Claire tiếp tục. "Những nhà văn, ca sĩ, người kể chuyện. Chính họ đã mang quá khứ đó ra và tái tạo nó thành những gì họ thích. Họ có thể lấy đi một gã ngốc và trả lại cho cháu một anh hùng, mang đi một tên nghiện rượu và khiến hắn trở thành một vị vua."

"Vậy, tất cả bọn họ là những kẻ dối trá sao?" Roger hỏi. Claire nhún vai. Bất chấp bầu không khí lạnh buốt, bà cởi chiếc áo khoác ngoài, chỉ còn

https://thuviensach.vn

lại áo vét; khí ẩm làm chiếc áo sơ mi cotton dính sát vào người bà, làm nổi bật dáng hình thon gọn của xương quai xanh và xương bả vai.

"Những kẻ dối trá ư?" Bà hỏi, "hay những thầy phù thủy? Có phải bọn họ đã trông thấy những bộ xương trong bụi đất, thấy bản chất của một sự vật chính là nó, và mặc xiêm áo cho nó trong bộ da thịt mới, vậy nên con thú nặng nề lê bước xuất hiện trở lại như một con quái vật thần thoại hoang đường?"

"Vậy thì họ có sai khi làm thế không?" Roger hỏi. Chiếc cầu có đường ray rung lên khi đoàn tàu Flying Scotsman lao tới. Những chữ cái màu trắng chập chờn rung rinh - SCOTLAND TỰ DO.

Claire chăm chú ngước nhìn những con chữ đó, gương mặt bà được chiếu sáng bởi ánh sao thấp thoáng.

"Cháu vẫn không hiểu, phải không?" Bà nói, bực bội nhưng giọng nói khàn khàn đó không cao hơn mức bình thường vốn có.

"Cháu không *biết* lý do vì sao," bà nói. "Cháu không biết, cô không biết, và họ *sẽ* không bao giờ biết. Lẽ nào cháu không hiểu ư? Cháu không biết bởi vì cháu không thể nói được kết cục đó là gì - chẳng có kết cục nào cả. Cháu không thể nói: "Sự kiện đặc biệt này" được "định trước" phải xảy ra, vì thế tất cả những điều khác đều đã xảy ra. Những gì Charles đã làm với người dân Scotland - đó có phải là "điều" phải xảy ra không? Hay nó "được định" là sẽ xảy ra như nó phải thế, và mục đích thực sự của Charles là trở thành ông ta ngày hôm nay - một kẻ bù nhìn, một biểu tượng? Không có ông ta, liệu Scotland có phải cam chịu hai trăm năm liên hiệp với nước Anh mà vẫn… *vẫn,*" - bà phẩy tay về phía những con chữ nguệch ngoạc trên đầu - "giữ được bản sắc của nó không?"

"Cháu không biết!" Roger nói, phải hét lên khi ánh đèn pha nhảy nhót chiếu lên những rặng cây và con đường mòn, và đoàn tàu gầm lên trên chiếc cầu phía trên đầu họ.

Một phút đông cứng lại bởi tiếng rầm rập và gào rít, tiếng ồn ào làm chấn động mặt đất đó giữ họ cắm rễ tại chỗ. Thế rồi cuối cùng nó cũng trôi

https://thuviensach.vn

qua, và tiếng lách cách lịm dần, trở thành một tiếng than khóc cô độc khi ngọn đèn đỏ của toa tàu cuối cùng quét ra xa dần.

"Chà, đúng là kinh khủng nhỉ?" Bà nói, quay người đi. "Cháu không bao giờ *biết được*, nhưng dù thế nào đi nữa, cháu cũng phải hành động, đúng không?"

Bà đột nhiên xòe hai bàn tay ra, cử động những ngón tay khỏe khoắn khiến những chiếc nhẫn lóe lên dưới ánh sáng.

"Cháu học được điều đó khi trở thành bác sĩ. Không phải ở trong trường - đó không phải là nơi cháu học, trong bất cứ trường hợp nào - mà là khi cháu đặt hai bàn tay mình lên những người bệnh và dám chữa lành cho họ. Có quá nhiều điều nằm ngoài tầm với của cháu. Quá nhiều thứ cháu không bao giờ có thể chạm vào, quá nhiều thứ mà cháu không bao giờ tìm thấy được bản chất của chúng, quá nhiều người đi sượt qua những ngón tay của cháu. Nhưng cháu không thể nghĩ về họ. Điều duy nhất cháu có thể - điều *duy nhất* - đó là cố giành lấy người đang ở ngay trước mặt cháu. Hành động như thể bệnh nhân này chính là con người duy nhất trên thế giới - bởi vì nếu làm điều ngược lại cũng là đánh mất con người đó. Trong một thời điểm, đó là tất cả những gì cháu có thể làm. Và cháu học không phải để làm thất vọng tất cả những người mà cháu không thể giúp đỡ, mà chỉ để làm những gì cháu có thể."

Bà quay lại với anh, gương mặt phờ phạc vì mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại sáng rực ánh mưa, những giọt nước vương trên mái tóc rối bời. Bàn tay bà đặt trên cánh tay Roger, thúc ép như cơn gió thổi căng cánh buồm và lái nó đi.

"Chúng ta quay về nhà thôi, Roger," bà nói. "Cô có vài điều đặc biệt muốn nói với cháu."

•••

https://thuviensach.vn

Claire im lặng trên đường đi bộ về nhà, tránh những câu hỏi thăm dò của Roger. Bà từ chối cánh tay anh đưa ra mời khoác mà đi một mình, đầu cúi thấp suy tư. Không giống như bà đang quyết định điều gì, Roger nghĩ; bà đã làm thế rồi. Bà đang quyết định xem sẽ nói gì.

Bản thân Roger đang băn khoăn. Khoảng im lặng này cho anh thời gian trì hoãn khỏi tình trạng lộn xộn của một ngày đầy những tiết lộ - đủ để tự hỏi một cách chính xác lý do tại sao Claire lại chọn tính cả anh vào chuyện này. Bà có thể dễ dàng kể riêng với Brianna, nếu bà muốn thế. Lẽ nào chỉ vì bà sợ phản ứng của Brianna với câu chuyện, và không muốn đón nhận nó một mình? Hay bà đã đánh cược rằng anh sẽ - như anh đã - tin tưởng bà, và theo cách đó tìm cách làm cho anh gia nhập như một đồng minh trong căn nguyên của sự thật - sự thật của bà, và sự thật của Brianna?

Sự tò mò của anh đã đạt tới cao độ khi họ về tới nhà. Nhưng vẫn còn việc phải làm trước đó; họ cùng nhau dỡ xuống một trong những giá sách cao nhất và đẩy nó đến trước cái cửa sổ bị vỡ, chặn không khí lạnh ban đêm từ bên ngoài tràn vào.

Mặt đỏ bừng vì ráng sức, Claire ngồi xuống xô pha trong khi Roger đi rót hai ly whisky ở chỗ chiếc bàn rượu nhỏ phía góc phòng. Khi còn sống, bà Graham thường mang đồ uống để trên một chiếc khay, xếp khăn ăn đúng quy cách, đặt khăn lót và trang trí bằng những chiếc bánh bích quy đi kèm. Fiona, nếu được cho phép, cũng sẵn lòng làm như thế, nhưng Roger thích đơn giản tự rót cho mình uống trong khi chỉ có một mình hơn.

Claire cảm ơn anh, nhấm nháp rượu trong ly rồi đặt nó xuống và ngước lên nhìn anh, mệt mỏi nhưng bình tĩnh.

“Cháu hẳn đang thắc mắc tại sao cô lại muốn cháu nghe toàn bộ câu chuyện này,” bà nói, với năng lực như nhìn thấu những suy nghĩ của anh khiến người ta mất hết tự tin.

“Có hai lý do. Cô sẽ nói cho cháu biết lý do thứ hai ngay bây giờ, nhưng về phần lý do thứ nhất, cô nghĩ cháu có quyền biết về nó.”

“Cháu ư? Quyền gì ạ?”

https://thuviensach.vn

Đôi mắt màu hoàng kim thẳng thắn bộc trực, làm cho người ta lo lắng như cái nhìn chằm chằm ngây thơ của một con báo. “Cũng giống như Brianna. Quyền được biết cháu là ai.” Bà đi ngang qua căn phòng tới bức tường phía xa. Nó cao từ sàn lên tới trần nhà, bị ghim đầy những lớp ảnh, biểu đồ, giấy ghi nhớ, lơ thơ những tấm danh thiếp, những lịch trình làm việc cũ của xứ đạo, những chiếc chìa khóa, và những thứ đồ linh tinh khác.

“Cô còn nhớ bức tường này.” Claire cười, chạm vào một tấm hình chụp vào ngày phát phần thưởng ở trường trung học. “Cha cháu không bao giờ bỏ *bất kỳ* thứ gì xuống ư?”

Roger lắc đầu, hoang mang. “Không, cháu không tin là ông làm thế. Ông luôn nói không bao giờ có thể tìm thấy những thứ cất trong ngăn kéo; nếu là thứ gì quan trọng, ông muốn nó đập ngay vào mắt.”

“Vì vậy, nó có thể vẫn ở đây. Ông ấy đã nghĩ nó quan trọng.”

Bà với tay lên, bắt đầu nhẹ nhàng lật giở các lớp chồng phía trên, nhẹ nhàng tách ra những tờ giấy đã ngả vàng.

“Cái này đây, cô nghĩ thế,” bà lẩm bẩm, sau vài lần lật giở tới lui. Với lên xa tít trên cao, bên dưới những mảnh giấy nhớ của các bài thuyết giảng và các tấm vé rửa xe ô tô, bà gỡ ra một tờ giấy và đặt nó lên bàn làm việc.

“Ồ, đó là bảng phả hệ của gia đình cháu.” Roger ngạc nhiên nói. “Cháu không trông thấy thứ cũ kỹ đó đã nhiều năm rồi, và chưa bao giờ để ý đến nó khi cháu nhìn thấy nó hồi trước,” anh bổ sung. “Nếu cô sắp nói cho cháu biết cháu được nhận nuôi thì cháu đã biết điều đó rồi.”

Claire gật đầu, chăm chú trên cái sơ đồ. “Ồ, đúng thế. Đó là lý do vì sao cha cháu - ý cô là ông Wakefield - vẽ lên cái sơ đồ này. Ông ấy muốn chắc chắn rằng cháu sẽ biết về gia đình thực sự của mình, mặc dù ông ấy đã cho cháu mang họ của ông ấy.”

Roger thở dài, nghĩ đến mục sư và bức ảnh nhỏ lồng khung bạc ở trên bàn giấy của ông, với chân dung đang mỉm cười của một người đàn ông trẻ mà anh không biết tên, có mái tóc đen, mặc đồng phục Không lực Hoàng gia hồi Thế chiến thứ hai.

https://thuviensach.vn

“Phải, cháu cũng biết điều đó. Họ của cháu là MacKenzie. Có phải cô sắp nói cho cháu biết cháu có liên hệ với một người nhà MacKenzie nào đó mà cô… ờ, đã biết không? Cháu không thấy có bất kỳ cái tên nào như thế trên sơ đồ này.”

Claire làm như không nghe thấy anh nói gì, một ngón tay lần xuống theo những đường thẳng vẽ tay chằng chịt như mạng nhện của bảng phả hệ.

“Ông Wakefield là một người rất khắt khe với sự chính xác,” bà lầm bầm như nói với chính mình. “Ông ấy sẽ không muốn có bất kỳ một sai lầm nào.” Ngón tay bà dừng ở một chỗ trên trang giấy.

“Đây,” bà nói. “Đây là chỗ nó xảy ra. Bên dưới điểm này” - ngón tay bà quét xuống phía dưới trang giấy - “mọi thứ đều đúng. Những người này là cha mẹ của cháu, ông bà của cháu, các cụ của cháu, vân vân. Nhưng phía trên thì không phải.” Ngón tay ấy lại quét lên phía trên.

Roger cúi người trên bảng phả hệ, rồi ngẩng lên, đôi mắt màu xanh rêu đăm đăm suy nghĩ.

“Người này ư? William Buccleigh Mackenzie, sinh năm 1744, con của William John MacKenzie và Sarah Innes. Mất năm 1782.”

Claire lắc đầu. “Mất năm 1744, hai tháng tuổi, vì bệnh đậu mùa.” Bà ngước lên nhìn, đôi mắt màu vàng kim bắt gặp ánh mắt anh với một uy lực khiến một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng anh. “Cháu không phải là trường hợp được nhận nuôi đầu tiên trong gia đình đó, cháu biết đấy,” bà nói. Ngón tay gõ nhẹ lên chỗ ghi chép. “Ông ấy cần một vú nuôi,” bà nói. “Mẹ của ông ấy đã chết - nên ông ấy được đưa cho một gia đình đã mất con. Họ đặt cho ông ấy cái tên của đứa trẻ đã mất - đó là chuyện bình thường - và cô không nghĩ là có ai lại muốn người ta chú ý đến tổ tiên của ông ấy bằng cách ghi tên một đứa trẻ mới vào sổ ghi chép của giáo xứ. Colum đã nói cho cô biết họ đã đưa ông ta đến đâu.”

“Con trai của Geillis Duncan,” anh chậm rãi nói. “Đứa con của bà phù thủy đó.”

https://thuviensach.vn

“Đúng thế.” Bà đăm đăm nhìn anh vẻ đánh giá, đầu nghiêng về một bên. “Cô biết hẳn chuyện phải như thế; khi cô trông thấy cháu. Đôi mắt, cháu biết đấy. Chúng là đôi mắt của bà ấy.”

Roger ngồi xuống, đột nhiên cảm thấy hơi lạnh, dù cái giá sách đã lấp vào chỗ hổng, và lửa vừa mới được nhen lên trong lò sưởi.

“Cô chắc chắn về điều này chứ?” Anh hỏi, nhưng dĩ nhiên bà chắc chắn rồi. Miễn là toàn bộ câu chuyện này không phải một sự hư cấu được dựng lên bởi một đầu óc bệnh hoạn. Anh liếc nhìn bà đang ngồi đó, bình tĩnh với ly whisky, điềm nhiên như thể chuẩn bị gọi món bánh quy vị pho mát.

Đầu óc bệnh hoạn? Bác sĩ Claire Beauchamp-Randall, lãnh đạo của một bệnh viện lớn ư? Điên loạn, mất trí, có các ảo tưởng không kiểm soát được ư? Thà tin rằng bản thân anh đang mất trí còn dễ dàng hơn. Trên thực tế, anh đang bắt đầu tin như thế.

Anh hít sâu và đặt cả hai bàn tay lên bảng phả hệ, xóa đi chỗ ghi chép về William Buccleigh MacKenzie.

“Chà, thật thú vị, và cháu rất mừng vì cô đã kể cho cháu biết. Nhưng nó thực sự không làm thay đổi bất cứ điều gì, đúng không? Ngoại trừ việc cháu nghĩ mình có thể xé bỏ nửa trên của bảng phả hệ này và ném nó đi. Rốt cuộc thì chúng ta không biết Geillis Duncan đến từ nơi nào, hay ai là cha đứa con của bà ta; cô có vẻ chắc chắn đó không phải là ông lão Arthur tội nghiệp.”

Claire lắc đầu, ánh mắt xa xăm.

“Ồ, không, đó không phải là Arthur Duncan. Chính Dougal MacKenzie là cha đứa con của Geilie. Đó là lý do thực sự khiến bà ấy bị giết chết. Không phải tội hành thuật phù thủy. Colum MacKenzie không thể để người ta biết rằng em trai mình có một cuộc tình vụng trộm với vợ của ngài biện lý. Và bà ấy còn muốn kết hôn với Dougal; cô nghĩ có lẽ bà ấy đã đe dọa người nhà Mackenzie bằng sự thật về Hamish.”

https://thuviensach.vn

“Hamish? Ồ, con trai của Colum. Phải, cháu nhớ rồi.” Roger đưa tay xoa trán. Đầu anh đang bắt đầu choáng váng.

“Không phải con trai của Colum,” Claire đính chính. “Là con trai của Dougal. Colum không có khả năng sinh con, nhưng Dougal thì có thể và đã làm điều đó. Hamish là người thừa kế vị trí thủ lĩnh của thị tộc MacKenzie; Colum sẽ giết bất kỳ ai đe dọa Hamish và đã làm điều đó.”

Bà hít sâu một hơi. “Và điều đó,” bà nói, “dẫn tới lý do thứ hai vì sao cô kể cho cháu câu chuyện này.”

Roger vùi cả hai bàn tay vào trong tóc, nhìn chằm chằm xuống bàn, nơi những đường kẻ trên bảng phả hệ dường như đang quằn quại giống như những con rắn đang nhạo báng, những chiếc lưỡi chẻ đôi đung đưa lập lòe giữa những cái tên.

“Geillis Duncan,” anh khàn khàn nói. “Bà ấy có một vết sẹo chủng ngừa.”

“Đúng thế. Cuối cùng, nó chính là điều khiến cô quay trở lại Scotland. Khi cô rời đi cùng với Frank, cô đã thề là sẽ không bao giờ quay trở lại. Cô biết mình có thể không bao giờ quên được, nhưng cô có thể chôn vùi những điều mình biết; cô có thể tránh xa, không bao giờ tìm hiểu những chuyện đã xảy ra sau khi cô rời đi. Dường như đó là điều tối thiểu cô có thể làm, cho cả hai người họ, Frank và Jamie. Và cho cả đứa bé sắp chào đời.” Môi bà mím chặt một lúc.

“Nhưng Geilie đã cứu sống cô tại phiên tòa xét xử ở Cranesmuir. Có lẽ bà ấy đã tự kết án mình trong bất cứ trường hợp nào; cô nghĩ bà ấy tin là vậy. Nhưng bà ấy đã ném đi bất kỳ cơ hội nào có thể có được để cứu cô. Và bà ấy đã để lại cho cô một lời nhắn. Dougal đã chuyển lại cho cô, trong một hang động trên cao nguyên, khi ông ta mang cho cô tin tức Jamie bị giam trong ngục. Có hai phần trong lời nhắn ấy. Một là: “Tôi không biết liệu có thể không, nhưng tôi nghĩ là được”, và một chuỗi bốn con số - một, chín, sáu và tám.”

https://thuviensach.vn

“Một nghìn chín trăm sáu mươi tám,” Roger nói, cảm giác đây là một giấc mơ. Chắc chắn anh sẽ thức dậy nhanh thôi. “Năm nay. Ý bà ấy là gì khi nói rằng bà ấy nghĩ là nó có thể?”

“Quay trở lại. Xuyên qua những tảng đá. Lúc đó, bà ấy chưa thử, nhưng bà ấy nghĩ cô có thể thử. Và bà ấy đã đúng, dĩ nhiên là thế.” Claire xoay người và cầm lên ly whisky từ trên bàn. Bà nhìn chăm chú vào Roger qua vành ly rượu, đôi mắt cùng màu với thứ chất lỏng chứa bên trong nó. “Bây giờ là năm 1968, năm bà ấy đã tự quay về quá khứ. Có điều, cô nghĩ rằng bà ấy vẫn chưa đến.”

Cái ly trượt khỏi tay Roger, và anh vừa vặn kịp bắt lấy nó.

“Cái gì… ở đây? Nhưng bà ấy… tại sao không… cô không thể nói…” Anh lắp ba lắp bắp, những ý nghĩ trở nên rời rạc.

“Cô không *biết,*” Claire nói. “Nhưng cô nghĩ vậy. Cô khá chắc chắn bà ấy là người Scot, và bà ấy đã xuyên về quá khứ từ một nơi nào đó trên cao nguyên. Cứ cho là còn có nhiều vòng tròn đá như thế, nhưng chúng ta biết rằng Craigh na Dun *là* một lối đi - vì có những trường hợp có thể sử dụng nó. Ngoài ra,” bà nói thêm, với cái kiểu đưa ra câu chốt cuối cùng trong cuộc tranh cãi, “Fiona đã nhìn thấy bà ấy.”

“Fiona?” Roger cảm thấy chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi. Một sự vô lý hết sức. Bất cứ điều gì khác anh còn có thể tìm cách mà tin được - đi xuyên thời gian, phản bội gia tộc, những hé lộ lịch sử - nhưng việc mang Fiona dính vào chuyện này khiến lý trí của anh không thể chịu đựng nổi. Anh nhìn Claire vẻ cầu xin. “Nói với cháu là cô không có ý đó đi,” anh khẩn nài. “Không phải Fiona.”

Khóe miệng Claire giần giật. “Cô e là vậy,” bà nói, không phải không có chút cảm thông. “Cô đã hỏi cô ấy về nhóm tín đồ Druid mà bà cô ấy đã gia nhập. Dĩ nhiên, cô ấy đã phải thề giữ bí mật, nhưng cô đã biết đôi chút về họ, và thế là…” Bà nhún vai, vẻ hơi ái ngại. “Không quá khó khăn để gợi cho cô ấy nói chuyện. Cô ấy đã kể với cô rằng có một người đàn bà khác cũng đã hỏi những thắc mắc này - một người phụ nữ có mái tóc sáng

https://thuviensach.vn

màu, cao lớn và có đôi mắt màu xanh lá cây rất ấn tượng. Fiona nói người phụ nữ này khiến cô ấy nhớ đến ai đó," bà cố tình nói thêm, cẩn thận quan sát anh, "nhưng cô ấy không thể nghĩ ra là ai."

Roger chỉ rên lên, cúi gập người và từ từ đổ về phía trước cho tới khi trán anh tì lên bàn. Anh nhắm mắt lại, cảm thấy sự rắn chắc mát lạnh của bề mặt gỗ dưới đầu mình.

"Fiona có biết bà ấy là ai không?" Anh hỏi, mắt vẫn nhắm.

"Tên người đàn bà ấy là Gillian Edgars," Claire đáp. Anh nghe tiếng bà đứng lên, đi ngang qua phòng, lấy thêm một chút whisky vào trong ly. Bà quay trở lại và đứng cạnh bàn. Anh có thể cảm nhận được ánh mắt đăm đăm của bà trên gáy mình.

"Cô để cho cháu quyết định chuyện này." Claire khẽ nói. "Cháu có quyền được nói. Cô có nên tìm bà ấy không?"

Roger ngẩng đầu lên khỏi bàn và chớp mắt nhìn bà vẻ hoài nghi. "Cô sẽ đi tìm bà ấy ư?" Anh nói. "Nếu đây - nếu tất cả đều là sự thật - vậy thì chúng ta phải tìm bà ấy, đúng không? Nếu bà ấy trở về quá khứ để rồi bị thiêu sống? Dĩ nhiên cô phải tìm bà ấy rồi!" Anh bùng nổ. "Làm sao cô có thể cân nhắc điều gì khác chứ?"

"Và nếu cô thực sự tìm được bà ấy thì sao?" Bà hỏi lại, đặt một bàn tay mảnh mai lên bảng phả hệ bụi bặm và ngước nhìn anh. "Chuyện gì sẽ xảy ra với cháu?" Bà dịu dàng hỏi.

•••

Anh nhìn quanh vẻ bất lực, căn phòng làm việc sáng sủa, lộn xộn, với bức tường đầy những giấy tờ tài liệu hỗn độn và ấm trà cũ sứt mẻ trên chiếc bàn gỗ sồi cổ. Cứng rắn như là… Anh bóp vào đùi mình, siết chặt vào chất vải kẻ nhung thô như để cam đoan rằng anh cũng cứng rắn như chiếc ghế mà anh đang ngồi.

https://thuviensach.vn

“Nhưng… cháu là có *thật!”* Anh bùng nổ. “Cháu không thể… tan biến đi như hơi nước!”

Claire nhướng mày vẻ suy tư. “Cô không biết cháu sẽ thế nào. Cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Có lẽ cháu sẽ không bao giờ tồn tại chăng? Trong trường hợp đó, cháu không nên quá kích động. Có lẽ phần của cháu khiến cháu trở nên đặc biệt - linh hồn cháu hay cháu muốn gọi nó bằng bất kỳ cái tên gì cũng được - có lẽ cái đó được định trước là sẽ tồn tại trong bất kỳ trường hợp nào, và cháu vẫn sẽ là cháu, mặc dù được sinh ra với một dòng giống hơi khác đi. Rốt cuộc, có bao nhiêu phần tạo nên thân xác sinh học của cháu từ các vị tổ tiên sáu đời trở lại đây? Một nửa? Mười phần trăm?” Bà nhún vai và bặm môi, cẩn thận ngắm nhìn anh.

“Đôi mắt cháu được thừa hưởng từ Geilie, như cô đã nói. Nhưng cô cũng thấy hình ảnh của Dougal trong cháu. Không có nét cụ thể nào, dù vậy, cháu có hai gò má của người nhà MacKenzie; Bree cũng có đặc điểm đó. Không, nó là điều gì đó còn khó miêu tả hơn, vẻ gì đó trong cái cách cháu cử động, di chuyển; một vẻ duyên dáng, một tính chất bất ngờ - không...”

Bà lắc đầu. “Cô không thể miêu tả nó. Nhưng nó ở đó. Có phải nó là điều gì đó cháu *cần có* để trở thành cháu của bây giờ không? Có thể cháu vẫn là cháu mà không thừa hưởng chút gì đó từ Dougal không?”

Bà nặng nề đứng lên, lần đầu tiên kể từ lúc anh gặp bà, anh thấy trông bà đúng với tuổi thật của mình.

“Cô đã dành hơn hai mươi năm để tìm các câu trả lời, Roger, và cô có thể nói với cháu duy nhất một điều: Không có bất kỳ câu trả lời nào cả, chỉ có những lựa chọn. Cô đã thực hiện một số lựa chọn cho bản thân mình, và không ai có thể nói cho cô biết liệu chúng là đúng hay sai. Ông chủ Raymond thì có thể, mặc dù cô không cho là ông ta sẽ nói; ông ta là một người tin vào những điều huyền bí. Cô chỉ biết điều này đúng ở chỗ cô phải kể với cháu - và để cho cháu lựa chọn.”

Anh cầm ly rượu lên và uống cạn sạch whisky.

https://thuviensach.vn

Năm 1968. Năm Geillis Duncan bước vào vòng tròn đá. Năm bà ấy đi tới đối mặt với vận mệnh của mình bên dưới những cây thanh lương trà trên những ngọn đồi gần Leoch. Một đứa con ngoài giá thú, một cái chết bởi lửa thiêu.

Anh đứng lên và quanh quẩn tới lui giữa các hàng sách xếp trong phòng làm việc. Những cuốn sách đầy ắp lịch sử, thứ chủ đề hay thay đổi và đáng chế nhạo đó.

Không có câu trả lời, chỉ có sự lựa chọn.

Anh bồn chồn lần ngón tay lên những cuốn sách nằm trên cùng. Đây là những cuốn sách sử về phái Jacobite, những câu chuyện về cuộc nổi dậy đó vào năm 1715 và 1745. Claire đã biết một số người đàn ông và đàn bà được miêu tả trong những cuốn sách này. Đã đấu tranh và chịu đựng gian khó cùng với họ, để cứu những người xa lạ đối với bà. Đã đánh mất tất cả những điều bà yêu thương trong nỗ lực này. Và cuối cùng, đã thất bại. Nhưng quyền lựa chọn là của bà, cũng như bây giờ nó là của anh.

Liệu đây có phải chỉ là một giấc mơ, một ảo giác nào đó không? Anh liếc trộm Claire. Bà nằm ngả ra trên chiếc ghế bành, mắt nhắm lại, không nhúc nhích, nhưng mạch đập của bà có thể vừa vặn thấy rõ ở hõm cổ. Không. Trong thoáng chốc, anh có thể tự thuyết phục bản thân rằng đây chỉ là chuyện không tưởng, nhưng chỉ trong lúc anh quay đi không nhìn bà. Tuy nhiên, càng muốn tin vào điều ngược lại thì khi nhìn bà, anh càng không thể hoài nghi lời bà nói.

Anh úp hai bàn tay lên bàn rồi lật chúng lại, nhìn vào những đường chỉ tay như mê cung. Số mệnh của anh chỉ nằm ở đây, trong lòng bàn tay này, hay anh còn giữ trong tay mạng sống của một người phụ nữ vô danh nữa?

Không có câu trả lời. Anh nhẹ nhàng khép hai bàn tay lại, như thể đang giữ lấy thứ gì đó nhỏ bé mắc bẫy bên trong hai nắm tay và đưa ra sự lựa chọn của mình.

“Chúng ta đi tìm bà ấy thôi,” anh nói.

https://thuviensach.vn

Không có tiếng gì phát ra từ dáng người im lặng ngồi trên chiếc ghế bành, và không một cử động nào ngoại trừ sự nâng lên hạ xuống của lồng ngực đó. Claire đã ngủ.

https://thuviensach.vn

48
Săn phù thủy

Tiếng chuông vo vo cổ lỗ phát ra từ nơi nào đó tận sâu trong dãy phòng. Đây không phải là nơi tốt nhất trong thị trấn, nhưng cũng không phải tệ nhất. Những ngôi nhà của công nhân hầu hết đều giống như thế này, được chia thành hai hoặc ba phòng. Một bảng thông báo bằng chữ viết tay bên dưới cái còi ghi MCHENRY TẦNG TRÊN - ẤN CHUÔNG HAI LẦN. Roger cẩn thận ấn chuông thêm một lần nữa, sau đó chùi tay vào chiếc quần dài. Hai lòng bàn tay anh đang vã mồ hôi, điều này làm anh khá khó chịu.

Có một cái máng trồng cây trường thọ hoa vàng ở bên cạnh bậc cửa, một nửa đã chết vì thiếu nước. Ngọn những chiếc lá hình lưỡi mác đều màu nâu và quăn lại, những cái đầu màu vàng nhăn nhúm rũ xuống gần tới giày của anh, vẻ chán chường.

Claire cũng nhìn những cái cây. “Có lẽ không có ai ở nhà,” bà nói, khom người xuống, chạm vào lớp đất khô trong máng. “Những cái cây này đã không được tưới nước hơn một tuần rồi.”

Roger cảm thấy một làn sóng nhẹ nhõm trước ý nghĩ này; dù anh có tin Geillis Duncan là Gillian Edgars hay không, anh vẫn không hề mong đợi chuyến viếng thăm này. Anh đang quay người để đi thì cánh cửa đột ngột mở ra phía sau anh, một tiếng kẹt cửa chói tai khiến tim anh như nhảy lên tới tận cổ.

“Gì thế?” Người đàn ông ra mở cửa liếc xéo họ, hai mắt sưng húp trên khuôn mặt đỏ lựng, nặng trình trịch cùng với bộ râu chưa cạo.

https://thuviensach.vn

“À… Chúng tôi lấy làm tiếc vì đã quấy rầy giấc ngủ của ông,” Roger nói, cố gắng để làm mình thật bình tĩnh. Dạ dày anh có cảm giác hơi trống rỗng. “Chúng tôi đang tìm một cô tên là Gillian Edgars. Cô ấy có sống ở đây không?”

Người đàn ông xoa bàn tay lông lá, múp míp lên đầu, khiến tóc dựng ngược lên như nhím xù lông.

“Đó là *bà* Edgars, đồ cua đực! Và mày muốn gì ở vợ tao?” Mùi rượu bốc ra từ hơi thở của gã đàn ông khiến Roger muốn lùi lại, nhưng anh vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Chúng tôi chỉ muốn nói chuyện với bà ấy thôi,” anh nói, vẻ xoa dịu hết mức có thể. “Bà ấy có ở nhà không, làm ơn?”

“Bà ấy có ở nhà không, làm ơn?” Gã đàn ông này hẳn phải là ông Edgars, uốn miệng vẻ ác ý, cao giọng nhại lại ngữ điệu Oxford của Roger. “Không, bà ấy không có ở nhà. Xéo đi,” hắn khuyên, đóng sầm cánh cửa khiến tấm rèm đăng ten rung lên.

“Cô có thể hiểu tại sao bà ấy *không ở* nhà,” Claire bình luận, kiễng chân để nhòm vào qua cửa sổ. “Cô cũng sẽ không ở nhà nếu đó là thứ đang đợi cô.”

“Khẽ thôi,” Roger nói cụt ngủn. “Có vẻ là thế đó. Cô có gợi ý nào khác để tìm người phụ nữ này không?”

Claire rời khỏi chỗ bậu cửa sổ.

“Hắn ỳ ra trước cái ti vi,” bà tường thuật. “Mặc hắn đó, ít nhất cho tới giờ quán rượu mở cửa. Trong lúc đó, chúng ta có thể thử tìm trong học viện này. Fiona nói Gillian Edgars có các khóa học ở đó.”

•••

Học viện Nghiên cứu Văn hóa dân gian và Di tích cổ của Scotland nằm ở tầng trên cùng của một ngôi nhà hẹp ngay bên ngoài khu kinh doanh

https://thuviensach.vn

buôn bán của thị trấn. Tiếp tân là một người phụ nữ nhỏ bé, dáng người đầy đặn, mặc chiếc áo cardigan màu nâu và váy in hoa, có vẻ vui mừng khi trông thấy họ; bà ta hẳn bị cấm không được kết bè kéo bạn ở đây, Roger nghĩ.

"Ồ, bà *Edgars,*" bà ta nói, sau khi nghe họ hỏi. Roger nghĩ có một thoáng nghi ngờ đột ngột trong giọng bà Andrews, nhưng bà ta vẫn duy trì sự vui vẻ và tươi tỉnh. "Có," bà ta nói, "bà ấy là một thành viên thường xuyên của học viện, bà ấy trả tiền tham gia tất cả các lớp học. Bà ấy thường có mặt ở đây, bà Edgars ấy." Giọng điệu bà Andrews có vẻ nhiệt tình hơn mức bà ta thực sự quan tâm.

"Bây giờ bà ấy không ở đây ư?" Claire hỏi.

Bà Andrews lắc đầu, khiến mấy lọn tóc quăn tít màu xám nhảy nhót trên đầu.

"Ồ, không," bà nói. "Hôm nay là thứ Hai. Chỉ có tôi và Tiến sĩ McEwan ở đây vào thứ Hai thôi. Ông ấy là giám đốc mà." Bà ta nhìn Roger đầy trách móc, cứ như đáng lẽ anh phải biết điều đó. Thế rồi, có vẻ an lòng trước sự tôn trọng rõ ràng của họ, bà ta hơi dịu lại.

"Nếu các vị muốn hỏi về bà Edgars, các vị nên gặp Tiến sĩ McEwan. Tôi sẽ đi báo với ông ấy là các vị ở đây, được chứ?"

Khi bà ta bắt đầu len ra từ phía sau bàn làm việc, Claire nghiêng người tới trước ngăn bà ta lại.

"Bà có bức hình nào của bà Edgars không?" Bà hỏi thẳng. Trước cái nhìn chằm chằm ngạc nhiên của bà Andrews, Claire mỉm cười quyến rũ, giải thích: "Chúng tôi không muốn lãng phí thời gian của ngài giám đốc nếu là nhầm người, bà biết đấy!"

Bà Andrews hơi há miệng, mắt chớp chớp vẻ bối rối, nhưng sau một lúc, bà ta cũng gật đầu và bắt đầu sục sạo xung quanh bàn làm việc, mở các ngăn kéo và tự nói với mình.

https://thuviensach.vn

“Tôi biết chúng ở đâu đó quanh đây mà. Tôi mới thấy chúng ngày hôm qua, nên chúng không thể đi đâu xa được… Ồ, đây rồi!” Bà hăng hái với một tập ảnh đen trắng trên tay và cấp tốc phân loại chúng.

“Đó,” bà ta nói. “Đó là bà ấy, cùng với một trong những đoàn thám hiểm khảo cổ ở bên ngoài thị trấn, nhưng các vị không thể thấy rõ mặt bà ấy, đúng không? Để tôi xem có thêm bức…”

Bà ta lấy lại tập ảnh, tự lầm bầm một mình, trong khi Roger hứng thú nhòm qua vai Claire để nhìn bức ảnh bà Andrews đặt trên mặt bàn. Nó chụp một nhóm người nhỏ đang đứng gần một chiếc Land-Rover, cùng với rất nhiều bao tải và dụng cụ nhỏ để trên mặt đất bên cạnh họ. Đây là một kiểu ảnh chụp ngẫu hứng, còn có vài người đang quay đi khỏi ống kính máy ảnh. Ngón tay Claire đưa ra, không hề chần chừ, chạm vào hình một cô gái cao lớn với mái tóc sáng màu, dài, thẳng, xõa ngang lưng. Bà gõ nhẹ lên tấm hình và lẳng lặng gật đầu với Roger.

“Cô không thể nào chắc chắn được,” anh thì thầm với bà.

“Gì thế, chàng trai?” Bà Andrews hỏi, lơ đãng ngước lên nhìn qua vành kính. “Ồ, không phải anh đang nói với tôi. Không sao, tôi tìm được một tấm ảnh rõ hơn một chút đây. Nó vẫn không có hết cả mặt bà ta - bà ta đã quay nghiêng người đi - nhưng nó rõ hơn bức kia.” Bà thả bức hình mới lên trên bức trước đó với vẻ đắc thắng.

Bức ảnh này chụp một người đàn ông lớn tuổi đeo kính nửa vành và cô gái tóc sáng màu đó, đang cúi người trên một chiếc bàn mà đối với Roger, trông nó có vẻ như chất một bộ sưu tập các bộ phận của mô tô đã gỉ sét, nhưng rõ ràng đó là những món đồ tạo tác có giá trị. Mái tóc của cô gái rủ xuống một bên má, đầu hơi quay về phía người đàn ông, nhưng đường nét nhìn nghiêng của cái mũi thẳng, ngắn, cái cằm tròn dễ thương, và đường cong của khuôn miệng xinh đẹp hiển hiện thấy rõ. Một con mắt đang cụp xuống, bị che đi dưới hàng mi dày và dài. Roger ngăn một tiếng huýt sáo ngưỡng mộ đã dâng lên đến môi. Dù là bà cố tổ hay không thì bà ta cũng là một cô nàng xinh như búp bê, anh nghĩ thầm một cách bất kính.

https://thuviensach.vn

Anh liếc nhìn Claire. Bà gật đầu, không nói gì. Bà thậm chí còn tái nhợt hơn bình thường, và anh có thể thấy mạch máu ở cổ bà đập rất nhanh, nhưng bà đã cảm ơn bà Andrews với dáng vẻ điềm tĩnh như thường.

"Phải, đúng là người này. Tôi nghĩ có lẽ chúng tôi *muốn* nói chuyện với ông giám đốc, nếu ông ấy sẵn sàng."

Bà Andrews ném một cái liếc mắt thật nhanh về phía cánh cửa gỗ ép màu trắng đằng sau bàn làm việc của mình.

"Vậy thì tôi sẽ đi hỏi giúp các vị. Tôi có thể nói gì với ông ấy nhỉ?"

Roger đang lục tìm một lý do, mở miệng định nói thì Claire đã bước tới cắt ngang.

"Thực ra chúng tôi đến từ Oxford," bà nói. "Bà Edgars đã nộp một bài nghiên cứu cho Ban Di tích cổ, và bà ấy đã đưa tên viện này với tư cách là nơi chứng nhận các thành tích của bà ấy. Vậy nếu bà không phiền…?"

"Ồ, tôi hiểu," bà Andrews nói, có vẻ bị ấn tượng. "Oxford. Nghĩ mà xem! Tôi sẽ hỏi Tiến sĩ McEwan liệu ông ấy có thể gặp các vị ngay bây giờ không."

Khi bà ta biến mất sau cánh cửa gỗ ép màu trắng, ngừng lại một chút vẻ chiếu lệ trước khi bước hẳn vào, Roger cúi xuống nói thầm vào tai Claire.

"Không có Ban Di tích cổ nào ở Oxford cả," anh rít lên khe khẽ, "và cô biết điều đó mà."

"Cháu biết điều đó," bà kín đáo đáp lại, "và cô cũng biết, như cháu đã thông minh chỉ ra. Nhưng không phải người nào trên thế giới này cũng biết, và chúng ta vừa mới gặp một người trong số họ."

Cánh cửa gỗ ép màu trắng bắt đầu mở ra.

"Hãy hy vọng là quanh đây có nhiều người như vậy," Roger nói, quệt lông mày, "nếu không thì cô là kẻ nói dối rồi."

Claire đứng lên, mỉm cười với bà Andrews đang vẫy tay ra hiệu, trong khi nói qua khóe miệng.

https://thuviensach.vn

“Cô ư? Cô, người đọc được tâm tình của một ông vua Pháp ư?” Bà vuốt xuôi chân váy và để nó đung đưa tự nhiên. “Chuyện này dễ như ăn bánh.”

Roger mỉa mai cúi chào, ra hiệu về phía cánh cửa. “*Après vous*[51], thưa bà.”

Khi bà bước lên đi trước, anh thì thào nói thêm: “*Après vous, le déluge.*[52]” Hai vai bà cứng đờ ra, nhưng không quay đầu lại.

•••

Hơn cả sự ngạc nhiên của Roger, chuyện này *đúng là* dễ như ăn bánh. Anh không biết liệu đó là do kỹ năng xuyên tạc của Claire hay do sự bận rộn của Tiến sĩ McEwan mà thân phận của họ không hề bị nghi ngờ. Đối với người đàn ông này, dường như không thể không có khả năng đại diện của trường Oxford tới tận vùng hoang vắng này của Inverness để hỏi về lý lịch, trình độ của một nghiên cứu sinh tiềm năng. Nhưng rồi, Roger nghĩ, Tiến sĩ McEwan có vẻ như đang bận tâm đến điều gì đó; có lẽ ông ta không suy nghĩ rõ ràng như lẽ thường.

“Àaaa… vâng, bà Edgars không nghi ngờ gì có một đầu óc giỏi giang. Rất giỏi,” ông giám đốc nói, như đang tự thuyết phục bản thân mình. Ông ta là một người đàn ông cao lớn, to bè, môi trên dài như môi lạc đà, nó rung rung mỗi khi ông ta lưỡng lự tìm một từ mới. “Các vị… bà ấy… cái đó…” Ông ta ngập ngừng, môi giật giật rồi nói: “Các vị đã *gặp* bà Edgars chưa?” Cuối cùng ông ta cũng bật ra câu hỏi.

“Chưa,” Roger nói, quan sát Tiến sĩ McEwan với vẻ khắc khổ. “Đó là lý do chúng tôi muốn tìm hiểu về bà ấy.”

“Liệu có điều gì…” Claire cố ý ngừng lại, mời mọc, “mà ông nghĩ có lẽ hội đồng nên biết không, Tiến sĩ McEwan?” Bà hơi nhoài người tới trước, mắt mở thật to. “Ông biết đấy, các câu hỏi như thế này là *hoàn toàn*

https://thuviensach.vn

bí mật. Nhưng nó vô cùng quan trọng, giúp chúng tôi có được thông tin đầy đủ; có một vị trí liên quan đến vấn đề tin cậy mà...” Giọng bà hạ xuống đầy vẻ ám chỉ. “Liên quan đến Bộ, ông biết đó!”

Roger rất muốn siết cổ bà, nhưng Tiến sĩ McEwan lại trang nghiêm gật đầu, môi run run như phát điên.

“Ồ, vâng, thưa bà. Phải, dĩ nhiên rồi. Liên quan đến Bộ. Tôi hoàn toàn hiểu. Phải, phải, chà, tôi… hừm, có lẽ - tôi không muốn khiến các vị có ấn tượng sai lầm về bất cứ khía cạnh nào. Và đây là một cơ hội tuyệt vời, không nghi ngờ gì…”

Giờ thì Roger muốn bóp cổ cả hai người bọn họ. Claire hẳn đã để ý thấy hai bàn tay anh giần giật để trong lòng với khao khát không thể cưỡng lại được đó, vì bà đã kiên quyết ngăn lại bài nói năng lảm nhảm của ông giám đốc.

“Về cơ bản, chúng tôi quan tâm tới hai điều,” bà nói nhanh, mở cuốn sổ tay mà bà mang theo và làm dáng đặt nó trên đầu gối như thể để tham cứu. *Chọn một chai rượu Tây Ban Nha cho bà T,* Roger đọc trong cuốn sổ bằng khóe mắt liếc sang. *Giăm bông thái lát để đi picnic.*

“Đầu tiên, chúng tôi muốn biết ý kiến của ông về học thức của bà Edgars, và thứ hai, ý kiến của ông về tổng thể con người bà ấy. Cái đầu tiên dĩ nhiên chúng tôi có đánh giá của riêng mình” - bà đánh một dấu tích nhỏ vào cuốn sổ, bên cạnh chỗ ghi chép đề *Đổi séc du lịch* - “nhưng tất nhiên, ông nắm được chi tiết và cụ thể hơn nhiều.” Tiến sĩ McEwan lần này gật đầu như bị thôi miên hoàn toàn.

“Phải, chà…” Ông ta hơi thở phì phò, rồi liếc nhanh về phía cánh cửa để chắc chắn là nó đã đóng kín, vẻ bí mật nghiêng người qua bàn làm việc. “Chất lượng công việc của bà ấy - chà, về cái đó, tôi nghĩ mình hoàn toàn có thể thỏa mãn các vị. Tôi sẽ cho các vị xem vài thứ mà bà ấy đang làm. Còn về vấn đề kia…” Roger nghĩ ông ta sắp sửa nói sang vấn đề cả hai vừa bịa ra kia liền nhoài người tới trước với vẻ đe dọa.

https://thuviensach.vn

Tiến sĩ McEwan đột ngột ngả người ra sau, nhìn có vẻ sửng sốt. “Thực sự chẳng có gì nhiều,” ông ta nói. “Chỉ là… à, bà ấy là một phụ nữ trẻ *rất mãnh liệt.* Có lẽ sự hứng thú của bà ấy đôi khi dường như hơi… ám ảnh?” Giọng ông ta trở nên hoài nghi. Ánh mắt ông ta liếc từ Roger sang Claire, như một con chuột bị sập bẫy.

“Phải chăng sự hứng thú mạnh mẽ này tập trung vào những hòn đá dựng đứng? Những vòng tròn đá?” Claire dịu dàng gợi ý.

“Ồ, vậy là điều đó thể hiện cả trong tư liệu bà ấy nộp ư?” Ông giám đốc lôi ra một chiếc khăn mùi soa lớn, dơ dáy từ trong túi và lau mặt mình. “Phải, chính là cái đó đấy. Dĩ nhiên, có rất nhiều người bị chúng cuốn hút,” ông ta nói. “Sự lãng mạn của nó, sự huyền bí. Hãy nhìn vào những tâm hồn tăm tối đó ở ngoài Stonehenge vào ngày Hạ chí mà xem, trong trang phục áo chùng, mũ trùm đầu. Hát cầu tụng… tất cả những chuyện vớ vẩn như thế. Không phải tôi so sánh Gillian Edgars với…”

Còn khá nhiều điều nữa, nhưng Roger không còn lắng nghe. Trong văn phòng chật hẹp này, không khí có vẻ ngột ngạt, cổ áo anh quá chật; anh có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch không ngừng ở hai bên tai, rất khó chịu.

Đơn giản là không thể nào! Anh nghĩ. *Không thể khẳng định.* Sự thật, câu chuyện của Claire Randall rất có sức thuyết phục - cực kỳ có sức thuyết phục. Nhưng rồi, hãy nhìn vào hiệu quả bà đang tạo ra với ông lão tội nghiệp lẩy bẩy này, người sẽ không biết được mặt mũi thực sự của cái suất học bổng đó là như thế nào. Hiển nhiên bà có thể thuyết phục một thợ hàn nồi đừng có hàn nồi nữa. Tuy anh, Roger, không dễ xúc cảm như Tiến sĩ McEwan, nhưng…

Bị quấy rầy bởi nỗi nghi ngờ và mồ hôi đang nhỏ giọt, Roger không mấy để ý khi Tiến sĩ McEwan tìm một chùm chìa khóa từ trong ngăn kéo tủ và đứng dậy, dẫn họ ra ngoài qua cánh cửa thứ hai vào một hành lang dài đầy những cánh cửa.

https://thuviensach.vn

“Các phòng làm việc cá nhân,” ông giám đốc giải thích. Ông ta mở một cánh cửa, để lộ một căn phòng nhỏ rộng khoảng một mét rưỡi mỗi chiều, chỉ vừa đủ để đặt một chiếc bàn hẹp, một chiếc ghế và một cái giá sách nhỏ. Được sắp xếp gọn gàng trên bàn là một chồng bìa cứng đựng hồ sơ với nhiều màu sắc khác nhau. Ở một bên, Roger trông thấy một cuốn sổ ghi chép lớn có bìa màu xám và một cái nhãn ghi bằng chữ viết tay ngay ngắn ở mặt trước - TỔNG HỢP. Vì một lý do nào đó, ngay khi nhìn thấy nét chữ viết tay ấy, anh thấy một cơn rùng mình chạy khắp cơ thể.

Đến bây giờ, chuyện này đang càng lúc càng cá nhân hơn rồi. Đầu tiên là những bức ảnh, giờ là chữ viết tay của người phụ nữ này. Anh thoáng hoảng hốt khi nghĩ đến việc thực sự gặp mặt Geillis Duncan. Ý anh là Gillian Edgars. Cho dù người phụ nữ đó là *ai đi nữa.*

Ông giám đốc đang mở các tập tài liệu đủ loại ra, chỉ vào và giải thích với Claire, người lúc này đang trình diễn rất tốt một màn tiếp thu những gì ông ta nói. Roger ngó qua vai bà, gật đầu và nói: “Ừm, ừm, rất thú vị,” vào những khoảng dừng ngang, nhưng những đường thẳng và đường nhánh miêu tả kia thật khó hiểu đối với anh.

Bà ấy đã viết cái này, anh tiếp tục nghĩ. *Bà ấy có thật. Da thịt, máu, đôi môi, hàng mi dài.* Và nếu bà ấy trở về quá khứ qua những tảng đá kia, bà ấy sẽ bị thiêu cháy - nổ lốp bốp và trở nên đen sì, với mái tóc cháy rực như một ngọn đuốc trong ánh bình minh đen ngòm. Và nếu bà ấy không quay về, thì… mình không tồn tại.

Anh lắc đầu thật mạnh.

“Ông không tán đồng ư, ông Wakefield?” Ông giám đốc học viện đang ngó anh chằm chằm, vẻ khó xử.

Anh lại lắc đầu lần nữa, lần này có vẻ ngượng ngùng.

“Không, không. Ý tôi là… chỉ là… tôi có thể uống một ly nước không?”

“Dĩ nhiên, dĩ nhiên rồi! Xin đi cùng tôi, có một vòi nước ngay ở góc quanh kia, tôi sẽ chỉ cho ông.” Tiến sĩ McEwan lăng xăng dẫn anh ra khỏi

https://thuviensach.vn

căn phòng làm việc riêng và đi xuôi hành lang, liến thoắng bày tỏ sự quan tâm tới tình trạng sức khỏe của anh.

Ngay khi đi xa khỏi sự giam cầm tù túng của căn phòng làm việc cá nhân cũng như việc ở gần những cuốn sách và tài liệu của Gillian Edgars, Roger bắt đầu cảm thấy khỏe hơn. Nhưng ý nghĩ phải quay trở lại căn phòng bé tí đó, nơi tất cả những lời kể của Claire về quá khứ dường như vọng vào những bức vách mỏng kia… Không. Anh đã quyết định rồi. Claire có thể tự mình hoàn thành việc này với Tiến sĩ McEwan. Anh đi ngang qua căn phòng làm việc cá nhân kia thật nhanh, không nhìn vào bên trong và đi qua cánh cửa dẫn trở vào chỗ bàn lễ tân.

Bà Andrews nhìn chằm chằm khi anh đi vào, cặp mắt kính của bà ta lóe lên vẻ quan tâm và tò mò.

"Trời ơi, ông Wakefield! Ông cảm thấy không khỏe ư?"

Roger đưa tay lên xoa mặt, hẳn là trông anh kinh khủng lắm. Anh mỉm cười yếu ớt trước bà thư ký thấp bé phúng phính.

"Không, cảm ơn rất nhiều. Tôi chỉ thấy ở đó hơi nóng thôi; tôi sẽ đi xuống dưới kia để hít thở chút không khí mát mẻ."

"Ồ, vâng!" Bà thư ký gật đầu vẻ thấu hiểu. "Do lò sưởi đấy." Bà ta phát âm nó là "lò sửi". "Bọn họ bật lên, anh biết đấy, và không tắt đi. Tôi nên đi xem thế nào." Bà ta đứng dậy, rời khỏi bàn, bức hình của Gillian Edgars vẫn nằm đó. Bà ta liếc xuống bức hình, rồi ngước lên nhìn Roger.

"Ồ, lạ chưa này!" Bà ta nói. "Tôi đang nhìn vào tấm hình này và thắc mắc có điều gì ở gương mặt bà Edgars khiến tôi đột nhiên thấy ấn tượng. Và tôi không thể nghĩ ra đó là gì. Nhưng bà ấy trông khá giống *ông*, ông Wakefield ạ! Đặc biệt là đôi mắt tròn. Cái đó không phải thật trùng hợp sao? Ông Wakefield?" Bà Andrews nhìn chằm chằm về phía cầu thang, nơi tiếng bước chân của Roger thình thình vọng lại từ các ván cầu thang bằng gỗ.

"Mong là chỉ hơi khó ở," bà ta nói vẻ tử tế. "Chàng trai tội nghiệp!"

https://thuviensach.vn

•••

Mặt trời vẫn ở phía trên đường chân trời khi Claire quay lại gặp anh trên phố, nhưng giờ đã là xế chiều; mọi người đang về nhà dùng bữa trà chiều, và trong không khí có một cảm giác thư giãn mơ hồ, niềm mong mỏi về sự bình yên thư thả sau một ngày dài làm việc.

Bản thân Roger lại không có được cảm giác như thế. Anh đi đến mở cửa xe cho Claire, những cảm xúc lẫn lộn khiến anh không thể quyết định xem phải làm gì trước. Bà ngồi vào trong xe, liếc mắt nhìn anh vẻ cảm thông.

“Khá là khó chịu, đúng không?” Đó là tất cả những gì bà nói.

Cái mê cung phức tạp của những con phố mới khiến cho việc đi xuyên qua trung tâm thị trấn trở thành một nhiệm vụ đòi hỏi tất cả sự tập trung chú ý của anh. Khi họ đã ra đến đoạn phố dễ đi, anh mới có thể dời mắt khỏi con đường trước mặt đủ lâu để hỏi: “Tiếp theo sẽ làm gì?”

Claire đang ngả người trên ghế, nhắm mắt, những lọn tóc lỏng tuột ra khỏi kẹp tóc. Bà không mở mắt khi anh hỏi, chỉ hơi duỗi người, tìm một tư thế thoải mái trên ghế.

“Sao cháu không mời Brianna ra ngoài ăn tối ở đâu đó nhỉ?” Bà nói.

Bữa tối ư? Không hiểu sao việc dừng lại để ăn tối giữa lúc đang nỗ lực điều tra vấn đề sinh tử như thế này có vẻ gì đó không ổn, nhưng mặt khác, Roger đột nhiên nhận ra cảm giác trống rỗng trong dạ dày mình không hoàn toàn là do những điều được tiết lộ trong một giờ vừa qua gây ra.

“À, được thôi,” anh chậm chạp nói. “Nhưng ngày mai…”

“Sao phải đợi đến ngày mai?” Claire cắt ngang. Lúc này, bà đã ngồi thẳng dậy, chải lại mái tóc. Nó dày và từng lọn xoăn tít xõa trên bờ vai bà, Roger nghĩ nó khiến bà đột nhiên trông rất trẻ. “Cháu có thể đi nói chuyện với Greg Edgars lần nữa sau bữa tối được không?”

https://thuviensach.vn

“Làm sao cô biết tên hắn là Greg?” Roger tò mò hỏi. “Và nếu hắn đã không nói chuyện với cháu chiều nay thì tại sao đến tối hắn lại chịu nói chuyện chứ?”

Claire nhìn Roger như thể đột ngột thấy nghi ngờ trí thông minh của anh.

“Cô biết tên hắn vì cô đã trông thấy nó trên một lá thư trong hòm thư của hắn,” bà nói. “Về phần tại sao hắn lại nói chuyện với cháu tối nay, đó là vì lần này cháu sẽ mang theo một chai whisky khi đến đó.”

“Và cô nghĩ điều đó sẽ khiến hắn mời chúng ta vào nhà ư?”

Bà nhướng một bên lông mày. “Cháu có nhìn thấy một loạt cái chai rỗng trong thùng rác của hắn không? Dĩ nhiên hắn sẽ làm thế. Ngay lập tức, không chần chừ.” Bà ngồi ngả ra, hai nắm tay thọc vào túi áo khoác, nhìn chăm chú ra ngoài đường.

“Cháu có thể hỏi xem Brianna có đi cùng cháu không,” bà bình thản nói.

“Cô ấy đã nói là sẽ không dính dáng gì tới chuyện này nữa,” Roger phản đối.

Claire liếc nhìn anh vẻ nóng nảy. Mặt trời đang ở ngay phía sau bà, nó khiến hai mắt bà sáng rực màu hổ phách, như một con sói.

“Trong trường hợp đó, cô đề nghị cháu đừng nói với con bé những gì cháu đang dính vào,” bà nói bằng một giọng khiến Roger nhớ ra rằng bà vốn là lãnh đạo của một bệnh viện lớn.

Hai tai anh nóng bừng, nhưng anh vẫn bướng bỉnh nói: “Cô không thể giấu kín chuyện đó được, nếu cô và cháu…”

“Không phải cô,” Claire ngắt lời. “Cháu đấy. Cô còn có việc khác để làm.”

Thế này đã là quá nhiều rồi, Roger nghĩ. Anh cho xe tạt vào lề đường mà không bật tín hiệu xin đường và cho xe trượt vào chỗ dừng. Anh trừng mắt với bà.

https://thuviensach.vn

“Cô còn có việc khác để làm ư?” Anh hỏi. “Cháu thích điều đó đấy! Cô đang đẩy cháu vào cái công việc cố lôi kéo một tên nghiện rượu có khả năng tấn công cháu ngay khi nhìn thấy, *và* dụ dỗ con gái cô đi cùng để quan sát! Gì chứ, cô nghĩ cô ấy sẽ cần có mặt để chở cháu đến bệnh viện sau khi Edgars nện vào đầu cháu bằng một chai rượu à?”

“Không,” Claire nói, phớt lờ giọng điệu của anh. “Cô nghĩ cháu và Greg Edgars có thể làm được một việc mà cô không thể làm được, đó là thuyết phục Bree tin rằng Gillian Edgars chính là người phụ nữ mà cô đã biết - Geillis Duncan. Con bé sẽ không chịu lắng nghe cô. Có thể nó cũng sẽ không chịu nghe cháu nếu cháu cố gắng kể cho con bé nghe điều chúng ta đã phát hiện được ở học viện ngày hôm nay. Nhưng nó sẽ nghe Greg Edgars.” Giọng bà đều đều, buồn bã, và Roger cảm thấy cơn giận dữ của mình hơi xẹp xuống. Anh lại khởi động xe, hòa vào dòng xe cộ.

“Được rồi, cháu sẽ cố,” anh bất đắc dĩ nói, không nhìn bà. “Vậy cô sẽ đi đâu trong khi cháu làm việc này?”

Bà lại lục tìm trong túi mình. Sau đó, bà rút tay ra và xòe lòng bàn tay. Mắt anh bắt được tia sáng màu bạc của một món đồ nhỏ lóe lên trong bóng tối trên lòng bàn tay bà. Một chiếc chìa khóa.

“Cô sẽ đột nhập vào học viện,” bà bình tĩnh nói. “Cô muốn có cuốn sổ tay đó.”

•••

Sau khi Claire viện cớ để đi chạy “việc lặt vặt” - khiến Roger rùng mình một chút - anh và Brianna đã lái xe đến quán rượu, nhưng sau đó quyết định hoãn ăn tối vì tối nay trời đẹp hơn mong đợi. Họ lang thang tản bộ dọc theo con đường đi dạo nhỏ hẹp bên sông Ness, và anh đã quên bẵng nỗi lo âu của mình về buổi tối nay trong niềm vui sướng vì có Brianna bầu bạn.

https://thuviensach.vn

Ban đầu, họ trò chuyện một cách thận trọng, tránh bất cứ điều gì có thể dẫn đến tranh luận. Thế rồi cuộc tán gẫu chuyển hướng sang công việc của Roger, và dần dần càng lúc càng sôi nổi hơn.

“Làm sao mà em biết được nhiều thứ về nó thế?” Roger hỏi, ngừng ngang giữa câu nói dở.

“Cha em đã dạy cho em,” cô đáp. Ở từ “cha”, cô hơi khựng lại một chút, như thể hy vọng anh nói gì đó. “Người cha *thực sự* của em,” cô cố ý bổ sung.

“À, dĩ nhiên ông ấy biết điều đó rồi,” Roger hòa nhã đáp, né tránh đề tài khó khăn ấy. Sau này còn rất nhiều thời gian, cô gái của tôi ạ, anh mỉa mai nghĩ. Nhưng tôi sẽ không nhảy vào cái bẫy đó đâu.

Ngay cuối đường, Roger có thể trông thấy ánh sáng chiếu ra từ cửa sổ ngôi nhà của Edgars. Vậy là con mồi đang ở trong hang. Anh cảm thấy một đợt dâng trào hoóc môn adrenaline ngoài mong đợi khiến cho tim đập nhanh hơn trước ý nghĩ về cuộc đối đầu sắp tới.

Adrenaline đã bị đánh bại bởi một cơn tràn nước chua dạ dày khi họ bước vào bầu không khí đầy mùi rau húng của quán rượu, thơm phức mùi thịt băm với khoai tây hầm. Họ nói chuyện về các chủ đề chung chung một cách thân thiện, với một thỏa thuận ngầm tránh đả động tới cảnh tượng xảy ra ở nhà mục sư vào ngày hôm trước. Roger đã để ý thấy sự lạnh nhạt giữa Claire và con gái trước khi anh thả bà ở chỗ xếp hàng chờ taxi trên đường tới quán rượu. Ngồi cạnh nhau ở ghế sau, họ khiến anh nghĩ đến hình ảnh của hai con mèo xa lạ, tai cụp xuống và đuôi quật mạnh, nhưng cả hai đều tránh nhìn vào mắt nhau, vì điều đó sẽ dẫn tới chuyện cào cắn và xù lông.

Sau bữa tối, Brianna đi lấy áo khoác của hai người trong khi anh thanh toán hóa đơn.

“Cái đó để làm gì thế?” Cô hỏi, phát hiện ra chai rượu whisky trong tay anh. “Anh định lên kế hoạch cho buổi tiệc náo nhiệt vào khuya nay à?”

“Tiệc náo nhiệt ư?” Anh nói, nhe răng cười với cô. “Em *đang* tiến bộ rồi nhỉ? Và em còn nhặt nhạnh được gì khác nữa trong các nghiên cứu ngôn

https://thuviensach.vn

ngữ học của mình vậy?”

Cô cụp mắt xuống, làm ra vẻ nghiêm trang cường điệu.

“Ồ, ở Hoa Kỳ có một điệu nhảy gọi là Shag. Dù vậy, em hiểu là mình không nên mời anh cùng khiêu vũ với em ngay ở đây.”

“Không, trừ phi em có ý đó,” anh nói. Cả hai cùng cười phá lên, nhưng anh nghĩ vẻ ửng hồng trên má cô hình như càng đậm hơn, và anh ý thức được một sự kích thích trong lời gợi ý đó khiến anh giữ nguyên chiếc áo khoác vắt trên cánh tay thay vì mặc nó vào.

“À, sau khi đã nạp đủ những thứ *đó,* bất cứ điều gì cũng có thể,” cô nói, ám chỉ chai whisky với một nụ cười hơi tinh quái. “Dù mùi vị thật kinh khủng.”

“Sẽ quen thôi, cô gái,” Roger nói, mở rộng khẩu âm của mình. “Chỉ người Scot khi sinh ra đã thích nó. Anh sẽ mua cho em một chai để luyện tập dần. Đây là một món quà - có một vài thứ anh đã hứa sẽ từ bỏ. Có muốn đi cùng không, hay anh sẽ làm việc đó sau nhé?” Anh hỏi. Anh không biết liệu mình có muốn cô đi cùng hay không, nhưng anh cảm thấy một niềm hạnh phúc ngập tràn khi cô gật đầu và mặc áo khoác vào.

“Được chứ, sao lại không?”

“Tốt.” Anh đưa tay ra, cẩn thận bẻ cổ áo khoác cho cô, để nó nằm phẳng phiu trên vai cô. “Ngay dưới phố này thôi - chúng ta sẽ đi bộ nhé?”

•••

Khu vực lân cận này nhìn có khá hơn một chút so với ban ngày. Vẻ tồi tàn của nó được ẩn giấu đi chút ít trong bóng tối, ánh sáng hắt ra từ các ô cửa sổ vào những khu vườn nhỏ xíu ngoài mặt tiền khiến con phố có một bầu không khí ấm cúng mà nó thiếu vào ban ngày.

“Chuyện này sẽ chỉ mất một phút thôi,” Roger bảo Brianna khi anh ấn chuông cửa. Anh không chắc lắm có nên hy vọng là mình nói đúng hay

https://thuviensach.vn

không. Nỗi sợ hãi ban đầu của anh qua đi khi cánh cửa mở ra; có ai đó ở nhà và vẫn còn thức.

Edgars đơn giản là đã dành cả buổi chiều để bầu bạn với một trong số những chai rượu xếp hàng dọc trên mép quầy giải khát vòng cung ngay phía sau hắn. May mắn thay, hắn rõ ràng không liên tưởng những vị khách ghé thăm buổi tối này với vụ xâm nhập buổi chiều. Hắn liếc xéo khi Roger giới thiệu, dẫn đầu đi vào nhà.

"Họ hàng của Gilly à? Tôi không biết cô ta có họ hàng đấy."

"À, cô ấy có chứ," Roger nói, liều lĩnh tận dụng ngay sự thừa nhận này. "Chính là tôi." Anh sẽ giải quyết với Gillian sau khi anh gặp bà ấy. Nếu anh gặp được bà ấy.

Edgars chớp mắt một, hai lần rồi đưa một nắm đấm lên dụi con mắt sưng đỏ, như để nhìn rõ hơn. Hai mắt hắn khó khăn tập trung nhìn vào Brianna đang lởn vởn rụt rè phía sau Roger.

"Ai thế?" Hắn hỏi.

"À… bạn gái tôi," Roger ứng biến. Brianna nheo mắt nhìn anh, nhưng không nói gì. Rõ ràng cô đang bắt đầu đánh hơi được có chuyện không bình thường ở đây, nhưng vẫn để mặc anh mà không phản đối khi Greg Edgars mở toang cửa để cho họ vào nhà.

Căn hộ nhỏ bé và ngột ngạt, quá nhiều đồ đạc là đồ gỗ cũ mua lại. Không khí nồng nặc mùi thuốc lá và rác không được mang vứt, đồ ăn mua về còn thừa bị vứt lung tung trên khắp các bề mặt nằm ngang của căn phòng. Brianna tặng cho Roger một cái liếc mắt bóng gió ý nói: *Họ hàng tốt anh có đây nhỉ*, và anh hơi nhún vai. *Không phải lỗi của anh.* Người phụ nữ trong ngôi nhà này đơn giản là không có nhà và đã không có nhà một thời gian rồi.

Quay sang nhận lấy chiếc ghế Edgars mời anh ngồi, Roger đối mặt với một bức ảnh lớn chụp trong studio, đóng khung đồng thau, treo ở ngay chính giữa cái mặt lò sưởi bé tí tẹo. Anh suýt không kìm được một tiếng kêu giật mình.

https://thuviensach.vn

Từ trong bức ảnh, người phụ nữ đó dường như đang nhìn xoáy vào mặt anh, khóe miệng cong lên một nụ cười nhẹ nhàng. Mái tóc màu bạch kim dày dặn và sáng bóng hơi rủ xuống qua bờ vai, ôm lấy khuôn mặt hình trái tim hoàn hảo. Đôi mắt màu xanh lá cây sâu thăm thẳm như rêu mùa đông, sáng rực bên dưới hai hàng mi dày sẫm màu.

"Thật giống, đúng không?" Greg Edgars nhìn vào bức ảnh, nét mặt hắn là một sự pha trộn giữa thù hận và nhung nhớ.

"À, phải. Y hệt cô ấy." Roger cảm thấy hơi nghẹt thở, quay đi để phủi một tờ giấy bị vò nhàu gói món khoai tây và cá chiên giòn trên ghế của anh. Brianna đang nhìn chằm chằm vào bức chân dung với vẻ hứng thú. Cô liếc nhìn từ bức hình tới Roger và ngược lại, rõ ràng đang có sự so sánh. Họ hàng ư?

"Tôi thấy là Gillian không ở đây?" Roger xua tay về phía cái chai mà Edgars đang nghiêng về phía anh vẻ hỏi ý, sau đó lại đổi ý và gật đầu. Có lẽ cùng uống rượu sẽ lấy được lòng tin của Edgars. Nếu Gillian không có ở đây, anh cần phải tìm hiểu xem bà ấy đang ở đâu.

Dùng răng để bỏ đi lớp xi niêm kín trên cái chai, Edgars lắc đầu, rồi khéo léo nhổ ra mẩu xi và giấy.

"Không đâu, anh bạn! Khi cô ta ở đây, chỗ này không giống cái ổ chuột đến thế." Một cái quét tay bao quát cả những cái gạt tàn thuốc lá đầy tràn và những cốc uống rượu bằng giấy nằm lăn lóc. "Có lẽ gần thế, nhưng không tệ như thế này." Hắn lấy xuống ba cái cốc uống rượu từ trên tủ chén đựng đồ sứ, nghi ngờ ngó vào từng chiếc như để kiểm tra xem có bụi không.

Hắn rót whisky với một sự chăm chút thái quá vào từng cái cốc, băng qua phòng, mang từng chiếc cho các vị khách. Brianna nhận lấy cốc của mình với vẻ chăm chút y hệt như thế nhưng cô từ chối ngồi ghế, thay vào đó duyên dáng đứng tựa vào cạnh chiếc tủ đựng đồ sứ.

Cuối cùng, Edgars ngồi phịch xuống chiếc xô pha xập xệ, lờ đi tình trạng cũ nát của nó và nâng cốc của mình lên.

https://thuviensach.vn

“Chúc mừng, anh bạn,” hắn nói ngắn gọn và tợp một hơi thật dài. “Xin chào, nói tên của anh bạn xem nào?” Hắn hỏi, đột nhiên tỉnh lại từ trạng thái ngây ngất. “Ồ, Roger đúng không? Gilly chưa bao giờ nhắc đến anh… nhưng rồi cũng sẽ không bao giờ nhắc đến đâu,” hắn ủ rũ nói thêm. “Tôi chẳng bao giờ biết gì về gia đình cô ta cả, và cô ta sẽ không bao giờ nói. Chắc cô ta thấy hổ thẹn vì tất cả bọn họ… ngoại trừ anh trông không giống một gã ẻo lả,” hắn nhận xét, vẻ rộng lượng. “Ít nhất, anh bạn còn trông được. À, câu đó nghe đúng nhỉ? “Ít nhất, anh bạn còn trông được!” Đúng không?” Hắn phá lên cười ầm ĩ, phun cả whisky ra.

“Đúng thế,” Roger nói. “Cảm ơn!” Anh nhấp một ngụm nhỏ từ cốc rượu của mình. Brianna khó chịu, quay lưng về phía Edgars và mải mê ngắm nghía những món đồ bên trong chiếc tủ đựng đồ sứ qua hai cánh cửa kính nằm cắt vát nhau.

Roger quyết định không cần phải lòng vòng nữa. Edgars sẽ không nhận ra điều gì nếu chuyện này có động chạm tới hắn, và với cái đà uống rượu như thế này, có vẻ hắn sẽ sớm say xỉn.

“Ông có biết Gillian ở đâu không?” Anh hỏi thẳng. Mỗi lần nói ra tên của bà ấy, anh lại cảm thấy ngượng miệng. Lần này, anh không thể kìm được việc liếc nhìn lên mặt lò sưởi, nơi bức ảnh đang lẳng lặng mỉm cười trước cảnh sa đọa bên dưới.

Edgars lắc đầu, chầm chậm đung đưa người từ trước ra sau phía trên cốc rượu của hắn, y như con bò lắc lư trong kho chứa ngô. Hắn là một gã lùn, dáng người cứng cáp, trạc tuổi Roger, có lẽ thế, nhưng trông già hơn vì hàm râu không cạo rậm rì và mái tóc đen bù xù.

“Không,” hắn nói. “Tôi cứ nghĩ là anh biết. Có lẽ là ở chỗ nhà Nats hay Roses gì đó, nhưng tôi không rõ lắm. Tôi không biết là ai.”

“Nats[53]?” Tim Roger bắt đầu tăng tốc. “Ý ông là những người theo chủ nghĩa dân tộc Scotland ư?”

Mí mắt Edgars đang bắt đầu sụp xuống, nhưng chúng lại chớp rồi mở ra lần nữa.

https://thuviensach.vn

“Ồ, phải! Cái lũ Nats chết tiệt đó! Đó là nơi tôi đã gặp Gilly, nhỉ?”

“Khi nào vậy, ông Edgars?”

Roger ngạc nhiên ngước lên trước giọng nói êm ái vẳng lại từ phía trên. Không phải là bức ảnh kia nói, mà là Brianna, đang chăm chú nhìn xuống Greg Edgars. Roger không biết liệu cô chỉ đang bắt chuyện bình thường hay là đã nghi ngờ điều gì. Gương mặt cô không biểu lộ điều gì khác ngoài vẻ hứng thú lịch sự.

“Khôn…g… biết… có lẽ là hai, ba năm trước. Hồi đầu rất vui, hửm? Quẳng mẹ bọn Anh chết tiệt đi, tham gia Hiệp hội Kinh tế mậu dịch của riêng chúng tôi… Bia ở trong quán rượu và cuộn mình ôm ấp nhau ở ghế sau xe tải trên đường về nhà sau những cuộc hội họp. Ừm!” Edgars lại lắc đầu, hai mắt mơ màng trước cảnh tượng ấy. Sau đó, nụ cười nhạt dần khỏi khuôn mặt hắn, và hắn cau mày nhìn vào cốc rượu của mình. “Đó là trước khi cô ta trở nên mê muội.”

“Mê muội?” Roger lại liếc thật nhanh lên bức ảnh. Mãnh liệt, đúng thật, trông bà ấy có vẻ như thế. Nhưng chắc chắn không phải cực kỳ điên rồ. Hoặc từ bức ảnh có thể thấy điều đó không?

“Phải. Hiệp hội Hoa Hồng Trắng. Charlie yêu quý! Người sẽ không quay lại nữa ư? Và tất cả những điều vớ vẩn như thế. Rất nhiều gã mặc váy len và đầy đủ lệ bộ, với những thanh kiếm nữa. Dĩ nhiên là các người thích thế cũng không sao cả,” hắn bổ sung kèm theo một nỗ lực ngớ ngẩn bày tỏ sự phản đối. “Nhưng Gilly luôn khiến mọi chuyện đi quá xa. Lúc nào cô ta cũng nói đi nói lại về Hoàng tử Xinh đẹp, sẽ ra sao nếu gã ta chiến thắng vào năm 1745? Ở trong bếp hàng giờ đồng hồ, uống bia và tranh luận tại sao gã không thắng. Cả bằng tiếng Gaelic nữa.” Hắn đảo mắt chán nản. “Đúng là rác rưởi!” Hắn uống cạn cốc rượu để nhấn mạnh ý kiến này.

Roger có thể cảm nhận được ánh mắt Brianna nhìn xoáy vào cổ anh như những mũi khoan. Anh đưa tay nới cổ áo ra, mặc dù không đeo cà vạt và khuy cổ áo đã mở.

https://thuviensach.vn

“Tôi không cho là vợ ông cũng thích thú với mấy tảng đá dựng đứng đó, ông Edgars?” Brianna không buồn bận tâm tới việc tỏ ra hứng thú lịch sự nữa; giọng nói cô sắc bén đủ để cắt được cả pho mát, nhưng nó chẳng có tác dụng gì với Edgars.

“Tảng đá ư?” Hắn có vẻ say túy lúy, thọc một ngón tay vào lỗ tai, ngoáy điên cuồng như đang cố để nghe cho rõ hơn.

“Những vòng tròn đá từ thời tiền sử. Giống như Clava Caims ấy,” Roger giải thích, kể tên một trong những địa danh nổi tiếng hơn cả. Đã làm thì phải làm đến nơi đến chốn, anh nghĩ, thầm thở dài cam chịu. Đơn giản là Brianna sẽ không bao giờ còn nói chuyện với anh nữa, vì vậy anh nên khám phá ra hết những gì có thể.

“Ồ, cái đó à?” Edgars bật ra một tiếng cười ngắn. “Phải, và mọi cái rác rưởi xưa cũ khác mà các người có thể kể tên. Đó là điều cuối cùng và tồi tệ nhất. Kể từ đó, ngày cũng như đêm, cô ta tiêu tất cả tiền của tôi vào những khóa học… những khóa học! Khiến một con mèo phải bật cười. Ở đó, bọn chúng dạy người ta những chuyện hoang đường. Các người sẽ chẳng học được gì hữu ích ở cái nơi ấy, anh bạn ạ, tôi đã nói với cô ta như thế. Tại sao không học đánh máy? Kiếm một việc làm nếu cô ta thấy buồn chán. Tôi đã nói với cô ta như thế. Và thế là cô ta bỏ đi,” hắn rầu rĩ nói. “Đã không thấy cô ta hai tuần rồi.” Hắn nhìn đăm đăm vào cốc rượu của mình như thể ngạc nhiên nhận ra là nó rỗng không.

“Thêm nữa nhé?” Hắn mời, với tay lấy chai rượu, nhưng Brianna dứt khoát lắc đầu.

“Không, cảm ơn! Chúng tôi phải đi rồi. *Đúng không*, Roger?”

Nhìn thấy ánh sáng nguy hiểm lóe lên trong mắt cô, Roger không chắc anh có nên ở lại để nhấm nháp nốt chai rượu với Greg Edgars không. Nhưng anh sẽ phải đi bộ cả một đoạn đường dài về nhà nếu anh để Brianna lấy xe về trước. Anh thở dài đứng dậy và bắt tay Edgars chào tạm biệt. Đó là một cái nắm tay ấm áp và vững vàng đến không ngờ, tuy có hơi ẩm ướt.

https://thuviensach.vn

Edgars đi theo họ tới cửa, kẹp chai rượu vào cổ. Hắn nhìn theo sau họ qua ô cửa kính, đột nhiên gọi với xuống đường: “Nếu các vị thấy Gilly thì bảo cô ta về nhà nhé?”

Roger quay lại vẫy tay với hình bóng lờ mờ trong ô cửa chữ nhật sáng đèn ấy.

“Tôi sẽ thử,” anh đáp lại, lời lẽ như tắc nghẹn trong cổ họng.

Họ đi bộ về quán rượu, được nửa đường, cô quay sang phía anh.

“Anh đang dính vào chuyện chết tiệt gì vậy?” Cô hỏi. Giọng cô nghe giận dữ nhưng không kích động. “Anh kể với em là không có người thân nào khác ở Scotland, vậy mà tất cả chuyện về những người họ hàng này là sao? Người phụ nữ trong bức ảnh đó là sao?”

Anh nhìn quanh con đường ngày càng tối để tìm cảm hứng cho câu trả lời, nhưng chẳng có gì giúp được cả. Anh hít vào thật sâu và nắm lấy cánh tay cô.

“Geillis Duncan,” anh nói.

Cô đứng khựng lại vì sốc, cú sốc ấy rung động truyền lên cả cánh tay anh. Với một vẻ cực kỳ điềm tĩnh, cô gỡ khuỷu tay mình thoát khỏi cái nắm của anh. Xâu chuỗi mọi chuyện xảy ra suốt cả tối nay đã làm bại lộ mục đích chính.

“Đừng… chạm… vào em,” cô rít qua hai hàm răng. “Lẽ nào đây là trò mẹ em nghĩ ra?”

Mặc dù quyết tâm thấu hiểu, nhưng Roger lại cảm thấy càng lúc càng giận dữ.

“Xem này,” anh nói, “em có thể đừng nghĩ đến bất kỳ ai ngoài bản thân em trong chuyện này không? Anh biết nó là một cú sốc đối với em - Chúa ơi, sao lại không cơ chứ? Và nếu em không thể khiến mình bình tâm suy nghĩ về nó… à, anh sẽ không thúc ép em. Nhưng còn có mẹ em để suy xét. Và còn có anh nữa.”

https://thuviensach.vn

“Anh ư? Anh thì liên quan gì đến chuyện đó?” Trời quá tối nên không nhìn thấy rõ mặt cô, nhưng vẻ kinh ngạc trong giọng cô thì rõ rành rành.

Anh không có ý muốn làm phức tạp hóa vấn đề hơn nữa bằng cách kể cho cô nghe sự liên quan của anh, nhưng rõ ràng là đã quá muộn để giữ kín các bí mật. Và không nghi ngờ gì, Claire đã thấy trước điều đó khi bà gợi ý anh đưa Brianna ra ngoài ăn tối.

Trong ánh chớp phát giác lóe lên, lần đầu tiên anh nhận ra Claire có dụng ý gì. Bà có một phương thức để chứng minh câu chuyện của mình cho Brianna, vượt xa cả sự thắc mắc. Bà có Gillian Edgars, người vẫn chưa biến mất vào trong quá khứ để đón nhận định mệnh của mình dưới lốt Geillis Duncan, bị trói và thiêu cháy bên dưới những cây thanh lương trà của Leoch. Người hoài nghi ngoan cố nhất cũng sẽ bị thuyết phục, anh cho là thế, khi chứng kiến ai đó trở về quá khứ ngay trước mắt họ. Chả trách Claire lại muốn tìm Gillian Edgars.

Trong vài lời ngắn gọn, anh kể cho Brianna mối quan hệ của mình với người sẽ là phù thủy xứ Cranesmuir.

“Vì vậy, đây có vẻ là vấn đề sống còn của anh hoặc bà ấy,” anh kết thúc, nhún vai, ghê tởm khi ý thức được nó nghe có vẻ cường điệu nực cười đến mức nào. “Cô Claire - mẹ của em - để việc đó cho anh quyết định. Nhưng anh nghĩ ít nhất mình phải tìm cho ra bà ấy.”

Brianna đã dừng bước để lắng nghe anh nói. Ánh sáng lờ mờ từ một góc cửa hàng làm đôi mắt cô trông long lanh khi chúng nhìn vào anh chằm chằm.

“Vậy, anh tin điều đó à?” Cô hỏi. Không hề có sự hoài nghi hay mỉa mai trong giọng cô; cô đang hoàn toàn nghiêm túc.

Anh thở dài và lại cầm lấy cánh tay cô lần nữa. Cô không kháng cự, nhưng thẫn thờ bước tới cạnh anh.

“Phải,” anh nói. “Anh phải tin. Em chưa được nhìn thấy gương mặt mẹ em khi bà trông thấy những lời viết bên trong chiếc nhẫn của bà. Đó là sự thật - đủ để làm tan vỡ tim anh.”

https://thuviensach.vn

“Anh nên kể cho em,” cô nói, sau một khoảng im lặng ngắn. “Những lời đó là gì?”

Đến lúc anh kể xong câu chuyện, họ đã tới chỗ đỗ xe phía sau quán rượu.

“Vậy thì…” Brianna ngập ngừng nói. “Nếu…” Cô lại ngừng lời, nhìn vào mắt anh. Cô đang đứng gần anh đến nỗi anh có thể cảm thấy được cả hơi ấm từ ngực cô kề sát bên lồng ngực anh, nhưng anh không tiến tới nữa. Chuyện ở nhà thờ St. Kilda đã trôi xa rồi, không ai trong bọn họ muốn nhớ lại ngôi mộ bên dưới hàng thông đỏ ấy nữa, nơi những cái tên của cha mẹ cô được viết trên bia mộ.

“Em không biết, Roger ạ,” cô nói rồi lắc đầu. Ánh đèn trên tấm biển neon của quán rượu ở cửa sau nhuộm đỏ tía mái tóc cô. “Em chỉ không thể… Em chưa thể nghĩ về nó. Nhưng…” Cô không nói được gì, mà chỉ giơ tay lên chạm vào má anh, dịu nhẹ như cái vuốt ve của làn gió đêm. “Em sẽ nghĩ về anh,” cô thì thầm.

•••

Khi bạn đã đến đúng chỗ rồi thì phạm tội đột nhập với một chiếc chìa khóa thực sự không phải là nhiệm vụ khó khăn gì. Cơ hội để bà Andrews hay Tiến sĩ McEwan quay trở lại và tóm được tôi là nhỏ đến mức không đáng kể. Cho dù họ có bắt được, tất cả những gì tôi phải làm là nói rằng tôi quay trở lại để tìm một cuốn sổ bỏ túi bị mất, và phát hiện cánh cửa để mở. Tôi chưa thực hành trò này, nhưng lừa dối ở một mức độ nào đó là bản tính thứ hai của tôi. Nói dối giống như việc đi xe đạp, tôi nghĩ vậy; bạn không quên cách làm đâu.

Vậy nên không phải hành động đi lấy cuốn sổ ghi chép của Gillian Edgars khiến tim tôi đập thình thịch và hơi thở hổn hển thế này. Mà chính là bản thân cuốn sổ đó.

https://thuviensach.vn

Như ông chủ Raymond đã kể với tôi hồi ở Paris, sức mạnh và sự nguy hiểm của phép thuật nằm trong những người tin tưởng vào nó. Từ những gì tôi thoáng nhìn thấy, các thông tin được ghi chép trong cuốn sổ bìa cứng này là một mớ cực kỳ hỗn tạp các sự kiện, suy đoán, những chuyện hết sức hoang đường mà có lẽ chỉ quan trọng đối với người viết. Nhưng tôi cảm thấy một ảo giác gần như mang tính vật chất khi chạm vào nó. Biết được ai đã viết nó, tôi biết được nó có thể dùng vào việc gì: một cuốn sách bí kíp, cuốn sách chứa những bí mật của một phù thủy.

Và nếu có tồn tại bất cứ manh mối nào dẫn đến nơi Geillis Duncan đang ở và các dự định của cô ta, thì nó chính là đây. Kìm nén lại một cơn rùng mình khi chạm vào cái bìa trơn bóng đó, tôi nhét nó vào dưới áo khoác của mình, kẹp nó dưới khuỷu tay khi đi xuống cầu thang.

An toàn ra đến ngoài phố, tôi vẫn giữ cuốn sổ dưới khuỷu tay, cái bìa càng lúc càng lạnh ẩm do mồ hôi toát ra khi tôi đi bộ. Tôi cảm thấy mình như đang mang theo một quả bom và nó phải được xử lý hết sức cẩn thận để ngăn chặn một vụ nổ lớn.

Tôi đi bộ một lúc, cuối cùng rẽ vào một khu vườn ở mặt tiền của một nhà hàng Ý nhỏ có mái hiên ở gần bờ sông. Đêm tối lạnh buốt, nhưng một chiếc lò sưởi điện nhỏ khiến cho những chiếc bàn bày ngoài hiên đủ ấm áp để có thể ngồi; tôi chọn một bàn và gọi ly Chianti. Tôi nhấm nháp nó một lúc, cuốn sổ nằm trên một miếng lót đĩa bằng giấy ở trước mặt tôi, khuất trong cái bóng của chiếc giỏ đựng bánh mỳ tỏi.

Đã cuối tháng Tư. Chỉ vài ngày nữa là tới lễ hội Tháng Năm - lễ hội Beltane. Đó là thời điểm tôi đã thực hiện chuyến du hành về quá khứ mà không hề có sự chuẩn bị trước. Tôi cho rằng có lẽ có điều gì đó liên quan tới ngày lễ này - hoặc chỉ là thời gian nói chung trong năm? Khi tôi quay trở lại là vào giữa tháng Tư - điều đó cho thấy cái lối đi kỳ quái ấy có thể hoạt động. Hoặc có lẽ không; có lẽ thời gian trong năm chẳng liên quan gì tới nó. Tôi gọi thêm một ly rượu nữa.

https://thuviensach.vn

Có thể chỉ có những người nhất định mới có năng lực đi xuyên qua cái rào chắn vốn cứng rắn trước mọi người khác - điều gì đó trong cấu tạo gien chăng? Ai biết được? Có lẽ Jamie không thể đi vào đó, trong khi tôi có thể. Và Geillis Duncan hiển nhiên đã - hoặc sẽ có khả năng đó. Hoặc không. Điều đó cũng còn tùy. Tôi nghĩ đến anh chàng Roger Wakefield trẻ tuổi và cảm thấy người hơi nôn nao. Có lẽ tôi nên nhấm nháp đồ ăn cùng với rượu vang.

Chuyến viếng thăm đến học viện đã thuyết phục tôi tin rằng cho dù Gillian hay Geillis có đang ở đâu đi nữa thì cô ta cũng chưa đi qua lối vượt thời gian định mệnh đó. Bất cứ ai đã nghiên cứu về các truyền thuyết của vùng cao nguyên Scotland đều sẽ biết rằng lễ hội Beltane đang đến gần; chắc chắn không ai lên kế hoạch thực hiện một chuyến thám hiểm như thế vào lúc này. Nhưng tôi không biết cô ta có thể ở đâu nếu không ở nhà; đang đi trốn ư? Thực hiện nghi lễ quái dị nào đó để chuẩn bị, hay gia nhập nhóm người theo tín ngưỡng Druid của Fiona? Cuốn sổ ghi chép này có manh mối, nhưng chỉ có Chúa mới biết được.

Cũng chỉ có Chúa mới biết các động cơ của tôi trong chuyện này là gì; tôi đã nghĩ là tôi biết, nhưng vẫn còn chưa chắc chắn. Phải chăng tôi lôi kéo Roger vào việc tìm kiếm Geillis chỉ bởi vì nó có vẻ là cách duy nhất để thuyết phục Brianna? Tuy nhiên, cho dù chúng tôi kịp thời tìm được cô ta thì sao, mục đích của tôi sẽ chỉ thực hiện được nếu Gillian đi về quá khứ thành công. Và vì thế sẽ bị thiêu chết.

Khi Geillis Duncan bị kết tội là phù thủy, Jamie đã nói với tôi: “Đừng buồn cho cô ta, Sassenach; cô ta là một người đàn bà độc ác.” Liệu cô ta có độc ác hay điên cuồng không, điều đó cũng chẳng có gì khác vào thời điểm này. Tôi có nên để mặc mọi chuyện như thế, để mặc cô ta đi tìm số phận của mình? Nhưng tôi lại nghĩ, cô ta đã cứu tôi một lần. Cho dù cô ta là - sẽ là - gì đi nữa thì tôi cũng nợ cô ta một mạng để rồi phải cố gắng cứu mạng cô ta ư? Và vì lẽ đó mà kết án số mệnh của Roger? Tôi có quyền gì mà can thiệp sâu thêm nữa?

https://thuviensach.vn

Đó không phải là vấn đề về quyền, Sassenach, tôi nghe thấy giọng Jamie nói, với một thoáng nóng nảy. Đó là vấn đề bổn phận. Vấn đề danh dự.

“Danh dự ư?” Tôi nói thành tiếng. “Và đó là cái gì?” Anh chàng phục vụ bê đĩa hoành thánh Portofino kiểu Ý có vẻ bị giật mình.

“Hả?” Anh ta thốt lên.

“Đừng bận tâm,” tôi nói, quá mải mê suy nghĩ nên không quan tâm lắm anh ta nghĩ gì về mình. “Có lẽ cậu nên mang chai rượu còn lại đến.”

Tôi dùng bữa tối của mình mà bị vây quanh bởi những bóng ma. Cuối cùng, được củng cố tinh thần bằng thức ăn và rượu, tôi đẩy cái đĩa trống không sang một bên và mở cuốn sổ ghi chép màu xám của Gillian Edgars ra.

https://thuviensach.vn

49
Chúa ban phước cho họ...

Không có nơi nào tối tăm hơn một con đường của vùng cao nguyên Scotland giữa một đêm không trăng. Tôi thỉnh thoảng trông thấy ánh đèn pha của một chiếc xe đi ngang qua lóe lên, rọi sáng hình dáng in nghiêng của mái đầu và hai vai Roger. Chúng chúi về phía trước, như để phòng vệ trước nguy hiểm đang tới gần. Bree cũng ngồi khom người, cuộn tròn vào một góc ghế bên cạnh tôi. Cả ba chúng tôi độc lập, cách ly khỏi nhau, niêm kín trong những chiếc túi cá nhân nhỏ bé của sự im lặng, bên trong một sự im lặng lớn hơn của chiếc xe và cuộc chiến sắp tới.

Hai nắm tay tôi cuộn lại trong túi áo khoác, biếng nhác vốc lên những đồng xu và những mảnh vụn nhỏ: khăn giấy bị xé vụn, một mẩu bút chì, một quả bóng cao su nhỏ xíu bị một bệnh nhân nhí bỏ lại trên sàn phòng làm việc của tôi. Ngón cái xoay tròn và nhận dạng những mép sắc cạnh của một đồng hai mươi lăm cent Mỹ, mặt chạm nổi của một đồng xu Anh, và những mép răng cưa của một chiếc chìa khóa - chìa khóa vào phòng làm việc cá nhân của Gillian Edgars mà tôi đã quên trả lại cho học viện.

Tôi đã cố thử gọi điện lần nữa cho Greg Edgars ngay trước khi chúng tôi rời khỏi ngôi nhà cũ của mục sư. Điện thoại đổ chuông nhưng không có ai trả lời.

Tôi nhìn chằm chằm vào tấm kính cửa sổ tối đen bên cạnh mình, không trông thấy cả hình ảnh phản chiếu mờ nhạt của bản thân lẫn những hình khối to lớn của các bức tường đá và cây cối rải rác lao qua trong đêm. Thay vào đó, tôi lại thấy hàng sách xếp trên cái giá duy nhất trong căn phòng làm việc cá nhân kia, gọn gàng như chai lọ của người bào chế thuốc. Và bên dưới là cuốn sổ đầy những chữ viết tay xinh đẹp, sắp đặt theo một

https://thuviensach.vn

trật tự nghiêm khắc các tóm tắt và ảo tưởng, trộn lẫn thần thoại và khoa học, rút ra kết luận từ những con người có học thức và truyền thuyết, tất cả đều dựa trên sức mạnh của những giấc mơ. Với bất cứ người quan sát tình cờ nào, cuốn sổ đó có thể là một mớ lộn xộn những suy nghĩ vớ vẩn nửa vời hoặc cùng lắm cũng là bản phác thảo cho một cuốn tiểu thuyết vừa thông minh vừa ngớ ngẩn. Chỉ riêng đối với tôi, nó là cái nhìn tổng thể của một kế hoạch tinh tế, cẩn thận.

Bắt chước phương pháp khoa học, phần đầu của cuốn sổ nghiêng về "các quan sát được". Nó bao gồm những tài liệu tham khảo chẳng ăn nhập gì với nhau, những bức họa bé tí xíu, những bảng biểu được đánh số cẩn thận. "Vị trí của mặt trời và mặt trăng trong dịp lễ Beltane" là một trong số đó, cùng với danh sách hơn hai trăm cặp số được sắp đặt phía dưới. Những bảng biểu tương tự có mặt trong dịp Hogmanay[54] và ngày Hạ chí, và những cái khác có mặt trong ngày Samhainn[55], lễ hội của tất cả các vị thánh. Những ngày lễ cổ xưa của lửa và mặt trời, và mặt trời Beltane sẽ mọc vào ngày mai.

Phần giữa của cuốn sổ ghi chép nghiêng về "các suy đoán", ít nhất cái đó cũng chính xác, tôi mỉa mai nghĩ. Một trang có ghi chép gọn gàng, chữ viết tay nghiêng nghiêng: *"Các tín đồ Druid đã thiêu những nạn nhân hiến tế trong những chiếc lồng làm bằng liễu gai hình người, nhưng các cá nhân lại bị giết bằng cách siết cổ, cắt cổ cho chảy cạn sạch máu. Liệu máu hay lửa là yếu tố cần thiết ở đây?"* Sự tò mò máu lạnh của câu hỏi này gợi lên khuôn mặt Geillis Duncan một cách rõ ràng trước mắt tôi - không phải cô sinh viên có mái tóc thẳng, đôi mắt to trong bức ảnh ở học viện, mà là vợ ông biện lý có nụ cười nửa miệng bí hiểm, già hơn mười tuổi, thông thạo việc sử dụng các loại thuốc kích thích và cơ thể để quyến rũ đàn ông cho những mục đích của cô ta, đã bị giết chết mà chưa đi đến cái đích cuối cùng.

Và mấy trang cuối cùng của cuốn sổ, được dán nhãn gọn gàng "Các kết luận", chính là điều đã dẫn chúng tôi tới hành trình tối tăm này, vào

https://thuviensach.vn

đêm trước lễ hội Beltane. Tôi cuộn các ngón tay lại quanh chiếc chìa khóa, ước ao bằng cả trái tim rằng giá như Greg Edgars trả lời điện thoại.

•••

Roger lái chậm lại, rẽ lên con đường đất gập ghềnh, lầy lội đi ngang qua chân ngọn đồi có tên Craigh na Dun.

“Cháu chẳng nhìn thấy gì cả,” anh nói. Anh đã không nói chuyện trong một khoảng thời gian dài đến nỗi lời tuyên bố này thốt ra khàn khàn, nghe có vẻ thù địch.

“À, dĩ nhiên là không rồi,” Brianna sốt ruột nói. “Anh không thể trông thấy vòng tròn đá đó từ đây.”

Roger cắn nhằn đáp lại, và giảm tốc độ cho xe đi chậm hơn nữa. Rõ ràng thần kinh của Brianna đang căng thẳng, nhưng chính anh cũng như vậy. Chỉ có Claire là có vẻ bình tĩnh, không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí càng lúc càng căng thẳng trong xe.

“Cô ta ở đây,” Claire đột nhiên nói. Roger đột ngột đạp mạnh phanh khiến cho cả Claire và con gái bà đều chúi về phía trước, va mạnh vào lưng ghế trước mặt.

“Cẩn thận chứ, đồ ngốc!” Brianna giận dữ nạt nộ Roger. Cô thọc một bàn tay vào tóc, gạt nó ra khỏi mặt mình bằng một động tác thật nhanh và nóng nảy. Cô nuốt khan, cúi người nhìn qua ô kính đen sì.

“Ở đâu thế?” Cô hỏi.

Claire hất đầu về phía bên phải, hai bàn tay vẫn thọc sâu trong túi.

“Có một chỗ đỗ xe, ngay đằng sau bụi cây đó.”

Roger liếm môi và cầm vào tay nắm cửa.

“Đó là xe của Edgars. Cháu sẽ đi ra xem; hai người ở yên đây nhé!”

https://thuviensach.vn

Brianna mở cánh cửa bên phía mình khiến tiếng kim loại rít lên từ cái bản lề không được tra dầu. Cái nhìn khinh bỉ lặng lẽ của cô khiến Roger đỏ bừng mặt trong ánh sáng lờ mờ của vòm trời phía trên đầu.

Cô đã ở phía sau Roger trước khi anh kịp bước hẳn ra khỏi xe.

"Không ai ở đó cả," cô báo cáo. Cô liếc nhìn lên đỉnh đồi. "Anh có nghĩ…"

Claire cài nốt khuy áo khoác, bước vào màn đêm mà không trả lời câu hỏi của con gái mình.

"Con đường mòn ở lối này," bà nói.

Bà dẫn đường, tất yếu là thế còn Roger, quan sát hình dáng nhợt nhạt lơ lửng như bóng ma phía trên đỉnh đồi trước mặt, bỗng dưng nhớ đến chuyến đi trước đó lên một ngọn đồi dốc đứng, tới nghĩa địa nhà thờ St. Kilda. Brianna cũng vậy; cô ngập ngừng và anh nghe thấy tiếng cô cằn nhằn giận dữ điều gì đó, nhưng rồi bàn tay cô với lên nắm lấy khuỷu tay anh và siết thật chặt - là để tăng thêm dũng khí hay cầu xin một sự hỗ trợ, anh không biết được. Dù sao thì điều đó cũng cổ vũ *anh*, và anh vỗ nhẹ lên bàn tay ấy rồi kéo tay cô để nó khoác lên cánh tay mình. Bất chấp những nghi ngờ mơ hồ của anh và những sự kỳ quái không thể phủ nhận của toàn bộ chuyến thám hiểm này, anh cảm thấy một sự kích động khi họ đến gần đỉnh đồi.

Đêm nay là một đêm trời trong, không trăng và rất tối, chẳng có gì ngoài những tia lấp lánh nhỏ xíu của những đốm sáng như mi ca dưới ánh sao soi xuống để phân biệt được các tảng đá to lù lù của vòng tròn đá cổ xưa với bóng tối xung quanh chúng. Bộ ba dừng lại trên đỉnh đồi hơi tròn, túm tụm lại cùng nhau như một đàn cừu lạc lối. Roger nghe tiếng thở của mình to và rõ một cách bất thường.

"Đây," Brianna rít qua kẽ răng, "là *một sự ngu ngốc!*"

"Không đâu," Roger nói. Anh đột nhiên cảm thấy nghẹt thở, như thể có một dải băng co khít lại, siết chặt không khí trong lồng ngực anh. "Có ánh sáng ở đằng kia."

https://thuviensach.vn

Nó vừa vặn lóe lên ở phía kia - không hơn gì một ánh sáng lập lòe rồi biến mất ngay lập tức - nhưng cô đã nhìn thấy. Anh nghe được tiếng hít vào sắc bén của cô.

Bây giờ phải làm gì? Roger thắc mắc. Họ có nên hét gọi không? Hay tiếng ồn của các vị khách đến thăm sẽ làm kẻ bị săn tìm sợ hãi và hành động nông nổi? Nếu vậy, hành động đó có thể là gì?

Anh nhìn thấy Claire đột nhiên lắc đầu, như thể cố gắng đuổi đi một con côn trùng đang vo ve. Bà lùi lại một bước, tránh xa tảng đá gần nhất và vấp vào anh.

Anh nắm lấy cánh tay bà, thì thầm: “Bình tĩnh, không nên vội,” như đang dỗ dành một con ngựa. Gương mặt bà lờ mờ dưới ánh sao, nhưng anh có thể cảm thấy sự run rẩy chạy xuyên khắp người bà, giống như một dòng điện chạy qua dây dẫn. Anh đứng đông cứng lại, vẫn nắm cánh tay bà, đờ người ra, không quyết định được.

Mùi xăng nồng nặc đột ngột bốc lên khiến anh giật mình cử động. Anh ngờ ngợ nhận thức được Brianna lao tới trước khi ngửi thấy thứ mùi này, hướng về đầu phía bắc của vòng tròn đá, và rồi anh thả tay Claire ra, sải bước xuyên qua những bụi rậm và các tảng đá xung quanh họ, đi vào trung tâm của vòng tròn nơi một hình người màu đen ngồi thu lu như một chấm mực giữa cái nền tối nhạt màu hơn của thảm cỏ.

Giọng Claire vang lên phía sau anh, mạnh mẽ và thúc giục, xé toang sự im lặng.

“Gillian!” Bà gọi.

Một tiếng gió rít khe khẽ đột ngột nổi lên, và rồi màn đêm sáng bừng lên rạng rỡ. Ánh sáng chói khiến Roger phải lùi ra sau một bước, vấp chân và ngã quỵ xuống.

Trong thoáng chốc, không có gì khác ngoài sự chói mắt vì ánh sáng chiếu vào võng mạc, ánh sáng rực rỡ ấy giấu đi mọi sự vật khác phía sau nó. Anh nghe thấy một tiếng kêu bên cạnh mình, và cảm thấy bàn tay

https://thuviensach.vn

Briarma trên vai anh. Anh chớp mắt thật mạnh, nước mắt chảy ra và thị lực bắt đầu quay trở lại.

Một bóng dáng mảnh mai đứng giữa họ và đống lửa, hình ảnh ngược sáng ấy trông giống như một cái đồng hồ cát. Khi thị lực nhìn rõ hơn, anh nhận ra cô ta đang mặc một chiếc váy dài tới chân và áo chẽn - trang phục của thời đại khác. Cô ta quay lại khi nghe thấy tiếng gọi và anh thoáng nhìn thấy đôi mắt mở to cùng mái tóc tung bay vì gió nóng thổi đến từ đống lửa.

Anh tận dụng thời gian, chật vật đứng dậy, thắc mắc làm thế nào mà cô ta lôi được một khúc gỗ kích thước lớn thế kia lên đây, và rồi anh nhớ ra. Tối nay, Greg Edgars không ở nhà. Không biết máu hay lửa là yếu tố cần thiết, cô ta đã chọn cả hai.

Anh đẩy Brianna sang bên, chỉ tập trung vào cô gái mảnh mai cao lớn trước mặt, và một khuôn mặt như phản chiếu lại chính hình ảnh của anh. Cô ta nhìn anh đi đến, xoay người và chạy như một làn gió về tảng đá có khe nứt ở cuối vòng tròn đá. Cô ta có một cái ba lô bằng vải bạt thô lủng lẳng trên vai; anh nghe tiếng cô ta cằn nhằn khi nó đu đưa nặng nề đập vào sườn cô ta.

Cô ta dừng lại một chốc, duỗi tay với lên tảng đá và nhìn lại phía sau. Anh có thể thề rằng ánh mắt cô ta chiếu vào anh, đón lấy ánh mắt anh và giữ chặt lấy chúng từ phía bên kia hàng rào lửa sáng rực. Anh mở miệng nhưng không hét ra lời được. Rồi cô ta quay ngoắt đi, ánh sáng như trên sàn nhảy lóe lên, và cô ta biến mất vào khe nứt của tảng đá.

Lửa, người, bản thân đêm tối, vụt biến mất trong một âm thanh chói tai. Roger thấy mình đang nằm sấp trên cỏ, siết chặt lấy mặt đất, điên cuồng tìm kiếm một cảm giác quen thuộc để làm chỗ dựa cho sự tỉnh táo của mình. Cuộc tìm kiếm không mang lại hiệu quả; không có giác quan nào của anh đang thực hiện chức năng của nó - ngay cả sự đụng chạm vào mặt đất cũng không thực, vô định như thể anh đang nằm trên cát lún chứ không phải là đá hoa cương.

https://thuviensach.vn

Bị lóa mắt, bị điếc vì tiếng rít gào của tảng đá nứt, anh mò mẫm, quẫy đập điên cuồng tới những điểm xa nhất anh có thể chạm vào, chỉ nhận thấy được một sức kéo mạnh mẽ và sự cần thiết phải kháng cự lại nó.

Không có cảm giác về thời gian trôi qua; cứ như thể anh đang vùng vẫy trong sự trống rỗng vô tận. Cuối cùng, khi anh bắt đầu nhận thấy có thứ gì đó ở bên ngoài thì có những bàn tay tóm lấy hai cánh tay anh với một sức mạnh tuyệt vọng, sự mềm mại của bầu ngực áp vào mặt anh.

Thính giác bắt đầu dần dần trở lại, cùng với nó là tiếng gọi tên anh. Thực ra là gọi *anh* bằng nhiều cái tên, xen giữa tiếng thở hổn hển.

"Anh, đồ ngốc! Anh… đồ ngớ ngẩn! Tỉnh dậy, Roger, anh… đồ chết tiệt!" Giọng cô nghẹn ngào, nhưng cảm xúc đến với anh rất rõ ràng. Bằng một nỗ lực phi thường, anh với tay lên và nắm được hai cổ tay cô. Anh lăn người, cảm giác nặng nề như mở đầu của một trận lở tuyết, rồi thấy mình đang chớp chớp mắt một cách ngốc nghếch, nhìn vào gương mặt đầm đìa nước mắt của Brianna Randall, đôi mắt sẫm lại như những cái hốc trong ánh sáng của đống lửa đang tắt dần.

Mùi xăng và mùi thịt cháy vẫn còn tràn ngập. Anh quay sang bên và nặng nề nôn thốc nôn tháo trên đám cỏ ẩm ướt. Anh quá choáng váng ngay cả khi được an ủi vì khứu giác đã quay trở lại.

Anh chùi miệng bằng cổ tay áo và run rẩy lần mò cánh tay Brianna. Cô cũng đang co người lại, run lẩy bẩy.

"Ôi, Chúa ơi," cô thốt ra. "Ôi, Chúa ơi! Em không nghĩ mình có thể ngăn anh lại. Anh đang bò thẳng về phía nó. Ôi, Chúa ơi!"

Cô không phản kháng khi anh kéo cô vào lòng, nhưng cũng không đáp lại anh. Cô chỉ tiếp tục run rẩy, nước mắt chảy tràn ra từ đôi mắt to thất thần, lặp đi lặp lại: "Ôi, Chúa ơi," ngắt quãng như một đoạn ghi âm đĩa bị lỗi.

"Suỵt," anh nói, vỗ nhẹ vào người cô. "Sẽ ổn cả thôi! Suỵt!" Cảm giác quay cuồng trong đầu anh giảm dần, mặc dù anh vẫn thấy mình như bị tách

https://thuviensach.vn

ra thành nhiều mảnh nhỏ và bị quay mạnh trong vòng xoay tròn của chiếc com-pa.

Có tiếng nổ lốp bốp yếu ớt từ vật thể màu đen nằm trên mặt đất, nhưng sau những tiếng nức nở máy móc của Brianna, sự tĩnh lặng của màn đêm quay trở lại. Anh đưa hai tay lên bịt tai, như thể âm thanh giết chóc kia vẫn còn vang vọng.

"Em cũng nghe thấy nó, đúng không?" Anh hỏi. Brianna tiếp tục khóc, nhưng vẫn gật đầu, ngẩn ngơ như một con rối.

"Em có…" Anh mở lời, vẫn còn vất vả chắp nối các ý nghĩ, sau đó bật ngồi dậy như một người bỗng chốc biến hình hoàn thiện.

"Mẹ em!" Anh thốt lên, mạnh mẽ tóm lấy hai cánh tay Brianna. "Claire! Bà ấy đâu rồi?"

Miệng Brianna há hốc vì sốc, cô lồm cồm bò dậy, điên cuồng quét mắt nhìn quanh phạm vi vòng tròn đá vắng vẻ, nơi những hòn đá cao bằng thân người hiện ra lờ mờ trong bóng của đống lửa đang tắt dần.

"Mẹ!" Cô gào lên. "Mẹ, *mẹ ở đâu?*"

•••

"Ổn cả thôi," Roger nói, cố gắng để giọng nói nghe có tác dụng trấn an. "Bà ấy sẽ ổn cả thôi."

Thực ra, anh cũng không biết liệu Claire Randall có ổn không nữa. Ít nhất bà còn sống, và đó là tất cả những gì anh có thể bảo đảm.

Họ đã tìm thấy bà nằm trên đám cỏ gần rìa vòng tròn đá, mất hết tri giác, trắng nhợt như mặt trăng đang lên trên cao, không có gì ngoài dòng máu đang rỉ ra trên hai lòng bàn tay sây sát minh chứng rằng trái tim của bà vẫn đập. Trong hành trình như địa ngục đi xuống con đường mòn để trở về chỗ chiếc xe, với trọng lượng cơ thể chết lặng của bà vắt qua vai, anh vụng

https://thuviensach.vn

về, loạng choạng khi những hòn đá lăn dưới chân và những cành cây nhỏ vướng móc vào quần áo, anh không muốn nhớ gì về nó nữa.

Chuyến đi xuống ngọn đồi bị nguyền rủa đã làm anh kiệt sức; còn Brianna, nét mặt cô đanh lại vẻ tập trung trong khi lái xe đưa họ trở về nhà, hai bàn tay siết chặt vô lăng như hai cái mỏ cặp. Ê ẩm ngồi trên ghế phụ bên cạnh cô, Roger nhìn qua kính chiếu hậu vào hình ảnh mờ nhạt cuối cùng của đỉnh đồi đằng sau họ, nơi một đám mây nhỏ lơ lửng trôi giống như một cụm khói súng đại bác, bằng chứng câm lặng của trận chiến trong quá khứ.

Lúc này, Brianna đang lởn vởn quanh chiếc xô pha nơi mẹ cô nằm bất động y như một bức tượng tùy táng trên chiếc quan tài bằng đá. Roger rùng mình, tránh cái lò sưởi nơi ngọn lửa âm ỉ đang ngủ yên, thay vào đó mở chiếc lò sưởi điện mà mục sư dùng để sưởi ấm chân vào những đêm mùa đông. Những thanh ngang của nó nóng bỏng và sáng rực màu cam, phát ra tiếng u u ồn ào và thân thiện, bao trùm sự im lặng trong phòng làm việc.

Roger ngồi trên một chiếc ghế đẩu thấp bên cạnh xô pha, cảm thấy mệt rũ và không có sức sống. Với chút quyết tâm còn lại sau cùng, anh tiến về phía bàn để điện thoại, bàn tay lơ lửng trên nó vài phân.

“Chúng ta có nên…” Anh phải dừng lại để hắng giọng. “Chúng ta có nên… gọi bác sĩ? Hay cảnh sát?”

“Không.” Giọng Brianna thẫn thờ, gần như lơ đãng, cô cúi xuống thân hình nằm im lìm trên xô pha. “Bà đang đi đâu loanh quanh thôi.”

Hai mí mắt máy động, thoáng khép chặt khi ký ức đau đớn kia quay trở lại, rồi thả lỏng và mở ra. Đôi mắt bà trong trẻo, dịu dàng như mật ong. Chúng lờ đờ nhìn quanh, lướt qua Brianna, nhìn lên thân hình cao lớn, cứng ngắc của Roger bên cạnh và dán chặt vào mặt anh.

Đôi môi Claire tái nhợt như phần còn lại của khuôn mặt; cố gắng mấp máy thốt ra lời bằng giọng thì thào khàn đặc.

“Cô ta đã… đi về quá khứ rồi à?”

https://thuviensach.vn

Các ngón tay bà đang vặn xoắn lấy lớp vải của chân váy, và anh thấy vết máu sẫm màu do chúng để lại. Hai tay anh theo bản năng cũng nắm chặt lấy đầu gối, lòng bàn tay như kim châm. Bà cũng đã phải nắm chặt, níu lấy cỏ và sỏi đá xung quanh để chống lại lực hút của quá khứ. Anh nhắm mắt chống lại ký ức về cái vết nứt hút người ấy, rồi gật đầu.

"Phải," anh nói. "Bà ấy đã đi rồi."

Đôi mắt trong sáng kia lập tức hướng đến khuôn mặt cô con gái, hai hàng lông mày nhướng lên như cánh cung vẻ dò hỏi. Nhưng chính Brianna lại là người đặt câu hỏi.

"Vậy nó là sự thật ư?" Cô ngập ngừng rồi nói tiếp. "Mọi chuyện là sự thật ư?"

Roger thấy thân hình cô gái hơi run rẩy, và không nghĩ ngợi gì, anh đưa tay ra nắm lấy tay cô. Anh bất giác nhăn mặt khi cô siết chặt lấy nó và đột nhiên trong ký ức văng vẳng một đoạn trích trong *Kinh Thánh* của mục sư: *"Chúa ban phước lành cho họ, những người không nhìn thấy nhưng lại tin tưởng."* Còn những người *phải* thấy để tin tưởng thì sao? Kết quả của lòng tin có được nhờ việc chứng kiến đang sợ hãi run rẩy bên cạnh anh, kinh hoàng trước điều gì đó giờ đây phải được tin tưởng.

Trong khi cô con gái tự ôm siết lấy người mình để chấp nhận một sự thật mà cô đã chứng kiến, thì những đường nét trên thân thể hồi hộp lo lắng của Claire lại thả lỏng. Đôi môi tái nhợt cong lên thành nụ cười, và một vẻ bình an sâu sắc làm dịu đi gương mặt căng thẳng trắng bệch, để lại ánh rạng rỡ trong đôi mắt màu hổ phách kia.

"Đó là sự thật," bà nói. Sắc diện ửng hồng đã trở lại trên hai gò má xanh xao. "Mẹ của con có nói dối con không nào?" Và bà lại nhắm mắt lại.

•••

https://thuviensach.vn

Roger đưa tay tắt lò sưởi điện. Ban đêm lạnh, nhưng anh không thể ở trong phòng làm việc - nơi trú ẩn tạm thời của anh - lâu hơn nữa. Anh cảm thấy đứng không vững nhưng không thể trì hoãn lâu hơn. Quyết định này phải được thực hiện.

Trời đã sáng trước khi cảnh sát và bác sĩ hoàn thành công việc của họ đêm hôm trước, điền đầy đủ các mẫu lấy lời khai, mang đi khẩu cung và mô tả nhân dạng, làm hết sức mình để lý giải sự thật. “Họ, những người không nhìn thấy, được ban phước,” anh lại nghĩ, “nhưng họ đã tin.” Đặc biệt là trong trường hợp này.

Cuối cùng, họ đã rời đi, với các mẫu lời khai, phù hiệu, ô tô cùng đèn pha sáng lóa, để giám sát việc di dời xác Greg Edgars từ trên vòng tròn đá, để phát lệnh bắt giữ vợ hắn ta, người đã dụ dỗ chồng mình đi tới chỗ chết và đã trốn khỏi hiện trường. Không phóng đại, Roger sửng sốt nghĩ.

Kiệt quệ cả tinh thần lẫn thể xác, Roger để hai mẹ con Randall lại cho bác sĩ và Fiona chăm sóc, anh lên giường đi ngủ, không buồn thay quần áo hay lật chăn ra, chỉ thả người vào sự quên lãng đang chào đón. Bị đánh thức lúc sắp hoàng hôn vì cơn đói cồn cào, anh loạng choạng xuống nhà để thấy các vị khách của mình, vẫn im lặng như thế, đang giúp Fiona chuẩn bị bữa tối.

Đó là một bữa ăn lặng lẽ. Bầu không khí không căng thẳng; như thể sự giao tiếp đã chạy đi mất hút giữa mấy người trên bàn ăn. Brianna ngồi sát cạnh mẹ, thỉnh thoảng lại chạm vào bà trong lúc chuyển thức ăn qua, như để trấn an bản thân về sự hiện diện của mẹ mình. Thi thoảng cô liếc nhìn Roger, ánh mắt rụt rè từ dưới hàng mi, nhưng không nói chuyện với anh.

Claire nói rất ít và hầu như chẳng ăn gì, bà ngồi lặng lẽ, im lìm và bình yên như một hồ nước dưới ánh mặt trời, những ý nghĩ của bà đã chuyển hướng vào sâu trong nội tâm. Sau bữa tối, bà cáo lỗi và đến chỗ ngồi bên cửa sổ ở cuối hành lang, viện lý do mệt mỏi. Brianna liếc nhanh về phía mẹ mình, bóng bà in trên nền ánh sáng rực rỡ cuối cùng của buổi chiều tà vì đang quay mặt về phía cửa sổ, rồi cô đi vào bếp giúp Fiona dọn đĩa ăn.

https://thuviensach.vn

Roger đã vào phòng làm việc để suy nghĩ, bữa ăn ngon lành của Fiona làm anh nặng bụng.

Hai giờ sau, anh vẫn còn đang suy nghĩ và không có mấy hiệu quả rõ rệt. Những cuốn sách chồng đống bừa bãi trên những chiếc bàn, để mở la liệt trên ghế sau lưng xô pha, những cái lỗ trống hoác trên các giá sách chật cứng minh chứng cho nỗ lực tra cứu tìm kiếm hú họa của anh.

Mất một khoảng thời gian nhưng anh đã tìm ra nó - những đoạn viết ngắn mà anh nhớ là mình đã thấy trong lần tra cứu trước cho Claire Randall. Các kết quả đó đã mang đến cho bà sự an ủi và bình yên; còn cái này thì không - nếu anh nói cho bà biết. Nhỡ anh đúng thì sao? Nhưng anh chắc chắn nó đúng; nó giải thích cho ngôi mộ đặt không đúng chỗ đó, cách xa Culloden.

Anh đưa tay lên xoa mặt, cảm thấy bộ râu ram ráp. Chẳng có gì ngạc nhiên vì anh đã quên cạo râu, cùng với mọi thứ khác. Khi nhắm mắt lại, anh có thể ngửi thấy mùi khói và máu; nhìn thấy ánh sáng chói lòa của đống lửa trên núi đá tối đen, và những lọn tóc sáng màu, tung bay ngay ngoài tầm với của những ngón tay anh. Anh rùng mình trước ký ức ấy, thấy một cảm giác oán giận đột ngột dâng tràn. Claire đã hủy hoại sự bình an trong tâm trí anh; có phải anh chẳng còn gì nợ bà nữa không? Và Brianna - nếu cô biết sự thật… liệu cô có nên biết tất cả về nó không?

Claire vẫn ở chỗ cuối hành lang; hai chân khoanh lại trên chỗ ngồi bên cửa sổ, nhìn chằm chằm ra khoảng trống tối om trải rộng trên mặt kính lấp đầy màn đêm ấy.

“Claire?” Giọng anh nghe khào khào vì lâu không nói chuyện, anh hắng giọng và thử lại lần nữa. “Claire? Cháu… có chuyện muốn nói với cô.”

Bà quay ra ngước nhìn anh, không gì hơn ngoài một chút xíu tò mò hiện trên nét mặt. Bà mang dáng vẻ điềm tĩnh, cái nhìn của một người chịu đựng sợ hãi, tuyệt vọng và đau thương, cùng với gánh nặng khủng khiếp

https://thuviensach.vn

của việc sống sót - kéo dài. Nhìn vào bà, anh đột nhiên cảm thấy mình không thể làm được việc đó.

Nhưng bà đã kể cho anh biết sự thật; anh cũng phải làm như thế.

"Cháu tìm thấy vài điều." Anh giơ cuốn sách lên trong dáng vẻ bất lực. "Về… Jamie." Nói ra cái tên đó lớn tiếng dường như khiến anh phải gắng hết sức, như thể chính người đàn ông Scot to lớn ấy đã hiện ra qua câu nói của anh, đứng đó vững chãi và sừng sững, giữa vợ ông ta và Roger. Roger hít vào thật sâu để chuẩn bị.

"Cái gì thế?"

"Điều cuối cùng ông ấy định làm. Cháu nghĩ… cháu nghĩ ông ấy đã thất bại."

Gương mặt bà đột nhiên tái xanh, và bà liếc đôi mắt mở to về phía cuốn sách.

"Việc cứu người của ông ấy ư? Nhưng cô nghĩ là cháu đã tìm thấy…"

"Đúng thế," Roger ngắt lời bà. "Không, cháu khá chắc chắn là ông ấy đã thành công trong việc đó. Ông ấy đã đưa những người đàn ông của Lallybroch ra khỏi trận đánh; ông ấy đã cứu họ khỏi Culloden, và sắp xếp cho họ lên đường về nhà."

"Nhưng sau đó…"

"Ông ấy đã định quay trở lại - trở lại trận chiến đó - và cháu nghĩ ông ấy cũng đã làm thế." Anh càng có vẻ miễn cưỡng, nhưng đó là điều phải được nói ra. Không tìm được từ ngữ, anh giở cuốn sách ra và đọc lên thật to:

"Sau trận chiến cuối cùng ở Culloden, mười tám sĩ quan chỉ huy phái Jacobite, tất cả đều bị thương, ẩn náu trong một ngôi nhà cũ trong hai ngày, vết thương của họ không được chăm sóc, họ nằm đó trong đau đớn; rồi họ bị đưa ra ngoài xử bắn. Một trong số họ, một người họ Fraser của quân đoàn do Lovat chỉ huy, đã trốn thoát khỏi cuộc tàn sát; những người còn lại bị chôn ở rìa khuôn viên của ngôi nhà."

https://thuviensach.vn

“Một người đàn ông, một người họ Fraser của quân đoàn do Lovat chỉ huy, đã trốn thoát…” Roger khẽ lặp lại. Anh ngước lên khỏi trang sách để nhìn vào mắt bà, đôi mắt mở lớn và không trông thấy gì, y như đôi mắt của một chú nai bị ánh đèn pha ô tô đang đi đến chiếu rọi vào.

“Ông ấy đã định chết trên chiến trường Culloden,” Roger thì thầm. “Nhưng lại không chết.”

HẾT TẬP 2

CHUỒN CHUỒN HỔ PHÁCH

https://thuviensach.vn

[1] Tiếng Pháp: Rất tốt, phu nhân thân mến của ta.

[2] Tiếng Pháp: Nhìn đi!

[3] Tiếng Ý: tiểu thiên sứ.

[4] Tiếng Pháp: các cô gái trẻ.

[5] Phong cách trang trí cầu kỳ phổ biến ở châu Âu trong thế kỷ mười tám.

[6] Tiếng Pháp: Vâng.

[7] Tiếng Anh: Niềm tin.

[8] Tiếng Pháp: lãnh chúa.

[9] Đơn vị tiền tệ của Pháp, bằng một phần trăm của một quan.

[10] Giống cừu nổi tiếng về việc cho lông cừu làm len.

[11] Tiếng Gaelic: con yêu.

[12] Tiếng Gaelic: anh trai của em.

https://thuviensach.vn

[13] Tiếng Pháp: hiểu theo nghĩa nôm na là “Nhiều thế này thì biết lựa chọn thế nào”.

[14] Những từ in thẳng là do nhân vật Charles viết sai chính tả.

[15] Tiếng Gaelic: một câu chửi thề.

[16] Tiếng Gaelic: Cháu làm sao vậy? Suỵt, cháu của cậu, suỵt!

[17] Tiếng Gaelic: con yêu.

[18] Một thị trấn nhỏ và khu nghỉ mát ở phía đông thành phố Edinburgh của Scotland. Tại cửa sông Forth ở đây, vào năm 1745, quân đội phái Jacobite của Hoàng tử Charles Stuart đã đánh bại quân lính của chính quyền do John Cope chỉ huy.

[19] Tiếng Pháp: Mỗi người có một sở thích khác nhau.

[20] Tiếng Anh: Hào hiệp, viển vông như Don Quixote, nhân vật trong tiểu thuyết *Don Quixote, nhà hiệp sĩ quý tộc tài ba xứ Mancha* của nhà văn Miguel de Cervantes.

[21] Nhân viên thú y chuyên chăm sóc ngựa trong quân đội.

[22] Các bác-sĩ-thợ-cạo là một trong những nhân viên y tế thường thấy nhất vào thời Trung cổ ở châu Âu. Họ thường nhận nhiệm vụ chăm sóc các

https://thuviensach.vn

binh lính trong hoặc sau một trận chiến.

[23] Người chỉ huy trong quân đội Pháp của Jamie.

[24] Tiếng Pháp: Chúa ơi, con xin lỗi…

[25] Vỏ cây dương liễu có chứa chất kháng sinh tự nhiên.

[26] Những người thuê đất của địa chủ rồi cho tá điền thuê lại.

[27] Tiếng Pháp: Càng thay đổi thì càng y nguyên.

[28] Tiếng Pháp: Coi chừng.

[29] Thế kiếm thứ ba trong tám thế thủ, nghĩa là múa mũi kiếm ngang mắt.

[30] Tiếng Pháp, ý nghĩa tương đương với câu: phải biết lượng sức mình.

[31] Tiếng Gaelic: Đủ rồi!

[32] Tiếng Gaelic: sâu bướm.

[33] Ám chỉ câu thành ngữ: *"Better the devil you know than the devil you don't"* có nghĩa xử lý, giải quyết một người hay một việc mình quen

https://thuviensach.vn

thuộc vẫn tốt hơn là phải làm điều đó với một người hay sự việc lạ lẫm mình không biết rõ.

[34] Một vị vua Scotland từ năm 1306 đến năm 1329. Ông là một trong những chiến binh lừng danh nhất thế hệ của mình, đã dẫn dắt người Scotland trong suốt thời kỳ đầu của cuộc chiến giành độc lập, chống lại quân Anh.

[35] Một triệu chứng thường thấy ở những bệnh nhân bị ho do lạnh, nhiễm trùng vòm họng, viêm tai giữa, xoang hoặc viêm amiđan.

[36] Chiết xuất từ cây mao địa hoàng, được dùng để điều trị bệnh tim.

[37] Tiếng Pháp: Bạn thân yêu của ta.

[38] Tiếng Gaelic: Dừng lại!

[39] Croesus (595 tr. CN - 547 tr. CN): vua nước Lydia từ năm 560 tr. CN cho đến khi bị quân Ba Tư đánh bại. Nhờ chinh phạt các miền đất láng giềng, ông trở nên nổi tiếng vì sự giàu sang của mình.

[40] Vì Simon bỏ răng giả nên nói ngọng Fraser thành Frather.

[41] Amedeo Clemente Modigliani (1884-1920): là một nghệ sĩ người Italia, họa sĩ kiêm nhà điêu khắc. Ông có một phong cách hội họa chuyên vẽ chân dung người rất khác lạ.

https://thuviensach.vn

[42] Tiếng Anh: Âm mưu, mưu đồ.

[43] Một nhân vật trong xê ri truyện *Phủ thủy xứ Oz* của L. Frank Baum.

[44] Tiếng Gaelic: Trái tim của ta! Mày khỏe không?

[45] Vua George II của Anh (1683-1760).

[46] Từ gọi cha một cách thân mật.

[47] Tiếng Pháp: Tạm biệt.

[48] Quả bí ngô được khoét ruột và khắc hình người có mắt, mũi, miệng để làm đèn.

[49] Nguyên văn: *Rook of Common Prayer* - cuốn kinh cầu nguyện chung của Anh giáo.

[50] Nguyên văn tiếng Latin: *Timor mortis conturbat me.*

[51] Tiếng Pháp: *Mời bà đi trước.*

[52] Tiếng Pháp: *Mời đi trước, bà đại hồng thủy.* Câu này Roger có ý mỉa mai Claire vì cách gọi này có liên quan tới bà Pompadour, tình nhân của Vua Louis XV.

https://thuviensach.vn

[53] Viết tắt của *Nationalist.*

[54] Đêm Giao thừa ở Scotland và một số vùng phía bắc nước Anh.

[55] Một lễ hội của người Gael, đánh dấu kết thúc mùa thu hoạch và bắt đầu mùa đông trong năm. Nó được tổ chức từ lúc mặt trời lặn ngày 31 tháng 10 đến thời điểm mặt trời lặn của ngày mùng 1 tháng 11, nghĩa là khoảng thời gian giữa của Thu phân và Đông chí. Nó là một trong bốn mùa lễ hội lớn của người Gael, những lễ hội khác là Imbolc, Beltane và Lughnasadh.

https://thuviensach.vn

Table of Contents

1. 27 Một buổi yết kiến Bệ hạ
2. 28 Ánh sáng cuối đường hầm
3. 29 Đương đầu với khó khăn
4. PHẦN NĂM VỀ NHÀ
    1. 30 Lallybroch
    2. 31 Thư đến
    3. 32 Cánh đồng của những giấc mơ
    4. 33 Người chăm sóc em trai
    5. 34 Người đưa thư luôn rung chuông hai lần
    6. 35 Ánh trăng
5. PHẦN SÁU NGỌN LỬA PHIẾN LOẠN
    1. 36 Prestonpans
    2. 37 Holyrood
    3. 38 Mặc cả với ma quỷ
    4. 39 Mối liên hệ gia đình
    5. 40 Hang cáo
    6. 41 Lời nguyền của nhà tiên tri
    7. 42 Những cuộc sum vầy
    8. 43 Falkirk
    9. 44 Nơi khá nhiều thứ công kích bóp méo
    10. 45 Lũ Randall đáng nguyền rủa
    11. 46 Nỗi sợ chết khiến ta rối loạn
6. PHẦN BẢY NHẬN THỨC MUỘN MÀNG
    1. 47 Những kết cục mơ hồ
    2. 48 Săn phù thủy
    3. 49 Chúa ban phước cho họ...

https://thuviensach.vn

Landmarks

1. Table of Contents
2. Cover

https://thuviensach.vn

Table of Contents

27 Một buổi yết kiến Bệ hạ
28 Ánh sáng cuối đường hầm
29 Đương đầu với khó khăn
PHẦN NĂM VỀ NHÀ
- 30 Lallybroch
- 31 Thư đến
- 32 Cánh đồng của những giấc mơ
- 33 Người chăm sóc em trai
- 34 Người đưa thư luôn rung chuông hai lần
- 35 Ánh trăng

PHẦN SÁU NGỌN LỬA PHIẾN LOẠN
- 36 Prestonpans
- 37 Holyrood
- 38 Mặc cả với ma quỷ
- 39 Mối liên hệ gia đình
- 40 Hang cáo
- 41 Lời nguyền của nhà tiên tri
- 42 Những cuộc sum vầy
- 43 Falkirk
- 44 Nơi khá nhiều thứ công kích bóp méo
- 45 Lũ Randall đáng nguyền rủa
- 46 Nỗi sợ chết khiến ta rối loạn

PHẦN BẢY NHẬN THỨC MUỘN MÀNG
- 47 Những kết cục mơ hồ
- 48 Săn phù thủy
- 49 Chúa ban phước cho họ...

https://thuviensach.vn